

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 02266775 6

Cruz

Cruzer

YAE X

~~127~~ B

Google

INITIA
PHILOSOPHIÆ AC THEOLOGIÆ
EX PLATONICIS FONTIBUS DUCTA
SIVE
PROCLI DIADOCHI
ET
OLYMPIODORI
IN PLATONIS ALCIBIADEM COMMENTARII.

Ex codd. mss. nunc primum graece edidit
itemque

EIUSDEM PROCLI

INSTITUTIONEM THEOLOGICAM

integriorem emendatioremque adiecit

Fridericus Creuzer.

Pars Tertia.

FRANCOFURTI AD MOENUM
IN OFFICINA BROENNERIANA.
MDCCCXXII.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ
ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ
ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ.

PROCLI SUCCESSORIS
PLATONICI
INSTITUTIO THEOLOGICA.

GRAECE ET LATINE.

AD CODICUM FIDEM

Emendavit, Integravit, Latinamque Aemilii Porti Translationem
Refinxit Et Suam Annotationem

Subjecit

Fridericus Creuzer.

Francofurti ad Moenum

In Officina Broenneriana

MDCCCXXII.

Georgio Guilielmo Friderico Hegel

**Philosophiae Doctori inque Academia Regia quae Berolini
est Professori P. O.**

et

Philippo Guilielmo van Heusde

**Historiae, Antiquitatis, Eloquentiae et Linguae Graecae in
Academia Regia Trajecti ad Rhenum Professori P. O.**

**Philosophiae Veteris Cum Universae Tum Ejus Inprimis Quae
Platonicis Monumentis Continentur**

I n t e r p r e t i b u s P r i m a r i i s

Fridericus Creuzer

D. D.

U. S. ...

PARS TERTIA.

Prooemium partis tertiae.

§. 1.

De hoc Procli libro Institutionis Theologicae.

Qui Procli philosophiam universam describere suisque e fontibus repetere instituat, ei hoc faciendum sit, ut Platonis Platoniorumque rationem omnem complectatur, aut extremis certe lineis adumbret. Ejus rei proxime nascetur mihi opportunitas, ubi Plotini causâ hujus philosophiae universae primordia vicissitudinesque in clariore luce ponere conabor. Nunc quidem pauca disseram de hoc uno libro *Institutionis*. Ac quantum is ad Platonem intelligendum faciat, tum demum penitus dijudicari poterit, ubi ex illa Platonicae philosophiae recentioris historia, quam meditor, cognitum fuerit, quatenus a Platone profecerit ejusque decreta expresserit Proclus, et contra, quatenus ex se ipse sit natus suique solius ingenii philosophus. Ad Plotinum intelligendum hic liber sane quam plurimum facit. Neque tamen propterea *Commentarium* dixerim ad Plotini placita illustranda compositum; quod nuper admodum fecit Tennemannus (1). *Compendium* dixerim

(1) In *Grundriss der Geschichte der Philosophie* ed. tert. §. 220. p. 270.

Plotinianae Theologiae, sive enchiridium, quo quae plurima Plotinus de Deo rebusque divinis disputat, ex multarum Enneadum argumento collecta ordine dialectico disponuntur, brevibusque capitibus inclusa ponuntur ante oculos lectorum, qui ratione ac via edoceri cupiant de rebus ad theologiae summam pertinentibus. Et quodammodo comparari potest hic libellus Procli cum Porphyrii libello *Sententiarum*; quem eodem nomine appellat, quo hoc Procli opusculum in codicibus inscribitur (*Στοιχείωσις Θεολογική*), Lucas Holstenius. Qui quidem de Porphyrii libro illo ita pronuntiat⁽²⁾: » Est autem hic libellus *στοιχείωσις θεολογική*, » seu prima quaedam institutio theologica, brevibus aliquot » aphorismis animum ad pleniorum rerum divinarum contemplationem excitans. Et ut Arrianus ex prolixioribus » Epicteti dissertationibus enchiridium suum composuit, καὶ » ριωτάτα καὶ ἀναγκαιότατα vitae praecepta continens: ita » Porphyrius hasce sententias ex Plotini ferme libris excerptavit, quibus non male, mea quidem sententia, εἰσαγωγῆς loco praefigerentur. « — Hoc faciam in editione Enneadum Plotini. —

Sed tamen a Porphyrio hac in causa eatenus distat Proclus, quod ille magis ea exsecutus videtur, quae ex hoc loco de Deo ad disciplinam morum vel necessaria vel utilia ducuntur; etsi in libro tantopere mutilato de scriptoris consilio pronuntiare velle anceps et lubricum est. Proclus hanc doctrinam theologiae, tanquam a nemine antea institutam, suis ipsam fundamentis superstruit. Nam sicut Euclides, exorsus ab aliquo axiomate, nexis inter se argumentationibus evicta praestat ea, quae inde concludi adeoque cogi possunt: ita Proclus, profectus ab eo quod *Unum* est, via et ratione ad praescriptum regularum dialecticarum deinceps necessario efficit omnia, quibuscunque subtilior Theologiae ratio maxime continetur. Et vero quam acutum sit

(2) In egregia disputatione: *de vita et scriptis Porphyrii* cap. IX. p. 55. ed. Cantabrig.

hoc disputandi genus, quam item densum copiosumque; oratio autem, quam nuda. quam recta et argute brevis, nemo paullo eruditior est. quin protinus intelligat. Neque vero quisquam mirabitur difficultatem libri. ut qui refertus sit rebus ab ipsa natura involutis et a vita communi remotissimis. Verum turpe sit, et vel Philosophi vel Theologi nomine prorsus indignum, subterfugere vellè discrimina semitae, qua eundem sit ei, qui in gravissimae sanctissimaeque doctrinae arcem contendere velit, aut dumeta reformidare, quibus remotis certo scias oblatum iri monumenta tibi perennibus saluberrimarum literarum characteribus inscripta. Ac fremant licet omnes, qui theologiae principia de triviis repeti et ostiatim quodammodo corrogari posse opinantur: nemo tamen, arbitror, infitias iverit, quin homo theologus tunc demum vere doctus censi queat, quum etiam Platonicae philosophiae decreta accurate perceperit, eorumque vim in universam religionum disciplinam recte judicare didicerit. Atqui ab hac parte hic ipse Procli libellus dici non potest quam gravis sit. Nam sive rem ipsam spectamus, quae explicatur, sive rationem et argumentationis indolem: vertitur in his ducentis et undecim capitibus cardo totius philosophiae Platonicae; insistitque philosophus eo in limite, unde ex veteris Graecae philosophiae spatiis continuo transitur ad ipsa sacra sapientiae Christianae. Nam quod nuper quidam si Diis placet philosophus recentiorum Platoniorum de philosophia libros in Babyloniam Indiamque remitti jussit; videat, ne a sanis hominibus ipse Anticyram mittatur.

Satis dictum videtur de hoc libro, si hoc unum addidero: illum praeterea facere ad intelligendos ejusdem philosophi libros de Theologia Platonica. Quam rem etiam secuti videntur docti homines, qui cum in codicibus manuscriptis tum in editionibus utrumque librum junctim exhibuerunt (1).

(3) Taylor in *Introduct. ad transl. Britannicam* p. LII:
 "A translation of the Elements of Theologie is added in order to

Quod ducenta et undecim capita memoravi: consignatus est hic numerus *σιά* in limine codicum, qui integriores censentur. Qui iidem in exitu adscriptum habent: *Τέλος*. Alii libri manuscripti plus minusve curtati reperiuntur (cf. infra §. 2.). Jam si quaeras, an ille numerus CCXI plenus sit, ut nihil amplius deesse videatur: ego praecise discernere nolim: sed tamen ab altera parte, cum, quae de *Anima* explicanda erant, explicuerit Proclus, non video equidem quid ad ejusmodi libri integritatem magnopere desiderari posse videatur.

§. 2.

De re literaria hujus libri.

Fabricius in Bibliotheca Graeca libr. V. c. 21. Vol. IX. p. 408 sqq. ed. Harles: »*Στοιχειώσις Θεολογική, κεφάλαια σιά*. *Institutio theologica*, sive propositiones 211 (1)

»render the treatise *On the Theologie of Plato* more complete, »and to assist the reader, who wishes to penetrate the depths of »that most abstruse and sublime work; for the former elucidates, »and is elucidated by the latter.«

(1) Capita 100 de perfectione Ms. gr. cod. MMCMLXXXIII. regis Gall. *Fabric.* In sex codd. bibl. *Paris.* publ. exstant. [tantummodo CCIX capita reperiuntur in codicibus *Pariss.* nr. 1828, 1829, 1830. *Crenzer*]. *Taurini* in bibl. quondam regia in cod. CCCXVI. fol. 47. ex *Procli* element. theol. et in cod. CCCXLV. sub nomine *Diadochi, philosophi Plat.* institutio theol. propositionibus constans CCI. vid. cat. codd. gr. *Taur.* p. 396 et 472; *Florentiae* in bibl. *Laur. Medic.* cod. XXXII. nr. 7. plut. 71. instit. theol. at mutila; contra opus integrum, s. capp. CCXI. in cod. VIII. nr. 13. plut. 86. v. *Bandin.* cat. codd. gr. *Laur.* III. p. 18 et 320. De codd. *Vindob.* aliisque vid. ad §. antecedent. [unde h. l. quae ad *Procli Institut. theol.* pertinent continuo interponam: »In cod. *Vindobonensi* XIV. nr. 2. *institutio theologiae platonicae* in capita ducenta undecim divisa — *Augustae Vindel.* in codd. mss. hypotyposes elem. theol. — vid. *Reiser.* cat. p. 74. 35. 41. — *Venetis* in codd. bibl. *Marc.* CXCH et CXCHII. in theol. *Plat.* libri VI. et institutio theologica, — in codd. DXII et DXXI. institutio theol. v. cat. codd. gr. *Marc.* p. 109. 276. 280. — In cod. bibl. *Escorial.* Instit. theol. teste *Plüero* in itin. per *Hispania*. p. 188. « *Harles*]. — In *Britannia*, secundum cat. codd. Angl. et *Hibern.* *Oxon.* in bibl. *Baliolens.* nr. 239. *elementatio theol.* (sic citatur in

» cum totidem demonstrationibus, latine ex versione *Francisci Patricii* lucem adspexit apud Dominicum Mamarellum 1583. 4. titulo *elementorum theologicorum*. [V. cl. Morelli Bibl. graeca et lat. etc. I. p. 117. *Harles*.] Proclo, patriarcae Constantinopolitano, male tribuitur a Verderio in iterata editione bibl. Constantinopolitanae. [Adde *Lambec*. Vol. I. p. 269.]

» Graece cum Francisci⁽²⁾ Porti translatione subjecta est libris sex theologiae Platonicae, quos jam diximus prodire Hamburgi 1618 fol. Vetus latina interpretatio *Guilelmi de Morbecta*, sive *Morbeka*, servatur Ms. in bibl. Vindobonensi, ut testatur *Lambecius* Lib. VII. p. 38. [p. 79. Kol-

cat. part. II. Oxon. p. 7.) — *Cantabrig*. in bibl. domus S. Petri, cod. XVII. sive nr. 1679 catal. tom. I. part. III. p. 147. Sic indicatur: » Procli — elementatio theologica, capitulis 211. Completa fuit translatio hujus operis a fratre *Gu. de Morbetta*, ordinis fratrum Praedicatorum 15 Jun. a. 1268. « — in cod. *Browne* IV, s. nr. 4184 cat. tom. II. p. 111. *Procli* elementa theologica. — *Bernae* in bibl. publ. sunt tantum cap. 137. Institution. theologiae, (ἡ κατ'Ἑλλήνας θεολογικὴ στοιχειώσις.) v. *J. R. Sinneri* cat. codd. bibl. Bern. p. 166. *Leidae* in bibl. publ. Procli elementaris physica; item theologia. v. cat. bibl. Leid. p. 336. nr. 59. et p. 391 fin. « *Harles*. De codd. *Leidensibus* Procli Inst. theol. item de eod. *Argentoratensi* vid. proxime §. 3. et Epimetrum ubi etiam de cod. *Hamburgensi* dicitur. De cod. autem *Monacensi* Bibliothecae Reg. Bavaricae nr. XCI. haec prodit *Ign. Hardt*. in catalogo codicum manuscriptt. Bibl. Reg. Bavar. Tom. I. p. 494: » Fol. 383. Πρόκλον διαδόχον πλατωνικοῦ φιλοσόφου στοιχειώσις θεολογικὴ κεφάλαια διακόσια. Ἀρχὴ πᾶν πλήθος μετέχει τοῦ ἑνός. Τέλος ὥστε ποιῆσαι περίοδον. Fabricius asserit tom. VIII. p. 516 propositiones CCXI. cum totidem demonstrationibus latine esse editas, interprete Fr. Patricio, Ferrariae 1583. 4. In codice electorali nonnisi capita 198 sunt, quamvis in titulo 200 indicentur. Est vero caput ultimum: πᾶν τὸ χρόνον μετέχον, αἰεὶ καὶ κινούμενον περιόδοις μετρεῖται κ. τ. λ. Est vero iste Proclus Lycius. « *Creutzer*.

(2) Potius *Aemilii* Porti, qui fuit Francisci Porti Cretensis filius, ut etiam ipse epistolam ad Lectorem inscripsit. Edidit autem primus graece hunc librum una cum sex libris in Theologiam Platonis » ex Illustrissimi Clarissimique Principis ac Domini, *Dn. Friederici*, *Dn. Joannis Adolphi Filii Bibliothecae GOTTORPIANA*. « Idemque *Aemilius* Portus latine reddidit hos libros, ut in eadem epistolâ prodit; in qua illum codicem Gottorpiensem antiquissimum, sed eundem minutissimis characteribus conscriptum dicit. Ceterum ubi hodieque hic liber mscr. asservetur me non memini legere. *Cr*.

» lar. uti jam ad nr. VI. notavimus; ⁽¹⁾). Exstat etiam inter libros Holstenianos bibliothecae hujus urbis ⁽²⁾ Johanneae. Ibidem praeter theologiae platonicae libros sex et στοιχείωσιν θεολογικὴν graece occurrunt *Nicolai, episcopi Methonensis*, qui circa a. C. 1190. floruit, animadversiones in Procli institutionem theologicam, quibus falsa praecipue de fato doctrina, una cum aliis quibusdam Procli dogmatis, a Christiano sensu alienis, oppugnatur. *Νικολάου Ἐπισκόπου Μεθώνης ἀνάπτυξις τῆς Θεολογικῆς στοιχειώσεως Προκλου τοῦ Λυκίου, Πλατωνικοῦ φιλοσόφου, πρὸς τὸ μὴ συναρπάζεσθαι τοὺς ἀναγινώσκοντας ὑπὸ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτῇ πειθανάγκης, καὶ σκανδαλίζεσθαι κατὰ τῆς ὑγινοῦς πίστεως.* Codex hic in folio, pollicis altitudine, quem Holstenius descripsit ex Vaticano 626, in fronte praefixa habet verba Jobi XXIX, 3. τῷ φωτὶ αὐτοῦ ἐπορευόμην ἐν σκότει. In catalogo mss. Holstenianorum apud Morhofium I. Polyhistoris p. 68. [p. 67 ed. quart.] idem opus episcopi Methonensis memoratur his verbis: *Animadversiones in Procli elementa theologica,*

(3) Haec videlicet ad nr. V. (non VI) annotata legantur: »Procli institutionem theologicam latine primum versam esse a *Guil. Morbecta* vel *Morbeta*, eamque ab illo esse absolutam Viterbi d. 18 Maji a. C. 1268, eamque translationem latinam exstare metam inter codd. caesar. theologicos lat. in cod. CLXIV. nunc, adnotante Kollario, in classe histor. eccl. cod. XI. atque *Lamb.* in vol. I. p. 269 sq. docet, libros sex de platonica theologia exstare gr. in codd. XXXIII et XXXIV. inter codices philosophicos et philosophicos graecos atque in alio codice et versionem *institutionum* etc. lat. a *Morbecta* factam, in cod. CLXIV. atque cum in textu, tam in additamento. (a Kollario in nota subjecto) de tribus illis codd. ac versione Morbectae paullo uberius disserit, laudatque Phil. Labbaeum in Aristotelis et Platonis interpretum graecorum, typis hactenus editorum, conspectu. Lutetiae 1657. 4. ubi *Guillelmus Morbetus* adpellatur. *Harl.*

(4) Nimirum *Hamburgi*. De hoc codice Morhofius in Polyhistore lib. I. cap. VII. (vol. I. p. 67 ed. quart.), ubi libros mscr. enumerat, qui in bibliotheca Lucae Holstenii fuerunt? »Ejusdem Procli *στοιχειώσις θεολογική*, sive Elementorum Platonicae Theologiae liber, CCXI propositiones continens [Minime, sed tantummodo CCVIII. vid. *Epimetrum* nostrum in fine] graece fol. Eadem Procli Elementatio theologica, Latine, ex veteri versione Fr. Guiljelmi de Morbeka, Archiepiscopi Corinthii, cum ejusdem Demonstrationibus, fol. Cr.

» ne quis eorum probabilitate ad Arianismum seducatur. Sed pauca omnino legas in hoc opere adversus Platonizantes Arianos, sive Platonicos Arianizantes. In epistola Johannis Kirstenii ad Holstenium, quae legitur inter epistolas Gudianás p. 289. ubi ejusdem libri fit mentio, et dicitur fuisse apud elegantissimum Heinsium, Nicolaus iste Methonensis perperam Methon vocatur. Hic liber exstat etiam num. 129. inter codices mss. Sereniss. electoris Bavariae ('). Expo-

(5) *Leidae* inter codd. bibl. publ. *Nic. episc. Methon.* refutatio theologiae informationis Procli etc. Capita sunt 198 cum confutationibus. Latine. — iterum in duobus codd. in quibus inscriptio respondet illi, quam Fabric. posuit; tantummodo in posteriore opus est minus plenum, et dicitur esse Vaticani cod. ἀπό- γερον. v. catal. bibl. Leidens. p. 327. nr. 47. p. 334. nr. 4 et p. 335. nr. 23. — Idem opus est 190 capp. gr. in cod. MDCCLVI. bibl. publ. *Paris.* cui adjecta est epistola Jac. Gaffarellii de scopo auctoris, quam confector cat. codd. *Paris* vol. II. p. 265 sq. formulis typograph. describendam curavit. Est quoque opus illud *Mediolani* in bibl. Ambrosiana, teste Montfaucon bibl. bibl. mss. I. p. 521. B. — *Florent.* in bibl. Laurent. cod. XII. plut. 9. ubi sunt Procli theolog. institt. sive proposit. CCXI. simul repetitis singulis subjicitur *Nic. Methonensis* illustratio et confutatio; desunt vero in hoc codice tredecim capita. v. Bandini cat. codd. grr. *Laur.* I. p. 406 sq. ubi in not. 2 ex Oudino SS. EE. saeculi XI. tom. II. p. 855 sqq. egit de *Nicolao Methonensi* et de hoc ejus opere, quod a Bonaventura Vulcanio latine versum servatur in bibl. Leidensi; in reliquis autem notis exscripsit ea, quae Fabricius h. l. tradidit. Add. infra, vol. X. p. 294 et vet. [vol. XI. p. 290 sq. ed. Harl.] *Harles.* Tu cf. *Bon. Vulcanii* Praefationem praemissam libello *Nili* de primatu Papae Lugd. Batav. 1595. fol. 3 — 5; ubi singularem conjecturam facit. Suspiciatur enim Vulcanius » *Nilum atque Nicolaum Methonensem unum eundemque auctorem esse.* » Posteaquam enim de hoc quoque libro adversus Proclum egit, ita pergit: » Hi, inquam, libri a Nicolao Methonense conscripti, Nili hujus nostri stilum, tersum sane atque elegantem, proxime referunt. Horum te, candide Lector, monitum volui, liberum tibi de tota re judicium relinquens. » Addit, latine a se versum hunc librum esse. Floruit autem hic Nilus, qui de primatu Papae Romani scripsit, annis post Chr. n. 1314 et sequentibus. Cf. Leonem Allatium de Nili p. 59 sq. et Saxii Onomast. II. p. 347. — Exstat idem Nicolai Methonensis opus in cod. *Monacensi* nr. LIX chartaceo. Vid. Ignat. Hardt. catalog. codd. mss. grr. *Bibl. Reg. Bavar.* Vol. I. p. 313 sq. ubi titulus libri exhibetur idem, quem supra Fabricius ex apographo Hamburgensi descripsit, praeterquam quod in fine tituli liber Monacensis, ut alii libri, habet κατὰ τῆς ἀλλήθους πίστεως. In medium profert ibidem Hardtius initium et exitum libri itemque aliquot sententias, quas pro Appendice operis haberi posse existimat. *Cr.*

» sitio fratris Berealdi, ord. praedicatorum, in elementationem, uti vocat, theologiae Procli, cujus principium *invisibilia Dei*, scripta anno Christi 1454, exstat Oxoniae in collegio Balliolensi codice CCIV. *Fabricius*. Hic addendus est *Procli de caussis liber, cum commentariis S. Thomae Aquinatis*. Paduae 1493. fol. v. Fossii catal. Bibl. Magliabechian. II. p. 410. qui, » exstat, ait, cum *parvis naturalibus Aristotelis*, ab eodem expositore illustratis, et *altissimi Procli* nomen refert. v. *Aristotelis* [tom. I. p. 195.]. Apud Quetif tom. I. p. 285. sq. de hoc libello auctoritate codd. mss. pauca habentur, et verba haec ex codice deprompta reperiuntur: *ex arabico esse translatum, et in graeco penitus non haberi, unde videtur ab aliquo philosophorum Arabum ex libro Procli, qui intitulatur elementatio theologica, exceptus.* De eodem libro ea, quae sequuntur, scripsit *De la Croze* ad nostrum Fabricium in Thes. epistol. La Croziano tom. III. p. 126: » In recensendis operibus Procli nihil dixisti de libello *de caussis*, qui ex arabico versus exstat inter opera *Thomae Aquinatis* commentario illustratus tom. IV. ejus p. 470 ed. Paris. novissimae, ne quid de aliis editt. dicam, quae plurimae sunt. Sic vero incipit *Procli* tractatus: *Om̃is caussa primaria plus est influens super caussatum suam, quam caussa universalis secunda* etc. In quae *Thomas Aquinas* sic commentatur: Inveniuntur quaedam de primis principiis conscripta per diversas propositiones distincta, quasi per modum sigillatim considerantium aliquas veritates, et in Graeco quidam invenitur scilicet traditus lib. *Procli Platonici continens ducentas et IX propositiones*, qui intitulatur *elevatio theologica* (sic inepte interpretatur has voces graecas, *εὐχρίσις θεολογική* *elevatio*, a voce gallica *élever*, instituere); in arabico vero invenitur hic liber, qui apud Latinos *de caussis* dicitur, quem constat de arabico esse translatum, et in Graeco penitus non haberi etc. — Is forte liber arabicus est, de quo *Herbelot* bibl. orient. p. 966 col. 2. [Vol. II. p. 381 ed. Hagan. 1777.] *KETAB THOULOUGIA. Livre de la*

Theologie. C'est le titre d'un ouvrage de Proclus, Philosophe Platonicien, traduit du Grec en Arabe. Hactenus De la Croze. Harles.

Anglico sermone a Thoma Taylora confecta est hujus Institutionis translatio et cum aliis Procli scriptis ejusdem libris sex in Platonis theologiam adjecta, hoc titulo: *The six books of Proclus on the Theology of Plato translated from the Greek.* — *Also, a translation from the greek of Proclus Elements of Theology. By Thomas Taylor.* 2 Volumm. London 1816. 4to. Institutio inest in Vol. secundo p. 300 — p. 441. Cr.

§. 3.

De hac editione.

Quando in exordio proemii de hujus operis vi atque argumento satis dictum esse videtur, putidum sit consilium editionis excusare velle. Quocirca pauca hoc loco de ratione subjiciam, quam tenui, itemque de copiis, quibus usus sum.

Decennium amplius est, cum Joannes Schweighaëus vir celeberrimus mihiq; amicissimus per literas me certiore faceret, servari in bibliotheca civitatis Argentoratensis hujus *Institutionis* codicem manuscriptum, unde ejus libri lacunae, quae plurimae sunt, ad unum fere omnes expleri possent. Ac posteaquam vir doctissimus rogatu meo varias Lectiones ejus libri manuscripti, accuratissime a se excerptas, mecum communicarat: reliquas etiam codicis virtutes perspicere coeperam; quae non solum integritate textus censentur, verum etiam lectionis praecipua quaedam bonitate. Nam cum deinde alia quoque praesidia circumspexissem, mature mihi visus sum intelligere, duplicem esse codicum hujus libri familiam, unde quidquid est reliquorum manuscriptorum pendeat, ita quidem ut alterius

familiae exemplum servatum sit in codice Gottorpiensi, ex quo Aemilius Portus hanc Institutionem primus graece edidit: alterius, in hoc ipso quantivis codice Argentino. Et enim, ut hoc utar, liber Hamburgensis et ipse praestabilis, igiturque codex Vaticanus, unde descripsisse videtur Lucas Holstenius, ex asse congruit cum Argentino illo, nec minus Leidensis alter: contra alter codex et ipse Leidensis usquequaque fere respondet Gottorpiensi. Quapropter cum sero in manus meas pervenissent excerpta eorum librorum, quos extremo loco memoravi: acquiescendum putavi eo consilio, ut specimina duntaxat horum codicum adjicerem in *Epimetro*, quod ad calcem apponendum fuit. Namque sero itidem mihi reddita erat *Taylori* translatio Anglica, quam ipse interpretes mature ad me transmittendam curarat, et quae hujus viri liberalitas est, ultro etiam muneri dederat. Quo factum est, ut, plagularum magna parte jam typis descripta, quae Taylorus ad meum consilium pertinentia inde ab initio libri usque ad caput CXL apposuerat, in *Epimetro* demum a me exhiberi potuerint. Verum, si Deus annuerit, et viris vere doctis hanc meam operam haud improbari videro, addam huic Institutioni alteram partem, quae et Nicolai Methonensis librum ineditum (vid. §. 2. hujus prooemii) habeat et insuper quidquid ex opere Thomae Aquinatis, itemque ex interpretationibus Morbekae, Berealdi, Patricii et Vulcanii denique (vid. *ibid.*) ad haec Procli Elementa idoneum adhiberi possit.

Rationem quod attinet, quam in hac editione sum secutus, non continui me in exhibendo unius codicis textu, quod in prioribus horum *Initiorum* partibus faciundum erat, quae ineditos libros nunc primum publice offerunt. In hac parte *Procli textum ad novae recensiois modum* refingere studui, ita ut, ubi vel codicum auctoritas vel critica ratio linguaeque leges vulgatae lectioni refragarentur, aliam substituerem, interpunctionem emendarem, et lacunosos locos integrarem. Sed tamen, etsi hoc pacto haec editio sex-

centis in locis discrepabit ab editione Porti, erunt fortasse, qui multo plura a me mutata cupiant, praecipue ubi res ipsa et dialectica argumentatio a vulgato textu abhorrere videatur. Eis ego subjectâ annotatione studui facere satis. Malo enim in me reprehendi nimiam modestiam quam temeritatem aut calidiora certe consilia.

Translationem latinam ad nostri textus rationem re-finxi, ita tamen, ut gravioribus certe in locis Porti sententia vel ex ipsa versione vel ex annotatione nostra a Lectoribus intelligi posset. Latinitatem Porti ut plurimum intactam reliqui, etsi haud pauca castigari et poterant et fortasse etiam debebant. Nunc ne illa quidem *ipse, ipsa, ipsum* tetigi, quibus is interpres Articuli graeci vim exprimere ubivis assolet; qualia in Beza quoque, Novi Testamenti interprete, nuper notavit Valckenarius⁽¹⁾. Neque in mea ipse interpretatione ea refugi, quae qui ubivis Ciceroniani videri volunt fastidire consueverunt. Ab his legi velim quae Muretus ille, quo nemo hominum felicius Ciceronem imitatus test, hac de caussa disputavit⁽²⁾. Neque Proclum ejusque similes philosophos quisquam latine vertere possit, qui dicendus sit simia Ciceronis.

In *Annotatione* tria sum secutus, primum ut fontes indicarem, unde haec Procli decreta fluxerunt locosque similes, quibus comparandis lux affertur cum verbis tum sententiis obscurioribus; deinde ut technologiam Platoniam adumbrarem, sive intelligentiam adjuvarem orationis Platoniorum, praesertim recentiorum. Denique ea vocabula consignavi, quae haud pauca hisce scriptoribus usitata in Lexicis hodieque desiderantur.

Restat ut grates persolvam viris amicissimis, qui mihi excerptorum e codicibus mss. copiam fecerunt: *Joanni*

(1) In Scholis in N. T. ed. Wassenbergh. Vol. I. p. 19.

(2) In Scholiis in Senecam p. 53. Ruhnken.

Schweighaeusero, qui varietati lectionis libri Argentini annotationes etiam aliquot interposuit, quas in editione nostra exhibuimus cum nota *Schw.*; *Ioanni Gurlitto*, qui meâ gratiâ Hamburgensis apographi lectiones sua manu descripsit; *Joanni van Voorst* et *F. Donckermanno*, quibus Leidsium librorum specimina accepta refero; *Thomae* denique *Tayloro*, qui officiosissime sua me Translatione impertiit; unde quae ad criticam facitandam profecerim Lector ipse intelliget ex Annotatione nostra et ad calcem subjecta annotationis variaequae lectionis Epimetro.

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Υ

Δ Ι Α Δ Ο Χ Ο Υ Π Λ Α Τ Ω Ν Ι Κ Ο Υ

στοιχείωσις Θεολογική. Κεφάλαια σια' ¹.

Κεφάλαιον α'.

Πᾶν πλῆθος ² μετέχει πη ³ τοῦ ἐνός. εἰ γὰρ μηδαμῇ μετέχει ⁴, οὔτε τὸ ὅλον ἐν ἔσται ⁵, οὔθ' ἕκαστον τῶν πολλῶν, ἐξ ὧν τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἔσται καὶ ἐκ τινων ἕκαστον πλῆθος ⁶, καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον, καὶ τῶν ἀπειρῶν τούτων ἕκαστον ἔσται πάλιν πλῆθος ἄπειρον. Μηδενός γὰρ ἐνός μηδαμῇ μετέχον, μήτε καθ' ὅλον ἑαυτὸ, μήτε καθ' ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ ⁷· πάντη ἀπειρον ἔσται καὶ κατὰ πᾶν.

Τῶν γὰρ πολλῶν ἕκαστον, ὅπερ ἂν λάβης, ἦτοι ἐν ἔσται ἢ οὐχ ἐν, ἦτοι πολλὰ ἢ οὐδέν. Ἀλλ' εἰ μὲν ἕκαστον οὐδέν, καὶ τὸ ἐκ τούτων οὐδέν. Εἰ δὲ πολλὰ, ἐξ ἀπειράκις ἀπειρῶν ἕκαστον.

(1) Vulgo additur φιλοσόφον post Πλατωνικοῦ. Nos delevimus. Vide titulum librorum Procli in Theologiam Platoniceam et Prooem. nostr. ad Procl. in Alcib. p. XVI. Nec agnoscit eam vocem codex Argentor. In eodem scribitur ἐν κεφαλαίοις absque numero. Insunt autem in hoc codice nonnisi capita σγ' (208).

(2) Cod. A. τὸ πλῆθος. (3) Abest πη. (4) A. μετέχει.

(5) A. ἔσται ἐν. (6) Ita dedi ex cod. A. Vulgo legebatur — καὶ τὸ ἐκ τούτων πλῆθος. Sed erit etiam quaedam ex istis singulis constata multitudo.

(7) Vulg. Καθ' ἕκαστον ἐν αὐτῷ. Ego τῶν adjeci ex cod. A.

PROCLI

SUCCESSORIS PLATONICI

INSTITUTIO THEOLOGICA,
quae continet capita 211.

CAPUT PRIMUM.

Omnis multitudo particeps est aliquo modo ipsius Unius. Si enim nullo modo particeps sit *Unius*, nec ipsum Totum Unum erit, nec unumquodque multorum, ex quibus ipsa multitudo *conflatur*: Sed etiam ex aliquibus (*entibus*) unumquodque erit multitudo, et hoc in infinitum *progreditur*, et horum infinitorum unumquodque erit rursus infinita multitudo. Si enim *ipsa multitudo* nullius Unius ullo modo sit particeps, neque per se totam neque per singulas *partes* in ipsa *comprehensas*, ubique et in omni *re multitudo* erit infinita.

Multorum enim unumquodque, quodcumque sumpseris, vel Unum erit, vel non Unum, vel multa, vel nihil. Sed si quidem unumquodque *multorum* est nihil, id etiam, quod ex his *progreditur*, est nihil. Si vero *multorum unumquodque* est Multa, ex infinite infinitis unumquodque *constabit*.

Ταῦτα δὲ ἀδύνατα. Οὔτε γὰρ ἐξ ἀπειράκις ἀπείρων ἐστὶ τι τῶν ὄντων. Τοῦ γὰρ ἀπείρου πλεόν οὐκ ἔστι. τὸ δὲ ἐκ πάντων, ἐκάστου πλεόν. οὔτε ἐκ τοῦ μηδενὸς συντίθεσθαι τι δυνατόν. πᾶν ἄρα πληθὺς μετέχει πη¹ τοῦ ἐνός.

β'

Πᾶν μετέχον τοῦ ἐνός, καὶ ἔν ἐστι καὶ οὐχ ἔν. Εἰ γὰρ μή ἐστιν αὐτοῦ ἐν² (μετέχει γὰρ τοῦ ἐνός ἄλλο τι ὄν παρὰ τὸ ἐν³), πέπονθε τὸ ἐν κατὰ τὴν μέθεξιν, καὶ ὑπέμεινεν ἐν γενέσθαι. Εἰ μὲν οὖν μηδέν ἐστι παρὰ τὸ ἐν, μόνον ἐστὶν⁴ ἐν, καὶ οὐ μεθέξει τοῦ ἐνός, ἀλλ' αὐτοῦ ἐσται⁵. εἰ δὲ ἐστὶ τι⁶ παρ' ἐκείνῳ, ὃ μή ἐστιν⁷ ἐν, τὸ μετέχον τοῦ ἐνός, καὶ οὐχ ἐν ἐστι καὶ ἐν⁸, οὐχ ὅπερ ἐν ὄν, ὡς μετέχον τοῦ ἐνός.

Τοῦτο⁹ ἄρα οὐχ ἐν ἐστιν, οὐδ' ὅπερ ἐν. ἐν δὲ ὄν, ἅμα καὶ¹⁰ μετέχον τοῦ ἐνός καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἐν καθ' αὐτὸ ὑπάρχον, ἐν ἐστι καὶ οὐχ ἐν, παρὰ τὸ ἐν ἄλλο τι ὄν¹¹. ὧ μὲν ἐπλεόνασεν, οὐχ ἔν. ὧ δὲ πέποιθεν, ἐν. Πᾶν ἄρα τὸ μετέχον τοῦ ἐνός, καὶ ἐν ἐστι, καὶ οὐχ ἔν.

γ'

Πᾶν τὸ γινόμενον ἐν, μεθέξει τοῦ ἐνός γίνεται ἐν. Καθ' ὃ δὲ πέπονθε τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνός, ἐν ἐστιν. Εἰ γὰρ γίνοιτο ἐν, ἃ μή ἐστιν ἐν, καθ' αὐτὰ συνιόντα¹² δήπου καὶ κοινωνοῦντα ἀλλήλοις, γίνεται ἐν καὶ ὑπόμένει τὴν τοῦ ἐνός παρ-

(1) A. non habet πη. Ad argumentum harum sententiarum confer Plotinum p. 168 sqq. p. 671 sqq. et Porphyrii Ἀπορρητὰ πρὸς τὰ νοητά, sive Sententias ad intelligibilia ducentes §. XXI. p. 226 sq. et §. XXXVIII. p. 245. sq. ed. Cantabrig.

(2) A. αὐτὸ ἐν.

(3) Desunt omnia inde a μετέχει usque ad παρὰ τὸ ἐν in cod. A. Ego satius duxi haec omnia in pharenthesi includere. Quod proxime Aemilius Portus vertit: "patitur ipsum Unum" videri possit legisse: πέπονθε αὐτὸ τὸ ἐν. Quod secus est. Solet enim hic interpret illa: ipse, ipsa, ipsum, tamquam Articuli graeci vicaria, ubivis fere introducere. Hos semel monitum volo.

(4) A. ἐστὶ. (5) A. αὐτὸ ἐν. (6) A. εἰ δ' ἔστι τι.

(7) A. μή ἐστιν. (8) A. καὶ ἐν ἐστὶ, καὶ οὐχ ἔν. (9) A. τούτω. (10) A. δὲ ὄν ἅμα, καί. (11) A. ἀλλ' ὄντι ὄν. (12) A. ἐν καθ' αὐτὸ συνιόντα: sed mox recte κοινωνοῦντα.

Haec autem impossibilia sunt. Non enim ex infinite infinitis est ullum Ens. Ipso enim infinito non est *ullam Ens majus ac amplius*. Quod vero *conflatum est* ex omnibus, *illud est unoquoque singulisque rebus amplius*. Neque ex Nullo aliquid componi potest. Omnis igitur multitudo particeps est Unius aliquo modo.

II.

Omne, quod particeps est Unius, est et Unum et non Unum. Si enim non est per se Unum (particeps enim est Unius, aliud aliquid existens praeter ipsum Unum), partitur [ipsum] Unum per participationem *et communionem*, et sustinet, *se* Unum fieri. Si igitur nihil est praeter ipsum Unum et solum Unum, neque particeps erit ipsius Unius, sed per se Unum erit. Si vero est aliquid praeter illud, quod non est Unum, quod particeps est Unius, et non Unum est et Unum, non quod *est* Unum, sed Unum existens, ut id, quod est particeps ipsius Unius.

Hoc igitur non Unum est, neque quod Unum. Si vero simul sit Unum et particeps sit Unius et propter hoc non Unum per se sit, Unum est et non Unum, quod aliud aliquid sit praeter ipsum Unum. Quatenus enim abundavit *et multiplicatum est*, *eatenus est* non Unum. Quatenus vero passum est *multiplicationis privationem*, *eatenus est* Unum. Omne igitur, quod particeps est Unius, et Unum est et non Unum.

III.

Omne, quod fit Unum, participatione Unius fit Unum. Quatenus enim patitur ipsam Unius participationem, *eatenus est* Unum. Si enim fiant Unum *ea*, quae non sunt Unum, per se coeuntia profecto et per communionem inter se conjuncta, fiunt Unum et sustinent ipsam ipsius Unius praesentiam, quamvis non sint *id*, quod *est* Unum. Partici-

ουσίαν, οὐκ ὄντα, ὅπερ ἔν. Μετέχει ἄρα τοῦ ἑνὸς ταύτη, ἣ πῶσχει τὸ ἐν γενέσθαι. Εἰ μὲν γὰρ ἤδη ἐστὶν ἐν, οὐ γίνεται ἐν τὸ γὰρ ὄν, οὐ γίνεται, ὃ ἤδη ἐστίν. Εἰ δὲ γίνεται ἐκ τοῦ μὴ ἑνὸς πρότερον, ἔξει τὸ ἐν, ἐγγενομένου τινὸς ἐν αὐτοῖς ἑνός¹.

δ.

Πᾶν τὸ ἡνωμένον ἑτερόν ἐστι τοῦ αὐτοῦ ἑνός. Εἰ γὰρ ἐστιν ἡνωμένον, μετέχει ἂν πη² τοῦ ἑνὸς ταύτη, ἣ καὶ ἡνωμένον λέγεται. Τὸ δὲ³ μετέχον τοῦ ἑνός, καὶ ἐν ἐστὶ καὶ οὐχ ἔν τὸ δὲ αὐτοῦ⁴ οὐχὶ καὶ ἐν ἐστὶ καὶ οὐχ ἔν. Εἰ γὰρ καὶ τοῦτο, ἐν τε καὶ οὐχ ἔν, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ πάλιν ἐν, τὸ συναμφοτέρον ἔξει, καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον, μηδεὶός ὄντος αὐτοῦ ἑνός, εἰς ὃ στήναι δυνατόν. Ἀλλὰ παντός ἑνός καὶ οὐχ ἑνός ὄντος ἐστὶν⁵ ἄρα τι τὸ ἡνωμένον τοῦ ἑνός ἑτερον. Ταῦτόν γὰρ ὄν τῷ ἡνωμένῳ τὸ ἐν, πλήθους ἄπειρον ἐστί, καὶ ἑκαστον ὡσαύτως ἐκείνων, ἐξ ὧν ἐστὶ τὸ ἡνωμένον. ~~καὶ~~⁶.

ε.

Πᾶν πλήθος δευτέρον ἐστι τοῦ ἑνός· εἰ γὰρ ἐστὶ πλήθος πρὸ τοῦ ἑνός, τὸ μὲν ἐν μεθέξει τοῦ πλήθους, τὸ δὲ πλήθος, τὸ πρὸ τοῦ ἑνός, οὐ μεθέξει τοῦ ἑνός· εἴπερ πρὶν γένηται ἐν, ἐστὶν ἐκεῖνο πλήθος⁷. Τοῦ γὰρ μὴ ὄντος οὐ μετέχει διότι τὸ μετέχον τοῦ ἑνός, καὶ ἐν ἐστὶν, ἅμα καὶ οὐχ ἔν. Οὕτω δ' ὑπέστη ἐν, τοῦ πρώτου πλήθους ὄντος. ἄλλ'

(1) Vulg. εἰ δὲ γίνεται, ἐκ τοῦ μηδεὶός [γίνεται, ταυτέστιν] ἐκ τῆς στερήσεως, πρότερον τὸ ἐν ἐγγενομένου τινός ἐν αὐτοῖς ἑνός *** Ego exhibui lectionem codicis Argent. qui nec lacunae signum habet. Ceterum verba ἐκ τῆς στερήσεως aequae sunt glossatoris, quam quae uncinis inclusit Editor: γίνεται, ταυτέστιν. Adjuvandae sententiae gratia virgulam immissi post πρότερον.

(2) Α. ποι. (3) Α. δῆ.

(4) Α δ' αὐτὸ ἐν, ut supra sect. β, et proxime initio huius ipsius capituli: τοῦ αὐτοῦ ἑνός. Igitur adjice Lexicis formam τὸ αὐτοῦ.

(5) Ita Arg. Vulgo: ὄντος ἐστὶν.

(6) Abest ab Arg. distinctio minor post ὡσαύτως. In fine nullum lacunae indicium.

(7) Legendum videtur: εἴπερ, πρὶν γένηται (vel πρὶν ἂν γένηται)

pant igitur ipsum Unum eatenus, quatenus patiuntur se Unum fieri. Si enim jam sunt Unam, non fiunt Unum. Quod enim est, non fit *illud* quod jam est. Si vero fiunt (*unum*) ex eo, quod non unum erat prius, habebunt Unum, quando Unum aliquod in ipsis innatam fuerit.

IV.

Omne, quod est unitum, diversum est ab eo, quod est per se Unum. Si enim est unitum, participabit aliquo modo ipsum Unum eatenus, quatenus etiam unitum dicitur. Quod vero particeps est Unius, et Unum est et non Unum. Quod vero est per se Unum, non etiam Unum est et non Unum. Si enim et hoc, et Unum et non Unum, *est*, et illud, quod in ipso *est*, rursus Unum *est*, utrumque simul habebit, et hoc in infinitum *procedet*, si nihil sit, quod sit per se Unum, in quo subsistere possit [*hoc ipsum Unum*]. Sed si omne sit Unum et non Unum, erit igitur aliquid, quod est unitum, ab Uno diversum. Si enim ipsum Unum sit idem cum eo, quod est unitum, erit infinita multitudo, et pariter unumquodque eorum, ex quibus *conflatam* est id, quod est unitum, *erit infinitum*.

V.

Omnis multitudo posterior est ipso Uno. Si enim multitudo est ante ipsum Unum, ipsum quidem Unum particeps erit ipsius multitudinis, illa vero multitudo, quae fuerit ante ipsum Unum, non erit particeps ipsius Unius. Si enim prius fuit ipsum Unum, illud est multitudo. Non participat enim id, quod non est. Quia quod particeps est ipsius Unius, etiam Unum est, simul et non Unum. Nondum vero subsistit Unum, quum prima multitudo subsistit. Sed fieri non potest, ut ulla sit multitudo, quae nullo

ἐν, ἔστιν ἔτι το πλῆθος „siquidem, priusquam natum fuerit Unum, est (adest) illa multitudo.“ Wenn nemlich vor Entstehung des Einen jene Vielheit existirt.

ἀδύνατον εἶναι τι ¹ πλῆθος μηδαμῇ ἐνὸς μετέχον. οὐκ ἄρα πρὸ τοῦ ἐνὸς τὸ πλῆθος. Εἰ δὲ δὴ ² ἅμα τῷ ἐνί, καὶ σύστοιχα ἀλλήλοις τῇ φύσει. Χρόνῳ γὰρ οὐδὲν καλύπτει, οὔτε τὸ ἐν καθ' αὐτὸ πολλά εἶναι ³, οὔτε τὸ πλῆθος ἐν, ὡς ἀντιδιηρημένα ἅμα ὄντα τῇ φύσει, εἴπερ μηδέτερον θατέρου πρότερον ἢ ὕστερον. Τὸ οὖν πλῆθος καθ' αὐτὸ οὐχ ἐν ἔσται, καὶ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ οὐχ ἐν, καὶ τοῦτο εἰς ἀπειρον, ὅπερ ἀδύνατον.

Μετέχει ἄρα τοῦ ἐνὸς κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, καὶ οὐδὲν ἔσται αὐτοῦ λαβεῖν, ὃ μὴ ἔστιν ἐν. μὴ ἐν γὰρ ὄν, ἐξ ἀπειρον ἔσται, ὡς δέδεικται.

Πάντῃ ἄρα μετέχει τοῦ ἐνὸς. εἰ μὲν οὖν τὸ ἐν, τὸ καθ' αὐτὸ ἐν ὄν, μηδαμῇ μετέχει πλήθους, ἔσται τὸ πλῆθος πάντῃ τοῦ ἐνὸς ὕστερον, μετέχον μὲν τοῦ ἐνὸς, οὐ μετεχόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς. εἰ δὲ καὶ τὸ ἐν μετέχει πλήθους, κατὰ μὲν τὴν ⁴ ὑπαρξιν, ὡς ἐν ὑφεστώς, κατὰ δὲ τὴν μέθεξιν, οὐχ ἐν, πεπληθυσμένον ἔσται τὸ ἐν, ὥσπερ τὸ πλῆθος ἡγούμενον διὰ τὸ ἐν. Κεκοινώνηκεν ἄρα τότε ἐν τῷ πλήθει, καὶ τὸ πλῆθος τῷ ἐνί· τὰ δὲ συνιόντα καὶ κοινωνοῦντά πη ἀλλήλοις, εἰ μὲν ὑπ' ἄλλου συνάγεται, ἐκεῖνο πρὸ αὐτῶν ἔστιν, εἰ δὲ αὐτὰ συνάγει ἑαυτὰ, οὐκ ἀντίκειται ἀλλήλοις.

Ἀντικείμενα γὰρ οὐ σπεύδει εἰς ἄλληλα ⁵. Εἰ οὖν τὸ ἐν καὶ τὸ πλῆθος ἀντιδιήρηται, καὶ ⁶ τὸ πλῆθος, ἢ πλῆθος, οὐχ ἐν, καὶ τὸ ἐν, ἢ ἐν, οὐ πλῆθος, οὐδ' ἕτερον, ἐν θατέρῳ.

(1) τὸ πλ. Arg.

(2) A. μῆ. (3) A. πολλά ἐστιν. Ed. πολλὸν εἶναι.

(4) Abest τὴν.

(5) Refinxi interpretationem. Nam Aem. Portus vertit. „Oppo-
„sita enim non properant alia contra alia, nec se mutuo oppo-
„gnant.“ At vero loci sententia est: Das Entgegengesetzte strebet
sich nicht gegenseitig zu. Vid. proxime εἰ δὲ συνάγει ἑαυτὰ.

(6) Abest asteriscus in contextu, neque quidquam est in mar-
gine cod. A; in margine vero Ed. haec sunt: ἅμα γὰρ τὸ λογικόν
καὶ τὸ ἄλογον ἐν τῷ γενεῖ, ὡς ἀντιδιηρημένα. Est interpretamentum.
Quod vidit etiam Aem. Portus, qui vertit: „Simul enim et ipsum
„rationale et ipsum irrationale sunt in ipso genere ut ea, quae in
„ipsa divisione sunt opposita.“

modo particeps sit ipsius Unius. Multitudo igitur non *est* ante ipsum Unum. Si vero *multitudo est* simul cum ipso Uno, *ergo haec erant* etiam inter se cognata propter ipsam naturam, *et arctissimo naturalis conjunctionis vinculo inter se constringentur*. Tempore enim nihil impedit, quominus ipsum Unum per se multum *i. e. multitudo* sit, et quominus ipsa multitudo sit Unum, quoniam *haec*, quae in ipsa divisione sunt inter se opposita, naturae simul sunt, si quidem neutrum est altero prius vel posterius. Ipsa igitur multitudo per se non Unum erit, et unumquodque eorum, *quae sunt in ipsa multitudine*, non Unum erit, et hoc in infinitum *progredietur*, quod *est impossibile*.

Ergo unumquodque eorum, *quae sunt in ipsa multitudine*, particeps est ipsius Unius propter suam naturam, nec ullum ipsius *multitudinis membrum* sumi poterit, quod non sit Unum. Si enim Unum non sit, ex infinitis infinitum erit, ut demonstratum est.

Ubique igitur *ipsa multitudo* particeps est ipsius Unius. Si igitur ipsum Unum, quod est per se Unum, nullo modo particeps est ipsius multitudinis, ubique multitudo erit ipso Uno posterior, participans quidem ipsum Unum, non participata vero ab ipso Uno. Si vero et ipsum Unum participat multitudinem, propter quidem ~~essentiam~~, ut Unum existens, propter vero participationem, non Unum, ipsum Unum multiplicatum erit, ut ipsa multitudo unita propter ipsum Unum. Per communionem igitur inter se sunt conjuncta et ipsum Unum cum ipsa multitudine et ipsa multitudo cum ipso Uno. Quae vero coeunt *in unum*, et aliquo modo per communionem inter se conjunguntur, si quidem ab alio coguntur *in unum*, illud est ante ipsa, si vero ipsa se ipsa cogunt *in unum*, alia aliis non opponuntur.

Opposita enim non festinant (*non inclinant*) ad se invicem. Si igitur ipsum Unum et ipsa multitudo in ipsa divisione sunt inter se opposita, et ipsa multitudo, quatenus *est multitudo*, *est non Unum*, et ipsum Unum, quatenus

γεγόμενον, ἐν ᾧμα καὶ δύο ἔσται. Ἀλλὰ μὴν εἰ ἔσται τι πρὸ αὐτῶν τὸ συνάγον, ἢ ἐν ἔστιν ἢ οὐχ ἔν.

Ἄλλ' εἰ οὐχ ἔν, ἢ πολλὰ ἢ οὐδέν· οὔτε δὲ πολλὰ, ἵνα μὴ πληθὺς ἢ πρὸ ἐνός, οὔτε οὐδέν. Πῶς γὰρ συνάξει τὸ οὐδέν; "Ἐν ἅρα μόνον" οὐ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἐν πολλὰ, ἵνα μὴ εἰς ἄπειρον ἔστιν ἅρα τὸ αὐτοὲν¹, καὶ πᾶν πληθὺς ἀπὸ τοῦ αὐτοενός.

ζ'. Περὶ ἐνάδος.

Πᾶν πληθὺς ἢ ἐξ ἡνωμένων ἔστιν ἢ ἐξ ἐνάδων. Ἐκαστον γὰρ τῶν πολλῶν ὅτι² μὲν οὐκ ἔσται καὶ αὐτὸ πληθὺς μόνον καὶ τούτου³ πάλιν ἕκαστον πληθὺς, δῆλον. Εἰ δὲ μὴ ἔστι πληθὺς μόνον, ἥτοι ἡνωμένον ἔστιν ἢ ἐνάδες. Καὶ εἰ μὲν μετέχον τοῦ ἐνός, ἡνωμένον. Εἰ δὲ ἐξ ὧν τὸ πρῶτως ἡνωμένον, ἐνάδες. Εἰ γὰρ ἔστι τὸ αὐτοὲν, ἔστι τὸ πρῶτως αὐτοῦ μετέχον καὶ πρῶτως ἡνωμένον.

Τοῦτο δὲ ἐξ ἐνάδων. Εἰ γὰρ ἐξ ἡνωμένων, πάλιν τὰ ἡνωμένα ἐκ τινων, καὶ εἰς ἄπειρον. Δεῖ δὲ εἶναι τὸ πρῶτως ἡνωμένον ἐξ ἐνάδων⁴. Καὶ εὗρομεν τὸ ἐξ ἀρχῆς.

ζ'. Περὶ παραγόντων καὶ παραγομένων.

Πᾶν τὸ παρακτικόν⁵ ἄλλου κρείττον ἔστι τῆς τοῦ παραγομένου φύσεως. ἥτοι γὰρ κρείττεν ἔστιν ἢ χεῖρον ἢ ἴσον.

(1) A. τὸ αὐτὸ ἐν (sic.). Post ἄπειρον aut subaudiendum aut supplendum ἔη. (2) Abest titulus a cod. A. (3) A. ὅ,τι.

(4) A. τούτων. Post πάλιν ἕκαστον Porto videtur excidisse οὐ, — „et hujus rursus unumquodque non futurum esse multitudinem, patet.“ [Nos ita: „dass das Einzelne der Vielheit nicht selbst für sich eine Vielheit seyn könne und von dieser wieder jeder Theil Vielheit, ist klar.“]

(5) Ab cod. A. absunt omnia inde ab εἰ γὰρ ἐξ usque ad ἐξ ἐνάδων. In fine nullum est lacunae indicium. Ceterum ad argumentum confer Plotinum 390 B. C. et p. 756. sqq.

(6) A. παρακτικόν male, nec melius idem infr. παρακτικόν pro παρακτικὴν. Vocem frustra quaeras in novitiis Lexicis graecis; neque accurate explicata vis verbi est, quae h. l. obtinet, nimirum *producere in rerum naturam*. Tu vid. Budaëi Comment. ling. gr. p. 385. p. m. 485 ubi haec ex Dionysio Areop. ἐκείδη πάντα εἰς τὸ εἶναι παρήχθη διὰ τῆς οὐσιοποιού — ἀγαθότητος, et: — διὰ τὴν αὐτῆς

est Unum, non est multitudo, et neutrum, si fuerit in altero, Unum simul et duo erit. Verum si quid fuerit ante ipsa, quod in unum ea cogat, vel Unum est, vel non Unum.

Sed si non Unum est, illud est vel Multa vel nihil. Sed neque Multa illud est, ne multitudo sit ante ipsum Unum, neque nihil. Quomodo enim illud, quod est Nihil, coget in unum ea, quae sunt aliquid, aut multa? Unum igitur solum est. Neque enim hoc ipsum Unum est Multa, ne in infinitum res progrediatur. Est igitur et ipsum per se Unum, et omnis multitudo manans ab eo, quod est per se Unum.

VI. De Unitate.

Omnis multitudo vel ex unitis est vel ex Unitatibus. Unumquodque enim ipsorum multorum quod quidem non sit futurum et ipsa multitudo tantum et rursus hujus multitudinis unumquodque [non] sit futurum ipsa multitudo, cuius est perspicuum. Si vero non est multitudo tantum, vel unitum est vel sunt Unitates. Et si quidem est particeps Unius, est unitum. Si vero est ex iis, ex quibus conflatum est, quod primo unitum est, sunt Unitates. Si enim est ipsum per se Unum, est id, quod primo participat ipsum Unum, et quod primo est unitum.

*Hoc vero conflatum est ex Unitatibus. Si enim conflatum esset ex unitis, rursus unita conflarentur ex ali- quibus aliis, et in infinitum ita res procederet. Oportet autem id, quod primo unitum est, ex Unitatibus esse conflatum. Et sic invenimus id, quod a principio manat ***.*

VII. De producentibus et productis.

Omne, quod alius producendi vim habet, praestantius est natura rei, quae producitur ab eo. Vel enim prae-

εις τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτινὴν καὶ συνοχὴν ἀγαθότητα. Adde haec Porphyrii in Sententi. XIV. p. 222 Cantabr. τὰ μὲν οὖν ὁ- μάτια διχῶς γινώσκειται καὶ ὡς ἀπ' αἰτίας ἡρηγμένα παραγωγούσης, καὶ ὡς σύνθετα.

Τὸ τοίνυν ἀπὸ τούτου παραγόμενον ἢ δύναμις ἔχει¹ καὶ αὐτὸ παρακτικὴν ἄλλου τινός, ἢ ἄγονον ὑπάρχει παντελῶς. Ἀλλ' εὐ μὲν ἄγονον εἶη,² κατ' αὐτὸ τοῦτο³ τοῦ παράγοντος ἡλάττωται, καὶ ἔστιν ἄνισον⁴ ἐκείνῃ, γονίμῳ ὅτι καὶ δύναμις ἔχοντι τοῦ ποιεῖν, ἀδρανὲς ὄν. Εἰ δὲ καὶ αὐτὸ παρακτικόν ἔστιν ἄλλων⁵, ἢ καὶ αὐτὸ ἴσον ἑαυτῷ⁶ παράγει, καὶ τοῦτο ὡσαύτως ἐπὶ πάντων, καὶ ἔσται τὰ ὄντα πάντα ἴσα ἀλλήλοις, καὶ οὐδὲν ἄλλου ἄλλο κρείσσον, αἰ τοῦ παράγοντος ἴσον ἑαυτῷ τὸ ἐφεξῆς ὑφιστάντος, ἢ ἄνισον, καὶ οὐκ ἔτ' ὡς ἴσον εἶη τῷ αὐτὸ παράγοντι.

Δυνάμεων γὰρ ἴσων ἔστι τὸ τὰ ἴσα ποιεῖν. τὰ δὲ ἐκ τούτων ἄνισα ἀλλήλοις, εἴπερ τὸ μὲν παραγόμενον⁷ τῷ πρό αὐτοῦ ἴσον. αὐτῷ δὲ τὸ μετ' αὐτὸ ἄνισον. Οὐκ ἄρα ἴσον εἶναι δεῖ τῷ παράγοντι τὸ παραγόμενον. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἔλασσον ἔσται ποτὲ τὸ παραγόμενον.

Εἰ γὰρ αὐτὸ τὴν οὐσίαν τῷ παραγόμενῳ δίδωσιν, αὐτὸ καὶ τὴν δύναμιν αὐτῷ χορηγεῖ κατὰ τὴν οὐσίαν.

Εἰ δὲ αὐτὸ παρακτικόν⁸ ἔστι τῆς δυνάμεως τῷ μετ' αὐτὸ πάσης, κἂν ἑαυτὸ δύναιτο ποιεῖν⁹ τοιοῦτον, ὅσον ἐκεῖνο. εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ποιήσειεν ἂν ἑαυτὸ¹⁰ δυνατότερον. οὔτε γὰρ τὸ μὴ δύνασθαι καλύει παρούσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, οὔτε τὸ μὴ βούλεσθαι.

Πάντα γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ ὁρέγεται κατὰ φύσιν· ὥςτις εἰ ἄλλο δύναται τελειότερον ἀπεργάσασθαι, κἂν αὐτὸ¹¹

(1) Post ἔχει ponitur dist. minor in cod. A.

(2) Deest εἶη in cod. A. et commode abesset.

(3) A. καὶ αὐτῷ τούτῳ. Non male.

(4) A. ἄνισα. Quod proxime Portus per paraphrasin, qua saepissime utitur, *infernum et quod nihil facere potest* junxit: tu vid. Procl. nostr. in Alcib. 58 p. 164 ed. nostr. ubi item ἀσθενῆς et ἀδρανῆς jungitur.

(5) A. παρακτικόν ἔστιν ἄλλου.

(6) A. ἐν ἑαυτῷ. (7) A. παράγον.

(8) A. παρακτικόν. (9) A. εἰπεῖν.

(10) ἑαυτὸ reposui pro ἑαυτῷ auctoritate codicis A. Cf. sequentia.

(11) Fortasse excidit ἑαυτὸ „et ipsum semetipsum perfectius reddiderit.“

stantius est vel deterius vel par. Quod igitur ab hoc producitur, et ipsum vel habet facultatem alicujus alius rei producendae, vel infoecundum et sterile prorsus est.

Sed si quidem infoecundum et sterile fuerit, propter hoc ipsum est inferius eo, quod producit *aliquid*, et est impar illi, quod est foecundum et quod faciendi vim habet, quoniam id, quod est infoecundum et quod nihil generare producereque potest, est infirmum et nihil facere potest. Si vero et ipsum aliorum producendorum vim habet, vel et ipsum producit *aliquid aliud* par sibi ipsi, et hoc pariter in omnibus *Entibus observatur*, et omnia Entia erunt paria alia aliis, nec ullum aliud erit alio praestantius, quoniam id, quod *aliud* producit, semper par sibi ipsi constituit id, quod deinceps est et quod ipsum sequitur, vel impar producit, nec amplius id, quod producit, par erit ipsi ipsum producenti.

Facultatum enim parium est ipsum paria facere. Quae vero ex his [*imparibus*] *prodeunt*, imparia sunt inter se, si quidem illud quidem, quod *rem aliquam* produxit, par est illi, quod est ante ipsum. Ipsi vero illud, quod est post ipsum, est impar. Non igitur par esse oportet ipsi producenti id, quod *ab eo* producitur. Quin etiam ne minus quidem unquam erit id, quod *rem aliquam* produxit.

Si enim ipsum *producens* dat essentiam ei, quod *ab eo* producitur, ipsum etiam ipsam facultatem ipsi suppletur propter ipsam essentiam.

Si vero ipsum, quod *aliquid producit*, vim habet producendae omnis facultatis, quam *suppeditat* illi, quod est post ipsum *producens*, et se ipsum facere poterit tale, quale est illud, quod *ab eo productum fuerit*. Si vero verum est hoc, etiam se ipsum potentius faciet. Neque enim ipsum non posse i. e. ipsa virium imbecillitas hoc impedit, cum effectrix facultas adsit, neque ipsum non velle i. e. ipse voluntatis defectus.

Omnia enim secundum naturam appetunt ipsum Bonum. Quare si, quod *res aliquas producit*, aliud potest perfectius

πρὸ τοῦ μετ' αὐτὸ τελειώσειεν. οὔτε ἴσον ἄρα τὸ παραγόμενον τῷ παράγοντι ἐστίν, ¹ οὔτε κρεῖττον. πάντῃ ἄρα τὸ παράγον κρεῖττον τῆς τοῦ παραγομένου φύσεως ².

ή. Περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ, ὃ καὶ τὰγαθὸν καλεῖται.

Πάντων τῶν ³ ὁπασοῦν τοῦ ἀγαθοῦ μετεχόντων ἡγεῖται τὸ πρώτως ἀγαθόν, καὶ ὃ μηδὲν ἐστίν ἄλλο ἢ τὰγαθόν· εἰ γὰρ πάντα τὰ ὄντα τοῦ ἀγαθοῦ ἐφίεται, δῆλον ὅτι τὸ πρώτως ἀγαθὸν ἐπέκεινά ἐστι τῶν ὄντων. Εἰ γὰρ ταῦτόν τινι τῶν ὄντων, ἢ ταυτίῳ ἐστίν ὃν καὶ τὰγαθόν, καὶ τοῦτο τὸ ὄν ⁴ οὐκ ἔτι ἂν ἐφιέμενον εἴη τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὸ τὰγαθὸν ὑπάρχον· τὸ γὰρ ὁρεγμένον του, ἐνδεές ἐστίν, οὐ ὁρέγεται, καὶ τοῦ ὁρεκτοῦ ἕτερον ⁵· ἢ ⁶ τὸ μὲν ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο. Καὶ τὸ μὲν μεθεῖξει τὸ ὄν, τὸ δὲ ἔσται ⁷ μετεχόμενον ἐν τούτῳ τὸ ἀγαθόν.

Τὶ ἄρα ἀγαθὸν ἐστίν ἐν τινι τῶν μετεχόντων ὄν, καὶ οὐ τὸ μετασχόν ⁸ ἐφίεται μόνον, ἀλλ' οὐ τὸ ἀπλῶς ἀγαθόν, καὶ οὗ πάντα τὰ ὄντα ἐφίεται.

Τοῦτο μὲν γὰρ κοινόν ἐστι πάντων ⁹ τῶν ὄντων ἐφετόν. Τὸ δὲ ἐν τινι γεγόμενον, ἐκείνου μόνον ἐστὶ τοῦ μετασχόντος ¹⁰. τὸ ἄρα πρώτως ἀγαθὸν οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ ἀγαθόν ἂν γὰρ τι ἄλλο προσθῇς, ἡλίπτωσας τῇ προσθέσει τὸ ἀγαθόν, τι ἀγαθὸν ποιήσας, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ ἀπλῶς. Τὸ γὰρ προστε-

(1) οὔτε ἴσον ἄρα τὸ παραγόμενον τῷ παράγοντι ἐστίν, ita dedi ex A. Vulgo: — τῷ τὸ παράγοντι παραγομένον ἐστίν.

(2) Confer Porphyrii Sententt. ad intelligib. ducc. XIII. p. 222: Πάν τὸ γεννῶν τῇ οὐδίᾳ αὐτοῦ χεῖρον γεννά κ. τ. λ.

(3) Abest τῶν a cod. A. Proxime vulgo ὁποσοῦν mendose.

(4) Ita A. Vulg. καὶ τοῦτο ὄν et proxime ex scribendi compendio: αὐτὸ ἔ'α θ' ὄν pro τὰγαθόν, quod restitui.

(5) Portus post ἕτερον in textu ita (,lege ἀπεξωμένον, i. e. alienum'). Sed Argent. codex recte in vulgata persistit; nec opus est emendatione, judicante etiam Schweighausero, qui hunc codicem meâ causâ cum editis contulit.

(6) A. καί.

(7) ἔστω est in cod. A. — Fontes hujus loci indicavi et Plotinianos locos comparavi in annot. ad Plotin. de pulcrit. p. 300 sqq.

efficere, etiam *illud* ipsum perficiet *se ipsam* ante illud, quod est post ipsum. Neque igitur id, quod producitur, par est ipsi producenti neque praestantius *eo*. Ubique igitur ipsum produciens praestantius *est* ipsâ naturâ rei, quae producitur.

VIII. De primo Bono, quod etiam τὰγαθόν i. e. ipsum Bonum appellatur.

Omnia, quae quomodocumque Bonum participant, antecedit id, quod primo Bonum *vocatur*, et quod nihil aliud est, quam τὰγαθόν, id est, ipsum Bonum. Si enim omnia Entia Bonum appetunt, perspicuum *est*, quod illud primo Bonum est ante ipsa Entia. Si enim Idem alicui Entium *esse dicitur*, vel idem est Ens etiam ipsum bonum, et si sit hoc *ipsam*, non amplius erit appetens ipsius Boni, cum ipsum sit ipsum Bonum. - Quod enim appetit aliquid, est indigens ejus, quod appetit, et *est* diversum *ac differt* ab eo, quod appetitur *ac expetitur*. Vel hoc quidem *est*, aliud; illud vero aliud. Et aliud quidem particeps erit ipsius Entis, aliud vero erit participatum in hoc ipsum Bonum.

Aliquod igitur Ens in aliquo eorum, quae participant *aliquid*, est Bonum, et quod illud, quod ipsius est particeps, appetit tantum (Aliquod igitur Bonum est in aliquo eorum, quae participant, existens, et quod illud tantum, quod ipsius est particeps, appetit), non autem illud simpliciter *et generaliter dictum* Bonum, et quod omnia Entia appetunt.

Nam hoc quidem optabile omnibus Entibus est commune. (Nam hoc quidem commune est omnium entium optabile). Quod vero est in aliquo, est illius tantum, quod *ipsius* est particeps. Ipsum igitur primo Bonum nihil aliud

(8) A. μετέχον.

(9) Ita cod. A. Vulg. κοινόν πάντων ἐστι.

(10) A. μετέχοντος.

θὲν, οὐκ ὄν τὸ ἀγαθὸν ἀλλ' ἔλασπον ἢ ἐκεῖνο, τῇ ἑαυτοῦ οὐσίᾳ ¹ τὸ ἀγαθὸν ἡλάττωσεν.

θ'. Περὶ αὐτάρκους *.

Πᾶν τὸ αὐτάρκες ἢ κατ' οὐσίαν ἢ κατ' ἐνέργειαν, κρεῖττον ἐστὶ τοῦ μὴ αὐτάρκους, ἀλλ' εἰς ἄλλην αἰτίαν ἡρηγμένου τῇν τῆς τελειότητος αἰτίαν ⁵. Εἰ γὰρ ἅπαντα τὰ ὄντα τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ φύσιν ὁρέγεται, καὶ τὸ μὲν ἑαυτῷ παρεκτικόν ⁴ ἐστὶ τοῦ εὖ, τὸ δὲ ἐπιθεὲς ἄλλου· τὸ μὲν παροῦσαν ἔχει τὴν τοῦ ἀγαθοῦ αἰτίαν· τὸ δὲ ⁵ χωρὶς οὔσαν· ὅσῳ δὴ οὖν ἐγγυτέρω τοῦτο τῆς τὸ ὁρεκτὸν χορηγούσης, τοσοῦτῳ ⁶ κρεῖττον ἂν εἴη τοῦ τῆς κεχωρισμένης αἰτίας ἐνδεοῦς ὄντος, καὶ ὀλλαχόθεν ὑποδεχομένου τῇν τελειότητα τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς ἐνεργείας. Ἐπεὶ ὅτι ⁷ καὶ ὅμοιον, καὶ ἡλαττωμένον, καὶ ὁμοιότερόν ἐστιν αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ τὸ αὐτάρκες.

Ἠλαττωμένον τὸ ⁸ μετέχειν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ μὴ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγαθὸν πρώτως συγγενές πῶς ἐστὶν ἐκεῖνον, καθόσον παρ' ἑαυτοῦ ⁹ δύναται τὸ ἀγαθὸν ἔχειν. Τὸ δὲ μετέχειν καὶ δι' ἄλλου μετέχει ¹⁰ μειζόνως ἀφέστηκε τοῦ πρώτως ἀγαθοῦ καὶ ὁ ¹¹ μῆδέν ἐστιν ἄλλο ἢ ἀγαθόν.

(1) A. συνοῦσα. Unde facile effingas συνοουσία, hoc sensu: Quod additum fuerit, id suā communione (consortione) ipsum Bonum minuere solet. Placet haec sententia. Cum universo loco compone haec Plotini p. 352 D. E. φθελγόμενος οὖν τὸ ἀγαθόν, μῆδέν ἐτι προσνέει, ὡς προσέθηκας ὀτιοῦν, ἐνδεὲς ποιήσεις κ. τ. λ. Ita enim hic locus codicem auctoritate restituendus est.

(2) Portus vertit τὸ αὐτάρκες quod sua sorte contentum est. Malim quod sibi ipsum sufficit. (3) A. αἰρίον. Voluit τὸ αἰρίον, non male. Tenenda est autem h. l. singularis constructio. (4) Adjeci ἑαυτῷ ex A. (5) Vulgo αἰτίαν. Τὸ δὲ . . . interposito spatio majore. Ego interpunctionem refinxī secundum cod. A. (6) A. τοσοῦτο.

(7) A. οὖν. Placet haec lectio, nec tamen sufficit ad locum persanandum, qui et interpolatione et vero lacuna quoque videtur laborare. (8) A. τῷ. (9) A. ἑαυτῷ. (10) Secutus sum emendationem Porti, licet cod. A. cum vulg. habeat μετέχον.

(11) Vulgo ὁ male.

est, quam Bonum. Si quid enim aliud addideris, hac additione ipsum Bonum minues, aliquod Bonum faciens, loco Boni, quod simpliciter *et generaliter, sine ulla additione, Bonum appellatur*. Quod enim additum fuerit, cum non sit ipsum Bonum, sed *aliquid minus, quam illud ipsum Bonum*, suâ essentiâ ipsum Bonum minuit.

IX. De eo, quod sua sorte contentum est, et nihil praeterea desideret.

Omne, quod sua sorte contentum est, et quod nihil praeterea desiderat, vel propter essentiam vel propter actionem praestantius est eo, quod sua sorte non est contentum [et quod aliena desiderat], et *suae perfectionis causam* in alia causa ponit (positam habet), unde pendet. Si enim omnia Entia secundum naturam expetunt ipsum Bonum, et alterum quidem ex se ipso producit ipsum Bene, *pro: ipsius Boni ex se ipso producendi vim habet* (sibi ipsum suppeditat, quod bene est), alterum vero *est* indigens alius; alterum quidem ipsius Boni praesentem causam habet, alterum vero separatim existentem *i. e. separatam ac absentem*. Quanto igitur hoc Bonum propius accedit ad illam [*facultatem*], quae suppeditat ipsum expetendum, tanto praestantius erit eo, quod indigens est, *quod indiget* separatâ causâ, et quod aliunde suscipit perfectionem essentiae [*suaeque naturae*], vel ipsius actionis. Quoniam et simile et imminutum, et similis est ipsi Bono illud, quod est sua sorte contentum, et quod alienis opibus et auxilio non indiget.

Imminutum autem censetur ipsum participare Bonum, et non esse ipsum Bonum primo cognatum est quodammodo illi Bono, quatenus *hoc* a se ipso potest ipsum bonum habere. Ipsum vero participare Bonum, et per aliud participare ipsum Bonum, ab ipso primo Bono magis longius abest et *ab eo*, quod nihil aliud est, quam Bonum.

Πᾶν τὸ αὐταρκές¹ τοῦ ἀπλῶς ἀγαθοῦ καταδείκτονόν
ἔστι. Τί γάρ ἐστιν ἄλλο τὸ αὐταρκές ἢ τὸ παρ' ἑαυτοῦ καὶ
ἐν ἑαντῷ τὸ ἀγαθὸν κεκτημένον; τοῦτο δὲ ἤδη² πλήρες τοῦ
ἀγαθοῦ καὶ μετέχον, ἄλλ' οὐχὶ αὐτὸ τὸ ἀπλῶς ἀγαθόν.

Ἐκεῖνο γάρ καὶ τοῦ μετέχειν καὶ τοῦ πλήρες εἶναι κρείτ-
τον, ὡς δέδεικται³. Εἰ οὖν τὸ αὐταρκές πεπλήρωκεν ἑαυτὸ
τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ, ἀφ' οὗ πεπλήρωκεν ἑαυτὸ, κρείττον ἂν εἴη
τοῦ αὐτάρκους καὶ ὑπὲρ αὐτάρκειαν καὶ οὔτε ἐνδεές τινος τὸ
ἀπλῶς ἀγαθόν.

Οὗ γάρ ἐφίεται ἄλλον εἴη γὰρ ἂν ἐλλειπὲς⁴ ἀγαθοῦ
κατὰ τὴν ἐφεσιν, οὔτε αὐταρκές· εἴη γάρ ἂν πλήρες ἀγαθοῦ,
καὶ οὐ τᾶγαθὸν πρῶτως⁵.

ια. Περὶ αἰτίου.

Πάντα τὰ ὄντα πρόεισιν ἀπὸ μιᾶς αἰτίας, τῆς πρώτης⁶
ἣ γὰρ οὐδενός ἐστιν αἰτία τῶν ὄντων, ἣ κύκλω τὰ αἴτια πε-
περασμένων τῶν πάντων, ἣ ἐπ' ἄπειρον ἣ ἀνοδος, καὶ ἄλλον
ἄλλο⁶ αἴτιον, καὶ οὐδαμοῦ⁷ στήσεται ἡ τῆς αἰτίας προϋ-
πόστασις.

Ἀλλ' εἰ μὲν μηδενός εἴη τῶν ὄντων αἴτιον, οὔτε τάξεις
ἔσται δευτέρων καὶ πρώτων, τελειούντων καὶ τελειουμένων,

(1) Adjeci τὸ ex cod. A.

(2) A. δη.

(3) Ed. in marg. διὰ τὸ ἡ. i. e. propter ea, quae supra sect.
octavā demonstrata sunt.

(4) A. ἐλλειπὲς.

(5) A. πρῶτον. Ceterum ad illa, quae hoc universo loco inter
se opponuntur: τὸ ἐνδεές et ἀνεκδές, τὸ αὐταρκές, ἡ τελειότης cf.
Simplicii Comm. in Aristotel. Phys. p. 7. b. Ante oculos autem ha-
buit Proclus Plotinum p. 352 sq; ubi p. 353 B. C. haec leguntur:
— αὐτὸ πλησίον μὲν ἐστὶ τοῦ ἀνεκδοῦς — πληρωσὶν δὲ ἀληθινὴν καὶ
νόησιν ἔχει, ὅτι πρῶτως ἔχει· τὸ δὲ πρὸ αὐτῶν οὔτε δεῖται οὔτε ἔχει
ἢ οὐκ ἂν τὸ ἀγαθὸν ᾗ.

(6) A. ἄλλο ἄλλον.

(7) Ita A. Vulg. οὐδαμῶς, et continuo idem αἰτίας pro οὐσίας.
Illud amplexus sum.

X.

Omne, quod sua sorte contentum est, nec alienas opes desiderat, ut subsistat, est inferius ipso simpliciter Bono. Quid enim aliud est illud, quod *αὐταρκές* vocatur, quam illud, quod possidet ipsum Bonum a se ipso *manans* et in se ipso *situm* et *permanens*? Hoc vero jam plenum est Boni, et particeps est ejus; sed non est ipsum simpliciter Bonum, quod ita vocatur sine ulla prorsus additione.

Illud enim Bonum praestantius est (ut demonstratum est) et ipso participare Bonum i. e. et ipsa Boni participatione et ipso plenum esse Boni i. e. et ipsa Boni repletionem, per quam Bono replemur. Si igitur ipsum *αὐταρκές* replevit se ipsum Bono, illud, ex quo replevit se ipsum, praestantius erit eo, quod est *αὐταρκές* i. e. quod sua sorte suisque bonis est contentum, nec alienis opibus ac auxiliis indiget, et erit supra Autarciam i. e. supra illam vitae conditionem, quae suis bonis contenta nihil aliunde petit nec expetit. Et ipsum simpliciter Bonum nullius rei est indigens.

Haud enim expetit aliud quidquam. Propter enim ipsum Boni desiderium esset imperfectum, et aliquid ei deest, nec esset *αὐταρκές*, i. e. sua sorte contentum, et nihil praeterea desiderans. Esset enim Boni plenum, et non ipsum primo Bonum.

XI. De Causa.

Omnia entia ab una prima causa progrediuntur. Aut enim nullius Entium est causa, aut in orbem feruntur omnium rerum finitarum causae, aut in infinitum est ipse rerum progressus et ipse ascensus, et alia est rei alius causa, et nullo modo stabit (nec usquam subsitet) ipsa essentiae (causae) prohypostasis primaeque rerum natura semper in infinitum progredietur.

Sed si quidem nullius Entium causa fuerit, neque secundorum et primorum ullus erit ordo, perficientium et

κοσμοῦντων καὶ κοσμουμένων, γεννῶντων καὶ γεννωμένων, ποι-
ούντων καὶ πασχόντων, οὔτε ἐπιστήμη τῶν ὄντων οὐδενός.

Ἡ ¹ γὰρ τῶν αἰτίων γνῶσις ἐπιστήμης ἐστὶν ἔργον καὶ
τότε λέγομεν ἐπίστασθαι, ὅταν τὰ αἷτια γνωρίσωμεν τῶν ὄν-
των. Εἰ δὲ κύκλῳ περιέισι τὰ αἷτια, τὰ αὐτὰ πρότερα ἔσται
καὶ ὕστερα, δυνατώτερά τε καὶ ἀσθενέστερα. Πᾶν γὰρ τὸ ²
παράγον κρείττον ἐστὶ τῆς τοῦ παραγομένου φύσεως. Δια-
φέρει δὲ οὐδὲν τὸ διὰ πλειόνων ἢ δι' ἐλασσόνων μέσων συνά-
πτειν ³ τῷ αἰτιατῷ τὸ αἷτιον, καὶ ποιεῖν ἀπ' ἐκείνου.

Καὶ γὰρ τῶν μεταξὺ πάντων ἔσται κρείττον, ὃν ἔστιν
αἷτιον. Καὶ ὅσῳ ᾧ ⁴ πλείω τὰ μέσα, τοσοῦτω μείζονως αἷ-
τιον· εἰ δ' ἐπ' ἀπειρον ἢ τῶν αἰτίων πρόθεσις, καὶ ἄλλο
πρὸ ⁵ ἄλλου ἀεὶ πάλιν, ⁶ οὐδενός ἐπιστήμη ἔσται. Τῶν γὰρ
ἀπειρων οὐδενός ἐστι γνῶσις· τῶν δ' αἰτίων ἀγνοουμένων οὐδὲ
τῶν ἐξῆς ἐπιστήμη ⁷ ἔσται. Εἰ οὖν καὶ αἷτια εἶναι δεῖ τῶν
ὄντων, καὶ διώρισται τὰ αἷτια τῶν αἰτιατῶν, καὶ οὐκ εἰς ἀπει-
ρον ἢ ἀνοδος, ἐστὶν αἷτια ⁸ πρώτη τῶν ὄντων, ἀπ' ἧς οἶον
ἐκ ῥίξης πρόεισιν ἕκαστα. τὰ μὲν ἐγγὺς ὄντα ἐκείνης, ⁹ τὰ δὲ
πορρωτέρων· ὅτι γὰρ μίαν εἶναι δεῖ τὴν ἀρχήν, δέδεικται, διότι
πᾶν πληθος δεύτερον ὑφέστηκε τοῦ ἐνός.

ιβ. ¹⁰

Πάντων ¹¹ τῶν ὄντων ἀρχὴ καὶ αἷτια πρωτίστη τὸ ἀγα-
θόν ¹² ἐστίν. Εἰ γὰρ ἀπὸ μιᾶς αἰτίας πάντα πρόεισιν, ἐκείνην

(1) In Ed. est asteriscus, et in margine Scholion legitur: Ἀρι-
στοτελικῶς διὰ τὸ ζ'. i. e. Haec dicuntur Aristotelice propter ea,
quae supra sect. 7 disputantur. Tu confer Aristotelis Analytica
poster. I. 7. p. 210 sq.; ibid II. 17. p. 265. Metaphys. II. 2 p. 34
sqq. Sylburgii.

(2) A. novum caput incipit: ιβ. Πᾶν γὰρ τὸ.

(3) A. συνάπτει.

(4) Vulgo τὰ πλείω. Secutus sum cod. A.

(5) A. πρὸς. (6) A. ἀεὶ, πάλιν οὐδ'.

(7) A. ἐξ ἐπιστήμης. Perperam.

(8) Abest αἷτια [in cod. A.]

(9) Ed. asteriscum habet et in marg. διὰ τοῦ ε'. Vid. igitur
sect. 5. Ceterum ad haec et sequentia adhibe Plotinum p. 199 A—C
et p. 717 D. E.

eorum, quae perficiuntur, ordinantium et eorum, quae ordinantur, generantium et eorum quae generantur, agentium et patientium, nec erit scientia ullius Entium.

Ipsa enim causarum cognitio est scientiae opus. Et tunc dicimus *nos aliquid* scire, quum ipsas Entium causas cognoscimus. Si vero causae circumeant in orbem, eadem erunt et priora et posteriora, et potentiora et infirmiora. Omne enim, quod *res aliquas* producit, praestantius est ipsa natura ejus, quod producit. Nihil autem interest, utrum per plura, an vero per pauciora media jungamus ipsam causam cum ipso causato, et *aliquid* ab illa *causa manans* faciamus (et ab illo effectum praestare).

Etenim *ipsa causa* praestantior erit omnibus interjectis *rebus*, quarum est causa. Et quo plura fuerint ipsa media, tanto magis causa *dicetur ipsarum rerum causatarum causa*. Si vero causarum additio *progrediatur* in infinitum, et aliud ante aliud semper sit rursus, rei nullius erit scientia. Nullius enim infinitorum est cognitio. Si vero causae *rerum* ignorentur, ne eorum quidem, quae *causas* sequuntur, scientia erit. Si igitur etiam ipsorum entium causam oportet esse, et ipsae causae ab ipsis causatis distinctae sunt, et ascensus *rerumque progressus* non fit in infinitum, est causa prima Entium, a qua tanquam a radice progrediuntur singula. Quorum alia quidem sunt prope illam *causam*; alia vero procul *ab ea sunt*. Quod enim unum oporteat esse *rerum principium*, demonstratum est. Quoniam omnis multitudo posterior est ipso Uno.

XII.

Omnium Entium principium et prima causa est ipsum Bonum. Si enim ab una causa omnia progrediuntur, illam causam vel ipsum Bonum oportet dicere vel *aliquid* ipso

(10) Cod. A. 17.

(11) Ed. asteriscum habet et in marg. *διὰ τὸ α'.*

(12) [Cod. A.] *τὸ αὐτὸ αὐτῶν.*

τὴν αἰτίαν ἢ τὰγαθὸν χορὴ λέγειν ἢ τὰγαθοῦ¹ κρείττον. Ἀλλ' εἰ μὲν κρείττων ἐκείνῃ τοῦ ἀγαθοῦ, πότερον ἤκει τι καὶ ἀπ' ἐκείνης εἰς τὰ ὄντα καὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων, ἢ οὐδέν; καὶ εἰ μὲν μηδέν, ἄτοπον· οὐ γὰρ ἂν ἔτι φυλάττοιμεν αὐτὴν ἐν αἰτίας τάξει· δέον πανταχοῦ παρεῖναι τι τοῖς αἰτίοις ἐκ² τῆς αἰτίας, καὶ διαφερόντως ἐκ τῆς πρωτίστης, ἐξ³ ἧς πάντα ἐξήρηται, καὶ δε⁴ ἦν ἔστιν ἕκαστα τῶν ὄντων.

Εἰ δὲ ἔστι μετουσία καὶ ἐκείνοις τοῖς οὖσιν, ὥσπερ καὶ τὰγαθοῦ, ἔσται τι τῆς ἀγαθότητος κρείσσον⁵ ἐν τοῖς οὖσιν, ἐφῆκον ἀπὸ τῆς πρωτίστης αἰτίας. Οὐ γὰρ πω, κρείσσων⁶ οὕσα καὶ ὑπὲρ τὰγαθόν, καταδεέστερόν τι δίδωσι τοῖς δευτέροις, ὧν τὸ μετ'⁷ αὐτὴν δίδωσι.

Καὶ τί ἂν γένοιτο τῆς ἀγαθότητος κρείσσον⁸; ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ κρείσσον τὸ μείζονως⁹ ἀγαθοῦ μεταληφὸς εἶναι λέγομεν. Εἰ οὖν οὐδὲ κρείσσον λέγοντο τὸ¹⁰ μὴ ἀγαθόν, τοῦ ἀγαθοῦ πάντως δεύτερον· εἰ δὲ καὶ τὰ ὄντα πάντα τοῦ ἀγαθοῦ ἐφίεται,¹¹ πῶς ἔτι πρὸ τῆς αἰτίας ταύτης εἶναι τι δυνατόν; εἴτε γὰρ ἐφίεται καὶ ἐκείνου, πῶς τοῦ ἀγαθοῦ¹² μάλιστα; εἴτε μὴ ἐφίεται, πῶς τῆς πάντων αἰτίας οὐκ ἐφίεται, προσελθόντα¹³ ἀπ' αὐτῆς; εἰ δὲ ἀγαθόν ἔστιν, ἀφ' οὗ πάντα ἐξήρηται τὰ ὄντα, ἀρχὴ καὶ αἰτία πρωτίστη τῶν πάντων ἔστι τὰγαθόν.

εἴ' ¹³.

Ἰκανὸν ἀγαθὸν ἐνωτικόν ἔστι τῶν μετεχόντων αὐτοῦ, καὶ πᾶσι ἐνωσις ἀγαθόν, καὶ τὰγαθὸν τῷ ἐνὶ ταυτόν. Εἰ γὰρ

(1) De hac forma vide disputantem Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. 896.

(2) Desunt in cod. A. verba τοῖς αἰτίοις ἐκ suo loco, quae praepostere dein sic leguntur: παρεῖναι τι τῆς αἰτίας ἐπὶ αἰτίας καὶ διαφερόντως. In vulg. mendose scriptum erat αἰτίοις. Suspicor legendum esse τοῖς αἰτιατοῖς, causatis.

(3) Abest ἐξ a cod. A. (4) Vulg. κρείττον.

ων

(5) A. κρείσσον ead. manu.

(6) Ita cod. A. Portus: ὧν τὸ μὲν αὐτὴν διδ. quorum unum quidem ipsam dat. Male. Loci autem sententia est: Prima causa secundariis rebus impertit nihil, quod deterius sit eo, quod proficiat ab ea causa, quae post primam est.

(7) Vulg. Καὶ τι ἂν κρείσσον „Et aliquid erit ipsa bonitate praestantius.“ Ego interrogationem restitui.

(8) Ita A. Vulgo τὸ μείζονος „majoris Boni“ Port.

Bono praestantius. Sed si quidem illa *causa est* praestantior ipso Bono, utrum manat aliquid etiam ab illa *causa* in ipsa Entia et in ipsam Entium naturam, an nihil? Et si quidem nihil *illinc ad alia manare dicas*, hoc erit absurdum. Non enim amplius ipsam in causae ordine servabimus, *nec inter causas ullo modo ponemus*. Quoniam oportet ubique causis aliquid adesse, *quod manat a causa*, et praecipue a prima, ex qua omnia pendent, et propter quam singula Entia sunt.

Si vero illius etiam *prima causa* communio est ipsis Entibus, ut et ipsius Boni, erit aliquid ipsa Bonitate praestantius in ipsis Entibus, manans a prima causa. Nullo enim modo, si sit praestantior et supra Bonum *sita*, deterius aliquid dat ipsis secundis, quam ea sunt, quae id, quod post ipsam (primam causam) est, dat.

Et quidnam fuerit Bonitate praestantius? Quoniam et illud ipsum, quod est praestantius, majorem in modum Boni particeps esse dicimus. Si vero ne praestantius quidem dicatur id, quod non est Bonum, prorsus [*hoc erit*] ipso Bono posterius. Si vero etiam omnia Entia Bonum expetunt, quomodo etiam ante causam istam aliquid esse potest? Sive enim *ipsa Entia* expetunt et illud, *quod est ante causam istam*, quomodo ipsum Bonum maxime *expetunt*? Sive non expetunt, quomodo non expetunt illam omnium causam, cum ab ipsa sint progressa? Si igitur Bonum est illud, ex quo omnia Entia pendent, *ergo* ipsum Bonum est omnium principium et causa prima.

XIII.

Omne Bonum vim habet uniendi ea, quae participant ipsum. Et omnis Unio Bonum *est*, et ipsum Bonum *est*

(9) Cod. A. *Εἰ οὖν οὐδὲ κρείττον ἂν λέγοιτο μὴ ἀγαθόν*, omisso articulo ante *μὴ*. Illud *ei* — *ἂν* haud displicet cf. Hermann ad Viger. (p. 507) p. 830. Proxime post *δυνάμεν* fortasse excidit *ὄν*.

(10) Ita ex cod. A. reposui pro mendosis *ἐκίρται*.

(11) Delevi virgulam post *ἀγαθού* cum cod. A.

(12) A. *προελάθον*. (13) A. *ιδ*.

τὸ ἀγαθὸν ἐστὶ σωστικὸν τῶν ὄντων ἀπάντων (διὸ καὶ ἐφε-
τὸν ὑπάρχει πᾶσι), τὸ δὲ σωστικὸν καὶ συνεκτικὸν τῆς ἐνώ-
σιων¹ οὐσίας ἐστὶ τὸ ἐν. τῷ γὰρ ἐνὶ σοῖζεται πάντα, καὶ ὁ
σκεδασμὸς ἑκαστον ἐξίστησι τῆς οὐσίας. τὸ ἀγαθὸν, οἷς ὡς
παρῇ, ταῦτα ἐν ἀπεργάζεται καὶ συνέχει κατὰ τὴν ἑνωσιν. Καὶ
εἰ τὸ ἐν συναγωγὸν ἐστὶ καὶ συνεκτικὸν τῶν ὄντων², ἑκαστον
τελειοῖ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν.

Καὶ ἀγαθὸν ἄρα ταύτη ἐστὶ τὸ ἡρᾶσθαι πᾶσιν. Εἰ δὲ
καὶ ἡ ἐνωσις ἀγαθόν, καὶ καθ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐνο-
ποιόν,³ τὸ ἀπλῶς ἀγαθὸν καὶ τὸ ἀπλῶς ἐν ταύτων, ἐνίζον
ἅμα καὶ ἀγαθύνον τὰ ὄντα. Ὅθεν δὴ καὶ τὰ τἀγαθοῦ⁴
τρόπον τινὰ ἀποπεσόντα⁵ καὶ τῆς τοῦ ἐνὸς ἅμα στέρεται
μεθέξεως. Καὶ τὰ τοῦ ἐνὸς ἁμοιῶς γινόμενα, διαστάσεως
ἀναπιμπλάμενα⁶, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ στέρεται κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον. Ἔστιν ἄρα καὶ ἡ ἀγαθότης ἐνωσις, καὶ ἡ ἐνωσις
ἀγαθότης⁷, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐν, καὶ τὸ ἐν πρώτως ἀγαθόν.

ιδ'.⁸ Περὶ ἀκινήτου καὶ αὐτοκινήτου ἀρχῆς ἢ
αἰτίας.

Πᾶν τὸ ὄν ἢ ἀκινήτόν ἐστιν ἢ κινούμενον καὶ εἰ κινού-
μενον, ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπ' ἄλλου⁹. καὶ εἰ μὲν ὑφ' ἑαυτοῦ,
αὐτοκινήτόν ἐστιν· εἰ δὲ ὑπ' ἄλλον, ἑτεροκίνητον. Πᾶν ἄρα
ἢ ἀκινήτόν ἐστιν ἢ αὐτοκίνητον ἢ ἑτεροκίνητον.

(1) A. ἑκαστοῦ. Proxime dedi ἐστὶ τὸ ἐν pro ἐστὶ τὸ ἐν.

(2) καὶ συνεκτ. — ὄντως absunt a cod.

(3) Ita cod. A. Portus: ἀγαθόν, καθ' αὐτὸ ἐνωποιόν, [leg. ἐνοποιόν.]

(4) A. τὰ τοῦ ἀγαθοῦ.

(5) A. ἀποπεσόντων.

(6) A. ἀποπιμπλ. Illud praestat hoc loco. Cf. Ruhnken. ad Tim. L. Plat. p. 31.

(7) Adjeci ex A. καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐν. His autem Procli decretis explicandis inservit Plotinus p. 524 sq. p. 667. p. 763 et praecipue p. 199. A. B. C. Porphy. de Abstia. I. 28 p. 44. Rhoer. coll. I. 52 p. 88. Ejusdem Sententt. liber §. 38 p. 245 sq. Cantabrig. Idem ap. Stobaeum in Eclogg. Tom. I. p. 1056. sqq. Heeren. Jamblich. in Villosion. Anecdott. graec. II. p. 195 sqq. et ipse Proclus in Alcibiad. I. cap. 82 sq. p. 245 — 250 ed. nostr.

(8) A. ιδ'.

(9) Port. ἢ ἄλλον. Adjeci praepositionem ex cod. A.

idem cum ipso Uno. Si enim ipsum Bonum omnium conservandorum vim habet (quam ob rem etiam est quibus optabile); id vero, quod conservandi vim habet, et singulorum essentiam *naturamque* continere potest, est ipsum Unum. Per ipsum enim Unum omnia servantur *et conservantur*, et ipsa dissipatio unumquodque expellit ex sua essentia, *et a sua natura degenerare facit*. Quibus ipsum Bonum adfuerit, haec Unum efficit et continet per ipsam Unionem. Et si ipsum Unum vim habet congregandorum et continendorum ipsorum Entium, *ergo* unumquodque eorum propter suam praesentiam perficit.

Bonum igitur etiam est hoc modo ipsum unitum esse cum omnibus (*pro: Ipsa igitur Unio, quae res cum omnibus unit, est Bonum*). Si vero et ipsa Unio Bonum est per se, et ipsum Bonum est Unificam *i. e. res in unum cogit, ac ex multis Unum facit*, *ergo* illud, quod est simpliciter Bonum, et ipsum simpliciter Unum est Idem, quoniam et unit, simul et bona facit ipsa Entia. Quamobrem etiam ea, quae quodam modo ex ipso Bono exciderunt, ipsa quoque Unius communione simul privantur. Et ea, quae sunt Unius expertia, quod intervallo repleantur, etiam ipso Bono privantur eodem modo. Est igitur et ipsa Bonitas Unio, et ipsa Unio Bonitas, (et ipsum Bonum Unum) et ipsum Unum primo Bonum.

XIV. De immobili et per se mobili principio vel causa.

Omne Ens vel immobile est vel mobile. Et si mobile est *et si movetur*, vel a se ipso vel ab alio *movetur*, est *αὐτοκίνητον i. e. per se mobile*. Si vero ab alio *movetur*, *ἑτεροκίνητον ὅν* appellatur *i. e. ab altero motum*. Omne igitur Ens vel immobile est vel per se mobile vel ab altero motum. (*pro: vel nullo modo movetur, vel per se movetur, vel ab altero movetur.*)

Ἀνάγκη γὰρ τῶν ἑτεροκίνητων ὄντων εἶναι καὶ τὸ ἀκίνητον, καὶ μεταξὺ τούτων τὸ αὐτοκίνητον. Εἰ γὰρ πᾶν τὸ ἑτεροκίνητον ὑπ' ἄλλου¹ κινούμενον κινεῖται, ἢ κύκλῳ αἰ κινήσεις, ἢ ² ἐπ' ἄπειρον· ἄλλ' οὔτε κύκλῳ, οὔτε ἐπ' ἄπειρον, εἴπερ ὥρισταί τῇ ἀρχῇ τὰ ὄντα πάντα, καὶ τὸ κινοῦν τοῦ κινουμένου κρεῖττον.

Ἔσται ³ τι ἄρα ἀκίνητον πρῶτον κινοῦν ἄλλ' εἰ ταῦτα, ἀνάγκη καὶ τὸ αὐτοκίνητον εἶναι. Εἰ ⁴ γὰρ σταίῃ τὰ πάντα, τί ποτε ἔσται τὸ ⁵ πρῶτως κινούμενον;

Οὔτε γὰρ τὸ ἀκίνητον (οὐ γὰρ πέφυκεν) οὔτε τὸ ἑτεροκίνητον (ὑπ' ἄλλου γὰρ κινεῖται)· λείπεται ἄρα τὸ αὐτοκίνητον εἶναι τὸ πρῶτως κινούμενον. ἐπεὶ καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τῷ ἀκινήτῳ τὰ ἑτεροκίνητα συνάπτον, μέσον πῶς ὄν ⁶, κινοῦν τε ἅμα καὶ κινούμενον. Ἐκείνων γὰρ τὸ μὲν κινεῖ μόνον, τὸ δὲ κινεῖται μόνον.

Πᾶν ἄρα τὸ ὄν ἢ ἀκινήτόν ἐστιν ἢ αὐτοκίνητον ἢ ἑτεροκίνητον· ἐκ δὴ τούτων κακείνο φανερόν, ὅτι τῶν μὲν κινουμένων τὸ αὐτοκίνητον πρῶτον· τῶν δὲ κινούντων, τὸ ἀκίνητον ⁷.

ιέ. ⁸ Περὶ ἀσωμάτου οὐσίας, καὶ τί ἴδιον αὐτῆς.

Πᾶν τὸ πρὸς ⁹ ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικὸν ἀσώματόν ἐστιν. Οὐδὲν γὰρ τῶν σωμάτων πρὸς ἑαυτὸ πέφυκεν ἐπιστρέφειν ἐξ

(1) Cod. A. ἢ ὑπ' ἄλλου.

(2) Ed. h. l. asteriscum habet et in margine: διὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ 3^{ου} i. e. propter demonstrationem, quam caput nonum habet. — Circularem motum in Physicis etiam memorant philosophi. Aristoteles Meteorolog. lib. I cap. 4. p. 8 Sylb. πρῶτον μὲν γὰρ ὑπὸ τὴν ἐγκύκλιον πορὰν ἐστὶ τὸ θερμὸν καὶ ξηρόν, ὃ λέγομεν πῦρ. ἀνώνυμον γὰρ τὸ κοινὸν ἐπὶ πάσης τῆς καπνώδους διακρίσεως· ὁμως δὲ διὰ τὸ μάλιστα πεφυκέναι τὸ τοιοῦτον ἐκκλῆσθαι τῶν σωμάτων, οὕτως ἀναγκαῖον χρησθαι τοῖς ὀνόμασιν. Codex Darmst. post σωμάτων additum offert: πῦρ ἀναγκαῖον αὐτὸ καλεῖν. (3) In Ed. h. l. asteriscus est et in marg. διὰ τὸ ζ. propter caput septimum.

(4) Ed. καὶ γὰρ — τὰ πάντα. τί. Portus: „Et enim alioquin starent omnia nec ullo modo moverentur. Ita vero quodnam erit id, quod primo movetur?“ (5) A. ποτε ἄρα τὸ. (6) A. οὐν.

(7) Praeter ea, quae ex Platone aliisque apposui ad Proclum in Alcib. cap. 7 p. 15 et cap. 34 p. 106, huic argumento adhibe Stobaei Eclogg. lib. I. cap. XX p. 594 sqq. Heer. coll. cap. LH. p. 794 sq. et Plotinum p. 107 sqq. p. 179 et p. 581 sq. (8) A. ιε'.

Necesse enim est, si sint ea, quae ab altero moventur, esse et illud, quod est immobile *nec ullo modo movetur*, et inter ista illud, quod est per se mobile, *quod per se movetur*. Si enim omne, quod ab altero movetur, *tunc movetur*, quum ab alio movetur, vel in orbem *fiunt* ipsae motiones, vel in infinitum *progrediuntur*. Sed nec in orbem *fiunt*, nec in infinitum *progrediuntur*, si quidem ipso principio omnia Entia terminantur *et definiuntur*, et id, quod movet, *est* praestantius eo, quod movetur.

Erit igitur aliquid immobile primum *alia* movens. Sed si haec *nobis concedantur*, necesse est illud etiam esse, quod per se movetur. Et enim si starent omnia, *nec ullo modo moverentur*: quidnam tandem erit, quod primo movetur?

Neque enim ipsum immobile erit id, quod primo movetur (haud enim naturâ comparatum est, ut tale quid fiat), neque id, quod ab altero movetur (ab alio enim movetur), restat igitur, ut illud, quod per se movetur, sit id, quod primo movetur. Quoniam etiam hoc est illud, quod cum immobili conjungit ea, quae ab altero moventur, quia quodammodo medium est, dum simul et movet et movetur. Illorum enim alterum quidem movet tantum; alterum vero movetur tantum.

Omne igitur Ens vel immobile est vel per se mobile vel ab altero motum. Ex his igitur et illud est manifestum, quod illorum quidem, quae moventur, primum est illud, quod per se movetur. Illorum vero, quae movent *res alias*, primum est illud, quod est immobile.

XV. De incorporea essentia, et quodnam sit ipsius proprium.

Omne, quod rerum ad se convertendarum ac *reducendarum* vim habet, incorporeum est. Nullum enim corpus

(9) Ed. ante Πάν asteriscum habet, et in margine legitur: ἐπιστροφή ἐστὶ τὸ συνάπτειν κατὰ πᾶν μέρος πρὸς πάντα τὰ λοιπὰ μέρη. Portus: „Conversio est ipsum conjungere [res] in omni parte cum omnibus reliquis partibus.“ Alia de ἐπιστροφή dabit ipse noster philosophus in Alcib. cap. 7. p. 15 sqq. ubi consule annot. — Articulum inter πᾶν et πρὸς inserui ex cod. A.

γὰρ τὸ ἐπιστρέφον πρὸς τι συνάπτεται ἐκείνῳ, πρὸς ὃ ἐπιστρέφει, δηλὸν δὴ ¹, ὅτι καὶ τὰ μέρη τοῦ σώματος πάντα ² πρὸς πάντα συναίρει τοῦ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστραφέντος. ³

Τοῦτο γὰρ ἦν τὸ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφειν, ὅταν ἐν γένηται ἄμφω, τότε ἐπιστραφέν, καὶ πρὸς ὃ ἐπιστρέφῃ. Ἀδύνατον δὲ ἐπὶ σώματος τοῦτο, καὶ ὅλως τῶν μεριστῶν πάντων.

Οὐ γὰρ ὅλον ὅλῳ ⁴ συνάπτεται αὐτῷ τὸ μεριστὸν διὰ τὸν τῶν ⁵ μερῶν χωρισμὸν, ἄλλων ⁶ ἀλλαγῇ κεμένων. Οὐδὲν ἄρα σῶμα πρὸς ἑαυτὸ πέφυκεν ἐπιστρέφειν, ὥς ὅλον ἐπιστρέφεται πρὸς ὅλον.

Εἴ τι ἄρα πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικόν ἐστιν, ἀσώματόν ἐστι καὶ ἀμερές.

ις'. 7

Πᾶν τὸ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικὸν χωριστὴν οὐσίαν ἔχει παντὸς σώματος. Εἰ γὰρ ἀχώριστον εἴη σώματος οὐτινοςοῦν, οὐχ ἔξει τινὰ ἐνέργειαν σώματος χωριστόν. ἀδύνατον γὰρ ἀχωριστοῦ τῆς οὐσίας σωμάτων οὔσης, τὴν ἀπὸ τῆς οὐσίας ἐνέργειαν εἶναι χωριστὴν ⁸. Ἔσται γὰρ οὕτως ἡ ⁹ ἐνέργεια τῆς οὐσίας κρείττων. Εἴπερ ἡ μὲν ἐπιδεῆς ἐστὶ σωμάτων, ἡ δὲ αὐτάρκης ἑαυτῆς οὔσα, καὶ οὐ σωμάτων. Εἰ οὖν τι κατ' οὐσίαν ἐστὶν ἀχώριστον, καὶ κατ' ἐνέργειαν ὁμοίως ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀχώριστον. Εἰ δὲ τοῦτο οὐκ ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτὸ (ἐπιστρέφον, ἄλλο ὄν σώματος, ἐνέργειαν ἔχει χωριζομένην σώματος, καὶ οὐ διὰ σώματος, οὐδὲ μετὰ ¹⁰ σώματος, εἴπερ ἦτα ¹¹,

(1) Abest δὴ a cod. A.

(2) A. non habet πάντα.

(3) A. ἐπιστρέφοντος.

(4) A. ὅλως. (5) Ita A. Portus τὸν μερῶν.

(6) Abest ἄλλων a cod. A.

(7) Cod A. ις'.

(8) Quae leguntur inde ab ἀδύνατον γὰρ usque ad χωριστὴν Ed. in margine habet, in Cod. MS. vero contextui inserta sunt; quum alias in MS to non legantur, quae ora libri impressi adscripta sunt. Ac quando in repetito vocabulo χωριστὴν ratio appareat, cur omitti potuerint, non dubitavi e margine revocare.

(9) Deest articulus in cod. A. Proxime inter καὶ οὐ σωμάτων et Εἰ οὖν fortasse inserendum ἐπιδεῆς, certe intelligendum, uti significavit in versione Portus.

(10) A. κατὰ. (11) A. εἴτε.

ad se res convertere et reducere naturaliter solet. *Vel: Omne, quod ad se revertendi facultate praeditum est, incorporeum est. Nullum enim corpus ad se reverti naturaliter solet.* Si enim id, quod ad aliquid se convertit ac revertit, cum illo conjungitur, ad quod se convertit ac revertit, perspicuum igitur est, quod et omnes corporis partes conjungentur (conjunget) cum omnibus partibus illius, quod ad se ipsum revertit (convertitur).

Hoc enim est ipsum ad se reverti, quum ambo fiunt unum, et illud, quod *conversum ac reversum* est, et illud, ad quod *aliquid se convertit ac reversum* est. Hoc autem in corpore est impossibile, et denique in omnibus dividiis rebus hoc nullo modo fieri potest.

Haud enim ipsum totum dividiuum cum ipso toto conjungitur propter ipsam partium divisionem, quod aliae partes alibi sitae sint. Nullum igitur corpus ad se reverti naturaliter solet, ita ut totum ad totum revertatur.

Si quid igitur rerum ad se convertendarum ac reducendarum vim habet, et si quid ad se revertendi facultate praeditum est, illud est incorporeum et individuum.

XVI.

Omne, quod ad se revertendi facultate praeditum est, essentiam ab omni corpore separatam habet. Si enim a quovis corpore inseparabile esset, non haberet aliquam actionem a corpore separatam. Fieri enim non potest, ut, si essentia sit inseparabilis a corporibus, actio ab essentia [*manans, a corporibus*] sit separabilis. Sic enim ipsa actio praestantior esset ipsa essentia. Si quidem haec quidem, *essentia scil.*, indigens est corporum, haec vero, *scil. actio*, sua sorte est contenta, et non indiget corporum. Si quid igitur propter essentiam est inseparabile, illud etiam propter actionem pariter, vel etiam multo magis est inseparabile. Si vero hoc non revertitur ad se (quod enim ad se revertitur, cum aliud *diversumque* sit a corpore, actionem habet a corpore separatam, neque per corpus

ἐνέργεια καὶ τὸ, πρὸς¹ ὃ ἡ ἐνέργεια, οὐδὲν δεῖται τοῦ σώματος) χωριστὸν ἄρα πάντῃ σωμάτων ἐστὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφον².

ιζ.³

Πᾶν τὸ ἑαυτὸ κινοῦν πρώτως, πρὸς⁴ ἑαυτὸ ἐστὶν ἐπιστρεπτικόν· εἰ γὰρ κινεῖ ἑαυτὸ καὶ ἡ κινητικὴ ἐνέργεια αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸ ἐστὶ, καὶ ἐν ἅμα τὸ κινοῦν καὶ τὸ κινούμενον· ἡ γὰρ μέρει μὲν κινεῖ, μέρει δὲ κινεῖται, [ἢ ὅλον κινεῖ καὶ κινεῖται⁵] ἢ ἔμπαλιν. Ἀλλ' εἰ μέρος μὲν ἄλλο ἐστὶ τὸ κινοῦν, μέρος δὲ ἄλλο τὸ κινούμενον, οὐκ ἔσται καθ' ἑαυτὸ αὐτοκίνητον, ἐκ μὴ αὐτοκινήτων ὑφ' ἑστώ⁶, ἀλλὰ δοκοῦν μὲν αὐτοκίνητον, οὐκ ὃν δὲ κατ' οὐσίαν τοιοῦτον.

Εἰ δὲ ὅλον κινεῖ, μέρος δὲ κινεῖται, ἢ ἔμπαλιν, ἔσται τι μέρος ἐν ἀμφοτέροις, καθ' ἐν ἅμα κινοῦν καὶ κινούμενον. καὶ τοῦτό ἐστὶ τὸ πρώτως αὐτοκίνητον· εἰ δὲ ἐν καὶ αὐτὸ κινεῖ καὶ κινεῖται⁷, τὴν τοῦ κινεῖν ἐνέργειαν πρὸς ἑαυτὸ ἔξει, κινητικὸν ἑαυτοῦ ὄν. πρὸς ὃ δὲ ἐνεργεῖ, πρὸς τοῦτο ἐπέστραπται πᾶν ἄρα τὸ ἑαυτὸ κινοῦν πρώτως, πρὸς⁸ ἑαυτὸ ἐστὶν ἐπιστρεπτικόν.

ιη.⁹

Πᾶν, τὸ τὸ εἶναι χορηγοῦν ἄλλοις, αὐτὸ πρώτως ἐστὶ τοῦτο, οὐ μεταδίδωσι τοῖς χορηγουμένοις¹⁰. εἰ γὰρ αὐτὸ τὸ

(1) Articulum τὸ addidi ex cod. A.

(2) De re ac sententiis confer Plotinum p. 163 sq. et p. 303 sq. Porphyrii Sententt. I — IV. p. 220 et praecipue XX. p. 226.

(3) A. ιζ.

(4) A. πᾶν τὸ πρὸς τι ἑαυτὸ κινοῦν, πρώτως πρὸς. Sed πρὸς τι infra in conclusione abest etiam ab A. Interpunctio tamen ibidem sibi constat: — κινοῦν πρώτως — ἐπιστρεπτικόν: — „primitus ad se ipsum advertendi vi pollet.“

(5) In cod. A. desunt verba ἢ ὅλον κινεῖ καὶ κινεῖται. Ejicere nolui, inclusi uncinis.

(6) Ita A. Ἐδ. ὑφ' ἑστώ.

(7) A. εἰ δὲ ἐν καὶ αὐτοκινεῖται. Quod vocabulum, si probum sit, addendum Lexicis. Idem liber Sect. 20 habet formam activam αὐτοκινεῖν. Ego virgulam sustuli post δὲ, et crediderim legendum καὶ αὐτὸ κινεῖ, καὶ αὐτὸ κινεῖται.

(8) A. κινοῦν, πρώτως πρὸς.

(9) A. ιθ'. Proxime editio Porti habet: Πᾶν τὸ εἶναι. Ego dedi lectionem codicis A.

agentem, neque cum corpore conjunctam, neque simul agentem: si quidem et ipsa actio et illud, ad quod ipsa actio fertur, et in quod agit, corpore non indiget) quod igitur ad se revertitur, ubique, prorsus a corporibus est separatum.

XVII.

Omne, quod se ipsum primo movet, ad se ipsum revertendi facultate praeditum est. Si enim movet se ipsum, et illa motrix ipsius actio apud (semet) ipsum est, *ergo* et unum simul est illud, quod movet, et illud, quod movetur. Vel enim parte quidem movet, parte vero movetur, [vel totum movet, et movetur], vel contra. Sed si pars quidem alia est, quae movet, pars vero alia, quae movetur, non erit per se illud, quod per se movetur, quia subsistet *constitutum* ex iis, quae non sunt per se mobilia; sed videbitur quidem per se mobile, non erit tamen tale per essentiam.

Si vero totum movet, pars vero movetur, aut contra, erit aliqua pars in utroque, quae in uno *eodemque* *subjecto* simul movet et movetur. Et hoc est illud primo per se mobile. Si vero unum et idem movet et movetur, ipsam movendi actionem apud se habebit, quia sui ipsius movendi facultatem habet. In quod vero agit, ad illud revertitur. Omne igitur, quod se ipsum primo movet, ad se ipsum revertendi facultate praeditum est.

XVIII.

Omne, quod ipsum Esse suppeditat aliis, illud est primo id, quod impertit [*ipsum Esse*] iis, quibus hoc suppeditur. Si enim illud ipsum Esse dat *illis atque suppeditat*, et de sua essentia facit illam communicationis

(10) Portus recte: *iis, quibus hoc suppeditur*. De constructione hujus verbi exposui ad Plotin. de pulcrit. p. 321 sq. Proxime eod. A. habet: *et γὰρ αὐτῷ τῷ εἶναι* „ipso quod est.“

εἶναι διδωσι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ οὐσίας ποιεῖται τὴν μετά-
δοσιν, ὃ μὲν δίδωσιν, ¹ ὑφειμένον ἐστὶ τῆς αὐτοῦ ² οὐσίας,
ὃ δὲ ἐστι, μειζόνως ἐστὶ καὶ τελειότερος ³. Ἐπερ πᾶν τὸ
ὑποστατικόν τινος κρείττον ἐστὶν τῆς τοῦ ὑφισταμένου φύ-
σεως. τοῦ δοθέντος ἄρα τῷ ἐν αὐτῷ τῷ δεδοκῶτι κρείττονως
ἐστί καὶ ὅπερ ἐκεῖνο μὲν ἐστὶ, ἀλλ' οὐ ταῦτὸν ἐκείνῳ ⁴. πρῶ-
τως γὰρ ἔστι. τὸ δὲ δευτέρως ἀνάγκη γὰρ ἢ τὸ αὐτὸ εἶναι
ἐκίτερον καὶ ἓνα λόγον ⁵ ἀμφοτέρων, ἢ μηδὲν εἶναι κοινόν,
μηδὲ ταῦτὸν ἐν ἀμφοῖν, ἢ τὸ μὲν πρώτως εἶναι ⁶, τὸ δὲ δευ-
τέρως. Ἀλλ' εἰ μὲν ὁ αὐτὸς λόγος, οὐκ ἂν ἔτι τὸ μὲν αἴτιον
εἴη ⁷, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα. Οὐδ' αὖ ⁸ τὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ ⁹,
τὸ δὲ ἐν τῷ μετασχόντι. οὐδὲ τὸ μὲν ποιοῦν, τὸ δὲ γινόμενον.
Εἰ δὲ μηδὲν ἔχει ταῦτὸν, ¹⁰ οὐκ ἂν τῷ εἶναι θάτερον ὑφί-
στατο τὸ λοιπὸν, μηδὲν πρὸς τῷ ¹¹ εἶναι τὸ ἐκείνου κοινω-
νοῦν. Λείπεται ἄρα τὸ μὲν εἶναι πρώτως ¹², ὃ δίδωσι τὸ
δὲ δευτέρως, ὃ τὸ διδόμενόν ἐστιν ¹³ ἐν οἷς αὐτῷ τῷ ¹⁴ εἶναι
θατέρῳ ¹⁵ ἐκ θατέρου χορηγεῖται.

εἴδ'. ¹⁶

Πᾶν τὸ πρώτως ἐνυπάρχον τινὶ φύσει τῶν ὄντων πᾶσι
πάρεστι τοῖς κατ' ἐκείνην τὴν φύσιν τεταγμένοις καθ' ἓνα
λόγον καὶ ὡσαύτως· εἰ γὰρ μὴ πᾶσιν ὡσαύτως, ἀλλὰ τοῖς μὲν,

(1) In Ed. est h. l. asteriscus, in margine vero legitur: διὰ τὸ
ζ i. e. propter caput septimum.

(2) Ita cod. A. Ed. ἑαυτοῦ.

(3) A. τελειότερον.

(4) Explevi locum ope codicis A. In editione verba τῆς τοῦ
ὑφιστ. φύσ. — καὶ ὅπερ ἐκεῖνο μὲν ἐστὶ desiderantur. Videtur
autem legendum esse: τὸ μὲν ἐν αὐτῷ τῷ δεδοκῶτι — siquidem ei
membro respondet alterum: τὸ δὲ δευτέρως.

(5) Ita A. Edit. λόγων. Illud tamen jam Portus conjectaverat.

(6) Abest εἶναι a cod. A.

(7) Abest ibid. εἴη.

(8) Ed. ἄν. Dedi lectionem codicis A.

(9) A. αὐτὸ.

(10) A. τοιοῦτον.

(11) A. τὸ. (12) A. πρώτον.

(13) Vulgo: ὃ τὸ διδόν ἐστιν. Portus coniecerat ὃ τὸ διδόμενόν
ἐστι verteratque: cui ipsium esse datur. Ego recepi lectionem Arg.

suppeditationem, quod quidem dat atque *suppeditat*, id subjectum est (inferius s. deterius est) ipsius essentiae. Quod vero est, *illud* magis et perfectius est. Siquidem omne, quod aliquid constituendi facultatem habet, praestantius est [*eo, quod ab ipso constituitur*; sed non est idem illi] naturā ejus (s. eo) quod constituitur. Proinde [*quam id,*] quod detur, hoc quidem (s. alterum quidem) in ipso, quod dedit, praestantiore modo est, et (est), quod illud est, neque tamen idem atque illud. Primo enim est. Hoc vero secundo. Necesse enim *est* vel utrumque esse idem, et unam ac eandem rationem ac definitionem utriusque, vel nihil esse commune, neque idem in utroque, vel alterum quidem primo esse, alterum vero secundo. Sed si quidem *utriusque est eadem ratio et definitio*, non amplius alterum quidem erit causa efficiens, alterum vero effectum. Neque alterum quidem erit per se, alterum vero in eo, quod particeps *ejus* fuerit. Neque alterum quidem erit faciens, alterum vero id, quod fit. Si vero nihil habet, *quod sit* idem; nequaquam eo; quod sit alterum, constituetur id, quod est reliquum, quod praeter ipsum Esse nihil habet, quod ipsi cum illo sit commune. Restat igitur, ut illud quidem primo sit, quod alteri dat ipsum Esse. Illud vero secundo sit, quod est datum (proprie: *quod est id, quod datur*). In quibus propter ipsum Esse alteri ab altero suppeditatur.

XIX.

Omne, quod primo inest alicui naturae Entium, omnibus adest, quae sunt secundum illam naturam collocata, propter (secundum) unam rationem et pariter. Nisi enim omnibus pariter *adesset*, sed aliis quidem *adesset pariter*, aliis vero non, perspicuum est, quod non esset primo in

cod., praeterquam quod δ posui pro \acute{o} Cr. Ad hanc vulgatū contextus scripturam spectat id, quod notatur in codicis A. ora: *αἴτε τοῦ διδόν.* Scil. sic habuerat exemplar. Schw.

(14) A. *αὐτὸ τὰ.* (15) A. *ἁρέγον.*

(16) A. *κ.*

τοῖς δ' οὐ, δῆλον, ὥς οὐκ ἦν ἐν ἐκείνῃ τῇ φύσει πρώτως, ἀλλ' ἐν ἄλλοις μὲν πρώτως, ἐν ἄλλοις δὲ δευτέρως, τοῖς ποτε μετέχουσιν· τὸ γὰρ ποτὲ μὲν ὑπάρχον, ποτὲ δὲ μὴ, οὐ πρώτως οὐδὲ καθ' αὐτὸ ὑπάρχει· ἀλλ' ἐπεισοδιαῶδες ἐστὶ καὶ ἀλλαχόθεν ἐφῆκον, οἷς ἂν οὕτως ὑπάρχει.

κ'. ¹

Πάντων σωμάτων ἐπέκεινά ἐστιν ἡ ψυχῆς² οὐσία, καὶ πασῶν ψυχῶν ἐπέκεινα ἡ νοερά φύσις, καὶ πασῶν τῶν νοερῶν ὑποστάσεων ἐπέκεινα τὸ ἓν. Πᾶν γὰρ σῶμα κινήτῳ ἐστὶν ὑφ' ἐτέρου, κινεῖν δὲ ἑαυτὸ οὐ πέφυκεν, ἀλλὰ ψυχῆς μετουσίᾳ κινεῖται ἐξ αὐτοῦ, καὶ ζῇ διὰ ψυχὴν, καὶ παρούσης μὲν ψυχῆς αὐτοκίνητῳ πῶς ἐστὶν, ἀπούσης δὲ ἑτεροκίνητοι, ὥς ταύτην ἔχον καθ' αὐτὴν³ τὴν φύσιν, καὶ ὥς ψυχῆς αὐτοκίνητον οὐσίαν λαχοῦσης.

Ἵτι γὰρ ἂν παραγένηται, τούτῳ μεταδίδωσιν⁴ αὐτοκινήσιος. Οὐ δὲ μεταδίδωσιν αὐτῷ τῷ εἶναι, τοῦτο⁵ πολλῷ πρότερον αὕτη ἐστίν. Ἐπέκεινα ἄρα σωμάτων ἐστὶν⁶, ὥς αὐτοκίνητος κατ' οὐσίαν, τῶν κατὰ μέθεξιν αὐτοκινήτων⁷ γινομένων. πάλιν⁸ δὲ ἡ ψυχὴ κινουμένη ἀφ' ἑαυτῆς⁹ δευτέραν ἔχει τάξιν τῆς ἀκινήτου φύσεως καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀκινήτου φύσεως καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀκινήτου ὑφ' ἐστῶσης.

Διὸ¹⁰ πάντων μὲν τῶν κινουμένων ἡγεῖται τὸ αὐτοκίνητον, πάντων δὲ τῶν κινούντων¹¹ τὸ ἀκίνητον. Εἰ οὖν ἡ

(1) A. κα.

(2) A. ψυχῆ.

(3) Ita cod. A. Editio: καθ' αὐτὴν junctim. Portus legi vult κατ' αὐτὴν vertitque „propter ipsam animam“ Fortasse scribendum καθ' αὐτὸ τὴν i. e. quoniam corpus per se (s. solum et sejunctum ab anima) hanc naturam habet.

(4) Ed. asteriscum habet et in marg. διὰ τὸ εἶ i. e. propter ea, quae capite XVII posita sunt.

(5) Secutus sum interpunctionem codicis A. Edit: — αὐτῷ τῷ εἶναι. Sententia enim haec est: Per hoc ipsum vero, cujus anima sua essentia particeps facit corpus, ipsa (anima) multo prior (s. potior) est.

(6) A. σωμάτως. αὕτη ἐστίν.

(7) Edit. κατ' οὐσίαν, τῶν αὐτοκινήτων γινομένων. Cod. A. κατ' οὐσίαν, τῶν αὐτοκινήτων γιν. Eum secutus sum.

illa natura; sed in aliis quidem, primo, in aliis vero, secundo, quae aliquando participant *illam naturam*. Quod enim aliquando quidem existit, aliquando vero non, *illud* neque primo neque per se existit; sed adventitum est et aliunde *manans atque* perveniens *ad ea*, quibus sic inest.

XX.

Animae essentia est supra omnia corpora, et intellectualis natura est supra omnes animas, et ipsum Unum est supra omnes intellectuales hypostases *atque naturas*. Omne enim corpus est ab altero mobile, *i. e. ab altero movetur*, se ipsum vero movere naturaliter non potest, sed propter animae communionem *atque praesentiam* movetur a se (ab ipso) et propter animam vivit, et praesente quidem anima quodammodo per se mobile est, *per se movetur*, absente vero *anima est* ab altero motum, *i. e. ab altero movetur*, quod hanc habeat naturam propter ipsam et quod anima per se mobilem essentiam sit sortita.

Ad quod enim accesserit, *et cui praesens adfuerit*, huic impertit ipsam per se motionem, *ut non ab alio, sed per se moveatur*. Quod vero impertit [ipsi] propter ipsum Esse, hoc multo prius est haec *ipsa anima*. Est igitur supra *et ante* corpora, ut per se mobilis propter suam essentiam. [Quia, *quae per se moventur*], (supra ea), quae propter cum anima communionem sunt per se mobilia, *per se moventur*. Rursus autem anima, quae a se ipsa *et per se* movetur, secundum habet ordinem immotae *vel immobilis* naturae et illius, quae per actionem immota subsistit *ac immobilis manet*.

Quoniam (Propterea) omnia quidem, quae moventur, antecedit illud, quod est per se mobile, omnia vero, quae movent, *antecedit* illud, quod est immotum *ac immobile*.

(8) In cod. A. incipit h. l. sect. xβ.

(9) Fortasse ἐφ' ἑαυτῆς. (10) Ed. Διότι. (11) A. κινητῶν.

ψυχὴ κινουμένη ὑφ' ¹ ἑαυτῆς τὰ ἄλλα κινεῖ, δεῖ πρὸ αὐτῆς εἶναι τὸ ἀκίνητος ² κινεῖν. Νοῦς δὲ κινεῖ, ἀκίνητος ὢν, καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐνεργῶν. Καὶ γὰρ ἡ ψυχὴ διὰ νοῦν μετέχει τοῦ ἀεὶ νοεῖν, ὥσπερ σῶμα διὰ ψυχὴν τὸ ἑαυτὸ κινεῖν ³.

Εἰ γὰρ ἦν ἐν ψυχῇ τὸ ἀεὶ ⁴ νοεῖν πρῶτως, πάσαις ἂν ὑπῆρχε ⁵ ψυχαῖς, ὥσπερ καὶ τὸ ἑαυτὴν κινεῖν. Οὐκ ἄρα ψυχὴ ⁶ τοῦτο ὑπάρχει πρῶτως. δεῖ ἄρα πρὸ αὐτῆς εἶναι τὸ πρῶτως νοητικόν. πρὸ τῶν ψυχῶν ἔρα ὁ νοῦς.

Ἀλλὰ μὴν καὶ πρὸ τοῦ νοῦ τὸ ἐν, νοῦς γὰρ εἰ καὶ ἀκίνητος, ἀλλ' οὐχ ἔν. νοεῖ γὰρ ἑαυτὸν, καὶ ἐνεργεῖ περὶ ἑαυτὸν καὶ τοῦ μὲν ἐνός ⁷ πάντα μετέχει τὰ ὅπως οὖν ὄντα. Οἷς γὰρ παρῇ νοῦς μετουσίᾳ ⁸, ταῦτα γνώσεως ἀνάγκη μετέχειν. Διότι ἡ νοερά γνώσις ἐστὶν ἀρχὴ καὶ αἰτία πρώτη τοῦ γνωσκειν ἐπέκεινα ἔρα τὸ ἐν τοῦ νοῦ. Καὶ οὐκέτι τοῦ ἐνός ἄλλο ἐπέκεινα. Ταυτὸν γὰρ ἐν καὶ τὰγαθόν. τὰγαθὸν δὲ ἀρχὴ ⁹ πάντων, ὡς δέδεικται.

κά. ¹⁰ Περὶ (τοῦ) ὅτι οὐ πρῶτον αἴτιον ὁ νοῦς.

Πᾶσα τάξις ἀπὸ μονάδος ὑεχομένη πρόεισιν εἰς πλῆθος τῇ μονάδι σύστοιχον, καὶ πάσης τάξεως τὸ πλῆθος εἰς μίαν

(1) Ed. ὑφ'. (2) A. ἀκίνητον.

(3) A. τὸ αὐτοκινεῖν.

(4) A. ἀεὶ, et sic constanter.

(5) Abest ὑπῆρχε a cod. A.

(6) Sic et MS. A. quum debuisset ψυχῇ. Schw.

(7) A. ἐν.

(8) A. παρῇ οὐ μετουσία. Voluit παρῇ νοῦ μετουσία. Sed vulgatum bene habet.

(9) Ed. ἀρχεῖ. Illud est in cod. A. et placuit etiam Aemilio Porto, qui vertit: omnibus imperat, *vel omnium est principium*. Ad universi loci argumentum confer primum, quae de tribus Platoniorum philosophorum principiis exposui in Praeparat. ad Plotia. de pulcrit §. 13 p. XCIII. sqq. deinde lege Porphyrii Sentent. §. XXX. p. 250 sq. Tum adhibe Aristotelem de Animā I. 3 p. 9 sqq. Sylb. II. 1. p. 22 sqq; denique Ciceron. Disputt. Tuscul. I 10 et quae ibi collegit Davisius.

(10) A. κβ. Sic rursus h. l. in cod. MSto. licet jam supra notaverit Sect κβ. Uaciniis liberandum videtur τοῦ.

Si igitur anima, quae a se ipsa *et per se* movetur, alia movet, oportet ante ipsam esse illud, quod immobiliter movet, *i. e. quod alia quidem movet, sed ipsum manet immotum ac immobile, dum ea movet.* Mens vero movet alia, existens immobilis *ac immota* et semper eodem modo agens. Etenim ipsa anima propter ipsam Mentem particeps est ipsius semper cogitandi *et intelligendi, pro : particeps est illius facultatis, per quam semper cogitat ac intelligit et percipit res*, ut ipsum corpus propter animam habet illam facultatem, quae se ipsum movet.

Si enim esset in anima ipsum semper cogitare, *intelligere, et res mente percipere* primo, hoc omnibus animabus inesset, ut et ipsum se ipsam movere. Non igitur anima (animae) hoc est primo. Oportet igitur ante ipsam esse illud, quod intelligendi facultate primo praeditum est, *vel ipsam primo intelligendi facultatem.* Mens igitur est ante ipsas animas.

Quinetiam et ante ipsam mentem est ipsum Unum. Mens enim, quamvis sit immobilis, non tamen est Unum. Percipit enim *et intelligit* se ipsam, et circa se ipsam *et in se ipsa* agit. Et ipsum quidem Unum participant omnia, quomodocumque sunt. Mentem vero non omnia *participant.* Quibus enim adfuerit Mens per communionem, haec necesse est cognitionem participare. Quoniam intellectualis cognitio est principium et prima causa cognoscendi. Ergo ipsum Unum est supra *et ante* ipsam Mentem. Nec amplius est aliud *quidquam*, quod sit supra *et ante* ipsum Unum. Unum enim et Bonum est idem. Ipsum vero Bonum omnibus imperat, *vel omnium est principium*, ut demonstratum est.

XXI. De eo, quod ipsa Mens non sit prima causa.

Omnis ordo ab Unitate ducens initium progreditur in multitudinem Unitati cognatam, et omnis ordinis multitudo

ἀνάγεται μονάδα. Ἡ μὲν γὰρ μονάς, ἀρχῆς ἔχουσα λόγον, ἀπογεννᾷ τὸ οἰκείον ἑαυτῇ¹ πλῆθος. Αὐτὸ καὶ μία σειρὰ καὶ μία τάξις ἢ ὅλη παρὰ τῆς μονάδος ἔχει τὴν εἰς τὸ πλῆθος ὑπόβασιν. Οὐ γὰρ ἔτι τάξις οὐδὲ σειρὰ, τῆς μονάδος ἀγόνου μετουσίης καθ' αὐτήν· τὸ δὲ πλῆθος ἀνάγεται πάλιν εἰς μίαν τὴν κοινὴν τῶν ὁμοταγῶν πάντων αἰτίων².

Τὸ γὰρ ἐν παντὶ πλήθει³ ταυτόν οὐκ ἂφ' ἐνός τῶν ἐν τῷ πλήθει τὴν πρόοδον ἔσχε· τὸ γὰρ ἂφ' ἐνός μόνου τῶν πολλῶν οὐ κοινὸν πάντων, ἀλλὰ τῆς ἐκείνου μόνης ιδιότητος ἐξαίρετον. Ἐπεὶ οὖν καθ' ἐκάστην τάξιν ἔστι τις καὶ κοινω- νία καὶ συνέχεια καὶ ταυτότης, δι' ἣν καὶ τὰδε μὲν ὁμοταγῇ λέγεται, τὰδε δὲ ἑτεροταγῇ, δῆλον, ὡς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς⁴ πάσῃ τῇ τάξει τὸ ταυτόν. ἔστιν ἄρα μονὰς μία πρὸ τοῦ πλῆθους καθ' ἐκάστην τάξιν τὸν ἓνα λόγον καὶ εἰρμόν τοῖς ἐν αὐτῇ τεταγμένοις παρεχομένη⁵ πρὸς τε ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον.

Ἄλλο μὲν γὰρ ἄλλου⁶ αἴτιον ἔστω τῶν ὑπὸ τὴν⁷ αὐτὴν σειρᾶν· τὸ δὲ, ὡς τῆς μιᾶς⁸ σειρᾶς αἴτιον, ἀνάγκη πρὸ τῶν πάντων εἶναι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ πάντα⁹ ὡς ὁμοταγῇ γεννᾶ- θαι, μὴ ὡς τότε τι¹⁰ ἕκαστον, ἀλλ' ὡς τῆςδε τῆς τάξεως ὑπάρχον.

Ἐκ δὲ τούτων φανερόν, ὅτι καὶ τῇ φύσει τοῦ σώματος ὑπάρχει τότε ἐν καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἥτε μία φύσις τὰς πολ- λὰς ἔχει συνηρημένας, καὶ αἱ πολλαὶ φύσεις ἐκ μιᾶς τῆς τοῦ

(1) A. αὐτῇ.

(2) Nil variat cod. A. Suspicio tamen: αἰτίαν, causam.

(3) A. παντὶ τῷ πλήθει.

(4) Ἀρχῆς adjecti ex cod. A. Portus: „ab una Unitate“ inepte. Vox ἑτεροταγῆς addenda Lexicis est.

(5) A. παρεχομένη τεταγμένοις.

(6) Ita A. Ed. Ἄλλω μὲν γὰρ ἄλλο.

(7) A. τὸ ὑπὸ τὴν. (8) A. μιᾶς τῆς.

(9) A. πάντων.

(10) A. τὸ δὲ τι. Tu vid. Viger. de Idiotismm. I. 9. p. 11. quem ibidem Hermannus immerito notavit. Vult autem Proclus intelligi id, quod essentia sua singulare est.

ad Unitatem reducitur. Nam ipsa quidem Unitas, habens principii rationem *et proportionem*, propriam ac convenientem sibi multitudinem procreat. Quamobrem etiam una series et unus ordo totus ab Unitate suam hypobasin *et fundamenti rationem* habet *progredientem* in ipsam multitudinem. Non enim amplius *ullus* ordo vel *ulla* series erit, si Unitas infocunda *et sterilis* maneat per se sola. Ipsa vero multitudo reducitur rursus ad unam [Unitatem] communem oranibus causis, quae sunt ejusdem ordinis.

Quod enim *est* idem in omni multitudine, non ab Uno eorum, quae sunt in ipsa multitudine, progressum habet. Quod enim ab uno solo multorum *manat*, *illud* non omnibus *est* commune, sed illius solius proprietatis eximium *est*, *vel ex illa sola proprietate est exemptum*. Quoniam igitur in uno quoque ordine est quaedam et communio et cohaerentia et identitas, propter quam etiam alia quidem dicuntur ὁμοταγῆς, i. e. ejusdem ordinis, quae simul collocantur et in eodem ordine ponuntur; alia vero ἑτεροταγῆς i. e. alterius ordinis, quae in altero ordine ponuntur, hinc illud est perspicuum, quod ab uno principio ad omnem ordinem *manat atque venit ipsum idem, vel ipsa identitas*. Unitas una ante ipsam multitudinem in uno quoque ordine unam rationem et connexionem, unam proportionem *et seriem* rebus in ipso *comprehensis* et collocatis praebens *atque suppeditans* et mutuam inter se et cum ipso *tota consentientem*.

Nam [alii quidem alia] aliud quidem alius causa esto rerum illarum, quae sunt sub eadem serie. Illam vero, ut unius seriei causam, necesse est esse ante omnes alias causas, et ab illa caeteras omnes ut ejusdem ordinis causas generari, non autem unamquamque causam ut hanc aliquam, sed ut eam, quae est huius ordinis.

Ex his igitur perspicuum est, quod et in ipsa corporis naturā inest et ipsum Unum et ipsa multitudo, et una natura multas habet ex se simul pen-

ὅλου φύσεως, καὶ τῇ τάξει τῶν ψυχῶν πάρεστιν, ἐκ μιᾶς τε ἄρχεσθαι ψυχῆς τῆς πρώτης καὶ εἰς πλῆθος ψυχῶν ὑποβαίνειν καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὴν μίαν ἀνάγειν, καὶ τῇ νοερᾷ οὐσίᾳ μονάδα τε εἶναι νοερὰν καὶ νόον πλῆθος ἐξ ἐνὸς νοῦ προελθόν καὶ εἰς ἐκείνην ἐπιστρέφον, καὶ τῷ ἐνὶ τῷ πρὸ τῶν πάντων τὸ πλῆθος τῶν ἐνιάδων, καὶ ταῖς ἐνιάσι τὴν εἰς τὸ ἔν ἀνάτασιν. Μετὰ δὲ τὸ ἐν ἄρα τὸ πρῶτον ἐνιάδες, καὶ μετὰ νοῦν τὸν πρῶτον νόες, καὶ μετὰ τήν' ψυχὴν τὴν πρώτην ψυχὰν, καὶ μετὰ τὴν ὅλην φύσιν φύσεις².

κβ'.³

Πᾶν τὸ πρῶτως καὶ ἀρχικῶς ὃν καθ' ἐκάστην τάξιν ἔστι, καὶ οὔτε δύο οὔτε πλείω δυοῖν, ἀλλὰ μονογενὲς πᾶν. Ἔστω γάρ (εἰ δυνατόν) δύο⁴. Τὸ γὰρ αὐτὸ ἀδύνατον καὶ πλείονων ὄντων. Εἰ οὖν ἐκάτερον τούτων, ὃ λέγεται πρῶτως, ἢ τὸ ἐξ ἁμφοῖν⁵. Ἀλλ' εἰ μὲν τὸ ἐξ ἁμφοῖν, ἐν ἂν εἴη πάλιν⁶ καὶ οὐ δύο τὰ πρῶτα. Εἰ δὲ ἐκάτερον, ἢ ἐκατέρου θάτερον, [καὶ οὐ πρῶτον ἐκάτερον ὃν⁷], ἢ ἐπίσης ἁμφοῖν.

Ἀλλ' εἰ ἐπίσης, οὐδέτερον⁸ ἔτι ἔσται πρῶτως. Εἰ γὰρ τὸ ἕτερον πρῶτως, τοῦτο δὲ οὐ ταῦτόν⁹ τῷ ἑτέρῳ, τί ἔσται τῆς τάξεως ἐκείνης; ὃ γὰρ μηδὲν ἄλλο ἔστιν, ἢ ὃ λέγεται, τοῦτό ἐστι πρῶτως· τούτων δὲ ἐκάτερον ἕτερον ὃν, ἔστι τι ἅμα, καὶ οὐκ ἔστιν, ὃ λέγεται.

(1) Abest τὴν a cod. A. Formam νόες licet rejiciant Grammatici, philosophi tamen postea frequentarunt, nec rhetorici plane respuunt. Vid. v. c. Marcellin. de vit. Thucyd. p. 8 p. 333 ed. Porro cf. Etymol. magn. p. 606 p. 549 Lips. Herodian περὶ ἡμ. λεξ. VII. p. 303 Herm. adde Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 480 et Lobeck, ad Phrynich. p. 453.

(2) A. plenius αἱ πολλαὶ φύσεις. Ad argumentum hujus capituli adhibe Plotin. p. 595 sqq. coll. p. 484 sqq. et Porphyrii sentent. §. XXX p. 230 sq. et §. XXXIX. p. 246 sq.; denique Proclum ipsum in Theolog. Platon. 25. 36. 119. 218 — 222.

(3) A. κγ.

(4) Ed. h. l. habet asteriscum et in margine Scholion: *τοῦτέστι καὶ πλείων* (l. καὶ εἰ πλείω) εἶναι θάμην τὰ ἀρχικὰ αἷτια, τὸ αὐτὸ ἀδύνατόν ἐστιν. Portus: *Hoc est: Quamvis plures esse concedamus ipsas principales causas, [tamen] est idem impossibile.* (5) Verba Εἰ οὖν — ὃ λέγεται adjeci ex cod. A. (6) A. πάσιν. perperam. Schw. (7) καὶ οὐ—ὃν desunt in cod. A. (8) A. οὐδ' ἕτερα. Legendum videtur: οὐδέτερα. (9) A. οὔτε τόν, mendose. Schw.

dentes, et multae naturae *pendent* ex una ipsius totius natura, et *hoc* ipsi animarum ordini adest, ut et ab una prima anima ducat initium, et in animarum multitudinem succedat *eamque* subeat, et ipsam multitudinem ad unam *Unitatem* reducat, et ut in intellectuali essentia sit intellectualis Unitas et Mentium multitudo ex una Mente progrediens et in illam *Unitatem* revertens, et in Uno, quod est ante omnia, *contineatur* ipsa Unitatum multitudo, et ipsis Unitatibus ad ipsum Unum sit contentio. Post igitur illud primum Unum *sunt* Unitates, et post illam primam Mentem *sunt aliae* Mentis, et post illam primam animam *sunt aliae* animae, et post universalem naturam *sunt aliae* *particulares* naturae.

XXII.

Omne, quod primo et per principii naturam *vel principaliter* est in uno quoque ordine, Unum est, et neque duo *sunt* neque plura duobus, sed unigenitum, *unicum* est omne. Sint enim (si fieri potest) duo. Eadem enim *est* absurditas, *idem* est absurdum, et *idem*, quod nullo prorsus modo fieri potest, quamvis plura sint. Si igitur utrum horum, quod dicitur primo, *vel est illud*, quod ex utroque *conflatum* est. Sed si quidem *concedamus illud*, quod ex utroque *conflatum* est, unum erit rursus *tantum* et non duo prima. Si vero *dicas* utrumque *esse*, vel utriusque alterum, [et non primum utrumque *esse*], vel ex aequo et pariter *esse* *dicis* utrumque.

Sed si quidem *pariter* et ex aequo *vel aequaliter* utrumque *esse* *dicas*, neutrum amplius erit primo. Si enim alterum primo *dicas esse*, hoc vero non idem sit alteri, quidnam erit illius ordinis? *Quidnam in illo ordine ponendum* *dicis*? Quod enim nihil aliud est, quam *illud ipsum*, quod *esse* dicitur, hoc est primo. Horum vero si utrumque sit alterum, et *diversum* alterum ab altero, *est* *que* simul, et non est *id*, quod dicitur.

Εἰ οὖν ταῦτα διαφέρει μὲν ἀλλήλων, οὐ καθόσον δὲ ἔστιν, ὃ λέγεται, πρώτως διαφέρει. Τοῦτο γὰρ πρώτως ταῦτον πέπονθεν. Οὐκ ἄμφω ἔσται πρώτως ¹, ἀλλ' ἐκεῖνο, οὐ ἄμφω μετασχόντα πρώτως εἶται λέγεται. Ἐκ δὴ τούτων φανερόν, ὅτι τὸ ² πρώτως ὄν, ἐν ἔστι μόνον, ἀλλ' οὐ δύο τὰ πρώτως ὄντα ἢ πλείω.

Καὶ ὁ πρώτιστος νοῦς εἰς μόνος, ἀλλ' οὐ δύο οἱ πρώτοι ³ νόες. Καὶ ἡ πρωτίστη ψυχὴ μία, καὶ ἐφ' ἐκάστου τῶν εἰδῶν, ὅσον τὸ πρώτως καλόν, τὸ πρώτως ἴσον. Καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως· οὕτω δὲ καὶ τὸ τοῦ ζώου εἶδος, ἐν τὸ πρώτον, καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γὰρ αὐτὴ ἀπόδειξις ⁴.

κγ'. ⁵ Περὶ τοῦ ἀμεθέκτου.

Πᾶν τὸ ἀμέτεκτον ὑφίστησιν ἀφ' ⁶ ἑαυτοῦ τὰ μετεχόμενα. Καὶ πᾶσαι αἱ μετεχόμεναι ὑποστάσεις εἰς ἀμετέκτους ὑπάρξεις ἀνατείνονται.

Τὸ μὲν γὰρ ἀμέτεκτον, μονάδος ἔχον λόγον, ὡς ἑαυτοῦ ὄν, καὶ οὐκ ἄλλου, καὶ ἐξηρημένον ⁷ τῶν μετεχόντων, ἀπογεντᾶ τὰ μετέχουσθαι δυνάμενα. Εἰ γὰρ ἄγονον, ἐστήξεται καθ' αὐτὸ, καὶ οὐδὲν ἂν ἔχοι τίμιον, ἢ δώσει τι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τὸ μὲν λαβὼν μετέσχε, τὸ δὲ δοθὲν ὑπέστη μετεχομένως. τὸ δὲ μετεχόμενον πᾶν τινος γενόμενον, ὑφ' οὗ μετέχεται ⁸, τινός

(1) Ita A. Ed. πρώτα. (2) A. ὅτι καὶ τὸ. (3) Adieci oī ex cod. A.

(4) Cod. A. in marg. ἴσως ἀπόδοσις. Voluit ἀπόδοσις, quam rhetores usurpare solent; vid. ut hoc utar, Hermogen. de Inventt. lib. I. p. 28 et plura apud J. G. Vossium in Institt. rhet. III. p. 340. Sed h. l. bene habet ἀπόδειξις. Ad rem consule Plotinum περὶ τῶν γενῶν τοῦ ὄντος β. p. 598 sqq. et Porphyrii Ἀφορμ. πρὸς τὰ νοητά, sive Sententt. §. 39 p. 247.

(5) A. κδ. Ἀμέτεκτον Lexicis addendum esse monuit jam Sui-cerus in Thes. eccles. I. p. 219. qui e Dionysio Areopagita et hanc formam et adverbium ἀμετέκτως itemque substantivum ἀμετέξια protulit. Nimirum de Platoniorum libris duxit Dionysius. Cujus locos respicere videtur Zonaras in Lex. gr. p. 157, cum interpre-tatur: Ἀμέτεκτον. τὸ ἀκοινωνήτον, τὸ ἀμέτοχον.

(6) A. ὑφ'. (7) A. plenius καὶ ὡς ἐξηρημένον.

(8) Editio lacunose et mendose ita habet: μετεχομένως *** τινός γινόμενον, (leg. γενομένου Portus) ὑφ' οὗ μάχεται. Quae Portus ita vertit: *** Quum aliquid est, a quo prius oppugnatur cet. Procli menum praestat cod. A, quem secutus sum. [Μετεχο-μένως adde Lexicis.]

Si igitur hac differunt quidem alia ab aliis, non tamen quatenus *aliquid eorum est id*, quod dicitur, *haec igitur inter se differunt primo*. Hoc enim primo passum est ipsum idem, *Hoc enim primo accidit ei, quod est idem*. Ergo non ambo erunt primo (primitus), sed illud [*erunt*], quod ambo participantia primo esse dicuntur (dicitur). Ex his igitur perspicuum est, quod illud, quod est primo, est Unum tantum, non autem duo primo existentia vel plura.

Et prima Mens est una sola, non autem duae primae Mentis. Et prima anima una est, et in unaquaque formarum est idem, [*Pro: et de unaquaque forma idem est sentiendum,*] ut, [*quum dicimus*], Id, quod primo Pulchrum est, et, Quod primo par est, vel, primo aequale. Et in omnibus aliis similiter fit et dicitur. Sic autem et ipsius animalis forma una prima dicitur, et hominis illa prima forma tantum una esse dicitur. Eadem enim est horum omnium demonstratio.

XXIII. De imparticipabili, i. e. De eo, quod a nullo participari potest, vel, quod a nullo participatur.

Omne imparticipabile constituit a se ipso manantia ea, quae participantur. Et omnes hypostases et naturae, quae participantur, ad imparticipabiles essentias naturasque contendunt.

Nam illud quidem, quod est imparticipabile, rationem ac proportionem Unitatis habens, ut id, quod est sui ipsius, et non alius, et quod exemptum est ex ipsis participantibus alterius naturam et facultates, procreat ea, quae participari possunt. Si enim infoecundum esset, staret per se, et nihil honorati haberet, vel aliquid a se manans daret, et illud quidem, quod ab eo aliquid accepisset, participaret ipsum; illud vero, quod ab eo datum fuisset, subsisteret per participationem. Quidquid vero participatum

γενόμενον δεύτερόν ἐστι τοῦ πᾶσιν ὁμοίως παρόντος καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοῦ πληρώσαντος. τὸ μὲν γὰρ ἐν ἐνὶ ὄν¹, ἐν τοῖς ἄλλοις οὐκ ἔστιν.

Τὸ δὲ πᾶσιν ὡσαύτως παρὸν, ἵνα πᾶσιν ἐλλάμπῃ², οὐκ ἐν ἐνὶ ἔστιν, ἀλλὰ πρὸ τῶν πάντων. ἢ γὰρ ἐν πᾶσιν ἔστιν, ἢ ἐν ἐνὶ τῶν πάντων, ἢ πρὸ τῶν³ πάντων. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πᾶσιν ὄν, μερισθὲν εἰς πάντα, πάλιν ἄλλου⁴ ἂν δέοιτο τοῦ τὸ μερισθὲν ἐνίζοντος. Καὶ οὐκέτ' ἂν τοῦ αὐτοῦ μετέχοι πάντα· ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλλου, τὸ δὲ ἄλλου, τοῦ ἐνὸς μερισθέντος.

Εἰ δὲ ἐν ἐνὶ τῶν πάντων, οὐκέτι τῶν πάντων ἔσται, ἀλλ' ἐνός· εἰ οὖν καὶ⁵ κοινὸν τῶν μετέχειν δυναμένων, καὶ τὸ αὐτὸ πάντων, πρὸ τῶν πάντων ἔσται· τοῦτο δὲ ἀμέτεκτον.

κδ'.⁶

Πᾶν τὸ μετέχον τοῦ μετεχομένου καταδεέστερον, καὶ τὸ μετεχόμενον τοῦ ἀμεδέκτου. Τὸ γὰρ⁷ μετέχον, πρὸ τῆς μεθέξεως ἀτελὲς ὄν, τέλειον δὲ τῇ μεθέξει γενόμενον, δεύτερόν ἐστι πάντως τοῦ μετεχομένου, καθὼς τέλειόν ἐστι μετασχόν. Ἡ γὰρ⁸ ἀτελὲς ἦν, καὶ τοῦτο τοῦ⁹ μετασχεθέντος, ὃ ποιεῖ τέλειον αὐτὸ, καταδεέστερον¹⁰.

Τὸ δὲ μετεχόμενον τινὸς ὄν, καὶ οὐ πάντων¹¹, τοῦ πάντων ὄντος¹², καὶ οὐ τινός, πάλιν ὑφειμένην ἔλαχεν¹³ ὑπαρξεν.

(1) A. γὰρ ἐν, ἐνιστατον.

(2) A. ἐλλάμποι.

(3) A. non habet τῶν.

(4) Ibid. abest ἄλλου.

(5) In A. deest καί.

(6) A. κε.

(7) A. bene τὸ μὲν γὰρ.

(8) A. ἢ γὰρ. male. Schw.

(9) A. ταύτη τοῦ. recte. Schw.

(10) A. αὐτό, καταδεέστερον perperam omittit. Schw.

(11) A. πάντως.

(12) A. οὐτός.

(13) A. ἔλαχον.

alicujus fuerit redditum, a quo participatur, *id* posterius est eo, quod omnibus pariter adest, et quod omnia a se ipso replet. Nam *id* quidem, quod est in Uno *tantum*, in aliis non est.

Quod vero pariter omnibus adest, ut omnibus illucescat, *et omnia suo lumine collustret ac illuminet*, illud non est in Uno, sed *est* ante omnia. Vel enim in omnibus est, vel in uno omnium, vel ante omnia. Sed illud quidem, quod est in omnibus, cum sit in omnia partitum *atque divisum*, rursus alio indiget, eo *scilicet*, quod *id* uniat *et in unum contrahat id*, quod est partitum *atque divisum*. Et *hoc modo* non amplius idem omnia participabunt: sed hoc quidem *particeps* erit alius, illud vero alius, si ipsum Unum partitum *et in plures partes divisum* fuerit.

Si vero *sit* in Uno *tantum* omnium, non amplius erit omnium, sed Unius *tantum*. Si vero commune *sit* etiam iis, quae *naturqm et facultates alterius* participare possunt, et idem *sit commune* omnibus, *id* erit ante omnia. Hoc vero *est* imparticipabile, quia *nec ab ullo participatur nec participari potest*.

XXIV.

Omne, quod participat *aliquid*, *illud est* inferius eo, quod participatur *ab ipso*. Et quod participatur, *est inferius* eo, quod est imparticipabile. Quod enim participat *aliquid*, ante participationem cum sit imperfectum, perfectum vero fiat per ipsam participationem, posterius est prorsus eo, quod participatur, quatenus *tunc* perfectum est, quum participavit *id*, *cujus participatio perfectum ipsum fecit*. Quatenus enim imperfectum erat, hoc etiam eo, quod *ab ipso* participatum fuit, quod ipsum facit perfectum, *est* inferius.

Quod vero ab aliquo, *i. e. ab uno*, non autem ab omnibus participatur, eo, quod est omnium, non autem

Τὸ ἢ μὲν γὰρ τῷ πάντων αἰτίῳ συγγενέστερον τὸ δὲ ἦτον συγγενές.

Ἡγεῖται ἄρα τὸ μὲν ἀμέθεκτον τῶν μετεχομένων ταῦτα δὲ τῶν μετεχόντων. ὥς γὰρ συνελόντι φάναι, τὸ μὲν ἔστιν ἐν πρὸ τῶν πολλῶν τὸ δὲ μετεχόμενον ἐν τοῖς πολλοῖς, ἐν ἅμα καὶ οὐχ ἔν τὸ δὲ μετέχον πᾶν οὐχ ἐν, ἅμα καὶ ἐν.

κέ'.

Περὶ τελείου.

Πᾶν τὸ τέλειον εἰς ἀπογεννήσεις πρόεισιν, ὧν δύναται παράγειν, αὐτὸ μιμούμενον τὴν μίαν τῶν ὅλων ἀρχήν. ὥς γὰρ ἐκείνη διὰ τὴν ἀγαθότητα τὴν ἑαυτῆς πάντων ἔστιν ἐννικίως ὑποστατικὴ τῶν ὄντων (ταυτὸν γὰρ τὰγαθὸν καὶ τὸ ἐν. ὥστε καὶ τὸ ἀγαθοειδὲς τῷ ἐννικίως ταυτὸν) οὕτω καὶ τὰ μετ' ἐκείνην διὰ τὴν τελειότητα τὴν ἑαυτῶν ἄλλα γεντῶν ἐπείγεται καταδεέστερα τῆς ἑαυτῶν οὐσίας· ἥτε γὰρ τελειότης τὰγαθοῦ μοῖρά τις ἔστι, καὶ τὸ τέλειον, ἢ τέλειον, μιμεῖται τὰγαθόν. Ἐκεῖνο δὲ πάντων ἦν ὑποστατικόν.

Ὡς τε καὶ τὸ τέλειον, ὧν δύναται, παρακτικόν ἔστι κατὰ φύσιν. Καὶ τὸ μὲν τελειότερον, ὅσῳ περ ἂν ἢ τελειότερον, τοσούτῳ πλείονων⁵ αἰτίον· τὸ γὰρ τελειότερον μᾶλλον τὰγαθοῦ μετέχει. Τοῦτο δὲ ἐγγυτέρῳ τοῦ ἀγαθοῦ⁴, τοῦτο δὲ συγγενέστερον τῷ πάντων αἰτίῳ, τοῦτο δὲ πλείονων αἰτίον. τὸ δὲ ἀτελέστερον, ὅσῳ περ ἂν ἀτελέστερον ἢ⁵, τόσῳ δὲ μᾶλ-

(1) A. τῷ

(2) A. κς.

(3) A. plenius τοσούτῳ περ ἂν εἴη πλείονων.

(4) A. ἐγγ. τὰγαθοῦ.

(5) Abest ἢ a cod. MS.

alicujus, *i. e. quod omnia, non autem unum tantum participat, rursus inferiorem eique subjectam essentiam est sortitum. Nam alterum quidem est cognatione conjunctius cum illa prima rerum omnium causa, alterum vero minus est ei cognatum.*

Illud igitur, quod est imparticipabile, antecedit ea, quae participantur. Haec vero *antecedunt ea, quae participant aliorum naturam et facultates.* Ut enim summatim dicamus, alterum quidem est Unum ante multa; alterum vero *est id, quod inter multa participatur, Unum simul et non Unum. Omne vero, quod aliquid participat, est non Unum, simul et Unum.*

XXV. De Perfecto.

Omne perfectum in procreationes progreditur *eorum, quae producere potest, ipsum rerum universarum unum principium imitans.* Vt enim illud propter suam bonitatem omnium Entium est singulariter causa fundatrix, *creatrix et conservatrix (idem enim est ipsum Bonum et ipsum Unum; quamobrem etiam id, quod boni forma praeditum est, vel id, quod Boni speciem habet, idem est ei, quod singulariter est); sic etiam illa, quae sunt post illud primum rerum principium, propter suam perfectionem alia generare properant inferiora ac deteriora sua essentia; nam et ipsa perfectio est quaedam Boni pars, et ipsum perfectum, quatenus est perfectum, imitatur ipsum Bonum. Illud vero Bonum omnia creat, constituit atque conservat.*

Quamobrem etiam ipsum perfectum ea, quae potest, secundum naturam producit. Et illud quidem, quod est perfectius, quo perfectius est, eo plurium rerum est causa. Quod enim est perfectius, id magis participat ipsum Bonum *majoremque Boni partem habet. Hoc etiam propius ad ipsum Bonum accedit eique propinquius est, hoc etiam cognatione conjunctius est cum illa prima rerum omnium*

λον ἐλασσόνων¹ αἰτιων. Πορρώτερον γὰρ ὅν τοῦ παντός
παράγοντος, ἐλασσόνων ἐστὶν ὑποστατικόν.

Τῷ γὰρ πάντα ὑφίστασθαι, ἢ κοσμεῖν, ἢ τελειοῦν, ἢ ἀν-
εχεῖν, ἢ ζωοποιεῖν, ἢ δημιουργεῖν, τὸ μὲν ἐπὶ πλείονων ἑκα-
στα τούτων² δρᾶν συγγενές· τὸ δ' ἐπὶ ἐλασσόνων ἄλλο-
τριώτερον³. Ἐκ δὲ τούτων φανερόν, ὅτι τὸ πορρώτατον⁴ τῆς
ἀρχῆς τῶν πάντων ἄγονόν ἐστι καὶ οὐδενὸς αἰτιον. εἰ γὰρ τι
γεντῆ, καὶ ἔχει τι μεθ' ἑαυτὸ, δῆλον, ὡς οὐκέτ' ἂν εἴη πορρώ-
τατον, ἀλλ' ὃ παρήγαγε, πορρώτέρῳ ἐκείνης, αὐτὸ δὲ ἐγγύ-
τερον τῷ παραγαγεῖν⁵· καὶ, ὅτι ἄλλο μιμούμενον τὴν πάντων
πρακτικὴν⁶ τὴν τῶν ὄντων αἰτίαν.

κς.⁷

Πᾶν τὸ παρακτικὸν αἰτιον ἄλλων, μένον αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ,
παράγει τὰ μετ' αὐτὸ καὶ τὰ ἐφεξῆς. εἰ γὰρ μιμεῖται τὸ ἐν,
ἐκεῖνο δὲ ἀκινήτως ὑφίστησι τὰ⁸ μετ' αὐτὸ, καὶ πᾶν τὸ πα-
ράγον ὡσαύτως ἔχει τὴν τοῦ παράγειν αἰτίαν. Ἀλλὰ μὲν
καὶ τὸ ἐν ἀκινήτως ὑφίστησιν· εἰ γὰρ διὰ κινήσεως ἢ ἐν
αὐτῷ ἢ⁹ κινήσεις, καὶ κινούμενον οὐδὲ ἐν¹⁰ ἔτι ἐσται, μετα-
βάλλον ἐκ τοῦ ἐν ἢ εἰ μετ' αὐτὸ ἢ κινήσεις,¹¹ καὶ ἐκ τοῦ ἐνός
ἐσται, καὶ ἢ ἐπ' ἄπειρον, ἢ ἀκινήτως παράξει τὸ ἐν, καὶ πᾶ

(1) A. ἐλασσόνων.

(2) A. ἑκαστον τούτω (sic.)

(3) A. ἀλλότριον.

(4) A. πορρώτερον. Sed paulo post consentit in πορρώτατον.

(5) A. παράγειν.

(6) A. πρακτικὴν mendose. In ora scribitur εἶχε παρακτικὴν,
scil. sic recte erat scriptum in exemplo. Et mox κς. l. 1. recte
παρακτικὸν est etiam in contextu. Schw. De relatiō confer Aristotel.
Ethic. Nicomach. I. 7. p. 8. Sylb. coll. Stobaei Eclogg. phys. et
eth. II. p. 68. sqq. et p. 246 Heer. et imprimis Porphyrii Sententi.
§. XXX p. 231.

(7) A. κς. (8) A. τὸ.

(9) Ita cod. A. plane uti conjecerat Portus. Ed.: διὰ κινήσεως
ἢ ἐν αὐτῷ ἢ κιν.

(10) A. οὐδέν.

(11) Ita A. Portus conjiciens: εἰ δ' ἢ μετ' αὐτοῦ ἢ κινήσεις vertit:
„Si vero cum ipso Uno sit ipsa motio.“

causa, hoc etiam est rerum plurimum causa. Quod vero est imperfectius, quo imperfectius est, eo vero longe pauciorum rerum est causa. Cum enim sit remotius ab omni res alias producente causa, pauciora creat atque constituit.

Illi enim facultati, quae omnia constituit, vel disponit ac in ordinem redigit, vel perficit, vel continet, vel vivificat, vel fabricat atque creat, illa quidem facultas, quae horum singula facit in pluribus, est cognata. Quae vero facultas haec singula facit in paucioribus, alienior atque remotior est ab altera. Ex his igitur est perspicuum, quod illud, quod est remotissimum ab ipso rerum omnium principio, est infaecundum et nullius rei causa. Si quid enim generat, et si quid habet post se, perspicuum est, quod non amplius est remotissimum (id nondum esse remotissimum) a primo rerum principio; sed quod produxit, est quidem remotius ab illo primo rerum principio, ipsum vero producens, quod alia producit, est propinquius ipsi producendi actui. Et perspicuum est, quod est aliud quiddam, quod imitatur illam omnium Entium productricem creatricemque causam.

XXVI.

Omnis aliarum causarum rerumque productrix causa, ipsa manens in se ipsa, producit ea, quae post ipsam sunt, et ea, quae deinceps sequuntur. Si enim imitatur ipsum Unum, illud vero immobiliter constituit ea, quae sunt post ipsum, ergo et omne, quod aliquid producit, pariter habet ipsam producendi causam. Quamobrem (Atqui) etiam ipsum Unum res immobiliter creat atque constituit. Si enim per motionem sit in ipso Uno ipsa motio, et id, quod movetur, ne Unum quidem amplius erit, quoniam ex eo, quod est Unum, mutabitur in aliam naturam. Vel si post ipsum motio, etiam ex ipso Uno erit aliquid, quod ab eo manabit, et vel motus in infinitum progredietur,

III.

4

τὸ παράγον μινῆσται ¹ τὸ ἐν καὶ τὴν παρακτικὴν τῶν ὅλων αἰτίαν.

Ἐκ γὰρ τοῦ πρώτως ² παταχοῦ τὸ μὴ πρώτως ὥστε καὶ ἐκ τοῦ πάντων ³ παρακτικοῦ τὸ εἶναι παρακτικόν. Καὶ ἄλλο ἄρα τὸ ⁴ παραγόμενον ἐφ' ἑαυτοῦ παράγει τὰ ἐφεξῆς ἀνελαττώτων ἄρα τῶν παραγόντων ⁵ μετόπισθε, τὰ δεύτερα παράγεται ὑπ' αὐτῶν τὸ γὰρ ὁπωσοῦν ἐλαττούμενον μένειν ἀδύνατον, οἷον ἐστιν.

κζ.⁶

Πᾶν τὸ παράγον διὰ τελειότητα καὶ δυνάμειος περιουσίαν παρακτικόν ἐστι τῶν δευτέρων. Εἰ γὰρ μὴ διὰ τὸ τέλειον, ἀλλ' ἐλλείπον κατὰ τὴν δύναμιν παρήγαγεν, οὐδ' ἂν τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἀκίνητον ἡδύνατο φυλάττειν.

Τὸ γὰρ δι' ἐλλείψιν καὶ ἀσθένειαν ἄλλω ⁷ τὸ εἶναι παρ-
χόμενον, τῇ ἑαυτοῦ τροπῇ καὶ ἀλλοιῶσει τὴν ὑπόστασιν ἐκείνη
παρέχεται. Μένει δέ, οἷον ἐστι, πᾶν τὸ παράγον. Καὶ μέ-
νοιστος, τὸ μετ' αὐτοῦ πρόεισι, πλήρες ἄρα καὶ τέλειον ὑπάρ-
χον, τὰ δεύτερα ὑφίστησιν ἀκινήτως καὶ ἀνελαττώτως ⁸, αὐτὸ
ὅτι, ὅπερ ἐστι, καὶ οὔτε μεταβάλλον εἰς ἐκεῖνα, οὔτε ἐλλαττού-
μενον ⁹.

Οὐ γὰρ ἀπομερισμός ἐστι τοῦ παραγόντος τὸ παραγόμενον· οὐδὲ γὰρ γενέσει τοῦτο προσῆκεν, οὐδὲ τοῖς ¹⁰ γεννητι-
κοῖς αἰτίαις· οὐδὲ μετὰβασις· οὐ γὰρ ὕλη γίνεσθαι τοῦ προδόν-
τος· μένει γὰρ, οἷον ἐστι. Καὶ τὸ παραγόμενον ἄλλο παρ'

(1) Ex cod. A. adjecti: τὸ ἐν.

(2) A. πρώτον.

(3) Adjecti vocem παρακτικοῦ ex cod. A.

(4) Ed τὸ ἄρα. Servavi ordinem codicis A.

(5) A. τῶν ἀγόντων. Vocem ἀνελαττώτος usurpavit Proclus etiam in comment. in Alcib. cap. 7. p. 16. Capite Instit. proximo sequitur adverbium ἀνελαττώτως.

(6) A. κη.

(7) A. ἄλλα perperam. Schw.

(8) A. ἀνελαττ ὁγως. male.

(9) A. ἐλασσόμενον.

(10) Ser. vid. οὔτε γὰρ — οὔτε τοῖς.

vel ipsum Unum *res* immobiliter producat, et omne, quod *res alias* producat, imitabitur (Unum et) ipsam *rerum* universarum productricem causam.

Ex eo enim, quod est primo ubique, *manat id*, quod [ubique] non primo *est*. Quamobrem etiam ex eo, quod omnia *producat*, *manat* illud, quod aliqua *tantum* producat. Ergo et omne, quod *ab alio* producat, *propter insitam producendi facultatem* ex se producat ea, quae sunt deinceps, et quae sequuntur ipsum *producens*. Si igitur illae, quae *res alias* producant, non imminuta maneant, ab ipsis secunda producantur. Quod enim quomodoque minuitur, illud nullo modo manere potest *tale*, quale *sua natura* est.

XXVII.

Omne, quod *alia* producat, propter *suam* perfectionem et facultatis ac potestatis abundantiam secundorum producendorum vim habet. i. e. *secunda producat*. Si enim non propter ipsam perfectionem, sed *propter* ipsum in ipsa facultate defectum *res* produceret, ne suum quidem ordinem immotum servare posset.

Quod enim propter *virium* defectum et roboris infirmitatem alii ipsum esse praebet, propter suam versionem, *immutationem* et alterationem illi *suam* hypostasim praebet, et naturam ejusdem *mutationis* ac *alterationis* participem ei *suppeditat*. Manet autem *tale*, quale est, omne, quod *alia* producat. Et *eo* sic manente, prodit id, quod est cum ipso. Cum igitur plenum et perfectum sit, secunda constituit immobiliter et sine ulla imminutione, manens illud ipsum, quod est, et neque mutatur in illa, neque minuitur.

Quod enim *ab altero* producat, non est pars ab ipso producente detracta. Haud enim hoc generationi conveniret neque generatricibus causis. Neque *est naturae unius* in *alteram* transitio. Neque enim materia fit illius, quod *alicunde* prodit. Manet enim *tale*, quale est. Et quod *ab aliquo* producat, est aliud ab ipso *producente*. Ergo, quod

αὐτό ἐστιν. ἀναλλοίωτον ἄρα τὸ γεννῶν ἰδρύται καὶ ἀνελάντω-
τον, καὶ διὰ ἑνὸς γόνιμον δύναμιν ἑαυτὸ πολλαπλασιάζον, καὶ
ἂν ἑαυτοῦ δευτέρας ὑποστάσεις παρεχόμενον.

κη'.

Πᾶν τὸ παράγον τὰ ὅμοια πρὸς ἑαυτὸ πρὸ τῶν ἀνομοίων
ἐφίστηται. ἐπεὶ γὰρ κρείττον ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ τοῦ παραγομέ-
νου τὸ παράγον, τὰ αὐτὰ μὲν καὶ ἴσα ἀπλῶς καὶ ἴσα κατὰ
δύναμιν οὐκ ὡς ποτε εἴη ἀλλήλοις. Εἰ δὲ μὴ ἐστὶ ταῦτα
καὶ ἴσα, ἀλλ' ἕτερα ἓτε καὶ ἄνισα, ἣ πάντῃ διακρίνεται ἀλλή-
λων, ἣ καὶ ἥνεται καὶ διακρίνεται.

Ἄλλ' εἰ μὲν πάντα διακρίνεται, ασύμβατα ἔσται, καὶ
οὐδαμῇ τῷ αἰτίῳ τὸ ἂν αὐτοῦ συμπαθές. Οὐδὲ μεθέξει
τοῖσιν ἑτέρῳ, πάντῃ ἕτερα ὄντα. Τὸ γὰρ μετεχόμενόν κοι-
νωνίαν δίδωσι τῷ μετασχόντι πρὸς τὸ, οὗ μετέσχεν. ἀλλὰ μὴ
ἀνάγκη τὸ αἰτιατὸν τοῦ αἰτίου μετέχειν, ὥς ἐκείθεν ἔχον
τὴν οὐσίαν.

Εἰ δὲ πῇ μὲν διακρίνεται, πῇ δὲ ἥνεται τὸ παράγοντι
τὸ παραγόμενον, εἰ μὲν ἐπίσης ἑκάτερον πέπονθεν, ἐπίσης
ἂν αὐτοῦ μετέχοι τὸ καὶ οὐ μετέχοι. Ὡς τε καὶ ἔχοι ὡς
τὴν οὐσίαν παρ' αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔχοι τὸν αὐτὸν τρόπον. εἰ δὲ
μᾶλλον εἴη διακεκριμένον, ἀλλότριον ὢν μᾶλλον εἴη τοῦ γεν-
νήσαντος, ἢ οἰκεῖον τὸ γεννηθὲν, καὶ ἀνάρμοστον μᾶλλον πρὸς
ἑαυτὸ, ἢ ἢπερ ἡρμοσμένον, καὶ ἀσυμπαθές μᾶλλον, ἢ συμπαθές.

(1) A. non habet διὰ. — Ad usum verbi ἰδρύεσθαι, stabilitatem
designantis, cf. locum geminum infr. cap. 170 p. 486 Porti et quae
plura collegi ad Plotin. de pulcrit. p. 177 sq. et p. 332.

(2) A. π3.

(3) Ita. A. In edit. deest καὶ ἴσα ante ἀπλῶς.

(4) A. οὐδαμῇ. Edit: οὐδαμοῦ.

(5) A. ἔχειν. (6) [Scr. τῷ.]

(7) In Ed. h. l. est asteriscus et in margine haec scripta sunt:
ἐκάτερον λέγει τὸ διακεκρίσθαι, καὶ τὸ μετέχειν.

(8) Ita A. Edit. αὐτῷ.

(9) Cod. A. μᾶλλον ἂν. (10) A. πρὸς ἑαυτὸ μᾶλλον.

alia generat, firmiter manet alterationis et imminutionis expers, et propter foecundam facultatem se ipsum multiplicat, et a se *manantes* secundas hypostases *naturasque* praebet *atque suppeditat*.

XXVIII.

Omne, quod *alia* producit sibi similia, ante dissimilia *procreat atque constituit*. Quoniam enim id, quod *aliquid* producit, necessario praestantius est eo, quod *ab ipso* producit, eadem quidem et paria simpliciter et viribus paria nunquam [*haec*] erunt inter se. Si vero non sunt eadem et paria [*viribus*], sed et diversa et imparia, vel ubique *prorsusque* discreta sunt alia ab aliis (inter se), vel etiam unita sunt et discreta sunt.

Sed si quidem omnia discreta sunt, inter se conciliari et consentire non poterunt, et nunquam id, quod a causa *procreatur et manat*, cum ipsa consentiet *neque per naturae cognitionem ipsum causatum cum ipsa causa conjungetur*. Ergo ne alterum quidem alterius erit particeps, quoniam prorsus diversa sunt. Id enim, quod *ab aliquo* participatur, communionem impertit ei, quod *ipsum* participat in eo, cujus est particeps. Veruntamen necesse est ipsum causatum particeps esse ipsius causae, quod illinc *suam* essentiam habeat *manantem*.

Si vero alicubi quidem discretum est, alicubi vero unitum est cum ipso producente id, quod producit, si pariter quidem utrumque patitur *et afficitur*, pariter etiam ejus erit particeps, et non particeps *ejusdem*. Quamobrem etiam habebit essentiam ab ipso *manantem*, et non habebit eodem modo. Si vero magis discretum fuerit, magis alienum erit ab eo, quod *ipsum* generaverit, quam domesticum (familiare) id, quod *ab ipso* fuerit generatum, et secum erit magis inconcinnum, quam concinnum, *vel et ipsum erit secum minus apte conjunctum, quam apte conjunctum*, et magis expers sympathiae, quam particeps sympathiae,

Εἰ οὖν καὶ συγγενῇ τοῖς αἰτίοις κατ' αὐτὸ τὸ εἶναι, καὶ συμπαθῇ τὰ ἀφ' αὐτῶν, καὶ ἐξήρτηται αὐτῶν κατὰ φύσιν, καὶ ὁρέγεται τῆς πρὸς αὐτὰ συναφῆς, ὁρεγόμενα τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τυγχάνοντα διὰ τῆς αἰτίας τοῦ ὁρεκτοῦ, δῆλον δὴ¹, ὅτι μᾶλλον ἦνῶται τοῖς παραγούσι τὰ παραγόμενα, ἢ διακέκρται ἀπ' αὐτῶν.

Τὰ δὲ μᾶλλον ἠνωμένα ὁμοιά ἐστι μᾶλλον, ἢ ἀνόμοια τούτοις, οἷς μάλιστα² ἦνῶται. τὰ ὅμοια ἄρα πρὸ τῶν ἀνομοίων ὑφίστησι πᾶν τὸ παρακτικὸν αἷτιον.

κδ'.⁵

Πᾶσα πρόοδος δι' ὁμοιότητος ἀποτελεῖται τῶν δευτέρων πρὸς τὰ πρῶτα. Εἰ γὰρ τὸ παράγον τὰ ὅμοια πρὸ τῶν ἀνομοίων ὑφίστησιν, ἢ ὁμοιότης ἀπὸ τῶν παραγόντων ὑφίστησι τὰ παραγόμενα. Τὰ γὰρ ὅμοια δι' ὁμοιότητος ὅμοια ἀποτελεῖται, ἀλλ' οὐ διὰ ἀνομοιότητος. εἰ οὖν⁴ ἡ πρόοδος ἐν τῇ ὑφέσει σώζει τὸ ταῦτόν τοῦ γεννηθέντος πρὸς τὸ γεννησαν, καὶ οἷον ἐκεῖνο⁵ πρώτως, τοιοῦτον ἐκφαίνει τὸ μετ' αὐτὸ δευτέρως, δι' ὁμοιότητος⁶ ἔχει τὴν ὑπόστασιν.

λ'.⁷

Πᾶν τὸ ἀπὸ τίνος παραγόμενον ἀμέσως μένει⁸ τε ἐν τῇ παράγοντι καὶ πρόεισιν ἀπ' αὐτοῦ. Εἰ γὰρ πᾶσα πρόοδος μενόντων τε γίνεται τῶν πρώτων, καὶ δι' ὁμοιότητος ἀποτελεῖ-

(1) Α. οὖν.

(2) Α. ἀνομ. τοῖς οἷς μᾶλλον.

(3) Α. λ.

(4) Ita dedi ex A. pro ἢ οὖν, et plane ita conjecerat Portus.

(5) Ita quoque A. Portus legi jusserat ἐκεῖνω.

(6) Α. ὁμοιότητα.

(7) Α. λα.

(8) Α. μένον τε.

pro: et a naturae cognatione consensuque magis alienam et magis remotum erit, quam naturae cognationi consensuque propinquum. Si igitur ea, quae manant a causis, magis etiam cognata sunt ipsis propter ipsum Esse, et si cum ipsis sunt conjuncta naturae cognatione, et pendent ex ipsis causis propter naturam, et cum ipsis conjunctionem expetunt, quoniam expetunt Bonum, et per ipsam causam consequuntur id, quod est expetitum ab ipsis, profecto perspicuum est, quod magis unita sunt cum ipsis producentibus ea, quae producuntur ab ipsis, quam discreta sunt ab ipsis.

Quae autem magis unita sunt, similia sunt magis quam dissimilia illis, quibus cum maxime sunt unita. Similia igitur ante dissimilia constituit omnis rerum productrix causa. *

XXIX.

Omnis progressus per similitudinem secundorum cum primis perficitur. Si enim ipsum produciens constituit similia ante dissimilia, ipsa similitudo ab ipsis producentibus [*manans*] constituit ea, quae producuntur [*ab ipsis*]. Nam similia per similitudinem perficiuntur, non autem per dissimilitudinem. Si igitur ipse progressus in sua summisione (remissione) servat ipsam identitatem rei generatae cum ipso generatore, qui generavit eam, et quale est illud primo, tale demonstrat (in lucem profert) id, quod post ipsum est secundo, [*vel, si legatur ἐκείνῳ: et quodammodo illi primo tale demonstrat id quod post ipsum est secundo*], per similitudinem habet suam hypostasim atque naturam.

XXX.

Omne, quod ab aliquo producitur immediate, et manet in ipso producente et prodit ab ipso. Si enim omnis progressus fit manentibus iis, quae prima sunt, et per si-

(*) [Aem. Port »constituunt omnem rerum productricem causam« quod nec commodam sententiam exhibet, nec capitis initio atque sequentibus convenit].

ται¹, τῶν ὁμοίων πρὸ τῶν ἀπομοίων ὑφισταμένων, μένει πη καὶ τὸ παραγόμενον ἐν τῷ² παράγοντι. τὸ γὰρ πάντα προῖόν οὐδὲν ἂν ἔχοι ταυτόν πρὸς τὸ μένον, ἀλλ' ἔστι πάντῃ διακκριμένον. εἰ δὲ ἔξει³ τι κοινὸν καὶ ἡνωμένον πρὸς αὐτὸ, μένου ἂν καὶ αὐτὸ ἐν ἐκείνῳ, ὥσπερ κακεῖνο ἐφ' ἑαυτοῦ μένον ἦν. εἰ δὲ μένον μόνον μὴ προῖόν⁴, οὐδὲν διοίσει τῆς αἰτίας, οὐδὲ ἔσται, μενούσης ἐκείνης, ἄλλο γεγονός. εἰ γὰρ ἄλλο διακρίνεται, καὶ ἔστι χωρὶς⁵.

Εἰ δὲ χωρὶς, μένει δὲ ἐκείνη, προῆλθε τοῦτο ἀπ' αὐτῆς, ἵνα διακριθῇ μενούσης. ἡ μὲν ἄρα ταυτόν τι πρὸς τὸ παράγον⁶ ἔχει, τὸ παραγόμενον μένει ἐν αὐτῷ ἢ δὲ ἕτερον, πρόεισιν ἀπ' αὐτοῦ. ὅμοιον δὲ ὄν, ταυτόν πη ἴμα καὶ ἕτερόν ἐστι· μένει ἄρα καὶ πρόεισιν ἴμα, καὶ οὐδέτερον θάτερον χωρὶς.

λα'.

Πᾶν τὸ προῖόν⁷ ἀπὸ τίνος κατ' οὐσίαν ἐπιστρέφεται πρὸς ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ πρόεισιν. εἰ γὰρ προέρχοντο μὲν, μὴ ἐπιστρέφοντο δὲ⁹ πρὸς τὸ αἷτιον τῆς προόδου ταύτης, οὐκ ἂν ὀρέγοιτο τῆς αἰτίας. Πᾶν γὰρ τὸ ὀρεγόμενον ἐπέστραπται πρὸς τὸ ὀρεκτόν. ἀλλὰ μὴν πᾶν τοῦ ἀγαθοῦ ἐφίεται, καὶ ἡ ἐκείνου τεύξης διὰ τῆς προσεχοῦς αἰτίας ἐκάστοις.

Ὅρέγεται ἄρα καὶ τῆς ἑαυτῶν αἰτίας ἐκαστα, δι' οὗ γὰρ

(1) A. ἀποτελεῖται. Ed. τελείται.

(2) A. non habet τῷ.

(3) Exhibui lectionem et interpunctionem codicis A. Editio ita habet: — πρὸς τὸ μένον. et majore spatio interposita: 'Ἀλλ' — οὐδὲ ἔξει τι κοινόν, κτλ. Portus: — manet. Sed est ubique discretum, neque quidquam commune, et conjunctum cum ipso habet nec habebit: sed manebit."

(4) Ita A. Ed. εἰ δὲ μένον δὲ μὴ προῖόν. Portus: „leg. μὴ προῖόν δὲ. Quam conjecturam non desideramus post inventam lectionem Argent.

(5) Fort. ita interpungendum: εἰ γὰρ ἄλλο (sc. ἔσται γεγονός), διακρί. κτλ." Sin vero aliud fuerit factum, discretum et cet.

(6) Ita A. Ed. τὸ παρόν. (7) A. λβ.

(8) τὸ adjeci ex cod. A.

(9) Ita A. Edit.: μὴ ἐπιστρέφει δὲ. Portus conjectabat: μὴ ἐπιστρέφει δὲ.

militudinem perficitur, similibus ante dissimilia constitutis, ergo manet aliquo modo etiam id, quod producitur in ipso producente. Quod enim in omnes partes progreditur, nihil habet, quod sit idem cum eo, quod in eodem loco firmum manet, sed est ubique discretum. Sin vero quid commune et conjunctum cum ipso habebit, manebit et ipsum in illo, quemadmodum et illud in se ipso manens erat i. e. manebat. Si vero [semper in eodem loco statuque] solum maneat neque progrediatur alio, nihil ab ipsa causa differet, neque illa manente erit aliud, quod fiat ac producatur ab ea. Si enim aliud ab ea discretum est id et separatim est, separatim est ab ea.

Si vero separatim est ab ipsa causa, ipsa vero manet, hoc ab ipsa prodiit, ut discerneretur ea manente. Quatenus igitur aliquid habet, quod cum producente est idem, id, quod producitur, in ipso producente manet. Quatenus vero diversum est, ab ipso prodit. Cum vero sit ei simile, Idem quodammodo simul et diversum est. Manet igitur et progreditur simul utrumque, et neutrum est sine altero.

XXXI.

Omne, quod progreditur ab aliquo per essentiam, revertitur ad illud, a quo progreditur. Si enim progrediatur quidem, non revertatur vero ad ipsam causam hujus progressus, non expetet causam. Omne enim, quod expetit aliquid, revertitur ad ipsum expetitum, vel: se convertit ad id, quod expetit, et ad id redit. Atqui omne expetit ipsum Bonum, et illius adeptio fit per causam singulis proximam.

Expetunt igitur etiam singula suam ipsorum causam. Per quod enim ipsum Esse datur unicuique, propter hoc et ipsum Bene i. e. ipsum Bonum ei datur. Per quod vero ipsum Bene i. e. ipsum Bonum alicui datur, ad hoc fertur primum ipsum desiderium et appetitus. Ad

τό εἶναι ἐκάστην, διὰ τούτου¹ καὶ τὸ εὔ. δι' οὗ δὲ τὸ εὔ, πρὸς τοῦτο ἢ ὄρεξις πρῶτον πρὸς ὃ δὲ πρῶτον ἢ ὄρεξις, πρὸς τοῦτο ἢ ἐπιστροφή².

λβ'.³

Πᾶσα ἐπιστροφή δι' ὁμοιότητος ἀποτελεῖται τῶν ἐπιστρεφόμενων, πρὸς ὃ ἐπιστρέφεται. Τὸ γὰρ ἐπιστρεφόμενον πᾶν πρὸς πᾶν συνάπτεσθαι σπεύδει, καὶ ὁρέγεται τῆς πρὸς αὐτὸ κοινωνίας καὶ συνδέσεως. συνδεῖ δὲ πάντα ἡ ὁμοιότης, ὥς περ διακρίνει ἡ ἀνομοιότης καὶ διῷστησιν⁴· εἰ οὖν ἡ ἐπιστροφή κοινωνία τίς ἐστι καὶ συναφή, πᾶσα δὲ κοινωνία καὶ συναφή πᾶσα δι' ὁμοιότητος, πᾶσα ἄρα ἐπιστροφή δι' ὁμοιότητος ἀποτελοῖτο ἄν.

λγ'.⁵

Πᾶν τὸ προῖόν ἀπὸ τινος καὶ ἐπιστρέφον, κυκλικὴν ἔχει τὴν ἐνέργειαν. Εἰ γὰρ, ἂν οὐ πρόεισιν, εἰς τοῦτο ἐπιστρέφει, συνάπτει τῇ ἀρχῇ τὸ τέλος, καὶ ἐστὶ μία καὶ συνεχὴς ἡ κίνησις· τῆς μὲν ἀπὸ τοῦ μένοντος, τῆς δὲ πρὸς τὸ μείνων γενομένης. Ὅθεν δὴ πάντα κύκλῳ πρόεισιν ἀπὸ τῶν⁶ αἰτίων ἐπὶ τὰ αἷτια. Μείζονες δὲ κύκλοι καὶ ἐλάττους τῶν μὲν ἐπιστροφῶν πρὸς τὰ ὑπερκείμενα συνεχῶς γινόμενων⁷, τῶν δὲ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, καὶ μέχοι τῆς πάντων ἀρχῆς. Ἀπὸ γὰρ ἐκείνης πάντα, καὶ πρὸς ἐκείνην.

λδ'.⁸

Πᾶν τὸ κατὰ φύσιν ἐπιστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνο ποιεῖται τὴν ἐπιστροφήν, ἂν οὐ καὶ τὴν πρῶτον ἐσχὲ τῆς οἰκείας

(1) Ita A. Edit. διὰ τοῦτο.

(2) Ad rem adhibe quae supra cap. 8 posuit Proclus; cf. etiam Plotinum περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν p. 61 sqq. et Dionys. Areopag. de divinn. nominibb. 4. p. 567.

(3) A. λγ.

(4) A. συνίστησιν. prave. Schw.

(5) A. λδ. (6) A. πρόεισιν ἀπὸ γὰρ τῶν.

(7) A. πρὸς ἐσχὲς γινόμενων. De circulari motu cf. Plotin. περὶ κινήσεως οὐρανοῦ p. 107 — 109.

(8) A. λε.

quod vero primam fertur ipsum desiderium, ad hoc fit ipsa conversio et reversio.

XXXII.

Omnis ad aliquid conversio et reversio per similitudinem perficitur eorum, quae convertuntur ac revertuntur ad illud, ad quod ipsa conversio convertitur et ipsa reversio revertitur. Omne enim, quod convertitur et revertitur, cum omni conjungi properat, et expetit cum ipso communionem et conjunctionem. Omnia vero conjungit ipsa similitudo, quemadmodum ipsa dissimilitudo omnia discernit atque disjungit. Si igitur ipsa conversio et reversio est quaedam communio et conjunctio, omnis vero communio et omnis conjunctio per similitudinem fit, omnis igitur ad aliquid conversio et reversio per similitudinem perficietur.

XXXIII.

Omne, quod ab aliquo progreditur et ad id revertitur, circularem habet actionem. Si enim, a quo progreditur, ad illud revertitur, cum principio finem conjungit, et est unus et continuus motus. Nam unus quidem a manente fit, alter vero progreditur ad illud, quod in suo loco firmiter mansit. Quamobrem etiam omnia circulariter et in orbem progrediuntur a causis ad causas. Majores vero et minores circuli sunt reversionum, quarum aliae quidem fiunt continenter ad supra sita, aliae vero ad superiora et usque ad ipsum rerum omnium principium. Ab illo enim omnia manant, et ad illud omnia revertuntur.

XXXIV.

Omne, quod secundum naturam ad aliquid revertitur, ad illud reversionem facit, a quo progressum etiam habuit suae naturae. Si enim secundum naturam revertitur, secundum [suam] essentiam habet desiderium eundi ad illud,

ὑπὸστάσεως. Εἰ γὰρ κατὰ φύσιν ἐπιστρέφεται, τὴν κατ' οὐσίαν ὄρεξιν πρὸς ἐκεῖνο κέκτῃται, πρὸς ὃ ἐπιστρέφεται· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ τὸ εἶναι αὐτοῦ πᾶν εἰς ἐκεῖνο ἀνήρηται, πρὸς ὃ τὴν οὐσιώδη ποιεῖται ἐπιστροφὴν, καὶ ὁμοίον ἐστὶν ἐκεῖνο κατ' οὐσίαν. Διὸ καὶ συμπαθεῖς ἐκεῖνον κατὰ φύσιν, ὡς¹ τῇ οὐσίᾳ συγγενές. Εἰ δὲ τοῦτο, ἢ ταυτὸν ἐστὶ τὸ εἶναι ἀμφοτέρων, ἢ ἐκ θατέρου θατέρον, ἢ ἄμφω ἐξ ἑνὸς τοῦ ἄλλου² τὸ ὅμοιον ἔλαχεν. ἀλλ' εἰ μὲν ταυτὸν τὸ εἶναι ἀμφοτέρων, πῶς κατὰ φύσιν θατέρον πρὸς θατέρον ἐπέστραπται; Εἰ δὲ ἐξ ἑνὸς ἄμφω³, πρὸς ἐκεῖνο ἂν εἴη τὸ κατὰ φύσιν ἐπιστρέφειν ἀμφοτέρων.

Λείπεται ἄρα ἐκ θατέρου θατέρον τὸ εἶναι ἔχειν. εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ἡ πρόοδος ἀπ' ἐκεῖνου, πρὸς ὃ ἡ κατὰ φύσιν ἐπιστροφή. Ἐκ δὲ τούτων φανερόν, ὅτι καὶ ὀρεκτὸν πᾶσι νοῦς, καὶ πρόεισιν ἀπὸ νοῦ πάντα⁴, καὶ πᾶς ὁ κόσμος ἀπὸ νοῦ τὴν οὐσίαν ἔχει, καὶ ἂν αἰθιός ᾗ. Καὶ διὰ τοῦτο οὐχί⁵ πρόεισιν ἀπὸ νοῦ, διότι αἰθιός· οὐδὲ γὰρ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπέστραπται, διότι ἀεὶ τέτακται, ἀλλὰ καὶ πρόεισιν ἀεὶ, καὶ αἰθιός κατ' οὐσίαν, καὶ ἐπέστραπται ἀεὶ, καὶ ἄλυτος κατὰ τὴν τάξιν.

λε'.⁶

Πᾶν τὸ αἰτιατὸν καὶ μένει ἐν τῇ αὐτοῦ αἰτίᾳ, καὶ πρόεισιν ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἐπιστρέφει πρὸς αὐτήν· εἰ γὰρ μένει⁷ μόνον, οὐδὲν διοίσει τῆς αἰτίας ἀδιάκριτον ὂν· ἅμα γὰρ διακρίσει πρόοδος· εἰ δὲ πρόοι μόνον, ἁσύναντον ἐστὶ πρὸς αὐτήν⁸ καὶ ἁσυμπαθεῖς, μηδαμῶς⁹ τῇ αἰτίᾳ κοινωνοῦν.

(1) Abest ὡς a cod. A.

(2) Edit ἑνὸς τοῦ. Abest ab A. τοῦ. Ego correxi: ἑνὸς τῶν de quo loquendi more vid. Weisk. de Pleonasm. p. 79. et Interpret. ad Gregor. Corinth. p. 7 sqq. coll. p. 1035.

(3) Desunt omnia in cod. A. inde a πρὸς θατ. usque ad ἄμφω.

(4) A. πάντα ἀπὸ νοῦ. De re vid. Plotinum p. 255 sq. et p. 488 sqq. et Porphyrii ἀπορρμ. sive Sententi. §. 15 p. 222 sq. quem locum in Eclogas recepit Stobaeus I. 51 p. 778 — 780 ed. Heer.

(5) A. οὐ. (6) A. λζ.

(7) A. etiam μένει, commode. Schw. Portus voluerat μένοι.

(8) A. αὐτήν. (9) A. μηδαμῶς.

ad quod *convertitur ac revertitur*. Si vero *concedatur* hoc, etiam totum ipsius *Esse* ex eo pendet, ad quod *essentialem* facit *reversionem*, et illi simile est propter (secundum) *essentiam*. Quamobrem etiam secundum naturam, ut ipsi *essentiae cognatum*, cum illo *consentiens est et eodem afficitur affectu*. Si vero *concedatur* hoc, vel idem est ipsum *Esse* utriusque, vel alterum ex altero *manat*, vel ambo ex uno alio ipsum simile sunt sortita. Sed si quidem *est* idem ipsum *Esse* utriusque, quomodo secundum naturam alterum ad alterum *revertitur*? Si vero ex uno ambo *manant*, ad illud pertinebit ipsum secundum naturam *convertere utrumque et ad suum principium reducere*.

Restat igitur, ut dicamus alterum ex altero *suam* *Esse* habere. Si vero *detur* hoc, et ipse progressus *fit* ab illo, ad quod ipsa *reversio fit* secundum naturam. Ex his igitur *est* perspicuum, quod et [ipsa] *Mens est quiddam* omnibus expetendum, et a Mente *progrediuntur* omnia, et totus Mundus ab ipsa Mente *suam* *essentiam* habet, quamvis sit aeternus. Et propterea non progreditur a Mente, quoniam *est* aeternus. Neque enim propter hoc non *revertitur Mundus ad aliquod principium, quod fuerit ante ipsum*, quia semper in ordine collocatus manet; sed etiam progreditur semper, et propter *suam* *essentiam est* aeternus et semper *in orbem convertitur et ad idem revertitur*, et propter ordinem *indissolubilis est, quod in eodem ordine semper maneat*.

XXXV.

Omne causatum et manet in sua causa, et progreditur ab ipsa, et revertitur ad ipsam. Si enim manet tantum, nihil ab ipsa causa differet, quia erit indiscretum. Nam cum discretionem *fit* progressus. Si vero progrediatur tantum, cum ipsa non erit conjunctum, et expers ejusdem affectionis, [et conservationis a naturae cognitione manantis], quia nullo modo *communione* cum ipsa causa habebit.

Εἰ δὲ ἐπιστρέφοιτο ¹ μόνον, πῶς τὸ μὴ τὴν οὐσίαν ἀπ' αὐτῆς ἔχον κατ' οὐσίαν ποιεῖται τὴν πρὸς τὸ ἄλλότριον ἐπιστροφήν; εἰ δὲ μένοι μὲν καὶ προῖοι, μὴ ἐπιστρέφωμεν δὲ, πῶς ἢ κατὰ φύσιν ὁρᾷς ἐκώστω πρὸς τὸ εὖ καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ ἢ ἐπὶ τὸ γεννησάν, ἀνίσταται ²; εἰ δὲ προῖοι μὲν καὶ ἐπιστρέφοιτο, μὴ μένοι δὲ, πῶς ἀπρὸς τὴν αἰτίας συνάπτεσθαι σπεύδει πρὸς αὐτήν.

Ἀσύναπτον δὲ ἦν πρὸ τῆς ἀποστάσεως. εἰ γὰρ συνήπτον ³, κατ' ἐκεῖνο πάγως ἔμενον. εἰ δὲ μένοι καὶ ἐπιστρέφοιτο, μὴ προέρχοιτο δὲ, πῶς τὸ διακριθὲν ἐπιστρέφειν δυνατόν; τὸ γὰρ ἐπιστρέφειν πᾶν ἀνυμλύοντι ἔοικεν ⁴ εἰς ἐκεῖνο, ἀπ' οὗ διήρηται κατ' οὐσίαν.

Ἀνάγκη δὲ ἢ μένειν μόνον, ἢ ἐπιστρέφειν μόνον, ἢ προῖέναι μόνον, ἢ συνδεῖν ⁵ τὰ ἅκρα μετ' ἀλλήλων, ἢ τὸ μεταξὺ μεθ' ἑκατέρου ⁶ τῶν ἁκρῶν, ἢ τὰ σύμπαντα. Λείπεται ἄρα καὶ μένειν πᾶν ἐν τῇ αἰτίῳ, καὶ προῖέναι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέφειν πρὸς αὐτό.

λς.

Πάντων τῶν κατὰ πρόοδον πληθυνμένων τὰ πρῶτα τελειότερα ⁸ τῶν δευτέρων ἐστὶ, καὶ τὰ δευτέρα τῶν μετ' αὐτὰ, καὶ ἐφεξῆς ὁρατάς. Εἰ γὰρ αἱ πρόοδοι ⁹ διακρίνουσιν ἀπὸ

(1) A. ἐπιστρέφοντι, sed mox recte ἐπιστρέφωμεν. Schw.

(2) Ita cod. A. Edit. ἀνάστασις. Portus vertit: *exercitatio*. Si voluit *excitatio*, verum vidit. Tu vid. Dionysii Areopag. caelest. hierarch. cap. I. §. 1. et 2 ibiq. Corder. et cf. ejusdem Onomasticum Dionysianum p. 509.

(3) An scrib. συνήπται aut συνήπτετο? Moser. Fort. συναπτὴν Proxime suspicor: πῶς τὸ μὴ διακριθὲν quod non discretum est.

(4) A. mendose ἔστι οἱ κεν. (5) A. συνδύο.

(6) A. ἐκατέρου. Ad rem cf. Plotin. p. 696 B. C.

(7) A. λς.

(8) A. ἀτελειότερα. Male. Ceterum videsis Plotinum p. 228 B. C.

(9) A. γὰρ πρόοδον. Proxime ad vocem ὁρᾷς vid. quae posuimus ad Proclum in Platon. Alcib. cap. 1 p. 1. Ad argumentum vero explanandum adhibe Jamblichum de myster. Aegypt. I. 9. p. 14; ubi Galeus p. 191. de ἐπιστροφῇ ita exponit: »Scholae »Platonicae effatum, ὁ δημιουργικὸς νοῦς πάντα ἐν αὐτῷ περιελήφως »παραδειγματικῶς, παράγει ἀπ' αὐτοῦ εἰκονικῶς. Quod autem de »ἐπιστροφῇ hic innuit, sic intelligendum; secundum Platonice

Si vero *convertatur et revertatur* tantum, quomodo quod, essentiam ab ipsa non habet, propter essentiam ad id, quod est alienum, reversionem facit? Si vero maneat quidem et progrediatur, non revertatur vero, quomodo illud secundum naturam desiderium erit unicuique ad ipsum Bene et *quomodo fiet ad ipsum Bonum et ad id, quod generavit aliquid, ad ipsum generatorem excitatio?* Si vero progrediatur quidem et revertatur, non maneat vero, quomodo recedens quidem atque deficiens ab ipsa causa, cum ipsa conjungi properat?

Conjunctionis enim (autem) expers erat ante recessum et ante defectionem ab ea factam, cum ea non conjungebatur. Si enim causa cum causato conjuncta esset, in illo prorsus maneret. Si vero maneat, et revertatur, non progrediatur vero, quomodo quod discretum est, reverti potest? Omne enim, quod rem aliquam ad suum principium reducit, simile est ei, quod rem aliquam resolvit in illud, a quo propter essentiam res illa divisa est et separata.

Necesse igitur est, ipsum causatum vel manere tantum in eadem causa, vel ad eam reverti tantum, vel ab ea progredi tantum, vel ipsas extremitates inter se conjungere, vel id, quod est medium, cum utraque extremitate conjungere, vel haec omnia simul fieri necesse est. Restat igitur, ut dicamus et omne causatum manere in sua causa, et progredi ab ipsa, et ad ipsam reverti.

XXXVI.

Omnium eorum, quae per progressum multiplicantur, prima sunt perfectiora secundis, et secunda iis, quae sunt post ipsa, et deinceps eodem modo res habet. Si enim

»επιστροφή est ἐνστάσις ἐπανόρθωσις. Quoniam enim ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὰ πάντα, ideo ad suum principium omnia anhelant, et ad illud reverti, quantum possunt, contendunt. Sunt autem tres principales »ἐπιστροφαί κατ' οὐδίαν, κατὰ ζωὴν, κατὰ γνῶσιν. Denique in omni »principio (sive superiori) reperitur μὴν, πρόοδος, ἐπιστροφή. Vide »Porphirii Sentent. 30.« (p. 130 sq. quem locum ipse supra laudavi. Cfr. insuper infra cap. XXXIX).

τῶν αἰτίων τὰ παραγόμενα, καὶ ὑφέσεις εἰσὶ πρὸς τὰ πρῶτα τῶν δευτέρων, τὰ μὲν πρῶτα προελθόντα συνήπται μᾶλλον τοῖς αἰτίαις ¹, ἀπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐκβλαστάνοντα.

Τὰ δὲ δευτέρα πορρύτερα τῶν αἰτίων εἰσὶ, καὶ ἐξῆς ὁμοίως τὰ δὲ ἐγγυτέρω καὶ τὰ συγγενέστερα τοῖς αἰτίαις ², τελειότερα· καὶ γὰρ τὰ αἴτια τῶν αἰτιατῶν τὰ δὲ πορρύτερον, ἀτελέστερα, ἀνομοιούμενα τοῖς αἰτίαις.

λγ'. ³

Πάντων τῶν κατ' ἐπιστροφὴν ὑφισταμένων τὰ πρῶτα ἀτελέστερα τῶν δευτέρων, καὶ τὰ δευτέρα τῶν ἐξῆς. τὰ δὲ ἔσχατα τελειώτατα ⁴. Εἰ γὰρ ἐπιστροφαὶ γίνονται κατὰ κύκλον, καὶ ἀπ' οὗ ἡ πρόοδος, εἰς τοῦτο ἡ ἐπιστροφὴ, ἀπὸ δὲ τοῦ τελειοτάτου ἡ πρόοδος, ἡ ἐπιστροφὴ ἄρα εἰς ⁵ τὸ τελειότατον. Καὶ εἰ ⁶, ἐφ' οὗ ἡ πρόοδος ἔσχατον, ἀπὸ τούτου πρώτη ἡ ἐπιστροφὴ, ἡ δὲ πρόοδος εἰς ἔσχατον τὸ ἀτελέστατον, καὶ ἡ ἐπιστροφὴ ἀπὸ τοῦ ἀτελεστάτου. πρῶτα μὲν ἄρα ἐν τοῖς κατ' ἐπιστροφὴν τὰ ἀτελέστατα, ἔσχατα δὲ τὰ τελειώτατα.

λη'. ⁷

Πᾶν τὸ προϊόν ἀπὸ τινων πλείονων αἰτίων, δι' ὧν προέσι, διὰ τοσούτων καὶ ἐπιστρέφεται. ⁸. Καὶ πᾶσα ἐπιστροφὴ διὰ τῶν αὐτῶν, δι' ὧν καὶ ἡ πρόοδος· ἐπεὶ γὰρ δι' ὁμοιότητος ἑκάτερα ⁹ γίνεται, τὸ μὲν ἀμέσως ἀπὸ τινος προελθόν ¹⁰ καὶ ἐπέστραπται ἀμέσως πρὸς αὐτό· ἡ γὰρ ὁμοιότης ἀμέσως ἦν.

(1) A. τῆς αἰτίας. Male. Proxime ad ἐκβλαστάνοντα cf. Theophrast. de causis plantar. I, 3. 5. p. 335 ed. Schneider. De usu et activo et neutrali in LXX. cf. Schleusner. Nov. thes. V. T. in voc. (2) A. τῆς αἰτίας. (3) A. λγ'.

(4) Vid. scrib. τελειώτατα, ut alibi solet Proclus. Ita etiam in fine hujus Sectionis. Ad proxima confer Dionysium Areopag. de divinar. nomm. cap. IV. §. 6. p. 558 et §. 10 p. 563. ibiq. Maximi Scholia ad §. 9 et 10, p. 609 et p. 611 ed. Antwerp. Corder.

(5) A. πρὸς. (6) A. ἡ. (7) A. λγ'.

(8) Ed. διὰ τοσούτων ἐπιστρέφεται. Adjecta καὶ ex cod. A.

(9) A. ἑκάτερο aut ἑκάτερα, haud satis perspicua scriptura. Scr. vid. ἑκάτερον. Porsus coniecerat ἑκατέρα.

(10) Ita cod. A. Ed: διαλθόν.

ipsi progressus discernunt ab ipsis causis ea, quae producuntur *ab iis*, et summissiones (remissiones) sunt secundorum ad prima, ipsa quidem prima progressa cum ipsis causis magis conjuncta sunt, ab illis ipsis *procreata et quasi germinantia*.

Secunda vero ab ipsis causis sunt remotiora, et deinceps similiter *ita res habet*. Quae vero causis sunt propinquiora et arctiore cognationis vinculo cum iis conjuncta, *sunt perfectiora*. Et enim ipsae causae *sunt perfectiores* ipsis causatis. Quae vero remotiora *sunt ab ipsis causis*, *illa sunt imperfectiora*, quia dissimilia sunt ipsis causis.

XXXVII.

Omnium eorum, quae per reversionem subsistunt, prima *sunt* imperfectiora secundis, et secunda sequentibus. Extrema vero *sunt* perfectissima. Si enim reversiones fiunt per circulum *et in orbem*, et a quo *fit* ipse progressus, in illud *etiam fit* ipsa reversio, ab illo vero, quod est perfectissimum, *fit* progressus, ipsa reversio igitur ad perfectissimum *fit*. Et si, in quod extremum *fit* ipse progressus, ab hoc prima *fit* reversio, progressus vero *fit* in extremum, quod est imperfectum, *ergo* et ipsa reversio *fiet* ab eo, quod est imperfectissimum. Prima quidem igitur in iis, quae per reversionem *fiunt*, *sunt ea*, quae sunt imperfectissima. Extrema vero *sunt ea*, quae perfectissima *sunt*.

XXXVIII.

Omne, quod ab aliquibus pluribus causis progreditur, per quot *causas* progreditur, per totidem (etiam) *ad eas* revertitur. Et omnis reversio per easdem *causas fit*, per quas et ipsa progressio. Quoniam enim utraque, *scilicet et progressio et reversio*, per similitudinem fit, quod quidem immediate ab aliquo transit (progressum est), *illud etiam* ad ipsum immediate revertitur. Nam ipsa similitudo est immediata *i. e. medii expers*.

Τὸ δὲ μεσότητος ἐν τῷ προΐναι δεόμενον μεσότητος δέεται καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Δεῖ γὰρ πρὸς τὸ αὐτὸ ἑκάτερα ὀφείδειν ὥστε πρὸς τὸ μέσον ἐπιστραφήσεται πρῶτον, ἔπειτα πρὸς τὸ τοῦ μέσου κρείττον. Δι' ὅσον ἄρα τὸ εἶναι, διὰ τοσούτων καὶ τὸ εἶναι ἑκάστοις, καὶ ἑμπαλιν.

λθ'.

Πᾶν τὸ ὃν ἢ οὐσιωδῶς ἐπιστρέφει μόνον, ἢ καὶ ζωτικῶς ἢ καὶ γνωστικῶς. ἢ γὰρ τὸ εἶναι μόνον ἀπὸ τῆς αἰτίας⁴ κέπτεται, ἢ τὸ ζῆν μετ' αὐτοῦ τοῦ εἶναι⁵, ἢ καὶ γνωστικὴν ἐκείθεν ὑπεδέξατο δύναμιν. ἢ μὲν οὖν ἐστὶ μόνον, οὐσιωδῶς ποιεῖται τὴν ἐπιστροφὴν, ἢ δὲ καὶ ζῆ, καὶ ζωτικὴν ἢ δὲ καὶ γνωστικὴν.

Ὡς γὰρ προῆλθεν, οὕτως ἐπέστραπται, καὶ τὰ μέτρα τῆς ἐπιστροφῆς ὠρίσται τοῖς κατὰ τὴν πρόοδον μέτροις. Καὶ τ' ὅρεξις οὖν τοῖς μὲν ἐστὶ κατ' αὐτὸ τὸ εἶναι μόνον, ἐπιτηδειότης οὕσα πρὸς τὴν μέθεξιν τῶν αἰτίων· τοῖς δὲ κατὰ τὴν ζωὴν, κίνησις οὕσα πρὸς τὰ κρείττονα· τοῖς δὲ κατὰ τὴν γνῶσιν, συναίσθησις οὕσα τῆς τῶν αἰτίων ἀγαθότητος⁶.

μ'.

Πάντων τῶν ἀφ' ἑτέρας αἰτίας προΐοντων ἡγεῖται τὰ παρ' αὐτῶν ὑφιστάμενα, καὶ τὴν οὐσίαν αὐθυπόστατον κέκτημένα· εἰ γὰρ πᾶν τὸ αὐταρκὲς ἢ κατ' οὐσίαν, ἢ κατ' ἑτέρ-

(1) Dedi lectionem codicis A. Edit. ἑκατέραν.

(2) A. μ.

(3) Ita A. Edit: ἢ ζωτικῶς. Ad sententiam confer, quae supra ad cap. 36 ex Galeo ad Jamblichum adhibui.

(4) A. οὐσίας. (5) A. μετὰ τοῦ εἶναι.

(6) Hinc ipsum hoc desiderium, hanc ipsam ὅρεξιν, nuncupat ἀγαθὴν, bonam, Dionysius Areopag. de divn. nomm. IV. 19. p. 571.

(7) A. μα. Proxime αὐθυπόστατον Suicerus in Thes. eccles. I. p. 576 Lexicis addendum esse monuit, laudans ex Caesario dial. III sect. 153 haec de filio Dei: ὁ ἅγιος καὶ αὐθυπόστατος Θεός. Stephanus in Thesauri indicem conjecit vocem; unde recentiora Lexica habent. sed exemplis destitutam. Tu cf. Albert. ad Hesych. I. p. 613.

Quod vero in ipsa progressionem indiget medietatis *sive mediis*, illud indiget etiam medietatis in ipsa reversione. Oportet enim utraque, *scilicet progressionem*, ad idem fieri. Quare primum ad medium revertetur, deinde ad illud, quod est ipso medio praestantius. Per quot igitur *causas est* ipsum Esse, per totidem etiam ipsum Bene esse singulis *est*, et contra.

XXXIX.

Omne Ens vel essentialiter tantum *ad suum principium* revertitur vel etiam vitaliter vel etiam per cognitionem. Vel enim ipsum Esse solum a causa *manans* habet, vel ipsum vivere una cum ipso Esse, vel etiam cognitionis vi praeditam facultatem illinc *manantem* suscepit. Quatenus igitur *omne Ens* est tantum, essentialem facit reversionem, quatenus vero etiam *vivit*, etiam vitalem *facit reversionem*. Quatenus vero *res* etiam cognoscit, etiam cognitionis vi praeditam *reversionem facit*.

Ut enim progressum est, sic etiam *ad suum principium* revertitur, et ipsae mensurae reversionis terminatae sunt illis mensuris, *quae fiunt et sunt* secundum ipsum progressum. Ergo et ipsum desiderium aliis quidem est tantum propter (*secundum* et sic porro) ipsum Esse, quod sit accomodatus habitus, *q. d. aptitudo*, ad participationem causarum, aliis vero propter ipsam vitam, quod sit motus ad praestantiora, aliis vero propter ipsam cognitionem, quod sit conscientia *communisque sensus et communis cognitio* bonitatis ipsarum causarum.

XL.

Omnia, quae ab alia causa progrediuntur, antecedunt ea, quae a se ipsis *et per se ipsa* subsistunt, et quae essentiam per se existentem habent. Si enim id omne, quod suis bonis suaeque sorte contentum est, (*sibi ipsum sufficit s. sufficiens est*) vel propter suam essentiam vel propter ac-

γειαν κρείττον τοῦ εἰς ἄλλην αἰτίαν ἀνηρημένου· τὸ δὲ ἑαυτὸ παράγον ἑαυτῷ¹ τοῦ εἶναι παρεκτικόν² ὑπάρχον, αὐταρκες πρὸς οὐσίαν. τὸ δὲ ἀπ' ἄλλου μόνον³ παραγόμενον οὐκ αὐταρκες· τῷ δὲ ἀγαθῷ συγγενέστερον τὸ αὐταρκες. Τὰ δὲ συγγενέστερα καὶ ὁμοιότερα ταῖς αἰτίαις πρὸ τῶν ἀνομοίων ὑφέστηκεν ἐκ τῆς αἰτίας.

Τὰ ἄρα παρ' αὐτῶν⁴ παραγόμενα καὶ αὐθυπόστατα προσβντέρα ἐστὶ τῶν ἀπ' ἐτέρου μόνον εἰς τὸ εἶναι προελθόντων⁵. ἢ γὰρ οὐδὲν ἔσται αὐθυπόστατον, ἢ τὸ ἀγαθόν⁶ τοιοῦτον, ἢ τὰ πρῶτα ἐκ τὰγαθοῦ ὑποστάντα. Ἄλλ' εἰ μὲν μηδὲν αὐθυπόστατον, ἐν οὐδενὶ τὸ αὐταρκες ἔσται κατ' ἀλήθειαν. Οὔτε γὰρ ἐν τὰγαθῷ⁷ κρείσσον αὐταρκειᾶς [ἔσται] ἐν ὃν ἐκείνο· καὶ αὐτὸ ἀγαθόν, ἀλλ' οὐχὶ ἔχον τὰγαθόν⁸, οὔτε ἐν τοῖς μετὰ τὰγαθόν· πάντα γὰρ ἐνδεῆς ἄλλου ἔσται, τοῦ πρὸ αὐτοῦ μόνον⁹. Εἰ δὲ τὰγαθόν αὐθυπόστατον, αὐτὸ ἑαυτὸ παράγον, οὐχ ἐν ἔσται. Τὸ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς προϊὼν οὐχ ἐν ἑαυτοῦ γὰρ πρόεισιν, εἴπερ αὐθυπόστατον ὥστε ἐν ἅμα, καὶ οὐχ ἐν τὸ ἐν. Ἀνάγκη ἄρα τὸ αὐθυπόστατον εἶναι μετὰ τὸ πρῶτον, καὶ δῆλον, ὡς πρὸ τῶν¹⁰ ἀπ' ἐτέρας αἰτίας μόνον προελθόντων. Κυριώτερον γὰρ ἐκείνων καὶ τὰγαθῷ συγγενέστερον, ὡς δέδεικται.

(1) A. ἑαυτὸ.

(2) Ita cod. A. Edit: παρακτικόν. Portus. »quoniam sibi producit ipsum esse.«

(3) A. μόνου.

(4) A. ἑαυτῶν.

(5) Ita A. Ed. παρελθόντων.

(6) A. τὰγαθόν.

(7) A. τὰγαθῷ. Ed. ἐν ἀγαθῷ. Tum κρείττον γὰρ αὐταρκειᾶς absque ἔσται cod. A.

(8) A. non habet verba ἀλλ' — τὰγαθόν.

(9) A. μόνου.

(10) Correxī jubente cod. A. Ed: πρὸ τῆς. Ad sententiam hujus capituli confer Plotinum p. 61 B — E.

tionem est praestantius eo, quod ex alia causa pendet. Id vero, quod se ipsum producit, quoniam promptum idoneumque est ad suppeditandum sibi ipsi (ipsum) Esse (essentiam), propter suam essentiam est sua sorte contentum. Quod vero ab alio tantum producit, non est sua sorte contentum. Quod vero per cognationem ad ipsum Bonum propius accedit, id est sua sorte contentum. Quae vero per cognationem et similitudinem ad causas propius accedunt, ante dissimilia subsistunt, ex causa manantia [vel propter causam, unde manant].

Quae igitur a se ipsis producuntur, et quae per se subsistunt, antiquiora sunt illis, quae ab altero tantum ad ipsum Esse sunt progressa. Vel enim nihil erit per se subsistens, vel ipsum Bonum est tale [Nam per se subsistit]. Vel ipsa prima propter Bonum subsistentia. Sed si quidem nihil est per se subsistens, in nullo prorsus erit vere id, quod sua sorte contentum est. Neque enim [erit] in ipso Bono illud Unum, quod est praestantius ipsa autarcia i. e. illa vitae conditione, quae suis bonis est contenta. (Neque enim in Bono [erit] praestantius autarcia, quod est Unum illud). Et [illud est sua sorte contentum, quod est] ipsum per se Bonum, non autem id, quod habet ipsum Bonum, neque illud, quod est inter illa, quae sunt post ipsum Bonum. Omnibus enim in rebus et prorsus indigens alius erit, illius scilicet quod est tantum ante ipsum. Si vero ipsum Bonum est per se subsistens, ipsum se ipsum producens, non erit Unum. Quod enim ab Uno progressum est, non est per se subsistens. Quamobrem ipsum Unum est simul Unum et non Unum. Necesse igitur est, id, quod per se subsistit, esse post illud, quod est primum, et perspicuum est, quod [hoc primum] est ante ea, quae tantum ab altera causa sunt progressa. Hoc enim est magis proprium (Est enim auctoritate gravius), quam illa, et ipsi Bono cognatione propinquius est, ut demonstratum est.

μα'.

Πᾶν μὲν τὸ ἐν² ἄλλῳ ὃν ὑπ'³ ἄλλου μόνον παράγεται. πᾶν δὲ τὸ ἐν αὐτῷ ὃν ἀνθυπόστατον ἔστι. τὸ μὲν γὰρ ἐν ἄλλῳ ὃν καὶ ὑποκειμένου δεόμενον, ἑαυτοῦ γεννητικὸν οὐκ ἂν ποτε εἴῃ· τὸ γὰρ γεννᾶν ἑαυτὸ⁴ πεφυκὸς ἔδρας ἄλλης οὐ δεῖται, συνεχόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ σωζόμενον ἐν ἑαυτῷ, τοῦ ὑποκειμένου χωρὶς. Τὸ δὲ ἐν αὐτῷ μένειν καὶ ἰδρῦσθαι δυνάμενον ἑαυτοῦ παρακτικὸν ἔστιν, αὐτὸ εἰς ἑαυτὸ προϊὼν, καὶ ἑαυτοῦ συνεκτικὸν ὑπάρχον καὶ οὕτως ἐν ἑαυτῷ ὃν, ὡς⁵ ἐν αἰτίῳ τὸ αἰτιατόν. οὐ γὰρ ὡς ἐν τόπῳ, οὐδὲ ὡς ἐν ὑποκειμένῳ· καὶ γὰρ ὁ τόπος τριῦ ἐν τόπῳ ἕτερος, καὶ τοῦ ὑποκειμένου τὸ ἐν ὑποκειμένῳ ὃν. Τοῦτο δὲ ἐν αὐτῷ⁶ ταῦτόν. ἀνθυπόστατον ἄρα⁷, καὶ ὡς ἐν αἰτίᾳ⁸ τὸ ἀπ' αἰτίας, οὕτως ἐν ἑαυτῷ ἔστιν.

μβ.⁹

Πᾶν τὸ ἀνθυπόστατον πρὸς ἑαυτὸ ἔστιν ἐπιστρεπτικόν. Εἰ γὰρ ἂν¹⁰ ἑαυτοῦ πρόεισι, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ποιήσεται πρὸς ἑαυτὸ¹⁰. Ἀπ' οὗ γὰρ ἡ προόδος ἐκώστοις, εἰς τοῦτο καὶ ἡ τῇ προόδῳ¹¹ σύστοιχος ἐπιστροφή. Εἰ γὰρ πράξειον ἂν¹¹ ἑαυτοῦ μόνον, μὴ ἐπιστρέφοιτο¹²· δὲ προϊὼν εἰς αὐτὸ, οὐκ ἂν ποτε τοῦ οἰκείου ἀγαθοῦ ὀρέγοιτο. καὶ ὃ δύναται ἑαυτῷ¹³

(1) A. μβ.(2) Abest ἐν a cod. A. (3) A. ἀπ'.(4) Ed. ἑαυτῷ. Sed illud suaserat Portus, et firmat cod. A.(5) A. καὶ ὡς. Ceterum Platoniorum imitator Dionysius qui vulgò fertur Areopagita de divian. nomm. IX. 8. p. 803 ita de Deo: Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς πάντων στάσεως καὶ ἔδρας αἴτιος, ὁ ὑπὲρ πάντων ἔδραν καὶ στάσιν, καὶ ἐν αὐτῷ πάντα συνέστηκεν ἐκ τῆς τῶν οἰκείων ἀγαθῶν στάσεως ἀσάλευτα διαφυλαττόμενα. Ad quem locum cf. Maximi Scholia p. 825 sq.

(6) A. δὲ ἑαυτῷ. Non male, nisi placet δὲ ἐν ἑαυτῷ.

(7) Ita A. Edit. γὰρ. (8) Ita A. Ed. αἰτίᾳ.

(9) A. μγ.

(10) A. αὐτό. Non male. vid. proxima.

(11) ἡ προόδῳ Edit. Ego articulum addidí, quem praestat cod. A.

XLI.

Omne quidem, quod in alio est, ab alio tantum produ-
 ducitur. Omne vero, quod est in se ipso, per se subsi-
 stens est. Nam illud quidem, quod est in alio, et quod
 subjecto indiget, nunquam sui ipsius generandi vim habe-
 bit *i. e. nunquam se ipsum generare poterit*. Quod enim
 se ipsum generare naturaliter solet, alia sede non indiget,
 quoniam a se ipso continetur et in se ipso conservatur
 sine subjecto. Quod vero in se ipso manere et collocari
firmumque stare potest, id sui ipsius producendi vim ha-
bet i. e. se ipsum producere potest, quod ipsum in se
ipsum progrediatur, et sui continendi facultatem habeat,
i. e. se ipsum contineat, et sic in se ipso sit, ut ipsum
causatum in ipsa causa. Non enim ut in loco, nec ut in
 subjecto continetur. Et enim ipse locus diversus est ab
 eo, quod est in loco, et id, quod est in subjecto, *diver-*
sum est ab ipso subjecto. Hoc autem [in ipsa causa est]
 in ipso (est) idem. Ergo per se subsistens est, et ut est
 in causa id, quod a causa manat, [et causatum vocatur,]
 sic etiam hoc in se ipso est [et manet].

XLII.

Omne, quod est per se subsistens, ad se ipsum re-
 vertendi facultate praeditum est. Si enim a se ipso pro-
 greditur, ipsam quoque reversionem ad se ipsum faciet
i. e. ad se ipsum revertetur. A quo enim singulis rebus
 est ipse progressus, ad hoc etiam ipsa progressui cognata
 reversio fit. Si enim prodit a se ipso tantum, non re-
 vertitur vero ad se ipsum (neque vero ad ipsum rever-
 tatur), quum ex se ipso progressum est, nunquam suum
 Bonum expetet. Et quod sibi ipsi suppeditare potest ea,

(12) A. ἐπιστρέφονται. Quod recepi. Edit. ἐπιστρέφοντες.

(15) A. αὐτῶ.

παρέχειν, δύναται δὲ πᾶν πρὸ αἰτίου τὸ ¹ ἀπ' αὐτοῦ διδόναι μετὰ τῆς οὐσίας, ἣν ² δίδωσι, καὶ τὸ εὖ τῆς οὐσίας, ἧς δίδωσι, συζυγές ³. ὥστε καὶ αὐτὸ αὐτῶν τοῦτο ἄρα τὸ οἰκεῖον τῷ ἀνθυποστάτῳ ἀγαθῷ. Τούτου δὲ οὐκ ὀρέγεται τὸ ἐπιστρέφον πρὸς ἑαυτό.

Μὴ ὀρεγόμενον δὲ, οὐδ' ἂν τύχοι, καὶ μὴ τυγχάνον, ἀτελές ἂν εἴη καὶ οὐκ αὐταρκές· ἀλλ' εἴπερ τῷ ⁴ ἄλλῳ προστίκει καὶ τῷ ἀνθυποστάτῳ αὐτάρκεια καὶ τελείω ⁵ εἶναι. Καὶ τεύξεται ἄρα τοῦ οἰκείου καὶ ὀρέζεται, καὶ πρὸς ἑαυτὸ στραφήσεται ⁶.

μγ'

Πᾶν τὸ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικὸν ἀνθυποστάτον ἐστίν· εἰ γὰρ ἐπέστραπται πρὸς ἑαυτὸ κατὰ φύσιν, καὶ ἐστὶ ⁸ τέλειον ἐν τῇ πρὸς ἑαυτὸ στραφῇ, καὶ τὴν οὐσίαν παρ' ἑαυτοῦ ἔχει.

Πρὸς ὃ γὰρ ἡ κατὰ φύσιν ἐπιστροφή, ἀπὸ τούτου καὶ ἡ πρόοδος ἡ κατ' οὐσίαν ἐκάστοις. Εἰ οὖν ἑαυτῷ τὸ εὖ εἶναι παρέχον ⁹, καὶ τὸ εἶναι δήπου ἑαυτῷ πύρεξει, καὶ ἐστὶ τῆς ἑαυτοῦ κύριον ὑποστάσεως. Αὐθυπόστατον ἄρα ἐστὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸ δυνάμενον ἐπιστρέφειν.

μδ'.

Πᾶν τὸ κατ' ἐνέργειαν πρὸς ¹¹ ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικὸν καὶ κατ' οὐσίαν ἐπέστραπται πρὸς ἑαυτό. Εἰ γὰρ τῇ μὲν ἐνέργειᾳ

(1) A. τῷ. (2) A. ἧς, ut paulo post.

(3) A. συζυγές. Tum: ὥστε αὐτὸ αὐτῷ. Post haec τοῦτο abest a MSto., qui deijr πρὸ ἀγαθόν habet, ἀγαθῷ. Hoc recepi, et Portus, quod ex ipsius interpretatione intelligitur, ita legendum esse judicaverat. In antecedentibus editio exhibet ὥστε καὶ αὐτὸ αὐτῷ αὐτῷ. Expunxi alterum αὐτῷ adstipulante codice A., Nimirum cogitando repetendum est proximum συζυγές: Proinde etiam ipsum sibi ipsi sc. conjunctam est. Plura in ejusmodi loco mutare non sum ausus. (4) Ita etiam cod. A. Portus conjecerat τῷ ἄλλῳ, et vertit cui alii. Non male. (5) Pro τελείω, quae est proba lectio, cod. A. habet τελειώσας. Portus conjecerat τέλειον. Male.

(6) Amplexus sum Argentinam manum, excepto vitioso δέξεται pro τεύξεται. In Editis omissa erant verba: ἄρα — ὀρέξεται. Portus tamen in versione addiderat Ergo et expetet.

(7) A. μδ. Tum A. πᾶν τὸ πρὸς. Ed. πᾶν πρὸς.

(8) A. ἐστὶ. scribendum ἐν τῇ πρὸς ἑαυτὸ ἐπι στραφῇ et παρ' ἑαυτοῦ ἔχει.

[*quae vitam sua sorte contentam faciant*], omnis vero causa dare potest id, quod ab ipsa *manat* una cum ipsa essentia, quam dat, *ergo* et ipsum Bene, vel ipsum Bonum, cum ipsa essentia, quam dat, *est* conjunctum. Quamobrem etiam ipsum sibi ipsi. Hoc igitur *est* illud, quod proprium est ipsi per se subsistenti Bono. Hoc vero non expetit illud, quod a se ipsum revertitur.

Si vero non expetat Bonum, neque adipiscetur ipsum, et nisi Bonum adipiscatur, imperfectum erit, neque sua sorte contentum (sibi ipsum sufficiens). Sed si [cui] alii convenit ipsa autarcia vitaeque genus sua sorte contentum, et ipsum perfectum esse i. e. ipsa perfectio, profecto haec ipsa conveniunt etiam ipsi per se subsistenti. Ergo et adipiscetur, quod ipsi affine est, et expetet, et ad se ipsum revertetur.

XLIII.

Omne, quod ad se ipsum revertendi facultate praeditum est, per se subsistens est. Si enim revertitur ad se ipsum secundum naturam, et perfectum est in ipsa ad se ipsum reversione, etiam ipsam essentiam a se ipso habebit.

Ad quod enim ipsa secundum naturam reversio fit, ab hoc etiam et ipse progressus secundum essentiam fit singulis. Si igitur hoc sibi ipsi ipsum Bene esse praebet, et ipsum Esse profecto sibi ipsi praebebit, et erit suae hypostaseos et naturae dominus. Est igitur per se subsistens illud, quod ad se ipsum reverti potest.

XLIV.

Omne, quod per actionem ad se ipsum reverti potest, illud etiam per essentiam ad se ipsum revertitur. Si enim

(9) De *ei* cum Optativo, sequente Indicativo, vid. Matthiae Gr. gr. §. 524. 3. et Dissemii Disquisitt. philogg. I. p. 25. Sed ejus rei infinita sunt exempla apud nostrum.

(10) A. *μὲ*. (11) Abest *πρὸς* a cod. MS.

δύναιτο ἐπιστρέφασθαι πρὸς ἑαυτὸ, τῇ δὲ οὐσίᾳ ἀνεπίστροφον ὑπάρχον, κρεῖττον ¹ ἢ εἴη κατὰ τὴν ἐνεργειαν μᾶλλον, ἢ κατὰ τὴν οὐσίαν, τῆς μὲν, ἐπιστρεπτικῆς οὐσης, τῆς δὲ ἀσπιστρόφου.

Τὸ γὰρ ἑαυτοῦ ὄν, κρεῖττον ² ἢ τὸ ἄλλου μόνον καὶ τὸ ἑαυτοῦ σωστικὸν τελειότερον, ἢ τὸ ὑπ' ἄλλου μόνον σωζόμενον. εἰ ἄρα τι κατ' ἐνεργειᾶν ἐστίν ³, τὴν ἀπὸ τῆς οὐσίας, πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικὴν καὶ τὴν οὐσίαν ἐπιστρεπτικὴν ἔλαχεν, ὥς μὴ ἐνεργεῖν πρὸς ἑαυτὸ ⁴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοῦ εἶναι, καὶ ὑπ' ἑαυτοῦ ⁵ συνεχέσθαι καὶ τελειοῦσθαι.

με' .⁶

Πᾶν τὸ αὐτοῦν ὑπόστατον ἀγέννητόν; ἐστίν· εἰ γὰρ γεννητόν, διότι μὲν γεννητόν, ἀτελές ἐσται καθ' ἑαυτό, καὶ τῆς ὑπ' ἄλλου ³ τελειώσεως ἐνδεές.

Διότι δὲ αὐτὸ ⁹ ἑαυτὸ παράγει, τέλειον καὶ αὐταρκές· πᾶν γὰρ γεννητόν ὑπ' ἄλλου τελειοῦται, τοῦ παρέχοντος αὐτῷ γένεσιν, οὐκ ὄντι καὶ γὰρ ἡ γένεσις ὁδὸς ἐστίν· ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ ἐναντίον τέλειον.

Εἰ δ' ἑαυτὸ τι ¹⁰ παράγει, τέλειον αἰεὶ ἐστίν· αἰεὶ τῇ

(1) De μᾶλλον cum Comparativo vid. Oudendorp. ad Thom. Magistr. p. 596. Hoc tamen loco attende ad ordinem vocabulorum: »praestantius erit secundum actionem potius quam secundum essentiam.

(2) A. ὄν κρεῖττον.

(3) In editis ita legitur σωζόμενον *** ἔστι. Lacunam explevi ope codicis A. indeque etiam lectioni medicinam petii. Sed tamen suspicatur forte quispiam quatuor verba τὴν ἀπὸ τῆς οὐσίας male assuta esse textui. Ego intacta reliqui, cum vidissem posse locum idonea constructione juvari. Vid. versionem nostram. Portus ita verterat: — servatur. *** Et quod ab essentia ad se ipsum reverti potest, illud et c.

(4) Ita A. Edit. ἑαυτόν.

(5) A. ἑαυτό. (6) A. μς.

(7) A. ἀγέννητον et dein γέννητον bis.

(8) A. ἀπ' ἄλλου.

(9) A. δὲ ὡς αὐτό. De generatione vid. Aristotelis Metaphys. XIII. 4. p. 409. p. 247. Sylb. ἐπειδὴ ἐξ ἐναντίον ἢ γένεσις. Idem in Topicis lib. VI. cap. 2. p. 363: οἷον ἢ γένεσις, ἀγωγή εἰς οὐσίαν. cf. Plotin. p. 292 C. D. (coll. Platon Conviv. cap. 30 ἢ γὰρ τοι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄν ἰόντι ὁτιοῦν αἰτία πᾶσά ἐστι ποιήσις). Por-

per ipsam quidem actionem possit ad se ipsum reverti, per ipsam vero essentiam sit expers reversionis, longe praestantius erit propter ipsam actionem, quam propter ipsam essentiam, quod illa quidem, *actio scil.*, *ad se ipsam revertendi facultate praedita sit*, haec vero, *scil. essentia*, sit expers reversionis.

Quod enim est sui ipsius, *quod est sui juris et ex se ipso tantum pendet*, praestantius est, quam quod est alius tantum et quod ex alio tantum pendet. Et quod sui conservandi vim habet, perfectius est, quam illud, quod ab alio tantum servatur. Proinde si quid secundum actionem est, eam (dico) quae ab essentia nascitur, ad seipsum revertendi facultate praeditum (i. e. praeditum est ex antecedentibus), illud et essentiam revertendi facultate praeditam est sortitum, ut non solum apud se ipsum agat, sed etiam sui ipsius, *sui juris* sit, et a se ipso contineatur et perficiatur.

XLV.

Omne, quod est per se subsistens, non generatum est; *sed generationis et ortus est expers*. Si enim generatum esset, et ab alio suum ortum haberet, quoniam quidem generatum esset, imperfectum esset per se ipsum, et perfectionis ab alio manantis esset indigens.

Quoniam vero ipsum se ipsum producit, est perfectum et sua sorte contentum (et sibi ipsum sufficiens). Omne enim generatum ab alio perficitur, quod generationem et ortum praebet ipsi nondum existenti. Et enim ipsa generatio est via ab eo, quod est imperfectum, ad illud, quod est imperfecto contrarium, *ad ipsum scilicet perfectum*.

Si quid vero se ipsum producit, perfectum est semper, quoniam semper est cum sui ipsius causa, vel potius

phyrii Sententt. XIII. et XIV. p. 222. et ipsum Proclum in Platonis Theologiam VI. 3. *γένεσις γὰρ οὐσίας· εἰκὼν. ἡ δὲ οὐσία κατὰ τὴν ὑπερούσιον ἐνωσιν ἔχει τὴν πρῶτον κτλ.*

(10) A. δὲ αὐτὸ τι.

ἑαυτοῦ αἰτία ¹ συνόν, μᾶλλον δὲ ἐνυπάρχον πρὸς τὴν οὐ-
σίας τελειωτικόν.

μζ'. ²

Πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἀφθαρτόν ἐστιν· εἰ γὰρ φθαρή-
σεται, ἀπολείπει ἑαυτό, καὶ ἔσται ἑαυτοῦ ³ χωρίς. Ἀλλὰ τοῦ-
το ἀδύνατον ἐν γὰρ ὃν ἅμα καὶ αἰτιόν ἐστι καὶ αἰτιατόν.

Πᾶν δὲ τὸ φθειρόμενον, ἀποστάν τῆς ἑαυτοῦ αἰτίας,
φθείρεται. Ἐν ὅσῳ γὰρ ἂν ἐξέχεται ⁴ τοῦ συνέχοντος αὐτό,
καὶ σώζοντος ἑκαστον, συνέχεται καὶ σώζεται ⁵.

Οὐδέποτε δὲ ἀπολείπει τὴν αἰτίαν τὸ αὐθυπόστατον, ὥτε
ἑαυτὸ οὐκ ἀπολείπον ⁶. Αἴτιον γὰρ αὐτὸ ἑαυτοῦ ⁷ ἐστιν.
Ἀφθαρτον ἄρα ἐστὶ τὸ αὐθυπόστατον πᾶν.

μζ'. ⁸

Πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἁμερές ἐστι καὶ ἀπλοῦν· εἰ γὰρ
μεριστόν, αὐθυπόστατον ὃν, ὑποστήσει μεριστόν ἑαυτὸ ⁹, καὶ
ὅλον αὐτὸ στραφήσεται πρὸς ἑαυτό, καὶ πᾶν ἐν παντὶ ἑαυτῷ
ἔσται· τοῦτο δὲ ἀδύνατον ¹⁰. ἁμερές ἄρα τὸ αὐθυπόστατον
ἀλλὰ μὴν καὶ ἀπλοῦν· εἰ γὰρ σύνθετον, τὸ μὲν χεῖρον ἐσται
ἐν αὐτῷ, τὸ δὲ βέλτιον, καὶ τότε βέλτιον ἐκ τοῦ χείρονος
ἔσται, καὶ τὸ χεῖρον ἐκ τοῦ βελτίονος, εἴπερ ὅλον ἀφ' ὅλου
ἑαυτοῦ πρόεισιν· ἔτι δὲ οὐκ ¹¹ αὐταρκες, προσδεὲς ὃν τῶν

(1) A. οὐσία. Quod fortasse probum est.

(2) A. μζ. (3) A. αὐτοῦ, non male. Schw.

(4) A. ἐξέχεται.

(5) A. συνέχεται καὶ σώζεται. Proxime locutionem ἐξέχεσθαι
τινος, vel Henr. Stephano in Thes. I. p. 1341 ignoratam, commodè
explicat Budaeus in Commentar. L. G. p. 911: Ita enim ille ad vocem
ἐξήρητο: »Quod etiam ἐξάπνομαι dicitur, et ἐξέχομαι, ut ἐξέχομαι
τῆς φιλίας τοῦ θεοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐκτρέφεσθαι.« Copiosius de hac vi
verbi egit Abresch. in Lectt. Aristaeon. XVII. p. 180 laudans cum
alia tum haec ex Dionysio Hal. A. R. I. 79. p. 65 [p. 202 Reisk.]
τὰ δ' ὡς μητρὸς ἐξεχόμενα de Romulo et Remo e luprâ, tanquam ex
matre pendentibus; item Euseb. P. E. III. p. 90. προὔτρειπον οὐδὲν
ἄλλο (prophetarum) ἢ τῶν κατὰ Μωσθεὶ νομοθετημένων ἐξέχεσθαι.

(6) A. ἀπολείπειν. in marg. γρ. λείπειν.

(7) Ita cod. A. Edit ἑαυτῷ. (8) μη.

quoniam inest in eo, quod essentiae perficiendae vim habet, *vel: quoniam inest in ipsa causa ad peragendam essentiae perfectionem.*

XLVI.

Omne, quod *est* per se subsistens, est corruptionis *expers*. Si enim corrumpetur, se ipsum desereret, et esset sine se ipso, *vel: et a se ipso separatim vel separatum esset.* Sed hoc *est* impossibile. Cum enim sit Unum, simul est et causa et causatum.

Omne vero, quod corrumpitur, quoniam a sui ipsius causa *recessit ac deficit, ideo* corrumpitur. Quatenus enim pendet ex eo, quod continet ipsum et servat unumquodque, *catenus et ipsum* continetur et servatur.

Nunquam vero illud, quod est per se subsistens, deserit ipsam causam, quippe quod se ipsum non deserit. Ipsum enim est sibi ipsi (sui ipsius) causa. Ergo omne, quod est per se subsistens, est corruptionis *expers*.

XLVII.

Omne, quod est per se subsistens, est individuum, *partiam expers* et simplex. Si enim dividuum *esset*, cum sit per se subsistens, constitueret dividuum se ipsum, et ipsum totum revertetur ad se ipsum, et omne in se ipso omni erit. Hoc autem fieri nullo modo potest. Ergo quod per se subsistit, est individuum, quinetiam simplex. Si enim compositum *esset*, alterum quidem in ipso *pejus* *esset*, alterum vero melius, et ipsum melius ex peiori *esset*, et ipsum *pejus* ex meliori, si quidem totum a toto se ipso progreditur. Praeterea vero non *esset* sua sorte

(9) Ita A. Edit. *μεριστὸν ἑαυτοῦ*. Portus conjiciens *μεριστὴν ἑαυτοῦ* vertit: sui ipsius divisorem constitueret.

(10) *ἀδύνατον*, quod ex felici conjecturâ interposuerat Portus, posteaquam in cod. A. scriptum reperi, uncinis liberavi.

(11) A. *ἡ αἰτία*. Ad argumentum hujus capitis confer Eorphyrii Sententt. cap. XXXIII. p. 234. et cap. XXXVI. p. 243.

ἑαυτοῦ στοιχείων, ἐξ ὧν ὑφέστηκεν. Ἀπλοῦν ἄρα ἐστὶ πᾶν, ὅπερ ἀνθυπόστατον ἦ.

μη'. ¹ Περὶ αἰδίου, πρὸς τὸ δεῖξαι, ὅτι αἰdios ὁ κόσμος.

Πᾶν τὸ μὴ αἰδιον ἢ σύνθετόν ἐστιν, ἢ ἐν ἄλλῳ ὑφέστηκεν ἢ γὰρ διαλυτόν ἐστιν εἰς ταῦτα, ἐξ ὧν ἐστι, καὶ πάντως σύγκειται ἐξ ἐκείνων, εἰς ἃ διαλύεται, ἢ ὑποκειμένου θεόμενον, καὶ ὑπολείπον τὸ ὑποκείμενον, οἷχεται εἰς τὸ μὴ ὂν εἰ δὲ ἀπλοῦν εἶη καὶ ἐν ² ἑαυτῷ, ἀδιάλυτόν τε ἔσται καὶ ἀσκέδαστον.

μθ'. ³

Πᾶν τὸ ⁴ ἀνθυπόστατον αἰδιόν ἐστι. Δύο γὰρ εἰσι τρόποι, καθ' οὓς ἀνάγκη τι μὴ αἰδιον εἶναι ὅτε ἀπὸ τῆς συνθέσεως, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἄλλῳ ὄντων ⁵. τὸ δὲ ἀνθυπόστατον οὔτε σύνθετόν ἐστιν, ἀλλ' ἀπλοῦν, οὔτε ἐν ἄλλῳ, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. αἰδιον ἄρα ἐστίν.

ν'. ⁶

Πᾶν τὸ χρόνῳ μετρούμενον ἢ κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, γένεσις ἐστὶ ταύτη, ἢ μετρεῖται κατὰ χρόνον· εἰ γὰρ ὑπὸ χρόνου μετρεῖται, προσῆκον ⁷ ἂν αὐτῷ τὸ κατὰ χρόνον εἶναι ἢ ἐνεργεῖν, καὶ τὸ ἦν καὶ τὸ ἔσται διαφέροντα ἀλλήλων· εἰ γὰρ ταῦτόν κατὰ ἀριθμὸν τὸ ἦν καὶ τὸ ἔσται ⁸, οὐδὲν ὑπὸ χρόνου πέπονθε πορευομένου ⁹, καὶ αἰεὶ ἄλλο τὸ πρότερον ἔχοντος καὶ ὕστερον ¹⁰.

(1) A. μθ. Ad argumentum huius capitis et proxime sequentium faciunt, quae Stobaeus in Eclogg. I. 22 p. 438 sqq. Heer. ex Platonis aliorumque scriptis conguessit; imprimis autem Plotinus *περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου* p. 325 sqq. itemque *περὶ οὐρανοῦ* p. 96. sqq. et p. 553 sq. ubi mundum ponit sempiternum. Tum Proclus ipse in Theolog. Platon. II. 11 p. 107. praecipue de αἰδίῳ s. aeterno ibid. III. 1. p. 126 sq. et III. 16. fin. p. 147. cf. denique Dionys. Areopag. de divinn. nomm. V. 4. p. 690 cum Scholiis Maximi p. 705. sq.

(2) A. εἶη καὶ ἐν. ib. abest τε. Contra ab edit. abest καὶ.

(3) A. ν.

(4) Ed. asteriscum in textu habet, et in marg. σημειώσαι.

(5) A. τῶν ἄλλων ὄντων.

contentum (sibi ipsum sufficiens), quia indigeret suis elementis, ex quibus *conflatum* subsistit. Simplex igitur est omne, quodcunque per se subsistens sit.

XLVIII. De aeterno, ad demonstrandum, Mundum esse aeternum.

Omne, quod non *est* aeternum, vel compositum est, vel in alio subsistit. Vel enim dissolubile est *et dissolvi potest* in ea, ex quibus est *conflatum*, et omnino compositum est ex illis, in quae dissolvitur, vel indiget subjecto, et quum deserit subjectum, abit in illud, quod non est. Si vero simplex sit in se ipso, erit et indissolubile et indissipabile.

XLIX.

Omne, quod per se subsistit, est aeternum. Duo enim sunt modi, secundum quos necesse *est* aliquid non aeternum esse. Quorum unus est ille, qui a compositione manat, alter qui manat ab illis, quae sunt in alio. Id vero, quod per se subsistit, neque compositum est, sed simplex, neque in alio est, sed in se ipso. Est igitur aeternum.

L.

Omne, quod tempore mensuratur vel propter essentiam vel propter actionem, est generatio eatenus, quatenus per ipsum tempus mensuratur. Si enim a tempore mensuratur, conveniat ipsi ipsum in tempore esse vel agere, et ipsum Erat et ipsum Erit [quae] differunt inter se. Si enim idem, *esset* numero ipsum Erat et ipsum Erit, nihil ab ipso tempore *quidquam* pateretur, *nihil esset, quod ab ipso tempore mutaretur*, progrediente et semper habente aliud posterius et (aliud) prius.

(6) A. *να*. Tum ib. *πάν τῷ*. (7) A. *προσῆκει. προσήκοι* debabat puto. Schw. Absunt ibid. verba *τὸ κατά*. (8) Ita A. Edit. *τὸ ἦν εἶναι*. Sed Portus in uncinis adjecerat *καὶ τὸ*. (9) A. *πρὸς ἐνὸς*. (10) Ita A. ab Edit. abest *καὶ*. Fort. scrib. *καὶ ἄλλο τὸ εἶναι*.

Εἰ οὖν ἄλλο τὸ ἦν, καὶ ἄλλο τὸ ἔσται, γινόμενον ἄρα ἔστι καὶ οὐδέποτε ὄν, ἄλλα τῷ χρόνῳ συμπορεύεται, ὑφ' οὗ μετρεῖται ἐν τῷ γίνεσθαι ὄν, καὶ οὐχ' ἰσταμένον ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι, ἀλλ' αἰεὶ δεχόμενον τὸ εἶναι ἄλλο καὶ ἄλλο², ὡς τὸ νῦν κατὰ τὸν χρόνον ἄλλο αἰεὶ καὶ ἄλλο διὰ τὴν τοῦ χρόνου πορείαν. Οὐχ ἕμα ἄρα ὅλος ἐστὶν ἐν τῷ σκιδναμένῳ τῆς χρονικῆς παρατάσεως³ ὃν καὶ συνεκτεινόμενον. Τοῦτο δέ ἐστιν ἐν τῷ μὴ εἶναι τὸ εἶναι ἔχειν. Τὸ γὰρ γινόμενον, ὃ γίνεται οὐκ ἔστι· γένεσις ἄρα ἔστι τὸ οὕτως ὄν.

να'.⁴

Πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἐξήρηται τῶν ὑπὸ χρόνου μετρομένων κατὰ τὴν οὐσίαν· εἰ γὰρ ἀγέννητόν ἐστι τὸ αὐθυπόστατον, οὐκ ἂν ὑπὸ χρόνου κατὰ τὸ εἶναι μετροίτο· γένεσις γὰρ περὶ τὴν ὑπὸ χρόνου μετρομένην φύσιν ἐστίν· οὐδὲν ἄρα τῶν αὐθυποστάτων ἐν χρόνῳ ὑφέστηκεν.

νβ'.⁵

Πᾶν τὸ αἰώνιον ὅλον ἕμα ἐστίν, εἴτε τὴν οὐσίαν ἔχον⁶ μόνον αἰώνιον, ὅλην ἕμα παροῦσαν αὐτὴν ἔχον, καὶ οὐ τὸ μὲν αὐτῆς ὑποστάν ἤδη, τὸ δὲ εἰσαυθις⁷ ὑποστησόμενον, ὃ μήπω ἐστίν, ἀλλ' ὁπόσον εἶναι δύναται, τοσοῦτον ὅλον ἤδη

(1) Ego secutus sum interpunctionem codicis A. Editio verba γίνεσθαι ὄν et οὐχ' ἰστ. sejunxerat interposito spatio majore.

(2) Ita A. Edit: ἄλλο ἄλλο.

(3) Ita cod. A. Edit. παρατάσεως male. Quod ipsum tamen Portus ita vertit et παραφράζει: »in illa temporali representatione» i. e. in illa temporis (cujus varietas nobis repraesentatur) ratione, »quae dissipatur et simul extenditur.« At vero Eustathius Imperfectum τεύχε, explicans Iliad α. vs. 4 (p. 19 ed. Basil.) ita: τεύχεν εἶπεν ὡς τοῦ πράγματος παράστασιν τινα πλείονα ἔχοντος. Hinc παραστατικός χρόνος, i. e. Imperfectum, apud Grammaticos; de quo vid. Phavorin. 1440. cf. Hesych. II. p. 871 Alb. et Zonar. Lex. gr. p. 1499. Ab eo distinguitur χρόνος τέλειος, quod explicat Aristoteles Metaphys. IV. 16 p. 89 Sylb. De notione temporis idem exponit in Categoriis IV. p. 31. et in Topicis. III. p. 318. Ceterum infra cap. LV cod. A. male habet παραστασιν. editio contra παράστασιν.

(4) A. νβ.

(5) A. νγ.

Si igitur aliud *est* ipsum Erat, et aliud ipsum Erit, [id igitur, quod fit, *dum fit*, est, et quod nunquam fuit, *illud est*.] (est igitur id, quod fit, neque unquam ens), sed cum ipso tempore progreditur, a quo mensuratur, [et] in ipso Fieri *est* existens, [*id est, et dum adhuc fit, nec adhuc factum est, jam tamen esse dicitur*]; et non stans in eodem Esse, sed semper suscipiens ipsum Esse aliud et aliud, ut ipsum Nunc in tempore *dicitur*, et *est* aliud semper et aliud propter ipsum temporis iter et *varium progressum*. Non igitur simul est Totum in eo, quod dissipatur (in dissipatione), temporalis extensionis existens, et simul extensionem patiens (dumque simul extenditur). Hoc autem est habere ipsum Esse in ipso non Esse. Quod enim fit, non est [*adhuc illud ipsum*], quod fit. Generatio igitur est id, quod sic est.

LI.

Omne, quod per se subsistit, exemptum est ex iis, quae a tempore mensurantur, propter *suam* essentiam (secundum essentiam). Si enim id, quod per se subsistit, est non generatum, nequaquam a tempore mensurabitur, propter ipsum Esse (secundum Esse). Generatio enim est circa naturam, quae a tempore mensuratur. Nullam igitur eorum, quae per se subsistunt, in tempore subsistit.

LII.

Omne, quod est aeternum, Totum simul est, sive *suam* essentiam tantum habet aeternam, ita ut ipsam totam simul praesentem habeat, non autem partem quidem ipsius jam constitutam, partem vero postea constituendam, *illam scil.* quae nondum est, sed quae, quanta esse potest, tantum ipsum

(6) Edit h. l. habet *ἐξαι* et linea sequente *ἐχαι*. Ego amplexus sum lectionem Argentinam, cui patrocinatur membrum oppositam, quod infra sequitur: *αἴτις τῆς ἐνέργειας — ἀσφάαν ἐχον*.

(7) A. *ἀδ αὐθιγ*.

κεκτημένον, ἀνελαιπτύτως¹ καὶ ἀνεπιτάτως, εἴτε τὴν ἐνέργειαν πρὸς τὴν οὐσίαν², καὶ ταύτην ἀθρόαν ἔχον ἐν τῷ αὐτῷ³ μέτρῳ τῆς τελειότητος ἐστηκυῖαν⁴, καὶ ὅλον παγεῖσαν καθ' ἕνα τὸν αὐτὸν ὅρον ἀκινήτως καὶ ἀμεταβάτως. Εἰ γὰρ αἰώνιον ἔστιν (ὥς καὶ τοῦνομι ἐμφαίνει τὸ αἰεὶ ὄν⁵), τὸ δὲ εἶναι καὶ τὸ γίνεσθαι ἕτερον τοῦ αἰεὶ ὄντος, οὐ δεῖ τὸ μὲν πρότερον εἶναι, τὸ δὲ ὕστερον.

Γένεσις γὰρ ἔσται, καὶ οὐκ ὄν' ὅπου δὲ μήτε τὸ πρότερον καὶ ὕστερον, μήτε τὸ ἦν καὶ τὸ ἔσται, ἀλλὰ τὸ εἶναι μόνον, ὃ ἔστιν ὅλον, ἅμα ἔστιν ἕκαστον, ὃ ἔστιν. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν ἐκ δὴ τούτου φανερόν, ὅτι τοῦ⁶ ὅλου εἶναι ὁ αἰὼν αἴτιος, εἴπερ πᾶν τὸ αἰώνιον ἢ κατ' οὐσίαν ἢ κατ' ἐνέργειαν, ὅλην ἅμα τὴν⁷ οὐσίαν ἢ τὴν ἐνέργειαν ἔχει πυροῦσαν αὐτῷ.

νγ'. Περὶ τοῦ αἰῶνος καὶ τῶν αἰωνίων.⁸

Πάντων τῶν αἰωνίων προϋπάρχει ὁ αἰὼν, καὶ πάντων τῶν κατὰ χρόνον ὁ χρόνος προϋφέστηκεν. Εἰ γὰρ πανταχοῦ πρὸ τῶν μετεχόντων ἔστι τὰ μετεχόμενα, καὶ πρὸ τῶν μετεχο-

(1) Neque adjectivum ἀνελαιπτύτως neque ejus adverbium est in Lexicis, cf. ad Procl. in Alcib. p. 16, neque quod sequitur, ἀνεπιτάτως.

(2) Ita A. Edit. τὴν οὐσίαν. Portus: »erga ipsam essentiam.«

(3) A. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ.

(4) A. ἐστηκυῖαν.

(5) A. ἐμφαίνει τὸ αἰεὶ ὄν, Parenthesis post ὄν claudenda erat. Schw. Recte. In edit. male clauditur post ἐμφαίνει. Ceterum de etymologia vocis αἰὼν inde ab Aristotele, de coelo I. 9. sexcenties repetita, vid. Zonar. Lex. gr. et Tittmann. p. 63 sq. ibiq. laudd. adde Etymolog. Gud. p. 24 et quoniam Dionysius, qui fertur Areopagita, omnia sua fere a Platonicis desumpsit, confer haec Maximi in Scholiis ad eum de divinn. nomm. V. 4. p. 705: Ὡς οὐκ καὶ τοῦ αἰῶνος, τούτῳ τοῦ αἰεὶ ὄντος, μετεχόντων, κατ' ὁμοιότητα αἰῶνων λεγομένων ποιητῆς ὁ Θεός κτλ.

(6) A. τοῖς. Fortasse jungenda est utraque lectio, et sic locum accepisse videtur Portus. Sed tamen fortasse hoc vult philosophus: in aeo inesse causam, ut res tanquam totae existant.

(7) Ita A. Ab. edit abest ἅμα.

(8) A. νδ. περὶ αἰῶνος. Ad haec et sequentia pertinent Plato in Timaeo p. 38 sq. p. 36. sqq. Bekkeri. Aristoteles περὶ οὐρανοῦ I. 9 sqq. p. 25 sqq. Sylb. Plotinus in libro περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου

Totum jam possidet, sine imminutione et sine intensione, sive ipsam actionem praeter essentiam, eamque totam habeat in eadem perfectionis mensura stantem, et quodammodo fixam in uno et eodem fine, immobiliter, et sine transitione *ad alia q. d. intransitive*. Si enim aeternum est (ut et ipsum nomen aperte significat id, quod semper est) ipsum vero Esse et ipsum Fieri diversum *est* ab eo, quod semper est, *ergo* non oportet alterum quidem prius esse, alterum vero posterius.

Erit enim generatio, non autem Ens, [*i. e. Erit enim id, quod adhuc generatur, oritur et fit, non autem id, quod jam est generatum, ortum, factum et existens.*] Ubi vero neque Prius et Posterius *est*, neque ipsum Erat et ipsum Erit, sed ipsum esse solum *illud*, quod est [ipsum] Totum, simul est unumquodque, quod est. Idem autem et in ipso agere *vel in ipsa actione considerandum*. Ex hoc igitur perspicuum *est*, quod ipsum Aevum universis *rebus est* ipsius Esse auctor et causa, si quidem omne aeternum vel propter (secundum) essentiam vel propter (secundum) actionem totam simul *suam* essentiam vel actionem habet sibi [*vel in se ipso*] praesentem.

LIII. De Aevo et Aeternis.

Ante omnia aeterna existit ipsum Aevum, et ante omnia, quae fiunt in tempore, ipsum tempus existit. Si enim ubique *et semper* ante ea, quae *res aliquas* participant, sunt ea, quae participantur *ab iis*, et ante ea, quae participantur, *sunt ipsa* imparticipabilia, *quae a nullo participantur*, *hinc est* perspicuum, quod aliud quidem *est* ipsum

(quae inscriptio nec minus accommodata esset his ipsis Procli capitibus) p. 325 sqq. Ipse Proclus in Platonis Theolog. I. 15 p. 37 sqq. III. 16 sqq. p. 146 sqq. V. 30 p. 311 sq. (ubi et Plotini et Theodori decreta excutiuntur) et saepius. Jo. Laur. Lydus de mense. p. 41. Patrum ecclesiae locos laudandi otium mihi facit Suicerus in Thes. eccles. I. p. 140 sqq. Adde Valckenarii Scholl. in N. T. II. p. 369.

μένων τὰ ἀμέθεκτα, δῆλον, ὅτι ἄλλο μὲν τὸ αἰώνιον, ἄλλο δὲ ὁ ἐν τῷ αἰωνίῳ αἰὼν, ἄλλο δὲ ὁ καθ' αὐτὸν αἰὼν τὸ μὲν ὡς μετέχον, τὸ δὲ ὡς μετεχόμενον, ὁ δὲ ὡς ἀμέθεκτος. ¹

Καὶ τὸ ἐν χρόνῳ ἄλλο μετέχον γάρ· καὶ ὁ ἐν τούτῳ χρόνῳ ἄλλο ² μετεχόμενος γάρ· καὶ ὁ πρὸ τούτου χρόνος ἀμέθεκτος ὢν καὶ τούτων ³ μὲν ἐκότερος τῶν ἀμεθέκτων πανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσιν ὁ αὐτός. Ὁ δὲ μετεχόμενος ἐν ἐκείνοις μόνον, ὅφ' ὧν μετέχεται.

Πολλὰ γὰρ καὶ τὰ αἰώνια, καὶ τὰ ἔγχρονα, ἐν οἷς πᾶσιν αἰὼν ἐστὶ κατὰ μέθεξιν, καὶ χρόνος διηρημένως ⁴, ὁ δὲ, ἀδιαίρετος ὢν ⁵. Καὶ ὁ εἰς χρόνος πρὸ τούτων, καὶ ὁ μὲν αἰὼν αἰώνων, ὁ δὲ χρόνος ⁶ χρόνων, τῶν μετεχομένων ὄντες ὑποστίται.

νδ'. ⁸

Πᾶν αἰὼν μέτρον ἐστὶ τῶν αἰωνίων καὶ πᾶς χρόνος τῶν ἐν χρόνῳ καὶ δύο ταῦτα μέτρα μόνον ἐστὶν ἐν τοῖς οὖσι τῆς ζωῆς ⁹ καὶ τῆς κινήσεως. Πᾶν γὰρ τὸ μετροῦν ¹⁰ ἢ κατὰ μέρος μετρεῖ, ἢ ὅλον ἅμα ἐφαρμοσθὲν τῷ ¹¹ μετρούμενῳ. Τὸ μὲν οὖν καθόλου μετροῦν αἰὼν ἐστὶ τὸ δὲ κατὰ μέρη χρόνος· δύο ἄρα μόνον τὰ μέτρα, τὸ μὲν τῶν αἰωνίων, τὸ δὲ τῶν ἐν χρόνῳ ὄντων.

(1) In cod. A. omittuntur verba ὁ ἐν usque ad ἄλλο δέ. Tum scribitur καθ' αὐτό.

(2) A. ἀμέθεκτα. Fort. ἀμέθεκτον.

(3) Ita A. Edit. ἄλλος.

(4) Secutus sum codicem A. Editio exhibet: καὶ τοῦτο μὲν ἐκότερος ἐκ τῶν αἰμ. Portus vertit: »Et hoc quidem utrumque est« male. ἐκότερος etiam de tribus rebus dicitur. Vid. modo Plato de Legg. III. p. 684. p. 293 Bekkeri.

ως

(5) A. διηρημένος ead. manu.

(6) A. αἰὼν. Fortasse Proclus scripserat: καὶ χρόνος, ὁ μὲν διηρημένος, ὁ δὲ ἀδιαίρετος, αἰὼν »et tempus partim divisum (est) partim indivisum, aevum.«

(7) Ita A. Edit: ὁ δὲ χρόνων χρόνος. (8) A. ν.

(9) τῆς ζωῆς restitui ex A. in edit. deest articulus.

(10) A. μέτρον. (11) A. ἐφαρμόσας ἐν τῷ unde conjicias: ἐφαρμόσαν ἐαυτὸ τῷ μετρούμενῳ »adplicans (vel posteaquam accommodavit) se ipsum ei, quod mensuratur.« Hoc melius congrueret priori membro, ubi est activum μετρεῖ.

Aeternum, aliud vero ipsum Aevum in ipso Aeterno *comprehensum*, aliud vero ipsum Aevum per se *consideratum*. Illud quidem, ut participans, hoc vero, ut id, quod participatur, hoc vero, *Aevum scil. per se consideratum*, ut imparticipabile.

Et quod in tempore *continetur*, est aliud. Participans enim *est*. Et ipsum in isto *comprehensum* tempus *est* aliud. *Est* enim participatum, i. e. *ab alio participatur*. Et ipsum tempus, quod est ante hoc, imparticipabile, *vel a nullo participatum*. Et horum quidem alterum utrum [*tempus est, quod constat*] ex imparticipabilibus, [*et non participatis. Nam*] ubique [*semper*] et in omnibus [*est*] idem. Illud vero tempus, quod participatur, in illis solum *est*, a quibus participatur.

Multa enim *sunt* et aeterna et in tempore comprehensa, in quibus omnibus Aevum est per participationem, et tempus divisim, aliud vero, quod individuum est. Et unum tempus *est* ante haec, et unum quidem est Aevum Aevorum, aliud vero tempus *est* temporum, quae sunt eorum, quae participantur, q. d. *fundatores et sustentatores vel fultores*.

LIV.

Omne Aevum est *rerum ac naturarum aeternarum mensura*. Et omne tempus *est mensura rerum* illarum, quae *fiant et sunt* in tempore. Et hae duae mensurae tantum vitae et motus sunt in ipsis Entibus. Omne enim, quod *res aliquas* metitur, vel per partes *eas* metitur, vel ipsum totum *est* simul accommodatum ei, quod mensuratur. Quod igitur *res* in universum metitur, est Aevum. Quod vero per partes *eas* metitur, *est* tempus. Duae igitur solae sunt mensurae, una quidem *rerum et naturarum aeternarum*, altera vero *rerum* illarum, quae sunt in tempore.

Πᾶν τὸ κατὰ χρόνον ὑφ' ἑστῶς ἢ τὸν αἰὲν χρόνον ἐστίν, ἢ ποτε ἐν μέρει χρόνου τὴν ὑπόστασιν κεκτημένον· εἰ γὰρ αἱ πρόοδοι πᾶσαι δι' ὁμοιοτήτός εἰσι, καὶ πρὸ τῶν πάντῃ ἁνομοίων συνεχῇ τοῖς πρώτοις ὑφίσταται τὰ ὅμοια πρὸς αὐτὰ μᾶλλον ὄντα, ἢ ἀνόμοια, τοῖς δὲ αἰωνίοις συνάπτειν τὰ ἐν μέρει χρόνου γινόμενα ἀδύνατον (καὶ γὰρ ὥς γινόμενα, ἐκείνων ὄντων, καὶ ὥς ποτὲ τῶν αἰὲν ὑφ' ἑστηκότων διέστηκε, μέσα δὲ τούτων τε καὶ ἐκείνων ἐστὶ τὰ πᾶ ἢ μὲν ὅμοια ἐκείνοις, πᾶ δὲ ἀνόμοια) οὐκοῦν τῶν ποτὲ γινομένων καὶ τῶν αἰὲν ὄντων μέσον ἢ τὸ αἰὲν γινόμενον, ἢ τὸ ποτὲ ὄν, ἢ τὸ οὐκ ὄντως, ἢ τὸ ποτὲ ὄντως ὄν. ἀλλὰ τὸ ποτὲ ὄντως ὄν ἀδύνατον εἶναι.

Τὸ δὲ ποτὲ οὐκ ὄντως ὄν τῷ γινομένῳ ταυτὸν⁵. οὐκ ἄρα μέσον τὸ ποτὲ ὄν. λείπεται ἄρα τὸ αἰὲν γινόμενον εἶναι τὸ μέσον ἀμφοῖν· τῷ μὲν γίνεσθαι συνάπτον⁶ τοῖς χείροσι, τῷ δὲ αἰὲν μιμούμενον τὴν αἰώνιον φύσιν ἐκ δὴ τούτων φανερόν, ὅτι διττὴ ἦν ἡ αἰδιότης, αἰώνιος μὲν ἄλλη, κατὰ χρόνον δὲ ἄλλη· ἡ μὲν ἐστῶσα αἰδιότης⁷, ἡ δὲ γινομένη. Καὶ ἡ μὲν ἡθροσμένον ἔχουσα τὸ εἶναι, καὶ ὁμοῦ πᾶν· ἡ δὲ ἐκχυθεῖσα καὶ ἐξαπλωθεῖσα κατὰ τὴν χρονικὴν παράστασιν⁸. καὶ ἡ μὲν ὅλη καθ' αὐτήν⁹, ἡ δὲ ἐκ μερῶν, ὧν ἕκαστον χωρὶς ἐστὶ κατὰ τὸ πρότερον καὶ ὕστερον.

(1) A. γς.

(2) Ita A. Edit. ὑφ' ἑστῶς. Tum vid. scrib. ἢ κατὰ τόν.

(3) Ita A. Edit. male: ἐν μέρει.

(4) Explevi hunc universum locum misere lacunosum ex copiis codicis A. Nam in edit. supra inter μέσα δὲ τούτων et ἐκείνων deerat τε καὶ et post ἐκείνων exciderat ἐστὶ. Hic vero deerat integrum membrum: ἢ τὸ ποτὲ ὄντως (ὄν).

(5) A. ταυτὸν ἐστὶ.

(6) Neutrum est: se jungit, ut sexcenties.

(7) A. ἡ αἰδιότης. De hac voce, inde ab Aristotele per manus quasi traditā, dixi ad Proclum in Platonis Alcib. I. cap. 40 p. 118.

(8) A. παράστασιν. Male. vid. not. ad cap. L.

(9) A. ἑαυτόν. Tum: ἡ δὲ ἐκ μερῶν. circa finem abest τό.

LV.

Omne, quod in tempore subsistit, vel *per omne tempus est et semper durat*, vel aliquando *tantum est* in temporis parte *suam* hypostasim *et naturam* habens. Si enim omnes progressus per similitudinem sunt, et ante ea, quae prorsus sunt dissimilia, proxima sunt primis ea, quae magis similia sunt ipsis quam [ea, quae sunt] dissimilia, cum aeternis vero *naturis* conjungi non possunt ea, quae in temporis parte fiunt; (et enim, quia sunt, quum illa *jam* sunt, et quia distant aliquando ab illis, quae semper subsistunt, media vero sunt inter haec ipsa et illa, quae partim (nunc quidem *sunt* illis similia, partim (nunc) vero dissimilia) ergo inter ea, quae aliquando fiunt, et ea, quae semper sunt, medium *est* vel id, quod semper fit, vel id, quod aliquando est, vel id, quod non vere, vel id, quod aliquando vere est. Sed fieri non potest, ut [inter illa medium] sit id, quod aliquando est vere.

Quod vero aliquando ~~non~~ vere est, idem est ac id, quod fit [et quod *nondum factum est*]. Non igitur medium est id, quod aliquando est. Restat igitur, ut id, quod semper fit, sit amborum medium, [et sitam inter utrumque]; quod propter quidem ipsum Fieri cum deterioribus conjungitur, propter vero ipsum semper imitatur aeternam naturam. Ex his igitur perspicuum est, quod duplex est (erat) aeternitas, una quidem aeterna, altera vero secundum tempus *et in tempore*, et una quidem est stans et constans aeternitas, [quae firmum ac immotum flatum habet], altera vero [est ea, quae *nondum eandem status constantiam ac immobilitatem est assequuta: sed*] quae fit [adhuc, et ad suae perfectionis plenitudinem contendit]. Et una quidem habet ipsum Esse congregatum atque confertam, et simul omne et ipsum Totum Esse continet. Altera vero est diffusa et explicata per temporalem i. e. temporis extensionem. Et una quidem est tota per se ipsam constans. Altera vero constat ex partibus, quarum una quaeque separatim est secundum prius et posterius.

Πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν δευτέρων παραγόμενον, καὶ ἀπὸ τῶν¹ προτέρων καὶ αἰτιωπέων παράγεται μειζόνως, ὅφ' ὧν καὶ τὰ δεύτερα παρήγето. Εἰ γὰρ τὸ δεύτερον ὕλην ἔχει τὴν οὐσίαν ἀπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις αὐτῷ τοῦ παράγειν ἐκείθεν (καὶ γὰρ αἱ δυνάμεις παρακτικαὶ² κατ' οὐσίαν εἰσὶν ἐν τοῖς παράγουσι, καὶ συμπληροῦσιν αὐτῶν τὴν οὐσίαν)³· εἰ δὲ τὴν⁴ τοῦ παράγειν δύναμιν ἀπὸ τῆς ὑπερκειμένης αἰτίας ἔλαχε, παρ' ἐκείνης ἔχει τὸ εἶναι αἷτιον, ὧν ἔστιν αἷτιον, μετρηθὲν ἐκείθεν κατὰ τὴν ὑποστατικὴν δύναμιν.

Εἰ δὲ τοῦτο, καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ προϊόντα αἰτιατά ἐσσι διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ. Τὸ γὰρ θάτερον ἀποτελέσαι αἷτιον, καὶ θάτερον αἷτιατόν ἀποτελεῖ· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ τὸ αἷτιατόν ἐκείθεν ἀποτελεῖται τοιοῦτον. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι καὶ μειζόνως ἐκείθεν, δηλόν.

Εἰ γὰρ τὴν αἷτιαν τοῦ παράγειν αὐτὸ τῷ δευτέρῳ⁵ δέδωκεν, εἶχεν ἄρα πρώτως ταύτην τὴν αἷτιαν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ δεύτερον ἐγένετο⁶, τὴν τοῦ δευτέρου γεννᾶν δύναμιν ἐκείθεν λαβόν.

Εἰ δὲ τὸ μὲν κατὰ μέθεξιν ἐγένετο παρακτικόν, τὸ δὲ κατὰ⁷ μεταδασιν καὶ πρώτως, μειζόνως αἷτιον ἐκείνο, τὸ καὶ ἄλλῳ⁸ τῆς γεννητικῆς τῷ ἐφεξῆς δυνάμειος μεταδεδωκός.

(1) A. νς.

(2) Adjeci καὶ ex A. Edit. παραγόμενον, ἀπὸ τ. πρ.

(3) A. παρακτικαί. perperam, ut saepius.

(4) Abest τὴν a cod. MS.

(5) Secutus sum codicem A. Edit. τῷ δευτέρῳ τοῦ παράγειν αὐτῷ.

(6) Ita A. Edit. γεννᾶ.

(7) Lectio codicis A. Edit. μετα.

(8) A. ἄλλῳ. Edit. ἄλλο. Sed illud jam conjecerat Portus.

LVI.

Omne, quod a secundis producitur, etiam majorem in modum producitur a prioribus et principalioribus causis, a quibus et secunda producebantur. Si enim id, quod est secundum, totam suam essentiam habet ab eo, quod est ante ipsum [*id est, a primo*], et ipsa producendi facultas illinc ad ipsum manat (etenim ipsae facultates per essentiam sunt rerum productrices in iis, quae producant res aliquas, et ipsarum rerum essentiam complent). Si igitur ipsum secundum ipsam producendi facultatem sortitum est a superiore causa, ab illa habet ipsum esse causam eorum, quorum est causa, mensuratum illinc secundum hypostaticam facultatem, *id est, illinc suam mensuram ac dimensionem accipiens pro facultate, quam habet ejus natura*.

Si vero detur hoc, etiam ea, quae progrediuntur ab ipso, causata sunt propter id, quod est ante ipsum secundum. Ipsam enim alterum perficere est causa, et alterum perficit ipsum causatum. Si vero verum est hoc, et ipsum causatum illinc perficitur tale. Verum quod etiam majorem in modum hoc perficiatur illinc, est manifestum.

Si enim causam producendi ipsum secundo dedit, ergo [*quod primum est*] hanc ipsam [*producendi*] causam in se ipso primo habebat, et propterea et ipsum secundum [*alia*] generabat, illinc, a primo scilicet, accipiens ipsam secundi facultatem generandi. Pro: illinc accepta sua generandi facultate, quam secundum a primo solet accipere.

Si vero alterum quidem per participationem producendi facultate praeditum est, alterum vero per communicationem, [*per quam alteri suam facultatem impertit participandam,*] et primo [*tale est*], profecto majorem in modum illud est rerum producendarum causa, quod et alteri, scilicet ipsi sequenti, generatricem facultatem impertit.

Πᾶν αἴτιον καὶ πρὸ τοῦ αἰτιατοῦ ἐνεργεῖ, καὶ μετ' αὐτὸ πλείονων ἐστὶν ὑποστατικόν. ἡ γὰρ ἐστὶν αἴτιον, τελειότερον ἐστὶ καὶ δυνατώτερον τοῦ μετ' αὐτό· καὶ εἰ τοῦτο², πλείονων αἴτιον.

Δυναμέως γὰρ μείζονος πλείω παράγειν ἴσης δὲ τὰ ἴσα, καὶ τῆς ἐλάσσονος ἐλάσσω. Καὶ ἡ μὲν τὰ³ μείζονα ἐν τοῖς ὁμοίοις δυναμένη δύναμις καὶ τὰ ἐλάσσονα δύναται. ἡ δὲ τὰ ἐλάσσονα δυναμένη οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὰ μείζω dunήσεται.

Εἰ οὖν δυνατώτερον τὸ αἴτιον, πλείονων ἐστὶ παρακτικόν. ἀλλὰ μὴν ὅσα⁴ δύναται τὸ αἰτιατόν, μείζονως ἐκείνο δύναται. Πᾶν γὰρ τὸ ὑπὸ τῶν δευτέρων παραγόμενον ὑπὸ τῶν προτέρων καὶ αἰτιωτέρων παράγεται μείζονως.

Συνυφίστησιν ἄρα αὐτῷ πάντα, ὅσα πέφυκε παράγειν· εἰ δὲ καὶ αὐτὸ πρότερον παράγει, δῆλον δήπουθεν, ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἐνεργεῖ κατὰ τὴν παρακτικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν· ἅπαν ἄρα αἴτιον καὶ πρὸ τοῦ αἰτιατοῦ ἐνεργεῖ, καὶ σὺν αὐτῷ, καὶ μετ' αὐτό· ἀλλὰ⁵ ὑφίστησιν. ἐκ δὲ τῶν πρώτων φανερόν, ὅτι ὅσων μὲν αἰτία ψυχῇ, καὶ νοῦς αἴτιος.

Οὐχ ὅσων δὲ νοῦς, καὶ ψυχῇ αἰτία· ἀλλὰ καὶ πρὸ ψυχῆς ἐνεργεῖ. Καὶ ἃ δίδωσι ψυχῇ τοῖς δευτέροις, δίδωσι καὶ νοῦς μείζονως⁶. Καὶ μηκέτι ψυχῆς ἐνεργούσης νοῦς ἐλλάμπει τὰς ἑαυτοῦ δόσεις, οἷς μὴ δέδωκε ψυχῇ ἑαυτήν. Καὶ γὰρ τὸ ἄψυχον, καθόσον εἶδους μετέσχε, νοῦ μετέχει⁷ καὶ τῆς τοῦ νοῦ ποιήσεως.

(1) A. νη.

(2) εἰ adjeci ex A. hac sententiā: »et si hoc locum habet.«

(3) Edit. ἡ μὲν μείζονα. Ego articulum adjeci ex cod. A.

(4) A. μὴν καὶ ὅσα.

(5) A. μετ' αὐτό· ἀλλὰ.

(6) Exhibui lectionem codicis A. In editione deest τοῖς ante δευτέροις et νοῦς ante μείζονως. Hoc in paraphrasi suā jam expresserat Portus.

(7) A. μετέσχε. Tum τῆς τοῦ νοῦ. Hoc recepi: Argumentum quod attinet cf. Proclum in Platonis Theolog. I. 13 p. 35. II. 4. cum Scholio p. 89 sq. et III. 7. p. 151 sq. ubi, Parmenidis, Platonis, Plotini, aliorum sententiae examinantur.

LVII.

Omnis causa etiam ante ipsum causatum agit, et post ipsum plurimum constituendorum vim habet, *plura constituit*. Quatenus enim est causa, est perfectior eo, quod est post ipsam, *i. e. ipso causato, quod est post ipsam causam*. Et si hoc (est, est) rerum plurimum causa.

Nam plura producere majoris est facultatis et potestatis. Paris vero potestatis est producere paria, et minoris minora. Et illa quidem facultas, quae majora praestare potest in iis, quae sunt similia, eadem etiam minora praestare potest. Quae vero minora praestare potest, non necessario majora etiam praestare poterit.

Si igitur ipsa causa potentior est ipso causato, ergo plurimum producendorum facultatem habet. Atqui quaecunque praestare potest ipsum causatum, ea maiorem in modum illa causati causa praestare potest. Omne enim, quod a secundis producitur, id a prioribus et principalioribus causis maiorem in modum producitur.

Constituit igitur ipsa causa cum ipso causato omnia, quaecumque naturaliter producere solet. Si vero et ipsa causa prius et ante causatum res producit, perspicuum est profecto, quod ante ipsum causatum agit secundum suam producendi facultate praeditam actionem (efficacitatem). Omnis igitur causa etiam ante ipsum causatum agit, et cum ipso et post ipsum alia constituit. Ex his igitur perspicuum est, quod quorum quidem ipsa anima est causa, eorum etiam ipsa Mens est auctor et causa.

Non tamen quorum Mens est causa, eorum etiam anima est causa. Sed ipsa Mens etiam ante animam agit. Et quae dat anima secundis, ipsa Mens ipsis ea dat etiam maiorem in modum. Et quum anima non amplius agit, Mens sua dona collustrat ac illuminat in iis, quibus anima se ipsam non dedit. Et enim id, quod inanimatum, quatenus formae particeps est, Mentis est particeps et ipsius effectio- nis Mentis.

Καὶ διὴ καὶ ὅσων νοῦς αἴτιος, καὶ τὸ ἀγαθὸν αἴτιον οὐκ ἔμπαλιν δέ. καὶ γὰρ αἱ στερήσεις τῶν εἰδῶν ἐκείθεν. Πῶτα γὰρ ἐκείθεν τοῦς δὲ στερήσεως ὑποστάτης οὐκ ἔστιν, εἶδος ὢν.

νη'. ¹

Πᾶν τὸ ὑπὸ πλειόνων αἰτίων παραγόμενον συνθετώτερόν ἐστι τοῦ ὑπ' ἐλασσόνων ² παραγομένου. Εἰ γὰρ πᾶν αἴτιον δίδωσι τῷ ἅπ' αὐτοῦ προϊόντι, τὰ μὲν πλείονα αἰτία πλοίονας ποιήσεται τὰς δόσεις, τὰ δὲ ἐλάσσονα ἐλάσσους. ὥστε καὶ τῶν μετασχόντων τὰ μὲν ἐκ πλειόνων ἔσται, τὰ δὲ ἐξ ἐλασσόνων, ὧν ἑκάτερα μετέσχε, τὰ μὲν διὰ τὴν ἐκ πλειόνων αἰτίων πρόοδον, τὰ δὲ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἐλασσόνων.

Τὰ δὲ ἐκ πλειόνων συνθετώτερα, τὰ δὲ ἐξ ἐλασσόνων τῶν αὐτῶν ἀπλούστερα. Πᾶν ἄρα τὸ ὑπὸ πλειόνων αἰτίων παραγόμενον συνθετώτερον τὸ δὲ ὑπὸ ἐλασσόνων ἀπλούστερον ὧν γὰρ θάτερον μετέχει, καὶ θάτερον. Ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν ³.

νη'. ⁴

Πᾶν τὸ ἀπλοῦν κατ' οὐσίαν ἢ κρεῖττόν ἐστι συνθέν ἢ χεῖρον. Εἰ γὰρ τὰ ἅκρα τῶν ὄντων ὑπὸ ἐλασσόνων καὶ ἀπλουστέρων παράγεται, τὰ δὲ μέσα ὑπὸ πλειόνων, ταῦτα μὲν ἔσται σύνθετα, τὰ δὲ ἅκρα τὰ μὲν κατὰ τὸ κρεῖττον ἀπλούστερα, τὰ δὲ κατὰ τὸ χεῖρον.

Ἀλλὰ μὴν ὅτι τὰ ἅκρα ὑπὸ ἐλασσόνων παράγεται, δῆλον,

(1) A. νθ̄.

(2) A. ἐλαττόνων.

(3) Confer cum his decretis Aristotelis Analyt. posterior II. 13 p. 255 Sylb.; praecipue II. 17. p. 265 sqq. Metaphysico. IV. 1 — 6 p. 70 — 76.

(4) A. ξ̄. Ad argumentum faciunt Aristoteles Metaphys. VII. 17. p. 373. p. 132 Sylb. unde profecit Plotinus p. 511. D. cf. eundem Ennead. IV. 7. 457 et Ennead. VI. 2. p. 604. atque Proclum in Platon. Theolog. VII. 12. p. 375 — 378 — 381.

Quinetiam quorum [ipsa] Mens est auctor, et ipsum Bonum eorum omnium est auctor. Non tamen etiam contra res ita se habet. Etenim ipsae formarum privationes illinc manant. Illinc enim omnia manant. Mens vero privationis fundatrix et auctor non est, quia species est.

LVIII.

Omne, quod a pluribus causis producitur, est magis compositum, quam quod a paucioribus producitur. Si enim omnis causa dat aliquid ei, quod ab ipsa progreditur, plures quidem causae plures donationes facient, *plura dona conferent*, pauciores vero pauciores donationes facient, *pauciora dona conferent*. Quamobrem et illorum, quae res aliquas participant, alia quidem ex pluribus erunt, alia vero ex paucioribus [*erunt conflata*], quorum utraque participationem habent, alia quidem propter ipsum ex pluribus causis progressum, alia vero propter ipsum ex paucioribus causis progressum.

Alia vero ex pluribus magis composita, alia vero ex iisdem, *sed paucioribus conflata*, quae sunt simpliciora. Omne igitur, quod a pluribus causis producitur, est magis compositum. Quod vero *producitur* e paucioribus causis, *id etiam* est simplicius. Quorum enim alterum est particeps, eorum et alterum est particeps. Sed non contra.

LIX.

Omne, quod secundum essentiam est simplex, vel praestantius est ipsis compositis vel deterius. Si enim ipsa summa Entia a paucioribus et simplicioribus producuntur, ipsa vero media a pluribus, haec quidem erunt composita, ipsa vero summa *erunt* partim quidem simpliciora propter (secundum) praestantiorem conditionem, partim vero *simpliciora* propter (secundum) deteriore conditionem.

Verum quod ipsa summa a paucioribus producantur,

διότι¹ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἄρχεται πρὸ τῶν καταδεστέρων, καὶ ὑπερεκτείνεται αὐτῶν, ἐφ' ἃ μὴ πρόεισιν ἐκεῖνα δι' ὕφεσιν δυνάμεως.

Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἔσχατον τῶν ὄντων ἀπλούστατον, ὥσπερ τὸ πρῶτον, ὅτι ἀπὸ μόνου πρόεισι τοῦ πρώτου. Ἀλλ' ἡ ἀπλότης ἡ μὲν κατὰ τὸ κρεῖττον ἐστι πάσης συνθέσεως, ἡ δὲ κατὰ τὸ χεῖρον καὶ ἐπὶ πάντων ὁ αὐτὸς λόγος ἐστί.²

ξ.

Πᾶν τὸ πλειόνων αἷτιον κρείσσον ἐστὶ τοῦ πρὸς ἐλάσσονα τὴν δύναμιν λαχόντος καὶ μέρη³ παράγοντος. ὧν θάτερον ὅλων ὑποστατικόν ἐστιν. Εἰ γὰρ τὸ μὲν ἐλασσόνων, τὸ δὲ πλειόνων αἷτιον, μέρη δὲ [τὰ⁴] ἕτερα τῶν ἐτέρων, ἃ μὲν ποιεῖ θάτερον, καὶ τὸ λοιπὸν ποιήσει, τὸ τῶν πλειόνων ὑποστατικόν. ἃ δὲ τοῦτο παράγει, τούτων οὐ πάντων ἐστὶν⁵ ἐκεῖνο παρακτικόν. δυνατώτερον ἄρα⁶ καὶ περιληπτικώτερον. ὥς γὰρ τὸ προελθὼν πρὸς τὸ προελθόν, οὕτω καὶ τὸ παραγαγόν⁷ πρὸς τὸ παραγαγόν, κατ' ἄλληλα⁸ ληφθέντα· τὸ δὲ πλείω δυνάμενον μείζονα δύναμιν ἔχει καὶ ὀλιχωτέρον. τοῦτο δὲ ἐγγυτέρω τῆς πάντων αἰτίας τὸ δὲ ἐγγυτέρω ταύτης μείζονος ἐστὶν ἀγαθόν, εἴπερ⁹ αὕτη τὸ ἀγαθόν τὸ ἄρα πλειόνων αἷτιον

(1) διότι cod. A. Edit. δη, ὅτι.

(2) A. ἔστω λόγος. Tum pro ξ̄ ibid. ξᾱ.

(3) Ita cod. A. In Ed. est μῆρη.

(4) Abest articulus a cod. MS. Proxime, si aliter construas, possis ita vertere: »quas quidem (partes) alterum facit, (eas) et reliquum faciet — Quae vero (Ea vero, quae) hoc producit« etc.

(5) A. τούτων ἐστιν, οὐ πάντων.

(6) A. ἄμα, in marg. γρ. ἄρα.

(7) Ita A. Edit. οὕτω καὶ παραγαγόν.

(8) Ita A. Ed. κατάλληλα.

(9) Edit. ὥσπερ. Exhibui lectionem codicis A.

(Atqui summa a paucioribus produci), *perspicum est*, quia, quae superius sunt, *i. e. ea, quae superiora sunt*, et aliorum sunt principium (incipiunt, s. initium capiunt) ante ipsa inferiora, et super ipsa extenduntur *ad ea*, ad quae non progrediuntur illa propter potestatis submissionem *et ab virium imbecillitatem*.

Propter hoc enim et ipsum extremum omnium Entium, *quod est summum, est simplicissimum*, ut illud, quod est Primum, quoniam a solo Primo progreditur. Sed ipsa simplicitas partim quidem propter ipsam praestantiorum conditionem est omnis compositionis, *i. e. ad omnem compositionem facit*. Nam ex simplicibus composita fiunt, quum simplicia conjunguntur. Partim vero propter deteriore conditionem simplicitas dicitur, *quod ex simplicibus, quae saepe sunt deteriora, compositio non raro fiat*. Et in omnibus est eadem ratio.

LX.

Omne, quod plurium est causa, praestantius est eo, quod ad pauciora *procreandum* facultatem est sortitum, et quod partes producit. Quorum alterum universorum constituendorum vim habet. Si enim alterum quidem pauciorum, alterum vero plurium est causa, partes vero sunt alterae alterarum, quae quidem alterum faciunt, et reliquum facient, id *scilicet*, quod plurium constituendorum vim habet. Quae vero hoc producant, horum non omnium producendorum illud facultatem habet. Potentius igitur est, et majorem comprehendendi vim habet. Ut enim quod progressum est, *refertur* ad id, quod est progressum, sic etiam id, quod *res aliquas* produxit, *refertur* ad id, quod *res aliquas* produxit, si per mutuam alterorum ad altera relationem *ista* sumantur. Quod autem plura *praestare* potest, illud majorem et universaliorum potestatem habet. Hoc vero propius *accedit* ad omnium rerum causam. Quod vero propius ad hanc *accedit*, est majus Bonum, siquidem haec

κατ' οὐσίαν κρείττον ¹ ὑπάρχει τοῦ τὰ ἐλάσσονα παράγοντος.

ξα'. ²

Πᾶσα δύναμις ἀμέριστος μὲν οὕσα μείζων ἐστὶ, μεριζομένη δὲ ἐλλάσσων. Εἰ γὰρ μερίζεται, πρόεισιν εἰς πλῆθος. εἰ δὲ τοῦτο, πορρωτέρω γίνεται τοῦ ἐνός· εἰ δὲ τοῦτο, ἐλάσσων δυνάσεται τοῦ ἐνός, καὶ τοῦ συνέχοντος αὐτὴν ἀφισταμένη καὶ ἀτελής, εἴπερ ἐκάστου τὸ ³ ἀγαθὸν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐνῶσιν.

ξβ'. ⁴

Πᾶν πλῆθος ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ὃν ποσὸς μὲν ἐστὶ τῶν πορρωτέρω ἐλασσόν ⁵. τῇ δυνάμει δὲ μείζων. ὅμοιον γὰρ τῷ ἐνὶ μᾶλλον τὸ ἐγγύτερον· τὸ δὲ ἐν πάντων ἦν ὑποστατικὸν ἀπληθύντως ⁶. τὸ ἄρα ὁμοιότερον αὐτῷ, πλείονων αἴτιον ὑπάρχον, εἴπερ ἐκεῖνο πάντων, ἐνοειδέστερον ἐστὶ καὶ ἀμεριστότερον, εἴπερ ἐκεῖνο ἐν. ὥς μὲν οὖν ἐνὶ τὸ ἥττιον πεπληθυσμένον μᾶλλον συγγενές, ὥς δὲ πάντων αἰτίω, τὸ πλείονων παρακτικόν, τοῦτο δὲ δυνατώτερον, ἐκ δὴ τούτων φανερόν, ὅτι πλείους μὲν αἱ σωματικαὶ φύσεις τῶν ψυχῶν, πλείους δὲ αὐταὶ τῶν νόων· οἱ δὲ νόες πλείους ⁷ τῶν θείων ἐνάδων· καὶ ἐπὶ πάντων ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶ ⁸.

ξγ'. ⁹

Πᾶν τὸ ἀμέθεκτον διττῶς ὑφίστησι τῶν μετεχομένων τὰς τάξεις, τὴν μὲν ἐν τοῖς ποτὲ μετέχουσι· τὴν δὲ ἐν τοῖς ἀεὶ

(1) A. κρείσσον. In hoc et similibus neque ed. neque cod. MS. sibi satis constant. Post haec abest γὰρ a cod. MS.

(2) A. ξβ. Mox ibid. abest μὲν.

(3) A. εἴπερ τὸ ἐκάστου. Ed. non habet articulum.

(4) A. ξγ. Ceterum cum his et sequentibus confer quae explicatus disputat Proclus in Alcib. cap. 83 sq. p. nostr. 248 sqq. ibiq. annott. (5) Ita A. Edit. ἐλάσσον. (6) Neque hoc adverbium neque ejus adjectivum ἀπλήθυντος habent Lexica.

(7) Exhibui lectionem codicis A. Edit: τῶν νοερῶν. οἱ δὲ νόες τῶν θ. (8) Abest ἐστὶ in A. Ad argumentum hujus capitis cf. Porphyrii Sententt. XV. p. 223 sq. et XXXIX. p. 246. sqq.

(9) A. ξδ.

ipsa causa est ipsum Bonum. Quod igitur plurium rerum est causa, propter (secundum) suam essentiam est praestantius eo, quod pauciores res producit.

LXI.

Omnis facultas [*ac potestas*] individua quidem existens major est, divisa vero minor *est*. Si enim dividitur, progreditur in multitudinem. Si vero *fiat* hoc, longius ab Uno recedit. Si vero *detur* hoc, pauciora *praestare* poterit, quam Unum, quoniam recedet etiam ab eo, quod ipsam continet, et imperfecta *erit*, si quidem uniuscujusque Bonum existit propter (secundum) ipsam Unionem.

LXII.

Omnis multitudo, quae propius Unum est, quantitate quidem minor *est* iis, quae longius *ab Uno distant*. Potestate vero major *est*. Quod enim Uni propinquius *est*, *idem etiam est Uni* magis simile, *Uni similius est*. Ipsum vero Unum omnia constituit sine multiplicatione. Quod igitur ipsi similius *est*, cum plurium sit causa, si quidem illud *Unum est causa* omnium, Uni similius erit, et minus dividuum, si quidem illud *est Unum*. Quod igitur Uni magis *sit cognatum* illud, quod minus est multiplicatum, quod etiam omnium causae *cognatum sit*, quod plura producit, hoc vero *sit aliis* potentius, ex his igitur manifestum *est*, quod plures quidem *sunt* corporeae naturae, quam animae, hae vero plures, quam mentes. Mentes vero plures *sunt*, quam ipsae divinae Unitates. Et in *aliis* omnibus eadem est ratio.

LXIII.

Omne, quod est imparticipabile duplices constituit eorum, quae participantur, ordines, unum quidem in iis, quae *rem aliquam* aliquando participant, alterum vero in

καὶ συμφυῶς μετέχουσι. Τῷ γὰρ ἀμεδέκτῳ τὸ αἰ μετεχόμενον ὁμοιότερον, ἢ τὸ ποτέ, πρὶν ἔρα ὑποστῇ.

Τὸ ποτέ μεδεκτὸν τὸ αἰ μεδεκτὸν¹ ὑποστήσεται· τῷ μὲν μετέχεσθαι τοῦ μετ' αὐτὸ διενεγκόν², τῷ δὲ αἰ συγγενέστερον ὃν τῷ ἀμεδέκτῳ καὶ ὁμοιότερον· καὶ οὔτε μόνον ἐστὶ τὰ ποτέ μετεχόμενα (πρὸ γὰρ τούτων τὰ αἰ μετεχόμενα³, δι' ὧν καὶ ταῦτα συνδεῖται κατὰ τινα πρόοδον εὐτακτον τοῖς ἀμεδέκτοις) οὔτε μόνον τὰ αἰ μετεχόμενα.

Καὶ γὰρ ταῦτα δυνάμιν ἔχοντα ὥσβεστον, εἴπερ αἰ ἐστίν, ἄλλων ἐστὶν οἰστικά⁴ τῶν ποτέ μετεχομένων, καὶ μέχρι τούτων ἡ ὕψις· ἐκ δὲ τούτων φανερόν, ὅτι καὶ αἰ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐνώσεις ἐλλαμπόμεναι τοῖς οὔσιν, αἰ μὲν αἰ μετέχονται, αἰ δὲ ποτέ.

Καὶ αἰ νοεραὶ μεδέξεις διτταὶ ὡσαύτως, καὶ αἰ τῶν ψυχῶν ψυχώσεις⁵, καὶ αἰ τῶν ἄλλων εἰδῶν ὁμοίως. Καὶ γὰρ τὸ κάλλος, καὶ ἡ ὁμοιότης⁶, καὶ ἡ σιῶσις, καὶ ἡ ταυτότης, ἀμέθεκτα ὄντα, ὑπὸ τε τῶν αἰ μετεχόντων μετέχεται, καὶ ὑπὸ τῶν ποτέ δευτέρως κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν.

ξδ'.⁷

Πᾶσα ἀρχικὴ μονὰς διττὸν ὑφίστησιν ἀριθμὸν, τὸν μὲν αὐτοτελῶν ὑποστάσεων, τὸν δὲ⁸ ἐλλάμψεων ἐν ἑτέροις τῇν

(1) Verba τὸ αἰ μεδεκτὸν desunt in cod. A.

(2) A. αὐτὸ μὴ δὲ ἐνεγκόν (sic). Voluit μὴ διενεγκόν, de qua lectione nil decerno. Tum ib. τὸ δὲ αἰ.

(3) Verba πρὸ γὰρ — μετεχόμενα non habet cod. MS.

(4) Vocabulum οἰστικός non habent Lexica. In MSto. Arg. scribitur ἀλλ' ἐστὶν οἰστικά. Proxime ad ἐλλαμπόμεναι cf. Olympiodor. in Platon. Alcib. prior. cap. 6 p. 59 ibiq. annot.

(5) Cf. Marci Antonin. Commentar. XII. 24 p. 557 ibiq. Gataker.

(6) Haec lucem nanciscuntur ex Plotini decretis περὶ τοῦ καλοῦ p. 50. D. p. 51 A. p. 6. ubi cf. quae posui in annot. p. 145—154.

(7) A. ξε. Proxime ad verba ἀρχικὴ μονὰς adhibe Butheri fragmentum ap. Stobaeum in Eclogg. I. 5. p. 12 sqq. Heer: Ἀριθμὸς ἐκ μονάδων σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν ἀρχὴ τῶν ὄντων κτλ. Theologumm. arithmet. I. 1. περὶ μονάδος. Μονὰς ἐστὶν ἀρχὴ ἀριθμοῦ κτλ. ubi cf. Astii animadvv. p. 158. sq. Adde Plotin. περὶ τῶν τριῶν ἀρχικῶν ὑποστάσεων, praecipue p. 484 sqq. Porphyrii Sentent. cap. XXXVIII. p. 245 sq. Proclum in Platonis theolog. I. 3. p. 6 sq. (8) A. τὸ μὲν — τῶν δέ.

iis, quae semper *sunt*, et per naturae cognitionem *aliquid* participant. Ipsi enim imparticipabili illud, quod semper participatur, *est* similis, quam illud, quod aliquando *participatur*, priusquam constitutum sit *firmumque* maneat.

Quod *autem* aliquando participabile *est*, quod aliquando *participatur*, constituet illud, quod semper *est* participabile, quod semper *participatur*. Propter quidem ipsum participari, *i. e. quod participetur*, differens ab eo, quod est post ipsum, propter vero ipsum Semper ipsi imparticipabili magis cognatum et similis existens. Et neque sola sunt ea, quae aliquando participantur (nam ante ista *sunt* ea, quae semper participantur, per quae conjunguntur et ista per quendam bene ordinatum progressum cum ipsis imparticipabilibus) neque sola *sunt* ea, quae semper participantur.

Et enim haec potentiam habentia inextinctam ac *invictam*, si quidem semper sunt, feracia sunt aliorum, quae aliquando participantur, et ad haec usque *extenditur* ipsa summissio (remissio). Ex his igitur perspicuum *est*, quod et illae ab Uno per illuminationem immissae Uniones, *vel Unitates*, in ipsa Entia partim quidem semper participantur, partim vero aliquando.

Et ipsae intellectuales participationes *atque communion*es eodem modo *sunt* duplices, et ipsae animarum animationes et aliarum formarum similiter *se habent*. Et enim ipsa pulchritudo et similitudo et status et identitas, cum sint imparticipabilia, et ab illis, quae semper *alia* participant, participantur et ab illis, quae *participant* aliquando secundo, secundum eundem ordinem.

LXIV.

Omnis principalis Unitas duplicem constituit numerum, unum quidem perfectarum hypostaseon, *i. e. naturarum*; alterum vero collustrationum, *vel illustrationum*, in aliis hypostasibus *suaque naturam* habentium. Si enim per

ὑπόστασιν κεκτημένων. Εἰ γὰρ καθ' ὕφεισιν ἢ πρόοδος διὰ τῶν οὐκείων τοῖς ὑποστατικοῖς αἰτίοις, καὶ ἀπὸ τῶν παντελείων τὰ τέλεια, καὶ διὰ τούτων μέσων τὰ ἀτελῆ προέεισιν εὐτάκτως, ὥστε αἱ μὲν ἔσονται αὐτοτελεῖς ὑποστάσεις, αἱ δὲ ἀτελεῖς· καὶ αὗται μὲν γίνονται ἤδη ¹ τῶν μετεχόντων. ἀτελεῖς γὰρ οὔσαι δέονται τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν ἑαυτῶν ² ὑπαρξιν, αἱ δὲ ἑαυτῶν ποιοῦσι τὰ μετέχοντα.

Τέλεια γὰρ οὔσαι πληροῦσι μὲν ἑαυτῶν ἐκείνα, καὶ ἐδράζουσιν ἑαυταῖς· δέονται δὲ οὐδὲν τῶν καταδεεστέρων εἰς τὴν ὑπόστασιν τὴν ἑαυτῶν. Αἱ μὲν οὖν αὐτοτελεῖς ὑποστάσεις, διὰ τὴν εἰς πλῆθος διάκρισιν, ἡλαττωμένοι τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν μονάδος· διὰ δὲ τὴν αὐτοτελεῖ ὑπαρξιν ὁμοιοῦνται ³ πρὸς ἐκείνην.

Αἱ δὲ ἀτελεῖς καὶ τῷ ⁴ ἐν ἄλλοις εἶναι τῆς καθ' αὐτὴν ὑφεστώσης, καὶ τῷ ἀτελεῖ τῆς ⁵ πάντα τελειούσης ἀφεστήκασιν. Αἱ δὲ πρόοδοι διὰ τῶν ὁμοίων ἄχρι τῶν πάντη ἀνομοίων.

Διττὸν ἄρα ὑφίστησιν ἀριθμὸν ἐκάστη τῶν ἀρχικῶν μονάδων. ἐκ δὲ τούτων φανερόν, ὅτι καὶ ἐνάδες αἱ μὲν αὐτοτελεῖς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς προήλθον, αἱ δὲ ἐλλάμψεις ἐνώσεων ⁶ καὶ τόος. αἱ μὲν οὐσίαι αὐτοτελεῖς, αἱ δὲ τῶν ψυχουμένων ἰνδάλματα μόνον οὔσαι ψυχῶν. καὶ οὕτως οἷτε πᾶσα ἐνώσις Θεός, ἀλλ' ἢ αὐτοτελεῖς ἐνάς, οὔτε πᾶσα νοερά ἰδιότης νοῦς, ἀλλ' οὐσιώ-

(1) A. ἤδη. Edit. *εἶδη*, «sunt forma eorum.» Ego nil dubitavi illud recipere in textum. Vel sequentia flagitant hanc emendationem.

(2) Editio: τῶν ὑποκειμένων τὴν ἐ. ὑπ. A. εἰς τὴν ἑαυτῶν. Bene Aem. Portus, vertens *propter*, voluisse videtur διὰ. Tum in cod. αἱ δὲ αὐτῶν. Proxime ad ἐδράζουσιν tenendum est, hujus aetatis scriptores hoc verbum usurpare etiam in pedestri oratione. Vid. Suid. p. 681 ubi ἐδράσεν (leg. cum Kustero ἐδρασεν) explicatur: ἐποίησεν ἐκάθισεν cf. Hesych. I. p. 1086 ibiq. interpr. et Zonar. L. Gr. p. 617. Adde Theodoret Tom I. p. 363 Schulzii. Theodorus Metochita II. p. 18 ed. Mueller. et Kiessling. οὐ φύσις μάλλον πρὸς εὑρεσιν ἐτοιμῇ ἢ (leg. ἡ) μνήμη τὴν εὑρεσιν ἐδράζουσα καὶ ἰστώσα καὶ δυνατὰ ἀσκεύουσα.

(3) A. τῇ.

(4) καὶ τῶν et edit. et cod. A. Ego nil dubitavi amplecti necessariam plane Porti conjecturam. Proxime verba: τῆς καθ' αὐτὴν ὑφεστώσης (μονάδος) pendent a praecedente ἄλλοις.

(5) Edit. τῆς πάντων τελειούσης. Sed verum viderat Portus, idque praestat codex A. Propterea restitui.

summissionem (remissionem) *fit* progressus per ea, quae propria sunt causis *res aliquas* constituentibus, et ab ipsis omnino perfectis perfecta *manant*, et per haec media imperfecta progrediuntur ordinate, ergo aliae quidem hypostases *et naturae* erunt perfectae, aliae vero imperfectae. Et hae quidem jam sunt eorum (accensentur iis), quae participant *aliquid*, cum enim imperfectae sint, subjectis indigent ad suam essentiam. Aliae vero sua faciunt ea, quae participant *ipsa*.

Cum enim perfectae sint, illa quidem se ipsis replent, et se ipsis stabiliunt. Nullo autem modo indigent inferioribus ad suam constitutionem, *ut constituantur et stabiliantur*. Perfectae igitur hypostases *vel naturae* propter discretionem in ipsam multitudinem *sunt* imminutae sua principali Unitate, propter vero perfectam essentiam illi aliquo modo assimilantur.

Imperfectae vero et propter ipsum in aliis esse ab illa *Unitate*, quae per se ipsam subsistit [*differunt, et remotae sunt*] et propter *suam* imperfectionem ab illa, *ab eadem Unitate*, omnia perficiente, remotae sunt. Ipsi vero progressus per similia usque ad prorsus dissimilia *pro-grediuntur*.

Unaquaeque igitur principalium Unitatum duplicem numerum constituit. Ex his igitur perspicuum *est*, quod et ipsae Unitates, illae quidem, quae sunt perfectae, ab Uno sunt progressae, aliae vero *sunt* illuminationes Unitatum et Mentis. *Et* aliae quidem *sunt* essentiae perfectae, aliae vero sunt tantum simulacra animarum, quae animantur. Et ita neque omnis Unitas *est* Deus, sed perfecta Unitas, neque omnis intellectualis proprietas *est* Mens

(6) A. *ἑνώσις* non male. Proxime ad *ἑνδάλματα* vid. quae ad vocem *εἰδωλα* ex Platone aliisque in medium protuli ad Plotin. de pulcrit. p. 203 sqq. et, quandoquidem eum librum nunc cum maxime editurus est Koppius, Professor in Liceo Regio Monac, vir eruditus, confer praeterea luculentum locum Damascii (fol. 206 rect. cod. Monacens.) in Platonis Parmenidem.

δης μόνος, οὔτε πᾶσα ψυχῆς ἔλλαμψις ψυχῇ, ἀλλ' ἔστι καὶ τὰ εἰδωλα τῶν ψυχῶν.

ξε'.

Πᾶν τὸ ὁπωσοῦν ὑφ' ἑστῶς ἢ κατ' αἰτίαν ἐστὶν ἀρχοειδῶς, ἢ καθ' ὑπαρξιν, ἢ κατὰ μέθεξιν εἰκονικῶς. ἢ γὰρ ἐν τῷ παρ-
άγοντι τὸ παραγόμενον ὁρᾶται, ὡς ἐν αἰτίῳ³ προϋπάρχον, διότι πᾶν τὸ αἴτιον ἐν ἑαυτῷ τὸ αἰτιατὸν προεἴληφε, πρώτως ὄν, ὅπερ ἐκεῖνο δευτέρως, ἢ ἐν τῷ παραγομένῳ τὸ παράγον.

Καὶ γὰρ τοῦτο, μετέχον τοῦ παράγοντος, ἐν ἑαυτῷ δεικνυσι δευτέρως, ὃ τὸ παράγον ὑπάρχει πρώτως. ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον θεωρεῖται, καὶ οὔτε ἐν τῷ αἰτίῳ, οὔτε ἐν τῷ ἀποτελέσματι.

Τὸ μὲν γὰρ ἔστι κριτικόνως, ἢ ἔστι τὸ δὲ χειρόνως, ἢ ἔστι⁴. δεῖ δὲ ἡγήσθαι εἶναι καὶ ὃ ἐστίν· ἔστι δὲ καθ' ὑπαρξιν ἐν τῇ ἑαυτοῦ τάξει ἕκαστον.

ξς'.⁵

Πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα ἢ ὅλα ἐστὶν, ἢ μέρη, ἢ ταυτὰ, ἢ ἕτερα· ἢ γὰρ περιέχει θάτερα, περιέχεται δὲ τὰ λοιπὰ, ἢ οὔτε περιέχει, οὔτε περιέχεται. Καὶ ἢ ταυτὸν τι⁶ πέπονθεν, ὡς ἐνὸς μετέχοντα, ἢ διακρίνεται ἀλλήλων. ἀλλ' εἰ μὲν περιέχει, ὅλα ἢν εἶη, εἰ δὲ περιέχοντο, μέρη· εἰ δ' ἐνὸς τὰ πολλὰ μετέχοι, ταυτὰ ἔστι κατὰ τὸ ἐν· εἰ δὲ πλείω μόνον εἶη, ἕτερα⁷ ἀλλήλων ταύτη, καθ' ὃ πολλὰ ἐστίν.

(1) A. ψυχῇ ἔλλαμψις ψυχῆς minus bene. Vid. annot. ad Plotin. de Pulcr. p. 204.

(2) A. ξς. Tum ib. recte ὑφ' ἑστῶς. edit. ὑφ' ἑστῶς. Illud exhibui.

(3) A. ὡς εἶναι αἰτία. Adverbia, quae paulo superius leguntur, ἀρχοειδῶς et εἰκονικῶς, non habent Lexica, quamquam eorum adjectiva exhibeat.

(4) A. ἢ ἔστι — ἢ ἔστι. Tum ib. δεῖ δὲ ἡγήσθαι, quod recepi Edit. δεῖ που.

(5) A. ξς. ib. mox προσάλληλα.

(6) A. ἢ ταυτότητι.

(7) Edit. εἶη, εἰς ἕτερα. Portus: »in ea — transeant« Codex A. non agnoscit voculam εἰς, cumque sum secutus.

sed essentialis sola *Mens*, *est vere Mens*, neque omnis animae illuminatio *est anima*, sed sunt et ipsa animarum simulacra.

LXV.

Omne, quod quomodocumque subsistit, vel per causam est per principii speciem *et per id, quod principii formam habet*, vel per essentiam (substantiam) vel per communionem et per similitudinem. Vel enim in producente cernitur id, quod producit, ut in ipsa causa praeexistens, quoniam omnis causa in se ipsa ipsum causatum primo sumpsit *atque comprehendit*, quia *ipsa causa est primo illud*, quod illud *causatum est* secundo, vel in eo, quod producit, *cernitur* ipsum producens.

Et enim hoc, *quod producit*, cum particeps sit ipsius producentis, in se ipso demonstrat *secundo illud*, quod ipsum producens existit primo. Vel unumquodque in suo ordine conspicitur, et neque in ipsa causa neque in ipso *causae* effecto *cernitur*.

Nam alterum quidem est praestantiore modo, quatenus est, alterum vero deteriore modo, quatenus est. Oportet autem (nimirum) profecto esse et *illud*, quod est. Unumquodque vero per *suam* essentiam (substantiam) est in suo ordine.

LXVI.

Omnia entia sunt inter se vel tota vel partes vel eadem vel diversa. Vel enim continent altera, reliqua vero continentur *ab ipsis*, vel neque continent neque continentur. Et vel idem ipsis accidit atque iis, quae participant Unum, vel alia ab aliis discreta sunt. Sed si quidem continent, erunt tota, si vero contineantur, *erunt* partes. Si vero multa participant Unum, haec sunt propter (secundum) Unum [*et in Uno*]. Si vero plura tantum sint, ea (*sunt*), quae alia ab aliis diversa sunt eatenus, quatenus multa sunt.

ξζ.¹

Πᾶσα ὁλότης ἢ πρὸ τῶν μερῶν ἔστιν, ἢ ἐκ τῶν μερῶν, ἢ ἐν τῷ μέρει. ἢ γὰρ ἐν τῇ αἰτίᾳ τὸ ἐκάστου θεωροῦμεν² εἶδος, καὶ ὅλον ἐκεῖνο πρὸ τῶν μερῶν λέγομεν, τὸ ἐν τῷ αἰτίῳ ὑποστάν³, ἢ ἐν τοῖς μετέχουσιν αὐτοῦ⁴ μέρεσι. Καὶ τοῦτο διχῶς. ἢ γὰρ ἐν ἅπασιν ὁμοῦ τοῖς μέρεσι, καὶ ἔστι τοῦτο ἐκ τῶν μερῶν ὅλον, οὐ καὶ ὁτιοῦν μέρος ἀπὸν ἐλασσοῦ⁵ τὸ ὅλον· ἢ ἐν ἐκάστῳ τῶν μερῶν, ὡς καὶ τοῦ μέρους κατὰ μέθεξιν τοῦ ὅλου⁶ γεγονότος. ὃ καὶ ποιεῖ τὸ μέρος εἶναι ὅλον μερικῶς. καθ' ὑπαρξιν μὲν οὖν ὅλον τὸ ἐκ τῶν μερῶν· κατ' αἰτίαν δὲ τὸ πρὸ τῶν μερῶν· κατὰ μέθεξιν δὲ τὸ ἐν τῷ μέρει. Καὶ γὰρ τοῦτο κατὰ τὴν⁷ ἐσχάτην ὑφείσιν ὅλον, ἣ μιμεῖται τὸ ἐκ τῶν μερῶν ὅλον, ὅταν μὴ τὸ τυχόν⁸ ἢ μέρος, ἀλλὰ τῷ ὅλῳ δυνάμενον ἀφομοιοῦσθαι, οὐ καὶ τὰ μέρη ὅλα ἔσθιν.

ξη.⁹

Πᾶν τὸ ἐν τῷ μέρει ὅλον, μέρος ἔστι τοῦ ἐκ τῶν μερῶν ὅλου. Εἰ γὰρ μέρος ἔστιν, ὅλου τινός ἐστι¹⁰ μέρος, καὶ ἦται¹¹ τοῦ ἐν αὐτῷ ὅλου, καθὼς λέγεται ἐν τῷ μέρει ὅλον¹². ἀλλ' οὕτως αὐτὸ ἑαυτοῦ μέρος, καὶ ἴσον τῷ ὅλῳ τὸ μέρος ἔσται¹³, καὶ ταυτὸν ἐκάτερον ἢ ἄλλου τινός ὅλου. Καὶ εἰ

(1) A. ξη.

(2) A. θεωρούμενον. prave. Schw.

(3) A. ἡ, ἐν τῷ αἰτίῳ προὑποστάν.

(4) Ita A. Edit. αὐτῷ. Portus: »quae cum ipsa causa rem aliquam participant.«

(5) A. perperam ἐλλάσσει. Statim post haec ibid. abest ἐν. Male.

(6) A. τῷ ὅλῳ. Perperam.

(7) A. non habet τὴν.

(8) Edit. μὴ τυχόν. Articulum agnoscit codex A. Ad argumentum cf. Plotinum p. 373 sqq. p. 385 sq. Proclum in Platonis Theolog. p. 111. sq. 155 sq. 221 sq.

(9) A. ζη.

(10) Exhibui interpunctionem codicis A. Edit. εἰ γὰρ μέρος ἐστὶν ὅλου, τινός ε. μ. »Si enim pars est Totius, et alicujus pars« Portus. Proxime καὶ ἦτοι — ὅλου item vertere maluerim »et vel ejus Totius quod in ipso est.«

(11) A. καὶ ἔστι τοῦ.

(12) A. μέρει ὅν. Tum ibid. abest αὐτό.

LXVII.

Omnia *q. d. Totitas, id est integritas, vel est ante partes, vel ex partibus est conflata, vel in parte continetur.* Vel enim in ipsa causa cujusque rei formam contemplamur, et totum illud ante partes *esse* dicimus, quod in ipsa causa subsistit, vel quod *est* in ipsis partibus, quae ipsam (*causam*) participant. Hoc autem bifariam *fit*. Vel enim in omnibus partibus simul *est*, et hoc est illud ex partibus *conflatum* totum, cujus vel quaelibet pars absens minuit ipsum totum; vel *est* in singulis partibus, quod et ipsa pars propter participationem ipsius totius existat. Quod etiam facit ipsam partem esse totum particulariter, *quum videlicet ex pluribus partibus in unum collectis ipsum totum conflatur.* Propter essentiam (Secundum substantiam) igitur totum *vocatur illud*, quod ex partibus *est conflatum.* Propter (secundum) causam vero *Totum id vocatur*, quod *est* ante partes. Propter (secundum) participationem vero *Totum appellatur id*, quod in ipsa parte *continetur.* Etenim hoc propter extremam summisionem (remissionem) *dicitur* Totum, quatenus imitatur ipsum ex partibus *conflatum* Totum, quum non est [*aliqua*] vulgaris pars, sed ea, quae ipsi Toti potest assimilari, cujus et ipsae partes *separatim* sunt Tota.

LXVIII.

Omne Totum, quod in parte *continetur*, pars est illius Totius, *quod conflatum est* ex partibus. Si enim pars est, Totius est alicujus pars, et vel ipsius Totius, quod in [*se*] ipso [*Totum*] *est*, secundum quod dicitur in parte Totum; sed ita ipsum [*Totum*] sui ipsius pars, et ipsi Toti pars

(13) Edit: τὸ ὅλῳ μέρος ἔσται. Adjeci Articulum τὸ ex A. Paulo post verba: ἢ ἄλλου τινὸς ὅλου respondent superioribus: καὶ ἦτοι τοῦ ἐν αὐτῷ ὅλου.

ἄλλου ¹, ἢ μόνον ἐστὶν ἐκείνου μέρος, καὶ οὕτως οὐδὲν ὄν παλιν τοῦ ὅλου διαφέροι ², ἐνὸς ὄντος ἐν ὄν μέρος, ἢ μεθ' ἑτέρου.

Παντὸς γὰρ ὅλου τὰ μέρη ³ πλείω ἐνὸς, καὶ κεῖνο ἔσται ἐκ πλειόνων ὃν ὅλον ⁴ ἐκ τῶν μερῶν, ἐξ ὧν ἔστι καὶ οὕτω τὸ ἐν τῷ μέρει ὅλον τοῦ ἐκ τῶν μερῶν ἔστι μέρος.

ξθ'. ⁵

Πᾶν τὸ ἐκ τῶν μερῶν ὅλον μετέχει τῆς πρὸ τῶν μερῶν ὁλότητος. εἰ γὰρ ἐκ μερῶν ἔστι, πεπονθὸς ἔστι τὸ ὅλον τὰ γὰρ μέρη ἐν γενόμενα τὸ ὅλον διὰ τὴν ἔνωσιν πέπονθε, καὶ ἔστιν ὅλον ἐν μὴ ὅλοις ⁶ τοῖς μέρεσι παντὸς δὲ τοῦ μετεχομένου προϋφέστηκε τὸ ἀμέθεκτον ἢ ἄρα ἀμέθεκτος ⁷ ὁλότης προϋπάρχει τῆς μετεχομένης.

Ἔστιν ἄρα τι εἶδος ὁλότητος πρὸ τοῦ ⁸ ἐκ τῶν μερῶν ὅλου, ὃ οὐ ἡπεπονθὸς ἔστι τὸ ὅλον, ἀλλ' αὐτοολότης, ἂν ᾖ ἢ ἐκ τῶν μερῶν ὁλότης· ἐπεὶ καὶ τὸ μὲν ἐκ τῶν μερῶν ὅλον πολλαχοῦ καὶ ἐν πολλοῖς ἔστιν, ἐν ἄλλοις καὶ ἐν ἄλλοις ⁹ ἐκ μερῶν οὐσι, τοῖς μὲν ἄλλων, τοῖς δὲ ἄλλων. Δεῖ δὲ εἶναι τὴν μονάδα πασῶν τῶν ὁλοτήτων καθ' αὐτήν ¹⁰.

Οὔτε γὰρ εἰλικρινὲς ἕκαστον τῶν ὅλων τούτων, ἐπιδεῖς ὃν τῶν μερῶν, ἐξ ὧν ἔστιν οὐχ ὅλον ¹¹ ὄντων οὔτε ἐν τινι γεγενὸς τοῖς ἄλλοις ἅπασιν αὐτίον εἶναι δύναται τοῦ εἶναι ὅλοις.

(1) Ita A. Edit. καὶ εἰ ἄλλο.

(2) A. διαφέρων.

(3) Reposui μέρη pro μέρει; illud etiam Portus expressit.

(4) Edit. ἐκ πλειόνων ὅλον. Ego secutus sum codicem A.

(5) A. ο.

(6) A. in marg. ἴσ. ἐν μὲν ὅλοις.

(7) A. ἢ οὔτε ἀμέθεκτος.

(8) A. non habet τοῦ. Quod sequitur vocabulum αὐτοολότης non est in Lexicis.

(9) A. ἐν ἄλλοις καὶ ἄλλοις commodius. Schw.

(10) A. καθ' αὐτήν.

(11) A. ὅλον.

aequalis erit, et utrumque *erit* idem; vel *erit pars* alicujus alius Totius. Et si alius (est), vel tantum ejus est pars, et ita rursus nihil ab ipso Toto differet, unius Entis una pars existens, vel *erit* cum altero *Toto*.

Omnis enim Totius partes plures Uno *sunt*, et illud [*Unum*] erit [*Totum*] ex pluribus *conflatum*; existens Totum ex partibus, ex quibus est *conflatum*. Et ita illud Totum, quod est in parte, est pars illius *Totius*, quod ex partibus *in unum collectis et conjunctis constat*.

LXIX.

Omne totum, quod ex partibus *est conflatum*, particeps est illius integritatis, quae est ante partes. Si enim est ex partibus, patitur *aliquid* ipsum Totum, *aliquid accidit ipsi Toti*. Nam ipsae partes Unum factae ipsum Totum passae sunt propter ipsam unionem, et est Totum in non totis partibus. Id autem, quod est imparticipabile, existit ante omne id, quod participatur. Ergo imparticipabilis integritas existit ante illam, quae participatur.

Est igitur quaedam integritatis forma ante illud Totum, quod ex partibus *est conflatum*, quae *forma* non est passa ipsum Totum: sed *est* per se constans integritas, a qua *manat* illa ex partibus *constans* integritas; quoniam et illud Totum, quod ex partibus *est conflatum*, saepe et in multis [*locis et rebus*] est, in aliis et in aliis, quae sunt ex partibus *conflata*; in his quidem, quae sunt rerum aliarum, in illis vero, quae sunt rerum aliarum. Oportet autem ipsam Unitatem omnium integritatum esse per se.

Neque enim purum [*neque perspicuum*] est unumquodque horum Totorum, cum sit indigens partium, ex quibus est *conflatum*, quae partes non sunt *ipsa Tota*; neque si [*Totum hoc*] in aliquo fuerit, aliis omnibus esse potest causa, ut sint tota.

Τὸ ἄρα τοῦ ὅλοις εἶναι τοῖς ὅλοις ἅπασιν αἴτιον¹ πρὸ τῶν μερῶν ἔστιν. εἰ γὰρ καὶ τοῦτο ἐκ τῶν μερῶν, τί ὅλον ἔσται, καὶ οὐχ ἀπλῶς ὅλον; καὶ πάλιν τοῦτο ἐξ ἄλλου, καὶ ἢ εἰς ἄπειρον² ἢ διὰ τὸ πρῶτως ὅλον οὐκ ἐκ μερῶν ὅλον, ἀλλ' ὃ ἔστιν ὁλότης ὄν.

Ο'.³

Πᾶν τὸ ὀλικώτερον ἐν τοῖς ἀρχηγικοῖς⁴, καὶ πρὸ τῶν μερικῶν εἰς τὰ μετέχοντα ἐλλάμπει⁵ καὶ δευτέρας ἐκείνων⁶ ἀπολείπει τι μετασχόν. Καὶ γὰρ ἄρχεται πρὸ τοῦ μετ' αὐτὸ τῆς ἐνεργείας τῆς εἰς τὰ δεύτερα, καὶ σὺν τῇ ἐκείνου παρουσίᾳ πάρεστι. καὶ ἐκείνου μηκέτι ἐνεργοῦντος⁶ ἔτι πάρεστι καὶ ἐνεργεῖ τὸ αἰτιώτερον⁷ καὶ οὐκ ἐν διαφοροῖς μόνοις⁷ ὑποκειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν ποτὲ μετεχόντων. Δεῖ γὰρ (εἰ τύχοι) γενέσθαι πρῶτον ὄν, εἴτα ζῶον, εἴτα ἄνθρωπον.

Καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἔτι ἔστιν⁸ ἀπολιπεύσης τῆς λογικῆς δυνάμεως. ζῶον δ' ἔστιν ἐμπνέον καὶ αἰσθανόμενον καὶ τοῦ ζῆν πάλιν ἀπολιπόντος⁹ μένει τὸ ὄν· εἰ γὰρ, ὅταν μὴ ζῇ, τὸ εἶναι πάρεστι καὶ γὰρ ἐπὶ πάντων ὡσανύτως.

Αἴτιον δὲ, ὅτι δραστηκώτερον ὑπάρχον τὸ αἰτιώτερον,

(1) Ego refinxī hunc locum maxime auxilio codicis A. Editio ita habet: τοῖς ὅλοις ἅπασιν αἴτιον εἶναι δύναται. Deinde interjecto spatio majore, ita pergit: Τὸ ἄρα τοῦ ὅλοις εἶναι τοῖς ὅλοις ἅπασιν αἴτιον. Haec lacunosa esse Portus senserat, ut qui vertebat: »Neque »ai Totum hoc in aliquo fuerit, aliis omnibus esse potest causa Totus, ut sint ipsum Totum.« Iam cod. A. plenius ita: αἴτιον εἶναι δύναται, τοῦ εἶναι ὅλοις, τοῦτοῦ ὅλοις εἶναι τοῖς ὅλοις ἅπασιν αἴτιον πρὸ τῶν μερῶν ἔστιν. Ex his igitur lectionibus composui lectionem nostram. (2) Edit. ἐξ ἄλλων εἰς ἄπειρον. ἢ διὰ. Ego supplēvi: καὶ ἢ εἰς ἀπ. ex cod. A. (3) A. οἷα.

(4) A. ἀρχηγικοῖς et hoc recepi. Edit. ἀρχηγοῖς. Dionys. Areopag. de divinn. nomm. V. 5 p. 691: Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον, ὡς ὢν ὁ θεός κτλ. qui totus locus cum nostro conferri debet.

(5) A. δεύτερον ἐκεῖνο »et posterius illud« non male. Sed tamen vulgatam mutare nolui, quoniam philosophus hoc perspicuitati tribuere potuit, ut accusativum feminini generis usurparet. Intelligendum autem est αἰτίας vel ἐλάμψεις. (6) A. ἐκεῖνη μηκέτι ἐνεργοῖτο.

(7) A. μόνον. non male. (8) Ed. οὐκ ἔστιν, ἀπολειπούσης. Sed et antecedentia et sequentia favent lectioni Argentinae; quam praestitui.

Ergo quod omnibus Totis est causa, ut sint Tota, est ante ipsas partes. Si enim et hoc *esset conflatum* ex partibus, quodnam esset Totum, et non simpliciter Totum? Et rursus hoc ex alio *constaret*; et vel (*res progredieretur*) in infinitum; vel propter illud primo (*existens*) Totum non ex partibus (*constabit*) Totum, sed (*erit*) id, quod est integritas.

LXX.

Omne, quod est universalius, inter principales causas est, (inter principalia est), et ante particulares in illis elucet, (in illa elucet s. translucet), quae participant *aliquid*. Et illis *prioribus causis* alias posteriores relinquit aliquid participans. Etenim initium facit ante id, quod est post ipsum, actionis in secunda, et cum illius praesentia adest. Et illo non amplius agente adhuc adest et agit illud, quod est principalior causa, neque in solis diversis subjectis, sed etiam in unoquoque eorum, quae aliquando participant *aliquid*. Oportet enim (si forte res hoc tulerit) esse primum Ens, deinde Animal, deinde Hominem.

Et Homo non amplius est, si ratiocinandi facultas deficiat *et omnino desit*. Animal vero est spirans et sentiens. Et rursus, quamvis ipsum vivere deficiat, *quamvis in aliquibus rebus nulla sit vita*, tamen manet ipsum Ens. Et enim quamvis *aliquid* non vivat, ipsum Esse *tamen* adest. Etenim in omnibus eodem modo *fit*.

Causa vero (est *vid. antecedentia*), quia maiorem

(9) A. ἀπολιπόντα. Ceterum ad argumentum pertinent Plotiniani libri *περὶ τῶν γενῶν τοῦ ὄντος* p. 566 sqq. itemque liber *περὶ τοῦ τί ζῶον καὶ τίς ὁ ἄνθρωπος* p. 1 sqq. cf. eundem p. 678 A—D. ne plura. Adde Damascium mscr. in Platon. Parmenid. cod. Monac. fol. 35 rect. qui ita: οὕτω καὶ τὸ ὄν ὁ Πλωτῖνος ἀξιοῖ νοεῖν τὸ αὐτὸ πανταχοῦ ὅλον παρὸν κοινῇ τε πᾶσι καὶ ἐκάστῳ τῶν πολλῶν κτλ. cf. denique Syrianum in Aristotel Metaphys. II. p. 35. a. b ed. Venet. 1558. Photius in cod. Monac. CCXXII. οἷον τὸ ζῶον γένος μὲν ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶδος δὲ τοῦ ἐμφύχου σώματος — ὁμοίως καὶ τὸ σῶμα — γένος μὲν ἐστὶ τοῦ ἐμφύχου σώματος, εἶδος δὲ τῆς οὐσίας. Pertinent haec ad Porphyrii Isagog. in Aristotel Categg. III. p. 4. sq. Sylb.

πρότερον εἰς τὸ μετέχον¹ ἐνεργεῖ. Τὸ γὰρ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου προτέρου² πᾶσχει καὶ τοῦ δευτέρου πάλιν ἐνεργούντος κακείνο συνεργεῖ. Διότι πᾶν, ὅπερ ἂν ποιῇ³ τὸ δεύτερον, συναπογεννᾷ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιώτερον.

Καὶ ἀπολιπόντος ἐκείνου⁴ τοῦτο ἐτι πάρεστιν. ἡ γὰρ τοῦ δυνατωτέρου μεταδόσις, δρῶσα μειζόνως, ὑστέρα τὸ μετασχόν ἀπολείπει. Καὶ γὰρ διὰ τῆς τοῦ δευτέρου μεταδόσεως τὴν ἑαυτῆς ἔλλαμψιν ἐδυνάμωσεν.⁵

οα'.

Πῶτα τὰ ἐν τοῖς ἀρχηγικοῖς αἰτίοις ὀλικωτέραν καὶ ὑπερτέραν τάξιν ἔχοντα ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι, κατὰ τὰς ἑπ' αὐτῶν⁶ ἐλλάμψεις ὑποκείμενά πως γίνεται ταῖς τῶν μερικωτέρων μεταδόσεσι· καὶ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων ἐλλάμψεις ὑποδέχονται τὰς ἐκ τῶν δευτέρων προόδους.

Ἐκεῖναι δὲ ἐπὶ τούτων ἐδράζονται. Καὶ οὕτω προηγούνται μεθέξεις ἄλλαι ἄλλων, καὶ ἐμφάσεις ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἄνωθεν εἰς τὸ αὐτὸ φοιτῶσιν⁷ ὑποκείμενον, τῶν ὀλικωτέρων προσεργούντων, τῶν δὲ μερικωτέρων ἐπὶ ταῖς ἐκείνων ἐνεργείαις τὰς ἑαυτῶν μεταδόσεις χορηγούντων τοῖς μετέχουσιν.

Εἰ γὰρ τὰ αἰτιώτερα πρὸ τῶν δευτέρων ἐνεργεῖ, διὰ περυσίαν δυνάμεως καὶ τοῖς ἀτελεστέραν ἔχουσι τὴν ἐπιτηδειότητα παρόντα, καὶ ἐλλάμποντα κακείνοις· τὰ δὲ ὑφειμένα κατὰ τὴν τάξιν δεύτερα χορηγεῖται ἑπ' αὐτῶν. δῆλον, ὥς αἱ

(1) Exhibui lectionem codicis A. Editio: Αἴτιον δὲ, ὅτι δραστηώτερον, ὑπάρχον τὸ αἰτιώτερον, πρότερον εἰς τὸ αἰτιώτερον ἐνεργεῖ. Portus: »Causa vero, quia majorem agendi vim habet, quia est principalior causa, prius in principaliorē causam agit.« Quis quaeso talia devorare poterit?

(2) A. πρότερον.

(3) A. ποιεῖ. Pergit cod. MStus. τὸ δυνα γεννᾷ (sic). Fortasse vera lectio est τὸ δυνατώτερον.

(4) Ita A. Edit. καὶ ἀπολείποντος ἐκεῖνο. Portus: »Et illo secundo deserente illud« Deinde pro etiam dedi etiamnum s. adhuc.

(5) Vocem δυνάμειω Schneiderus immerito in dubiis posuit. Tu vid. Schleusner. in Nov. Thes. V. T. et in Lex. N. T. in voc. et cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 605 not. — Tum cod. A. οβ pro οα.

(6) A. κατὰ τὰς τῶν πάντων.

agendi vim habens (s. efficacior existens) principalior causa, prius agit in id, quod participat. Idem enim ab eo, quod est potentius et prius, patitur *et eo afficitur*; et secundo rursus agente et illud simul agit. Quoniam omne, quod facit ipsum secundum (*vel* potentius), simul procreat hoc et illud, quod est principalior causa.

Et deficiente illo (etiam si illud defecerit) hoc etiamnum (adhuc) adest. Ipsa enim potentioris communicatio potentius agens, posterior deserit id, quod *ipsam* participavit. Nam per ipsam secundi communicationem suam illuminationem confirmat (confirmare, s. corroborare solet).

LXXI.

Omnia, quae [*sunt*] in principalibus 'causis [cum] universaliorum et superiorem ordinem teneant (tenent) in ipsis *causarum* effectis, propter illuminationes ab ipsis *manantes*, subjecta quodammodo fiunt *rerum* particulariorum communicationibus. Et illae quidem a superioribus *manantes* illuminationes suscipiunt ipsas ex secundis progressionibus.

Illae vero in his collocantur, *firmasque sedes habent*. Et ita participationes *atque communiones* antecedunt aliae alias, et emphases *apertaeque significationes* aliae post alias superne veniunt in idem subjectum, ipsis universalioribus prius agentibus, particularioribus vero, propter illorum *universaliorum* actiones, suas communicationes suppeditantibus iis, quae participant *illas actiones*.

Si enim ipsae principales causae ante secundas *causas* agunt, propter potentiae abundantiam et illis, quae imperfectiorem habent *ad res peragendas* aptitudinem, adsunt, et illucet etiam illis: quae vero submissa (remissa) sunt propter ipsum ordinem secunda supeditantur ab ipsis;

(7) A. *φωτῶν*. male. Proxime *τὰ δὲ ὑπείμενα* junctim exhibui flagitante demonstrationis continuatione. Ed. et cod. A. *κακείνοις*. et interjecto spatio majore: *Τὰ δὲ ὑπείμ.*

τῶν ὑπερτέρων ἐλλάμψεις προκαταλαμβάνουσαι τὸ μετέχον ἀμφοτέρων, ἐπερείδουσι τὰς τῶν ὑφειμένων μεταδόσεις· αἱ δὲ ταῖς ἀπ' ἐκείνων ἐμφάσειν ὑποβάθραις χρῶνται, καὶ δρῶσιν εἰς τὸ μετέχον, προειργασμένων ἐκείνων¹.

οβ'.

Πᾶντα τὰ ἐν τοῖς μετέχουσιν ὑποκείμενον² ἔχοντα λόγον ἐκ τελειοτέρων πρόεισι καὶ ὀλικωτέρων αἰτίων. Τὰ γὰρ πλειόνων αἰτία δυνατωτέρα ἐστὶ καὶ ὀλικώτερα καὶ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός, ἢ τὰ τῶν ἐλασσόνων. τὰ δὲ τῶν προὑποκειμένων³ ἄλλοις ὑποστατικὰ⁴, πλειόνων αἰτία ἐστίν, ὑφιστάτα καὶ τὰς ιδιότη-
τας πρὸ τῆς τῶν εἰδῶν παρουσίας. ὀλικώτερα ἄρα ταῦτα καὶ τελειότερά ἐστίν ἐν τοῖς αἰτίοις⁵. ἐκ δὴ τούτων φανερόν, διότι ἢ μὲν⁷ ὕλη, ἐκ τοῦ ἐνός ὑποστᾶσα, καθ' αὐτὴν εἶδους ἐστὶν ἁμοιῶς.

Τὸ δὲ σῶμα καθ' αὐτὸ, εἰ καὶ τοῦ ὄντος μετέσχε, ψυχῆς ἀμέτοχόν ἐστιν· ἢ μὲν γὰρ ὕλη, ὑποκείμενον οὐσα πάντων, ἐκ τοῦ πάντων αἰτίου προῆλθε· τὸ δὲ σῶμα, ὑποκείμενον τῆς ψυχώσεως, ἐκ τοῦ ὀλικωτέρου τῆς ψυχῆς ὑφέστηκε, τοῦ ὄντος ὅποσοῦν μετασχόν⁸.

ογ'.

Πᾶν μὲν ὅλον ἅμα ὃν τί ἐστὶ, καὶ μετέχει τοῦ ὄντος, οὐ πᾶν δὲ ὃν ὅλον τυγχάνει ὃν. ἢ γὰρ ταυτόν ἐστιν ὃν καὶ ὅλον,

(1) A. ὑπ' ἐκείνων. Proxime ad voc. ὑποβάθραις i. e. θεμελίους cf. Hesych II. 1467. Suid. III. 551 et Zonar. Lex. gr. p. 1772. Hinc ea, quae ceteris subjecta sunt, ὑποβεβηκῆα dicuntur Dionysio Areop. de coelest hirarch. cap. 5. Porphyrius in Sententt. 34 p. 239 junxit voces θεμέλιος et ὑποβάθρα.

(2) Cod. A. ογ.

(3) A. ὑποκειμένων.

(4) A. προκειμένων.

(5) A. υποστατικά.

(6) Edit. — αἰτία ἐστὶν ἐν τοῖς αἰτίοις. Lacunam explevi ex copiis codicis A. inde ab ὑφιστάτα usque ad τελειότερά ἐστιν.

(7) A. διατί μὲν ἢ. Ad proxima confer Plotinum περὶ ὕλης p. 159 sqq. et Porphyrii Sententt. XXI. p. 226 sq. XXVIII. XXIX. p. 229 sq. porro Plotin. p. 622. p. 648 coll. p. 215 sq. Denique adhibe Fr. Aug. D. Tholuck., viri eruditi, Sauffismum s. Philosophiam Persarum pantheisticam p. 185.

hinc est perspicuum, quod superiorum illuminationes, anticipantes id, quod utrorumque particeps est, fulciunt atque firmant eorum, quae sunt, submissa (remissa), communicationes. Hae vero, significationibus illis manifestis, quae manant ab illis, tanquam firmis rerum fundamentis utuntur, et agunt in id, quod particeps est ipsarum communicationum, illis prius agentibus.

LXXII.

Omnia, quae rationem subjectam habent in iis, quae participant *aliquid*, ex perfectioribus et universalioribus causis progrediuntur. Quae enim sunt plurium causae, potentiora sunt et universaliora, et propinquiora ipsi Uni, quam ea, quae sunt causae pauciorum. Quae vero constituunt ea, quae sunt ante subjecta aliis, plurium causae sunt, quandoquidem constituunt etiam proprietates ante praesentiam formarum (*sive ut hoc utar, specierum*). Proinde universaliora haec et perfectiora sunt in ipsis causis. Ex his igitur perspicuum est, quod ipsa quidem materia ex Uno constituta per se formae est expers.

Ipsum vero corpus per se, quamvis ipsius Entis sit particeps, est animae expers. Nam ipsa quidem materia, cum sit subjectum omnium, ex omnium causa prodit. Ipsum vero corpus, cum sit ipsius animationis subjectum, subsistit *progressum* ex eo, quod est universalius ipsa anima, quod ipsius entis quomodocumque particeps est.

LXXIII.

Omne quidem totum, simul et quoddam Ens et particeps est ipsius Entis, non tamen omne Ens est etiam Totum.

(8) A. non habet verba τοῦ ὄντος — μεταχρόν. Tum ib. ὁδ. pro οὐ. et mox plenius: οὐ πάντες δὲ ὅν ὁ λόγος συλλαβεῖ ὅν, ut voluit Aem. Portus. vertens: non tamen omne ens est etiam totum. Ego plenioram lectionem restitui. Edit. οὐ πάντες δὲ ὅν. ἢ χάρις πλ.

ἢ τὸ μὲν πρότερον, τὸ δὲ ὑστερον. ἀλλ' ¹ εἰ καὶ τὸ μέρος, ἢ μέρος, ὃν μὲν ἔστιν (ἐκ γὰρ μερῶν ὄντων ἔστι τὸ ὅλον), οὐ μέντοι καὶ ὅλον καθ' αὐτό. οὐκ ἄρα ταυτόν ἐστιν ὃν καὶ ὅλον· εἴη γὰρ ἂν τὸ μέρος οὐκ ὄν. Εἰ δὲ τὸ μέρος οὐκ ὄν, οὐδὲ τὸ ὅλον ἔστι· πᾶν γὰρ ² ὅλον, μερῶν ἔστιν ὅλον, ἢ ὡς πρὸ ³ αὐτῶν ὄν, ἢ ὡς ἐν αὐτοῖς.

Μὴ ὄντος οὖν τοῦ ⁴ μέρους, οὐδὲ τὸ ὅλον εἶναι δυνατόν. εἰ δὲ τὸ ὅλον πρὸ τοῦ ὄντος, ἔσται πᾶν ὄν ⁵ ὅλον εὐθύς. οὐκ ἄρα ἔσται πάλιν τὸ μέρος ⁶. ἀλλ' ἀδύνατον. Εἰ γὰρ τὸ ὅλον ἔστιν ὅλον, μέρους ὄν ὅλον, καὶ τὸ μέρος ἔσται μέρος ὅλου, μέρος ὄν. Λέγεται ἄρα πᾶν μὲν εἶναι τὸ ὅλον ὄν, οὐ πᾶν δὲ τὸ ὄν ὅλον.

Ἐκ δὲ τούτων φανερόν, ὅτι τὸ πρώτως ὄν ἐπέκεινα τῆς ὁλότητός ἐστιν· ἐπὶ τὸ μὲν πλείοσι πάρεστι ⁷, τὸ ὄν καὶ γὰρ τοῖς μέρεσιν, ἢ μέρη, τὸ εἶναι ὑπάρχει· τὸ δὲ ἐλάττωσι. τὸ γὰρ πλείονων αἰτεῖται, κρείσσον· τὸ δὲ ἐλασσόνων, καταδεέστερον, ὡς δέδεικται.

οδ' ⁸

Πᾶν μὲν εἶδος ὅλον τί ἐστιν· ἐκ γὰρ πλείονων ὑφέστηκεν, ὃν ἕκαστον συμπληροῖ τὸ εἶδος· οὐ πᾶν δὲ ὅλον εἶδος.

Καὶ γὰρ τὸ τί καὶ ἄτομον ὅλον μὲν ἔστιν, ἢ ἄτομον, εἶδος δὲ οὐκ ἔστι. πᾶν γὰρ ὅλον ἔστι τὸ ἐκ μερῶν ὑφεσταῖς ⁹, εἶδος δὲ, τὸ εἰς πλείω τὰ καθέκαστα ¹⁰ εἶδη τεμνόμενον. Ἄλλο ἄρα τὸ ὅλον, καὶ ἄλλο τὸ εἶδος. καὶ τὸ μὲν ὑπάρχει πλείοσι

(1) Abest ἀλλ' a cod. A.

(2) A. minus plene; εἴη γὰρ αὐτό (Fortasse legendum αὐτὸ τὸ μέρος) μέρος οὐκ ὄν, οὐδὲ τὸ ὅλον. πᾶν γὰρ.

(3) A. ὡς πρὸ et hoc reduxi. Edit. ἢ ὡς περ.

(4) Ita A. Edit. δὲ τοῦ.

(5) A. πᾶν ὅλον.

(6) A. πάλιν τὸ μέρος, μέρος· ἀλλ' ἀδύν.

(7) Abest πάρεστι a cod. A. Proxime ad ὑπάρχει cf. annot ad Plotin de pulcr. p. 312 sq.

(8) A. οε. Ad sequentia cf. Aristotel. in Metaphys. IV. 4. p. 74. sq. Sylb. VI. 7. p. 113 sqq. Plotin. p. 181 sq. p. 185 sq. p. 622 sqq. Porphyrii Isagog. in Aristotel. Categg. IV. p. 4 sqq. et Photii Commentar in eam cod. Monac CCXXII. denique Procl. in Platon. Theologiam IV. 16. p. 207 sq. et IV. 29. p. 226.

Vel enim idem est Ens et Totum, et alterum quidem *est* prius, alterum vero posterius. Sed quamvis et ipsa pars, quatenus *est* pars, sit quidem Ens, ex partibus enim existentibus est ipsum Totum, non tamen etiam *ipsum* Totum *est* per se. Non igitur idem est Ens et Totum. Nam ipsa pars esset non Ens. Si vero pars non *est* Ens, ne ipsum quidem Totum est. Omne enim Totum est partium Totum, vel ut ante *partes* ipsas existens, vel ut in *ipsis* *existens*.

Non existente vero ipsa parte, ne ipsum quidem Totum esse potest. Si vero Totum *est* ante ipsum Ens, omne Ens erit statim Totum. Non igitur erit rursus ipsa pars: sed *hoc est* impossibile. Si enim Totum est Totum, cum sit partis Totum, et ipsa pars erit pars Totius, quia pars est. Restat igitur, omne quidem Totum esse Ens, non omne vero Ens *esse* Totum.

Ex his igitur perspicuum *est*, quod ipsum primo Ens supra est *et ante* integritatem, *quae Totum constituit*; si quidem alterum quidem, *scilicet* ipsum Ens, pluribus adest. Et enim ipsis partibus, quatenus *sunt* partes, ipsum Esse adest, *et inest* (suppetit). Alterum vero paucioribus (*adest, suppetit*). Quod enim *est* plurium causa, *est* praestantius. Quod vero pauciorum *est causa*, *illud est* deterius, ut demonstratum est.

LXXIV.

Omnis quidem forma Totum quiddam est. Ex pluribus enim constat, quorum unumquodque complet ipsam formam. Non tamen omne Totum *est* forma.

Nam et ipsum Aliquid et Individuum Totum quidem est, quatenus *est* Individuum, forma vero non est. Omne enim Totum est illud, quod ex partibus constat. Forma vero *dicitur et est*, quae in plures singulares formas, [*et in*

(9) Ita A. recte. Ed. ὁπερὼς.

(10) A. τὰ καὶ ἑκάστων. non male.

τὸ δὲ ἐλάττωσιν. ὑπὲρ τὰ εἶδη ἄρα τῶν ὄντων ἐστὶ τὸ ὅλον ἐκ δὴ¹ τούτων φανερόν, ὅτι τὸ ὅλον ἐκ δὴ τούτων φανερόν, ὅτι τὸ ὅλον μέσσην ἔχει τάξιν τοῦ τε ὄντος καὶ τῶν εἰδῶν. ὃ ἔπεται τὸ καὶ πρὸ τῶν εἰδῶν ὑφισταῖναι τὸ ὄν καὶ τὰ εἶδη ὄντα εἶναι, μὴ μέντοι πᾶν ὄν, εἶδος. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἀποτελέσμασιν αἱ στερεώσεις ὄντα μὲν πῶς εἰσιν, εἶδη οὐκέτι² εἰσὶ, διὰ τὴν ἐνιαίαν τοῦ ὄντος δύναμιν, καὶ αὗται καταδεξάμεναι τινα ἀμυδρὰν ἐμφασιν.

ΟΕ'.³

Πᾶν τὸ κυρίως αἷτιον λεγόμενον ἐξήρηται τοῦ ἀποτελέσματος⁴ ἐν αὐτῷ γὰρ ὄν, ἢ συμπληρωτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον, ἢ δεόμενόν πως αὐτοῦ⁵ πρὸς τὸ εἶναι, ἀτελέστερον ἢ εἴη ταύτῃ τοῦ αἰτιατοῦ. Τὸ δὲ ἐν τῷ ἀποτελέσματι ὄν, συναίτιον ἐστὶ μᾶλλον, ἢ αἷτιον, ἢ μέρος ὄν τοῦ γινομένου, ἢ ὄργανον τοῦ ποιούντος· τότε γὰρ μέρος ἐν τῷ γινομένῳ ἐστὶν ἀτελέστερον ὑπάρχον τοῦ ὅλου, καὶ τὸ ὄργανον τῷ ποιούντι⁶

(1) In cod. A. desunt omnia inde a verbis ἐκ δὴ usque ad finem sectionis; neque lacunae signum comparat. Est autem suspitioni locus, verba: ἐκ δὴ τούτων φανερόν—ὅλον librarii culpā inepte repetita esse. Nohi tamen expungere propter illud ὅτι ἐστὶ ὄν, quod discrimen editio diserte h. l. expressit; nec Portus tentare ausus est.

(2) Videtur legendum εἶδη δὲ οὐκέτι. Proxime ad ἐνιαίαν, solitariam, vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 543 not. Adde Corderii Onomasticum Dionysianum (in Dionys. Areop. opp. II. p. 514 sq.) et cf. supra cap. XXIII. Frequentat autem Proclus hanc formam in Platon. Theolog. ut I. 3 p. 6. I. 4. p. 8. I. 23. p. 58. Etiam adverbium. Ita enim ille I. 21 p. 55. de Diis: οἱ πάντα γινώσκουσιν ἐνιαίως.

(3) A. ος.

(4) Cf. cap. 22 ubi inter se opponuntur τὰ ποιούνα et τὰ ἀποτελέσματα. Stobaeus in Eclogg. I. 11. 16 p. 310 Heer. τὰ μὲν γὰρ στοιχεῖα ἐστὶ σύνθετα, τὰς δὲ ἀρχὰς φεμὲν εἶναι οὔτε συνθέτους οὔτε ἀπὸ τελέσματα, ubi Heeren. recte interpretatur, non perfecta et consummata opera. De astrologica vi vocis non est quod moneam. At in astronomico opere ipse Noster pro utilitate accepit. Ita enim Proclus de Sphaera p. 7. ed. Antverp. πρὸς μὲντοι τὴν πρώτῃν εἰσαγωγὴν τῆς ἀστρολογίας οὐδὲν ἀποτελεσμα φερόμενοι οὐ καταγράφονται ἐν τῇ σφαίρᾳ. Eadem potestate in opposito membro accepit τὰ ἀποτελέσματα. Vid. seqq. — In nostro loco est effectus.

(5) Portus ita haec vertit: »Cum enim in se ipsā (i. e. in causā) vel seipsam compleat, vel quodammodo se ipsā indigeat,

singula formarum individua] dividitur. Aliud igitur est ipsum Totum, et illud ipsa forma. Et alterum quidem inest (suppetit) pluribus, alterum vero paucioribus. Supra formas igitur ipsorum Entium est ipsum Totum. Ex his igitur perspicuum est, quidnam sit ipsum Totum. Ex his etiam perspicuum est, quod ipsum Totum medium tenet ordinem inter ipsum Ens et ipsas formas. Quare sequitur et per praecedentium consequentiam colligitur, et ipsum Ens esse ante formas, et formas esse Entia, non tamen omne Ens esse formam. Quamobrem etiam ipsae privationes in causarum effectis Entia quidem quodammodo sunt, formae vero non etiam (non amplius) sunt, propter unicam [et singularem] ipsius Entis potestatem, et (quando) istae privationes quandam obscuram significationem susceperunt.

LXXV.

Omnis causa, quae proprie causa dicitur, exempta est ex suo effecto. Quando enim in ipso (in eo sc. effecto) est, vel ipsum complet, vel quodammodo eo (ipso) indiget, ut sit, hac in parte, eatenus, erit imperfectior ipso causato. Quod vero est in ipso effecto, est potius adjuvans causa, quam principalis causa, quod sit vel pars ejus, quod fit, vel instrumentum ejus, qui (quod) facit aliquid. Nam et ipsa pars, quae est in eo, quod fit, est imperfectior ipso Toto, et ipsum instrumentum ad generationem ipsas effe-

cet. Quam ego interpretationem non magis antecedentibus congruere existimo quam sequentibus. Propterea mutavi.

(6) A. τὸ ποιοῦν τι. Non male, neque tamen necesse. Arbitror enim huic loco interpunctione consuli posse hoc pacto: τοῦ ὅλου καὶ τὸ ὄργανον (sc. ὑπάρχον, ex antecedentibus) τῷ ποιοῦντι πρὸς τὴν γένεσιν, τὰ μ. τ. π. ἀφ. ἑαυτῷ (ita dedi ex cod. A. pro ἑαυτοῦ editionis) μὴ δυνάμενον. »et instrumentum (existens) ei, quod facit (vel si legas: τὸ ποιοῦν τι, quod faciet aliquid) ad generationem (i. e. quod efficax est ad generandum), neque tamen valens mensuras effectiois sibi ipsi separatim (adeoque libere) determinare. De verbo ἀφορίζειν vide, quae posui in annot. ad Olympiodorum cap. 18 p. 163. Portus extrema vertit: »sed eas a se ipso separare non potest.«

πρὸς τὴν γένεσιν τὰ μέτρα τῆς ποιήσεως, ἀφορίζουν ἑαυτῷ μὴ
 δυνάμενον ἅπαν ἄρα τὸ κυρίως αἴτιον, εἶγε καὶ τελειότερόν
 ἐστὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τὸ μέτρον αὐτὸ ὅτι τῇ γενέσει παρέχε-
 ται, καὶ τῶν ὀργάνων ἐξήρηται, καὶ τῶν στοιχείων, καὶ πάν-
 των ἀπλῶς τῶν καλουμένων συναιτιῶν.

ος'. ³

Πᾶν μὲν τὸ ἀπὸ ἀκινήτου γινόμενον αἰτίας ἀμετάβλητον
 ἔχει τὴν ὑπαρξιν· πᾶν δὲ τὸ ἀπὸ κινουμένης, μεταβλητὴν. εἰ
 γὰρ ἀκίνητόν ἐστι πάντῃ τὸ ποιῶν, οὐ διὰ κινήσεως, ἀλλ'
 αὐτῷ τῷ εἶναι παράγει τὸ δεύτερον ἀφ' ἑαυτοῦ. εἰ δὲ τοῦτο,
 σύνδρομον ἔχει τῷ ἑαυτοῦς [l. ἑαυτοῦ Port.] εἶναι τὸ ἀπ'
 αὐτοῦ· εἰ δὲ τοῦτο, ἕως ἂν ᾗ, παράγει· αἰεὶ δὲ ἐστίν, αἰ-
 ἄρα ὑφίστησι τὸ μετ' αὐτό· ὥστε καὶ τοῦτο αἰεὶ γίνεται ἐκεί-
 θεν, καὶ αἰεὶ ἐστὶ τῷ ἐκείνου αἰεὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν συνάψαν
 τὸ ἑαυτοῦ κατὰ τὴν πρόοδον αἰεὶ· εἰ δὲ δὴ κινεῖται τὸ αἴτιον,
 καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ γινόμενον ἔσται μεταβλητόν κατ' οὐσίαν. ὅτι
 γὰρ τὸ εἶναι διὰ κινήσεως, τοῦτο τοῦ κινουμένου μεταβάλλον-
 τος μεταβάλλει τὸ εἶναι· εἰ γὰρ ἐκ κινήσεως παραγόμενον ἀμε-
 τάβλητον αὐτὸ μένει, κρεῖττον ἔσται τῆς ὑποστροφῆς αἰτίας.
 ἀλλ' ἀδύνατον. οὐκ ἄρα ἀμετάβλητον ἔσται.

Μεταβάλλον ἄρα, καὶ κινῆσεται κατ' οὐσίαν, τὴν ὑποστή-
 σασαν αὐτὸ κίνησιν μιμούμενον.

(1) A. Πᾶν ἄρα. Haec et sequentia hujus sectionis in hoc cod.
 conficiunt sect. ος'.

(2) Fortasse καὶ τὸ μέτρον αὐτὸ τ. γ. π. vertendum: »et ipsa
 mensuram generationi praebeat, ut αὐτὸ referatur ad τὸ κυρίως
 αἴτιον.

(3) A. οη. Proxime tenendus verborum movendi et non moven-
 di usus in causarum significatione proprius. Stobaeus in Eclogg.
 I. 14 p. 338 Heer. οἱ Στωϊκοὶ τὸ πρῶτον αἴτιον ἀκίνητον ἀπεφώνησαν
 cf. Plutarch de placit. philos. I. 11 p. 27 sq. Beckii: Diogen.
 Laert. VII. 104 in Zenone; Cic. de Finib. II. 10. Plotinus p. 229.
 D. E. οἱ δὲ — δὲ πάντων φοιτάσασαν αἰτίαν, καὶ ταύτην μόνον οὐ
 (leg. οὐ μόνον) κινούσαν ἀλλὰ καὶ ποιούσαν ἐκαστα λέγοντες. Vid.
 ibid. sqq.

ctionis mensuras ipsi facienti *suppeditat*: sed eas sibi ipsi separatim determinare non potest. Omnis igitur causa, quae proprie *causa dicitur*, si modo etiam perfectior est eo, quod ab ipsa *manat*, i. e. *suo causato*, et ipsam mensuram generationi praebet, et ex instrumentis et elementis et denique ex omnibus, quae adjuvantes causae vocantur, est *exempta*.

LXXVI.

Omne quidem, quod ab immobili causa manat, immutabilem habet essentiam (substantiam). Omne vero, quod a mobili *causa manat*, *essentiam habet* mutabilem. Si enim illud, quod *aliquid* facit, est prorsus immobile, non per motum, sed per ipsum Esse producit ipsum secundum ex se ipso. Si vero *detur* hoc, cum suo ipsius Esse concurrens habet ipsum *secundum* a se *manans*. Si vero *concedatur* hoc, donec erit, producet. Semper autem est, semper igitur constituit id, quod *est* post ipsum. Quamobrem etiam hoc illinc semper manat, et semper cum ipso illius Semper, quod *est* per actionem, conjungit suam vim per progressum semper. Quod si vero ipsa causa movetur, et id, quod ab ea fit, erit mutabile propter (secundum) essentiam. Cui enim *est* ipsum Esse per motum, hoc eo, quod movetur, mutato mutat ipsum Esse. Si enim id, quod a motu *vel per motum* producit, immutabile (ipsum) maneat, praestantius erit ipsa causa, quae constituerit *ipsum*. Sed *hoc est* impossibile. Non igitur erit immutabile.

Mutabile igitur *erit*, et movebitur propter (secundum) *suam* essentiam, imitans illum motum, qui constituit ipsum.

(4) In cod. A. desunt omnia inde ab *εἰ δὲ τοῦτο* usque ad *ἀπ' αὐτοῦ*: propter *εἰ δὲ τοῦτο*, quod bis incipit propositionem, et similia: *ἀπ' αὐτοῦ* et *ἀπ' αὐτοῦ* oculo librarii aberante.

(5) Ita A. Edit. *παράγγη*, male. Schw. Et indicativum in versione expressit Ae. Portus. Quapropter recepimus lectionem Argentorat.

Πάν τὸ δυνάμει ὄν ἐν τοῦ κατ' ἐνέργειαν ὄντος· ὃ² τοῦτο δυνάμει ἐστίν, εἰς τὸ ἐνεργείᾳ³ πρόεισι· τὸ μὲν πη δυνάμει ἐκ τοῦ πη κατ' ἐνέργειαν, ἢ αὐτὸ δυνάμει.

Τὸ δὲ πάντα δυνάμει ὄν⁴ ἐκ τοῦ πάντα κατ' ἐνέργειαν ὄντος. αὐτὸ μὲν γὰρ ἑαυτὸ δυνάμει προάγειν εἰς ἐνέργειαν οὐ πέφυκεν, ἀτελὲς ὄν. εἰ γὰρ ἀτελὲς αἷτιον ἑαυτῷ γίνοιτο τοῦ τέλους καὶ⁵ κατ' ἐνέργειαν, τὸ αἷτιον ἔσται τοῦ⁶ ἀπ' αὐτοῦ γεγονότος ἀτελέστερον. οὐκ ἄρα τὸ δυνάμει, ἢ δυνάμει, ἑαυτῷ τοῦ κατ' ἐνέργειαν αἷτιον. ἔσται γὰρ⁷, ἢ ἀτελὲς, τοῦ τέλους αἷτιον, εἴπερ τὸ δυνάμει πᾶν, ἢ δυνάμει, ἀτελὲς, τὸ δὲ ἐνεργείᾳ τέλειον. εἰ ἄρα ἔσται τὸ δυνάμει κατ' ἐνέργειαν, ἀπ' ἄλλου τινὸς ἔξει τὸ τέλος⁸, καὶ ἦτοι καὶ αὐτὸ δυνάμει.

Ἄλλ' ἔσται καὶ οὕτω⁹ πάλιν ἀτελὲς τοῦ τελείου γεννητικόν. ἢ ἐνεργείᾳ, καὶ ἦτοι ἄλλο τι, ἢ τοῦτο, ὃ δυνάμει τὸ κατ' ἐνέργειαν γιγνόμενον ἦν. ἄλλ' εἰ μὲν ἄλλο τι ἐνεργείᾳ ὄν ποιεῖ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ιδιότητα ποιοῦν, οὐ τὸ δυνάμει τὸ ἐν θατέρῳ ποιήσειεν ἐνεργείᾳ, οὐδὲ τοῦτο τοίνυν¹⁰ ἔσται κατ' ἐνέργειαν, εἴπερ μὴ, ἢ δυνάμει ἐστὶ, ταύτῃ γίνοιτο. Λείπεται ἄρα, ἐκ τοῦ κατ' ἐνέργειαν ὄντος, ὃ δυνάμει τί ἐστίν, εἰς τὸ ἐνεργείᾳ μεταβάλλειν.

οη'.¹¹

Πᾶσα δύναμις ἢ τελεία¹² ἐστίν, ἢ ἀτελής. Ἡ μὲν γὰρ τῆς ἐνεργείας οἰστική τελεία δύναμις. Καὶ γὰρ ἄλλα ποιεῖ

(1) A. οἱ. Sequentibus adhibe locum classicum Aristotelis in Metaphysicis VIII. cap. 5. sqq. p. 146 sqq. Sylburg. et Plotini librum: περὶ τοῦ ὃ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ p. 172 sqq. Huc etiam facit decretum ipsius Procli in Platon. Theolog. II. 4. p. 101 extrem. πᾶσα γὰρ ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶν ἐκγονος.

(2) A. ὄντος, ὃ. (3) A. εἰς τὸ ἐνεργείᾳ, recte, ut extr. cap. Schw. Ego recepi. Edit. εἰς τὸ ἐνεργεῖν. (4) ὄν Proclo reddidi ex cod. A. (5) Desunt in cod. A. verba τοῦ τέλους καί.

(6) A. αἷτιον ἄρα τοῦ. (7) A. αἷτιον. ἄρα γὰρ.

(8) A. τὸ τέλειον. (9) Ita A. Ab editione abest καί.

(10) Ita cod. A. Ed. it. νῦν. (11) π.

(12) Restitui lectionem codicis A. quam praeceperat quodammodo Portus vertens: »vel finis est et perfecta.« Nam in editione est: ἢ τέλος ἐστίν.

LXXVII.

Omne, quod est potentiâ *sive potestate vel facultate*, ab eo *manat*, quod est actu. Quod *autem* est potentâ, illud ad ipsum, quod actu est, progreditur. Illud quidem, quod aliquo modo potentiâ *existit*, *manat* ab eo, quod aliquo modo *existit* actu, quatenus *est illud ipsum potentiâ*.

Quod vero potentia est omnia, *manat* ab eo, quod actu est omnia. Ipsum enim se ipsum potentia in actum producere non solet naturaliter, quia est imperfectum. Si enim causa, quae est imperfecta, sibi ipsi esset *causa sui* finis, et actu *talis esset*, ipsa causa esset imperfectior eo, quod ab ipsa factum est, *i. e. suo causato*. Non igitur quod *est potentiâ*, quatenus *est potentiâ*, sibi ipsi *est causa illius*, quod est actu. Erit enim, quatenus *est imperfectum*, ipsius finis causa; si quidem omne, quod *est potentiâ*, quatenus *est potentiâ*, *est imperfectum*, quod vero *est actu*, *est perfectum*. Si igitur id, quod *est potentiâ*, sit actu, ab aliquo alio *suum finem* habebit; et profecto vel *illud ipsum erit potentiâ*.

Sed ita quoque rursus id, quod est imperfectum, perfecti generandi vim habebit, *id generabit, quod est perfectum*. Vel *erit* actu, et vel aliquid aliud *erit*, vel *erit illud ipsum*, quod potentiâ erat id, quod actu fit *et est*. Sed si quidem aliquid aliud, quod est actu, facit *aliquid* propter (secundum) suam proprietatem *id* faciens, neque potentiâ faciet id, quod in altero est actu, neque hoc *ipsum* nunc (igitur) erit actu, si non, *nisi*, quatenus est potentiâ, eatenus sit. Restat igitur, ex eo, quod est actu, *illud*, quod potentiâ aliquid est, in id mutari, quod *existit* actu.

LXXVIII.

Omnis facultas vel perfecta est vel imperfecta. Nam illa quidem actionis ferax *et productrix* facultas *est perfecta*. Et enim alia facit perfecta per suos actus *et per*

τέλεια διὰ τῶν ἑαυτῆς ¹ ἐνεργειῶν. τὸ δὲ τελειωτικὸν ἄλλον, μειζόνως ², ὡς αὐτοτελειότερον. ἢ δὲ ἄλλου του δεομένη τοῦ κατ' ἐνέργειαν προϋπάρχοντος, καθ' ἣν δυνάμει τι ἐστίν, ἀτελής. Δεῖ γὰρ τοῦ τέλους ³ ἐν ἄλλῳ ὄντος, ἵνα μετασχοῦσα ἐκείνου τελεία γένηται. καθ' αὐτὴν ἄρα ἀτελής ἐστίν ἡ τοιαύτη δύναμις. ὥστε τελεία μὲν ἡ τοῦ κατ' ἐνέργειαν δύναμις ⁴ ἐνεργείας οὕσα γόνιμος ⁵, ἀτελής δὲ ἡ τοῦ δυνάμει παρ' ἐκείνου κτωμένη τὸ τέλειον.

οθ'. ⁶

Πᾶν τὸ γινόμενον ἐκ τῆς διττῆς γίνεται δυνάμεως. καὶ γὰρ αὐτὸ δεῖ ἐπιτηδεῖον εἶναι, καὶ δυνάμιν ἀτελῆ ἔχειν. Καὶ τὸ ποιοῦν κατ' ἐνέργειαν, ὅτου δυνάμει ἐστίν ⁷ ὑπάρχον, δυνάμιν προειληφέναι τελείαν. πᾶσα γὰρ ἐνέργεια ἐκ δυνάμεως τῆς ἐνούσης ⁸ πρόεισιν· εἴτε γὰρ τὸ ποιοῦν μὴ ἔχοι δύναμιν, πῶς ἐνεργήσῃ καὶ ποιήσῃ εἰς ἄλλο; εἴτε τὸ γινόμενον μὴ ἔχοι τὴν καθ' ἐπιτηδειότητα δύναμιν, πῶς ὢν γένοιτο· τὸ γὰρ ποιοῦν εἰς τὸ παθεῖν δυνάμενον ποιεῖ πᾶν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ τυχόν, καὶ ὃ μὴ πέφυκεν ὑπ' αὐτοῦ πάσχειν.

π'. ⁹

Πᾶν σῶμα πάσχειν καθ' ¹⁰ αὐτὸ πέφυκε· πᾶν δὲ ἀσώ-

(1) A. ἑαυτοῦ.

(2) A. μειζόνων.

(3) A. δεῖται γὰρ τοῦ τελείου.

(4) A. non habet verba ὥστε — δύναμις.

(5) A. οὕσα δύναμις γόνιμος.

(6) A. κα. In Ed. mox post ἐκ τῆς asteriscus est, ad quem in margine ponitur scholion. διττὴν δυνάμιν λέγει τὴν δραστηκὴν τοῦ δρῶντος αἰτίαν καὶ τὴν κατ' ἐπιτηδειότητα τοῦ πάσχοντος. Portus: »Duplicem facultatem dicit, et actricem agentis causam, et illam quae propter patientis aptitudinem [ad patiendum, est.]« Quod A. in contextu habet γινόμενον ἐκ τῆς γίγνεται, male omisso διττῆς.

(7) Lacunam explevi ex A. Editio ita habebat: ἀτελῆ ἔχειν *** δυνάμει ἐστ. ὑπ. Ad verbum προειληφέναι intelligendum est δεῖ ex antecedentibus. Proxime εἴτε γὰρ — et εἴτε τὸ, quae membra in editione spatio majore disjuncta erant, rursus conjunxi.

(8) A. προοιούσης.

(9) A. πβ. Ceterum consule de his placitis Aristotelis Metaphysic. II. 4. p. 42 sqq. IV. 2. p. 71 sq. de generatione et corrupt.

suas actiones. Quod vero rerum aliarum perficiendarum facultate praeditum est, *illud multo magis* (majorem in modum) *perfectum est*, ut *illud* quod per se perfectius est. Illa vero *facultas*, quae indiget aliquo alio, quod actu prae-existat, propter (secundum) quam aliquid est potentiâ, *est imperfecta*. Indiget enim illo fine, qui est in alio, ut illius facta particeps, perfecta fiat. Per se igitur imperfecta est hujusmodi facultas. Quare perfecta quidem *est* illa facultas rei, quae actu est, quod sit actus *vel actionis* ferax: illa vero *facultas*, quae perfectionem habet illius, quod potentiâ manat ab illo *fine*, qui est in alio, *est imperfecta*.

LXXIX.

Omne, quod fit, ex duplici facultate fit. Etenim ipsum oportet aptum esse *ad naturam suscipiendam, quam est habiturum*, et imperfectam facultatem habere. Et quod facit actu, cujuscunque facultate est existens, facultatem ante sum-sisse (*oportet*) perfectam. Omnis enim actio ab insita facultate progreditur. Sive enim id, quod facit *aliquid*, non habet *insitam ejus faciendi* facultatem, quomodo aget, et faciet, *quomodo suam actionem et effectum exeret* in aliud? sive id, quod fit, non habet facultatem *insitam* per aptitudinem, *per quam fit, ut aptum sit ad recipiendam illam qualitatem et naturae conditionem, quam est habiturum*, quomodo fiet? Quod enim facit *ac agit*, facit *et agit* in omne, *suam vim exerit in illud omne*, quod pati potest, non autem in quodvis (fortuitum quilibet), et *in illud*, quod ab ipso naturaliter pati non solet.

LXXX.

Omne corpus pati per se naturaliter solet. Omne

I. 2. p. 7 sq. I. 5. p. 15 sq. de anima II. 1. p. 22 sq. Sylb. Plotinum p. 162. p. 185 sq. p. 456. Porphyrii Sentent. cap. XIX—XXIX p. 225 — 230. Proclus in Theolog. Platon. II. 12 p. 33 — 36. Plura concessit Wytttenbachius ad Platon. Phaeton. p. 195—198.

(10) Ed. xar'.

ματον ποιῶν. Τὸ μὲν ἐνδρανὲς ¹ ὃν καθ' αὐτό τὸ δὲ ἐμπαθὲς ². πάσχει δὲ καὶ τὸ ἀσώματον διὰ τὴν πρὸς σῶμα κοινωνίαν. ὥς δύναται, ποιεῖ καὶ τὰ σώματα διὰ τὴν τῶν ἀσωμάτων μετουσίαν.

Τὸ μὲν γὰρ σῶμα, ἢ σῶμα, ³ διαιρετόν ἐστι μόνον, καὶ ταύτῃ παθητόν ⁴, πάντῃ ὃν μεριστόν, καὶ πάντῃ εἰς ἄπειρον. τὸ δὲ ἀσώματον, ἀπλοῦν ὃν, ἀπαθὲς ἐστίν. οὔτε γὰρ διαιρεῖσθαι δύναται τὸ ἀμερὲς, οὔτε ἀλλοιοῦσθαι τὸ μὴ σύνθετον.

Ἡ οὖν οὐδὲν ἔσται ποιητικόν, ἢ τὸ ἀσώματον, εἴπερ τὸ σῶμα, καθὸ σῶμα, οὐ ποιεῖ, πρὸς τὸ διαιρεῖσθαι μόνον, καὶ πάσχειν ἐκκείμενον ⁵.

Ἐπεὶ καὶ πᾶν τὸ ποιοῦν δύναμιν ἔχει ποιητικὴν ὥστε οὐ καθὸ σῶμα ποιήσῃ, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ ποιῶν ἐν αὐτῷ δύναμιν ἄποιον δὲ, καὶ ἀδύναμον ⁶ τὸ σῶμα καθ' αὐτό. μετέξει ἄρα δυνάμεως ποιεῖ, ὅταν ποιῇ. καὶ μὴν καὶ τὰ ἀσώματα παθῶν μετέχει, ἐν σώμασι γεγόμενα, συνδιαφρούμενα σώμασι, καὶ ἀπολαύοντα τῆς ⁷ μεριστῆς ἐκείνων φύσεως, ἀμερῇ ὄντα κατὰ τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν.

πα'. ⁸

Πᾶν τὸ χωριστῶς μετεχόμενον, διὰ τινος ἀχωρίστου δυνάμεως, ἣν ἐνδίδωσι, τῷ μετέχοντι πάρεστιν. εἰ γὰρ καὶ αὐτὸ

(1) A. ἐνδρανὲς, bene, neque opus erat eo, quod in ora cod. A. est, ἰδ. ἀδρανὲς. Schw. Ego secutus sum codicem A. Edit: ἀδρανὲς — ἀπαθὲς, Portus. »Nam alterum quidem est infirmum per se, alterum vero passionis expers est nec ullo modo pati potest.« Ceterum ἐνδρανὲς a Suida I. p. 759 explicatur: πρακτικός, quod repetit Zonaras p. 715. De ἀδρανὲς cf. supra cap. VII. et Annot. nostr. ad Procl. in Alcib. cap. 58 p. 164.

(2) Edit ἀπαθὲς. (3) A. omittit verba ἢ σῶμα.

(4) A. παθητόν ἐστι.

(5) H. l. est obnoxium. Ad hujus verbi vim intelligendam cf. tantummodo hos binos locos: Plutarch. Compar. Lycurgi et Numae cap. I. p. 136 ed. Coraï et Theodoret. Vol. III. p. 751 Schulz. ἐκκείμενον εἰς ἀπάτην de homine credulo.

(6) A. ἀδύνατον. Ἄχοιον, si sanum est, hactenus annotandum in Lexicis, quoniam ea hanc vocis potestatem: *inercs*, ignorant. Alibi enim ἄχοιος est qualitatis expers. Plutarch. de Isid. p. 369 p. 511 Wytt. οὔτε ἀχοίου δημιουργὸν ὕλης. cf. Hemsterh. ad Hesych. I. p. 463 sq. et annot. nostr. ad Plotin. de pulcrit. p. 195. adde Stob. Eclogg. I. 12. 5. p. 318. Heer.

(7) Ed. τίς. Sed A. recte τῆς. (8) A. πγ.

vero incorporeum facere *vel agere solet*. Siquidem alterum efficax est per se: alterum passioni (perturbationi) obnoxium. Patitur tamen et ipsum incorporeum propter communionem, quam habet cum corpore. Ut *tamen* possunt, faciunt, *agunt*, et ipsa corpora propter incorporeorum participationem, *quod corpora cum incorporeis communionem habent*.

Corpus enim, quatenus *est* corpus, dividuum est tantum et eatenus *est* patibile, quatenus omnino est dividuum (*quasi dicas*: partibile) et quatenus omnino progreditur in infinitum. Ipsum vero incorporeum, quoniam simplex est, passionis expers est, *neque quidquam pati potest*. Neque enim dividi potest id, quod est partium expers et individuum, neque alterari (immutari) *potest* illud, quod non est compositum.

Vel igitur nihil erit rerum *aliarum* efficiens, nihil res *alias* efficere poterit, vel ipsum incorporeum hoc praestabit, si quidem ipsum corpus, quatenus *est* corpus, non facit, non agit, quoniam ad dividendum tantum, et patiendum est expositum, quoniam ea est corporis natura, ut tantum dividi patique possit, quam corpus est per se.

Quia et omne, quod facit et agit, facultatem habet rerum effectricem; quare corpus, non quatenus *est* corpus, faciet et agat, sed propter ipsam faciendi facultatem *institam* in ipso. Ipsum enim corpus per se actionis et facultatis est expers. Per communionem igitur (facultatis) facit, quum facit. Quinetiam ea, quae sunt incorporea, passionem et affectiones varias participant, quum sunt in corporibus, quia cum ipsis corporibus dividuntur, et illorum dividua natura fruuntur, cum individua sunt secundum suam eassentiam.

LXXXI.

Omne, quod separatim et dividue participatur, per aliquam inseparabilem et individuum facultatem, quam indit ac inserit, ipsi participantem adest. Si enim et ipsum sepa-

χωριστόν ὑπάρχει τοῦ μετέχοντος καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐκείνῳ, ὡς τὴν¹ ὑπόστασιν ἐν αὐτῷ κεκτημένον· δεῖ δὴ τινος αὐτοῖς μεσότητος, συνεχούσης θύτερον πρὸς θύτερον, ὁμοιοτέρας τῷ μετεχομένῳ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ τῷ μετέχοντι οὔσης.

Εἰ γὰρ ἐκεῖνο χωριστόν ἐστι, πῶς τοῦτο μετέχει, μήτε αὐτὸ ἐκεῖνο ἔχον, μήτε ἄλλο ἀπ' αὐτοῦ; Δύναμις ἄρα καὶ ἔλλαμψις, ἀπ' ἐκείνου⁵ εἰς τὸ μετέχον προελθοῦσα, συνάφει ἄμφω, καὶ τὸ μὲν⁴ ἔσται, δι' οὗ ἡ μέθεξις, τὸ δὲ μετεχόμενον, τὸ δὲ μετέχον.

πβ'.⁵

Πᾶν ἄσώματον, πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικόν ὃν⁶, ὑπ' ἄλλων μετεχόμενον, χωριστῶς μετέχεται· εἰ γὰρ ἀχωρίστως, ἢ ἐνέργεια αὐτοῦ οὐκ ἔσται χωριστὴ τοῦ μετέχοντος, ὥστερ οὐδὲ ἡ οὐσία. εἰ δὲ τοῦτο, οὐκ ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτό. Ἐπιστρέψαν γὰρ ἔσται τοῦ μετέχοντος χωρὶς, ἄλλου ὄντος τὸ⁷ αὐτὸ ἄλλο ὢν· εἰ ἄρα δύναται πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφειν, χωριστῶς μετέχεται, ὅταν μετέχηται ὑπ' ἄλλων.

πγ'.⁸

Πᾶν τὸ ἑαυτοῦ γνωστικόν, πρὸς ἑαυτὸ πάντῃ ἐπιστρεπτικόν ἐστι· ὅτι μὲν γὰρ τῇ ἐνέργειᾳ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφει, γνωσκον ἑαυτὸ, δῆλον· ἐν γάρ ἐστι τὸ γνωσκον, καὶ τὸ γνωσκόμενον⁹. Καὶ ἡ γνῶσις ἑαυτοῦ¹⁰ πρὸς ἑαυτὸ ὡς γνωστόν. ὡς μὲν γνωσκοντος¹¹, ἐνέργειά τις οὔσα. Αὐτοῦ δὲ πρὸς

(1) In Ed. est h. l. asteriscus et in marg. scholion τὴν ἄλογον λέγει ψυχὴν. »Rationis expertem animam dicit« Portus.

ην

(2) A. κεκτημένον (sic).

(3) A. ἀπ' ἐκείνου καὶ ἔλλαμψις.

(4) Ita A. In Edit. deest καὶ.

(5) A. πδ. (6) Abest ὃν a cod. A.

(7) Abest τὸ a cod. A. Non male.

(8) Perperam repetitus est in cod. A. numerus πδ. Mox, ibid. recte γνωστικόν, cum in Ed. sit γνωστικόν. Itaque correxi.

(9) Ita A. Edit: καὶ γνωσκόμενον. οἱ

(10) A. αὐτοῦ. (11) A. ὡς μὴ γνωσκοντο (sic).

rabile est ab ipso participante et non est in illo, ut id, quod hypostasim in se ipso possidet *et continet*, opus est igitur ipsis aliqua medietate, quae contineat alterum cum altero *conjectum*, et sit similior ei, quod participatur, et quae sit in ipso participante.

Si enim illud est separabile, quomodo hoc participat, cum nec ipsum illud habeat, nec illud ab ipso *manans*? Facultas igitur et illuminatio, ab illo in ipsum participans progressa, conjungit ambo. Et unum quidem erit *illud*, per quod *fit* ipsa participatio *et communicatio*, alterum vero id, quod participatur, tertium vero ipsum participans.

LXXXII.

Omne incorporeum, cum ad se ipsum revertendi facultate praeditum sit, quum ab aliis participatur, separabiliter atque *dividuae* participatur. Si enim inseparabiliter *et individuae* participaretur, ipsius actio non esset separabilis atque *dividua* ab ipso participante, quemadmodum ne ipsa quidem essentia. Si vero *detur* hoc, ipsum incorporeum non revertetur ad se ipsum. Nam si revertatur, erit separatim, *erit separatim* ab ipso participante, et idem erit aliud *ac diversum* ab eo, quod est aliud *et diversum*. Si igitur potest ad se ipsum reverti, separabiliter participatur, quum ab aliis participatur.

LXXXIII.

Omne, quod sui ipsius cognoscendi facultatem habet, ad se ipsum omnino revertendi facultate praeditum est. Quod enim ipso actu ad se ipsum revertatur, se ipsum cognoscens, perspicuum est. Quod enim cognoscit, et quod cognoscitur, est unum. Et ipsa sui ipsius cognitio ad se ipsam revertitur, ut id, quod est cognitum atque notum; quatenus quidem ipsa cognitio est cognoscentis, ad se ipsam revertitur, quoniam est actio quaedam.

αὐτὸ¹, διότι ἐαυτοῦ γνωστικόν ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ὅτι καὶ τῇ οὐσίᾳ, εἰ τῇ ἐνεργείᾳ², δέδεικται. πᾶν γὰρ τὸ τῷ ἐνεργεῖν³ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικόν καὶ οὐσίαν ἔχει πρὸς ἑαυτὴν συνεύθυσαν, καὶ ἐν ἑαυτῇ⁴ οὔσαν.

πδ'.⁵

Πᾶν τὸ αἰὶ ὄν ἀπειροδύναμόν⁶ ἐστίν. εἰ γὰρ ἀνέκλειπτός ἐστιν αὐτῆς ἡ ὑπόστασις καὶ ἡ δύναμις, καθ' ἣν ἐστίν, ὃ ἐστὶ καὶ εἶναι δύναται, ἄπειρός ἐστι. Πεπερασμένη γὰρ οὔσα ἢ κατὰ⁷ τὸ εἶναι δύναμις, ἀπολίποι ἂν ποτε· ὑπολιπούσα δὲ, καὶ τὸ εἶναι τοῦ ἔχοντος αὐτὴν ἀπολίποι καὶ οὐκέτ' ἂν αἰὶ ὄν ὑπάρχοι. Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὄντος αἰὶ δύναμιν τὴν συνέχουσαν αὐτὸ κατὰ τὴν οὐσίαν ἄπειρον εἶναι.

πε'.

Πᾶν τὸ αἰὶ γινόμενον ἄπειρον τοῦ γίνεσθαι δύναμιν ἔχει· εἰ γὰρ αἰὶ γίνεται, ἀνέκλειπτός ἐστίν ἢ τῆς γενέσεως ἐν αὐτῷ δύναμις. πεπερασμένη γὰρ οὔσα ἐν τῷ ἀπείρῳ χρόνῳ παύσεται· παυσαμένης δὲ τῆς τοῦ γίνεσθαι δυνάμεως παύσαιοτο ἂν καὶ τὸ⁸ γινόμενον, τὸ κατ' αὐτὴν γινόμενον, καὶ οὐκέτ' ἂν αἰὶ γινόμενον εἴη. Ἀλλὰ μὴν αἰὶ ὑπόκειται γινόμενον. ἄπειρον ἄρα ἔχει τὴν τοῦ γίνεσθαι δύναμιν.

πς'.

Πᾶν τὸ ὄντως ὄν τῷ ὄντι ἄπειρόν ἐστιν, οὔτε κατὰ τὸ

(1) A. ἐαυτοῦ δὲ πρὸς ἑαυτὸ. (2) A. τὴν οὐσίαν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ.

(3) Ita A. Edit: πᾶν γὰρ τῷ ἐνεργ.

(4) A. ἐν αὐτῇ. Proxime ad συνεύθυσαν cf. Plotin. p. 352 F. ubi ex codicibus legendum σύννευσις pro σύνεσις.

(5) A. πε.

(6) Adde Lexicis. Usurpat etiam Porphyrius ap. Stob. in Eclogg. I. 52. 19. p. 822 Heer. Ἀπειροδύναμος γὰρ ἡ τῆς ψυχῆς φύσις. Dionys. Areopag. de divn. nomm. VIII. 3. p. 622 Αὕτη ἡ ἀπειροδύναμος τοῦ Θεοῦ διάδοσις εἰς πάντα τὰ ὄντα χωρεῖ.

(7) Inde a verbis ἢ κατὰ usque ad πεπερασμένη γὰρ οὔσα in Sect. πε. errore scribae omissa sunt omnia in cod. A.

(8) Edit. non habet καὶ. Adjeci ex cod. A. In eo cod. τὸ ante κατ' abest. Non male.

Ipsius vero *cognitio revertitur* ad ipsum, quoniam *hoc* sui ipsius cognoscendi facultate praeditum est; verum quod et per ipsam essentiam *hoc fiat*, si per actionem *fiat*, jam demonstratum est. Omne enim, *quod ad se ipsum revertitur* per ipsam actionem, ad se ipsum revertendi facultate praeditum est et essentiam habet, quae ad se ipsam vergit et spectat, et in se ipsa est.

LXXXIV.

Omne, quod semper est, infinita potentia praeditum est. Si enim nunquam deficiens est ipsius hypostasis et facultas, per quam est *illud*, quod est et esse potest, est infinita. Si enim illa facultas, quae propter ipsum esse est *talis, qualis est*, finita esset, deficeret aliquando, si vero deficeret, et ipsum esse illius, quod ipsam haberet, deficeret, et non amplius esset semper existens. Oportet igitur illam facultatem, quae est ejus, quod semper est, et quae continet ipsum, secundum suam essentiam infinitam esse.

LXXXV.

Omne, quod semper fit, infinitam ipsius fieri potestatem habet. Si enim semper fit, nunquam deficiens est ipsa generationis et ortus in ipso potestas. Nam si sit finita, in infinito tempore sedabitur (cessabit), et propter infinitum tempus desinet esse finita. Sedata vero et cessante ipsa ipsius Fieri potestate, sedabitur atque fieri desinet etiam id, quod fit id, quod propter ipsam potestatem fit, et non amplius erit id, quod semper fit. Sed tamen proponitur ut id, quod semper fit. Infinitam igitur habet ipsius Fieri potestatem.

LXXXVI.

Omne, quod vere est, revera infinitum est, neque propter (secundum) multitudinem, neque propter (secun-

πλήθος, οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος, ἀλλὰ κατὰ τὴν δύναμιν μόνον¹.

Πάν μὲν γὰρ ἄπειρον ἢ ἐν ποσῷ ἐστίν, ἢ ἐν πηλίκῳ, ἢ ἐν δυνάμει. Τὸ δὲ αἰεὶ ὄν, ἄπειρον μὲν, ὡς ἄσβεστον ἔχον τὴν ζωὴν, καὶ τὴν ὑπαρξιν ἀνέκλειπτον, καὶ τὴν ἐνέργειαν ἀνελάττωτον· οὔτε δὲ διὰ μέγεθός ἐστιν ἄπειρον· ἀμέγεδρες γὰρ τὸ ὄντως ὄν αὐθυποσιτάως ὄν. πᾶν γὰρ τὸ αὐθυποσιτάως ὄν ἀμερές ἐστι καὶ ἀπλοῦν.

Οὔτε διὰ πλήθος ἐνοειδέστατον γὰρ, ὅτε ἐγγυτάτω τοῦ ἐνός τεταγμένον, καὶ τῷ ἐνὶ συγγενέστατον. ἀλλὰ κατὰ² δύναν μιν ἄπειρον ἐκείνο. διὸ κατὰ ταῦτόν ἀμερές ἐκείνο καὶ ἄπειρον³. καὶ ὅσοι δὴ μᾶλλον ἐν καὶ μᾶλλον ἀμερές, τοσούτῳ⁴ καὶ ἄπειρον μᾶλλον. ἢ γὰρ μεριζομένη δύναμις ἀσθενὴς ἦδη καὶ πεπερασμένη, καὶ αἴγε πάντῃ μερισται δυνάμεις πεπερασμέναι πάντως⁵ εἰσίν. αἱ γὰρ ἔσχαται καὶ πορρόταται τοῦ ἐνός, διὰ τὸν μερισμόν, πεπερασμέναι πῶς εἰσιν.

Αἱ δὲ πρῶται, διὰ τὴν ἀμέρειαν⁶, ἄπειροι. ὁ μὲν γὰρ μερισμὸς διαφορεῖ καὶ ἐκλύει τὴν ἐκάστου δύναμιν. Ἡ δὲ ἀμέρεια σφίγγουσα καὶ συσπειρῶσα⁷ ἀνέκλειπτον αὐτὴν καὶ ἀνελάττωτον ἐν⁸ ἑαυτῇ συνέχει.

(1) Turbatum esse hunc locum arguit comparatio vulgatae et codicis A. Neuter tamen textus veram manum Procli praestat: uterque ad eam restituendam facit. In edit. absoluitur caput 85 in verbis: καὶ οὐκέτ' ἂν αἰεὶ γινόμενον εἶη. in cod. A. novum caput demum incipit in verbis, quae infra leguntur: Πάν μὲν γὰρ ἄπειρον. Neutrum bene. Quapropter ego capitis 85 finem posui in verbis: τὴν τῶν γίνεσθαι δυνάμιν. Deinde in edit. legebatur: ἐὰν τὸ ὄντως ὄν ἄπειρόν ἐστιν. Soloece. In cod. A: πᾶν τὸ ὄντως ὄν τῷ ὄντι. Ego dedi. πᾶν τὸ ὄντως ὄν τῷ ὄντι. Quam lectionem vel sequentia confirmant. Denique in codice A. ἀλλὰ κατὰ δύναν μόνον, omisso articulo τὴν.

(2) Tenendum hoc adverbium. Ceterum cf. quae de adjectivo monuimus ad cap. 40.

(3) Ita A. Edit. κατὰ τὴν δύναμιν. Sed reliqua membra non habent articulum. (4) A. διὸ καὶ τῶν ἐκεί, ἀμερές καὶ ἄπειρον.

(5) A. οὔτω. (6) A. πῶς.

(7) Ita etiam cod. A. In Porphyrii vita Plotini cap. VII. p. 104 Fabric. vulgata ita: ἀπὸ τῆς ἀμερείας ἢ τῆς ἀμελείας unus ex codd. a me adhibitis ἀπὸ τῆς ἀμερείας. Quid Lucas Holstenius eo in loco conjecerit, de eo videbimus alias.

(8) A. καὶ οὐ πείρουσα. Edit. συσπείρουσα aliquanto melius. Sed quod exhibui poscunt apposita. Plato Symposio p. 206. D.

dum) magnitudinem, sed propter (secundum) solam potestatem (potentiam).

Nam omne infinitum vel in *multitudinis numerique* quantitate est, vel in *rerum* magnitudine, vel in potestate. Quod vero semper est, infinitum quidem *est*, ut id, quod habet inextinctam *atque perpetuam* vitam, et essentiam (substantiam) nunquam deficientem, et actionem non immi- nutam; neque vero propter magnitudinem est infinitum; quod enim vere est, magnitudinis *expers est*, quia per naturam per se subsistentem est. Omne enim, quod per naturam per se subsistentem est, est partium *expers, et in- dividuum*, et simplex.

Neque propter multitudinem; uni simillimum enim *est*, utpote quod collocatum est proxime ipsam Unum, et quod est ipsi Uni cognatione conjunctissimum. Sed illud *est* in- finitum propter ipsam potestatem. Quamobrem propter idem, *i. e. propter eandem causam*, illud *est* partium *expers* et infinitum. Et quo magis *est* Unum et magis partium *expers et magis in dividuum*, eo magis etiam *est* infinitum. Potestas enim, quae partitur *et in partes dividitur*, infirma jam *est* et finita, et ipsae potestates omnino partitae *atque dividuae* sunt omnino finitae. Extremae enim et ab Uno remotissimae *potestates*, propter partitionem, finitae quo- dammodo sunt.

Primae vero, propter expertem partitionis rationem, quod *partitionis sint expertes nec in partes dividantur*, sunt infinitae. Nam ipsa quidem partitio dissipat et dis- solvit uniuscujusque *rei potestatem et vires*. Ipsa vero partitionis *expers ratio res ipsas* constringens et conspi- rans, *i. e. in spiras contrahens et colligans*, ipsam *rei cujusque potestatem* nunquam deficientem et non imminu- tam in se ipsa continet.

p. 455 Bekkeri — *συνειράται καὶ ἀποτρέπεται καὶ ἀνέλλεται*, quem locum expressit Plotinus de pulcr. p. 51. p. 12 F. cf. Sturz. Lex. Xenoph. in *συνειράν*.

(9) Abest sequens ἐν a. cod. A.

Ἀλλὰ μὴν ἢ κατὰ μέγεθος ἀπειρία, καὶ ἢ κατὰ πλήθος, στέρησις ἐστὶ πάντῃ τῆς ἀμερείας καὶ ἀπόπτωσις. ἐγγυτάτω μὲν γὰρ ¹ τοῦ ἀμεροῦς τὸ πεπερασμένον, πορρώτατῳ δὲ τὸ ἀπειρον, πάντῃ τοῦ ἐνὸς ἐκβεβηκός.

Οὐκ ἄρα τὸ κατὰ δύναμιν ἀπειρον ἐν ἀπείρῳ κατὰ πλήθος ἐστὶν ² ἢ μέγεθος, εἴπερ ἢ μὲν ἀπειρος δύναμις τῇ ἀμερείᾳ σύνεστι· τὸ δὲ ³ πλήθει ἢ μεγέθει ἀπειρον πορρώτατῳ τοῦ ἀμεροῦς ἐστὶν. εἰ οὖν τὸ ὄν μεγέθει ἦν ἢ πλήθει ἀπειρον, οὐκ ἂν ἀπειροδύναμον ἦν, ἀλλὰ μὴν ἀπειροδύναμόν ἐστιν, οὐκ ἄρα κατὰ πλήθος ἐστὶν ἢ μέγεθος ⁴.

πζ. ⁵

Πᾶν μὲν τὸ αἰώνιον ὄν ἐστὶν ⁶, οὐ πᾶν δὲ τὸ ὄν αἰώνιον. καὶ γὰρ τοῖς γεννητοῖς ὑπάρχει πως τοῦ ὄντος μέθεξις, καθ' ὅσον οὐκ ἐστὶ ταῦτα τὸ ⁷ μηδαμῶς ὄν. εἰ δὲ μή ἐστι τὸ γινόμενον οὐδαμῶς ὄν, ἐστὶ πως ὄν. Τὸ δὲ αἰώνιον οὐδαμῇ τοῖς γεννητοῖς ὑπάρχει, καὶ μάλιστα ⁸ ὅσα ⁹ μηδὲ τῆς κατὰ χρόνον τὸν ὅλον αἰδιότητος μετείληφεν. ἀλλὰ μὴν πᾶν τὸ αἰώνιον αἰεὶ ἐστὶ.

Μετέχει γὰρ αἰῶνος, ὅς τὸ αἰεὶ τι ⁹ εἶναι δίδωσιν, ὑφ' ὧν ἂν μετέχηται. Τὸ ἄρα ὄν ὑπὸ πλειόνων μετέχεται, ἢ ὁ αἰὼν. ἐπέκεινα ἄρα τοῦ αἰῶνος τὸ ὄν ¹⁰. οἷς μὲν γὰρ τοῦ αἰῶνος ¹¹. μέτεστι, καὶ τοῦ ὄντος· οἷς δὲ τοῦ ὄντος, οὐ πᾶσι καὶ αἰῶνος.

(1) Ita A. In Edit. non est μὲν. (2) Ibid. abest ἐστὶν. Fortasse ponendum post μέγεθος. (3) A. τῷ δέ.

(4) Si hujus disputationis fontes requiris, vide Platonis Phileb. p. 17. p. 143 sq. Bekker. p. 37 Stallbaum; praecipue p. 24. p. 158 Bekker. p. 60 Stalb. (cf. hujus Prolegg. p. L. sqq.) Aristotelis Metaphysicc. X. 10. p. 189 sqq. Sylb. Plotin. p. 163 sqq. inprimis p. 168 sq. Porphyrii Sentent. cap. 33. p. 234, praecipue cap. 36. p. 243 sq. et cf. ipsum Proclum in Theol. Platon. II. 1. p. 87 IV. 51 sqq. p. 230 sqq.

(5) A. πη. (6) A. καὶ ὄν ἐστὶν.

(7) Ita A. Edit. τοῖς. Sed illud jam conjecisse videtur Portus. Ad argumentum cf. Porphyrii Sentent. cap. 27 p. 229.

(8) A. μάλιστα ὅσα. (9) Abest τι a cod A. commod. Schw.

(10) Ita A. Ab edit. abest τὸ.

(11) Ita cod A. Edit: οἷς μὲν γὰρ αἰῶνος.

Sed tamen ipsa secundum magnitudinem et secundum multitudinem infinitas est omnino privatio illius rationis, quae partitionis est expers, et prolapsio *quaedam et casus atque qualitas aliunde cadens et manans*. Id enim, quod est finitum, proxime accedit ad illud, quod est partium expers, longissime vero distat id, quod est infinitum, quod prorsus ex Uno excesserit.

Non igitur illud, quod propter *suam* potestatem est infinitum, in infinito est propter (secundum) multitudinem vel magnitudinem, si quidem ipsa quidem infinita potestas cum ipsa partitionis experte ratione est *conjuncta*. Quod vero multitudine vel magnitudine *est* infinitum, est remotissimum ab eo, quod est partium expers. Si igitur illud, quod est, magnitudine vel multitudine esset infinitum, non esset infinita potestate praeditum. Atqui infinita potestate praeditum est, non igitur propter (secundum) multitudinem vel magnitudinem est *infinitum*.

LXXXVII.

Omne quidem aeternum est Ens: sed non omne Ens *est* aeternum. Et enim ipsis generatis *rebus* est quodammodo ipsius Entis communicatio, quatenus haec non sunt id, quod nullo modo est Ens. Si vero id, quod fit, non est ullo modo Ens, est aliquo modo Ens. Id vero, quod est aeternum, nullomodo *rebus* generatis inest (suppetit), et praecipue quaecunque ne illam quidem aeternitatem participant, quae versatur in universo *totoque* tempore. Veruntamen omne aeternum semper est.

Particeps enim est Aevi, quod ipsum semper aliquid esse dat *rebus illis*, a quibus participatur. Ipsum igitur Ens a pluribus participatur, quam ipsum Aevum. Ipsum igitur Ens est supra vel ante ipsum Aevum. Quaecumque enim participant Aevum, et ipsum Ens *eadem* participant; quae vero participant ipsum Ens, non etiam illa omnia participant ipsum Aevum.

πη' ¹

Πάν τὸ ὄντως ὄν ἢ πρὸ αἰῶνός ἐστιν, ἢ ἐν τῷ αἰῶνι, ἢ μετέχον αἰῶνος. Ὅτι μὲν γάρ ἐστι πρὸ αἰῶνος, δέδεικται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ αἰῶνι. ὁ γὰρ αἰὼν τὸ αἰεὶ μετὰ τοῦ ὄντος ἔχει καὶ τὸ ² μετέχον αἰῶνος. τὸ γὰρ αἰῶνιον πᾶν μετέχει καὶ τοῦ αἰεὶ καὶ τοῦ ὄντος. τοῦτο μὲν ³ κατὰ μέθεξιν ἄμφω ἔχει, καὶ τὸ αἰεὶ καὶ τὸ ὄν. ὁ δὲ αἰὼν τὸ μὲν αἰεὶ πρῶτως, τὸ δὲ ὄν κατὰ μέθεξιν· τὸ δὲ ὄν αὐτὸ πρῶτως ⁴ ὄν ἐστιν.

πθ' ⁵

Πάν τὸ ὄντως ⁶ ὄν ἐκ πέραςτός ἐστι καὶ ἀπείρου. εἰ γὰρ ἀπειροδύναμόν ἐστι, δῆλον ὅτι ἀπειρόν ἐστι, καὶ ταύτη ἐκ τοῦ ἀπείρου ὑφίστηκεν. εἰ δὲ ἀμερές καὶ ἐνοσιδές, ταύτη πέραςτος μετέιληθε. τὸ γὰρ ἐνός μετασχὼν πεπεράσται. ἀλλὰ μὴν ἀμερές ἅμα καὶ ἀπειροδύναμόν ἐστιν. ἐκ πέραςτος ἄρα ἐστὶ ⁸ καὶ ἀπείρου πᾶν τὸ ὄντως ὄν.

ς' ⁹

Πάντων τῶν ἐκ πέραςτος καὶ ἀπειρίας ὑποστάντων προϋπάρχει καθ' αὐτὰ ¹⁰ τὸ πρῶτον πέρας καὶ ἡ πρώτη ἀπειρία. Εἰ γὰρ τῶν τινος ὄντων τὰ ἐφ' ¹¹ ἐαυτῶν ὄντα προϋφίστηκεν, ὡς κοινὰ πάντων καὶ ἀρχηγικὰ αἵτιι καὶ μί τινων, ἀλλὰ πάν-

(1) A. πθ. et pergīt πᾶν τὸ ὄντως bene. In Edit. erat: πάντως τὸ ὄντως ὄν.

(2) Abest τὸ α. cod. A.

(3) In editione inter αἰῶνος et τοῦτο μὲν est lacunae signum: ***. Ego lacunam explevi ex cod. A.

(4) A. πρῶτον. Malo quaerere quam discernere, an extrema ita sint accipienda: »Quod vero est ens ipsum, primo est ens.«

(5) A. ζ.

(6) A. ὄντως recte, ut extr. capite. Schw. Ego restitui. In editione erat: πᾶν τὸ πρῶτως ὄν.

(7) Ita cod. A. Editio ἀμερές ἄρα καί.

(8) Abest ἐστὶ a cod. A.

(9) A. ζα.

(10) A. καθ' αὐτό.

(11) Procli manum praestat et cod. A. et Editio, sed diversis

LXXXVIII.

Omne, quod vere est Ens, vel ante Aevum est, vel in ipso Aevo, vel particeps est Aevi. Quod autem sit ante Aevum, demonstratum est. Quinetiam *est* in ipso Aevo. Nam ipsum Aevum habet ipsum semper cum ipso Ente, [*Dictus enim est αἰών, q. d. αἰεὶ ὢν, i. e. semper Ens, semper existens; praeterea habet*] et id, quod particeps est Aevi. Omne enim aeternum participabit et id, quod semper est, et ens. Hoc autem per communicationem ambo habet, *scilicet* et ipsum Semper et ipsum Ens. Ipsum vero Aevum *habet* ipsum quidem Semper primo, ipsum vero Ens per communicationem. Ipsum vero primo Ens est Ens.

LXXXIX.

Omne vere (verum) Ens ex fine et infinito est. Si enim infinita potestate praeditum est, perspicuum est, quod infinitum est, et hac de causa ex infinito constat. Si vero partium expers *est* et Uni simile, hac de causa particeps est finis. Quod enim particeps est Unius, *illud* est finitum. Atqui partium expers *est* et simul infinita potestate praeditum est. Ex fine igitur et infinito est illud omne, quod est vere Ens.

XC.

Ante omnia, quae ex fine et infinitate constant, *et quae per haec duo subsistunt*, per se existunt ipse primus finis, et ipsa prima infinitas. Si enim ante ea, quae alicujus sunt (alicui obnoxia sunt), subsistunt ea, quae in se ipsis *vel per se* sunt (libera sunt, s. quae aliunde non pendent),

locis. Nam haec exhibebat τῶν τινῶν ὄντων, male et ἐφ' ἑαυτῶν bene; contra A. τῶν τινος recte, sed τὰ αὐτῶν, perperam. Opponuntur autem h. l. ea, quae *ex alia re pendent*, et ea, quae libera suique arbitrii sunt.

των ἁπλῶς, δεῖ πρὸ τοῦ ¹ ἐξ ἁμφοῖν εἶναι τὸ πρῶτον πέρας καὶ τὸ πρῶτον ² ἄπειρον τὸ γὰρ ἐν τῷ μικτῷ πέρας ἀπειρίας ἐστὶ μετεilhφός καὶ τὸ ἄπειρον πέρατος. τὸ δὲ πρῶτον ἐκ-
στου οὐκ ἄλλο ἐστίν, ἢ ὃ ἐστίν. οὐκ ἄρα δεῖ περατοειδὲς εἶναι
τὸ πρῶτως ἄπειρον, καὶ ἀπειροειδὲς ³ τὸ πρῶτον πέρας. πρὸ
τοῦ μικτοῦ ἄρα ταῦτα πρῶτως.

ζα'.

Πᾶσα δύναμις ἣ πεπερασμένη ἐστίν ἢ ἄπειρος. ἀλλ' ἣ
μὲν ⁴ πεπερασμένη πᾶσα ἐκ τῆς ἀπείρου δυνάμεως ὑφέστηκεν·
ἣ δὲ ἄπειρος δύναμις ἐκ τῆς πρώτης ἀπειρίας· αἱ μὲν γὰρ
πονὲ οὔσαι δυνάμεις πεπερασμέναι εἰσὶ, τῆς τοῦ ἀεὶ εἶναι
ἀπειρίας ἀποπεσοῦσαι. αἱ δὲ τῶν ἀεὶ ὄντων ἄπειροι, μηδέποτε
τὴν ἑαυτῶν ἀπολιποῦσαι ⁵ ὑπαρξιν.

ζβ'. ⁶

Πᾶν τὸ πλήθος τῶν ἀπείρων δυνάμεων μᾶς ἐξήπται τῆς
πρώτης ἀπειρίας, ἢ τις οὐχ ὡς μετεχομένη δύναμις ἐστίν, οὐδὲ
ἐν τοῖς δυναμένοις ὑφέστηκεν, ἀλλὰ κατ' αὐτήν, οὐ· τινος
οὔσα δύναμις τοῦ μετέχοντος, ἀλλὰ πάντων αἰτία τῶν ὄντων.
εἰ γὰρ καὶ τὸ ὄν αὐτὸ τὸ ⁷ πρῶτον ἔχει δύναμιν, ἀλλ' οὐκ
ἐστίν ἢ αὐτοδύναμις· ἔχει γὰρ καὶ πέρας. ἣ δὲ πρώτη δύνα-
μις ἀπειρία ἐστίν. αἱ γὰρ ἄπειροι δυνάμεις διὰ μετουσίαν ἀπει-
ρίας ἄπειροι.

Ἡ οὖν αὐτοαπειρία πρὸ πασῶν ἐσται δυνάμεων, δεῖ ἣν ⁹

(1) Ita A. quod verum esse viderat Schweighaeuserus. Tu cf. initium hujus capituli. Editio: *δεῖ πρῶτον*.

(2) A. *πρῶτον*. quod recepi. Edit. *πρώτως*. Ad sensum perinde est.

(3) Adde Lexicis formam *ἀπειροειδές*. [Mox pro ζα' A: ζβ'.]

(4) A. *ἀλλ' εἰ μὲν*. Itacismi foetus.

(5) A. *ἀπολείπουσαι*.

(6) A. *ζγ*.

(7) Abest τὸ α a cod. A.

(8) *αὐτοδύναμις* non est in Lexicis, *αὐτοδύναμος* est in Stephani Thes. et in Schneid. Lex. neque quod mox subsequitur *αὐτοαπειρία*. Tu vid. Suiceri Thes. eccles. in illa voce, ubi tamen solummodo

ut communes omnium et principales causae et non aliquorum, sed omnium simpliciter et *generaliter*, oportet ante id, quod ex ambobus est (nascitur), esse primum finem et id, quod primo est infinitum. Finis enim, qui *continetur* in eo, quod mixtum est, infinitatis est particeps, et ipsum infinitum est *particeps ipsius finis*. Uniuscujusque vero *rei* id, quod primum est, non aliud est, quam *illud ipsum*, quod est. Non igitur oportet fini simile esse id, quod primo est infinitum, et infinito similem esse primum finem. Haec igitur primo sunt ante id, quod est mixtum.

XCI.

Omnis potestas vel est finita vel infinita. Sed omnis quidem finita *potestas* ab infinita potestate *manans* subsistit; infinita vero potestas *manat* a prima infinitate. Nam illae quidem potestates, quae quondam et *aliquando* fuerunt (sunt), finitae sunt, quoniam exciderunt ex infinitate ipsius Semper esse. Quae vero *sunt* eorum, quae semper sunt, infinitae *sunt*, quia nunquam suam essentiam (substantiam) atque naturam deseruerunt.

XCII.

Omnis multitudo infinitarum potestatum ex una prima infinitate pendet, quae non ut participata potestas est, neque subsistit in iis, quae possunt *aliquid efficere*, sed per se, nullius participantis existens potestas, sed omnium Entium *existens* causa. Quamvis enim et ipsum Ens, quod est primum, potestatem habeat: non tamen est ipsa per se subsistens potestas; habet enim etiam finem. Prima vero potestas est infinitas. Nam infinitae potestates propter communionem infinitatis *sunt* infinitae.

Ergo illa per se subsistens infinitas erit ante omnes

αὐτοάριστος explicatur; sed *αὐτοδύναμος* exemplis firmatur ibid.
in voc.

(9) A. *δε ἡς*, sed in marg. *ἰσ. ἡν*.

καὶ τὸ ὄν ἀπειροδύναμον καὶ πάντα μετέσχον ἀπειρίας. οὔτε γὰρ τὸ πρῶτον ἢ ἀπειρία (μέτρον γὰρ πάντων ἐκείνο, τὰγα-
θὸν ὅν ὑπάρχον καὶ ἔν) οὔτε τὸ ὄν. ἀπειρον γὰρ τοῦτο, ἀλλ'
οὐκ ἀπειρία. μεταξύ ἄρα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ὄντος ἢ ἀπειρία
πάντων αἰτία τῶν ἀπειροδυνάμων, καὶ αἰτία πάσης τῆς ἔν
τοῖς οὐσιν ἀπειρίας.

ζγ'. ³

Πᾶν τὸ ἀπειρον ἐν τοῖς οὐσιν οὔτε τοῖς ⁴ ὑπερκειμένοις
ἀπειρόν ἐστιν οὔτε ἑαυτῷ ὧ γὰρ ἀπειρον ἕκαστον, τούτῳ καὶ
ἀπερίγραφον ὑπάρχει. Πᾶν δὲ ἐν ἐκείνοις ἑαυτῷ τε ὠρίσται
καὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ πᾶσι.

Μόνους ⁵ δὲ ἀλείπεται τοῖς καταδεσπτέροις ἀπειρον εἶναι
τὸ ἐν ἐκείνοις ἀπειρον, ἂν ὑπερήπλωται ⁶ τῇ δυνάμει τοσοῦτον,
ὥστε πᾶσιν αὐτοῖς ἀπερίληπτον ὑπάρχειν. καὶ γὰρ ἐφ' ὅσον-
οῦν ⁸ ἐκείνο πρὸς αὐτὸ ἀνατείνεται, ἀλλ' ἔχει τι πάντως ὑπ'
αὐτῶν ἐξηρημένον, καὶ εἰς ἡ πάντα εἰς αὐτὸ, ἀλλ' ἔχει τι
κρύφιον ⁹ τοῖς δευτέροις καὶ ἀκατάληπτον.

Κὰν ἐξελίτῃ τὰς ἐν αὐτῷ δυνάμεις, ἀλλ' ἔχει τι δι' ἐνω-
σιν ἀνυπερβλήτον, συνεσπειραμένον, ἐκβεβηκὸς τῆς ἐκείνων
ἀνελίξεως· ἑαυτὸ δὲ συνέχον καὶ ὀρίζον οὐκ ἂν ἑαυτῷ ἀπειρον
ὑπάρχοι, οὐδὲ πολλῷ μᾶλλον τοῖς ὑπερκειμένοις, μοῖραν ἔχον
τῆς ἐν ἐκείνοις ἀπειρίας. ἀπειρότεραι γὰρ αἱ τῶν ὀλιχωτέρων
δυνάμεις, ὀλιχωτέραι οὔσαι καὶ ἐγγυτέρω ¹⁰ τεταγμένοι τῆς
πρωτίστης ἀπειρίας.

(1) A. ἀγαθόν.

(2) Ita cod. A. Edit: πάσης καὶ ἐν.

(3) A. ζδ. (4) A. οὐ τοῖς.

(5) A. μονάς.

(6) Neque hoc vocabulum est in Lexicis, quod jam notatum
est in excerptis Procli ad Alcib. I. editis ad calcem Plotini de
Pulcr. p. 108. ubi Ficinus liberius vertit *praecedat*.

(7) Ita A. Edit: αὐτοῦ.

(8) A. ἐφ' ὅσον. Max scribe vid. ἀνατείνεσθαι. In cod. A.
sequitur ἔχει (sedque ἀλλ') τι πάντως. quod placet, et voluisse
videtur Aem. Portus. Hoc posterius in textum intuli.

(9) A. ἔχει τὸ κρύφιον.

(10) A. ἐγγυτάτω.

potestates, propter quam et ipsum Ens *est* infinita potestate praeditum, et omnia participant infinitatem. Neque enim id, quod primum est, est ipsa infinitas (illud enim *primum est* omnium mensura, quoniam *est* ipsum Bonum et Unum) neque *est* ipsum Ens. Hoc enim *est* infinitum, non autem infinitas. Inter igitur illud, quod est Primum, et ipsum Ens ipsa infinitas *est* omnium infinita potestate praeditorum causa, et causa omnis etiam infinitatis, quae est in ipsis Entibus.

XIII.

Omne infinitum in ipsis Entibus neque superioribus est infinitum neque sibi ipsi. Quo enim unumquodque est infinitum, hoc ipso etiam est incircumscriptum. Omne vero, quod in illis est, illud sibi ipsi etiam est definitum et omnibus ante ipsum *existentibus*.

Solis igitur restat *deterioribus ac inferioribus* infinitum esse, quod in illis est infinitum, supra quae explicatum est ipsa potestate adeo, ut omnibus sit comprehendendi facultate carens. Quamvis enim quatumvis illa ad ipsum dirigantur *et contendant*, attamen habet prorsus ab ipsis *naturam separatam et ex ipsis exemptam*. Et quamvis omnia ingrediantur in ipsum, attamen habet aliquid occultum secundis et incomprehensum.

Et quamvis explicet potestates *et vires comprehensas* in se ipso, tamen habet aliquid propter unionem, *unitatem*, insuperabile, in spiras contractum, excedens ex illorum explicatione. Se ipsum vero continens, et finiens *atque finibus circumscribens*, nequaquam sibi ipsi infinitum erit, neque multo magis, *i. e. et multo minus erit infinitum* ipsis superioribus, portionem habens infinitatis in illis *existentis*. Universaliorum enim *rerum* potestates *sunt* infinitiores, quia sunt universales et propius ipsam primam infinitatem collocatae.

ζδ'.

Πᾶσα μὲν αἰδιότης ἀπειρία τίς ἐστίν· οὐ πᾶσα δὲ ἀπειρία αἰδιότης. πολλὰ γὰρ τῶν ἀπειρῶν οὐ διὰ τὸ αἰεὶ ἔχει τὸ ἀπειρον, ὥσπερ καὶ ἡ κατὰ τὸ ποσὸν ἀπειρία, καὶ ἡ κατὰ τὸ πηλίκον³, καὶ ἡ τῆς ὕλης ἀπειρία.

Καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον, ἢ διὰ τὸ ἀδιεξίτητον⁵ ἀπειρον ὑπάρχον, ἢ διὰ τὸ ἀόριστον τῆς οὐσίας. Ὅτι δὲ ἡ αἰδιότης ἀπειρία δῆλον⁴. Τὸ γὰρ μηδέποτε ἐπιλείπον ἀπειρον. τοῦτο δὲ τὸ αἰεὶ τὴν ὑπόστασιν ἀνέλειπτον ἔχον. ἡ ἄρα ἀπειρία πρὸ τῆς αἰδιότητός ἐστι. τὸ γὰρ πλειόνων ὑποστατικὸν καὶ ὀλικώτερον αἰτιώτερόν ἐστιν. ἐπέκεινα ἄρα τοῦ αἰῶνος ἡ πρώτη ἀπειρία, καὶ ἡ αὐτοαπειρία πρὸ αἰῶνος⁶.

ζε'.

Πᾶσα δύναμις, ἐνικωτέρα οὐσα, τῆς πληθυνομένης ἀπειροτέρα. εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἀπειρία τοῦ ἐνός ἐγγυτάται, καὶ τῶν δυνάμεων⁷ ἡ τῷ ἐνὶ συγγενεστέρα τῆς ἀφισταμένης ἐκείνου μειζόνως ἀπειρος. πληθυνομένη γὰρ ἀπόλλυσι τὸ ἐνοειδές, ἐν ᾧ μένουσα τὴν πρὸς τὰς ἄλλας εἶχεν ὑπεροχὴν, συνεχομένη διὰ τὴν ἀμέρειαν. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς μεριστοῖς αἱ δυνάμεις συναγόμεναι μὲν πολλαπλασιάζονται, μεριζόμεναι δὲ ἀμυδροῦνται⁸.

(1) A. ζε.

(2) Ita A. Edit: κατὰ πηλίκον.

(3) Aristoteles in Physicc. auscultt. III. 7. p. 58 Sylb: Οὐκ ἀφαιρείται δὲ ὁ λόγος οὐδὲ τοὺς μαθηματικούς τὴν θεωρίαν, ἀναιρῶν οὕτως εἶναι τὸ ἀπειρον, ὥστε ἐνεργεῖα εἶναι ἐπὶ τὴν αὐξήσιν, ὡς ἀδιεξίτητον. Nam ita distinguebant infinitum philosophi, ut τὸ ἀπειρον esset vel ἀδιεξίτητον ποσόν, vel ποσὸν ὀρισμένον. i. e. quantitas quae vel penetrari non posset, neque adeo definiri et circumscribi, vel quae circumscribi posset. Cf. Themist. in Physic. 1. Hinc Suidas I. p. 53 ἀδιεξίτητος explicat: ἀδιεξέλευστος. Zonaras L. Gr. p. 47 addit: τὸ ἀπόρευτον. Eodem autem vocabulo in eadem causâ utitur Plotinus p. 163.

(4) Ita cod. A. Editio lacunosa h. l. Habet enim ita: ὅτι * * * δῆλον.

(5) De vocibus αἰών et αἰώνιος adde iis, quae supra posui, Stephani Thesaur. ed. Valpy p. 1694 sqq. De infinito et infinitate consule Plotinum p. 163 sqq. 169 sq. et p. 539.

XCIV.

Omnis quidem aeternitas est infinitas quaedam; non omnis vero infinitas est aeternitas. Multa enim infinita non propter ipsum Semper habent ipsum infinitum, ut et ipsa secundum ipsum quantum *vel secundum ipsam quantitatem* infinitas, et illa secundum magnum, i. e. *secundum magnitudinem infinitas*, et ipsa materiae infinitas.

Et si quid aliud est hujusmodi, quod sit infinitum vel propter suam naturam, quae percurri non potest, vel propter indefinitam suae essentiae vim. Quod vero aeternitas (est) infinitas (est) perspicuum. Quod enim nunquam deficit, est infinitum. Illud enim dicitur *infinitum*, quod hypostasim atque naturam nunquam deficientem habet. Ergo ipsa infinitas est ante aeternitatem. Quod enim plurium constituendorum vim habet, et quod est universalis, illud est principalior causa. Ergo prima infinitas est ante ipsum Aevum, et ipsa per se subsistens infinitas est ante Aevum.

XCV.

Omnis potestas, quae singularior est, est infinitior ea, quae multiplicatur. Si enim prima infinitas Uni per cognitionem conjunctior est; etiam quae potestatum (potentiarum) Uni magis cognata est, majorem in modum infinita est, quam ea, quae ab illo (Uno) deficit. Quum enim multiplicatur, amittit suam uni similem formam, in qua manens apud alias potestates (prae ceteris) habebat excellentiam, quia continetur propter partium expertem rationem. Et enim in ipsis partitis *dividuisque rebus* ipsae potestates, congregatae quidem, multiplicantur, partitae vero ac in partes divisae debilitantur ac infirmantur.

(6) A. ὅς.

(7) Ita A. in Edit. erat scriptum: — ἐγγράτω τῶν διῶν. A particula καὶ orditur apodosis hujus sententiae.

(8) De hoc verbo vid. quae exposui ad Plotin. de pulcrit. p. 247 — 249.

65'. ¹

Παντὸς πεπερασμένου σώματος ἡ δύναμις, ἄπειρος οὐσα, ἀσώματος ἐστίν. εἰ γὰρ σωματικὴ ², εἰ μὲν τὸ σῶμα τοῦτο ἄπειρον, ἐστὶ ἐν πεπερασμένῳ ἄπειρον· εἰ δὲ πεπερασμένον, οὐ καθὼς σῶμα, ἄρα κατὰ ³ τοῦτο δυνάμεις ἐστίν. Εἰ γὰρ, ἡ σῶμα, πεπεράσται, ἡ δὲ δύναμις, ἄπειρος, οὐκ ἐστὶ, καθὼς σῶμα, δύναμις. ἀσώματος ἄρα ἡ ἐν τῷ πεπερασμένῳ σώματι δύναμις ἐνοῦσα ἄπειρος.

65'. ⁴

Πᾶν τὸ καθ' ἐκάστην σειρὰν ἀρχικὸν αὐτίον τῇ σειρᾷ πάσῃ τῆς ἑαυτοῦ μεταδίδωσιν ιδιότητος. Καὶ ὅ ἐστιν ἐκεῖνο πρῶτως, τοῦτό ἐστιν αὕτη καθ' ὕφεσιν. Εἰ γὰρ ἡγεῖται τῆς ὅλης σειρᾶς, καὶ πάντα τὰ σύστοιχα πρὸς αὐτὸ ⁵ συντέτακται, δῆλον δὴ ὅτι πᾶσι τὴν μίαν ιδέαν, καθ' ἣν ὑπὸ τὴν αὐτὴν τέτακται σειρὰν, ἐκεῖνο δίδωσιν. ἡ γὰρ ἀναιτιῶς πάντα ⁶ τῆς πρὸς ἐκεῖνο μετέσχεν ὁμοιότητος, ἡ ἀπ' ἐκείνου τὸ ταυτὸν ἐν πᾶσιν. ἀλλὰ τὸ ἀναιτιῶς ἀδύνατον. Τὸ γὰρ ἀναιτιῶς καὶ αὐτόματον. τὸ δὲ αὐτόματον, ἐν οἷς τάξις ἐστι, καὶ ἀλληλουχία ⁷, καὶ τὸ ἀεὶ ὡσαύτως, οὐκ ἂν ποτε γένοιτο.

Ἀπ' ἐκείνου ἄρα τὴν ιδιότητα τῆς ἐκείνου ὑποστήσεως

(1) A. 65'.

(2) A. ἐστίν, ἡ περ σωματικὴ.

(3) A. σῶμα ἄρα κατὰ. Non male; «nimium quatenus corpus.» Ceterum ad ipsum hunc locum adhibe Plotinum *περὶ ἀπαθείας τῶν ἀσωμάτων*. p. 303 sqq. et Porphyrii *Sentennt.* XXVIII. sq. p. 229 sq.

(4) A. Ὡς. Catenae similitudo quomodo* in philosophiam translata sit, egregie intelligitur ex hoc loco Aristidis *Orat.* I. p. 9 p. 5 Jebb. — ὡς δὲ καὶ θεῶν ὅσα φύλα, ἀπορόρησιν τῆς Διὸς τοῦ πάντων πατρὸς δυνάμειως ἑκάστα ἔχει καὶ ἀτεχνῶς κατὰ τὴν Ὀμήρου σειρὰν, ἅπαντα εἰς αὐτὸν διήρηται, καὶ πάντα ἐξ αὐτοῦ ἐξηπται· πολὺ καλῶν ἄλλοις ἢ κατὰ χρυσὴν τε καὶ εἰς ἑνὴν ἄλλην τις ἐκινῶσθαι. Tu vid. *Iliad.* 9. vs. 19 — 26; ubi ex Stoicis plura in medium protulit Heynius. Sed tamen etiam recentioribus Platonice haec similitudo admodum placuit.

(5) A. ἐαυτό.

(6) A. πάντῃ.

(7) Philosophorum causā adde haec Thesauro Steph. ed.

XCVI.

Omnis finiti corporis potestas, quae est infinita, est incorporea. Si enim corporea *esset*, si quidem corpus hoc *esset* infinitum, esset in finito infinitum: si vero finitum, ergo non quatenus *est* corpus, eatenus *et ideo* potestas est. Si enim, quatenus *est* corpus, *eatenus* est finitum, quatenus vero *est* potestas, *eatenus est potestas* infinita, non erit, quatenus *est* corpus, potestas. Incorporea igitur *est* illa potestas, quae est in corpore finito, quia inest infinita.

XCVII.

Omnis principalis causa, quae est in unaquaque serie, omni *totique* seriei suam impertit proprietatem. Et quod est illa *causa* (illud) primo, hoc est ista *series* per summisionem *atque subjectionem* (remissionem). Si enim *principalis causa* praeest toti seriei, et omnia cognata collocata sunt cum ipsa, perspicuum igitur *est*, quod omnibus unicam ideam, propter quam sub eadem serie collocatur, illa *principalis causa* (illud) dat. Vel enim sine causa omnia participant similitudinem, *quam habent* cum illa *principali causa*, vel ab illa *manat* ipsum Idem, *ipsa Identitas*, quae est in omnibus. Sed illud sine causa *est* impossibile. [*Nam nullo modo fieri potest, ut aliquid sine causa fiat.*] Quod enim *est* sine causa, *illud est* etiam spontaneum, [*quia sua sponte venit, accidit et est fortuitum*]. Spontaneum vero nunquam fuerit *in illis rebus*, in quibus est ordo *certus*, et mutua cohaerentia, et ipsum Semper eodem modo.

Ab illa igitur *principali causa* omnis series accipit

Barker. Valpy. p. 1874: Stobaei Eclogg. phys. I. 19. p. 38a Heeren. Theodor. Metochit. p. 100 init. *καὶ μὴν ἐν τῷ σύνδεσμῳ πάντων ἐνταῦθα τῶν ὄντων καὶ τὴν ἀλληλουχίαν κ. τ. λ.* A Platonicis sumsit Dionysius Areopag. de divina. nomm. IV. 12. Vocem explicat Zonaras L. gr. p. 126. Ad sententiam Procli confer Plotinum p. 695.

πᾶσα δέχεται ἡ σειρά. Εἰ δὲ ἀπ' ἐκείνου, φανερόν ὅτι μετὰ ὑφέσεως ¹ καὶ τῆς προσηκούσης τοῖς δευτέροις ὑποβάσεως.

Ἡ γὰρ ὁμοίως ἐν τε ³ τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἐν τοῖς δευτέροις ⁴ ἡ ἰδιότης ὑπάρχει, καὶ πῶς τὸ μὲν ⁵ ἡγεῖται, τὰ δὲ ⁶ μετ' ἐκεῖνο τὴν ὑπόστασιν ἔλαχεν. ἢ ἀνομοίως. καὶ εἰ τοῦτο, δῆλον ὡς ὅφ' ἐνὸς τῷ πλήθει τὸ ταῦτόν, ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν. καὶ δευτέρως ἐστὶν ἐν τῷ πλήθει τὸ πρῶτως ἐν τῷ ἐνὶ προϋπάρχον ἰδίωμα τῆς σειράς ἐξαίρετον.

ζη'.

Πᾶν αἷτιον χωριστόν πανταχοῦ ἐστὶν, ἅμα καὶ οὐδαμοῦ τῇ μὲν ⁹ γὰρ μεταδόσει τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἐστὶ πανταχοῦ τοῦτο γάρ ¹⁰ ἐστὶν αἷτιον τὸ πληροτικὸν τῶν μεταλαγγάνειν αὐτοῦ πεφυκυίων, καὶ ἀρχικὸν τῶν δευτέρων πάντων ¹¹, καὶ παρὸν πᾶσι ταῖς τῶν ἐλλάμψεων γονίμοις προόδοις τῇ δὲ ἀμίκτω πρὸς τὰ ἐν τόπῳ ὄντα οὐσίᾳ καὶ τῇ ἐξηρημένη καθαρότητι οὐδαμοῦ ἐστὶν εἰ γὰρ χωριστόν ἐστὶν, ὑπερίδρυνται ¹² πάντων.

Ἰδραύτως καὶ ἐν οὐδενί ἐστὶ τῶν ἑαυτοῦ καταδεστέρων.

(1) A. μετὰ τῆς ὑφέσεως.

(2) A. τῆς δευτέρας ἀποβάσεως (sic.) Ὑποβάσεως retinendum est, sed aliter explicandum atque Portus explicuit. Est enim *de-scensus. diminutio, detrimentum*. Plato de Legg. VI. p. 775. A. p. 457 Bekker: — καθά περ ὑποβέβηκε ἐκάστῳ τὸ τίμημα »proportione servatâ, quo *decrescit census* Ficin. Possis proinde commodè h. l. vertere *decrescientiam, die Abnahme, Verminderung*. Hinc Dionysio Areopagitæ de cælesti hierarch. cap. 5 et alibi τὰ ὑποβεβηκυία sunt *inferiora*, quæ ceteris subjecta sunt. De voce ὑφέσις diximus ad Procl. in Alcib. cap. 1. p. 1.

(3) Abest re a cod. A.

(4) A. ἄλλοις.

(5) A. πῶς ἐτι τὸ μὲν.

(6) A. τὸ δέ.

(7) A. non habet vocem ἐξαίρετον.

(8) A. ζῳ.

(9) A. τὸ μὲν. male. Ceterum ad rem adhibe Porphyrii Sentent. XXXI. p. 231 sq.

(10) A. τούτων γάρ.

(11) A. ἀπάντων. Mox ibid. πᾶσι, non πάσαις. quod Portus

illius *principalis causae* proprietatem, hypostaseos atque naturae, per quam subsistit. Si vero proprietatem accipit ab illa, perspicuum est, quod cum summissione (remissione) vel cum subjectione, et conveniente secundis [fundamento] (decrescientiâ, s. detrimento) eam accipit.

Vel enim similiter et in ipsa principali causa, et in secundis haec proprietas inest, et quodammodo haec quidem *principalis causa secundis* praeest, illae vero *causae secundae* post illam *principalem causam suam* hypostasim sunt sortitae. Vel dissimiliter. Et si *detur* hoc, perspicuum est, quod ab Uno ipsum Idem est multitudini, i. e. quod ab Uno manans Identitas ad multitudinem accedit, sed non contra. Et secundo est in ipsa multitudine illa proprietas, quae primo praeexistit in Uno, exēpta ex ipsa rerum serie.

XCVIII.

Omnis causa separabilis et separata ubique simul et nusquam est. Nam propter quidem suae facultatis communicationem est ubique. Haec enim est causa, quae replet et complet ea, quae ipsam participare naturaliter solent, et quae secundis omnibus praeest, et quae adest omnibus foecundis illustrationum progressibus. Propter vero essentiam non mixtam cum rebus, quae sunt in loco, et propter eximiam puritatem nusquam est. Si enim separabilis et separata est, est collocata supra omnia.

Similiter etiam in nullo est eorum, quae sunt inferiora ipsa. Sive enim ubique tantum esset, causa quidem esse

rescribi voluerat; et vulgata potest commode explicari, modo comma ponas post *πᾶσι*, et ita accipias: »et quod omnibus adest, per foecundos illustrationum progressus.« Ad *ἐλλάμψεις* cf. Plotinum adv. Gnosticos p. 201. C: — *κακείθεν ἔχονσα δίδωσι τῷ μετ' αὐτήν, καὶ ὥσπερ ἐλλάμπουσα ἐλλάμπεται*. Hinc *ἐλλαμψις* Dionysio Areopagitae dicitur *sacra scriptura* quae divinitus illuminat, vitam humanam. Vid. caelest. hirarch. cap. 1. ibiq. Corderii Annotat.

(12) A. *ἔστιν, τῶν ἀποτελεσμάτων ὑπαρδου*.

εἴτε γὰρ πανταχοῦ μόνον ἦν, αἷτιον μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκωλύετο, καὶ ἐν πᾶσιν εἶναι τοῖς μετέχουσι· πρὸ πάντων δὲ οὐκ ἂν ἦν χωριστῶς. εἴτε οὐδαμοῦ, τοῦ πανταχοῦ χωρὶς, πρὸ πάντων μὲν εἶναι οὐκ ἐκωλύετο, καὶ μηδενὸς εἶναι τῶν ὑποδεστέρων.

Ἐν πᾶσι δὲ οὐκ ἂν ἦν, ὥς τὰ αἷτια πέφυκεν ἐν τοῖς αἷτιατοῖς¹ εἶναι, ταῖς ἐαυτῶν ἀφθόνοις μεταδόσεων. Ἴν' οὖν καὶ αἷτιον ὑπάρχον² ἐν πᾶσιν ἢ τοῖς³ δυναμένοις μετέχειν, καὶ χωριστὸν ὂν ἐφ' ἐαυτοῦ πρὸ πάντων ἢ τῶν ἀπ' αὐτοῦ πληρουμένων, πανταχοῦ ἐστίν, ἅμα καὶ οὐδαμοῦ καὶ οὐ μέρει μὲν πανταχοῦ, μέρος δὲ οὐδαμοῦ.

Οὕτως γὰρ⁴ ἂν αὐτὸ ἐαυτοῦ διεσπασμένον εἶη καὶ χωρὶς, εἴπερ τὸ μὲν αὐτοῦ πανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσι⁵, τὸ δὲ οὐδαμοῦ καὶ πρὸ πάντων ἀλλ' ὅλον πανταχοῦ, καὶ οὐδαμοῦ ὡσαύτως. Καὶ γὰρ τὰ μετέχειν αὐτοῦ δυνάμενα⁶ ὅλα ἐντυγχάνει, καὶ ὅλον ἐαυτοῖς εὐρίσκει παρὸν, καὶ κείνο ὅλον ἐξήρηται. τὸ γὰρ μετασχόν, οὐ καίκεν ἐν ἐαυτῷ κατέταξεν, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνου μετέσχευ, ὅσον χωρῆσαι δύναται⁷.

Καὶ οὕτε τὸ μεταδιδόναι αὐτοῦ στενοχωρεῖται, ταῖς τῶν πλειόνων μεθέξεισι χωρὶς ὅν' οὕτε τὰ μετέχοντα⁸ ἑλλιπῶς μεταλαγχάνει, πανταχοῦ ὄντος τοῦ μεταδιδόντος⁹.

ζθ'.¹⁰

Πάν ἀμέθεκτον, ἢ ἀμέθεκτόν ἐστι, ταύτη ἀπ' ἄλλης αἷτίας οὐχ ὑφίσταται· ἀλλ' αὐτὸ ἀρχή ἐστι καὶ αἷτία τῶν μετε-

(1) Ita cod. A. Edit: αἷτιοις.

(2) A. ὑπάρχη.

(3) A. πᾶσι καὶ τοῖς.

(4) Ita A. Edit: Καὶ οὕτως γὰρ ἂν.

(5) Huc revocavi illud καὶ supra alieno loco positum; atque ita cod. A. In editione deest h. l. καί.

(6) A. αὐτῶν οὐ δυνάμενα. Scilicet in exemplo, unde descriptus est Codex, fuerat αὐτῶν et correctum superne οὐ. Schw.

(7) A. δεδύνηται. Non displicet.

(8) A. μετασχόντα.

(9) Edit: — ὄντος μεταδιδόντος. Ego articulum ex cod. A. revocavi.

non impediretur, [*pro: sine ullo impedimento causa quidem esset*] et [*nihil esset, quod prohiberet ipsam*] esse in omnibus *eam* participantibus: non esset vero separabiliter *et separatim* ante omnia. Sive nusquam *esset*, sine ipso ubique, ante omnia quidem esse non prohiberetur, et nullius esse eorum, quae sunt inferiora.

In omnibus vero non esset, ut causae naturaliter solent esse in causatis per suas abundantes communicationes. Ut igitur et causa existens in omnibus sit iis, quae possunt *eam* participare, et separata existens in se ipsa sit ante omnia, quae replentur *et complentur* ab ipsa, ubique est, simul et nusquam; et non parte quidem ubique, parte vero nusquam.

Sic enim ipsa a se ipsa divulsa esset et separata, si quidem altera quidem ipsius *pars esset* ubique in omnibus, altera vero nusquam et ante omnia. Sed totum ubique [*sic esset*], et nusquam eodem modo. Etenim quae participare possunt ipsum *Totum*, in *Totum* incidunt, et *Totum* secum praesens inveniunt, et illud *Totum* [*ex aliis*] exemptum est. Id enim, quod [*rem aliquam*] participat, non etiam illam in se ipso collocat, sed ab illa participat, quantum capere potest.

Et neque ipsius *cum aliis* communicatio coarctatur *et angustatur*, quamvis ob plurium participationem *atque communionem* sit separatim; neque ea, quae participant *aliquid*, per defectum *et minus*, *quam oportet*, id participant, cum ubique sit illud, quod impertit [*sua bona illis, quae participant ipsa*].

XCIX.

Omne, quod imparticipabile, quatenus est imparticipabile, eatenus ab alia causa non *manat neque* subsistit:

(10) A. \overline{q} . Ad sequentia consule Plotinum p. 528 sqq. et p. 761 sq.

χομένων πάντων, καὶ οὕτως ἀρχὴ πᾶσα καθ' ἑκάστην σειρὰν ἀγέννητος.

Εἰ γὰρ ἐστὶν ἀμέθεκτον ἐν τῇ οἰκείᾳ σειρᾷ, τὸ πρωτεῖον ἔλαχε, καὶ οὐ πρόεισιν ἀπ' ἄλλων. οὐ γὰρ ἂν εἴη πρῶτον ἔτι, τὴν ιδιότητα ταύτην (καθ' ἣν ἐστὶν ἀμέθεκτον) παρ' ἄλλου τινὸς ὑποδεχόμενον. εἰ δὲ ἄλλων ἐστὶ καταδεέστερον, καὶ ἀπ' ἐκείνων πρόεισιν, οὐχ ἡ ἀμέθεκτόν ἐστι, ταύτη πρόεισιν, ἀλλ' ἡ μετέχον. ἀπ' ὧν γὰρ ὥρμηται, τούτων δῆπου μετέχει, καὶ ὧν μετέχει, ταῦτα οὐκ ἐστὶ πρῶτως. ὃ δὲ ἀμέθεκτόν ἐστι ¹, τοῦτο πρῶτως ἐστίν. οὐκ ἄρα ἡ ἀμέθεκτον, ταύτη ἀπ' αἰτίας ἐστίν ἡ μὲν γὰρ ἀπ' αἰτίας, μετέχον ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀμέθεκτον ἡ δὲ ἀμέθεκτον, μετεχομένων αἰτίων, καὶ οὐκ αὐτὸ μετέχον ἄλλων.

ρ'. ²

Πᾶσα μὲν σειρά τῶν ὅλων εἰς ἀμέθεκτον αἰτίαν καὶ ἀρχὴν ³ ἀνατείνεται, πάντα δὲ τὰ ἀμέθεκτα τῆς μιᾶς ἐξέχεται τῶν ⁴ πάντων ἀρχῆς. εἰ γὰρ ἑκάστη σειρά ταυτόν τι πέπονθεν, ἐστὶ τι ἐν ἑκάστη ἡγεμονοῦν, τὸ τῆς ταυτότητος αἰτίον. ὥς γὰρ τὰ ὄντα πάντα ἀπ' ἐνός, οὕτω καὶ πᾶσα σειρά ἀπ' ἐνός. Πᾶσαι δὲ αὗται αἱ ἀμέθεκτοι μονάδες εἰς τὸ ἐν ἀνάγονται· διότι πᾶσαι τῷ ἐνὶ ἀνάλογον.

² Ἡ οὖν ταυτόν τι καὶ αὗται πεπόνθασιν τὴν πρὸς τὸ ἐν ἀναλογίαν, ταύτη εἰς τὸ ἐν αὐταῖς ἡ ἀναγωγή γίνεται· καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνός πᾶσαι, οὐδεμία τούτων ἀρχὴ ἐστίν, ἀλλ' ὥς ἀπ' ἀρχῆς ἐκείνης. ἡ δὲ ἑκάστη ἀμέθεκτος, ταύτη ἀρχὴ ἐκά-

(1) A. ἀμεθέκτως ἐστί.

(2) A. ρα. Particulam μὲν a fugā retraxi ope codicis A.

(3) A. ἀρχὴν καὶ αἰτίαν.

(4) Abest articulus a cod. A. De verbo ἐξέχομαι dixi supra ad caput XLVI. Argumento explicando inserviunt disputata Plotini p. 509 sqq.

sed ipsum est principium et causa eorum omnium, quae participantur; et ita principium omne in unaquaque serie non generatum est.

Si enim est imparticipabile in sua serie, primas *partes et principatum* est sortitum, neque progreditur ab aliis. Non enim amplius esset primum, si proprietatem istam (propter quam est imparticipabile) ab aliquo *manantem* susciperet. Si vero aliis est inferius, et ab illis progreditur, non quatenus est imparticipabile, eatenus progreditur, sed quatenus *aliquid* participat. A quibus enim est profectum, horum profecto particeps est, et quorum particeps est, haec non sunt primo. Quod vero est imparticipabile, hoc primo est. Non igitur quatenus *est* imparticipabile, eatenus a causa *manat et est*. Quatenus enim a causa *manat*, participans est, neque imparticipabile *est*. Quatenus vero *est* imparticipabile, *est* causa eorum, quae participantur, et non *illud* ipsum, quod aliorum est particeps.

C.

Omnis universorum series ad imparticipabilem causam et principium dirigitur, *contendit et refertur*; omnia vero, quae sunt imparticipabilia, ex uno *rerum omnium principio* pendent. Si enim unaquaque series idem aliquid patitur, *ergo* est in unaquaque aliquid, quod principatum obtinet, quod *est* ipsa Identitatis causa. Ut enim omnia Entia ab Uno *manant*, sic et omnis series ab Uno *manat*. Rursus vero omnes imparticipabiles Unitates ad Unum reducuntur, quoniam omnes Uni per proportionem respondent *eique similes sunt*.

Quatenus igitur idem aliquid et istae patiuntur *propter* ipsam cum Uno proportionem *et similitudinem*, eatenus ipsarum reductio fit ad Unum, et quatenus quidem omnes Unitates ab Uno *manant*, harum nulla principium est, sed ut ab illo principio *manans*. Quatenus vero unaquaque Unitas *est* imparticipabilis, eatenus unaquaque principium

στη. Τινῶν οὖν ἀρχαὶ οὐσαι τῆς πάντων ἀρχῆς ἐξέχονται. πάντων γὰρ ἀρχή ἐστιν, ἧς πάντα μετείληφεν.

Μετείληφε δὲ πάντα μόνον ὁ τοῦ πρώτου τῶν δὲ ἄλλων οὐ πάντα, ἀλλὰ τινά. διὸ καὶ τὸ ἀπλῶς πρῶτον ἐκεῖνο, τὰ δὲ ἄλλα πρὸς τινα μὲν τάξιν ἐστὶ πρῶτα, ἀπλῶς δὲ οὐ πρῶτα.

ρα'.

Πάντων τῶν νοῦ μετεχόντων ἡγεῖται ὁ ἁμέθεκτος νοῦς, καὶ τῶν τῆς ζωῆς ἢ ζωῇ, καὶ τῶν τοῦ ὄντος τὸ ὄν. αὐτῶν δὲ τούτων τὸ μὲν ὄν πρὸ τῆς ζωῆς, ἢ δὲ ζωῇ πρὸ τοῦ νοῦ. Διότι μὲν γὰρ ἐν ἐκάστη τάξει τῶν ὄντων πρὸ τῶν μετεχομένων ἐστὶ τὰ ἁμέθεκτα, δεῖ πρὸ τῶν νοερῶν εἶναι τὸν νοῦν καὶ πρὸ τῶν ζώντων τὴν ζωὴν, καὶ πρὸ τῶν ὄντων τὸ ὄν. Διότι δὲ προηγείται τὸ τῶν πλειόνων αἷτιον ἢ τὸ τῶν ἐλασσόνων, ἐν ἐκείνοις τὸ μὲν ὄν ἐστὶ πρῶτιστον· πᾶσι γὰρ παρ-
εστιν, οἷς ζωὴ καὶ νοῦς. Ζῶν γὰρ πᾶν καὶ νοήσεως μετέχον ἐστὶν ἐξ ἀνάγκης· οὐκ ἔμπαλιν δέ. οὐδὲ γὰρ τὰ ὄντα πάντα ζῇ καὶ νοεῖ. δευτέρα δὲ ἡ ζωὴ. πᾶσι γὰρ, οἷς νοῦ μέτεστι, καὶ ζωῆς μέτεστιν οὐκ ἔμπαλιν δέ. πολλὰ γὰρ ζῇ μὲν, γνώσεως δὲ ἄμοιρα ἀπολείπεται. τρίτος δὲ ὁ νοῦς.

Πᾶν γὰρ τὸ γνωστικὸν ὅπως οὖν καὶ ζῇ καὶ ἔστιν· εἰ οὖν πλειόνων αἷτιον τὸ ὄν, ἐλασσόνων δὲ ἡ ζωὴ, καὶ ἔτι ἐλασσόνων ὁ νοῦς, πρῶτιστον τὸ ὄν, εἶτα ζωὴ, εἶτα νοῦς.

(1) Edit. μόνον πάντη. Ego exhibui lectionem codicis A.

(2) A. ρβ. Cum sequentibus comparandi sunt Aristoteles de Anima I. 5 p. 19. III. 4 p. 57 sq. Sylb. cum Joannis Philoponi commentariis fol. A. p. 1. et fol. 2 p. 7. Plotin. p. 521 sq. p. 664 sq. Proclus in Platon. Theolog. I. 25 p. 61 sqq. II. 11 p. 127 sqq. Porphyrii Sententt. cap. XV. p. 221 sqq. Jamblichus de Mysterr. Aegypti. I. 7. p. 12, et Galeus in notis ad eum p. 190.

(3) Abest articulus a cod. A.

(4) A. καὶ τῶν ζώων.

(5) Cf. annot. meam ad Proclum in Platonis Alcib. p. 71.

(6) A. non habet τῶν.

(7) A. ἡ ζωὴ.

(8) Editio hunc locum partim lacunis hiantem partim interpolationibus foedatum ita praestat: — ἐξ ἀνάγκης· οὐκ ἔμπαλιν δέ. πολλὰ γὰρ ζῇ μὲν, ζῇ, καὶ νοεῖ, δευτέρα δὲ, ἡ ζωὴ. Πᾶσι γὰρ οἷς νοῦ, μέτεστι, καὶ ζωῆς μέτεστιν, οὐκ ἔμπαλιν δέ. πολλὰ γὰρ. Ego restitui Procli manum ex cod. A. (9) A. πλείστων.

est. Cum igitur aliquorum sint principia, ex omnium principio pendent. Omnium enim principium est *illud*, quod omnia participant.

Participant autem omnia solummodo (*illud*), quod primum est: alia vero *participant* non omnia, sed quaedam. Quamobrem etiam *illud est* simpliciter primum, alia vero ad quendam quidem ordinem *relata* sunt prima, simpliciter vero non sunt prima.

CI.

Omnibus, quae mentem participant, praeest imparticipabilis Mens. Et illis *omnibus*, quae vitam participant, praeest ipsa vita, et iis, quae participant ipsum Ens, praeest illud Ens *primum*. In his vero ipsis ipsum quidem Ens est ante vitam, vita vero ante Mentem. Quoniam enim in unoquoque ordine ipsorum Entium ante illa, quae participantur, sunt ea, quae sunt imparticipabilia, oportet ante intellectualia esse ipsam Mentem, et ante ea, quae vivunt, ipsam vitam, et ante ipsa *secunda* Entia illud Ens *primum*. Quoniam autem illud, quod est plurium causa, praecedit *et honoratius est*, quam illud, quod pauciorum est causa, in illis ipsum quidem Ens erit primum; omnibus enim adest, quibus *est* vita et Mens. Omne enim vivens etiam intelligentiae particeps est necessario. Non tamen etiam contra. Enim vero non omnia entia vivunt et intelligunt. Secunda vero (est) vita. Omnia enim, ad quae pertinet mens, etiam vitam sunt sortita. Neque vero contra (vice versâ). Multa enim vivunt quidem, cognitionis vero expertia relinquuntur. Tertia vero Mens *est*.

Omne enim, quod quomodocumque cognitione praeditum est, et vivit et est. Si igitur ipsum Ens *est* plurium causa, pauciorum vero ipsa Vita, et [longe] pauciorum etiam ipsa Mens, ergo primum est ipsum Ens, deinde Vita, deinde Mens [*pro: ipsum Ens est primum, ipsa Vita est secunda, Mens vero tertia.*]

ρβ'.¹

Πάντα τὰ μὲν ὁπωσοῦν ὄντα ἐκ πέρατός ἐστι καὶ ἀπειρίου διὰ τὸ πρώτως ὄν· πάντα δὲ τὰ ζῶντα ἑαυτῶν· κινητικά ἐστι διὰ τὴν ζωὴν τὴν πρώτην· πάντα δὲ τὰ γνωστικά γνώσεως μετέχει διὰ τὸν νοῦν τὸν πρώτον. Εἰ γὰρ τὸ καθ' ἑκάστην σειρὰν² ἀμέθεκτον τῆς οἰκείας ιδιότητος πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν αὐτὴν σειρὰν μεταδίδωσι, ὁῦλον δὲ³, ὅτι καὶ τὸ ὄν τὸ πρώτιστον μεταδίδωσι πᾶσι πέρατος ἅμα καὶ ἀπειρίας, μικτὸν ὑπάρχον ἐκ τούτων πρώτως· καὶ ἡ⁴ ζωὴ τῆς παρ' ἑαυτῇ⁵ κινήσεως. καὶ γὰρ ἡ ζωὴ πρώτη πρόοδος ἐστὶ καὶ κίνησις ἀπὸ τῆς μονίμου τοῦ ὄντος ὑποστάσεως. καὶ ὁ νοῦς τῆς γνώσεως. πάσης γὰρ γνώσεως ἡ ἀκρότης ἐστὶν ἐν νῷ καὶ νοῦς τὸ πρώτον γνωστικόν.

ργ'.⁶

Πάντα ἐν πᾶσιν οἰκείως δὲ ἐν ἑκάστῳ καὶ γὰρ ἐν τῷ ὄντι καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὁ νοῦς, καὶ ἐν τῇ ζωῇ τὸ εἶναι⁷ καὶ τὸ νοεῖν, καὶ ἐν τῷ νῷ τὸ εἶναι καὶ τὸ ζῆν. ἀλλ' ὅπου μὲν νοεῶς, ὅπου δὲ ζωτικῶς, ὅπου δὲ ὄντως ὄντα πάντα.

Ἐπεὶ γὰρ ἕκαστον ἢ κατ' αἰτίαν ἐστίν, ἢ καθ' ὑπαρξιν, ἢ κατὰ μέθεξιν, ἐν τε τῷ πρώτῳ τὰ λοιπὰ κατ' αἰτίαν ἐστὶ καὶ ἐν τῷ μέσῳ· τὸ μὲν πρώτον κατὰ μέθεξιν· τὸ δὲ τρίτον κατ' αἰτίαν, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τὰ πρὸ αὐτοῦ κατὰ μέθεξιν· καὶ ἐν τῷ ὄντι ἄρα ζωὴ προεἰληπται καὶ νοῦς, ἑκάστου δὲ κατὰ τὴν ὑπαρξιν χαρακτηριζομένου, καὶ οὔτε κατὰ τὴν αἰτίαν (ἄλλων γὰρ ἐστὶν αἴτιον) οὔτε κατὰ τὴν μέθεξιν (ἄλλαχόθεν γὰρ ἔχει

(1) A. ργ. Tum πάντα τὰ μὲν ὁπωσοῦν. quod recepi pro: τὰ ὁπωσοῦν edit. vulgatae.

(2) A. καθ' ἡμᾶς τὴν σειρὰν, vitiose. Schw.

(3) Fortasse δη, quod etiam Portus voluisse videtur.

(4) Abest ἡ a cod. A.

(5) A. ib. ἑαυτῶν.

(6) A. ρδ.

(7) A. καὶ τὸ εἶναι.

CII.

Omnia, quae quomodocumque sunt, ex fine sunt et infinito propter illud primo Ens; omnia vero viventia se ipsa movent propter illam primam vitam; omnia vero, quae cognoscendi facultatem habent, cognitionem participant propter illam primam Mentem. Si enim id, quod in unaquaque serie est imparticipabile, suam proprietatem impertit omnibus, quae sunt sub eadem serie, perspicuum est profecto, quod et illud primum Ens omnibus finem simul et infinitatem impertit, quod ex his primo sit mixtum; et ipsa vita motum apud se *existentem* [*vitam participantibus impertit*]. Etenim ipsa vita est primus progressus et motus ab illa stabili ipsius Entis hypostasi *atque natura*. Et ipsa Mens cognitionem *impertit*. Omnis enim cognitionis summitas est in Mente, et Mens *est* illud primum, quod cognoscendi facultate praeditum est.

CIII.

Omnia *sunt* in omnibus; proprie vero *sunt* in unoquoque. Etenim in ipso Ente *est* et Vita et Mens, et in ipsa Vita *est* ipsum Esse et ipsum Intelligere, et in ipsa Mente *est* ipsum Esse et ipsum Vivere. Sed *haec* alicubi quidem intellectualiter *sunt*, alicubi vero vitaliter, alicubi vero *sunt* vere Entia omnia.

Quoniam enim unumquodque est vel per causam vel per essentiam (substantiam) vel per communionem, et in ipso primo reliqua sunt per causam et in ipso medio; ipsum quidem primum per communionem, tertium vero per causam, et in tertio ea, quae sunt ante ipsum, per communionem: ergo et in ipso Ente Vita primum sumpta est et Mens. Cum vero unumquodque secundum *suam* essentiam (substantiam) figuretur, neque per causam *notetur* (aliorum enim est causa) neque per communionem (aliunde enim habet id, cuius est particeps), revera illic est et ipsum

τοῦτο, οὗ μετείληφεν) ὅτιως ἐστὶν ἐκεῖ καὶ τὸ ζῆν καὶ τὸ νοεῖν, ζωὴ οὐσιώδης καὶ νοῦς οὐσιώδης. καὶ ἐν τῇ ζωῇ κατὰ μέθεξιν μὲν ¹ τὸ εἶναι, κατ' αἰτίαν δὲ τὸ νοεῖν· ἀλλὰ ζωτικῶς ἐκότερον κατὰ τοῦτο γὰρ ἡ ὑπαρξίς, καὶ ἐν τῇ νῦ καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ οὐσία, κατὰ μέθεξιν καὶ νοερώς ἐκότερον. καὶ γὰρ τὸ εἶναι τοῦ νοῦ γνωστικόν, καὶ ² ἡ ζωὴ γνωστὴ.

ρδ'. ³

Πᾶν τὸ πρώτως αἰώνιον τὴν τε οὐσίαν καὶ τὴν ἐνέργειαν αἰώνιον ἔχει. εἰ γὰρ ⁴ πρώτως μεταλαγχάνει τῆς τοῦ αἰῶνος ἀδιόττητος, οὐ τῇ μὲν αὐτῆς ⁵ μετέχει, τῇ δὲ οὐ, ἀλλὰ πάντῃ μετέχει. ἢ γὰρ κατὰ τὴν ἐνέργειαν ⁶ μετέχον οὐ μετέχει κατὰ τὴν οὐσίαν. ἀλλ' ἀδύνατον. ἢ γὰρ ἐνέργεια κρείττων ἐστὶ τῆς οὐσίας, ἢ κατ' οὐσίαν μετέχον οὐ μετέχει κατὰ τὴν ἐνέργειαν.

Καὶ ἐστὶ τὸ ⁷ πρώτως αἰώνιον τὸ αὐτὸ καὶ χρόνου μετέχον πρώτως. καὶ χρόνος μὲν τινῶν μετρήσει τὴν οὐσίαν πρώτως, αἰὼν δὲ οὐδενός, ὁ παντός χρόνου κρείττων· εἵπερ τὸ πρώτως ⁸ αἰώνιον οὐ συνέχεται κατ' οὐσίαν ὑπὸ αἰῶνος. ἅπαν ἄρα τὸ πρῶτον αἰώνιον τὴν τε οὐσίαν ἔχει καὶ τὴν ἐνέργειαν αἰώνιον.

ρε'. ⁹

Πᾶν τὸ ἀθάνατον αἰδίων· οὐ πᾶν δὲ τὸ αἰδίων ἀθάνατον. εἰ γὰρ ἀθάνατόν ἐστι τὸ ἀεὶ ζωῆς μετέχον, τὸ δὲ ἀεὶ ζωῆς μετέχον καὶ τοῦ εἶναι μετέχει, καὶ τὸ ἀεὶ ζῶν ἀεὶ ἐστίν, ὥστε τὸ ἀθάνατον πᾶν αἰδίων. ἐστὶ δὲ τὸ ἀθάνατον ¹⁰ τὸ ἄδεκτον

(1) Portus verterat: »per *essentiam* quidem.« Ego correxi.

(2) Α. τοῦ νοῦ, γνωστικόν, καί. bene; et hunc sensum reddit Aem. Portus. Ego reduxi illud vocabulum, quod in editione exciderat.

(3) Α. ρε.

(4) Α. ἡ γὰρ.

(5) Α. αὐτοῦ.

(6) Α. κατὰ ἐνέργειαν.

(7) Α. non habet articulum.

(8) Α. πρῶτον.

(9) Α. ρε.

vivere et ipsum intelligere, vita essentialis et Mens essentialis. Et in ipsa vita *est* per communionem quidem ipsum esse, per causam vero ipsum intelligere; sed utrumque vitaliter *inest*; in hoc enim *est* ipsa essentia (substantia) et in ipsa Mente *est* et ipsa vita et ipsa essentia, per communionem et intellectualiter utrumque. Etenim ipsum Esse Mentis *est* cognoscendi facultate praeditum, et ipsa Vita *est* cognitio.

CIV.

Omne, quod est primo aeternum, et essentiam et actionem aeternam habet. Si enim primo participat Aevi perpetuitatem *ac aeternitatem*, non partim quidem ipsam participat, partim vero non; sed *ipsam* omnino participat. Vel enim per actionem participans *ipsam*, per essentiam non participat. Sed *hoc est impossibile*. Vel enim actio praestantior erit essentia, vel per essentiam participans *ipsam* non participat per actionem.

Et erit id, quod primo est aeternum idem, et illud, quod primo temporis est particeps. Et tempus quidem rerum aliquarum essentiam primo metietur, Aevum vero, quod omni tempore praestantius *est*, nullius rei essentiam primo metietur; si quidem illud, quod est primo aeternum, ab Aevo per essentiam non continetur. Omne igitur primum aeternum et essentiam et actionem habet aeternam.

CV.

Omne immortale *est* aeternum: non omne vero aeternum *est* immortale. Si enim immortale est *illud*, quod semper vitae particeps est, et quod semper vitae particeps est, ipsius quoque Esse particeps est, et quod semper vivens *est*, *illud etiam* semper est, ergo omne immortale *est*

(10) Haec et sequentia in cod. A. ita contrahuntur: ἔστι γὰρ ἀθάνατον, τὸ ἀδεκνόν θανάτου καὶ ἔστι κρείττονα καὶ χείρονα τῆς ζωῆς. ἀδεκνὰ δὲ ὄντα τοῦ θανάτου, αἰεὶ δὲ ὄντα. οὐ πᾶν ἄρα κ. τ. λ.

θανάτου καὶ αἰὲ ζῶν· αἰῶδιον δὲ τὸ ἄδεκτον τοῦ μὴ εἶναι καὶ αἰὲ ὄν.

Εἰ δὲ πολλὰ τῶν ὄντων ἐστὶ κρείττονα καὶ χείρονα τῆς ζωῆς, ἄδεκτα τοῦ ἀθανάτου ὄντα, αἰὲ δὲ ὄντα· οὐ πᾶν ἄρα τὸ αἰῶδιον ἀθάνατόν ἐστιν, ἀλλὰ μὴν ὅτι πολλὰ αἰὲ ὄντα οὐκ ἀθάνατά ἐστι, δῆλον. Ἔστι γάρ τινα τῶν ὄντων ἅμοιφα μὲν ζωῆς, αἰὲ δὲ ὄντα καὶ ἀνώλεθρα.

Ὡς γὰρ ἔχει τὸ ὄν πρὸς τὴν ζωὴν, οὕτω τὸ αἰῶδιον πρὸς τὸ ἀθάνατον. Ἡ γὰρ ἀναφαίρετος ζωὴ τὸ ἀθάνατόν ἐστι, καὶ ἀναφαιρέτως ὄν, αἰῶδιον. τὸ δὲ ὄν τῆς ζωῆς περιληπτικώρον καὶ τοῦ ἀθανάτου· ἄρα τὸ αἰῶδιον.

ρς'. ³

Παντός τοῦ πάντα αἰωνίου κατὰ τε αἰτίαν καὶ ἐνέργειαν, καὶ τοῦ τὴν οὐσίαν ἔχοντος ἐν χρόνῳ, μέσον ἐστὶ τὸ πῇ μὲν αἰώνιον, πῇ δὲ χρόνῳ μετρούμενον· τὸ γὰρ τὴν οὐσίαν ἔχον ὑπὸ χρόνου περιεχομένην κατὰ πάντα ἐστὶν ἔγχρονον· πολλὰ γὰρ πρότερον τοῦτο καὶ τὴν ἐνέργειαν ἔγχρονον ἔλαχεν.

Τὸ δὲ κατὰ πάντα ἔγχρονον τῷ κατὰ πάντα αἰωνίῳ πάντῃ ἀνόμοιον. αἱ δὲ πρόοδοι πᾶσαι διὰ τῶν ὁμοίων.

Ἔστιν ἄρα τὶ μεταξὺ τούτων. ἢ οὖν ⁵ τῇ οὐσίᾳ αἰώνιον, τῇ ἀνεργείᾳ δὲ ἔγχρονον, τὸ μέσον, ἢ ἀνάπαλιν. ἀλλὰ τοῦτο

(1) »Fortasse τοῦ θανάτου. Sic paulo ante.« Aem. Portus. Male, si quid video; nec suffragatur codex A.

(2) Ita scripsi jubente cod. A. Edit. καὶ τοῦ θανάτου. Portus: »Ergo ipsum aeternum est illud, quod non recipit ipsum non esse, et quod semper est« Male.

(3) A. ρς. Ad haec et sequentia adhibe Aristotelis Topic. IV. 5. p. 333 et VI. 3 p. 376. Plotin. p. 228 sq. et p. 325 sqq. Platonis Phaedon. cap. 59 p. 79 Wytt. et quae Wytttenbachius plura ad eum locum congressit p. 280 sqq.

(4) A. πρότερον τοῦ κατὰ τὴν ἐνέργειαν ἔγχρονον ἔλαχε.

(5) Abest οὖν a cod. A.

aeternum. Est autem illud immortale, quod non recipit mortem, et semper vivit, aeternum vero, quod non recipit ipsum non Esse, et quod semper est.

Si vero multa eorum, quae sunt, praestantiora et deteriora sunt ipsa vitâ, immortalitatem [*imo vero mortem*] non recipiunt, quia sunt, et semper sunt, non igitur omne, quod est aeternum, est immortale. Sed tamen quod multa, quae semper sunt, immortalia non sint, perspicuum est. Sunt enim quaedam, quae sunt, expertia quidem vitae, semper tamen existentia et interitus expertia.

Ut enim se habet ipsum Ens ad ipsam vitam, sic etiam ipsum aeternum *se habet* ad ipsum immortale. Illa enim vita, quae *suo possessori* non potest auferri, est illud, quod dicitur immortale, et illud, quod est sine ablatione, *quod est ablationis et privationis expers, est* aeternum. Illud vero, quod est (ens), magis (plus) quam vita complectitur; et proinde aeternum magis (plus) quam immortale, *ipsum vero Ens plura complectitur, et latius patet, quam vita* [*et mors.*]

CVI.

Omnis illius, quod prorsus est aeternum et per essentiam et per actionem, et illius, quod essentiam habet in tempore *comprehensam*, medium est, quod modo (est) aeternum, modo tempore mensuratur. Quod enim essentiam habet a tempore *comprehensam*, in omnibus *partibus et prorsus* est in tempore comprehensum. Hoc enim longe prius [*est*], et actionem in tempore *comprehensam* est sortitum.

Quod vero in omnibus *partibus et prorsus* est in tempore comprehensum, illi, quod in omnibus *partibus et prorsus* est aeternum, prorsus *est* dissimile. Omnes vero *rerum* progressus per similia *fiunt*.

Est igitur aliquid *medium* inter haec. Vel igitur illud, quod *est inter haec* medium, essentia *est* aeternum, actione

ἀδύνατον. ἔσται γὰρ τῆς ὀυσίας ἡ ἐνέργεια κρείττων. Λέι-
πεται δὴ θάτερον εἶναι τὸ μέσον.

ρζ.

Πᾶν τὸ πῇ μὲν αἰώνιον, πῇ δὲ ἔγχρονον, ὃν τέ ἐστιν
ἅμα καὶ γένεσις. Καὶ γὰρ τὸ αἰώνιον πᾶν ὃν ἐστὶ. καὶ τὸ με-
τρούμενον ὑπὸ χρόνου γένεσις ὥστ' εἰ τὸ αὐτὸ³ χρόνου με-
τέχει καὶ αἰῶνος, οὐ κατὰ τὸ αὐτὸ δέ, καὶ τὸ αὐτὸ ἔσται,
ὃν τε καὶ γένεσις, οὐ καθ' ἓν ἄμφω⁴.

Ἐκ δὴ τούτων φανερόν, ὅτι ἡ μὲν γένεσις, καὶ τὴν οὐσίαν
ἔγχρονον ἔχουσα, ἀνήρηται εἰς τὸ πῇ μὲν ὄντος, πῇ δὲ γετέ-
σεως κοινωνοῦν, αἰῶνος ἅμα καὶ χρόνου μετέχον.

Τοῦτο δὲ εἰς τὸ κατὰ πάντα αἰώνιον. τὸ δὲ κατὰ πάντα
αἰώνιον εἰς τὸ ὄν, τὸ προαιώνιον.

ρη'.⁵

Πᾶν τὸ ἐν ἐκάστη τάξει μερικὸν διχῶς μετέχειν δύναται
τῆς ἐν τῇ προσεχῶς ὑπερκειμένη διακοσμήσει μονάδος⁶, ἢ δια
τῆς οἰκείας ὁλότητος, ἢ διὰ τοῦ ἐν ἐκείνῃ μερικοῦ καὶ συστοί-
χου πρὸς αὐτὸ κατὰ τὴν πρὸς ὅλην τὴν⁷ σειρὰν ἀναλογίαν.

Εἰ γὰρ δι' ὁμοιότητος ἡ ἐπιστροφή πᾶσιν ἐστὶ, τῷ ἐν
τῇ⁸ ὑπερκειμένη τάξει μοναδικῶ καὶ ὅλῳ τὸ ἐν⁹ τῇ καταδε-

(1) A. ἔσται ἄρα τῆς.

(2) A. ρη.

(3) A. ὥστε τὸ αὐτό.

(4) A. γένεσις, οὐ καθ' ἓν ἄμφω. Hoc amplexus sum. Edit:
ὃν τε καὶ γένεσις ἄμφω. Ceterum confer ad argumentum Platonis
Timaeum p. 27 sq. p. 22 sqq. Bekkeri. Aristotel. de generat. et
corrupt. I. 3. p. 8. sqq. Sylb. Plutarch. advers. Colotem. p. 1115
p. 547 sqq. Wyttenb. et Porphyrii Sentent. cap. XIII. et XIV.
p. 222 ed. Cantabrig.

(5) A. ρθ.

(6) A. δύναται τῆς ἐν τῷ προσεχῶς ὑπερκειμένης τῇ διακοσμήσει
μονάδος. Plud τῆς, quod ab editione abest, recepi.

(7) Abest τὴν a cod. A.

(8) A. παῖσι, καὶ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ.

vero in tempore comprehensum, vel contra. Sed hoc *est* impossibile. Erit enim actio praestantior ipsâ essentiâ. Restat igitur, ut illud, quod est *inter haec* medium, alterum horum sit.

CVII.

Omne, quod partim quidem *est* aeternum, partim vero in tempore comprehensum, est simul et Ens et generatio *vel ortus*. Et enim omne aeternum est Ens, et quod a tempore mensuratur, *est* generatio *vel ortus*. Quare si idem particeps est temporis et Aevi, non vero eodem modo; idem etiam erit et Ens et generatio, non secundum unum utrunque.

Ex his igitur perspicuum *est*, quod ipsa quidem generatio, cum et ipsam essentiam in tempore comprehensam habeat, pendet ex eo, quod partim quidem particeps est ipsius Entis, partim vero *particeps est ipsius* generationis, quoniam Aevi simul et temporis est particeps.

Hoc autem *refertur* ad id, quod in omnibus *partibus* et *prorsus est* aeternum. Quod vero in omnibus *partibus* et *prorsus est* aeternum, *refertur* ad ipsum Ens, quod est ante ipsum Aevum.

CVIII.

Omne, quod est in unoquoque ordine particulare, bifariam in proxime superiore dispositione participare potest Unitatem, vel per suam integritatem, vel per *suam* in illa *dispositione* particularem, et cognatam cum ipso *particulari sortem*, propter (secundum) proportionem, *quam habet ipsum particulare* cum tota serie.

Si enim per similitudinem ipsa reversio omnibus est, illi, quod in superiore ordine est singulare et totum, illud, quod est inferiore *ordine* particulare, *est* dissimile; et ut particulare Toti, et ut alius atque alius ordinis [*et hoc ad*

(9) A. καὶ ὅλω τῷ ἐν.

στέρμα μερικὸν ἀνόμοιον καὶ ὡς ὅλῳ¹. μερικὸν καὶ ὡς τάξεως ἄλλης καὶ ἄλλης.

Πρὸς δὲ, τὸ ἐκ τῆς φύτης σειρᾶς ὄν, ὅμοιον², διὰ τὴν τῆς ιδιότητος³ κοινωνίαν, καὶ πρὸς, τὸ τῆς ὑπερκειμένης προσ-εχῶς ὁμοταγές, διὰ τὴν ἀνάλογον ὑπόστασιν.

Δήλον δὲ, ὅτι διὰ τούτων αὐτῷ μέσων ἢ πρὸς ἐκεῖνο γίνεσθαι⁴ πέφυκεν ἐπιστροφῇ, ὡς δι' ὁμοίων ἀνόμοιον.

Τὸ μὲν γάρ, ὡς μερικῶ μερικόν⁵, ὅμοιον. τὸ δὲ, ὡς τῆς αὐτῆς ὄν σειρᾶς οἰκεῖον. Ἐκεῖνο δὲ τὸ τῆς ὑπερκειμένης ὅλον κατ' ἀμφοτέρω ἀνόμοιον.

ρθ'.⁶

Πᾶς⁷ μερικὸς νοῦς μετέχει τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ πρωτίστης ἐνάδος, διὰ τε τοῦ ὅλου καὶ διὰ⁸ τῆς ὁμοταγοῦς αὐτῷ μερικῆς ἐνάδος. καὶ πᾶσα μερικὴ ψυχὴ τοῦ ὅλου μετέχει, διὰ τε τῆς ὅλης ψυχῆς καὶ τοῦ μερικοῦ νοῦ. Καὶ πᾶσα σῶματος μερικῆ⁹ φύσις διὰ τε τῆς ὅλης φύσεως καὶ μερικῆς ψυχῆς μετέχει τῆς ὅλης¹⁰ ψυχῆς.

Πᾶν γὰρ μερικὸν μετέχει τῆς ἐν τῇ ὑπερκειμένῃ τάξει μονάδος, ἢ διὰ τῆς οἰκειᾶς ὁλότητος, ἢ διὰ τοῦ ἐν ἐκείνῃ μερικοῦ καὶ πρὸς αὐτὸ ὁμοταγοῦς¹⁰.

(1) Ita cod. A. Edit: καὶ ὅλως ὅλῳ.

(2) Edit: σειρᾶς ὅλον ὅμοιον. Ego secutus sum codicem A. Proxime ad vocem ὁμοταγές cf. supra cap. XXI. p. 38.

(3) A. αἰδιότητος.

(4) A. γίνεσθαι, ut monuit Editor. Quod restitui. Edit: γίνεσθω male.

(5) A. μερικὸν μερικῶ.

(6) A. ρθ.. Sic repetitur idem numerus, qui supra.

(7) Ita A. Edit: Πῶς. Male. vide sequentia.

(8) Cod. A. non habet διὰ hoc loco. Ceterum et hic et alibi Portus vertit: propter. Debat: per, quod semel monuisse sufficit.

(9) A. μερικοῦ. Ceterum si superiora conferas: πᾶς μερικὸς νοῦς, — πᾶσα μερικὴ ψυχὴ, intelligas periphrasin, pro πᾶν σῶμα μερικόν, de qua Wytttenbachius monuit ad Platon. Phaedon. p. 232

unum, illud ad alium ordinem referatur, nec in eodem ordine utramque ponatur.]

Praeterea vero illud, quod ex eadem est serie, est simile propter proprietatis communicationem, et praeterea illud superioris ordinis proxime simul collocatum, est illi simile propter similem hypostasim atque naturam.

Perspicuum igitur est, quod per haec, quae media sunt inter ipsum *Totum* et ipsum *particulare*, reversio ad illud fieri solet, ut per similia dissimile (*procreatur, et progressus ad dissimile per simile non raro fit.*

Nam alterum quidem, ut *particulari* *particulare*, est simile. Alterum vero, ut id, quod est ejusdem seriei proprium. Illud vero *Totum*, quod est superioris ordinis, est utraque de causa dissimile.

CIX.

Omnis particularis Mens particeps est illius Unitatis, quae est supra Mentem et prima, per ipsum Universale et per ipsam Unitatem, quae cum ipsa *Mente* simul est collocata. Et omnis particularis Anima particeps est Totius (ejus, quod est universale) et propter ipsam universalem animam et propter ipsam particularem Mentem. Et omnis corporis particularis natura propter universalem naturam et propter particularem animam particeps est universalis animae.

Omne enim particulare particeps est illius Unitatis, quae est in superiore ordine, vel per suam integritatem vel per suam in illo ordine particularem et cum ipso *particulari* simul collocatam atque cognatam sortem.

sq. et ipse dixi ad Plotin. de pulcrit. p. 139 sqq. et ad Ciceron. de N. D. II. 54 p. 436.

(10) A. *ὑποτάκτου* et in marg. ab eadem manu *ἰσ. ὑποτάκτου*. Ad argumentum hujus capitis cf. Plotin. p. 598 sqq. Procl. in Theolog. Platon. II. 1. p. 92. et Cudworth. System. intellect. p. 910. ed. Moshem.

Πάντων τῶν καθ' ἐκάστην σειράν διατεταγμένων τὰ μὲν πρῶτα καὶ τῇ ἑαυτῶν μονάδι συνημμένα μετέχειν δύναται τῶν ἐν τῇ ὑπερκειμένῃ σειρά προσεχῶς ἰδρυμένων δι' ¹ ἀναλογίας.

Τὰ δὲ ἀτελέστερα καὶ πολλοστὰ ² ἀπὸ τῆς οἰκείας ἀρχῆς οὐ πέφυκεν ἐκείνων ἀπολαύειν. διότι γὰρ τὰ μὲν ἐστὶ συγγενῇ πρὸς ἐκεῖνα, φύσιν ἐν τῇ σφαιτέρᾳ τάξει λαχόντα κρείττονα καὶ θειοτέρων, τὰ δὲ πορρώτερον προελήλυθε, δευτέραν καὶ ὑπηρετικὴν, ἀλλ' οὐ πρωτουργὸν καὶ ἡγεμονικὴν ἐν τῇ σειρά πάσης κεκληρωμένα πρόοδον, ἐξ ἀνάγκης τὰ μὲν ὁμοφυῶς συζευγνύται τοῖς ³ ἐκ τῆς ὑπερκειμένης τάξεως, τὰ δὲ ἀσύναπτά ἐστι πρὸς ἐκείνην. οὐ γὰρ ἅπαντα τῆς ἴσης ἐστὶν ἀξίας, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ διακοσμήσεως· οὐδὲ γὰρ εἰς ὁ λόγος ⁴, ἀλλ' ὡς ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς ἓν, πάντα πρόεισιν ἐκ τῆς οἰκείας μονάδος.

Ἰδτε οὐτε δύναμιν ἔλαχε τὴν αὐτὴν. ἀλλὰ τὰ μὲν ὑποδέχεσθαι δύναται τὰς τῶν ὑπερκειμένων προσεχῶς μεθέξεις, τὰ δὲ ⁵ ἀνομοιούμενα ταῖς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἐπὶ πλεῖστον προόδοις, τῆς τοιαύτης παρήρηται δυνάμεως.

Πάσης τῆς νοερᾶς σειράς ⁶ οἱ μὲν εἰσι θεοὶ νόες ὑποδεξιμένοι θεῶν μεθέξεις· οἱ δὲ νόες μόνον καὶ πάσης τῆς ψυ-

(1) Abest δι' a cod. A.

(2) Platonicum vid. Stallbaum. ad Philebum p. 135 cf. Suidam III. p. 142. Zonaras p. 1567 τὸ πολλοστὸν explicat τὸ ἀκαριαῖον. Dionysius Areopagita de divn. nomm. cap. IV §. 4 p. 555: — ὁ μέγας οὗτος καὶ ὀλοκαμπής καὶ ἀείφωτος ἥλιος, κατὰ πολλοστὸν ἀπῆχημα τὰ γαθοῦ, καὶ πάντα, ὅσα μετέχειν αὐτοῦ δύναται, φωτίζει κ. τ. λ. Cf. Maximī Scholion ad eum locum p. 605. Recte quoque ibidem Cordierius Lucretiano vocabulo *multesimus* usus est. Adde Bakium ad Cleomedis Meteora II. 2. p. 443 sq.

(3) A. συζεύγνυται τῆς.

(4) A. εἰς ὁ λόγος. Ita dedi. Editio non habet articulum.

(5) Lacunam explēvi ope codicis A. Editio ita: προσεχῶς. *** τὰ δὲ. Ceterum hanc doctrinam carpit scriptor nescio quis in fragmento codicis Darmstadini, cum dicit: Ἐκ μὲν γὰρ ἀρχῆς πάντα γηγέννηται, ὡς τὰ ἱερὰ φασὶ λόγια, καὶ οὐχ ἕτερον, ὡς τὰ Πορφυρίου

CX.

Omnia in unaquaque serie dispositorum prima quidem, et quae cum sua Unitate sunt conjuncta, participare possunt ea, quae sunt in superiore serie proxime collocata, per proportionem.

Quae vero sunt imperfectiora et multesima, *i. e. una de multis partibus*, a suo principio *manantia*, non solent naturaliter illis frui. Quoniam enim alia quidem sunt cognitione conjuncta cum illis, quod naturam in suo ordine praestantiorum et diviniorum sortita sint, alia vero longius progressa sunt, secundam et *superiorem* ministram et *famulam*, non autem primariam et principalem in ipsa tota serie progressionem sortita, necessario alia quidem propter naturae cognitionem junguntur cum iis, *quae pendent ex superiore ordine*; alia vero non junguntur *neque conjungi possunt cum illo superiore ordine*. Non enim omnia sunt ejusdem dignitatis et pretii, quamvis sint ex eadem dispositione, *quamvis sint ejusdem ordinis*. Neque enim *omnium est una et eadem ratio*, sed ut ab Uno et ad Unum omnia progrediuntur ex sua Unitate.

Quare neque potestatem eandem sortita sunt; sed alia quidem suscipere possunt ipsas proxime suprasitorum participationes (communiones); alia vero, quae dissimilia sunt ipsis progressionibus, *quae progrediuntur ab ipsis principiis quam longissime, ex hujusmodi facultate detracta sunt, ex hujusmodi potestate sunt exempta*.

CXI.

Omnis intellectualis seriei aliae quidem sunt divinae Mentis, quae deorum communiones susceperunt, aliae vero

καὶ Ἰαμβλίχου ληροῦσι περὶ τῶν προσόδων συντάγματα. Ἀποκεκρίσθωσαν δὲ ἡμῖν καὶ αἱ τοῦ Πρόκλου περιπτολογίαι περὶ τῶν ἀπογεννήσεων.

(6) A. οὐσίας.

χιτῆς αἱ μὲν εἰσι νοεραὶ ψυχαί, εἰς νοῦς ἀνηρημέναι οἰκείους, αἱ δὲ ψυχαὶ μόνον ¹.

Καὶ πάσης τῆς σωματικῆς φύσεως αἱ μὲν καὶ ψυχὰς ἔχουσιν ἐφεστώσας ἄνωθεν, αἱ δὲ εἰσι φύσεις μόνον, τῆς τῶν ψυχῶν ἁμοιοὶ ² παρουσίας. Ἐκάστης γὰρ σειρᾶς οὐχ ὅλον τὸ γένος εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀνηρηθῆναι πέφυκεν, ἀλλὰ τὸ ἐν αὐτῇ ³ τελειότερον καὶ συμφύεσθαι τοῖς ὑπερκειμένοις ἱκανόν.

Οὔτε οὖν πᾶς νοῦς θεοῦ ἐξήπται, ἀλλ' οἱ ἀκρότατοι καὶ ἐνικότατοι τῶν νόων οὗτοι γὰρ ταῖς θείαις ἐνάσι συγγενεῖς. οὔτε πῦσαι ψυχαὶ μετέχουσι νοῦ τοῦ μεθεκτοῦ ⁴, ἀλλ' ὅσαι νόερώταται. οὔτε πᾶσαι σωματικαὶ φύσεις ἀπολαύουσι ψυχῆς παρουσίας ⁵ καὶ μετεχομένης, ἀλλ' αἱ τελειότεραι καὶ λογιθέστεραι. καὶ οὕτως ⁶ ἐπὶ πάντων ὁ λόγος τῆς ἀποδείξεως.

ριβ'.

Πάσης τάξεως τὰ πρῶτιστα μορφήν ἔχει τῶν πρὸ αὐτῶν. τὰ γὰρ καθ' ἑκάστην ἀκρότητα γένη διὰ τὴν ὁμοιότητα συνάπτεται τοῖς ὑποκειμένοις, καὶ διὰ τὴν συνέχειαν τῆς προόδου τῶν ὅλων ⁷. ὥστε οἷα ἔστιν ἐκεῖνα πρῶτως, τοιαύτην ἔλαχε καὶ ταῦτα μορφήν, συγγενῇ πρὸς τὴν ἐκείνων φύσιν καὶ φαίνεται εἶναι τοιαῦτα ⁸ κατὰ τὴν ιδιότητα τῆς ὑποστάσεως, οἷα τὰ πρὸ αὐτῶν.

ριγ'.

Πᾶς ὁ θεὸς ἀριθμὸς ἐνιαῖός ἐστιν. εἰ γὰρ ὁ θεὸς ἀριθ-

(1) Ad argumentum hujus universi loci cf. Platon. Phaedr. p. 247 sq. p. 41 sqq. Bekker. ibiq. Hermiae Commentar. p. 133 sqq. Astii. Aristotel. de Anima III. 4 p. 57 sq. Sylb. cum Jo. Philoponi commentar. fol. q. pag. 7 sqq. coll. Ejusdem prooem. fol. A. p. 1. Plotin. p. 20 A et praesertim ejus libros περὶ οὐσίας ψυχῆς p. 360 sqq. Proclum in Platon. Tim. p. 74 sq. et Porphyrii Sententi. cap. I — XI p. 220 — 222.

(2) Α. ἁμοιοί. et ita posui. Edit: ἁμοιοί.

(3) Ita cod. A. Edit: ἐν αὐτῷ.

(4) Α. νοῦ τοῦ μεθεκτοῦ. In editione illud τοῦ absorpserat vocem νοῦ.

(5) Α. παρουσίας atque ita scripsi. Edit: παρουσίας.

(6) Α. οὕτως. Mox ibid. deest ὁ.

(7) Fortasse h. l. aliquid deest, ut hujusmodi sententia: τὰ ὑποκείμενα (sc. συνάπτεται) τοῖς ὑπερκειμένοις.

(8) Lacunam explevi ex copiis cod. A. Edit: — φύσις τοιαῦτα sine ullo lacunae indicio.

Mentes tantum. Et omnis animalis *seriei*, quae continet animas, aliae quidem sunt intellectuales animae, quae pendunt ex suis mentibus, aliae vero *sunt* animae tantum.

Et omnis corporeae naturae aliae quidem *naturae* etiam animas habent instantes (ipsisque praefectas) superne, aliae vero sunt naturae tantum, expertes animarum praesentiae. Uniuscujusque enim seriei non totum genus ex eo, quod est ante ipsum, pendere (naturâ) solet; sed id, quod in eo (eâ) perfectius est, et quod cum superioribus per naturae cognationem conjungi potest.

Neque igitur omnis Mens ex Deo pendet, sed summae et maxime singulares Mentes. Hae enim divinis Unitatibus *sunt* cognatae. Neque omnes animae participes sunt mentis, quae est participabilis, sed illae, quotquot *sunt* maxime intellectuales. Neque omnes corporeae naturae fruuntur animâ praesente et ea, quae participatur; sed illae, quae sunt perfectiores et rationi similiores. Atque in omnibus haec *est* demonstrationis ratio.

CXII.

Omnis ordinis ea, quae prima sunt, formam habent eorum, quae sunt ante ipsa. Genera enim, quae sunt in unaquaque summitate, propter similitudinem conjunguntur cum subjectis et propter cohaerentiam progressus *rerum* universarum. Quare qualia sunt illa primo, talem et ista formam sortita sunt cognatam cum illorum natura; et videntur esse talia propter *suae* naturae (substantiae) proprietatem, qualia *sunt* illa, quae sunt ante ipsa.

CXIII.

Omnis divinus numerus unicus et singularis est. Si

(9) Ad haec et sequentia adhibe Aristotelem de Animâ I. 4. p. 16 Sylb. Ciceron. Tuscull. Dispp. I. 10 ibiq. Davis. Plutarch. de animarr. generat. in Platonis Tim. p. 1012; Vol. IX p. 124 Wyttenb. Plotin. p. 486 sq. Porphyrii Sentent. cap. XXXVIII. p. 245 sq. Proclum in Platon. Theolog. IV. 29 p. 224 sqq. Theologum arithmet. p. 6. p. 4 sq. ed. Ast. et Jo. Laur. Lydum de menss. p. 14 sqq. et p. 28.

μὸς αἰτίαν ἔχει προηγουμένην, τὸ ἐν, ὡς ὁ νοερός τὸν νοῦν¹, καὶ ὁ ψυχικός τὴν ψυχὴν, καὶ ἔστιν ἀνάλογον τὸ πλῆθος πανταχοῦ πρὸς τὴν αἰτίαν, δηλὸν δὴ ὅτι καὶ ὁ θεὸς ἀριθμὸς ἐνιαῖός ἐστιν, εἴπερ τὸ ἐν θεός· τοῦτο δὲ, εἴπερ τὰγαθὸν καὶ τὸ ἐν² ταυτόν· καὶ γὰρ τὰγαθὸν καὶ θεὸς ταυτόν· οὐ γὰρ μηδὲν ἔστιν ἐπέκεινα, καὶ οὐ πάντα ἐφίεται, θεὸς τοῦτο.

Καὶ ἀφ' οὗ τὰ πάντα καὶ πρὸς ὃ, τοῦτο δὲ ἀγαθόν. Εἰ ἄρα ἔστι πλῆθος θεῶν, ἐνιαῖόν ἐστι τὸ πλῆθος. ἀλλὰ³ μὴ ὅτι ἔστι, δηλόν. εἴπερ πᾶν αἴτιον ἀρχικὸν οἰκείου πλήθους ἡγεῖται καὶ ὁμοίου πρὸς αὐτὸ καὶ συγγενοῦς.

ριδ'.

Πᾶς θεὸς ἐνὰς ἔστιν αὐτοτελής, καὶ πᾶσα αὐτοτελής ἐνὰς θεός. εἰ γὰρ τῶν ἐνάδων διττός ὁ ἀριθμὸς, ὡς δέδεικται πρότερον, καὶ αἱ μὲν αὐτοτελεῖς εἰσιν, αἱ δὲ ἐλλείψεις ἀπ' ἐκείνων, τῷ δὲ ἐνὶ καὶ τὰγαθῷ συγγενῆς καὶ ὁμοφυῆς ὁ θεὸς ἀριθμὸς, ἐνάδες εἰσὶν αὐτοτελεῖς οἱ θεοί⁴. καὶ ἔμπαλιν, εἰ ἔστιν αὐτοτελής ἐνὰς, θεὸς ἔστιν.

Καὶ γὰρ ὡς ἐνὰς τῷ ἐνὶ, καὶ ὡς αὐτοτελής τὰγαθῷ συγγενεστάτῃ διαφερόντως ἐστὶ, καὶ κατ' ἄμφω τῆς θεῆς ιδιότητος μετέχει, καὶ ἔστι θεός. εἰ δὲ ἐνὰς μὲν, οὐκ αὐτοτελής δὲ, ἢ αὐτοτελής μὲν ἢ ὑπόστασις, οὐκέτι δὲ ἐνὰς, εἰς ἑτέραν ἂν ἐτάττετο τάξιν⁵, διὰ τὴν τῆς ιδιότητος ἐξαλλαγὴν.

(1) A. τὸ ὄν, ὡς ὁ ἔρως.

(2) A. τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ ἐν. Hoc recepi. Edit: καὶ ἐν.

(3) A. ἐνιαῖόν ἐστιν. ἀλλὰ, omissio τὸ πλῆθος. Ceterum ad rem cf. Platonis Phaedrum p. 246 sq. p. 23. Ast. p. 41 Bekkeri. et Proclum in Theolog. Platon. I. 23 p. 58.

(4) A. ὁ θεός. male. Schw.

(5) Locum misere foedatum restitui auxilio codicis A. Editio enim ita habet: καὶ ἔστι θεός **** ἢ αὐτοτελής — οὐκέτι δὲ *** εἰς ἑτέραν ἐτάττετο τάξιν, neglecto ἂν.

enim divinus numerus causam habet antecedentem et principalem, scilicet ipsum Unum, ut intellectualis numerus habet causam antecedentem ipsam Mentem, et ipse numerus animarum, qui vulgo dicitur animalis, animam habet causam antecedentem, et ubique multitudo est suae causae similis, perspicuum igitur est, quod et ipse divinus numerus est singularis et unicus, si quidem ipsum Unum est Deus. Hoc vero verum est, si quidem ipsum Bonum et Unum est idem. Et enim ipsum Bonum et Deus est idem. Quo enim nihil est superius, et quod omnia expetunt, hoc est Deus.

Et a quo omnia manant, et ad quod omnia contendunt et feruntur, hoc vero est Bonum. Si igitur est Deorum multitudo, haec multitudo est singularis. Verum quod sit Deorum multitudo, perspicuum est; siquidem omnis causa principalis suae multitudini praestet et ei, quae similis est ipsi et cognata.

CXIV.

Omnis Deus est Unitas perfecta, et omnis perfecta Unitas est Deus. Si enim Unitatum duplex est numerus, ut ante demonstratum est, et earum aliae quidem perfectae sunt, aliae vero sunt illuminationes ab illis manantes, ipsi vero Uni et ipsi Bono cognatus est, et cum eo natus vel et eadem natura praeditus ille divinus numerus, ergo ipsi Dii sunt Unitates perfectae; et contra (vice versâ), si est perfecta Unitas, est Deus.

Et enim ut Unitas ipsi Uni, et ut Unitas perfecta ipsi Bono per cognationem conjunctissima insigniter est, et duabus de causis divinam proprietatem participat, et est Deus. Si vero Unitas quidem (esset), neque vero perfecta, vel perfecta quidem substantia (hypostasis), neque vero Unitas, in alio collocaretur ordine propter ipsam proprietatis immutationem.

Πᾶς θεὸς ὑπερουσίος ἐστὶ καὶ ὑπέρζωος καὶ ὑπέρνους. Εἰ γὰρ ἐνὰς ἐστὶν ¹ ἕκαστος αὐτοτελής, ἕκαστον δὲ τούτων οὐχὶ ἐνὰς, ἀλλ' ἡνωμένον, δῆλον δὴ ὅτι πάντων ἐστὶν ἐπέκεινα ² τῶν εἰρημένων ἵπας θεός, οὐσίας, καὶ ζωῆς, καὶ τοῦ. Εἰ γὰρ διέστηκε μὲν ταῦτα ἀλλήλων ³, πάντα δὲ ἐστὶν ἐν-πᾶσιν, ἕκαστον τὰ πάντα ὄν, ἐν ᾗ οὐκ ἂν εἴη μόνον.

Ἔτι δὲ, εἰ τὸ πρῶτον ὑπερουσίον, ἵπας δὲ θεός ⁴ τῆς τοῦ πρώτου σειρᾶς ἐστὶν, ἥ θεός, ὑπερουσίος ἕκαστος ⁵ ἂν εἴη· ἀλλὰ μὴν, ὅτι τὸ πρῶτον ὑπερουσίον, φανερόν. οὐ γὰρ ταῦτόν ἐνί τε εἶναι καὶ οὐσία εἶναι. οὐδὲ ταῦτόν τὸ ἐστὶ καὶ τὸ ἥνεται ⁶.

Εἰ δὲ μὴ ταῦτόν, ἡ ἅμφω τὸ πρῶτον, καὶ ἐστὶ οὐχ ἐν μόνον ⁷, ἀλλὰ τι καὶ ἄλλο παρὰ τὸ ἐν, καὶ μετέχον δὴ λοιπὸν ἐνός, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦ ⁸· ἡ θιάτερον τούτων. Ἀλλ' εἰ μὲν οὐσία, ἐνδεές ἐστὶ τοῦ ἐνός. Ὅπερ ἀδύνατον, εἶναι τὰγαθὸν καὶ τὸ πρῶτον ἐνδεές.

Ἐν ἄρα μόνον ἐκεῖνο. ὥστε ὑπερουσίον. εἰ δὲ, ὃ ⁹ ἕκαστον ἐστὶ πρώτως, τούτου τὴν ιδιότητα πάσῃ τῇ σειρᾷ δίδωσι, καὶ

(1) A. εἰ γὰρ ἐν ἐστὶν. Ex tribus, quae praecedunt, vocabulis: ὑπερουσίος, ὑπέρζωος et ὑπέρνους, primum non sacris modo scriptoribus, quod contendit Schneiderus, sed nostro etiam, i. e. profano, quem dicunt, vindicandum, alterum dubiis eximendum, tertium addendum Schneideri Lexico. Moser. De voce ὑπερουσίος indeque ductis vid. Suiceri Thes. eccles. II. p. 379 sq. ubi etiam ὑπερουσίως et ὑπερουσιότης exemplis firmatur cf. etiam Suidam III. p. 545 Kusteri et Indicem Graecitatis Theodoretii ed. Schulzii in vocc. Proclus in Platon. Theolog. I. 24. p. 59. — τὰς τε ὑπερουσίους αὐτῶν (τῶν θεῶν) ἐνὰδας.

(2) A. ἐπέκεινά ἐστι.

(3) A. ἀπ' ἀλλήλων. In seqq. etiam cod. A. agnoscit duplicatam particulam in verbis: ἐν ᾗ οὐκ ἂν εἴη μόνον. Nec minus supra Bekkerus in Platonis Symposio p. 176. p. 377 retinuit illud: ἰδὼς ἂν ἐγὼ — ἦτον ἂν εἴην ἀσθής. Qua in re, ut nunc quidem alios taceam, sententiam mihi suam probavit Disseuius meus in Disquisitt. philogg. I. p. 28 sq.

(4) A. θεός δέ.

(5) Abest ἕκαστος a cod. A.

(6) Ita cod. A. Edit: καὶ τὸ ἥνωσθαι.

CXV.

Omnis Deus est superessentialis et supervitalis et supermentalis, [*ut ita loqui liceat, pro: omnis Deus est omni essentia, omni vita, et omni Mente superior*]. Si enim unusquisque *Deorum* est Unitas perfecta, horum vero unumquodque non Unitas, sed Unitum est, perspicuum igitur est, quod omnis Deus est supra omnia, quae dicta sunt, *scilicet supra* essentiam et Vitam et Mentem. Si enim haec differunt quidem inter se, omnia vero sunt in omnibus, unumquodque cum sit omnia, non erit Unum tantum.

Praeterea vero, si illud, quod est Primum, est superessentiale, *i. e. supra essentiam*, omnis vero Deus et ipsius Primi [*i. e. primae*] seriei, quatenus est Deus, unusquisque *Deorum* erit superessentialis. Atqui, quod illud, quod est primum, sit superessentiale *omnique essentia superius*, est perspicuum. Non enim idem est et Uni esse et essentiae esse, *vel, unum esse et essentiam esse*. Neque idem est ipsum Est et Unitum est.

Si vero non est idem, vel utrumque erit illud, quod est Primum, et erit non Unum tantum, sed aliquid etiam aliud praeter ipsum Unum, et id, quod jam in posterum (ceteroquin) est particeps Unius: at non illud, quod est per se Unum. Vel erit alterum horum. Sed si quidem est essentia, indigens erit ipsius Unius, quod impossibile est, nec ullo modo fieri potest, ut ipsum Bonum et ipsum Primum sit indigens, id est, *indigeat aliqua re*.

Illud igitur est Unum tantum. Quamobrem est superessentiale *i. e. supra omnes essentias*. Si vero quod unumquodque est primo, hujus proprietatem toti seriei dat atque

(7) A. οὐχ ἐν μόνον. In Ed. nonnisi operarum vitio est: οὐχ ὅν μόνον, quod apparet ex scriptione οὐχ et versione: non unum tantum.

(8) A. αὐτὸ ἐν cf. supra cap. II.

(9) A. non habet ὁ.

ὁ θεὸς ἀριθμὸς ἵπας ὑπερουσίος ἐστίν· ἐπεὶ καὶ τὰ ὅμοια παράγει πρὸ τῶν ἀνομοίων ἕκαστον τῶν ἀρχικῶν αἰτίων. εἰ ἄρα ὁ πρῶτιστος θεὸς ὑπερουσίος, καὶ θεοὶ πάντες ὑπερουσίοι πάντῃ¹· γὰρ ὅμοιοι ἔσονται. Οὐσίαι δὲ ὄντες ἀπὸ οὐσίας ἢν παράγοντο τῆς πρώτης, ὡς μονάδες τῶν οὐσιῶν.

ρις'.

Πᾶς θεὸς μεθεκτός ἐστι, πλήν τοῦ ἐνός². "Οτι μὲν γὰρ ἐκεῖνο ἀμέθεκτον, δῆλον, ἵνα μὴ μετεχόμενον, καὶ τινος διὰ τοῦτο γενόμενον³, μηκέτι πάντων ὁμοίως ἢ τῶν τε προόντων⁴ καὶ τῶν ὄντων αἷτιον.

"Οτι δὲ αἱ ἄλλαι ἐνάδες⁵ μετέχονται ἤδη, δείξομεν οὕτως. εἰ γὰρ ἔστιν ἄλλη μετὰ τὸ πρῶτον ἀμέθεκτος ἐνάς, τί διοίσει⁶ τοῦ ἐνός; Ἡ γὰρ ὡσαύτως ἐν ἔστιν⁷, ὡςπερ ἐκεῖνο. Καὶ πῶς τὸ μὲν δεύτερον, τὸ δὲ πρῶτον⁸; Ἡ οὐχ ὡσαύτως· καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐν τε καὶ οὐχ ἐν. ἀλλὰ τὸ οὐχ ἐν τοῦτο, εἰ μὲν μηδεμία ὑπόστασις, ἔσται μόνον ἐν. Εἰ δὲ ὑπόστασις τις⁹ ἄλλη παρὰ τὸ ἐν, μετεχόμενον ἔσται τὸ ἐν ὑπὸ τοῦ οὐχ ἐνός. Καὶ τὸ μὲν αὐτοτελές, τὸ ἐν, ὃ¹⁰ συνάπτει πρὸς τὸ αὐτοῦ.

"Ωστε τοῦτο πάλιν ὁ θεός, ἢ θεός· τὸ δὲ οὐχ¹¹ ἐν, ὑπο-

(1) A. ταύτη.

(2) Ita cod. A. In editione male neglectus erat articulus. Ceterum sequentibus junge Plotinum p. 531 sq. et Proclum ipsum in Platonis Theologiam I. 19 p. 50 sq. II. 4 p. 95 sq.

(3) A. καὶ διὰ τοῦτο τινός γενόμενον.

(4) A. πρώτων. Portus vertit: »et primorum Entium.« Non agnoscunt Lexica illud πρόειμι. Sed tamen in ejusmodi loco mutare non sum ausus. Πρόειμι agnoscit Theodorus Metochita cap. 67 p. 447 ed. Müller et Kiessling. Et dubitationem plane eximit locus geminus Nostri cap. 122 ubi προσῆναι diserte jungitur verbo εἶναι.

(5) A. μονάδες. Pergit id. μετέχονται, ἤδη δείξομεν οὕτως.

(6) A. ἐνάς, τὸ διοίσει.

(7) A. bene ἐν ἔστιν. et hoc recepi pro lectione edit: ὡσαύτως ἔστιν.

(8) Portus in margine. Vel, et quodam modo alterum etc. et sine interrogatione legeretur enclitice, καὶ πῶς etc. Sed interrogationem habet etiam cod. A.

(9) Abeat τις a cod. A.

suppeditat, et ipse divinus numerus omnis superessentialis est; quoniam et unaquaeque principalium causarum similia producit ante dissimilia. Si igitur ille primus Deus *est* superessentialis, et omnes Dii *sunt* superessentiales. Prorsus enim similes erunt. Cum autem sint essentiae, ab illa prima essentia producentur, ut Unitates essentiarum.

CXVI.

Omnis Deus participabilis est, praeter *illud*, quod est Unum. Quod enim illud [*primum Unum sit*] imparticipabile, perspicuum est. Hoc autem ideo dicitur,] ne, si ab aliquo participaretur, et alicujus propterea fieret, [*a quo penderet,*] non amplius omnium pariter et primorum Entium et [*secundorum*] Entium esset causa.

Quod autem aliae Unitates participentur jam, demonstrabimus ita. Si enim est alia Unitas post illud primum Unum imparticipabilis, quid differet ab Uno? Vel enim eodem modo est Unum, quo illud [*Unum, pro, vel talis est, quale est illud Unum*]. Sed quomodo alterum quidem *est* secundum, alterum vero primum? Vel non eodem modo, *nec talis est Unitas, quale est ipsum Unum*; et alterum quidem *erit* per se Unum, alterum vero *erit* et Unum, et non Unum. Sed hoc non Unum, si quidem nulla *sit* hypostasis, erit tantum Unum. Si vero *sit* aliqua alia hypostasis praeter ipsum Unum, ipsum Unum erit participatum, *i. e. participabitur* ab illo, quod est non Unum. Et alterum quidem [*est*] perfectum, [*scilicet*] ipsum Unum, quod conjunctum est cum illo, quod est per se Unum.

Quamobrem hoc rursus *erit* Deus, quatenus Deus [*est per se Unum, idque perfectum*]. Illud vero non Unum subsistens in communione [*vel per communionem*] ipsius

(10) A. $\tilde{\sigma}$, ut correxit editor, et uti scripsi. Edit: ϕ male.

(11) A. οὐδ' ἐν.

στὰν ἐν μεθεξεί τοῦ ἐνός ὑφέστηκε. μεθεκτὴ ἄρα ἐστὶ πᾶσι
ἐνός μετὰ τὸ ἐν ὑποστᾶσα, καὶ πᾶς θεὸς μεθεκτός.

ριζ'.

Πᾶς θεὸς μέτρον ἐστὶ τῶν ὄντων. εἰ γὰρ ἐστὶν ἐνιαῖος
ἄπας ὁ θεός, τὰ πλήθη πάντα τῶν ὄντων ἀφορίζει καὶ μετρεῖ.
Πάντα μὲν γὰρ τὰ πλήθη, τῇ ἑαυτῶν φύσει ἀόριστα ὄντα,
διὰ τὸ ἐν ὀρίζεται. τὸ δὲ ἐνιαῖον μετροῦν καὶ περατοῦν, οἷς
ἂν παρῇ, βούλεται περιάγειν εἰς ὅρον τὸ μὴ τοιοῦτον κατὰ
τὴν αὐτοῦ δύναμιν.

Γίνεται γὰρ κακῆνο ἐνοσιδὲς τῇ μεθέξει. τοῦτο δὲ τῆς
ἁοριστίας τε καὶ ἀπειρίας ἀφίσταται καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐνοσιδὲς,
τοσοῦτῳ ἦτον ἀόριστον καὶ ἄμετρον. μετρεῖται ἄρα πᾶν
πλήθος τῶν ὄντων ὑπὸ τῶν θείων ἐνάδων.

ριγ'.

Πᾶν, ὅ,τι περ ἂν ἐν τοῖς θεοῖς ᾖ, κατὰ τὴν αὐτῶν ἰδιό-
τητα προὑφέστηκεν ἐν αὐτοῖς καὶ ἐστὶν ἡ ἰδιότης αὐτῶν
ἐνιαία καὶ ὑπερούσιος. ἐνιαίως ἄρα καὶ ὑπερουσίως πάντα ἐν
αὐτοῖς. Καὶ γὰρ εἰ τριχῶς ἕκαστον ὑφέστηκεν, ἢ κατ' αἰτίαν
ἢ καθ' ὑπαρξιν ἢ κατὰ μέθεξιν, πρῶτος δὲ πάντων ἀριθμὸς
ὁ θεὸς ἀριθμὸς, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ἔσται κατὰ μέθεξιν, ἀλλὰ
πάντα καθ' ὑπαρξιν, ἢ κατ' αἰτίαν.

(1) Plato de Legg. IV. p. 716 e. p. 355 Bekkeri: ὁ δὲ θεὸς
ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ
ποῦ τις, ὡς φασιν, ἄνθρωπος. Tangit Protagorae illud: πάντων χρη-
μάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι. Vid. Platon Theaet. p. 152 a p. 313
Heindorfii hujusque annot. cf. Cratyl. p. 385 e p. 12 Heinf. cui loco
adhibe Procli scholia §. 29. sqq. p. 14 sq. ed. Boissonad. Adde
Aristotel. Metaphys. III. 5 p. 61 Sylburgii et Plotinum p. 752 A.
infra.

(2) A. ὁ πᾶς.

(3) A. αὐτῶν.

(4) Ita cod. A. Edit: τὸ δὲ ἐν ὄν. Sed Argentinam lectionem
confirmant sequentia; ceterum vid. supr. cap. 23 p. 44 et cap. 74
Suid. I. p. 747 et Corderii Onomast. Dionys. Areop. p. 514 sq. Per-
git id. μετρεῖν.

(5) A. καὶ περιάγειν. Addita haec copula Infinitivi causā,
quem codex A. proxime Participio subsistuerat.

Unius subsistit. Participabilis igitur est omnis Unitas, quae post Unum subsistit, et omnis Deus *est* participabilis.

CXVII.

Omnis Deus est ipsorum Entium mensura. Si enim omnis Deus est singularis, omnes ipsorum Entium multitudines definit et metitur. Omnes enim multitudines sua natura cum sint indefinitae, per ipsum Unum finiuntur. Illud vero, quod est singulare (unicum), metiens et finiens *illa*, quibus adfuerit, vult circumducere ad finem illud, quod per suam facultatem non est tale.

Fit enim et illud Uni simile propter communionem cum Uno. Hoc autem ab indefinitione, *i. e. indefinita ratione*, et ab infinitate deficit, *recedit ac remotum est*; et quo magis *est* Uni simile; eo minus *est* indefinitum et immensum, *vel expers mensurae*. Mensuratur igitur omnis Entium multitudo a divinis Unitatibus.

CXVIII.

Omnis, quodcumque fuerit in ipsis Diis, propter ipsorum proprietatem in ipsis prius existit, et ipsorum proprietates est singularis et superessentialis. Singulariter igitur et superessentialiter omnia *sunt* in ipsis Diis. Etenim si trifariam unumquodque subsistit: vel per causam vel per essentiam (substantiam) vel per communionem, omnium vero primus numerus *est* ille divinus numerus, [ergo] nihil in ipsis Diis erit per communionem, sed omnia per essentiam (substantiam) vel per causam *in ipsis erunt*.

(6) A. Ita cod. A. Edit: τοσούτω μάλλον.

(7) A. τὴν αὐτήν. Ad sequentia consule Plotinum p. 753 sqq. Proclus in Platon. Theolog. I. 24 p. 64. III. 1. p. 123; Porphyrii Sententt. cap. XXXVIII. p. 245 sq. Jamblich. de mysterr. Aegyptt. VIII. 2 p. 258 Galei.

(8) A. ταυτοῖς, sed in ora: γο. ἐν αὐτοῖς.

(9) Ita A. Edit: καὶ ἔστιν ἰδιότης.

Ἀλλὰ καὶ ὅσα ὡς αἰτιοὶ πάντων προειλήφασιν, οἰκείως τῇ ἑαυτῶν ἐνώσει προειλήφασιν. Καὶ γὰρ πᾶν τὸ κατ' αἰτίαν τῶν δευτέρων ἡγεμονοῦν ¹, ὡς αὐτὸ πέφυκεν, οὕτως ἔχει τὴν αἰτίαν τῶν καταδεεστέρων. Πάντα ἄρα ἔστιν ἐν τοῖς θεοῖς ἐνιαίως καὶ ὑπερουσίως.

ριθ'. ²

Πᾶς θεὸς κατὰ τὴν ὑπερουσίον ἀγαθότητα ὑφέστηκε, καὶ ἔστιν ἀγαθὸς οὔτε κατὰ μέθεξιν οὔτε κατ' οὐσίαν. Καὶ γὰρ αἱ ἕξεις καὶ αἱ οὐσίαι δευτέραν καὶ πολλοστήν ἔλαχον τάξιν ἀπὸ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὑπερουσίως.

Εἰ γὰρ τὸ πρῶτον ἐν, καὶ τὰγαθὸν, καὶ ἡ ἐν, τὰγαθὸν, καὶ ἡ τὰγαθὸν, ἐν, καὶ πᾶσα ἡ σείρα τῶν θεῶν ἐνοειδῆς τέ ἐστι καὶ ἀγαθοειδῆς κατὰ μίαν ιδιότητα, καὶ οὐ κατ' ἄλλο ἕκαστος ἐνὸς καὶ ἀγαθότης.

Ἀλλ' ἡ ἐνὸς, ταύτη ἀγαθότης, καὶ ἡ ἀγαθότης, ἐνός. καὶ ὡς μὲν ἀπὸ τοῦ πρώτου προελθόντες οἱ μετὰ τὸ πρῶτον, ἀγαθοειδεῖς καὶ ἐνοειδεῖς· εἴπερ ἐμείνο ἐν, καὶ τὰγαθόν. ὡς δὲ οἱ ³ θεοὶ πάντες, ἐνάδες καὶ ἀγαθότητες. Ὡς οὖν τὸ ἐν τὸ τῶν θεῶν ὑπερουσίον, οὕτω καὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτῶν ὑπερουσίον, οὐκ ἄλλο τι ὄν παρὰ τὸ ἐν. Οὐ γὰρ ἄλλο ἕκαστος· εἴτα ἀγαθόν ⁴, ἀλλὰ μόνον ἀγαθόν ⁵. ὥσπερ οὐδὲ ἄλλο· εἴτα ἐν ⁶, ἀλλὰ μόνον ἐν.

ρκ'. ⁷

Πᾶς θεὸς ἐν τῇ ἑαυτοῦ ὑπάρξει τὸ προνοεῖν τῶν

(1) Inde ab ἡγεμονοῦν usque ad καταδεεστέρων in cod. A. desunt omnia.

(2) De re consule Plotinum περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ, καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν p. 61 sq. Proclum in Theolog. Platon I. 15. p. 40 infr. et p. 41 et I. 23 p. 58. et Cyrillum adversus Julianum p. 145 B. C. et p. 273 A. ed. Spanhem.

(3) Abest οἱ a cod. A. Quod placeat si ita distinguas: ὡς δὲ θεοὶ, πάντες, ἐνάδες κ. αγ. »Ut vero dii, omnes, (sc. sunt) Unitates et Bonitates.«

(4) Ita et cod. A. recte. Schw. Portus voluerat ἡ τὰγαθόν »quam ipsum bonum.«

(5) A. μόνον αὐτὸ τὰγαθόν.

(6) A. εἴτα ἐν. recte. Schw. Etiam h. l. Portus conjecerat ἡ τὸ ἐν.

(7) De argumento vid. Platonis Timaeum p. 30 p. 26 ed. Bekker. et Proclum in commentar. ad eum p. 126. Platon. de Legg. X.

Sed etiam quaecumque *Dii* ut omnium autores primum sumpserunt, ea convenienter suae Unitati (Unitioni s. Adnationi) primum sumpserunt. Etenim omne, quod per causam secundis praeest, ut ipsum naturaliter est, sic habet causam eorum, quae sunt inferiora. Omnia igitur sunt in Diis singulariter et superessentialiter.

CXIX.

Omnis Deus per suam superessentialem bonitatem subsistit, et est bonus, neque per communionem neque per essentiam. Etenim et ipsi habitus et ipsae essentiae secundum et multesimum, id est, unum de multis, ordinem sunt sortitae manantem ab ipsis Diis, sed superessentialiter.

Si enim illud primum Unum est etiam ipsum Bonum et [*Unum*], quatenus est Unum, est etiam ipsum Bonum, et quatenus est ipsum Bonum, est etiam Unum, ergo et omnis series Deorum est et Uni similis et Bono similis propter unam proprietatem, et non propter aliud unusquisque *Deorum est* Unitas et Bonitas.

Sed quatenus est Unitas, eatenus est Bonitas, et quatenus est Bonitas, eatenus est Unitas; et ut ab illo quidem primo progressi illi, qui sunt post illud Primum, sunt Bono similes et Uni similes; siquidem illud Unum est etiam ipsum Bonum. Ut vero Diī omnes, sunt Unitates et Bonitates. Ut igitur illud Unum Deorum est superessentiale, sic etiam ipsorum Bonum est superessentiale, quia nihil aliud est praeter ipsum Unum. Non enim aliud est *Deorum* unusquisque; itaque Bonum, sed tantum Bonum. Quemadmodum ne aliud quidem est *Deorum unusquisque*; itaque Unum, sed tantum Unum.

CXX.

Omnis Deus in sua essentia ipsam rerum universarum

p. 900 sq. Davis. ad Ciceron. de N. D. II. 31 fin. (p. 335 ed. nost.) Lennep. et Bentlei. ad Phalaridis epistoll. p. 149 et p. 292 sqq. Plotin. *περί προνοίας* p. 255 sqq. et *περί τοῦ πῶς τὸ πλῆθος κ. τ. λ.* p. 750 D. E. Proclum in Platonis Theolog. I. 15 p. 41 sqq. Theodoret. de Providentia lib. VI. p. 273.

ὅλων¹ κέκμηται. Καὶ τὸ πρῶτως προνοεῖν ἐν τοῖς θεοῖς. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα πάντα μετὰ θεοῦς ὄντα διὰ τὴν ἐκείνων μετουσίαν προνοεῖ τοῖς δὲ θεοῖς ἡ πρόνοια συμφυῆς ἐστίν².

Εἰ γὰρ τὸ τῶν ἀγαθῶν μεταδιδόναι τοῖς προνοουμένοις εξαίρετόν ἐστι τῆς προνοητικῆς ιδιότητος, οἱ δὲ θεοὶ πάντες ἀγαθότητές εἰσιν, ἢ οὐδενὶ μεταδώσουσιν ἑαυτῶν, καὶ οὐδὲν ἔσται ἀγαθὸν ἐν τοῖς δευτέροις. πόθεν γὰρ τὸ³ κατὰ μέθεξιν ἢ ἀπὸ τῶν πρῶτως τὰς ιδιότητας ἐχόντων; ἢ μεταδιδόντες ἀγαθῶν μεταδιδούσι, καὶ ταύτῃ προνοήσουσι τῶν πάντων.

Ἐν θεοῖς οὖν ἡ πρόνοια πρῶτως. καὶ τοῦ γὰρ ἡ πρὸ νοῦ⁴ ἐνέργεια, ἢ ἐν τοῖς ὑπερουσίοις; Ἡ δὲ πρόνοια (ὡς τοῦ νομα⁵ ἐμφαίνει) ἐνέργειά ἐστι πρὸ νοῦ. τῷ εἶναι ἄρα θεοὶ καὶ τῷ ἀγαθότητες εἶναι πάντων προνοοῦσι, πάντα τῆς πρὸ νοῦ πληροῦντες ἀγαθότητος.

ρκα'.

Πᾶν τὸ θεῖον ὑπαρξιν μὲν ἔχει τὴν ἀγαθότητα, δύναμιν δὲ ἐνιαίαν καὶ γνωσιν κρύφιον,⁶ ἄληπτον πᾶσιν ὁμοῦ τοῖς δευτέροις. Εἰ γὰρ ἐστι προνοητικὸν τῶν ὅλων, ἐστὶν ἐν αὐτῷ δύναμις κρατητικὴ τῶν προνοουμένων. δι' ἣν, ἀκράτητον καὶ ἀπερίγραφον τοῖς πᾶσιν ὑπάρχουσαν, πάντα πεπληρώμασιν ἑαυτῶν, πάντα ὑποστρώσαντες ἑαυτοῖς.

(1) A. τῶν ἄλλων male.

(2) A. non habet ἐστίν, nec aegre careamus hoc verbo.

(3) Edit: πόθεν τὸ κατὰ — ἐχόντων, ἢ. Ego addidi γὰρ ex cod. A. et hanc sententiam interrogative accepi. Portus vertit: »unde »manat id quod fit, per communionem vel ab illis, qui primo »prietates habent, hoc Bonum manabit.«

(4) Ed. h. l. asteriscum habet et Scholion in margine ad h. l.: πόθεν ὀνομάσθη πρόνοια. »Unde dicta sit providentia.« Portus. Ego in notā ponere consultius duxi.

(5) Cod. A. τὸ ὄνομα.

(6) Locus lacunosus in editione: δύναμιν δὲ *** καὶ ἄληπτον. Integravimus ex copiis codicis A.

providentiam possidet. Et ipsum primo *rebus universis* providere [*earumque providentiam primo possidere*] est in ipsis Diis. Nam alia quidem omnia, quae sunt post Deos, propter illorum *i. e. cum illis* communionem, *rebus* provident. At ipsis Diis providentia est cognata *et cum ipsis nata*.

Si enim ipsum impertiri bona iis, quibus providetur, [*et quorum provida cura geritur,*] est eximium munus proprietatis providentia praeditae, ipsi vero Dii omnes sunt Bonitates, vel nulli se ipsos impertientur, et nullum erit Bonum in secundis *naturis*. Unde enim illud (proficiscetur), quod (est) per participationem, nisi ab iis, qui primo proprietates habent? vel Dii, dum impertiuntur [*se ipsos iis, quorum providam curam gerunt, ipsis*] Bona impertiuntur, et ita *rebus* omnibus providebunt.

In Diis igitur est primo providentia. Etenim ubinam est illa ante Mentem actio, quam in ipsis superessentialibus? Ipsa vero providentia (ut ipsum nomen indicat) est actio ante Mentem. Igitur Dii propter ipsum Esse, *propter suam essentialiam*, et quod sint (sunt) Bonitates, omnibus provident [*omnia sua providentia curant, regunt, administrant*], omnia replentes illa Bonitate, quae est ante Mentem.

CXXI.

Omne divinum (numen) substantiam habet Bonitatem, Potestatem vero singularem et Cognitionem (Sapientiam) abditam (occultam), et incomprehensam omnibus simul secundis *naturis*. Si enim (divinum numen) *rerum universarum providam curam gerit*, [*iisque providendi facultate praeditum est*], est in ipso facultas, dominatrix rerum, quae providentiâ reguntur (*vel quae res, quibus providetur, in officio continet*). Propter quam *facultatem*, invictam et incircumscripam omnibus existentem, *Dii* omnia se ipsis repleverunt, quoniam omnia sibi ipsis subjecerunt [*et imperio suo subjecta tenent, et arbitratu suo moderantur*].

Πᾶν γὰρ τὸ ἀρχικὸν ἄλλων αἰτίον καὶ κρατητικὸν διὰ δυνάμειος περιουσίαν ἄρχει καὶ κρατεῖ κατὰ φύσιν.

Ἔστι δὴ οὖν ἡ πρωτίστη δύναμις ἐν τοῖς θεοῖς, οὐ τῶν μὲν κρατοῦσα, τῶν δὲ οὐ. Πάντων δὲ ἐξίσου προλαβοῦσα τὰς δυνάμεις ἐν ἑαυτῇ¹ τῶν ὄντων, οὔτε οὐσιώδης οὔσα δύναμις, οὔτε πολλῶ πλεον αἰτούσιος· ἀλλὰ τῇ ὑπάρξει τῶν θεῶν συμφυῆς καὶ ὑπερούσιος. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ πέρατα πάντων² τῶν γνώσεων ἐνοειδῶς ἐν τοῖς θεοῖς προϋφέστηκεν. Διὰ γὰρ τὴν θεϊαν γνῶσιν, τὴν ἐξηρημένην τῶν ὅλων, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι γνώσεις ὑπέστησαν, οὔτε νοερὰν οὔσαν, οὔτε ἔτι μῶλον τῶν μετὰ νοῦν τινα³ γνώσεων, ἀλλὰ κατὰ τὴν ιδιότητα τὴν θεϊαν ὑπὲρ νοῦν ἰδρυμένην.

Εἴτε ἄρα γνῶσις ἐστι θεία, κρυφίως ἐστὶν αὕτη καὶ ἐνοειδής ἡ γνῶσις· εἴτε δύναμις ἀπερίγραφος πᾶσι, καὶ περιήπτικὴ πάντων ὡσανύτως· εἴτε ἀγαθότης, τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν ἀφορίζουσα. καὶ γὰρ εἰ πάντα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, γνῶσις, δύναμις, ἀγαθότης· ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς τῷ ἀρίστῳ χαρακτηρίζεται, καὶ ἡ ὑπόστασις κατὰ τὸ ἄριστον· τοῦτο δὲ ἡ ἀγαθότης⁴.

ρκβ.

Πᾶν τὸ θεῖον καὶ προνοεῖ⁵ τῶν δευτέρων, καὶ ἐξήρηται τῶν προνοουμένων, μήτε τῆς προνοίας χαλώσης⁶ τὴν ἀμικτον αὐτοῦ καὶ ἐνιαίαν ὑπεροχὴν, μήτε τῆς χωριστῆς ἐνώσεως τὴν πρόνοιαν ἀφανιζούσης. Μένοντες γὰρ ἐν τῷ ἐνιαίῳ τῷ ἑαυ-

(1) A. ἐν αὐτῇ.

(2) Portus legi jubet παῶν. Recte, si modo γνώσεων germanum est. Verum quum etiam cod. A. persistat in πάντων, conicias fortasse: πάντων τῶν γνωστών »omnium cognobilium; i. e. eorum, quae cognosci possunt.«

(3) Edit: μετὰ τὸν νοῦν τινα delevi Articulum auctoritate usus codicis A. qui non agnoscit.

(4) Ad haec et sequentia cf. Platonis Philebum p. 64 p. 219 sqq. ed. Stallbaum; ejusdem Timaeum p. 29 sq. p. 25 ed. Bekker. p. 46 p. 53 Bekker. Plotinum περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ, καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν p. 61 sq.; item περὶ νοῦ p. 536 D. et Proclum ipsum in Theolog. Platon. Lib. V. cap. 17 p. 280 sq.

(5) A. προνοεῖ. Ed. προνοεῖται. Illud reposui.

Omne enim, quod imperatoria potestate praeditum est, *et quod est* aliorum causa, et quod propter (per) potestatis abundantiam (*virumque copiam*) dominandi vim habet, *illud* imperat et dominatur secundum naturam.

Est igitur prima potestas in ipsis Diis, quae non aliis quidem imperat, aliis vero non. Sed aequaliter omnium Entium potestates in se ipsa primo sumpsit, quamvis ipsa neque essentialis sit potestas, neque multo magis, *i. e. et multo minus sit* expers essentiae: sed substantiae Deorum cognata (ingenita) et superessentialis. Quinetiam ipsi fines omnium cognitionum uniformiter in ipsis Diis primo subsistunt. Nam propter divinam cognitionem ex universis *rebus* exemptam et aliae omnes cognitiones subsistunt, *quae divina cognitio* neque intellectualis est, neque multo magis *i. e. et multo minus est* una ex illis cognitionibus, quae sunt post aliquam Mentem, sed propter (secundum) proprietatem divinam est supra Mentem collocata.

Sive igitur cognitio est divina, ista cognitio est occulta et uniformis; sive potestas *est* incircumscripita omnibus, etiam omnium comprehendendorum vim habet eodem modo. Sive Bonitas *est*, essentiam ipsorum *Deorum* definit. Etenim si omnia sunt in ipsis *Diis*: cognitio, potestas, Bonitas [*etiam in ipsis est*]; substantia tamen (Deorum) Optimo exprimitur (Optimi notâ declaratur) et hypostasis (natura vere subsistens) secundum (per) Optimum. Hoc autem *est* ipsa Bonitas.

CXXII.

Omne divinum numen et providam curam gerit secundarum *naturarum et rerum*, et exemptum est ex iis, quorum providam curam gerit, ita ut neque providentia demittat, *remittat ac imminuat* non mixtam *ac puram* ipsius et singu-

(6) Portus haec bina membra, per Participium expressa, infert per *»ita tamen.«* Male. Ego delevi *tamen*. Pertinent enim haec ad utramque sententiam, quae antecessit. De verbo *χαλᾶν* dixi ad Proclum in Aleib. I. 13 p. 41 sq.

τῶν καὶ τῇ ὑπάρξει τὰ πάντα πεπληρώκασι τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως. Καὶ πᾶν τὸ δυνάμενον αὐτῶν μεταλαγχάνειν ἀπολαύει τῶν ἀγαθῶν, ὧν δέχεσθαι δύναται κατὰ τὰ μέτρα τῆς οἰκίας ὑποστάσεως, ἐκείνων αὐτῷ τῷ εἶναι, μᾶλλον δὲ προεῖναι¹, τὰ γὰρ τοῖς οὖσιν ἐπιλαμπρόντων.

Ὅντες γὰρ οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀγαθότης, αὐτῷ τῷ εἶναι τοῖς πᾶσιν ἀφθόγως τὰγαθὰ χορηγοῦσιν², οὐ κατὰ λογισμὸν ποιούμενοι τὴν διανομὴν³, ἀλλὰ τούτων μὲν κατὰ τὴν ἀξίαν δεδομένων, ἐκείνων δὲ κατὰ τὴν αὐτῶν ὑπαρξιν διδόντων. Οὔτε οὖν προνοοῦντες σχέσιν⁴ ἀναδέχονται πρὸς τὰ προνοούμενα.

Τῷ γὰρ εἶναι, ὃ εἰσι, πάντα ἀγαθύνουσιν. Πᾶν δὲ τὸ τῷ εἶναι ποιοῦν ἀσχετῶς ποιεῖ. Ἡ γὰρ σχέσις πρὸς θεοὺς ἐστὶ τοῦ εἶναι. Διὸ καὶ παρὰ φύσιν⁵.

Οὔτε χωριστοὶ ὄντες ἀναιροῦσι τὴν πρόνοιαν. Οὕτω γὰρ ἀναιρεῖν (ὃ μὴδὲ θέμις⁶ εἰπεῖν) τὴν ὑπαρξιν τὴν ἑαυτῶν, ἢ ἰδιότης ἀγαθότης ἐστίν. Ἀγαθοῦ γὰρ ἡ μετάδοσις εἰς πᾶν πρὸς μετέχειν δυνάμενον. Καὶ τὸ μέγιστόν ἐστιν οὐ⁷ τὸ ἀγαθοεῖδές, ἀλλὰ τὸ ἀγαθουργόν. Τοῦτο τοίνυν ἢ οὐδὲν ἔξει τῶν ὄντων, ἢ θεοὶ πρὸ τῶν ὄντων. οὐ γὰρ ὡς πού τοῖς μὲν κατὰ

(1) Adde Lexicis, et cf. supr. cap. CXVI. ibiq. not.

(2) A. τὰ ἀγαθὰ τοῖς πᾶσιν χορηγοῦσιν, absque ἀφθόγως.

(3) A. κατανομήν. Hanc formam non agnoscunt Lexica.

(4) A. σχέσεις. Extrema ita vertit Portus: »impedimentum ullum suscipiunt ob ea, quibus provident.« Male. Σχέσις est potius ratio, s. convenientia, quam naturā alter cum altero habet, atque adeo affectio alterius ad alterum. Vid. Suidam Vol. III p. 420 Zonar. Lex. Gr. p. 1699: Σχέσις. κοινωνία δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων κατὰ τι. Σχέσις. ὁμιλή. συνάφεια. ἡ σχέσις δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς τι λέγεται οἷον πατὴρ πρὸς υἱόν. Hinc ἀσχετος, vel abstractus, ut ἀσχετος ψυχὴ anima a corpore abstracta s. sejuncta vel habitu vacans. Vid. Maximi Scholia ad Dionysium Areopag. eccles. hierarch. cap. VII. §. 4. et cf. Budaei Comm. L. gr. p. 398. Quibus locis adjiciendus hic ipse est, quem tractamus, utpote classicus. Ex his item explicandum quod proxime sequitur ἀσχετῶς. Nicetae Eusebiano III. 11 p. 71 Boisson. σχέσις, est affectus amatorius, amor.

(5) Geminae fere leguntur apud Sallustium de Diis et Mundo cap. IX. p. 30 ed. Orelli: τὴν δὲ τοιαύτην περὶ τὸν κόσμον ἐπιμέλειαν οὐδὲν βουλομένους οὐδὲ ποιοῦντας τοὺς θεοὺς ἡγητέον ποιῆσθαι ἀλλ' ὥς περ τῶν θωμάτων τὰ δύνανται ἔχοντα αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ αὐ ποιεῖ ubi vid. Holsten. et Orellium p. 128, qui nec nostri loci sunt oblit.

(6) A. μὴ θέμις.

larem excellentiam, neque separabilis Unitas providentiam ejus debeat. Manentes enim *Dii* in illo singulari suo *naturae statu* et in *sua* essentia (substantia), omnia replent sua facultate [*suaque potestate*]. Et omne, quod ipsos participare potest, illis bonis fruitur, quae percipere potest secundum mensuras suae naturae (naturalis suae subsistentiae), illis *Diis* propter ipsum suum *Esse*, vel potius propter ipsum suum primo esse, bona in ipsa Entia per illuminationem immittentibus.

Cum enim nihil aliud sint, quam Bonitas, propter (per) ipsum suum *Esse* omnibus *Entibus* abunde bona suppeditant, non secundum ratiocinationem facientes ipsam distributionem, sed his quidem secundum suam dignitatem accipientibus haec *Deorum bona*, illis vero *Diis ea* secundum suam essentiam (substantiam) dantibus. Neque igitur, quum *ipsis Entibus Diis* provident, habitudinem (atque adeo affectionem) ullam suscipiunt ad (erga) ea, quibus provident.

Nam propter ipsum esse [*illud*], quod sunt, omnia bona faciunt. Omne vero, quod propter suum esse facit aliquid, illud sine habitudine (adeoque affectu) facit. Nam habitudo (adeoque affectio) additamentum est ipsius *Esse*. Quamobrem etiam est praeter naturam.

Neque, quum *ab ipsis Entibus Diis* separati sunt, ipsam providentiam tollunt. Sic enim tollerent (quod ne dicere quidem fas est) suam essentiam (substantiam) [*atque naturam*], cujus proprietas est ipsa Bonitas. Boni enim est ipsa communicatio (erogatio) [*bonorum, quae conferuntur*] in omne, quod [*bona*] participare potest. Et quod maximum est, non est illud, quod Bono simile est; sed illud, quod bona facit, et quod est beneficium. Hoc igitur bonorum in Entia conferendorum genus vel nullum ipsorum Entium habebit, vel ipsi *Dii hoc habebunt* ante ipsa Entia.

(7) In editione lacuna: καὶ τὸ μέγιστον *** οὐ, quam explevi ex cod. A.

μέθεξιν ἀγαθοῖς ὑπάρχοι¹ τὸ μείζον ἀγαθὸν, τοῖς δὲ πρώτοις ἀγαθοῖς τὸ ἔλλαττον.

ρηγ'.

Πᾶν τὸ θεῖον αὐτὸ μὲν διὰ τὴν ὑπερουσίον ἔνωσιν ἀρρήτὸν ἐστι καὶ ἄγνωστον πᾶσι τοῖς δευτέροις· ἀπὸ δὲ τῶν μετεχόντων ληπτὸν ἐστι καὶ γνωστὸν².

Διὸ μόνον τὸ πρῶτον παντελῶς ἄγνωστον, ὥς ἀμέθεκτον ὄν. Πᾶσα γὰρ ἡ³ διὰ λόγου γνώσις τῶν ὄντων ἐστὶ, καὶ ἐν τοῖς οὖσιν ἔχει τὸ τῆς ἀληθείας⁴ καταληπτικόν. Καὶ γὰρ νοημάτων ἐφάπτεται, καὶ ἐν νοήσεσιν ὑφέστηκεν· οἱ δὲ θεοὶ πάντων εἰσὶν ἐπέκεινα τῶν ὄντων.

Οὔτε οὖν δοξαστὸν τὸ θεῖον, οὔτε διανοητὸν, οὔτε νοητόν. Πᾶν γὰρ τὸ ὄν, ἢ αἰσθητὸν ἐστι, καὶ διὰ⁵ τοῦτο δοξαστὸν, ἢ ὄντως ὄν, καὶ διὰ τοῦτο νοητὸν, ἢ μεταξὺ τούτων, ὄν ἅμα, καὶ γεννητὸν, καὶ διὰ τοῦτο διανοητὸν. Εἰ οὖν οἱ θεοὶ ὑπερουσίοι καὶ πρὸ τῶν ὄντων ὑφεστήκασιν, οὔτε δόξα ἐστὶν αὐτῶν, οὔτε ἐπιστήμη καὶ διάνοια⁷, οὔτε νόσις. Ἀλλ' ἀπὸ⁸ τῶν ἐξηρημένων, οἷαί περ εἰσιν αὐτῶν αἱ ιδιότητες, γνωρίζονται, καὶ τοῦτο ἀναγκαίως. Κατὰ γὰρ τὰς τῶν μετεχομένων ιδιότητας καὶ αἱ τῶν μετεχόντων συνδιαιροῦνται διαφορότητες.

Καὶ οὔτε πᾶν μετέχει παντὸς (οὐ γὰρ ἐστὶ σύνταξις τῶν

(1) Ita cod. A. Edit: ὑπάρχει.

(2) Ad sequentia confer Plotinum p. 741 sq.; Porphyrii Sentent. cap. XXVI. p. 229. et Proclum in Platonis Theolog. V. 28 p. 509, qui Platonis Philebum laudat. Tu vide p. 64 p. 220 ed. Stallbaum. et adde Olympiodorum in Alcib. cap. 15 p. 133 et quae ibi ex Damascio apposuimus.

(3) A. ἄγνωστον.

(4) A. non habet ἡ.

(5) A. οὐσίᾳς.

(6) A. ἡ διὰ. male. Schw. Proxime antecedens διανοητὸν addatur Lexicis. Ceterum cf. quae de his vocibus posui in annot. ad Proclum in Alcib. cap. 22 p. 71. Ad faciliorem intelligentiam consule insuper Athenaeum VIII. p. 338 B. C. p. 246 ed. Schwgh.

(7) A. ἡ διάνοια.

(8) A. ἀλλὰ ἀπό.

Nulla modo enim illis quidem bonis, quae sunt per communicationem, aderit *ac inerit* majus bonum, primis vero bonis minus [*bonum aderit*].

CXXIII.

Omne divinum ipsum quidem, propter superessentialem Unitatem, ineffabile est et ignotum omnibus secundis *Entibus*; per illa vero, quae participant id, quod est divinum, ipsum divinum comprehendere cognoscique potest.

Quare solum illud, quod est primum, omnino est ignotum, utpote quod est imparticipabile. Omnis enim per rationem, vel per orationem, cognitio ipsorum Entium est, et in ipsis Entibus habet ipsam veritatis comprehensionem, (*i. e. veritatis comprehendendae rationem, vim et facultatem*). Etenim notiones attingit, et in intelligentiis subsistit. Ipsi vero Dii sunt supra omnia Entia.

Neque igitur opinabile est illud, quod est divinum, neque cogitatione neque mente percipi cognoscique potest. Omne enim Ens vel sensibile est, et propterea opinabile, vel vere Ens, et propterea mentale (intelligibile), vel est inter haec *medium*, Ens simul et generatum, et propterea cogitatione perceptum. Si igitur Dii superessentiales sunt, et ante ipsa Entia subsistunt, neque opinio est ipsorum, *i. e. de ipsis*, neque scientia et cogitatio, neque intelligentia (*pro, Ergo si Dii sunt supra omnem essentiam, neque opinione, neque scientia, neque cogitatione, neque intelligentia percipi cognoscique possunt*). Sed ex iis, quae pendent ex ipsis, quales sint ipsorum proprietates, cognoscuntur, idque necessario. Nam per ipsas proprietates eorum, quae participantur, et ipsae illorum, quae participant (*ipsos Deos*), differentiae simul dividuntur.

Et neque omne participat omne (neque enim rerum prorsus dissimilium est ullus ordo s. ulla conjunctio) neque [quodvis] fortuitum participat fortuitum, sed ipsum cognatum cum unoquoque, quod est cognatum, conjunctum est,

πάντη ἀνομοίων) οὔτε τὸ τυχὸν τοῦ τυχόντος μετέχει, ἀλλὰ τὸ συγγενὲς ἐκάστῳ συνῆπται, καὶ ἀφ' ἐκάστου πρόεισιν.

ρκδ'.

Πᾶς θεὸς ἀμερίστως μὲν τὰ μεριστὰ γινώσκει, ἀχρόνως δὲ τὰ ἐγγρόνα¹, τὰ δὲ μὴ ἀναγκαῖα ἀναγκαιῶς, καὶ τὰ μεταβλητὰ ἀμεταβλήτως, καὶ ὅλος πάντα κρειττόνως, ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν. Εἰ γὰρ ἅπαν, ὅ,τι περ² ἂν ἢ παρὰ τοῖς θεοῖς, κατὰ τὴν αὐτῶν ἔστιν ιδιότης³, ὁμῶς δηλονότι, ὡς οὐ κατὰ⁴ τὴν τῶν χειρόνων φύσιν ἐκ τοῖς θεοῖς οὔσα ἢ γνώσις αὐτῶν ἔσται, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτῶν ἐκείνων ἐξεργασμένη ὑπεροχήν.

Ἐνοειδὴς ἄρα καὶ ἀπαθὴς ἡ γνώσις ἔσται τῶν πεπληθυσμένων καὶ παθητῶν. Εἰ ἄρα καὶ τὸ γνωστὸν εἴη μεριστὸν, ἀλλ' ἡ θεία γνώσις ἀμέριστος, καὶ ἡ τῶν μεριστῶν καὶ ἡ μεταβλητῶν⁵, ἀμετάβλητος, καὶ ἡ τῶν ἐνδεχομένων ἀναγκαῖα καὶ ἡ⁶ τῶν ἀόριστων ὠρισμένη.

Οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν χειρόνων εἰσδέχεται τὸ θεῖον τὴν γνώσιν, ἵνα οὕτως ἡ γνώσις ἔχῃ, ὡς τὸ γνωστὸν ἔχει φύσεως. Ἀλλὰ τὰ χείρονα περὶ τὸ ὠρισμένον τῶν θεῶν ὠρισταίνεσι καὶ περὶ τὸ ἀμετάβλητον μεταβάλλει, καὶ τὸ ἀπαθὲς παθητικῶς ὑποδέχεται, καὶ τὸ ἀχρόνον ἐγγρόνως. τοῖς μὲν γὰρ χείροσιν ἀπὸ

(1) A. ἄχρονα. male. Argumento explicando inserviunt Plato in Phaedro cap. 27. p. 247. p. 24 Ast; ubi consule Hermiam; in Philebo p. 61. p. 206 Stallbaum. et qui ab his interpretibus laudatur Plotinus p. 545. Adde eundem p. 728 sqq. et Proclum in Platonis Theolog. p. 54. praecipue p. 282. item p. 294. 306. 308.

(2) A. οπερ.

(3) A. αὐτῶν ἔστιν ιδιότης et ita scripsi. Editio non habet verbum ἔστι. Ceterum hanc sententiam melius fortasse sic interpungas: Εἰ γὰρ ἅπαν, ὅ,τι περ ἂν ἢ, παρὰ τοῖς θεοῖς κατὰ κ. τ. λ.

(4) A. οὐχὶ κατὰ.

(5) A. καὶ ἡ τῶν μεριστῶν, καὶ ἡ τῶν μεταβλ. et ita scripsi. Edit: καὶ εἰ τῶν μερ. καὶ εἰ τῶν μετ.

(6) A. ἡ τῶν ἐνδεχομένων ἀναγκαῖα, καὶ ἡ. Male ἐκδῆχ. et debebat, puto, in fine καὶ ἡ τῶν ἀόριστων. Cetera bene. Schw. Ego non dubitavi haec in textu ponere. Editio ita habebat: καὶ εἰ ἐνδεχόμενον, ἀναγκαιῶς, καὶ εἰ ἀόριστον, ὠρισμένη. In extremis congruebat Argentina lectio vulgatae.

conjungitur, et ab unoquoque *cognato cognatum* progreditur.

CXXIV.

Omnis Deus individue quidem dividua cognoscit, sine tempore vero ea, quae sunt in tempore, non necessaria vero necessario, et mutabilia immutabiliter, et denique omnia *cognoscit* melius, quam ferat (fert) ipsorum ordo. Si enim omne, quodcumque fuerit apud ipsos Deos, secundum ipsorum proprietatem est, perspicuum profecto *est*, quod non secundum deteriorum naturam in Diis existens erit ipsorum cognitio, sed secundum illam illorum ipsorum eximiam excellentiam.

Uniformis igitur et affectuum expers erit ipsa cognitio multiplicatarum et partibilium *rerum*. Si igitur et illud, quod in cognitionem cadit (*quodque cognosci potest*), est dividuum, ergo (tamen) ipsa divina cognitio *est* individua, et dividuarum et mutabilium *rerum cognitio est* immutabilis, et contingentium (eorum, quae fieri possunt) necessaria, et indefinitorum, definita.

Non enim a deterioribus *manantem* cognitionem recipit ipsum divinum numen, ut ipsa cognitio talem habeat naturam, qualem habet id, quod in cognitionem cadit *quodque cognosci potest*. Sed deteriora circa definitum, quod est in Diis, indefinite feruntur (adeoque haesitant); et circa Immutabile mutantur, et quod est affectuum expers patibili modo (affectuose) suscipiunt, et quod est temporis expers, modo temporali. Nam illa quidem, quae sunt deteriora, a

(7) Portus: »Ergo illa, quae sunt deteriora in ipsa definita Deorum natura, sunt indefinita.« Male. ἀποδραίνεν est ἀπορίσας intelligere atque adeo haesitare circa alicujus rei cognitionem. Vid. Philoponum ad Aristotelis Analyt. a Stephano in Thes. L. Gr. II. p. 1470 laudatum et adde Lexicis hunc ipsum Procli locum. Etiam sequentia in Porti editione male sejuncta erant ab antecedentibus. Propterea et interpunctionem et versionem emendavi.

τῶν κρείττονων παρεκβαίνειν δυνατόν· τοῖς δὲ θεοῖς εἰσδέχεσθαι τι παρὰ τῶν¹ χειρόνων οὐ θέμις.

ρκε'.

Πᾶς θεός, ἀφ' ἧς ἂν ἄρξῃται τάξεως ἐκφαίνειν² ἑαυτὸν, πρόβεισι διὰ πάντων τῶν δευτέρων, ἀεὶ μὲν πληθύνων τὰς ἑαυτοῦ μεταδόσεις καὶ μερίζων, φυλάττων δὲ τὴν ιδιότητα τῆς οἰκείας ὑποστάσεως. Αἱ μὲν γὰρ πρόοδοι δι' ὑφέσεως γίνονται τὰ πρῶτα πανταχοῦ πως³ πληθύνουσιν εἰς τὰς τῶν δευτέρων ὑποβάσεις.

Τὰ δὲ προϊόντα κατὰ τὴν πρὸς τὰ παράγοντα ὁμοιότητα τὴν ἑαυτῶν ὑποδέχεται διάταξιν, ὥστε τὸ ὅλον ταυτὸν πως εἶναι⁴, καὶ ἕτερον τὸ προϊόν τῷ μένοντι⁵ διὰ μὲν τὴν ὑφεσιν ἄλλοιον φαινόμενον⁵, διὰ δὲ τὴν συνέχειαν τὴν πρὸς ἐκεῖνο⁶ τῆς ταυτότητος οὐκ ἐξιστάμενον.

Οἷον δὲ ἔστιν ἐκεῖνο ἐν τοῖς πρώτοις, τοιοῦτον ἐν τοῖς δευτέροις ὑφιστάμενον αὐτὸ, καὶ τῆς σειρᾶς τὴν ἀδιάλυτον κοινωνίαν διαφυλάττον. Ἐκφαίνεται μὲν οὖν⁷ ἕκαστος τῶν θεῶν οἰκείως ταῖς τάξεσιν, ἐν αἷς ποιεῖται τὴν ἐκφανσιν. πρόβεισι δὲ ἐντεῦθεν ἄχρι τῶν ἐσχάτων διὰ τὴν γεννητικὴν τῶν πρώτων δύναμιν. πληθύνεται⁸ δὲ αἰεὶ τὴν πρόοδον ἀφ' ἐνός εἰς πληθὺς γιγνομένης· φυλάττει δὲ τὸ ταυτὸν⁹ ἐκ τῆς προόδου,

(1) Editio vitiose: παρὰ τῶν.

(2) A. ἐκβαίνειν, vitiose. Schw.

(3) Abest πὺς a cod. A. "Ἐφείπε est ἐλάττωσις, remissio, imminutio. Vid. ad Proclum in Alcib. I. p. 1. ibiq. laud. Suid III. p. 569. Ei respondent h. l. αἱ ὑποβάσεις i. e. detrimenta eorum, quae deteriora sunt, quae resarciuntur beneficio deorum.

(4) A. ἔσται.

(5) A. γινόμενον. sic. ab ead. manu.

(6) A. τὴν πρὸς ἐκεῖνο, et ita scripsi. In edit. neglectum est τὴν.

(7) Cod. A. caret voce οὖν. Fons autem hujus loci est in verbis Platonis Phaedri p. 246 sq. p. 41 Bekkeri: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα, πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῷ δ' ἑπεται στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων κ. τ. λ. ubi cf. Astii Comment. p. 297 sq. Plotin. p. 255 sqq. et p. 545. Procl. in Platonis Theolog. IV. 16 p. 210 sq. p. 214.

praestantioribus digredi atque recedere possunt, ipsis vero Diis aliquid a deterioribus recipere nefas est.

CXXV.

Omnis Deus, a quo coeperit ordine se ipsum ostendere, progreditur per omnia secunda, semper quidem multiplicans et partiens suas *donorum collationes atque communicationes*, servans vero proprietatem suae naturae (subsistentiae). Nam illi quidem progressus, qui per summisionem (remissionem) fiunt, ea, quae prima sunt, ubique quodammodo multiplicant in ipsa secundorum fundamenta *et in illas conditiones, quae primis sunt subjectae*.

Quae vero progrediuntur secundum similitudinem, *quam habent ea, quae producuntur*, cum iis, quae producant ipsa, suam suscipiunt constitutionem *et ordinem*, ita ut ipsum Totum idem quodammodo sit, et diversum id, quod progreditur, et id, quod *firmum in suo loco* manet. Nam propter quidem ipsam summisionem (remissionem) alterum, *alteratam ac diversum* videtur, propter vero cohaerentiam cum illo, ex identitate non excedit, (*nec ab ea recedit nec degenerat*).

Quale vero est illud in primis, tale in secundis *hoc* ipsum subsistit, et seriei indissolubilem communionem perpetuo servat. Apparet igitur unusquisque Deorum convenienter illis ordinibus, in quibus apparitionem facit (*et suam praesentiam ostendit*). Illinc vero progreditur usque ad extrema, propter generatricem primorum facultatem. Multiplicat vero semper ipsum progressum ab Uno manantem in multitudinem. Servat autem ipsum Idem (*vel ipsam Identitatem*) in ipso progressu, propter similitudinem ipso-

Adde Damascium *περί ἀρχῶν* in edit. J. Chr. Wolfii p. 199 sq. et in nondum editis fol. 279 sq. cod. mscr. Monac. ubi multa de ordinibus et *διακοσμήσει* disputantur.

(8) Vid. scr. *πληθύνεται*, ut est paullo superius, licet alibi *πληθύνω* usitatum sit.

(9) A. δὲ ταῦτόν.

διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν προϊόντων πρὸς τὸ ἐκάστης σειράς ἡγεμονοῦν καὶ πρωτουργὸν αἷτιον.

ρκζ'.

Πᾶς θεὸς ὀλικώτερος μὲν ἔστιν ὁ τοῦ ἐνὸς ἐγγυτέρω,¹ μερικώτερος δὲ ὁ πορρώτερον. Τοῦ γὰρ πάντα παράγοντος ὁ πλειόνων αἷτιος ἐγγυτέρω. ὁ δὲ ἐλλασσόνων, πορρώτερον. Καὶ ὁ μὲν πλειόνων αἷτιος, ὀλικώτερος, ὁ δὲ ἐλασσόνων, μερικώτερος· καὶ ἐκάτερος μὲν ἐνὺς ἔστιν. ἀλλ' ὁ μὲν δυνάμει μείζων, ὁ δὲ ἐλάσσων κατὰ τὴν δύναμιν. καὶ οἱ μερικώτεροι γινώσκονται ἐκ τῶν ὀλικωτέρων, οὔτε μεριζομένων ἐκείνων (ἐνάδες γάρ), οὔτε ἀλλοιουμένων (ἀκίνητοι γάρ), οὔτε σχέσει² πληθυνομένων (ἀμιγεῖς γάρ), ἀλλ' ἀπ' ἐαυτῶν δευτέρας ἀπογεννώτων προόδους διὰ δυνάμεως περισσίσαν, ὑφειμένας τῶν πρὸ αὐτῶν.

ρκζ'

Πᾶν τὸ θεῖον, ἀπλοῦν, πρώτως ἔστι μάλιστα³, καὶ διὰ τοῦτο ἀνταρκέστατον⁴. ὅτι μὲν γὰρ ἀπλοῦν, ἐκ τῆς ἐνώσεως φανερόν. ἐνικάτατον γὰρ ἔστι πᾶν. τὸ δὲ τοιοῦτον, διαφερόντως ἀπλοῦν.

Ὅτι δὲ ἀνταρκέστατον, μάθοι τις ἂν ἐννοήσας, ὅτι τὸ μὲν σύνθετον ἐνδεές ἔστιν, εἰ καὶ μὴ τῶν ἄλλων, ὧν ἔστιν ἔξω, ἀλλ' ἐκείνων γε, ἐξ ὧν συνετέθη.

(1) Abest vox ἐγγυτέρω et sequentes usque ad πλειόνων αἷτιος in cod. A. absque lacunae signo.

(2) Affectione vertit h. l. Portus, rectius quam supra cap. CXXII; ubi vid. Annot.

(3) Α. ἐστὶ καὶ μάλιστα. Non male. Ceterum fortasse ita distinguas, et scribes: πᾶν τὸ θεῖον ἀπλοῦν πρώτως ἐστὶ μάλιστα. »Omne divinum simplex est primo maxime« ut simplex est jungatur. Verumtamen verborum ordo alteri rationi magis favet. Propterea correxi: ἔστι.

(4) Vid. supra cap. IX. p. 16. De ἀνταρκεία quae in virtutibus censetur vid. locum classicum Aristotelis Ethic. Nicomach. I. 7. p. 8 Sylb. p. 48 Zelii, qui cum Proclo comparandus; cf. Stobaei

rum progredientium cum uniuscujusque seriei principali et primaria causa.

CXXVI.

Omnis Deus universalior quidem est ille, qui propius ad Unum accedit, particularior vero *est* ille, qui longius *ab Uno distat*. Qui enim plurium rerum *est* autor, propinquior est illi, qui omnia producit. Qui vero pauciorum *est* autor, *ille ab illo, qui omnia producit, est* remotior. Et ille quidem, qui plurium est autor, est universalior, qui vero pauciorum, est particularior. Et uterque quidem est Unitas. Sed alter quidem *est* potestate major, alter vero potestate minor. Et particulariores *Dii* generantur ab universalioribus, quamvis illi neque dividantur in partes (sunt enim Unitates) neque alterentur *neque mutantur* (sunt enim immobiles *ac immoti*), neque affectione multiplicentur (sunt enim expertes mixtionis) [*neque cum ullis aliis naturis ullo modo miscentur*]; sed ex se ipsis secundos progressus procreent, propter potestatis abundantiam, subjectos (inferiores) illis, qui sunt ante ipsos.

CXXVII.

Omne Divinum, *quoniam est simplex*, est maxime primo et propterea suis bonis est maxime contentum (sibi ipsum sufficiens). Quod autem *sit simplex*, ex ipsa Unitate (unione s. unitione) perspicuum *est*. Est enim totum singularissimum *et maxime unicum*. Quod autem est hujusmodi, est insigniter simplex.

Quod autem sit suis bonis maxime contentum (sibi ipsum sufficientissimum), hoc quivis cognoscet, si consideret, quod ipsum quidem compositum indigens est, *indiget*, si non etiam aliis (reliquis), extra quae existit; at illis saltem, ex quibus compositum est.

Eclogg. II, 7. p. 314 sqq. Heeren. Epictet. Fragm. 27. et Gatacker. ad Marc. Antonin. I. 16. p. 24. et III. 11. p. 85.

Τὸ δὲ ἱπλούστατον καὶ ἐνιαῖον, καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγαθῷ ταυτὸν προστησάμενον ἀνταρκέστατον. τοιοῦτον δὲ τὸ θεῖον πᾶν. Οὐτε οὖν τῶν ἄλλων δεῖται, αὐτοαγαθότης ὑπάρχον, οὔτε ἐξ ὧν ὑφέστηκεν¹, ἐνιαῖον ὑπάρχον.

ρκη'.

Πᾶς θεός, ὑπὸ μὲν τῶν ἐγγυτέρω μετεχόμενος, ἀμέσως μετέχεται· ὑπὸ δὲ τῶν πορρωτέρω², διὰ μέσων ἢ ἐλασσόνων ἢ πλειόνων τινῶν³. Τὰ μὲν γὰρ, διὰ συγγένειαν ἐνοειδῇ καὶ αὐτοόντα⁴, μετέχειν αὐτόθεν δύναται τῶν θεῶν ἐνάδων. τὰ δὲ δι' ὕφεσιν καὶ τὴν εἰς πλήθος ἔκτασιν ἄλλων δεῖται τῶν μᾶλλον ἡνωμένων, ἵνα μετάσχη τῶν αὐτοενάδων οὐσῶν, ἀλλ' οὐχ ἡνωμένων.

Τῆς γὰρ αὐτοενάδος μεταξύ καὶ τοῦ διηρημένου πλήθους ἔστι τὸ ἡνωμένον πλήθος, συμφύεσθαι μὲν τῇ ἐνάδι δυνάμενον διὰ τὴν ἔνωσιν συγγενὲς δέ⁵ πως ὂν καὶ τῷ διηρημένῳ πλήθει διὰ τὴν τοῦ πλήθους ἔμφασιν.

ρκθ'.

Πᾶν μὲν σῶμα θεῖον διὰ ψυχῆς ἔστι θεῖον τῆς ἐκθεουμένης· πᾶσα δὲ ψυχὴ θεία διὰ τὸν θεῖον νοῦν· πᾶς δὲ νοῦς θεῖος⁷ κατὰ μέθεξιν τῆς θείας ἐνάδος.

Καὶ ἡ μὲν ἐνάς, αὐτόθεν θεός. ὁ δὲ νοῦς θεϊότατον. ἡ

(1) Ita cod. A. recte. Respondet enim antecedentibus: ἐξ ὧν συνετέθη. Edit: οὔτε ὑφέστηκεν. De voce ἐνιαῖος vid. cap. XXIII. et LXXIV.

(2) A. πόρρω.

(3) A. ἐλασσόνων ἢ πλειόνων τινῶν. Quod quum in versione quoque expresserit Portus, suspicor typothetae tantummodo negligentia excidisse ἢ πλειόνων. Utat est, restituendum duxi.

(4) Ita cod. A. Edit: αὐτὰ ὄντα. Portus: » cum et ipsa sint. « Tu vid. supra cap. II. ubi αὐτοῖν. cf. cap. XCH. et Budaei Comment. Ling. gr. p. 462. Post δεῖται abest τῶν a codice A. Et quod mox sequitur vocabulum αὐτοενάς non est in Lexicis.

(5) In editione lacuna: τῇ ἐνάδι. An **** συγγενὲς eam integrat codex A.

Quod vero simplicissimum est et singulare, et quod in ipso Bono idem *est*, et primum locum tenet, *est* suis bonis maxime contentum (antistat, est sibi ipsum sufficientissimum). Hujusmodi vero est omne Divinum. Neque igitur aliis (reliquis) indiget, quoniam est Ipsa Bonitas [*vel, per se existens Bonitas*], neque iis, ex quibus constat, (compositum est), quoniam est singulare.

CXXVIII.

Omnis Deus, a propinquioribus quidem participatus, immediate participatur, a remotioribus vero *participatus*, per quaedam media vel pauciora vel plura *participatur*. Nam alia quidem, cum propter cognationem sint uniformia, et per se entia (existentia), statim ipsas divinas Unitates participare possunt. Quae vero *sunt* per summisionem (remissionem) et extensionem, *quae fit* in multitudinem, aliis indigent magis unitis, ut participent ipsas per se Unitates existentes, at non unitas.

Nam inter per se Unitatem et divisam multitudinem est ipsa unita multitudo, quae quidem enasci simul potest cum Unitate propter Unitatem (Adunationem), cognata vero quodammodo est divisae multitudini, propter ipsam multitudinis [manifestam] significationem.

CXXIX.

Omne quidem corpus divinum per animam deificatam est divinum. Omnis vero anima *est* divina propter mentem divinarq. Omnis vero Mens divina propter Unitatis divinae communionem.

Et ipsa quidem Unitas *est* statim Deus (*vel, per se*

(6) Ad argumentum consule Platonis Timaeum p. 30 p. 25 sqq. Bekker. Plotin. p. 388. p. 404 sq. Proclum in Theolog. Platon. p. 126 sq. Porphyrii Sententt. cap. I — VII. p. 220 sq.

(7) *ἑτερος* abest h. l. ab editione. Ego adjeci ex cod. A.

δὲ ψυχῇ, θεία. τὸ δὲ σῶμα θεοειδές. Εἰ γὰρ καὶ ¹ ὑπὲρ νοῦν ἐστὶν ἅπας ὁ τῶν θεῶν ἀριθμὸς, αἱ δὲ μετέξεις διὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοίων ἐπιτελοῦνται· ἡ μὲν ἀμέριστος οὐσία ² μετέξει πρώτως τῶν ὑπερουσιῶν ἐνδίων.

Δευτέρως δὲ, ἡ γενέσεως ἐφαπτομένη. τρίτως δὲ, ἡ γένεσις. Καὶ ἕκαστα διὰ τῶν προσεχῶς ὑπερκεκμημένων. Καὶ φοιτᾷ μὲν ἄχρι τῶν ἐσχάτων ἐν τοῖς μετέχουσιν ἢ τῶν θεῶν ιδιότης. Διὰ μέσων δὲ τῶν πρὸς ἑαυτὴν συγγενῶν.

Ἡ γὰρ ἐνὰς πρώτῳ μὲν ³ τῷ νῷ δίδωσι τὴν ἑαυτῆς ἐξάαιρετον ἐν τοῖς θείοις ⁴ δύναμιν, καὶ ἀποτελεῖ κακείνον τοιοῦτον νοῦν, οἷα ἐστὶ καὶ αὐτῇ ⁵ κατὰ τὸ ἐνιαῖον πλῆθος. διὰ δὲ νοῦ καὶ ψυχῆς πάρεστι, συνεξάπτουσα κακείνην τῷ νῷ, καὶ συνεκπυροῦσα, εἰ ὁ νοῦς οὕτως εἴη ⁶ μεθεκτός.

Διὰ δὲ ψυχῆς ἀπήχημα τῆς οἰκείας ιδιότητος καὶ τῷ σώματι ⁷ δίδωσιν, εἰ μετέχοι τι σῶμα ⁸ ψυχῆς. Καὶ οὕτω γίνεται τὸ σῶμα οὐ μόνον ἐμψυχον καὶ νοερὸν, ἀλλὰ καὶ θεῖον, ζωὴν μὲν καὶ κίνησιν λαβὼν παρὰ ψυχῆς ⁹, διαμονὴν δὲ ἄλυστον ἀπὸ νοῦ· ἐνωσιν δὲ θείαν ¹⁰ ἀπὸ τῆς μετεχομένης ἐνάδος. ἕκαστον γὰρ τῆς ἑαυτοῦ ὑπάρξεως μεταδίδωσι τοῖς ἐφεξῆς ¹¹.

ρλ'.

Πάσης θείας τάξεως τὰ πρώτα μειζόνως ἐξήρηται τῶν

(1) Vocem καὶ non habet cod. A.

(2) ibid deest οὐσία. Fortasse post ἐνάδων ex antecedentibus intelligendum est: ἐπιτελεῖται perficitur. Portus ex sequentibus supplevit ἐφάπτεται, attingit.

(3) A. πρῶτον μὲν Bene ad explicationem; ad lectionem constituendam non item.

(4) A. τοῖς θεοῖς.

(5) A. ἐστὶ κακείνη. Proxime fortasse legendum: καὶ ψυχῇ πάρεστι »etiam animae adest (praesens).«

(6) A. ὁ νοῦς οὕτως εἴη. Quod recepi propter sequens αἱ μετέχοι τι σῶμα. Ab editione abest οὕτως.

(7) A. καὶ τὴν σῶματι.

(8) A. εἰ μετέχει σῶμα. — Proxime ad verba: ψυχῆς ἀπήχημα »animae echo« vid. quae in annot. ad Procli Comment. in Platon. Alcib. cap. 31 p. 99 apposui.

(9) A. περὶ ψυχῆς.

(10) A. θείων. Sequentia lacunā foedantur in edit: ἀπὸ τῆς ***** ἑαυτοῦ ὑπάρξεως. Eam explevi ex integro mscr. cod. A. Ad. ἕκαστον cogitandum est τούτων, nimirum Unitas, mens, anima.

Deus). Ipsa vero Mens est quiddam divinissimum (sive maxime divinum). Anima vero divina. Corpus vero Deo simile (vel, divina forma praeditum est). Quamvis enim omnis Deorum numerus [etiam] supra Mentem sit, ipsae tamen (*participationes et*) communicationes per cognata et similia perficiuntur. Individua quidem essentia, per communicationem primo, attingit superessentiales Unitates.

Secundo vero est illa generationem attingens essentia. Tertio vero est ipsa generatio. Et singula per proxime superiora progrediuntur. Et progreditur quidem usque ad ultima in iis, quae participant divinam naturam, ipsa Deorum proprietas; per media vero illa, quae ipsi sunt cognata.

Unitas enim primae quidem Menti dat suam eximiam in rebus divinis facultatem, et perficit etiam illam Mentem talem, qualis est et ipsa in singulari multitudine. Per Mentem vero et animam adest, illam etiam animam simul accendens cum ipsa Mente et simul inflammans, si Mens ad hunc modum fuerit participabilis.

Per animae vero (*quasi dicas*) extremum sonum (*et extremam resonantiam*) etiam ipsi corpori suam proprietatem impertit, si corpus animae particeps aliquo modo fuerit. Sic autem corpus fit non solum animatum et intellectuale, sed etiam divinum, cum vitam quidem et motum accipiat ab anima, permansionem vero indissolubilem [accipit] a Mente, unionem vero divinam ab Unitate, quae participat. Quidlibet enim suam substantiam sequentibus impertit.

CXXX.

In omni divino ordine ea, quae prima sunt, magis

(11) Inde ab hoc vocabulo per errorem praetermisit scriba tres fere lineas a superiore ἐπεὶ ἄς ad inferius transsiliens, et continuo tenore superioribus adnectens ista: καὶ μετὰ τὸν ὅλον ἐξέχεται. Quare nec novum caput h. l. numeratur in cod. A. De proximo ἐξέχεται vid. Annot. ad cap. 46 p. 76.

προσεχῶς ὑπ' αὐτὰ τεταγμένων, ἢ ταῦτα τῶν ἐφεξῆς, καὶ μειζόνως ἐξέχεται τὰ δεύτερα τῶν προσεχῶς ὑπερκειμένων, ἢ τούτων τὰ μετὰ ταῦτα· ὅσῳ μὲν γὰρ ¹ ἐνικώτερον ἢ τι καὶ ὀλικώτερον, τοσούτῳ ² καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἔλαχε μείζονα πρὸς τὰ ἐφεξῆς ³.

⁴ Ὅσῳ ⁴ δ' ἂν ὑφαιμένον κατὰ τὴν δύναμιν, τοσούτῳ μᾶλλον ἔστι τοῖς μετ' αὐτὸ συμφυέστερον. καὶ τὰ μὲν ὑψηλότερα μᾶλλον ἐνίσταται τοῖς ἐαυτῶν αἰτιωτέροις· τὰ δὲ καταδεέστερα ἥτιον.

Δυνάμειος γὰρ ἔστι μείζονος τὸ μᾶλλον ἐξηρῆσθαι τῶν ὑφαιμένων, καὶ μᾶλλον ἠνώσθαι τοῖς κρείττοσιν. ὥσπερ αὖ ἔμπαιιν τὸ τῶν μὲν ἀφίστασθαι μᾶλλον, τοῖς δὲ συμπάσχειν, ἐλάττωσις ἔστι δυνάμειος. ὃ δὲ συμβαίνει τοῖς δευτέροις καθ' ἐκάστην τάξιν. ἀλλ' οὐ τοῖς πρώτοις.

ρλα'. ⁵⁴

Πᾶς θεὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἄρχεται. τὴν γὰρ ιδιότητα τῆς εἰς τὰ δεύτερα παρουσίας ἐν ἑαυτῷ πρώτον ἐπιδείκνυσιν· διότι δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἑαυτοῦ μεταδίδωσι, κατὰ τὸ ὑπέρπληρες ⁶ ἑαυτοῦ. οὔτε γὰρ τὸ ἐλλεῖπον οἰκεῖον ⁷ τοῖς θεοῖς, οὔτε τὸ πλήρες μόνον. τὸ μὲν γὰρ ἐλλεῖπον πᾶν ἀτελές ὑπάρχει, καὶ ἄλλο τέλειον ποιεῖν, αὐτὸ μὴ τέλειον ὑπάρχον, ἀμήχανον. Τὸ δὲ πλήρες αὐταρκές μὲν ⁸, οὐπω δὲ εἰς μετάδοσιν ἔτοιμον.

(1) A. ὅσον γάρ.

(2) A. τοσούτον.

(3) Ita cod. A. Edit: πρὸς τὰς ἐφ.

(4) Typothetae vitium ὅσῳ emendavimus.

(5) A. ρλ. Initium capituli ita vertit Portus: » Omnis Deus a sua propria actione regitur.« Male. Proxime ad ἐπιδείκνυσιν vid. Annot. nostr. ad Plotin. de pulcrit p. 368 sq.

(6) A. ὑπερπλήρες, sed paulo inferius scribitur ut in Ed. Vocabulum addatur Lexicis. Utitur eodem Dionysius Pseudo — Arcopagita de divinn. nomm. II 10 p. 532 ed. Corder. loco classico: — ὥσπερ τέλειος ἐν τοῖς ἀτελεσι, καὶ ἐν τοῖς τελείοις ἀτελής, ὡς ὑπερτέλειος· οὕτως πλήρης ἐν τοῖς ἐνδέεσι, καὶ ὑπερπλήρης ἐν τοῖς πλήρεσι.

exempta sunt ex iis, quae proxime sub ipsis collocata sunt, quam haec ex sequentibus, et ea, quae sunt secunda, magis pendent ex proxime superioribus, quam ex istis ea, quae sunt post ista. Quo enim aliquid singularius et universalius fuerit, eo etiam maiorem excellentiam sortitum est apud sequentia (ad sequentia s. si cum sequentibus contuleris).

Quo vero summissius ipsâ potestate fuerit (et quo viribus infirmius), eo magis est cognatione conjunctum cum iis, quae sunt post ipsum. Et sublimiora quidem magis uniuntur cum suis principalioribus causis; inferiora vero minus (cum ipsis superioribus cognatione junguntur).

Majoris enim est potentiae magis exemptum esse ex summissis atque subjectis et inferioribus, et magis unitum esse cum superioribus et praestantioribus; ut etiam contra ipsum ab his quidem praestantioribus magis recedere, cum his vero deterioribus simul pati aliquid est imminutio potentiae. Quod profecto accidit secundis in unoquoque ordine, sed non primis.

CXXXI.

Omnis Deus a semetipso suae (propriae) actionis initium ducit. Proprietatem enim suae praesentiae, quam exerit in secunda, in se ipso primum demonstrat (prodit). Quamobrem etiam aliis se ipsum impertit, per (secundum) sui ipsius exuperantem plenitudinem. Neque enim defectus conveniens est Diis, neque plenitudo tantum. Nam omnis quidem defectus est imperfectus, (omne defectum imperfectum) et fieri nullo modo potest, ut illud, quod est imperfectum, aliud perfectum faciat. Quod vero plenum est, illud est tantum sua sorte contentum (sibi ipsum sufficiens), nondum vero paratum est ad communicationem sui cum aliis.

(7) A. τὸ ὀκείον, male. Schw.

(8) Ita cod. A. Edit: αὐταρκές μόνον.

Ἑπὲρπληρες ἄρα εἶναι δεῖ τὸ πληρωτικὸν ἄλλων καὶ εἰς ἄλλα διατεῖνον τὰς ἑαυτοῦ χορηγίας. εἰ οὖν τὸ θεῖον ἅπαντα ἀφ' ἑαυτοῦ πληροῦ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐν ἑαυτῷ, ἕκαστον ὑπὲρπληρές ἐστιν· εἰ δὲ τοῦτο ἐν ἑαυτῷ πρῶτον τὴν ιδιότητα ἰδρυσόμενον, ἧ δίδωσι³ τοῖς ἄλλοις, οὕτω δὴ κακείνοις ἐπορέγει τὰς μεταδόσεις τῆς ὑπερπλήρους ἀγαθότητος.

ρλβ. ⁴

Πᾶσαι τῶν θεῶν αἱ τάξεις μεσότητι συνδέδενται. Καὶ γὰρ πᾶσαι τῶν ὄντων αἱ πρόοδοι διὰ τῶν ὁμοίων ἀποτελοῦνται, καὶ πολλῶ δὴ μᾶλλον αἱ τῶν θεῶν διακοσμήσεις ἀδιάλυτον κέκτηνται τὴν συνέχειαν, ὥστε ἐνοειδῶς⁵ ὑφεστηκυῖαι, καὶ κατὰ τὸ ἐν ἀφωρισμέναι, τὸ ἀρχηγικόν⁶ αὐτῶν αἰτίων. ἡνωμένως οὖν αἱ ὑφέσεις γίνονται καὶ μειζόνως ἢ κατὰ⁷ τὴν ἐν τοῖς οὖσι τῶν δευτέρων πρὸς τὰ πρῶτα ὁμοιότητα. ὅση δὲ καὶ ἡ τῶν θεῶν ὑπαρξίς ἐν τῷ ἡνωσθαι τῶν ὄντων μᾶλλον ὑφέκτηκεν.

Πάντα οὖν τὰ θεῖα γένη συνδέδεται ταῖς οἰκείαις μεσότησι, καὶ οὐκ ἀμέσως ἐπὶ τὰς διαφερούσας πάντη προόδους χωρεῖ τὰ⁸ πρῶτα, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐκατέρους κοινῶν γενῶν, ἀφ' ὧν τε πρόεισι, καὶ ὧν ἐστιν ἀμέσως αἷτια. Ταῦτα γὰρ⁹ συν-

(1) A. ὑπερπλ. ἅμα εἶναι δεῖ. Placet additum εἶναι, et recipi. Edit: ἄρα δεῖ. Proxime de voce χορηγία vid. Biel. Thes. V. T. III. p. 601. Schweigh. Lex. Polyb. p. 663 sq. et Lobeck. ad Phrynich. Parerg. I. p. 517. De verbo vidimus supra ad cap. XVIII.

(2) Desunt in cod. A. verba: τῶν ἐν ἑαυτῷ.

(3) A. ἰδρυσάν ὧν δίδωσι. Fortasse aliquid deest. Sed tamen loco consulas etiam interpungendo: εἰ δὲ τοῦτο, (scil. ἐστίν). » Si vero hoc est (s. locum habet; videlicet quod in antecedente membro positum erat) posteaquam in se ipso primum proprietatem constituit, quā reliquis dat, tum demum et illis porrigit etc.»

(4) A. ρλβ. Quod praecedit verbum ἐπορέγω, ejus nonnisi formam Medii habent. Lexica.

(5) A. ἐνοειδές. Ceterum ad hunc totum locum cf. Plotin p. 362 sq. Porphyrii Sentent. cap. XXV. p. 228 sq. Proclum in Theolog. Platon. I. p. 25 sq. et p. 29.

(6) A. ἀρχηγικόν, et ita dedi. Edit: ἀρχικόν. cf. supra p. 108 not. 4.

(7) Recepi lectionem codicis A. Editio offerebat: καὶ μόνας κατὰ τὴν. Portus: » et uno tantum modo propter. » De formulā ἡ κατὰ vid. Matthiae Or. gr. §. 449 ibique laudd. et cf. Ast. ad Platon.

Quod igitur alia replet, et suas suppeditationes (*i. e. res, quas aliis suppeditat,*) in alia (*diffundit et*) extendit, supra modum plenum (*vel, per exuperationem plenum*) esse oportet. Si igitur illud, quod est divinum, omnia per se replet bonis, quae in se *continet*, (*ergo eorum, quae divina sunt*), unumquodque per exuperationem plenum est. Si vero hoc in se ipso primo proprietatem *habet* collocatam, et (collocavit, qua dat reliquis) ut dat aliis, sic etiam illis porrigit ipsas communicationes (*i. e. res, quas cum illis communicat*), per exuperationem plenae Bonitatis (*hoc est manus*).

CXXXII.

Omnes Deorum ordines medietate conjunguntur, *i. e. medio quodam constringuntur*. Et enim omnes Entium progressus per similia perficiuntur, et multo magis ipsi Deorum ordines indissolubilem possident cohaerentiam, utpote qui uniformiter subsistunt et definiti sunt per (secundum) Unum, principalem ipsorum causam. Unite igitur summisiones (remissiones) fiunt, et majorem in modum quam pro similitudine secundorum cum Primis in Entibus (apparente s. existente); quanto magis adeo Deorum quoque substantia in uniendis Entibus subsistit.

Omnia igitur divina genera per suas medietates sunt conjuncta (*per sua media conjunguntur*), et non immediate ad omnino differentes progressus eunt ipsa prima, sed per genera utrisque communia, a quibus et progrediuntur, et quorum immediate sunt causae. Haec enim ipsas extremi-

de Republ. II. p. 393. Aristotel. Poëtic. II. 1. p. 6. Herm. ἤτοι βελτίονας ἢ καὶ ἡμᾶς, (quam nos sumus) ἢ χείρονας, ἢ καὶ τοιούτους. Post verba μάλλον ὑφείσθηκεν cogitandum videtur esse: »quam in essentiâ (vel substantiâ) Entium.«

(8) A. χωρεῖται τὰ.

(9) A. ταύτη γάρ. Ceterum hinc doctrinae obloquitur scriptor, cujus fragmentum exstat in cod. Darmst: ἀποπεμπέσθωσαν καὶ ἡμῖν αἱ τοῦ Πρόκλου περιτολογίαι περὶ τῶν ἀπογενήσεων. — τί γὰρ δεῖ τὸ ἀπαξ παρὰ τῆς πρώτης (πηγῆς) γεννηθὲν τελειότατον ἀπογεννάσθαι αὐτὸς παρὰ τῶν ἐφεξῆς; Qua de re ipse viderit.

ἀγει τὰ ἄκρα κατὰ μίαν ἔνωσιν, τοῖς μὲν ὑπεστρωμένα συμφυῶς, τῶν δὲ ἐξηρημένα προσεχῶς, καὶ τὴν εὐτακτον διαφυλάττει τῶν θεῶν ἀπογέννησιν.

ρλγ'.¹

Πᾶς μὲν θεὸς ἐνὰς ἐστὶν ἀγαθουργός, ἢ ἀγαθότης ἐνοποιός, καὶ ταύτην ἔχει τὴν ὑπαρξιν, καθόσον ἕκαστος θεός. ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτιστος ἀπλῶς τὰγαθόν καὶ ἀπλῶς ἐν τῶν δὲ μετὰ τὸν πρῶτον ἕκαστος τὴν ἀγαθότης ἐστὶ καὶ τὴν ἐνὰς. Ἡ γὰρ ιδιότης² ἢ θεία διέστις τὰς ἐνάδους καὶ ἀγαθότητος τῶν θεῶν, ὥστε ἕκαστον κατὰ τι τῆς ἀγαθότητος ιδίωμα πάντα ἀγαθύνειν, οἷον τελειουργεῖν, ἢ συνέχειν, ἢ φρουρεῖν.

Τούτων γὰρ ἕκαστόν τι ἀγαθόν ἐστὶν, ἀλλ' οὐ πᾶν τὸ ἀγαθόν. τὴν δὲ ἐνιαίαν³ αἰτίαν τὸ πρῶτον προεστήσατο. Διὸ καὶ τὰγαθόν ἐστὶν ἐκεῖνο, ὡς πάσης ἀγαθότητος ὑποστατικόν. Οὐ γὰρ αἱ πᾶσαι τῶν θεῶν ὑπάρξεις ἅμια παρισσύνονται τῇ ἐνί. τοσαύτην ἐκεῖνο πρὸς τὸ πληθὺς τῶν θεῶν ἔλαχεν ὑπερβολήν.

ρλδ'.⁴

Πᾶς θεὸς νοῦς νοεῖ μὲν, ὡς νοῦς, προνοεῖ δὲ⁵, ὡς θεός. τοῦ μὲν γὰρ νοῦ τὸ γινώσκειν τὰ ὄντα, καὶ ἐν νοήσεσιν ἔχειν τὸ τέλειον, ἐξαίρετόν ἐστι τοῦ δὲ θεοῦ τὸ προνοεῖν, καὶ ἀγαθῶν πάντα πληροῦν.

(1) A. ρλβ.

(2) A. ἀρετῆς. Ad argumentum cf. primum supra cap. XXI. p. 38 — 40; adde Proclum in Theolog. Platon. IV. 16 p. 212 sq. Damascium de Principiis p. 199 sqq. ed. J. Chr. Wolf. et Cudworth. System. intellectuale p. 651 sqq. Mosheim. ubi ipsa haec Procli Elementa adhibita sunt. Adde eundem Cudworth. p. 667 sq. et repute quae Proclus supra disputavit cap. XIII. p. 22 — 24.

(3) A. οὐ τὴν ἐνιαίαν.

(4) A. ρλγ.

(5) A. νοεῖ δὲ. vitiose. Schw. Ad rem confer supra cap. CXI. CXX. sqq. ibique laud.

tates in Unitatem cogunt, quae aliis quidem per naturae cognationem sunt substratae et subiectae, ex aliis vero proxime sunt exemptae, et bene compositam ac ordinatam rerum divinarum procreationem atque progeniem conservant.

CXXXIII.

Omnis quidem Deus est Unitas benefica vel Bonitas unifica, et istam habet essentiam (substantiam), quatenus unusquisque Deus est. Sed primus quidem simpliciter est Bonum, et simpliciter Unum; unusquisque vero eorum, qui sunt post illum primum Deum, est quaedam Bonitas et quaedam Unitas. Nam divina proprietas Unitates et Bonitates Deorum distinguit ita, ut unusquisque (*Deorum*) per aliquam Bonitatis proprietatem omnia bona faciat, et quodammodo perficiat (*ad perfectionem perducatur*), vel contineat, vel custodiat.

Horum enim unumquodque est aliquod Bonum, sed non omne Bonum. Illud vero, quod est primum, unicam et singularem causam primo loco statuit (praeposuit). Quamobrem etiam illud est Bonum, utpote quod omnem Bonitatem fundat atque constituit. Non enim omnes Deorum essentiae (substantiae) simul Uni exaequantur. Tantam illud Primum superlationem et excellentiam sortitum est apud ipsam Deorum multitudinem (ad deorum multitudinem s. si contuleris cum d. m.)

CXXXIV.

Omnis divina Mens videt quidem, ut Mens, providet vero, ut Deus (vel, cognoscit quidem, ut Mens, praecognoscit vero, ut Deus). Nam ipsius quidem Mentis munus est eximium (ipsum) Entia cognoscere, et in notionibus (ac intelligentiis) habere ipsam perfectionem; ipsius vero Dei (munus est eximium, ipsam) providere (suaque providentia omnia moderari) et bonis omnia replere.

Ἡ δὲ μετάδοσις αὕτη καὶ ἡ πλήρωσις δι' ἐνωσιν γίνεται τῶν πληρουμένων πρὸς τὰ πρὸ αὐτῶν. ἦν ἡ καὶ ὁ τοῦς μιμούμενος εἰς ταὐτὸν ἔρχεται τοῖς νοητοῖς.

Ἦι οὖν προνοεῖ, θεός, ἐν τῇ πρὸ νοῦ ἐνεργείᾳ τῆς προνοίας ἰσταμένης. διὸ καὶ πᾶσι μὲν ἑαυτοῦ μεταδίδωσιν, ὡς θεοῦ, οὐ πᾶσι δὲ πάρεστιν, ὡς νοῦς.

Καὶ γὰρ ἐφ' αὐτὸ νοερὸν ἰδίωμα μὴ πρόεισιν, ἐπὶ ταῦτα φθάνει τὸ θεῖον. Καὶ γὰρ τὰ μὴ νοῦντᾴ προνοεῖσθαι βούλεται, καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαγχάνειν τοῦτο δὲ, διότι νοῦ μὲν οὐ πάντα ἐφίεται, οὐδὲ οἷς μετασχεῖν δυνατόν τοῦ δι' ἀγαθοῦ πάντα ἐφίεται καὶ σπεύδει τυχεῖν.

ρλε'.

Πᾶσα θεία ἐνὰς ὑφ' ἐνός τῶς μετέχεται τῶν ὄντων ἀμείσως, καὶ πᾶν τὸ ἐκθεοῦμενον εἰς μίαν ἐνύδα θεϊαν ἀνατείνεται καὶ ὅσαι αἱ μετεχόμεναι ἐνάδες, τοσαῦτα καὶ τὰ μετέχοντα γένη τῶν ὄντων. οὔτε γὰρ δύο ἢ πλείους ἐνάδες ὑφ' ἐνός μετέχονται.

Πῶς γὰρ, τῶν ἐν αὐταῖς ἰδιότητων ἐξηλλαγμένων, οὐχὶ καὶ τὸ ἐκάστη συμφυόμενον ἐξηλλακται, δι' ὁμοιότητος τῆς συναφῆς γενομένης;

Οὔτε μία ἐνὰς ὑπὸ πλείονων μετέχεται διηρημένως ἀσύν-

(1) Ἦν Portus refert ad remotius μετάδοσις. Ego potius retulerim ad ἐνωσιν. »Quam (sc. unitionem)« etc. Ad explicandam hanc sententiam de mente et intelligibilibus faciunt ea, quae in annotatione ad Proclum in Alcib. cap. XXII. p. 71 posuimus. Ad finem hujus capituli adhibe Platonem in Philebo p. 20 p. 46 sq. ed. Stallbaum.

(2) A. ρλδ.

(3) A. non habet καί.

(4) A. γιναμένης (sic).

Haec autem communicatio *bonorum* et ista repletio propter (per) Unionem fit eorum, qui *suis bonis omnia replent*, et *refertur* ad ea, quae sunt ante ipsa bona, (fit per adunationem implentium cum iis, quae sunt ante ipsos implentes). Quam [repletionem] et ipsa Mens imitans, in idem venit cum ipsis mente perceptis (*idem est, ac illa, quae mente percipiuntur cum intelligibilibus*).

Quatenus igitur providet, (*et quatenus Mente praecognoscit*), *catenus est Deus*, quia providentia consistit in illa actione, quae est ante Mentem. Quamobrem etiam omnibus quidem se ipsum impertit, ut Deum, non omnibus tamen adest, ut Mens.

Et enim ad quae intellectualis proprietas non progreditur, ad illa numen divinum ocius pervenit. Et enim ea, quae non mente percipiunt, providere cupiunt, et aliquod bonum participare *student*. Hoc autem *fit*, quia Mentem quidem non omnia expetunt, ne illa quidem, quae *Mentem* participare possunt; ipsum vero Bonum omnia expetant, et assequi properant, *idque participare student*.

CXXXV.

Omnis divina Unitas ab Entium aliquo participatur immediate, et omne, quod deificatur, ad unam Unitatem divinam contendit (*dirigitur ac refertur*). Et quot sunt Unitates, quae participantur, tot etiam sunt ipsa genera, quae participant Entia. Non enim duae vel plures Unitates ab Uno participantur.

Quomodo enim, cum proprietates, quae sunt in ipsis *Unitatibus*, sint immutatae, non etiam immutatur illud, quod cum unaquaque *Unitate* simul nascitur, cum ipsa conjunctio per similitudinem fiat?

Neque una Unitas a pluribus participatur *divisim, dividuae, partite*. Nam multa Entia cum Unitate non conjunguntur, et quatenus sunt Entia, quae *conjunguntur* cum illa

απτα γὰρ τὰ πολλὰ ὄντα τῇ ἐνάδι, καὶ ὡς ὄντα τῇ πρὸ τῶν ὄντων, καὶ ὡς πολλὰ ἐνάδι.

Δεῖ δὲ τὸ μετέχον πῇ μὲν ὅμοιον εἶναι τῷ μετεχομένῳ, πῇ δὲ ἕτερον καὶ ἀνόμοιον. ἐπεὶ οὖν τὸ μετέχον τῶν ὄντων τί ἐστιν, ἡ δὲ ἐνὰς ὑπερούσιος, καὶ κατὰ τοῦτο ἀνωμοιώνται· ἐν ἄρα εἶναι χρὴ τὸ μετέχον⁵, ἵνα καὶ κατὰ τοῦτο ὅμοιον ᾖ τῷ μετεχομένῳ. ἐνί, εἰ καὶ τὸ μὲν οὕτως ἐν, ὡς ἐνὰς, τὸ δὲ ὡς πεπονθὸς τὸ ἐν καὶ ἡνωμένον, διὰ τὴν ἐκείνης μέθεξιν.

ρλς'.²

Πᾶς θεὸς ὀλιγωτέρος μὲν ὑπάρχων, καὶ ἐγγυτέρως τοῦ πρώτου τεταγμένος, ὑπὸ ὀλιγωτέρου γένους τῶν ὄντων μετέχεται· μερικώτερος δὲ, καὶ πορρωτέρου, ὑπὸ μερικωτέρου· καὶ ὡς τὸ ὄν πρὸς τὸ ὄν, οὕτως ἡ ἐνὰς πρὸς τὴν ἐνάδα τὴν θείαν.

Εἰ γὰρ ὅσα τὰ ὄντα, τοσαῦται⁵ καὶ αἱ ἐνάδες, καὶ ἐμπλην, μιᾶς ὑφ' ἐνὸς μετεχομένης, δῆλον δὴ, ὅτι κατὰ τὴν τῶν ἐνάδων τάξιν ἡ τῶν ὄντων πρόσις τάξις, ὁμοιουμένη τῇ πρὸ αὐτῆς.

Καὶ ταῖς μὲν ὀλιγωτέραις τὰ ὀλιγωτέρα συμφύεται, ταῖς δὲ μερικωτέραις ἐνάσει τὰ μερικώτερα ὄντα· εἰ γὰρ μὴ, πάλιν τὰ ἀνόμοια τοῖς ἀνομοίοις συνάψει⁶, καὶ ἡ κατ' ἀξίαν διανομὴ οὐκ ἔσται. ταῦτα δὲ ἀδύνατα· εἶπερ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν τὸ ἐν καὶ τὸ οἰκείον μέτρον ἐκείθεν ἐπιλάμπεται, καὶ ἀπ' ἐκείνων ἐφήκει. Πολλῶν δὴ οὖν μᾶλλον ἐν αὐτοῖς τάξις ἔσται

(1) Edit: πῇ ὅμοιον. Correxī πῇ μὲν propter sequens membrum.

(2) A. ἀνωμοίωται.

(3) A. τὸ μετεχόμενον.

(4) A. ρλς. Ad sequentia consule Plotium p. 679 sqq. p. 691. Proclum in Platon. Theolog. III. 1. p. 122 sq. III. 13 p. 142. 143. ubi Parmenides Platonice laudatur; in quo hujus universae disputationis fons est. Tu vid. eum p. 155 sqq. p. 60 sqq. usque ad finem.

(5) A. τοσαῦται, ut correxit Editor. Itaque Proclo reddidi. Edit: τοσαῦτα.

(6) Portus: »conjungentur.« Proprie conjungent sc. ee.

Unitate, quae est ante ipsa Entia, et quatenus multa *cum Unitate conjunguntur*.

Oportet autem illud, quod participat *aliquid*, partim *quidem* simile esse illi, quod participatur, partim vero diversum et dissimile. Quoniam igitur id, quod *aliquid* participat, est aliquid ex Entium numero, ipsa vero Unitas est superessentialis, et propterea *haec inter se* sunt dissimilia; unum igitur oportet esse id, quod participat [*aliquid*], ut etiam propter hoc *ipsum* simile sit ipsi Uni, quod participatur, quamvis alterum *quidem*, quod est ita Unum, sit ut Unitas, alterum vero sit ut illud, quod passum est ipsum Unum et Unitum, propter illius *Unitatis* communicationem.

CXXXVI.

Omnis Deus universalior *quidem* existens, et collocatus propius illum primum *Deum*, ab universaliore Entium genere participatur; ille vero, qui est particularior et *ab illo primo Deo* remotior, a particulariore *participatur*; et ut Ens ad Ens *refertur*, sic Unitas ad illam Unitatem divinam (*refertur et contendit*).

Si enim quot *sunt* Entia, tot etiam *sunt* Unitates, et contra (vice versa), quum una *Unitas* ab uno participatur, perspicuum jam est, quod secundum ipsarum Unitatum ordinem ipse Entium ordo progreditur, assimilatus (*vel, similis*) illi *ordini*, qui est ante ipsum.

Et cum universalioribus *quidem Unitatibus* ea, quae sunt universaliora, nascuntur (*et cohaerent*), cum particularioribus vero Unitatibus particulariora Entia (*cohaerent*). Si enim non *ita fiat*, rursus dissimilia cum dissimilibus conjungentur, et secundum dignitatem distributio non erit. Haec autem *impossibilia sunt nulloque modo fieri possunt*; siquidem et aliis omnibus ipsum Unum et propria mensura illinc illucescit, et ab illis *ad alia* pervenit. Multo igitur magis in ipsis erit ordo communicationis, *similia* secundum

τῆς μεθέξεως, τὰ ὅμοια κατὰ τὴν δύναμιν τῶν ὁμοίων ἐξάπτουσα¹.

ρλζ'.²

Πᾶσα ἐνὰς συνυφίστησι τῷ ἐνὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ὄν³. Τὸ μὲν γὰρ ἐν, ὡς πάντων ἐστὶν ὑποστατικόν, οὕτω καὶ τῶν ἐνάδων τῶν μετεχομένων καὶ τῶν ὄντων τῶν εἰς τὰς ἐνάδας ἀνηρηγμένων αἷτιον. τὸ δὲ ἐξ ἐκάστης ἐξημμένον ἢ ἐνὰς, ἢ εἰς αὐτὸ ἐλλάμπουσα, παράγει ἀπλῶς μὲν εἶναι, τοῦ ἐνὸς ποιούντος· τὸ δὲ συμφυὲς εἶναι, τῆς ἐνάδος ἀπεργαζομένης, ἢ ἐστὶ συμφυὲς. αὕτη οὖν ἐστὶν ἢ καθ' ἑαυτήν⁴ ἀφορίζουσα τὸ μετέχον αὐτῆς ὄν, καὶ τὴν ιδιότητα τὴν ὑπερούσιον ἐν αὐτῇ⁵ δεικνύουσα οὐσιωδῶς. Ἐκ γὰρ τοῦ πρώτως πανταχοῦ τὸ δευτέρως ὑπάρχει τὸ εἶναι τοῦτο, ὃ ἔστιν. Ἦτις οὖν⁷ ἐστὶ τῆς θεότητος ὑπερούσιος ιδιότης, αὕτη καὶ τοῦ ὄντος ἐστὶ τοῦ μετέχοντος αὐτῆς οὐσιωδῶς.

ρλη'.⁸

Πάντων τῶν μετεχόντων τῆς θείας⁹ ιδιότητος, ἐκθεουμένων, πρώτιστόν ἐστι καὶ ἀκρότατον τὸ ὄν.

Εἰ γὰρ καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ζωῆς ἐπέκεινα τὸ ὄν, ὡς δέδεικται, εἴπερ πλείστον¹⁰ τοῦτο, μετὰ τὸ ἐν, αἷτιον, ἀκρότατον

(1) Portus vertit: *accendens* (Nam ita corrigendum est vitiosum *accedens*) et deinde subiecit: *suspendens*. Hoc unice verum. Debebat autem: *alligans*, s. *annectens*.

(2) A. ρλζ.

(3) Abest ὄν a cod. A.

(4) Hoc loco asteriscus est in Ed. et in margine adscriptum est: *κείμενον τῶν μετεχομένων, καὶ τῶν ὄντων, τῶν εἰς τὰς ἐνάδας ἀνηρηγμένων αἷτιον τὸ δὲ ἐκάστης ἐξημμένον ἢ ἐνὰς, ἢ εἰς αὐτό*. Cod. A. habet eadem ipsa, quae τὸ *κείμενον* (i. e. *contextum* vel *scriptam lectionem*) Editor habere ait in ora, scilicet sic: οὕτω καὶ τῶν ἐνάδων τῶν μετεχομένων — τὸ δὲ ἐξ ἐκάστης — ἢ εἰς αὐτὸ ἐλλάμπουσα παράγει κ. τ. λ. Ego ex his copiis lacunosum locum explevi.

(5) A. καθ' ἐκάστην.

(6) A. ἐν αὐτῷ. Fort. ἐν ἑαυτῇ. Sed tamen etiam vulgata lectio bona est.

(7) A. ἢ τις οὖν. Edit. Εἰ τις οὖν.

facultatem similium accendens, vel similia ex similium facultate suspendens.

CXXXVII.

Omnis Unitas unā cum Uno constituit ipsum Ens, quod participat ipsam. Nam ipsum quidem Unum, ut omnium est fundatrix causa, sic etiam Unitatum, quae participantur, et entium ad unitates annexorum causa est. Quod vero ex unaquaque (Unitate) pendet (id) Unitas, quae in ipsum illucet, producit (hactenus), ut simpliciter sit (existat), Uno faciente (dum Unum facit, s. agit); ut vero cognatum sit, Unitate efficiente (dum ea Unitas efficit), quae est cognatum (quid). Haec igitur *Unitas* est illa, quae per se ipsam definit ipsum Ens, quod ipsam participat, et quae proprietatem superessentialem in se demonstrat essentialiter. Ex eo enim, quod est ubique primo, ipsum, quod est secundo, existit (suppetit), ut illud sit, quod est. Quaecumque igitur est ipsius Deitatis superessentialis proprietas, haec est et ipsius Entis, quod ipsam essentialiter participat.

CXXXVIII.

Omnium, quae divinam proprietatem participant, et quae deificantur, primum est et summum ipsum Ens.

Si enim ipsum Ens est supra Mentem et Vitam, ut demonstratum est; siquidem plurimorum hoc (*Ens*) post

(8) A. $\phi\lambda\zeta$.

(9) In cod. A. deest *θείας*. Ceterum ad haec et sequentia consule Platonis Parmenidem p. 157 p. 65 sqq. Bekkeri; Philebum p. 14. sqq. p. 20 sqq. Stallbaumii; Plotinum *περί τοῦ τὸ ὄν ἐν καὶ ταυτὸ ὄν πρὸς* p. 660 sqq. et Proclum ipsum in Platonis Theolog. III. 7 p. 131 sqq. et IV. 27; p. 221 sqq. Adde Porphyrii Sentent. cap. XXVII et XXXVIII. p. 229 et 245.

(10) Ita scripsi cum cod. A. In editione ex antecedente membro inepte repetitum erat: *εἰ γὰρ*, et in Porti versione hoc membrum adeo avulsum erat a superiori. Nec melius idem interpres proxime τούτων retulit ad *Entia* et ἐνυκώρεον ad τὸ ὄν: His enim *Entibus* ipsum Unum est singularius cet., cum ita circumscribendum esset: »His enim (sc. mente et vitā *Ens* est) singularius.«

ἂν εἴη τὸ ὄν τούτων μὲν γὰρ ἐνικώτερον ¹, καὶ διὰ τοῦτο πάντως σεμνότερον. ἄλλο δὲ πρὸ αὐτοῦ οὐκ ἔστι πλήρ τοῦ ἐνός. πρὸ γὰρ τοῦ ἐνιαίου πλήθους τί ἄλλο, ἢ τὸ ἐν; πλήθος δὲ ἐνιαῖον τὸ ὄν, ὡς ἐκ πέρατος ὄν καὶ ἀπείρου ². καὶ ὅλος πρὸ τῆς οὐσίας τὸ ὑπερούσιον ὄν ³. ἐπεὶ καὶ ἐν ταῖς εἰς τὰ δευτέρα ἐλλάμψεσι μόνον τὸ ἐν ἐπέκεινα φθάνει τοῦ ὄντος· τὸ δὲ ὄν εὐθύς κατὰ τὸ ἐν. Τὸ γὰρ δυνάμει ὄν, οὐπω δὲ ὄν, ἐν ἔστι κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν καὶ τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ἐνεργείᾳ ὄν. Καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἄρα· τοῦ ὄντος ἐπέκεινα εὐθύς τὸ μὴ ὄν, ὡς κρεῖττον τοῦ ὄντος, καὶ ἐν.

ρλθ'. ⁵

Πάντα τὰ μετέχοντα τῶν θεῶν ἐνάδων, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ὄντος, εἰς τὴν σωματικὴν τελευτᾷ φύσιν. τὸ γὰρ πρῶτόν ἐστι τῶν μετεχόντων τὸ ὄν, ἔσχατον δὲ τὸ σῶμα. καὶ γὰρ σώματα θεῖα εἶναι φαμεν ⁶.

Πάντων γὰρ τῶν γενῶν τὰ ἀκρότατα τοῖς θεοῖς ἀνεῖται, σωματῶν, ψυχῶν, νόων, ἵνα ἐν πάσῃ τάξει τὰ τοῖς θεοῖς ἀναλογουῖντα συνεκτικὰ καὶ σωστικὰ τῶν δευτέρων ὑπάρχη ⁷, καὶ ἕκαστος ἀριθμὸς ὅλος ἢ κατὰ τὸ ἐν μέρει ὅλον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ πάντα, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τὴν θεῶν ⁸ ιδιότητα.

Ἔστιν οὖν καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ νοερῶς τὸ θεῖον γένος. καὶ δῆλον ὅτι πάντα ταῦτα θεῖα ⁹ κατὰ μέθεξιν.

(1) A. ἐοικότερον (sic.)

(2) A. ἀπείρου. Recepi. Edit: ἀπειρον.

(3) Taylorus in notā versioni Anglicae subjectā conjicit: τὸ ὑπερούσιον ἐν. Ego, quod codex A. in vulgatā persistit, mutare nolui. Spatium autem, quod Portus inter ὄν et ἐπεὶ posuit, sustuli, utpote incommodum sententiis apte inter se junctis.

(4) A. non habet ἄρα.

(5) A. ρλθ. Mox ad vocem ἀρχόμενα Ed. asteriscum habet et in margine haec: *Legendum hic, ut in hujus capitis fine, linea pen. et ult.* Non male editor, si ex fine hujus capitis addi voluit λέγει δέ. Cod. enim A. plenam h. l. exhibet scripturam, quae eodem reddit: εἰς τὴν σωματικὴν τελευτᾷ φύσιν, eamque Proclo restitui.

(6) Cf. supra cap. CXXIX.

(7) Ita conjecerat Portus pro vitioso ὑπάρχει, quod etiam codicem A. foedat. Ego Coniunctivum restitui. Tu vid. Matth. Gr. gr. §. 520. 5. Hermann. ad Viger. p. 851. Markland. ad Lysiam.

ipsum Unum *est* causa, summum erit ipsum Ens. His enim singularius, et propterea prorsus *est* augustius. Aliud vero ante ipsum *Ens* non est praeter ipsum Unum. Nam ante singularem (solitariam) multitudinem quid aliud *est*, quam ipsum Unum? Multitudo vero singularis (solitaria) *est* ipsum Ens, ut id, quod ex fine constat et infinito. Et omnino (in universum) ante ipsam essentiam *est* illud Ens superessentiale. Quoniam et in illis illuminationibus, *quae fiunt* in secundis *naturis*, solum ipsum Unum statim est supra ipsum Ens; ipsum vero Ens *est* statim post ipsum Unum. Quod enim *est* potestate Ens, nondum vero *actu* Ens, *id* Unum est per suam naturam; et illud Ens, quod *est* post hoc *Unum*, jam *actu est Ens*. Ergo et in ipsis principiis illud, quod non *est* Ens, statim *est* supra id, quod est Ens, ut ipso Ente praestantius, et Unum *existens*.

CXXXIX.

Omnia, quae participant divinas Unitates, initium ducunt ab ipso Ente, et desinunt in ipsam corpoream naturam. Nam ipsum Ens est primum eorum, quae participant *divinas Unitates*; ipsum vero corpus *est* ultimum. Et enim corporea divina esse dicimus.

Omnium enim generum ea, quae summa sunt, Diis attribuuntur, corporum, animarum, Mentium, ut in omni ordine ea, quae Diis conveniunt, secunda contineant et conservent, et unusquisque numerus integer sit, secundum illud Totum, quod in parte *continetur*, in se ipso continens omnia et ante alia divinam proprietatem.

Divinum igitur genus est et corporaliter et animaliter et intellectualiter (*i. e. et secundum corpus et secundum*

p. 45 sq. Reisk. De *Iva* cum Futuro indicativi vid. ad Olympiodor. in Alcib. cap. 8. p. 75.

(8) In cod. A. deest *Seiay*.

(9) A. *Seiay* (sic.)

Τὸ γὰρ πρῶτως θεῖον ἐν ταῖς ἐνάσιν ὑφέστηκε. Τὰ ἄρα μετέχοντα τῶν θείων ἐνάδων ἄρχεται μὲν ἀπὸ τοῦ ὄντος, λήγει δὲ εἰς τὴν σωματικὴν φύσιν.

ρμ'.¹

Πᾶσαι τῶν θείων αἱ δυνάμεις, ἄνωθεν ἀρχόμεναι, καὶ διὰ τῶν οἰκείων προϋῶσαι μεσοτήτων, μέχρι τῶν ἐσχάτων καθήκουσι, καὶ τῶν περὶ γῆν τόπων οὔτε γὰρ ἐκείνας διείργει τι καὶ ἀποκαλύπτει τῆς εἰς πάντα παρουσίας. Οὐδὲν γὰρ δέονται τόπων καὶ διαστάσεων, διὰ τὴν² ἄσχετον πρὸς πάντα ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἄμικτον πανταχοῦ παρουσίαν. οὔτε τὸ μετέχειν αὐτῶν ἐπιτήδειον κωλύεται τῆς μεθέξεως.

Ἄλλ' ὅμα τέ τι πρὸς τὴν μετουσίαν ἔτοιμον γίνεται, κακεῖναι πάρεσιν, οὔτε τότε παραγενόμεναι, οὔτε πρότερον ἀποῦσαι³, ἀλλ' αἰεὶ ὡσαύτως ἔχουσαι⁴. Ἐὰν οὖν τι τῶν περὶ γῆν ἐπιτήδειον⁵ ἢ μετέχειν, καὶ τούτῳ πάρεσι, καὶ πάντα πεπληρώκασιν ἑαυτῶν, καὶ τοῖς μὲν ὑπερτέροις μειζόνως πάρεσι, τοῖς δὲ μέσοις κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν, τοῖς δὲ ἐσχάτοις ἐσχάτως. Ἄνωθεν οὖν μέχρι τῶν τελευταίων ἐκτείνουσιν ἑαυτάς. ὅθεν καὶ ἐν τούτοις εἰσὶ τῶν πρώτων ἐμφάσεις⁶, καὶ συμπαθεῖ πάντα πᾶσιν ἐν μὲν τοῖς πρώτοις τῶν δευτέρων προὑπαρχόντων, ἐν δὲ τοῖς δευτέροις τῶν πρώτων ἐμφαινόμενων. τριγῶς ἢ ἑκάστον, ἢ κατ' αἰτίαν, ἢ καθ' ὑπαρξιν, ἢ κατὰ μέθεξιν.

(1) A. ρλθ. mox ibid θεῶν pro θείων. Ad rem consule Plotinum p. 372 sqq. p. 414 sq. et p. 704 sq. et Proclum in Platon. Theolog. II. 1. p. 80 sq. et II. 11. p. 119 sq. et cf. Cudworth. Systema intellectuale p. 550 sq. ed. Mosh.

(2) Abest τὴν a cod. A. Portus: »propter invictam in omnibus excellentiam.« Non refragabor h. l. Sed tamen confer cap. CXXII ibiq. annot.

(3) A. ἀποῦσιν.

(4) A. ἔχουσιν.

(5) A. ἐπιτηδείων. male. Schw.

(6) Significationes vertit Portus, non male. Possis etiam: »præsentationes. Cf. annot. nostr. ad Proclum in Alcib. p. 1.

animam et secundum intellectum). Et perspicuum est, quod haec omnia divina sunt propter communicationem (*cum divina natura*). Quod enim est primo divinum, in ipsis Unitatibus subsistit. Quae igitur participant divinas Unitates, initium quidem ducunt ab ipso Ente, desinunt vero in ipsam corpoream naturam.

CXL.

Omnes rerum divinarum potestates, quae superne ducunt initium, et quae per suas medietates (*i. e. per sua media*) progrediuntur, ad extremas usque partes perveniunt vel illorum locorum, quae sunt circa terram (*quae terram ambiunt*). Neque enim illas potestates quidquam dirimit et prohibet a praesentia, quâ feruntur in omnia. Non enim indigent locis et intervallis propter invictam in omnibus excellentiam et non mixtam ubique praesentiam. Neque illud, quod ad ipsas potestates participandas est aptum, ab ipsarum participatione prohibetur.

Sed et simul aliquid ad ipsarum participationem paratum est, et illae statim adsunt, neque tunc illae adfuerunt, neque prius abfuerunt; sed semper eodem modo fuerunt et sunt. Si quid igitur eorum, quae sunt circa terram (*s. quae sunt terrena*), aptum fuerit ad ipsas participandum, et huic adsunt illae potestates, et omnia se ipsis replent, et superioribus quidem magis adsunt, mediis vero secundum ipsorum ordinem, ultimis vero ultimo loco adsunt. A primis igitur ad ultima usque potestates istae se ipsas extendunt. Quamobrem etiam in his sunt primorum significationes, et omnia naturae cognatione consensuque cum omnibus conjuncta. Nam in primis quidem secunda praeexistunt, in secundis vero prima manifeste apparent. (Cum — praeexistant — prima appareant). Nam unumquodque trifariam est (erat): vel per causam, vel per essentiam (substantiam), vel per participationem (*sive communionem*).

ρμα.¹

Πᾶσα πρόνομι θεῶν ἢ μὲν ἐξηρημένη τῶν προνοουμένων ἐστίν, ἢ δὲ συντεταγμένη. Τὰ μὲν γὰρ κατὰ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν τῆς τάξεως ιδιότητα παντελῶς ὑπερήπλωται τῶν ἐλλαμ-
πομένων.

Τὰ δὲ τῆς αὐτῆς ὄντα διακοσμήσεως προνοεῖ τῶν ὑφει-
μένων τῆς αὐτῆς συστοιχίας², μιμούμενα καὶ ταῦτα τὴν τῶν
ἐξηρημένων θεῶν προνοητικὴν ἐνέργειαν, καὶ πληροῦν ἐφιέμενα
τὰ δεύτερα τῶν ἀγαθῶν, ὧν δύνανται,

ρμβ.³

Πᾶσι μὲν οἱ θεοὶ πάρεσιν ὡσαύτως, οὐ πάντα δὲ ὡσαύ-
τως τοῖς θεοῖς πάρεσιν ἀλλ' ἕκαστα κατὰ τὴν ἑαυτῶν⁴ τάξιν
τε καὶ δύναμιν μεταλαγχάνει τῆς ἐκείνων παρουσίας· τὰ μὲν
ἐνοειδῶς, τὰ δὲ πεπληθυσμένως· καὶ τὰ μὲν αἰδίως, τὰ δὲ
κατὰ χρόνον· καὶ τὰ μὲν ὁσωμάτως, τὰ δὲ σωματικῶς. ἀνάγκη
γὰρ τὴν διάφορον μέθεξιν τῶν αὐτῶν ἢ παρὰ τὸ μετέχον γί-
νεσθαι διάφορον, ἢ παρὰ τὸ μετεχόμενον. ἀλλὰ τὸ θεῶν πᾶν
ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, καὶ ἄσχετόν⁵ ἐστὶ πρὸς πάντα καὶ
ἄμικτον.

Παρὰ τὸ μετέχον ἄρα⁶ λείπεται τὴν ἐξαλλαγὴν ὑφίστα-
σθαι, καὶ τὸ οὐχ ὡσαύτως ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι⁷, καὶ ταῦτα
ἄλλοτε ἄλλως, καὶ ἄλλα ἄλλως παρεῖναι τοῖς θεοῖς· ὥστε πᾶσιν
θεῶν ὡσαύτως παρόντων⁸, τὰ πάντα οὐχ ὡσαύτως πάρεσιν

(1) A. ρμ. Ad rem adhibe Plotinū p. 470 D. E. et Proclum
in Platonis Theologiam I. 15 p. 41 sq.

(2) A. συστοιχείας.

(3) A. ρμα.

(4) Ita cod. A. quod recepi, quoniam alibi quoque perspicuitati
hoc tribuit Proclus, ut Reciproca in ejusmodi sententiis usurpet.
Editio habet αὐτῶν.

(5) Cf. cap. CXXII ibiq. Annot.

(6) A. ἄρα μόνον.

(7) A. ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι, et ita scribendum curavi. Editio:
ἐν τοῦτοις εἶναι. Neque enim habet, quo referatur, Pronomen
τούτοις.

(8) A. παρόντων ὡς αὐτός.

CXLI.

Omnis Deorum providentia *duplex est*: Una quidem est exempta ex iis, quibus providetur, altera vero cum *illis* collocata. Nam alia quidem per essentiam (substantiam) et ordinis proprietatem prorsus explicata sunt supra res illas, quae (*collustrantur ac*) illuminantur.

Alia vero quae sunt ejusdem ordinis, provident subjectis (*et inferiorum providam curam gerant eorum, quae sunt*) ejusdem conjugationis (*generis et ordinis*), haec etiam (et ipsa) imitantia providam actionem eximiorum Deorum, qui *ex aliorum Entium ordinis sunt exempti*, et cupientia replere secunda bonis, quibus *ea replere* possunt.

CXLI.

Omniibus quidem dii pariter adsunt, non omnia vero pariter ipsis Diis adsunt; sed singula secundum suum ordinem et facultatem illorum praesentiam participant; alia quidem uniformiter, alia vero multipliciter; et alia quidem ab aeterno, *vel, in aeternum*, alia vero secundum tempus (*et in tempore*); et alia quidem sine corporis interventu, (*q. d. incorporee*); alia vero corporee (*vel, ut vulgo dicitur, corporaliter*). Necesse enim *est* diversam eorundem participationem, vel propter ipsum participans esse diversam, vel propter illud, quod participatur. Sed omne divinum semper eundem servat ordinem, et in omnibus est insuperabile (vel: affectione liberum est ad omnia, s. erga omnia) et non mixtum, (*nec ab ullo retineri coercerique potest, nec cum ullo miscetur*).

Reliquum igitur est, ut propter ipsum participans haec immutatio (*fiat atque*) subsistat, et in Entibus sit illud, quod non eodem modo *semper est*, et haec alias aliter (*se habeant*), et alia aliter adsint ipsis Diis. Quare, quamvis illi Dii pariter omnibus adsint, omnia *tamen* non pariter illis adsunt,

ἐκείνοις, ἀλλ' ὡς ἕκαστα δύναται, πάρεστι, καὶ ὡς πάρεστι, οὕτως ἐκείνων ἀπολαύει. κατὰ γὰρ τὸ μέτρον τῆς τούτων παρουσίας ἡ μέθεξις.

ρμγ'.³

Πάντα τὰ καταδεέστερα τῇ παρουσίᾳ τῶν Θεῶν ὑπεξίσταται, καὶ ἐπιτηδεῖον ἢ τὸ μετέχον πᾶν μὲν τὸ ἄλλοτριον τοῦ Θεοῦ φωτὸς ἐκποδὼν γίνεται. Καταλάμπεται δὲ πᾶσι ἀθρόως ὑπὸ τῶν Θεῶν. αἰεὶ μὲν γὰρ τὰ Θεῖα περιληπτικώτερον καὶ δυνατώτερα τῶν ἀπ' αὐτῶν προσελθόντων ἢ δὲ τῶν μετὰ τῶν ἀνεπιτηδειότητος τῆς ἐλλάμψεως τοῦ Θεοῦ αἰτία γίνεται· ἀμυδροὶ γὰρ κακείνην τῇ ἑαυτῆς ἡσθeneία. Ἐκείνης δὲ ἀμυδρουμένης ἄλλο τι δοκεῖ τὴν ἐπικράτειαν μεταλαμβάνειν, οὐ κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μετέχοντος ἀδυναμίαν κατεξανίστασθαι δοκοῦν τοῦ Θεοῦ τῆς ἐλλάμψεως αἶδους.

ρμδ'.⁶

Πάντα τὰ ὄντα καὶ πᾶσαι τῶν ὄντων αἱ διακόσμήσεις ἐπὶ τοσοῦτον προσεληλύθασιν, ἕφ' ὅσον καὶ αἱ τῶν Θεῶν διατάξεις. καὶ γὰρ ἑαυτοῖς οἱ Θεοὶ τὰ ὄντα συμπαρήγαγον, καὶ οὐδὲν οἷόν τε ἦν ὑποστῆναι, καὶ μέτρον καὶ τάξεως τυχεῖν ἐξ τῶν Θεῶν. καὶ γὰρ τελειοῦνται πάντα κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν, καὶ τάττεται, καὶ μετρεῖται παρὰ τῶν Θεῶν. Καὶ πρὸ

(1) Desunt verba καὶ ὡς πάρεστιν.

(2) A. ρμβ.

(3) In edit. additum erat ἐστίν, quod deleui ut abhorrens ab usu Procli, neque idoneo loco positam.

(4) A. κακείνη. Male. Loco corrupto ita mederi studuit Taylor, ut suppleret στερήσεως ante τῆς ἐλλάμψεως, vertens: »But the inaptitude of the participants becomes the cause of the privation of divine illumination. For this inaptitude obscures it by its own imbecility.« Ad sensum recte: ad verba non item. Cui enim placeat: ἀνεπιτηδειότητος στερήσεως τῆς ἐλλάμψεως? Lege ἐκλείψεως: »Participantium vero ineptitudo eclipseos (s. deliqui tanquam solis aut stellae) divini numinis causa fit.« et vide sequentia: ἀμυδροὶ γὰρ κακείνην κτλ.

sed singula pro viribus, et ut possunt, illis adsunt, et ut adsunt, sic illis fruuntur. Nam ipsa participatio, sive *communicatio fit* secundum mensuram horum praesentiae.

CXLIII.

Omnia inferiora Deorum praesentiae cedunt, (deficiunt, desidunt), quamvis ipsum participans aptum sit (*ad participandam Deorum praesentiam*). Omne quidem alienum a divina luce (*procul ab ea recedit*) et amovetur. Omnia vero simul a Diis collustrantur (*ac illuminantur*). Semper enim divina rerum comprehendendarum majorem vim habent, et potentiora sunt rebus illis, quae progressa sunt ab ipsis; ipsa vero participantium (*q. d.*) ineptitudo (*i. e. inepta, non apta neque commoda ratio*), (deficientis) illuminationis numinis divini causa est; obscurat enim et illam sua infirmitate. Quum autem illa obscuratur, aliud quiddam videtur principatum (*ac dominationem*) facta mutatione sortiri; non secundum ipsius potestatem (*ac vires*), sed secundum ipsius participantis imbecillitatem (*et virium infirmitatem*), quod contra divinam illuminationis formam insurgere videtur.

CXLIV.

Omnia Entia et omnes Entium ordines eo usque progrediuntur, quo usque et ipsi Deorum ordines. Nam ipsi Dii secum Entia producant, et nihil est, quod possit subsistere, et mensuram et ordinem consequi extra ipsos Deos. Nam omnia perficiuntur per ipsorum potentiam et disponuntur *et ordinantur* et mensurantur ab ipsis Diis. Ergo

(5) Editio offert distinctionem majorem: *δύναμιν. Ἀλλὰ*. Male. Ego correxi ex cod. A. qui tamen habet: *κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν*. Proxime ad constructionem et usum verbi *κατεξαιίστασθαι* cf. Theodor. Metoch. p. 77. 310. 339 ed. Mueller et Kiessling.

(6) A. *εμυ*.

(7) Ita cod. A. Edit: *αὐτῶν*. [Leg. *τελειοῦται*.]

τῶν ἐσχαίων οὖν ἔν τοις οὖσι γενῶν προϋπάρχουσιν οἱ καὶ ταῦτα κοσμοῦντες θεοὶ, καὶ δίδόντες καὶ τούτοις ζωὴν, καὶ εἰδοποιῶν, καὶ τελειότητα, καὶ ἐπιστρέφοντες καὶ ταῦτα πρὸς τὰγαθόν¹, καὶ πρὸ τῶν μέσων ὡσαύτως, καὶ πρὸ τῶν πρώτων καὶ πάντα ἐνδέδεται, καὶ ἐνεργίζονται τοῖς θεοῖς, καὶ σώζεται διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Ἀποστὰν δέ τι τῶν θεῶν, καὶ ἔρημον γενόμενον, παντελῶς εἰς τὸ μὴ ὂν ὑπεξίσταται, καὶ ἀφανίζεται τῶν συνεχόντων αὐτὸ πάντη στερόμενον².

ρμε'.³

Πάσης θείας τάξεως ιδιότης διὰ πάντων φοιτᾷ τῶν δευτέρων, καὶ δίδωσιν ἑαυτήν ἅπασι τοῖς καταδεστέροις γένεσιν. Εἰ γὰρ ἄχρι τοσούτου τὰ ὄντα πρόεισιν, ἕως οὗ καὶ τῶν θεῶν⁴ οἱ διάκοσμοι προεληλύθασιν, ἐν ἐκάστοις γένεσιν ἔστιν ἡ τῶν θείων δυνάμεων ιδιότης ὡσπερ ἐλλαμπομένη. Κομίζεται γὰρ ἕκαστον ἀπὸ τῆς οἰκείας προσεχοῦς αἰτίας τὴν ιδιότητα, καθ' ἣν ἐκείνη τὴν ὑπόστασιν ἔλαχεν.

Λέγω δὲ οἷον εἴ τις ἔστι θεότης καθαρτική, καὶ ἐν ψυχαῖς ἔστι κάθαρσις, καὶ ἐν ζώοις⁵, καὶ ἐν φυτοῖς, καὶ ἐν λίθοις. Καὶ εἴ τις φρουρητική, ὡσαύτως, καὶ εἴ τις ἐπιστρεπτική, καὶ εἰ τελεσιουργός, καὶ εἰ ζωοποιός, ὁμοίως. Καὶ ὁ μὲν λίθος μετέχει τῆς καθαρτικῆς δυνάμεως, σωματικῶς μόνον

(1) A. τὸ ἀγαθόν.

(2) Edit: συνεχόντων. Cod. A. στερούμενον. Hoc nolui mutare cum ipse Plato στέρεσθαι usurpet v. c. de Republ. p. 375 p. 91. l. 3. Bekkeri et alibi. Cf. etiam Schaeferi not. ad Longi Pastoral. p. 364 et 457.

(3) A. ρμδ.

(4) A. τῶν θεῶν, sed in marg. γρ. θεῶν. Vox διάκοσμος Parmenidi et Democrito usurpata. Plutarch. advers. Colot. p. 1114 B. p. 553 Wyttenb. ὅς γε (Παρμενίδης) διάκοσμον πακοίηται, καὶ στοιχεῖα μινύς — ἐκ τούτων τὰ φαινόμενα πάντα — ἀποτελεῖ. ubi vid. Wyttenb. annot. De Democrito. vid. Diogen. Laert. IX. 46 p. 574. ed. Amstel. et cf. Chr. A. Brandisii viri eruditi Commentt. Eleaticc. I. p. 124. Adde Suidam in διακόσμησις, et ad Platoniorum usum Corderium in Onomastico Dionysiano in eadem voce, Balfoveum et Bakium ad Cleomedis Meteor. I. 1. p. 255 sq. Verbum διακοσμεῖν eadem in re usurpat Plato; vid. Ast ad Legg. p. 579 sq. Stallbaum.

vel ante ultima genera, quae sunt in ipsis-Entibus, praexistunt Dii, qui haec etiam ordinant, et dant etiam his vitam et formae fabricationem (*vel, naturam formae procreatricem*) et perfectionem, et convertunt (*ac reducunt*) haec etiam ad ipsum Bonum, et ante media pariter et ante prima et omnia in ipsis Diis sunt colligata, et *quasi* radicibus altius actis stabilita, et propter istam causam servantur et *conservantur*. Quidquid vero *recedit ac deficit* a Diis et deseritur, prorsus in illud, quod non est, mutatum convertitur (*deficit*) et deletur illis, qui continent ipsum, omnino privatum.

CXLV.

Omnis divini ordinis proprietates per omnia secunda pervadit, et se ipsam dat *ac impertit* omnibus deterioribus (*ac inferioribus*) generibus. Si enim eo usque ipsa Entia progrediuntur, quo usque etiam ipsi Deorum ordines progressi sunt, in singulis generibus est ipsa divinarum potestatum proprietates, superne illuminata. Unumquodque enim accipit a sua proxima causa proprietatem, per quam illa *sua* hypostasim et naturam est sortita.

Dico autem ^{ex}empli gratia, si qua Deitas est purgandi vim habens, (*i. e. vitiorum et peccatorum purgatrix et expiatrix, ergo*) et in animabus et in animalibus et in plantis et in lapidibus est purgatio. Et si qua *Deitas est* rerum custos, pariter (*igitur et in supra dictis rebus est aliqua ipsarum divina custodia*). Et si qua convertendi

ad Phileb. p. 77. Aristoteles, qui fertur, de mundo cap. 6. p. 22 Sylb: *ἡγουμένου δὲ, ἀκινήτως αὐτοῦ καὶ ἐμμελῶς ὁ σύμπας διοικονομεῖται διάκοσμος οὐρανοῦ καὶ γῆς κτλ.*; ubi cf. Kapp. p. 303.

(5) A. *ἐν τοῖς ζώοις*. Ad argumentum, quod h. l. tractat Proclus, adhibe Plotin. p. 343 sqq. Jamblich. de Myster. I. 8. ibiq. Galeum. p. 191. Porphyrii Sentent. XXVIII — XXX. p. 229 — 231. Proclum ipsum in Platon. Theolog. IV. 8. 9. p. 191 sqq. et IV. 16, p. 211 sqq. ubi etiam illi *διάκοσμοι* memorantur. Huc item pertinet Damaseii in Platonis Parmenidem disputatio: *περὶ τῆς ἀπομοιωτικῆς διακοσμῆσεως* (in cod. mscr. Monac. fol. 280 rect.)

τὸ δὲ φυτὸν, ἔτι τρανέστερον¹, κατὰ τὴν ζωὴν τὸ δὲ ζῶον ἔχει καὶ κατὰ τὴν ὁρμὴν τὸ εἶδος τοῦτο· ψυχὴ δὲ λογικὴ², λογικῶς νοῦς δὲ, νοερώς, οἱ δὲ θεοὶ, ὑπερουσίως καὶ ἐνιαίως. Καὶ πᾶσα ἡ σειρά τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν ἀπὸ μιᾶς τῆς θείας αἰτίας. Καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁ αὐτὸς λόγος. πάντα γὰρ ἐξ-
ῆπται τῶν θεῶν καὶ τὰ μὲν ἐξ ἄλλων, τὰ δὲ ἐξ ἄλλων ἐλ-
λάμπεται³.

Καὶ αἱ σειραὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων καθήκουσι. Καὶ τὰ μὲν ἀμέσως, τὰ δὲ διὰ μέσων πλειόνων, ἢ ἐλασσόνων, εἰς ἐκεί-
νους⁴ ἀνήρτηται. μετὰ δὲ πάντα⁵ θεῶν, καὶ ὁ ἕκαστον ἔχει, κατὰ φύσιν, ἐκεῖθεν ἔχει.

ρμς'.⁶

Πασῶν τῶν θείων προόδων τὰ τέλη πρὸς τὰς ἑαυτῶν ἀρχὰς ὁμοιοῦται, κύκλον ἀναρχον καὶ ἀτελεύτητον σώζοντα, διὰ τῆς πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπιστροφῆς. Εἰ γὰρ ἕκαστον⁷ τῶν προελ-
θόντων ἐπιστρέφεται πρὸς τὴν οἰκίαν ἀρχὴν, ἀπ' ἧς προελή-
λυθε, πολλῶ δῆπου μᾶλλον αἱ ὕλαι τάξεις, ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἀκρότητας προελθούσαι, πάλιν ἐπιστρέφονται πρὸς ἐκείνην.

Ἡ δὲ ἐπιστροφή τοῦ τέλους εἰς τὴν ἀρχὴν μίαν ἀπερ-

(1) *Glarius, disertius*. Tu vid. de hac voce Gatacker. ad Marc. Antonin. VIII. 30 p. 247 sq. ubi est λαλεῖν μὴ περιτρανῶς. Hinc τρανῶν, vid. Reiz. de Accent. p. 14 sq. cf. Schaeff. ad Gregor. Corinth. p. 151 not. et Theodor. Metoch. p. 228. 267; itemque τρανῶς ibid. p. 27 sq. p. 70. 295. et τρανῶσις p. 455. τρανῆς usurpat etiam Dionys. Areop. de divinn. nomm. IV. 11. Alteram formam τρανός: Plutarchus Symposiacc. VIII. p. 736 B. p. 1035 Wyt. οὐδὲν οὖν τρανον, οὐδὲν ἐναρθρον οὐδὲ εἴσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι. Idem est τορός et διάτορος. De hoc consule doctam annot. Wyttenbachii ad Eunapium p. 262 sq. ed. Boissónad. Ad rem cf. Plotin. p. 343 A. D. et Cudworth. System. intell. p. 171 Mosh.

(2) In cod. A. deest λογικὴ.

(3) A. ἐξ ἀλλήλων προσλάμπεται.

(4) A. εἰς ἐκεῖνα.

(5) A. πάντων. Etsi etiam cod. in vulg. lectione μετὰ perse-
verat, ego tamen non dubitavi reponere μετὰ, quod etiam Taylorus necessarium duxerat. Porcus distinxerat μετὰ δὲ, πάντα, vertens: Postea vero. Male.

vim habens, et si qua rerum perfectrix et si vivifica, pariter (*nobis res est accipienda*). Nam et ipse lapis particeps est purgatricis facultatis corpore (*sive, corporaliter et propter corpus*) tantum. Planta vero multo dilucidius (*particeps est purgatricis facultatis*) propter vitam. Ipsum vero animal habet etiam propter istam appetitionem (*secundum appetitionem*) istam formam; anima vero rationalis, rationaliter; mens vero, intellectualiter; ipsi vero Dii, superessentialiter et singulariter. Et tota series eandem habet potestatem ab una divina causa *manantem*. Et in reliquis eadem *est* ratio. Omnia enim ex Diis pendent. Et alia quidem ab aliis, alia vero ab aliis (*illustrantur ac*) illuminantur.

Et ipsae series ad extremas usque *partes* perveniunt. Et alia quidem immediate, alia vero per media plura vel pauciora ad illos (*Deos*) referuntur (*et ex illis pendent*). Plena vero omnia Deorum sunt, *et suam naturam ab illis accipiunt*, et quod unumquodque habet secundum naturam, illinc (*a Diis scilicet id manans accipit ac habet.*)

CXLVI.

Omnium divinorum propressuum fines suis principiis assimilantur, circulum expertem principii et fine carentem servantes, per ipsam ad principia conversionem (*atque reversionem*). Si enim unumquodque eorum, quae progressa sunt, ad suum principium revertitur, a quo progressum est, multo profecto magis ordines integri a sua summitate progressi rursus ad illam convertuntur (*et ad suum principium revertuntur*).

Ipsa vero finis ad principium reversio unam efficit totam et finitam et vergentem ad se ipsam *reversionem*,

(6) A. *que*. Ad proxima de circulo vid. Plotin. p. 61. D. E. p. 107 A. p. 767 C. ubi circuli et chori similitudo item varie usurpatur.

(7) A. γὰρ καὶ ἐκαστον.

γάζεται πᾶσαν, καὶ ὀρισμένην, καὶ εἰς ἑαυτὴν συννεύουσαν, καὶ ἐν τῷ πλήθει τὸ ἐνοειδὲς ἐπιδεικνυμένην διὰ τῆς συννεύσεως.

ρμζ'.¹

Πάντων τῶν θείων διακόσμων τὰ ἀκρότατα τοῖς πέρασιν ὁμοιοῦται² τῶν ὑπερκειμένων. Εἰ γὰρ δεῖ συνέχειαν εἶναι τῆς θείας προόδου, καὶ ταῖς οἰκείαις ἐκύστην τάξιν συνδεδέσθαι μεσότησιν, ἀνάγκη τὰς ἀκρότητας³ τῶν δευτέρων συνάπτειν τοῖς ἀποπερατώσεσι⁴ τῶν πρώτων. ἡ δὲ⁵ συναφή δι' ὁμοιότητος⁶. ὁμοιότης ἄρα ἐστὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ὑφεμένης τάξεως πρὸς τὰ τέλη τῆς ὑπεριδρυμένης.

ρμη'.⁷

Πᾶσα θεία τάξις ἑαυτῇ⁸ συνήγεται τριχῶς· ἀπὸ τε τῆς ἀκρότητος τῆς ἑαυτῆς⁹ καὶ ἀπὸ τῆς μεσότητος, καὶ ἀπὸ τοῦ τέλους. Ἡ μὲν γὰρ, ἐνικωτάτην ἔχουσα δύναμιν, εἰς πᾶσαν αἰτὴν διαπέμπει τὴν ἔνωσην, καὶ ἐνοῖ πᾶσαν ἄνωθεν, μένουσα¹⁰ ἐφ' ἑαυτῆς.

Ἡ δὲ μεσότης, ἐπ' ἄμφω τὰ ἄκρα διατείνουσα, συνθεῖ πᾶσαν περὶ ἑαυτὴν τῶν μὲν πρώτων διαπορθιμύουσα τὰς δόσεις, τῶν δὲ τελευταίων ἀνατείνουσα τὰς δυνάμεις, καὶ πᾶσι κοινωνίαν ἐντιθεῖσα καὶ σύνδεσιν¹¹ πρὸς ἄλληλα.

(1) A. ρμζ. Ad vocem συννεύσεως et ad verbum συννεύειν in fin. super. capitis cf. Annot. ad cap. LXXXIII. p. 128. Adde Porphyrii sententt. cap. XV. p. 223 lin. ult. et ap. Stobaeum in Eclogg. I. 51 p. 782 lin. 2. 3 ed. Heeren.

(2) A. ὁμοιοῦνται.

(3) A. τὴν ἀκρότητα.

(4) Ad usum vocis ἀποπερατώσεις philosophis usitatum et a Lexicis neglectum adhibe praeter hunc locum: Theodorum Metoch. p. 98. 162. 465. Corderium in Onomastico Dionys. in voc.

(5) A. ἡ δὲ.

(6) A. ὁμοιότητα.

(7) A. ρμζ.

(8) A. ἐν αὐτῇ.

(9) Ita cod. A. Edit: τῆς ἐν αὐτῷ. Debebat certe: τῆς ἐν αὐτῇ. Proxime Taylorus voluisse videtur: εἰς πάσας pro εἰς πᾶσαν.

(10) Edit. μένουσαν, et ita Portus, vertens: manantem. (corri-

et in multitudine demonstrantem ipsum uniformitatis genus per istam propensionem (conspirationem), (*quâ propendet in se ipsam*).

CXLVII.

Omnia divinorum ordinum ea, quae sunt extrema, ipsis finibus similia sunt eorum, quae supra sita *et superiora* sunt. Si enim oportet cohaerentiam esse divini progressus, et unumquemque ordinem cum suis mediis esse conjunctum, necesse est ipsas secundorum extremitates conjungi cum ipsis finibus (limitationibus s. terminationibus) primorum. Ista vero conjunctio fit per similitudinem. Erit igitur similitudo principiorum inferioris ordinis cum ipsis finibus superioris (*ordinis*).

CXLVIII.

Omnis divinus ordo secum trifariam est conjunctus, et ab extremitate, quae est in ipso (ipsius) et a medio et a fine. Nam ille quidem *ordo*, qui singularissimam habet facultatem, in ipsam totam dimittit *ac immitit* ipsam unionem, et unit totam superne (desuper), manens in se ipsa.

Ipsum vero medium, ad utranque extremitatem pertinens, totam [*facultatem*] circa se ipsum conjungit, primorum quidem trajiciens *atque transportans* ipsas donationes sive *dona*, ultimorum vero facultates extendens, et omnibus communionem imponens *ac inserens* et conjunctionem (colligationem) mutuam aliorum cum aliis.

ge manentem). Cod. A. *καὶ ἐνοικεῖ πᾶσαν — μένουσα ἐφ' ε*. Hoc recepi propter oppositum in sqq. *ἐκ' ἅμφω τὰ ἄκρα διατείνουσα*.

(11) A. *σύνθεσιν*. Male. Vid. paulo ante *συνδεῖ*. Et vero totus hic locus ad Platonis imitationem est compositus; qui ita de Amore, in Convivio p. 202 p. 428 Bekker: *Ἐξηγεῖτον καὶ διαπορθεῖτον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις — ἐν μέσῳ δὲ ὃν ἀμφοτέρων συμπληροῖ, ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ἐνδεδεῖσθαι*. Similiter Plotin. III. 2. 10: *οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἐνδεῶσι ἡμᾶς τοῖς ἀστροῖς*. Alia collegi in Dionysio p. 73 sq.

Μία γὰρ οὕτως ἡ ὅλη γίνεται διατάξεις ἕκ τε τῶν πλη-
 ρούντων καὶ τῶν πληρουμένων, ὥςπερ εἰς τι κέντρον, εἰς τὴν
 μεσότητα συννευόντων ¹. Ἡ δὲ ἀποπεράτωσις ἐπιστρέφουσα
 πάλιν εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ τὰς προελθούσας ἐπανάγουσα, δυνά-
 μεις, ὁμοιότητα, καὶ σύννευσιν τῇ ὅλῃ τάξει παρέχεται. Καὶ
 οὕτως ὁ σύμπας διάκοσμος εἰς ἔστι διὰ τῆς ἐνοποιουῦ τῶν
 πρώτων δυνάμεως, διὰ τῆς ἐν τῇ μεσότητι συνοχῆς, διὰ τῆς
 τοῦ τέλους εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προόδων ἐπιστροφῆς.

ρμθ'. ⁵

Πᾶν τὸ πλῆθος τῶν θείων ἐνάδων πεπερασμένον ἐστὶ
 κατὰ ἀριθμόν. Εἰ γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ ἐνός ἐστιν, οὐκ ἄπειρον
 ὑπάρχει. Οὐ γὰρ συμφυὲς τῷ ἐνὶ τὸ ἄπειρον, ἀλλ' ἀλλότριον.
 Εἰ γὰρ καὶ τὸ πλῆθος καθ' αὐτὸ ⁴ ἀφίσταται τοῦ ἐνός, τὸ
 ἄπειρον πλῆθος δῆλον ὡς παντελῶς ἔρημον ἐκείνου. Διὸ καὶ
 ἀδύναμον καὶ ἀδρανές. Οὐκ ἄρα ἄπειρον τὸ τῶν θεῶν πλῆ-
 θος. Ἐνοειδὲς ἄρα καὶ πεπερασμένον, καὶ παντός ἄλλου πλῆ-
 θους μᾶλλον πεπερασμένον. παντός γὰρ ἄλλου πλῆθους μᾶλ-
 λον τῷ ἐνὶ συγγενές. Εἰ μὲν οὖν ἡ ἀρχὴ πλῆθους, ἔδει τὸ
 ἐγγυτέρω ⁵ τῆς ἀρχῆς τοῦ ποθρότερον μᾶλλον εἶναι ⁶ πλῆθος.

Ὁμοιότερον γὰρ τὸ ἐγγύτερον. Ἐπεὶ δὲ ἐν ἔστι τὸ πρῶ-
 τον, τὸ ἐκείνῳ ⁷ συναφές πλῆθος ἦτον πλῆθος τοῦ ποθρό-
 τερον τὸ δὲ ἄπειρον, οὐχ ἦτον πλῆθος, ἀλλὰ μάλιστα πλῆθος.

(1) A. εἰς τὴν μεσότητα τῶν συννευόντων. Portus pro εἰς τὴν μεσότητα conjecerat: τῇ μεσότητι. Videz non adstipulari codicem A. et constructio alteri lectioni favet.

(2) A. καὶ διὰ τῆς. Non male. Sed Asyndeton h. l. gravius est.

(3) A. ρμθ.

(4) Desunt in cod. A. verba καθ' αὐτό.

(5) A. τὸ ἐγγύτ. Edit: ἔδει τῷ ἐγγυτέρω. Etsi utraque con-
 structio etiam cum Infinitivo legitima est, potiore tamen duxi h. l.
 alteram, utpote minus ambiguam. Portus enim vertit: »oportet illi
 — majorem adesse multitudinem, quam illi.«

(6) A. εἶναι μᾶλλον.

(7) Ita conj. Portus firmante codice A. Editio habet: τὸ ἐκεῖνο.

Unicus enim ita totus est ordo, *qui constat* et ex iis, qui (*res aliquas*) implent, et ex iis, quae implentur, quae ut in quoddam centrum, in ipsum medium simul vergunt (*atque propendent*). Ipse vero finis (*ipsa vero terminatio*) iterum revertens ad ipsum principium, et facultates (*inde jam*) progressas (*ad ipsum*) reducens, similitudinem et propensionem (*conspirationem*), (*quae propendet in se ipsam*) toti ordini praebet. Et ita totus ordo est unus per unificam primorum facultatem, per cohaerentiam in ipso medio *existentem*, per reversionem ipsius finis ad ipsum principium ipsorum progressuum.

CXLIX.

Omnis divinarum Unitatum multitudo est numero finita. Si enim Uni est proxima, non est infinita. Non enim cognatum est Uni illud, quod est infinitum, sed alienum est ab eo. Si enim et ipsa multitudo per se recedit (*deficit et distat*) ab Uno, perspicuum est, quod infinita multitudo prorsus est illo Uno nuda. Quamobrem etiam est infirma et inefficax (*quia nec vires, nec efficaciam habet*). Non igitur est infinita Deorum multitudo. Uniformis igitur vel uni similis est, et finita, et magis finita, quam omnis alia multitudo. Est enim Uni magis cognata, quam omnis alia multitudo. Si igitur ipsum principium esset multitudo, necesse foret, (ut) illud, quod est principio propinquius, major esset multitudo, quam illud, quod remotius (ab eodem principio).

Quod enim est propinquius (*rei alicui, id ei*) est similis. Quoniam vero illud, quod est primum, est Unum, illa multitudo, quae cum illo est conjuncta, est minor multitudo, quam illa, quae remotior est ab Uno; quod vero est infinitum, non minus est multitudo, sed maxime multitudo.

Πάν τὸ προῖον ἐν ταῖς θείαις τάξεσι πάσας ὑποδέχεται τὰς τοῦ παράγοντος δυνάμεις οὐ πέφυκεν οὐδὲ ὅλως τὰ δεύτερα πάσας τὰς πρὸ αὐτῶν, ἀλλ' ἔχει τινὰς ἐκείνα τῶν καταδεεστέρων ἐξηρημένας δυνάμεις, καὶ ἀπεριλήπτους τοῖς μετ' αὐτά².

Εἰ γὰρ αἱ τῶν θεῶν ιδιότητες διαφέρουσιν, αἱ μὲν τῶν ὑφειμένων ἐν τοῖς ὑπερτέροις προϋπάρχουσιν³, αἱ δὲ τῶν ὑπερτέρων, ὀλικάτερον ὄντων, ἐν τοῖς ὑφειμένοις οὐκ εἰσιν. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐνδίδωσι τὰ κρείττονα τοῖς ἀπ' αὐτῶν παραγομένοις. τὰς δὲ ἐν αὐτοῖς⁴ προσέληφεν ἐξηρημένως. δέδεικται γὰρ, ὅτι ὀλικάτεροι μὲν εἰσιν οἱ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός, μερικώτεροι δὲ, οἱ πορρόωτερον. Εἰ δὲ ὀλικάτεροι τῶν μερικωτέρων περιληπτικωτέρας ἔχουσι δυνάμεις, οὐκ ἄρα τὴν ἐκείνων δύναμιν οἱ δευτέρων ἔχοντες τάξιν καὶ μερικωτέραν περιλήψονται· ἔστιν ἄρα ἐν τοῖς ὑπερτέροις ἀπερίληπτόν τι καὶ ἀπερίγραφον τοῖς ὑφειμένοις. Καὶ γὰρ ἄπειρον ἕκαστον τῶν θείων⁵.

Οὕτως οὔτε ἑαυτῷ⁶ δέδεικται ὃν, οὔτε τοῖς ὑπὲρ αὐτὸ πολλῷ πρότερον, ἀλλὰ τοῖς μεθ' ἑαυτὸ πᾶσιν· ἢ δὲ ἀπειρία κατὰ τὴν δύναμιν⁷ ἐκείνοις· τὸ δὲ ἄπειρον ἀπερίληπτον, οἷς ἔστιν ἄπειρον. οὐκ ἄρα πᾶσιν μετέχει τῶν δυνάμεων⁸ τὰ κα-

(1) A. ρυθ. Ad sequentia consule Platonis Phaedrum p. 246 sq. p. 41 sqq. Bekkeri, Hermiae Commentar. in eum dialogum p. 133 sqq. Astii. Plotinum p. 544 sqq. p. 734 et imprimis Proclum in Platonis Theolog. II. 11. p. 107 sq. et IV. 3 p. 183. 184 sqq.

(2) A. μετὰ ταῦτα.

(3) A. ὑπάρχουσιν.

(4) A. ἐν αὐτῇ.

(5) Editio h. l. lacunosa: τοῖς ὑφειμένοις *** τῶν θείων. Taylor ex Patricii interpretatione coniecit scriptum fuisse: καὶ γὰρ ἀπείρος ἐστὶν ὁντως ἕκαστος. Ego explevi locum ex integro textu codicis A.

(6) Edit: Ὅντως οὐτε, ἑαυτοῦ. Portus: »Revera demonstratum est illud neque sui ipsius esse, neque multo prius *inesse* illis, quae »sunt supra ipsum: sed illis omnibus quae sunt post ipsum.« Ego amplexus sum lectionem codicis A; et Taylorus ad verbum δέδεικται commodè laudat caput XCH. (initio. p. 138 nostr. ed.) Nam hinc lux affertur nostro loco. Itaque emendavi versionem.

CL.

Omne, quod progressum est in divinis ordinibus, omnes ipsius producentis facultates suscipere non solet naturaliter; neque omnino secunda omnes *facultates suscipiant* eorum, quae sunt ante ipsa i. e. *primorum*; sed illa quasdam facultates ex inferioribus exemptas habent, et incomprehensas illis, quae sunt post ipsa.

Si enim ipsae Deorum proprietates *inter se* differunt, illae quidem inferiorum *Deorum facultates* in superioribus *Diis* praexistunt, illae vero superiorum, qui sunt universales, in inferioribus non sunt. Sed ea, quae sunt praestantiora, alias quidem *facultates* induunt (*inferant atque suppeditant*) illis, quae producuntur ab illis, alias vero in se ipsis primo sumpserunt eximie. Demonstratum est enim, quod universales quidem sunt illi *Dii*, qui propius ad Unum accedunt, particulariores vero, qui longius ab eo distant. Si vero universales *Dii* facultates habent, quae plura comprehendunt, quam illorum particulariorum *Deorum facultates*, non igitur illorum facultatem ac potestatem illi, qui secundum et particulariorem ordinem teneant, comprehendunt. Est igitur in illis superioribus *Diis* quiddam incomprehensum et incircumscriptum subjectis (*ac inferioribus Diis, quod ab illis neque comprehendendi neque circumscribi potest*). Nam infinitum (est) quidlibet divinorum.

Hoc pacto neque sibi ipsi, demonstratum est, esse (sc. *infinitum*, quod ex proxime antecedentibus intelligi debet cf. annot.), neque illis, quae (sunt) supra ipsam multo prius; sed illis omnibus, (quae sunt) post ipsum. Verum, infinitas illis (nascitur) secundum potentiam (facultatem); id vero, quod est infinitum, est incomprehensum illis,

(7) Ed. *by εναντιος*. Cod. A. non habet Praepositionem eumque secutus sum.

(8) A. *δυναμικων*.

ταδεστέρα, ὧν ἐν ἑαυτοῖς τὰ κρείττονα προείληφεν. Ἦν γὰρ ἂν ἐκεῖνα ἀπερίληπτα τοῖς δευτέροις, ὥσπερ δὴ καὶ αὐτοῖς τὰ δεύτερα.

Οὔτε οὖν πάσας ἔχει ταύτας ἐκείνων, διὰ τὸ μερικώτερον, οὔτε ὡς ἔχει, τὸν αὐτὸν ἐκείνοις¹ ἔχει τρόπον, διὰ τὴν ἀπειρίαν τὴν ἐκείνοις, ὑπερφέρειν τῶν καταδεστέρων ποιοῦσαν

ρνα'.²

Πᾶν τὸ πατρικὸν ἐν τοῖς θεοῖς πρωτουργόν ἐστι καὶ ἐν τᾷγαθοῦ τάξει προϋστάμενον, κατὰ πάσας τὰς θείας διακοσμήσεις. τὰς γὰρ ὑπάρξεις τῶν δευτέρων, καὶ τὰς δυνάμεις ὅλας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτὸ παράγει κατὰ μίαν ἁρμότην ὑπεροχὴν. Διὸ καὶ πατρικὸν ἐπονομάζεται, τὴν ἡνωμένην καὶ ἀγαθοειδῆ τοῦ ἐνὸς δύναμιν ἐμφαίνον, καὶ τὴν ὑποστατικὴν τῶν δευτέρων αἰτίαν.

Καὶ καθ' ἑκάστην τῶν θεῶν τάξιν τὸ πατρικὸν ἡγεῖται γένος, παράγον ἀπ' ἑαυτοῦ πάντα, καὶ κοσμοῦν, ὥτε τῷ ἀγαθῷ³ τεταγμένον ἀνάλογον. καὶ πατέρες οἱ μὲν ὀλιγωτέροι, αἱ δὲ μερικώτεροι, καθάπερ καὶ αὐταὶ⁴ τῶν θεῶν αἱ τάξεις τῷ ὀλιγωτέρῳ καὶ μερικωτέρῳ⁵ διαφέρουσι κατὰ τὸν τῆς αἰτίας λόγον.

Ὅσαι οὖν ὅλαι τῶν⁶ θεῶν πρόοδοι, τοσαῦται καὶ αἱ τῶν πατέρων διαφορότητες. Εἰ γὰρ ἐστὶ τί⁷ κατὰ πᾶσαν τάξιν

(1) A. ἐκείνης.

(2) A. ρν. Proxima de paterno deorum ordine deque diis patribus illustrant Jamblichus ex Hermetia doctrinā in libr. de Myster. Aegypti. VIII 2. 5. p. 158. sq. Gal. ubi vfd. plura in notis p. 297. adde Proclum in Platon. Theolog. V. 3 p. 372. sqq. et VI. 6. p. 355 sq.

(3) A. τὸ ἀγαθόν.

(4) A. αὐταί.

(5) Desunt verba καὶ μερικωτέρῳ in cod. A.

(6) A. οὖν ὅλαι τῶν quod etiam Portus in suo codice legisse videtur, cum veritat: integri (universales). Propterea spernere non debui. In edition. textu ep̄i Ὅσαι οὖν αἱ, eumque secutus est Taylor; et possit quis illud ὅλαι natum suspicari ex praecedente ὅσαι.

quibus est infinitum. Ergo quae sunt deteriora, non omnes facultates participant (*rerum illarum*), quas in se ipsis ipsa praestantiora primo sumpserunt. Sunt (Essent) enim illa (*prima*) incomprehensa secundis, ut ipsis etiam (*primis*) secunda (*sunt incomprehensa*).

Neque igitur *hoc* habet omnes illas illorum *facultates*, propter particulariorem naturam, neque quas habet, eodem modo habet, quo illa, propter infinitatem *existentem* in illis, quae facit, ut *ipsa praestantiora* superent ea, quae sunt deteriora.

CLI.

Omne, quod est paternum in Diis, primum (primario loco efficiens) est et in ipsius Boni ordine primum obtinens locum, secundum omnes divinas dispositiones. Nam ipsas secundorum substantias et facultates totas et essentias ipsum *Paternum* producit per unam ineffabilem excellentiam. Quamobrem etiam Paternum appellatur, unitam et Bono similem Unius facultatem indicans, et fundatricem secundorum causam.

Et in unoquoque Deorum ordine ipsum Paternum genus principatum obtinet producens ex se ipso omnia, et ordinans *ac ornans*, quippe quod ipsi Bono proportionem respondens collocatum est. Et patres alii quidem universales, alii vero particulariores, ut et ipsi Deorum ordines, propter universaliorem et particulariorem naturam, differunt *inter se*, propter (secundum) ipsam causae rationem.

Quot igitur *sunt* integri (*vel universales*) Deorum progressus, tot etiam *sunt* ipsae Patrum differentiae. Si enim quid in omni ordine est ipsi Bono proportionem respondens (*et simile*), oportet ipsum Paternum in omnibus

(7) Ita cod. A. Edit: *Εἰ γὰρ ἔστι κατὰ.*

ἀνύλογον τῷγαθῷ, δεῖ τὸ πατρικὸν ἐν πάσαις εἶναι, καὶ προῖ-
ναι ὑπὸ τῆς πατρικῆς ἐνώσεως ἐκάστην ¹.

ρνβ'.

Πᾶν τὸ γεννητικὸν τῶν θεῶν κατὰ τὴν ἀπειρίαν τῆς
θείας δυνάμεως πρόεισι, πολλαπλασιάζον· ἑαυτὸ, καὶ διὰ πάν-
των χωροῦν, καὶ τὸ ἀνέκλειπτον ἐν ταῖς τῶν δευτέρων προόδους
διαφερόντως ἐπιδεικνύμενον. Τὸ γὰρ πληθύνειν ² τὰ προϊόν-
τα, καὶ ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς αἰτίαις κρυφίας περιοχῆς, προάγειν
εἰς ἀπογεννήσεις, τίνος ἐξαιρετόν ἐστιν, ἢ τῆς ἀπείρου τῶν
θεῶν δυνάμεως, δι' ἣν πάντα ³· γονίμων ἀγαθῶν πεπλήρωται
τὰ θεῖα ⁴; παντὸς τοῦ πλήρους ἄλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ παράγοντος
κατὰ τὴν ὑπερπλήρη δύναμιν. γεννητικῆς οὖν θεότητος ἴδιον
ἢ τῆς δυνάμεως ἐπικράτεια, πολλαπλασιάζουσα τὰς τῶν γεννω-
μένων δυνάμεις, καὶ γονίμους ἀπεργαζομένη, καὶ ἀνεγείρουσα
πρὸς τὸ γεννᾶν ἄλλὰ καὶ ὑφιστάμεν ⁵. Εἰ γὰρ ἕκαστον τῆς
οἰκείας ιδιότητος, ἣν ἔχει πρώτως, τοῖς ἄλλοις μεταδίδωσι,
πᾶν δὴπου τὸ γόνιμον καὶ τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γόνιμον ἐνδ-
ιδωσι ⁶ πρόοδον, καὶ τὴν ἀπειρίαν ἐνεκονίζεται τὴν τῶν ὅλων
ἀρχέγονον ⁷, ἀφ' ἧς πᾶσα γεννητικὴ προῆλθε δύναμις, τὰς
ἀεγνύουσας τῶν θεῶν προόδους ἐξηρημένως ⁸ ἀπορρέουσα.

(1) A. ἐκάστης. Tum ibid. ῥνα. Prima hujus capituli verba Portus vertit: Omne quod Deorum generandorum vim habet. Sed fortasse legendum est Πᾶν τὸ γεννητικὸν ἐν τοῖς θεοῖς. Cf. initia capp. 51. 53. 54. Certe locus ita accipiendus est, ut eum in translatione exhibuimus. Nec aliter fecit Taylor, vertens: Every thing, which is generative in the Gods.

(2) Ita A. Edit. πληθύνειν.

(3) A. πάντων.

(4) Desunt in cod. A. verba πεπλήρωται τὰ θεῖα et connectuntur ista: ἀγαθῶν παντὸς τοῦ πλήρους.

(5) Ita etiam cod. A. Propterea corrigere non sum ausus. Videtur proinde haec forma Lexicis esse addenda: De significato verbi h. l. cf. Budaei Comm. L. gr. p. 494 sq. (p. 617). [Fort. corr. ἄλλα.]

(6) A. τὸ γόνιμον καὶ τοῖς μετ' (sic) ἑαυτοῦ τὴν γόνιμον ἐνδίδωσι pr. quem sensum etiam exhibet versio latina, ut illa verba nonnisi operarum incuria excidisse videantur. Ego adjeci haec verba. Editio lacunose: τὸ γόνιμον ἐνδίδωσι πρόοδον. Taylorus locum non explevit.

ordinibus esse, et progredi unumquemque *ordinem* a paterna Unitate.

CLII.

Omne, quod Deorum (in diis) generandi vim habet, per infinitatem divinae facultatis progreditur, se ipsum multiplicans, et per omnia pervadens, et nunquam deficientem vim in secundorum progressibus insigniter ostendens. Ipsum enim multiplicare (explere) ea, quae progrediuntur, et ex occulta comprehensione, quae *latet* in ipsis causis, producere in procreationes (et progenies), cujusnam *alius* eximium est *munus*, quam infinitae Deorum potentiae, propter quam omnia divina foecundis bonis repleta sunt? nam id omne, quod plenum est, alia ex se ipso producit, (cum id omne producat propter suam supra modum plenam facultatem (vel, potestatem). Generatricis igitur Deitatis proprium est ipsa potestatis dominatio, (vel, ipsum potestatis imperium), eorum, quae generantur, facultates multiplicans et foecundas efficiens, et excitans ad generandum, quinetiam ad alia substituendum et constituendum (in naturam rerum producendum). Si enim unumquodque suam proprietatem, quam habet primo, *rebus* aliis imperit, omne igitur, quod est foecundum, et illis *rebus*, quae sunt post ipsum foecundum, indit (atque *suppeditat*) progressum, et ipsam infinitatem effingit (sibi) ac *repraesentat* *verum* universarum primam autorem, a qua omnis generatrix facultas prodiit, perennes rerum divinarum progressus eximie distillans (ac *emittens*).

(7) A. τὴν τῶν ὅλων ἀρχήν. Illud recepi. Edit: ἐνεκονίτεραι τῶν ὅλων.

(8) A. ἐξηρημένον. Habent nonnihil poetici coloris haec extrema. Sed tamen ἀένναος etiam pedestris orationis scriptoribus usurpatur, vid. Suidam I. 59 Zonar. L. gr. p. 54. [cf. Sturz. Lex. Xenoph. s. v.] Nec verbi ἀπορρεῖν usus transitivus abhorret ab oratione soluta, docente Wolfio in comm. in Demonsthen. Leptin. p. 275 sq.

ρνγ'.

Πάν τὸ τέλειον ἐν τοῖς θεοῖς ² τῆς θείας ἐστὶ τελειότητος αἷτιον. ὥς γὰρ ἄλλαι τῶν ὄντων εἰσὶν ὑποστάσεις, ἄλλαι τῶν ὑπερουσίῳ, οὕτω δὴ καὶ τελειότητες, ἄλλαι μὲν τῶν θεῶν αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπαρξιν, ἄλλαι δὲ αἱ τῶν ὄντων δευτέραι μετ' ἐκείνας· καὶ αἱ μὲν αὐτοτελεῖς καὶ προπουργοί, διότι ³ καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐν ἐκείνοις πρώτως· αἱ δὲ κατὰ μέθεξιν, ἔχουσαι τὸ τέλειον. ἄλλη μὲν οὖν διὰ ταῦτα ἡ τῶν θεῶν τελειότης, καὶ ἄλλη τῶν ἐκθεουμένων.

Τὸ δὲ ἐν τοῖς θεοῖς πρώτως τέλειον οὐ μόνον τοῖς ἐκθεουμένοις τῆς τελειότητος αἷτιον, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς αὐτοῖς. Εἰ γὰρ, ἡ τέλειος ἕκαστον, ἐπέστρεπται πρὸς τὴν οὐκείαν ⁴ ἀρχὴν, τὸ πάσης τῆς θείας ἐπιστροφῆς αἷτιον, τελειοουργόν ἐστι τῶν θεῶν γένος.

ρνδ'. ⁵

Πάν τὸ φρουρητικόν ἐν τοῖς θεοῖς ἕκαστον ἐν τῇ οὐκείᾳ τάξει διαφυλάττει, τῶν δευτέρων ἐνοειδῶς ἐξηρημένον ⁶ καὶ τοῖς πρώτοις ἐνιδρυμένον. Εἰ γὰρ φρουρὰ τὸ τῆς ἐκάστου ⁷ τάξεως μέτρον ἀτρέπτως διασωίζει, καὶ συνέχει πάντα τὰ φρουρούμενα ἐν τῇ ⁸ οὐκείᾳ τελειότητι, πᾶσιν ἐνδίδωσι τὴν ἀπὸ τῶν καταδεεστέρων ὑπεροχὴν, καὶ ἄμικτον ἕκαστον ἴστησιν ἐφ' ἑαυτοῦ ⁹ μονίμως, καθαρότητος ἀγρώτου τοῖς φρουρουμένοις αἷτιον ὑπάρχον, καὶ ἐνιδρύει τοῖς ὑπερτέροις. τέλειον γὰρ πᾶν

(1) A. ρνβ.

(2) In edit. est lacuna; Π**** τῆς θείας ἐστὶ τ. α. Explevi ex cod. A. qui tamen non agnoscit ἐστὶ post θείας neque verbum h. l. necesse. Integrum hunc locum etiam in suo codice reperit Patricius, ut ex Taylori annotatione didici.

(3) Ibid. abest διότι.

(4) Ed. οὐκείαι (sic).

(5) A. ρνγ.

(6) Ita cod. A. et ita legendum esse vidit Taylor. Edit: ἐξηρημένων — ἐνιδρυμένων.

(7) A. τὸ τῆς ἐκάστου, et ita correxi. Ab edit. abest τὸ.

CLIII.

Omne, quod est perfectum in Diis, divinae perfectionis est causa. Ut enim aliae sunt ipsorum Entium hypostases (*et naturae*), aliae superessentialium, sic etiam perfectiones, aliae quidem *sunt* ipsorum Deorum secundum essentiam (substantiam), aliae vero *sunt* ipsis Entibus posteriores post illas. Et aliae quidem *sunt* perfectae et primariae [*Entium naturae*]. Et aliae (sunt) per se absolutae (per se perfectae) et primo efficientes, quoniam et ipsum Bonum in illis (*Entibus*) *est* primo: aliae vero (*sunt*) per communionem habentes ipsam perfectionem. Propter haec igitur alia quidem *est* ipsa Deorum perfectio, et alia eorum, qui deificantur.

Illa vero perfectio, quae primo est (Illud — perfectum, quod primo est) in Diis, non solum *est* perfectionis causa illis, qui deificantur; sed etiam ipsis Diis. Si enim quatenus unumquodque perfectum *est*, redit ad suum principium, quod est omnis divinae reversionis causa, *ergo* Deorum genus est rerum perficiendarum autor (perfectum reddens).

CLIV.

Omne, quod in Diis custodiendi facultate praeditum *est*, unamquamque *rem* in suo ordine conservat, cum a secundis sit uniformiter exemptum, et in primis collocatum. Si enim custodia uniuscujusque ordinis mensuram immutabiliter conservat, et omnia, quae custodiuntur, in sua perfectione continet, omnibus indit (*atque suppeditat*) excellentiam ab inferioribus *atque deterioribus manantem*, et unumquodque non mixtum constituit in se ipso constanter, puritatis impollutae *rebus* illis, quae custodiuntur, causa existens, et in superioribus collocat. Perfectum enim est omne, quod

(8) Desunt in cod. A. verba *ἐν τῇ*.

(9) Ita cod. A. Edit. *ἐφ' ἐαυτῇ*.

ἔστι τῶν μὲν πρώτων ἀντεχόμενον, ἐν ἑαυτῷ δὲ μόνον ¹, καὶ τῶν καταδεεστέρων ὑπερηπλοούμενον.

ρνε'. ²

Πᾶν μὲν τὸ ζωογόνον ἐν τοῖς θείοις γένεσιν αἷτιον γεννητικὸν ἔστιν· οὐ πᾶσα δὲ ἡ γόνιμος τάξις ζωογόνος ἔστιν· ὀλιγωτέρα γὰρ ἡ γεννητικὴ τῆς ζωογονικῆς ³, καὶ ἐγγυτέρω τῆς ἀρχῆς. Ἡ μὲν γὰρ γέννησις τὴν εἰς πλῆθος τὰ ὄντα προάγουσαν αἰτίαν δηλοῖ.

Ἡ δὲ ζωογονία τὴν χορηγὸν ἀπάσης ζωῆς θεότητα παρίστησιν. εἰ οὖν ⁴ ἡ μὲν τῶν ὄντων πολλαπλασιάζει τὰς ὑποστάσεις, ἡ δὲ τὰς τῆς ζωῆς προόδους ὑφίστησιν, ὥς ἔχει τὸ ὄν πρὸς τὴν ζωὴν, οὕτως ἡ γεννήτικὴ τάξις ἔξει ⁵ πρὸς τὴν ζωογόνον σειράν. ὀλιγωτέρα δὴ οὖν ἔσται, καὶ πλειόνων αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγυτέρω ⁶ τῆς ἀρχῆς.

ρνε'. ⁸

Πᾶν μὲν τὸ τῆς καθαρότητος αἷτιον ἐν τῇ ⁹ φρουρητικῇ περιέχεται τάξει· οὐκ ἔμπαλιν δὲ πᾶν τὸ φρουρητικὸν τῷ καθαρωτικῷ γένει ταυτὸν ¹⁰. ἡ μὲν γὰρ καθαρότης τὸ ἀμιγές ἐνδίδωσι πρὸς τὰ χείρονα πᾶσι τοῖς θεοῖς, καὶ τὸ ἄχραντον ἐν τῇ προνοίᾳ τῶν δευτέρων. ἡ δὲ φρουρὰ καὶ τοῦτο ἀπεργάζεται,

(1) A. ἑαυτῷ διδόμενον. An scrib. ἐν ἑαυτῷ δὲ μένον vel ἐν ἑαυτῷ δεδομένον. Moser. Patricius μόνον etiam videtur legisse.

(2) A. ρνδ. Tum ibid. recte ζωογόγον, et ita correxi. Edit: ζωογόνων.

(3) Lacunam explevi ex cod. A. Editio enim ita: πᾶν μὲν τὸ ζωογόνων ἐν τοῖς θείοις ἔστιν. Taylorus haec addenda censet: ἐν τοῖς θείοις ἔστιν αἰτία γεννητικὴ, ἀλλὰ πᾶσα αἰτία γεννητικὴ οὐκ ἔστι ζωογονικὴ.

(4) A. ζωογονητικῆς. Gemina varietas est in codd. Procli in Alcib. cap. 16 p. 52 ed. nostr. ubi vid. annot.

(5) A. εἰγούν.

(6) A. τάξις ἔχει. In edit. est τάξεις typothetae errore. Futurum bene habet. Nam ita solet Proclus et proxime usurpat ἔσται.

(7) A. ἐγγυτέρα.

(8) A. ρνε.

primis quidem adhaeret, in se vero solum est, et se continet, et supra inferiora explicatur.

CLV.

Omne quod vivum gignit (vivificat) in divinis generibus est causa genitilis (generandi vim habens); neque vero omnis genitilis (prolificus) ordo vivificans est. Universalior enim est ipsa procreatrix facultas (et generatrix vis generalior est, latiusque patet), quam animalium generatrix (facultas) (quam vivorum generatrix) et ipsi principio propinquior est. Nam ipsa quidem generatio causam indicat, quae ipsa Entia producit in multitudinem.

Ipsa vero animalium generatio (vivorum generatio) Deitatem omnis vitae suppediatricem (nobis) repraesentat. Si igitur altera quidem facultas multiplicat ipsas Entium hypostases atque naturas, altera vero ipsos vitae progressus constituit, ut ipsum Ens ad vitam se habet, sic etiam generandi facultate praeditus ordo se habebit ad animalium generatricem (vivorum generatricem) seriem. Universalior igitur erit (et latius patebit ipsa generatrix facultas) et plurium erit causa, et praeterea (propterea) propinquior erit ipsi principio.

CLVI.

Omnis quidem puritatis causa in custodiendi facultate praedito ordine continetur, non contra vero omne custodiendi facultate praeditum genus idem est cum genere (atque id genus), quod purgandi vim habet. Nam ipsa quidem puritas ipsam non mixtam naturam (i. e. ipsam puritatem) indit (inserit atque suppeditat) omnibus Diis ad deteriora (vel, in deterioribus), et impollutam rationem in ipsa providentia secundorum. Ipsa vero custodia etiam hoc efficit,

(9) A. non habet τῇ.

(10) A. γένειο ταύτων..

καὶ ἐν ἑαυτοῖς ¹ πάντα συνέχει, καὶ σταθερῶς ἐντίθησι τοῖς ὑπερτέροις. Ὀλικάτερον ἄρα τοῦ καθαρτικοῦ τὸ φρουρητικόν ἐστιν.

Ἴδιον γὰρ ἀπλῶς φρουρᾶς μὲν τὸ τὴν αὐτὴν ἐκάστου ² τάξιν διατηρεῖν πρὸς τε ἑαυτὸ καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ μετ' αὐτό· καθαρότητος δὲ τὸ ἐξαίρειν καταδεεστέρον τὰ κρείττονα· ταῦτα δὲ ἐστὶ πρώτως ἐν τοῖς θεοῖς.

Τοῦ γὰρ ἐν πᾶσιν ὄντος δεῖ μίαν αἰτίαν προηγεῖσθαι, καὶ ὅλως πάντων τῶν ἀγαθῶν τὰ ἐνοσθῆ μέτρα παρ' ἐκείνοις προσίληπται ³. Καὶ οὐδέν ἐστιν ἐν τοῖς δευτέροις ἀγαθόν, ὃ μὴ προϋφέστηκεν ἐν τοῖς θεοῖς. πόθεν γὰρ ἔσται τοῦτο, καὶ τίνα ἔξει τὴν αἰτίαν; ἐν ἐκείνοις ἄρα ἡ καθαρότης πρώτως ἀγαθόν οὖσα, καὶ ἡ φρουρά, καὶ πᾶν ὅ,τι τοιοῦτον ⁴.

ρνζ'.

Πᾶν μὲν τὸ πατρικὸν αἷτιον τοῦ εἶναι πᾶσιν ἐστὶ χορηγόν, καὶ τὰς ὑπάρξεις τῶν ὄντων ὑφίστηεν πᾶν δὲ τὸ δημιουργικὸν τῆς εἰδοποιΐας τῶν συνδέτων προϋφέστηκεν ⁵, καὶ τῆς τάξεως, καὶ τῆς κατ' ⁶ ἀριθμὸν αὐτῶν διατρέσεως, καὶ ἐστὶ τῆς αὐτῆς τῷ πατρικῷ συστοιχίας ἐν μερικωτέροις γένεσιν. Ἐκότερον γὰρ τῆς τοῦ πέφατός ἐστι τάξεως· ἐπεὶ καὶ ἡ ὑπαρξίς

(1) Portus pro ἐν ἑαυτοῖς legi jubet: ἐν ἑαυτῇ. Cod. A. in vulgata persistit; quam ego intactam relinquere malui, et habet ea quo se tueatur. Vide modo proxime sequentia. Ad rem cf. Procl. Theol. Platon. IV. 16. p. 218 sqq.

(2) Cod. A. ἐκάστῳ non male.

(3) Vid. annot. sequentem. Ad voces παρ' ἐκείνοις ex antecedentibus intellige: τοῖς θεοῖς. Fortasse haec aliquanto pleniora legit Patricius suo in codice. Ita enim Taylor: — »and in short, »it is requisite that there should be uniform measures of all good, »and that these should be comprehended by the Gods according to »cause.«

(4) Mirifice decurtatus turbatusque hic locus legitur in editis. Etenim post μέτρα continuo subjicitur curtatum membrum: πόθεν γὰρ ἔσται τοῦτο, καὶ τίνα ἔξει τὴν. Deinde sequuntur verba: παρ' ἐκείνοις, προσίληπται. Tum: καὶ ἐν τοῖς θεοῖς, in quibus desinit caput desuntque omnia inde a voce αἰτίαν usque ad τοιοῦτον. Ex Patricii versione haec adjecit Taylorus: »Hence in the divinities purity is »likewise a primary good, guardianship, and every thing of this »kind.« Ego ex copiis codicis optimi Argentoratensis haec integriora etiam praestare potui. In eo libro praeterea pro ἐν τοῖς θεοῖς

et in se (in semetipsis) omnia continet, et stabiliter inserit superioribus. Ergo custodiendi facultate praeditum *genus* est universalius (et *generalius genere*) purgandi facultate praedito.

Proprium enim est simpliciter (et *generaliter*) ipsius quidem custodiae, ipsum uniuscujusque rei eundem ordinem conservare et in ipsa et in iis, quae sunt ante ipsam, et iis, (et ad ipsam, s. si rem cum re ipsa contuleris, et ad ea — et ea) quae sunt post ipsam; puritatis vero *proprium est*, ipsum ex deterioribus eximere praestantiora. Haec autem sunt primo in Diis:

Ejus enim, quod in omnibus est, oportet unam esse causam antecedentem; et in universum omnium Bonorum uniformes mensurae apud illos (sc. Deos) anteceptae (praeoccupatae) sunt. Neque ullum est in secundis Bonum, quod non prius exstiterit in Diis. Unde enim erit hoc, et quam habebit causam? in illis (Diis) igitur puritas (est) primo Bonum existens, et ipsa custodia, et omne, quodcumque hujus (est) generis.

CLVII.

Omnis quidem paterna causa est omnibus ipsius Esse suppetitatrix, et ipsas Entium essentias (substantias) constituit. Omne vero, quod ipsam formae procreationem efficit, existit ante ea, quae sunt composita, et ante ipsum ordinem, et ante divisionem ipsorum *factam* per numerum, et est ejusdem cum ipso Paterno conjugationis (et *ordinis*) in particularioribus generibus. Utrunque enim est ejusdem ordinis, cujus est ipse finis, quoniam et ipsa essentia (substantia) et ipse numerus et ipsa forma omnia sunt finis speciem habentia (*finique similia*). Quamobrem hac in

scriptum est: ἐν Θεοῖς et ad πρώτως in margine adscriptum: ἰδ. πρώτον. Pro ὅτι scriptum est ibidem ὅτι. Ego correxi.

(5) A. προέστηκε, non male.

(6) Ita A. Edit: κατὰ.

καὶ ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ εἶδος περατοειδῆ πάντα ἐστίν. ὥστε ταύτην σύστημα ἀλλήλοις. Ἀλλὰ τὸ μὲν δημιουργικὸν εἰς πλῆθος παράγει ἰσὺν ποιήσιν. τὸ δὲ ἐνοσιδὲς παρέχεται τὰς τῶν ὄντων προόδους. Καὶ τὸ μὲν εἰδοποιὸν ἐστὶ τὸ δὲ οὐσιοποιόν.

Ἦν οὖν ταῦτα διέστηκεν ἀλλήλων, τότε εἶδος, καὶ τὸ ὄν, ταύτην τοῦ δημιουργικοῦ τὸ πατρικὸν διέστηκεν. ἔστι δ' αἷτιον τὸ εἶδος⁴. ὀλικώτερον ἄρα, καὶ αἰτιώτερον τὸ πατρικὸν ἐστὶν ἐπέκεινα τοῦ δημιουργικοῦ γένους, ὡς τὸ ὄν τοῦ εἶδους.

ρνή.⁵

Πᾶν τὸ ἀναγωγὸν αἷτιον ἐν τοῖς θεοῖς καὶ τοῦ καθαρτικοῦ διαφέρει καὶ τῶν ἐπιστρεπτικῶν⁶ γενῶν.

Ὅτι μὲν γὰρ εἶναι δεῖ καὶ τοῦτο πρώτως ἐν ἐκείνοις δηλον. ἐπειδὴ τῶν ὅλων ἀγαθῶν ἐκεῖ τὰ αἷτια πάντα προὔφεται. ἀλλὰ τοῦ μὲν καθαρτικοῦ προὔπαρχει διότι τὸ μὲν ἀπολύει τῶν χειρόνων. τὸ δὲ⁷ συτάπτει τοῖς κρείττοσι τοῦ δὲ ἐπιστρεπτικοῦ μερικωτέραν ἔχει τάξιν διότι πᾶν τὸ ἐπιστρέφον ἢ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστέφει, ἢ πρὸς τὸ κρεῖττον τοῦ δὲ

(1) A. παράγει. Non necesse. Vid. annot. nostr. ad cap. VII. p. 10 sq. et cf. infr. cap. CLX. ubi similiter παράγων sine ulla varietate lectionis.

(2) A. παρέχει.

(3) Ita A. Edit: δημιουργοῦ.

(4) A. δι' αἷτιον τὸ εἶδος. Taylorus conjicit: ἔστι δὲ τι ὄν, vertens: But form is a certain being. Editio: ἔστι δὲ τι ἐν τῷ εἶδος. Portus: Ipsa forma est quoddam Unum. Ego exhibui lectionem Argentinam proxime sequentia. — De re cf. Jamblich. de Myst. Aegyptt. VIII. 6. p. 162 et Proclum in Platonis Timæum p. 322.

(5) A. ρνς. Ad ea, quae sequuntur, adhibe Jamblich. de Myst. Aegyptt. VIII. 8. pag. 163 sq. Gal. Porphyrii Sententt. cap. XXXIV. praesertim p. 237 sq. Proclum in Plat. Tim. p. 290 et praecipue eundem in Theolog. Platon. IV. 9. p. 192. IV. 19 p. 217 et V. 18 p. 286.

(6) Ita cod. A. In editione deest alterum καὶ ante τῶν. Portus h. l. τῶν ἐπιστρεπτικῶν γενῶν vertit: reducendi facultate praeditis

parte *haec sunt* inter se cognata (ejusdem seriei). Sed illud quidem, quod rerum fabricandarum facultate praeditum est, ipsam effectiōnem producit in multitudinem. Quod vero est uniforme, ipsos Entium progressus praebet (*atque suppeditat*). Et alterum quidem est specificum (*quod speciem facit formamque procreat atque constituit*), alterum vero est essentiae efficiens (*essentiam efficit, procreat atque constituit*).

Quatenus igitur haec distant altera ab alteris, *scilicet* et ipsa Forma et ipsum Ens, eatenus ipsum Paternum distat ab illo, quod est rerum opifex. Est autem causale (quid s. causa) forma. Ipsum igitur Paternum, quod est universalius, et magis causale (potior causa), est supra genus illud, quod est rerum opifex, ut ipsum Ens *est supra* formam.

CLVIII.

Omnis reductoria causa, (Omnis causa in sublime evehens) in ipsis Diis et ab ipso purgandi facultate praedito *genere* differt et ab ipsis conversionem efficientibus (juvantibus).

Quod enim hoc etiam in illis *Diis* primo esse oportet, *est* perspicuum, quia universorum bonorum omnes causae primum existunt illic (*in ipsis scil. Diis*). Sed (*ipsa reductoria causa, quae res ad sua principia reducit*) existit quidem ante *genus* purgandi facultate praeditum; quoniam illud quidem a deterioribus liberat; hoc vero cum praestantioribus conjungit. Ordinem vero particulariorem habet, quam illud *genus*, quod rerum convertendarum vim habet; quoniam omne, quod convertit, vel ad se ipsum convertit, vel ad melius (ad id, quod praestantius est). Ipsius vero reductoriae (evehenti) *causae effectus* figuratur (insi-

generibus, cum proxime τὸ ἀναγωγὸν αἴτιον vertisset: »reductoria facultas.« Minus accurate.

(7) Ita A. Ed. τοῦτο δὲ.

ἀναγωγῷ τὸ ἐνέργημα ἡ κατὰ τὴν πρὸς τὸ κρεῖττον ἐπιστοφὴν χαρακτηρίζεται, ὡς εἰς τὸ ἄνω καὶ τὸ θειότερον ἄγον τὸ ἐπιστραφόμενον.

ρνθ'. ⁵

Πᾶσα τάξις θεῶν ἐκ τῶν πρώτων ἐστὶν ἀρχῶν, πέρατος καὶ ἀπειρίας. Ἄλλ' ἢ μὲν πρὸς τῆς τοῦ πέρατος αἰτίας μᾶλλον ἢ δὲ, πρὸς τῆς ἀπειρίας. Πᾶσαι μὲν γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων πρόεισι, διότι τῶν πρώτων αἰτιῶν * αἱ μεταδόσεις διήκουσι διὰ πάντων τῶν δευτέρων. ἄλλ' ὅπου μὲν τὸ πέρας ἐνδυναστεύει κατὰ τὴν μίξιν ὅπου δὲ τὸ ἄπειρον. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν περατοειδὲς ἀποτελεῖται γένος, ἐν ᾧ τὰ τοῦ πέρατος κρατεῖ τὸ δὲ ἀπειροειδὲς, ἐν ᾧ τὰ τῆς ἀπειρίας.

ρξ'. [* Περὶ νοῦ] ⁵.

Πᾶς ὁ θεὸς νοῦς ἐνοειδής ἐστι καὶ τέλειος. Καὶ πρώτος νοῦς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς ἄλλους νόας παράγων· εἰ γὰρ θεός ἐστι ⁶, πεπλήρωται τῶν θείων ἐνιάδων, καὶ ἔστιν ἐνοειδής· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ τέλειος, τῆς ἀγαθότητος τῆς θείας πλήρης ὑπάρχων· εἰ δὲ ταῦτα, καὶ πρώτως ⁷ ἔστι νοῦς, ὥστε τοῖς θεοῖς ἡνωμένος. Παντὸς γὰρ νοῦ κρείττων ὁ ἐκθεούμενος νοῦς.

(1) Locum in edit. lacunosum supplavi ex cod. A. Nam in editis est: Διότι τὸ ἐπιστρέφον *** τοῦ δὲ ἀναγωγῷ ἐνέργημα. Integrum etiam in suo codice hunc locum habuit Patricius, ut ex Taylori annotatione et interpretatione didici. Ceterum haec ipsa jam tractavi ad Plotinum de pulcrit. p. 288, ubi etiam Platonicos et Aristoteleos locos laudavi.

(2) A. καὶ θειότερον ἄγει.

(3) A. ρνη. Ad rem consule Plotin. p. 351 sq. p. 690 sq. Proclum in Platon. Theolog. II. 4. p. 84 sqq. pag. 101 sq. et praecipue Damascium περὶ ἀρχῶν p. 195 sqq. (in J. Chr. Wolfii Anecdott. gr. III.)

(4) A. αἰτιῶν et ita scribi jussi ob antecedens. Edit. αἰρίων.

(5) A. ρνη. Sine asterisco et inscriptione. Et videntur hae inscriptiones, quae aliquot hujus libri capitibus praemittuntur, non ab ipso Proclo esse profectae. Sed tamen cum in Patricii quoque codice exstitisse videantur, eas expungere nolui. — Ad argumentum vid. quae de Mente supra laudavimus. Ad proxima cf. Plotin. p. 21. p. 564 sq. p. 489. 598 sq. 727. Proclus in Platon. Theolog. p. 53.

gnitur) per (secundum) conversionem (*atque reversionem*) ad id, quod est praestantius, quia ad superiorem et divinior-
rem *causam* ducit id, quod convertitur (*ac reducitur ad*
suum principium).

CLIX.

Omnis ordo Deorum ex primis est principiis, *scilicet*
ex fine et infinitate. Sed alter quidem ordo *pendet* magis
ex (stat magis a) finis causâ: alter vero ex infinitate *magis*
pendet (ab infinitatis causa magis stat). Nam omnis quidem
ordo ex utroque *principio* prodit (Nam omnes, sc. ordines,
ex utrisque prodeunt), quia primarum causarum communi-
cationes per omnes secundas *causas* (per omnia secunda)
pervadunt. Sed alibi quidem ipse finis dominatur per
(secundum) ipsam *rerum et naturarum* mixtionem; alibi
vero ipsum infinitum. Sic autem ipsum quidem finis formâ
praeditum, *vel, fini simile* genus perficitur, in quo ipsius
finis vires (propria) dominantur: illud vero *genus* infiniti
formâ praeditum (*vel infinito simile vocatur*), in quo vires
(propria) infinitatis (*sunt et dominantur*).

CLX.

Omnis divina Mens est uniformis et perfecta. Et prima
Mens est ex se ipsa, et alias Mentis producit. Si enim est
Deus, repletus est divinis Unitatibus, et est uniformis; si
vero *detur* hoc, (*ergo Deus*) est etiam perfectus, quia bo-
nitatis divinae plenus existit; si vero *concedantur* haec,
(*ergo Deus*) etiam primo Mens est, quippe quod cum ipsis
Diis sit unitus (unita). Nam illa Mens, quae deificatur, est omni
Mente praestantior. Illa vero Mens, quae primo *Mens* est,

p. 92. p. 218. p. 393. Aristotel. de Anima I. 5 p. 19 Sylb. Adde
Cudworth. System. intell. p. 672 sqq. et p. 910 ed. Mosh.

(6) A. θεός ὅτι.

(7) A. πρώτος.

πρώτως ἡ δὲ ὧν νοῦς, καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτὸς δίδωσι τὴν ὑπόστασιν. ἀπὸ γὰρ τῶν πρώτως ὄντων πάντα τὰ δεύτερα ὄντα τὴν ὑπαρξιν κέκτηται.

ρξα'.²

Πᾶν τὸ ὄντως ὄν, τὸ τῶν θεῶν ἐξημμένον,³ θεῖόν ἐστι καὶ ἀμέθεκτον. Ἐπεὶ γὰρ πρῶτόν ἐστι τὸν τῆς θείας ἐνώσεως μετασχόντων ἡ δὲ ὄντως ὄν, ὡς δέδεικται, καὶ πληροῦ τὸν νοῦν ἀφ' ἑαυτοῦ. Καὶ γὰρ ὁ νοῦς ὄν ἐστιν, ὡς τοῦ ὄντος πληρούμενος. Θεῖόν ἐστι δὴπου νοητόν ὡς μὲν ἐκθεοῦμενον, θεῖον, ὡς δὲ πληρωτικὸν τοῦ νοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῦ μετεχόμενον, νοητόν. Καὶ ὁ μὲν νοῦς ὄν διὰ τὸ πρώτως ὄν.

Αὐτὸ δὲ τὸ πρώτως ὄν χωριστόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ νοῦ, διότι μετὰ τὸ ὄν ἐστιν ὁ νοῦς. τὰ δὲ ἀμέθεκτα πρὸ τῶν μετεχομένων ὑφέστηκεν ὥστε καὶ τοῦ συζύγου πρὸς τὸν νοῦν ὄντος προϋπάρχει τὸ καὶ αὐτὸ καὶ ἀμέθεκτον ὄν.⁵

Νοητόν γάρ ἐστιν, οὐχ ὡς τῷ νῷ συντεταγμένον, ἀλλ' ὡς τελειοῦν ἐξηρημένως τὸν νοῦν, διότι κακείνου τοῦ εἶναι μεταδίδωσι, καὶ πληροῦ κακείνον τῆς ὄντως οὔσης οὐσίας.

ρξβ'.⁶

Πᾶν τὸ καταλάμπον τὸ ὄντως ὄν πληθος τῶν ἐνάδων κρύφιον καὶ νοητόν ἐστι κρύφιον μὲν⁷, ὡς τῷ ἐνι συνημμένον, νοητόν δὲ⁸, ὡς ὑπὸ τοῦ ὄντος μετεχόμενον.

(1) A. πρότερος (sic.)

(2) A. ρξ.

(3) A. ἐξημμένον. id. pergit θεῖόν ἐστιν νοητόν καὶ ἀμέθεκτον. Neque tamen Patricius νοητόν in suo codice videtur legisse.

(4) A. μετεχόντων.

(5) A. ἀμεθέτως ὄν.

(6) A. ρξα. Proxima, Patricio opinor praeunte, ita vertit Taylorus: Every multitude of unities, which illuminates truly existing being, is occult and intelligible. Recte. vid. infra: νοητοὶ οὖν εἰσιν οἱ τὸ ὄντως ὄν καταλάμποντες. Portus aliter construxerat, vertens: Omne, quod collustrat vere existentem Unitatum multitudinem, est occultum et mente perceptum.

(7) A. non habet μὲν.

(Primo autem cum sit Mens) aliis etiam *Mentibus* eadem dat hypostasim (*atque naturam supeditat*). Nam a primo Entibus, (i. e. a primis *Entibus*) omnia secunda Entia suam essentiam habent *manantem*.

CLXI.

Omne, quod est vere Ens, quod ex Dñs pendet, divinum est et imparticipabile. Quoniam enim (ut demonstratum est) illud, quod est vere Ens, primum est eorum, quae divinam Unitatem participant, *idcirco* Mentem etiam a se (*et per se*) replet. Etenim ipsa Mens est Ens, ut ea, quae ipso Ente repletur. Ergo divinum est *ipsum* mente perceptum (Divinum videlicet est Intelligibile); (*Nam*) ut illud quidem, quod deificatur, *est* divinum, ut illud vero, quod Mentis replendae vim habet, et quod ab ipsa (*Mente*) participatur, *est* mente perceptum (Intelligibile). Et ipsa quidem Mens *est* Ens propter illud, quod est primo Ens.

Ipsum vero primo Ens separatum est ab ipsa Mente, quia Mens est post ipsum Ens. Quae vero sunt imparticipabilia, existunt ante ea, quae participantur; quamobrem etiam ante illud, quod est cum ipsa Mente conjunctum, existit illud, quod est per se et imparticipabile.

Mente perceptum (Intelligibile) enim est, non ut cum ipsa Mente collocatum, sed ut eximie perficiens ipsam Mentem, quoniam et illi ipsum Esse impertit, et illam quoque replet ipsa vere existente essentia.

CLXII.

Omnis multitudo Unitatum, quae collustrat id, quod vere est (vere Ens), est occulta et intelligibilis; occultum quidem, ut cum Uno conjunctum; intelligibile vero, ut id, quod ab ipso Ente participatur.

(8) Ita cod. A. quomodo etiam legendum viderunt Portus et Taylor. Edita: *νό δε*.

Ἀπὸ γὰρ τῶν ἐξημμένων πάντες οἱ θεοὶ καλοῦνται. Διότι καὶ τὰς ὑποστάσεις αὐτῶν, τὰς διαφερούσας, ἀπὸ τούτων¹, ἀγνώστους ὑπαρχούσας², γνῶναι δυνατόν. Ἀδύητον γὰρ καθ' ἑαυτὸ³ πᾶν τὸ θεῖον καὶ ἄγνωστον, ὡς τῷ ἐνὶ τῷ ἀδύητῳ συμφυές· ἀπὸ δὲ τῆς τῶν⁴ μετεχόντων ἐξαλλαγῆς καὶ τὰς ἐκείνων ιδιότητας γνωρίζεσθαι⁵ συμβαίνει. Νοητοὶ οὖν⁶ εἰσιν οἱ τὸ ὄντως ὄν καταλάμπροντες· διότι δὴ τὸ ὄντως ὄν νοητὸν ἐστὶ θεῖον καὶ ἀμέθεκτον, τοῦ νοῦ προϋφεσθηκός.

Οὐ γὰρ ἂν τοῦτο τῶν πρωτίστων ἐξήπτετο θεῶν, εἰ μὴ κακεῖνοι πρωτουργὸν εἶχον ὑπόστασιν, καὶ δύναμιν τελειωτικὴν τῶν ἄλλων θεῶν, εἴπερ ὡς τὰ μετέχοντα πρὸς ἄλληλα⁷, οὕτω καὶ αἱ τῶν μετεχομένων ἔχουσιν ὑπάρξεις.

ρξχ'.⁸

Πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἐνάδων, τὸ μετεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀμεθέκτου⁹ νοῦ, νοερὸν ἐστίν. ὡς γὰρ ἔχει νοῦς πρὸς τὸ ὄντως ὄν, οὕτως αἱ ἐνάδες αὐταὶ πρὸς τὰς ἐνάδας τὰς νοητὰς ἔχουσιν.

Εἴπερ οὖν ἐκείναι, καταλάμπουσαι¹⁰ τὸν νοῦν, νοηταὶ εἰσι, ταύτη καὶ αὐταὶ, καταλάμπουσαι τὸν θεῖον καὶ ἀμέθεκτον νοῦν, νοεραὶ εἰσιν, ἀλλ' οὐχ οὕτω νοεραὶ, ὡς ἐν νῷ ὑφεσθη-

(1) A. τούτων διαφερούσας ἀπ' αὐτῶν. Taylorum in his offendisse video. Vertit enim: »because from these it is possible to »know their different hypostases, which are [of themselves] unknown.« Ego huic loco commodiore interpunctione consulere studui. Nam αὐτῶν referendum est ad θεοί, τούτων vero ad τῶν ἐξημμένων.

(2) A. οὐδας.

(3) A. αὐτῷ.

(4) Ita cod. A. Editio: ἀπὸ δὲ τῶν μετεχόντων ἐξ ἀλλαγῆς. Taylorus veram lectionem cognovit, fortasse in Patricii versione obviam.

(5) A. γνωρίζει εἰ in marg. γρ. γνωρίζεται. Ad rem cf. Jambl. de Myster. Aegypt. VIII. 2. p. 158 et 3 p. 159. πρὸ τῶν ὄντων καὶ τῶν ὅλων ἀρχῶν ἐστὶ θεὸς εἷς, πρῶτος καὶ τοῦ πρώτου θεοῦ καὶ βασιλείως, ἀκίνητος ἐν μονότητι τῆς ἑαυτοῦ ἐνότητος μένων· οὔτε γὰρ νοητὸν αὐτῷ ἐπιπλέκεται οὔτε ἄλλο τι. — ὁ δὴ διὰ συγῆς μόνης θεωρεῖται. Damascius περὶ ἀρχ. p. 260: ἡ μὲν μία τῶν ὅλων ἀρχῆ σκοτός ἀγνώστον ὑμνουμένη.

Ab illis enim, quae pendent ex iis [quae cognosci possunt], omnes Dii nominantur. Quoniam (Quamobrem) et ipsae ipsorum hypostases (et naturae), quae sunt insignes, quamvis sint ignotae, (tamen) ex his cognosci possunt. Ineffabile enim per se est omne divinum et ignotum, ut cum illo ineffabili Uno cognatione conjunctum; ex illorum vero, quae participant, immutatione (varietate) illorum etiam proprietates cognosci contingit. Mente percepti (Intelligibiles) igitur sunt illi *Dii*, qui collustrant illud, quod est vere Ens; quoniam profecto illud, quod est vere Ens, est Mente perceptum (intelligibile) divinum et imparticipabile, quoniam ante Mentem existit.

Non enim hoc ex primis penderet Diis, nisi et illi primariam (primo efficientem) haberent hypostasim (atque naturam), et facultatem perfectricem aliorum Deorum, si modo ut illa, quae inter se mutuo participant, sic etiam ipsae eorum, quae participantur, essentiae (substantiae) se habent.

CLXIII.

Omnis Unitatum multitudo, quae participatur ab imparticipabili Mente, est intellectualis. Ut enim se habet Mens ad illud, quod est vere Ens, sic etiam Unitates istae se habent ad mente perceptas (intelligibiles) Unitates.

Si igitur illae, quae Mentem collustrant, mente perceptae (intelligibiles) sunt, ideo et istae, quae collustrant divinam et imparticipabilem mentem, intellectuales sunt: sed

(6) A. *νοητοὶ δὲ οὗν*. Portus ad *νοητοὶ* supplet *Dii*: Taylor, *Unitates*. Hoc non assequor.

(7) A. *πρὸς ἀλλήλας*.

(8) A. *ρξβ*.

(9) Ita cod. A. uti etiam Taylorus legi jusserat. Edit: *ὕπὸ τοῦ μεθεκτοῦ νοῦ*.

(10) Ita cod. A. Edit: *καταλάμπουσι — εἰσι ταύτην*. Taylor praeterea legi jubet *καταλάμπουσαι τὸ ὄν*, quod etiam in versionem invexit: »which illuminate being.« Ego manum abstinco, nec suffragatur cod. A.

κυῖται, ἀλλ' ὥς κατ' αἰτίαν τοῦ νοῦ προϋπάρχουσai, καὶ ἀπογεννήσασαι ¹ τὸν νοῦν.

ρξδ'.

Πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἐνάδων τὸ μετεχόμενον ὑπὸ ² τῆς ἀμεθέκτου πάσης ψυχῆς ὑπερκόσμιόν ἐστι.

Διότι γὰρ ἡ ἀμέθεκτος ψυχὴ πρῶτως ὑπὲρ τὸν κόσμον ἐστὶ, καὶ οἱ μετεχόμενοι ὑπ' αὐτῆς θεοὶ ὑπερκόσμιοι εἰσιν, ἀνάλογον ὄντες πρὸς τοὺς νοερούς καὶ νοητούς, ὃν ἔχει ψυχὴ πρὸς νοῦν, καὶ νοὺς πρὸς τὸ ὄντως ὄν ³. ὥς οὖν ψυχὴ πᾶσα εἰς νοῦν ⁴ ἀνήρτηται, καὶ νοὺς εἰς τὸ νοητὸν ἐπέστραπται, οὕτω δὴ καὶ οἱ ὑπερκόσμιοι θεοὶ τῶν νοερῶν ἐξέχονται, καθάπερ δὴ καὶ οὗτοι τῶν νοητῶν.

ρξε'. ⁵

Πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἐνάδων τῶν μετεχομένων ὑπὸ τινος αἰσθητοῦ σώματος ⁶ ἐγκόσμιόν ἐστι. ἐλλάμπει γὰρ ἐπὶ τῶν τοῦ κόσμου μερῶν καὶ διὰ μέσον τοῦ νοῦ ⁷ καὶ τῆς ψυχῆς. οὔτε γὰρ νοὺς ἄνευ ψυχῆς πάρεστί τινα τῶν ἐγκοσμίων σωμάτων, οὔτε θεότης ἀμέσως συνάπτεται καὶ ψυχῇ ⁸ διὰ γὰρ τῶν ὁμοίων αἱ μετέξεις. Καὶ αὐτὸς ὁ νοὺς κατὰ τὸ νοητὸν τὸ ἐαυτοῦ καὶ τὸ ἀκρότατον ⁹ μετέχει τῆς ἐνάδος. Ἐγκόσμιοι

(1) A. ἀπογεννώσαι. Mox ibid. ρεγ.

(2) A. ἀπό.

(3) A. ἀνάλογον ὄντες πρὸς τὸ ὄντως ὄν. Et desunt interjecta. Ceterum ne quis offendat in his: θεοὶ — ἀνάλογον ὄντες, est atque ἀνά λόγον eadem proportione, docente Wytttenbachio ad Platonis Phaedon. p. 307.

(4) A. ut correxit Editor et ita Taylor. Edit. habet πρὸς νοῦς. — De his diis ὑπερκόσμοις, νοεροῖς, νοητοῖς κτλ. vid. Procl. in Platon Theolog. p. 8. 38. 59. 97. 107. 191 — 194. 270. 328, et cf. Galeum ad Jamblich. de Myst. Aegypt. p. 191.

(5) A. ρξδ.

(6) Haec valde lacunosa integravi ope codicis A. eodem fere modo, quo ex Patricii versione integravit suā in translatione Taylorus. Editio ita habet: — ὑπὸ τινος ***** γὰρ ἐστὶ τῶν τοῦ κόσμου μερῶν, καὶ διὰ μέσον, καὶ τῆς ψυχῆς.

(7) διὰ μέσον νοῦ Patricium legisse suspicabatur Taylor, qui

non ita intellectuales, ut in Mente subsistentes: sed ut per (secundum) causam ante mentem existentes, et ut illae, quae mentem progenuerunt.

CLXIV.

Omnis Unitatum Multitudo, quae participatur ab omni imparticipabili anima, est supermundana.

Quoniam enim imparticipabilis anima est primo super ipsum mundum, et illi Dii, qui ab ipsa participantur, supermundani sunt, eandem proportionem habentes ad intellectuales et mentales (intelligibiles) *Deos*, quam habet anima ad mentem, et mens ad illud, quod est vere Ens. Ut igitur omnis anima ex mente pendet, et mens ad mente perceptum (intelligibile) est conversa (*vel convertitur ac reuertitur*), sic etiam ipsi supermundani Dii ex intellectualibus pendent, ut etiam isti *pendent ex mentalibus* (intelligibilibus).

CLXV.

Omnis multitudo Unitatum, quae participantur ab aliquo sensili corpore, mundana est. Collustrat enim partes mundi per mediam mentem atque animam (per interventum mentis et animae). Neque enim Mens sine anima adest ulli corporum in mundo comprehensorum (mundanorum), neque Deitas et anima conjungitur immediate. Nam communicationes et conjunctiones fiunt per similia. Et ipsa

vertit: »through intellect and soul as media.« Sed διὰ μέσον τοῦ νοῦ a Procli manu est. διὰ enim cum accusativo h. l. non τέλος declarat ut alibi, explicante ipso Proclo in Alcibiadem, verum interventum, ministerium. Vid. Matth. Gr. gr. §. 580. 2. Latine igitur dixeris: ministrante et mente et anima. Ceterum ad proxima cf. Aristotelem de Anima III. 4 p. 57 Sylb. Plotinum p. 374 sqq. Proclum in Platon. Theolog. p. 17. 56. 42. 128. 141. 259. 469.

(8) A. συνάπτεται ψυχῇ.

(9) A. καὶ τὸ ἀπόρταρον. Ab editione abest καὶ, nec habuit Patricius. Sed vid. capita proxime antecedentia.

οὖν αἱ ἐνάδες, ὥς συμπληροῦσαι τὸν ὅλον κόσμον, καὶ ὥς ἐκ θεῶν τι ¹ καὶ τῶν ἐμφανῶν σωμάτων. Θεῶν γὰρ καὶ τούτων ἑκαστὸν ἐστίν, οὐ διὰ τὴν ψυχὴν. οὐ γὰρ αὕτη πρῶτως θεός, οὐδὲ διὰ τὸν νοῦν. οὐδὲ γὰρ οὗτος τῷ ἐνὶ ὁ αὐτός· ἀλλ' ἐμψυχον μὲν, καὶ ² ἐξ αὐτοῦ κινούμενον, διὰ ψυχὴν. αἰεὶ δὲ ὡς αὐτὸς ἔχον καὶ τάξει τῇ ἀρίστη φερόμενον διὰ τὸν νοῦν θεῶν δὲ διὰ τὴν ἔννοιαν. Καὶ εἰ δύναμιν ³ ἔχει προνοητικὴν, διὰ ταύτην ἐστὶ τὴν αἰτίαν τοιούτων.

ρξς'. ⁵

Πᾶς νοῦς ἀμέθεκτός ἐστιν ἢ μεθεκτός. καὶ εἰ μεθεκτός, ἢ ὑπὸ τῶν ὑπερκosμίων ψυχῶν μετεχόμενος, ἢ ὑπὸ τῶν ἐγκosμίων. Παντὸς μὲν γὰρ τοῦ πλήθους τῶν νόων ὁ ἀμέθεκτος ἡγεῖται, πρωτίστην ἔχων ὑπαρξιν. Τῶν δὲ μετεχομένων οἱ μὲν τὴν ὑπερκosμίον καὶ ἀμέθεκτον ἐλλάμπουσι ψυχὴν, οἱ δὲ τὴν ἐγκosμίον. οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀμεθέκτου τὸ πλήθος εὐθύς τὸ ἐγκosμίον· εἴπερ αἱ πρόοδοι διὰ ⁶ τῶν ὁμοίων ὁμοίωτερον δὲ τῷ ἀμεθέκτῳ τὸ χωριστὸν τοῦ κόσμου μᾶλλον, ἢ τὸ διηρημένον περὶ αὐτόν. οὔτε μόνον τὸ ὑπερκosμίον ὑπέστη πλήθος, ἀλλ' εἰσὶ καὶ ἐγκosμίον· εἴπερ καὶ θεῶν ἐγκosμίον πλήθος ⁸, καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος ἐμψυχος ἅμα καὶ ἔννοος ἐστὶ.

(1) A. ἐκ θεῶν τι. Sic absque accentu et absque iota, quae quidem aliās non negligit. Schw. Taylor. vertens: »and as deifying visible bodies« legisse videtur: ἐκθεοῦσαι. Portus conjicit: ἐκ θεῶν τι. Hoc placet neque rē negligi debebat.

(2) A. πρῶτως αὕτη θεός.

(3) Deest in cod. A. καί.

(4) ibid abest δυνάμιν.

(5) A. ρξε.

(6) A. non habet διὰ.

(7) Ibid. deest ἢ. Ceterum h. l. μᾶλλον, Comparativo junctum, perspicuitati inservit. Est tamen et alibi frequens et Platoni familiarē. Vid. Heusdii Specim. crit. in Platon. p. 117 sq. Ast. ad Platon. de Legg. IV. 9 p. 224 sq. Weiskii Plenossim graec. p. 153 sq. Neque Aristoteli ignotum. Vid. Zellium ad Ethica Nicom. IV. 1. p. 120. — Proxime ad vocem ἐγκosμίον Taylor. interpretando adjecit intellectus (s. mentes).

(8) A. ἐγκosμίῳν πλήθος.

mens secundum suum Intelligibile et summum participat Unitatem. Unitates igitur in mundo comprehensae (mundanae) dicuntur, ut illae, quae totum Mundum complent, et ut illae quae sunt ex Diis aliquid, et ut illae, quae sunt aliquid manifestorum corporum. Nam horum quoque [*corporum, ut supra dictum est*] unumquodque divinum est, non propter ipsam animam, non enim ista primo Deus est; neque propter ipsam Mentem, nam ne ista quidem eadem est cum ipso Uno (atque ipsum Unum). Sed (*ipsum corpus*) animatum quidem est, et per se movetur propter animam; semper vero pariter se habet, et ordine optimo fertur, propter ipsam Mentem. Divinum vero dicitur, et est propter ipsam Unionem (Adunationem). Et si facultatem habet providendi vi praeditam, propter istam causam (*i. e. ob istam cum divina Mente conjunctionem*) est tale.

CLXVI.

Omnis Mens imparticipabilis est, vel participabilis. Et si participabilis est, vel a supermundanis animabus participatur, vel ab illis, quae sunt in mundo. Nam omni quidem Mentium multitudini Mens imparticipabilis praest, primam habens essentiam (substantiam). Illarum vero *Mentium*, quae participantur, illae quidem supermundanam, et imparticipabilem animam illuminant: aliae vero *collustrant animam* illam, quae est in mundo. Haud enim ab eo, quod est imparticipabile, in mundo degens (mundana) multitudo statim *manat*; si quidem ipsi progressus per similia *fiunt*. Similius autem est ei, quod est imparticipabile, illud, quod separatum est a mundo (similius *inquam est*), quam illud, quod est divisum circa ipsum (*vel, in ipso*). Non solum autem existit supermundana multitudo: sed sunt etiam, qui degunt in Mundo; si quidem et Deorum est in Mundo versans multitudo, et ipse Mundus est animatus simul et mente praeditus. Et illa communio supermundanorum Deorum,

Καὶ ἡ μέθεξις ταῖς ἐγκοσμίαις ψυχαῖς τῶν ὑπερκοσμίων θεῶν·
διὰ μέσον ἐστὶ τῶν ἐγκοσμίων νόων.

ρξζ.

Πᾶς νοῦς ἑαυτὸν νοεῖ, ἀλλ' ὁ μὲν πρώτιστος ἑαυτὸν μό-
νον. καὶ ἐν κατ' ἀριθμὸν ἐν τούτῳ νοῦς καὶ νοητόν. "Εκα-
στος δὲ τῶν ὑφεξῆς ἑαυτὸν ἅμα καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ. καὶ νοη-
τόν ἐστι τούτων³ τὸ μὲν, ὃ ἐστι, τὸ δὲ ἅφ' οὗ ἐστιν. ἡ γὰρ⁴
ἑαυτὸν νοεῖ πᾶς νοῦς, ἡ τὸ ὑπὲρ ἑαυτὸν, ἡ τὸ μεθ' ἑαυτόν.

Ἄλλ' εἰ μὲν τὸ μεθ' ἑαυτόν, πρὸς τὸ χεῖρον ἐπιστρέφει,
καὶς ὢν. Καὶ οὐδὲ οὕτως ἐκεῖνος⁵ αὐτὸ γινώσεται, πρὸς ὃ
ἐπέστρεψεν, ἅτε οὐκ ᾔν ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἔξω αὐτοῦ. τὸν δὲ ἀπ'
αὐτοῦ τύπον⁶ μόνον, ὡς ἐν ἑαυτῷ⁷ γέγονεν ἀπ' ἐκείνου. "Ο
γὰρ ἔχει, οἶδε, καὶ ὃ πέπονθεν, οὐχ ὃ⁸ μὴ ἔχει, καὶ ἀφ' οὗ
οὐ πέπονθεν.

Εἰ δὲ τὸ ὑπὲρ αὐτόν⁹, εἰ μὲν διὰ τῆς ἑαυτοῦ γνώσεως,
ἑαυτὸν ἅμα καὶ κεῖνο γινώσεται. εἰ δὲ ἐκεῖνο μόνον, ἑαυτὸν
ἀγνοήσει, νοῦς ὢν.

"Ολως δὲ τὸ πρὸ αὐτοῦ γινώσκων, οἶδεν ἄρα¹⁰, ὅτι καὶ
αἰτιόν ἐστιν ἐκεῖνο, καὶ ὢν αἰτιον. εἰ γὰρ ταῦτα ἀγνοήσει, κα-

(1) A νόων. pergit id. διὰ μέσων.

(2) A. ρξζ.

(3) Editio: καὶ νοητόν ἐστι τούτο τὸ μὲν. Taylor. conjiciebat: τούτῳ, vertens: "And the intelligible to each of these, is etc." Ad sensum recte. Sed unice vera est Argentina lectio. Definatur enim, quid in utrovis Mentium genere (scil. cum primae mentis tum reliquarum) Intelligibile sit.

(4) Ita cod. A. quod etiam viderat Taylorus. Editio: εἰ.

(5) A. ἐκεῖνο. Non male: illud ipsum. Neque Taylor. expressit vocem ἐκεῖνος. Idem in sequentibus cum Porto facit in vertendo ἐν αὐτῷ in itself, et ἔξω αὐτοῦ external to itself. Ego his nondum moveor, ut corrigam ἐν αὐτῷ — ἐξω αὐτοῦ.

(6) A caret voce τύπον.

(7) A. ἐν αὐτῷ.

(8) A. καὶ οὐχ ὃ. [Mox fort. οὐ μὴ pro: οὐ οὐ.]

(9) Ita cod. A. quem secutus sum ob usum Procli. Vide modo sub initium hujus capitis. Edit: αὐτοῦ.

(10) Abest ἄρα a cod. A.

quae fruuntur animae degentes in Mundo, fit propter medium Mentium in Mundo comprehensarum.

CLXVII.

Omnis Mens se ipsam percipit, *ac intelligit*: sed prima quidem, se ipsam tantum *intelligit*. Et Unum numero in ista *prima Mente simul est* Mens et mente. perceptum (intelligibile). Unaquaeque vero *Mentium* illarum, quae sunt deinceps, se ipsam simul et ea, quae sunt ante ipsam, *percipit, intelligit, et cognoscit*. Et Intelligibile est harum (mentium) partim, quod est (sc. ipsa Mens), partim a quo est. Vel enim se ipsam percipit (cognoscit) omnis (quaelibet) mens, vel *intelligit, et cognoscit* illud, quod est supra se ipsam, vel illud, quod est post se ipsam.

Sed si quidem *intelligit et cognoscit* illud, quod est post se ipsam, cum sit mens, ad *deterius se convertet ac revertetur*. Et ne sic quidem illa *Mens illud* ipsum cognoscet, ad quod reversa fuerit, quippe quod non fuerit in se ipsa: sed extra se Ipsam: ipsam vero figuram (notam) [*prima Mente manantem cognoscet*] tantum, *et sciet*, quomodo in se ipsa fuerit ab illa (*prima Mente*) *manans*. quod enim habet, novit, et quod patitur, non autem, quod non habet, *et illud*, a quo nihil patitur.

Si vero *cognoscit illud*, quod est supra se ipsam, si quidem per sui ipsius cognitionem *hoc assequitur*, se ipsam simul et illud cognoscet. Si vero illud tantum *cognoscit*, se ipsam ignorabit, *neque cognoscet*, quamvis sit Mens.

Omnino vero cognoscens illud, quod est ante ipsam, novit igitur, quod illud est et causa, et quorum est causa. Si enim haec ignorarit, illud etiam ignorabit, quod per ipsum esse (eo ipso, quod est) producit, quae producit, et quae producit, non cognoscens. Quod vero constituit, et quorum

κεῖνο ἀγνοήσῃ τὸ, τῷ¹ εἶναι παράγον, ἃ παράγει, καὶ ἃ παράγει, μὴ γινώσκων· ὃ δὲ ὑφίστησι, καὶ ὧν αἴτιον τὸ πρὸ αὐτοῦ γινώσκων, καὶ ἑαυτὸν ἐκείθεν ὑποστάντα γινώσεται. Πάντως ἄρα τὸ πρὸ αὐτοῦ γινώσκων γινώσεται καὶ ἑαυτὸν.

Εἰ οὖν τις ἔστι νοῦς² νοητὸς, ἐκεῖνος ἑαυτὸν εἰδώς, καὶ τὸν νοητὸν³ οἶδε, νοητὸς ὧν, ὃ ἔστιν οὗτος.

Ἐκαστον δὲ τῶν μετ' ἐκεῖνον τὸ ἐν αὐτῷ⁴ νοητὸν νοεῖ, ἅμα καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ· Ἔστιν ἄρα καὶ ἐν τῷ νῷ νοητὸν⁵, καὶ ἐν τῷ νοητῷ νοῦς· ἀλλ' ὃ μὲν τῷ νοητῷ ὁ αὐτός. ὃ δὲ τῷ νοοῦντι⁶· τῷ μὲν ἐν αὐτῷ, ὃ αὐτός· τῷ πρὸ αὐτοῦ δὲ οὐχ ὁ αὐτός. ἄλλο γὰρ τὸ ἀπλῶς νοητὸν, καὶ ἄλλο τὸ ἐν τῷ νοοῦντι νοητὸν.

ρξή'.⁷

Πῶς νοῦς κατ' ἐνέργειαν οἶδεν, ὅτι νοεῖ⁸, καὶ οὐκ ἄλλου μὲν ἰδίων τέ νοεῖν, ἄλλου δὲ τὸ νοεῖν, ὅτι νοεῖ. Εἰ γὰρ ἔστι

(1) Hoc loco in Ed. asteriscus est, et in margine: *Vide Notus*. Quae verba quid sibi velint, cum notis plane destituatur liber, non liquet. In cod. A. haec cum superioribus sic connectuntur: κα-

κεῖνο ἀγνοήσῃ τὸ, τὸ (sic) εἶναι παράγον, καὶ ἃ παράγει μὴ γινώσκων. Verba ἃ παράγει non nisi semel leguntur in MSto. Schw. Ego in plurimis exhibui Argentinam lectionem: verba tamen ἃ παράγει post παράγον delere nolui, quoniam ea Patricius quoque suo in codice legisse videtur. Fortasse autem καὶ ἃ παράγει μὴ γινώσκων »et quod non cognoscit (ea), quae producit.« Editio ita habet: ταῦτα ἀγνοήσῃ κακεῖνα ἀγνοήσῃ. Incipit nova propositio: Τῷ τὸ εἶναι παράγον — ὃ δὲ τις (Arg. cod. non habet τις, nec mihi congruere videtur Neutris et praecedentibus et subsequentibus. Proinde deleui) ὑφίστησί, καὶ ὧν αἴτιον τῷ (A. τὸ, et hoc dedi) — γι-

νώσκει (γινώσκων ita A.) καὶ — γινώσεται. Portus ita vertit: »Si enim haec ignorarit, illud etiam ignorabit. Illud enim, quod ipsam Esse producit, quae producit ea, cognoscit, et quae non producit, non cognoscit. Quod vero quis constituit, et quorum causam cognoscit per eam, quae est ante ipsam i. e. per antecedentem causam, id praeclare novit, ac subsistentem cognoscet.« Taylorus haec vertendo contraxit.

(2) Ibid. abest νοῦς.

(3) A. τὸ νοητὸν. Hoc recepissem, si sequeretur τοῦτο προ οὗτος. Et ita suspicor corrigendum esse: (is) etiam Intelligibile novit, cum intelligibilis sit, quod est illud.«

causa (est illud) quod ante ipsum (est) qui cognoscit, (is) etiam se ipsum illinc subsistentem (natum) cognoscet. Omnino igitur (*Mens*) cognoscens id, quod est ante ipsam, se ipsam quoque cognoscet.

Si qua igitur est *Mens* mente percepta (intelligibilis) illa se ipsam cognoscens, et ipsam mente perceptam (intelligibilem) *Mentem* cognoscit, mente percepta (intelligibilis) *Mens* existens, id quod est ista *Mens*.

Unaquaeque vero *Mentium* illarum, quae sunt post illam *primam Mentem*, id quod in ipsa mente perceptum (intelligibile) *est* (et quod mente percipi potest) cognoscit simul et id, quod est ante ipsam. Est igitur et in ipsa *Mente* mente perceptum (Intelligibile) (quod mente percipitur, atque cognoscitur) et in ipso mente percepto (intelligibili) *est* *Mens*. Sed alia quidem *Mens* eadem *est* cum ipso mente percepto (Intelligibili): alia vero cum Intelligente, quod quidem in ipsâ (est), eadem (est); cum eo vero quod est ante ipsam, non *est* eadem. Aliud enim *est* ipsum simpliciter mente perceptum (intelligibile), et aliud ipsum in mente percipiente (Intelligente) *et cognoscente* mente perceptum (Intelligibile).

CLXVIII.

Omnis *Mens* per actionem (actu) novit, quod cognoscit (intelligit); neque alius quidem proprium est, ipsum cognoscere, alius vero, ipsum cognoscere, quod cognoscit. Si enim est per actionem (actu) *Mens*, et cognoscit se ipsam

(4) A. τὸ ἐαυτῷ.

(5) Desunt in cod. A. verba: καὶ ἐν τῷ ᾧ νοητόν.

(6) Ita cod. A. Edit: post majus spatium: Ὁ δὲ τῷ μὲν ἐν αὐτῷ ὁ αὐτός. Lacunose.

(7) A. ρῆξ.

(8) A. ὁ τοῦ νοῦ. Contraxi: ὄτι. Tu vid. sequentia. Requiritur enim sententia: »dass er denkt.« Edit: ὁ νοῦ. Ad rem cf. Plotinum adversus Gnosticos p. 200, ubi item saepius repetitur illud: ὁ νοῦς ὄτι νοῦ.

καὶ ἐνέργειαν νοῦς, καὶ νοεῖ ἑαυτὸν οὐκ ἄλλον ὄντα παρὰ τὸ νοοῦμενον, οἶδεν ἑαυτὸν καὶ ὁρᾷ ἑαυτόν.

Ὅρων δὲ νοοῦντα καὶ ὁρῶντα γινώσκων οἶδεν, ὅτι νοῦς ἐστι καὶ ἐνέργειαν. τοῦτο δὲ εἰδὼς οἶδεν ὅτι νοεῖ, καὶ οὐχ ἄγνωστ' ἄνθρωπον. ἅμα ἄρα ἄμφω οἶδε, καὶ τὸ νοητὸν, καὶ ὅτι νοεῖ ἐκεῖνο, καὶ νοεῖται ὑφ' ἑαυτοῦ νοοῦντος.

ρξθ'.

Πᾶς νοῦς ἐν αἰῶνι τὴν τε οὐσίαν ἔχει, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ἐνέργειαν. Εἰ γὰρ ἑαυτὸν³ νοεῖ, καὶ ταυτό⁴ νοῦς καὶ νοητὸν, καὶ νόησις τῷ νῷ ταυτό καὶ τῷ νοητῷ⁵. Μέση γὰρ οὕσα τοῦ τε νοοῦντος καὶ τοῦ νοουμένου, τῶν αὐτῶν ἐκείνων ὄντων, ἐστὶ δῆπου καὶ ἡ νόησις ἡ αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν. Ἀλλὰ μὴν ὅτι ἡ οὐσία τοῦ νοῦ⁶ αἰώνιος. ὅλη γὰρ ἅμα ἐστὶ καὶ ἡ νόησις ὡσαύτως, εἴπερ τῇ οὐσίᾳ ταυτόν.

Εἰ γὰρ ἀκίνητος ὁ νοῦς, οὐκ ἂν ὑπὸ χρόνου μετροῖτο, οὔτε κατὰ τὸ εἶναι, οὔτε κατὰ τὴν ἐνέργειαν. τούτων δὲ ὡσαύτως ἐχόντων, καὶ ἡ δύναμις αἰώνιος.

ρσ'.

Πᾶς νοῦς πάντα ἅμα νοεῖ. ἀλλ' ὁ μὲν ἀμέθεκτος ἀπλῶς πάντα. τῶν δὲ μετ' ἐκεῖνον ἕκαστος καθ' ἐν ἑαυτῷ. εἰ γὰρ

(1) A. ἂ νοεῖ ibid. in seqq. verba καὶ τὸ νοητὸν desunt.

(2) A. ρξη.

(3) A. αὐτόν.

(4) Ita A. Edit: ταυτόν.

(5) Ita cod. A. quam lectionem etiam Patricius agnoscit ut ex Taylori versione conjicio. Edit: καὶ νόησις, τῷ νῷ ταυτόν καὶ τὸ νοητὸν. Portus: »et intelligentia, ergo cum ipsa Mente idem est »ipsam mente percceptum.«

(6) τοῦτον edit. Ego exhibui lectionem codicis A. quam circumscribendo: hujus *Mentis* praecepit Portus; sicut idem δῆλον expressit, quod excidisse suspicatur etiam Taylorus.

(7) Ita cod. A. Editio: Εἰ δ' ἀκίνητος ὁ νοῦς. Eadem proxime: μετροῖτο. Portus conjiciebat ἐμετροῖτο vel μετροῖτο, et hoc plane praestat cod. A. Proinde recepi. Quod vero Taylorus pro ἀκίνητος scribi jubet: αἰώνιος, adeoque vertit But if 'intellectis eternal.' adversatur Platoniorum doctrina. Plotinus p. 200 B: τίς γὰρ ἡ ἀναισθησία νοῦ, καὶ τίς κίνησις καὶ προφορὰ ἂν εἴη, ἢ τίς ἀργία, καὶ ἐπὶ

non aliam esse, quam illud ipsum, quod cognoscitur, (*ergo Mens*) novit se ipsam, et videt se ipsam.

Videns vero cognoscentem, et videntem cognoscens, novit, quod *Mens* est per actionem. Hoc vero cognoscens, cognoscit se cognoscere, nec ea tantum *cognoscit*, quae in mente habet, *et quae cogitat*. Simul igitur haec duo novit, et ipsum mente perceptum (Intelligibile) et quod cognoscit illud, et cognoscitur a se ipso (*illud*) cognoscente.

CLXIX.

Omnis *Mens* in aevo habet et essentiam, et potestatem, et actionem (et actum). Si enim *Mens se ipsam* cognoscit, et idem est *Mens* et mente perceptum (intelligibile); etiam intelligentia idem est atque intellectus atque intelligibile. Cum enim *Intelligentia* sit media inter illud, quod cognoscit, et illud quod cognoscitur, si (quando) haec duo sunt eadem, erit igitur profecto et ipsa intelligentia eadem apud ambo, *apud haec duo* (ad ambo, s. respectu amborum). Verum quod intellectus (mentis) essentia est aeterna, *manifeste constat* (ut supra fuse demonstratum). Tota enim simul est, et ipsa *Intelligentia* pariter, si quidem est idem cum ipsa essentia.

Si vero immobilis (est) intellectus, non a tempore mensuretur, neque secundum esse, neque secundum actum. Cum vero haec eodem modo (semper) se habeant, etiam potentia (intellectus, s. mentis, est) aeterna.

CLXX.

Omnis *Mens* (intellectus) omnia simul cognoscit. Sed imparticipabilis quidem (*Mens*) simpliciter omnia *cognoscit*.

ἔργον (καὶ τοῦ ἑτέρου) τί ἔργον; ἔστι γὰρ ὡς ἔστι, νοῦς αἰὶ ὡς αὐτῷ, ἐνεργεῖα κείμενος ἐστῶσθ· κίνησις δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ περὶ αὐτὸν, ψυχῆς ἥδη ἔργον. Cf. etiam infra cap. 170. 171. 172.

(8) A. ρξθ.

ἅπας νοῦς ¹ ἐν αἰῶνι τὴν τε οὐσίαν ἰδρύσαστο τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἅμα τῇ οὐσίᾳ τὴν ἐνεργειαν, πάντα ἅμα νοήσει.

Πᾶσι γὰρ κατὰ μέρος ἄλλο ² καὶ ἄλλο τῶν ἐφεξῆς, οὐκ ἐν αἰῶνι. τὸ γὰρ ἐφεξῆς ἐν χρόνῳ πᾶν. πρότερον γὰρ καὶ ὕστερον τὸ ἐφεξῆς, ἀλλ' οὐχ ὁμοῦ πᾶν.

Εἰ μὲν οὖν ὁμοίως πάντα ³ νοήσουσι πάντες, οὐ διοίσουσιν ἀλλήλων. εἰ γὰρ ὁμοίως ⁴ πάντα εἰσὶν, ἃ νοοῦσιν, ὄντες ὁμοίως δὲ πάντα ὄντες, οὐχ ὁ μὲν ἀμέθεκτος, ὁ δὲ οὐ.

Ἵδὼν γὰρ νοήσεις αἱ αὐταί, καὶ αἱ οὐσίαι ⁵· εἴπερ ἡ νόησις ἡ ἐκάστου ταυτὸν τῷ ἐκάστου ⁶ εἶναι, καὶ ἕκαστος ἄμφω, καὶ ἡ νόησις, καὶ τὸ εἶναι. Λείπεται δὴ οὖν, ἢ μὴ ὁμοίως πάντα ⁷ νοεῖν ἕκαστον, ἀλλ' ἐν ⁸ ἢ πλείω. μὴ πάντα δὲ ὁμῶς ⁹, ἢ πάντα καθ' ἐν.

Ἀλλὰ τὸ μὲν μὴ πάντα νοεῖν λέγειν νοῦν ἔστι ποιεῖν, ἀγνοοῦντά τι τῶν ὄντων. εἰ γὰρ μεταβήσεται καὶ νοήσει, οὐχ ἅμα, ἀλλὰ πρότερον καὶ ὕστερον, ἀκίνητος ὢν ¹⁰, [καὶ] ἔσται

(1) In Editione lacuna: ἕκαστος *** πᾶς νοῦς ἐν αἰῶνι πλ. Eam explevi ex cod. A. quocum etiam cod. Patricii facit in plerisque. Hic item ἐν αἰῶνι cum praepositione, quae excidit ex cod. A. Ego retinui. Vid. praeterea, quae de constructione verbi ἰδρύω congressi ad Plotin. de pulcrit p. 177.

(2) A. non habet prius ἄλλο. Male ut opinor. Taylorus haec liberius vertit: »For to every thing which is not established in »eternity, the successive objects of its perception subsist according »to parts.« Ego retinui interpretationem Porti, quae pressius ad graeca se adplicuit. Illud κατὰ μέρος explicui in parenthesi. Ante οὐκ virgulam inserui.

(3) A. ita locum partim suppletum, partim. mancum exhibet: αἱ μὲν οὖν ὁμοίως πάντα νοήσουσι, ὁμοίως πάντα εἰσὶν x. r. l. Ego illa adjeci, et vocem πάντα agnoscunt etiam Patricius et Taylorus. Ab edit. absunt οὖν et πάντα. reliqua sunt integra.

(4) Portus: »Si enim pariter omnes omnia cognoscunt, pariter »ergo omnes omnia sunt, quae cognoscunt, dum sunt.« Tacite igitur supplevit εἰ γὰρ ὁμοίως πάντα νοοῦσιν. Idem supplendum existimat Taylor, nisi quod scribit: νοήσουσι. Idem verba: ἃ νοοῦσιν ὄντες ita vertit. »since they are the verythings which they intel- »lectually perceive.

(5) A. non habet αἱ ante νοήσεις, sed ante οὐσίαι. recte. De- lendum comma post νοήσεις et post αὐταί ponendum. Schw. Delevi, et lectionem Argentinam exhibui.

(6) A. in marg. male γρ. τῷ ἐκάστῳ.

(7) A. ἢ πάντα.

Illorum vero (intellectuum) qui (sunt) post illum unusquisque singulariter omnia (intelligit). Si enim omnis intellectus in aevo (aeterno) et essentiam suam locavit, et simul cum essentia actum, omnia simul intelliget.

Omnibus enim per partes (*quae sunt secundum partes s. particulatim*) aliud et aliud *adest* eorum, quae sunt deinceps, non in aevo. Omne enim, quod est deinceps, *est* in tempore. Illud enim, quod est deinceps, *est* prius et posterius, sed non simul *est* omne.

Quod si igitur omnia omnes *Mentes* cognoscent, neque different aliae ab aliis. Si enim pariter *omnes* omnia cognoscunt, pariter *ergo omnes* omnia sunt, quae cognoscunt, dum sunt. Pariter vero si *Mentes omnes* omnia sunt, *ergo* non alia quidem *est* imparticipabilis, alia vero non.

Quorum enim *sunt* Intelligentiae eadem, (sunt) etiam essentiae; siquidem uniuscujusque (*Mentis*) Intelligentia idem *est* cum ipsa uniuscujusque (*Mentis*) Esse, et unaquaeque (*Mens*) *est* ambo, (*pro est hoc utrumque, scilicet*): et ipsa Intelligentia, et ipsum Esse. Restat igitur, ut unaquaeque *Mens* vel non pariter omnia cognoscat: sed unum *tantum*, vel plura, non autem omnia pariter, vel omnia in Uno, *vel singulatim*.

Sed ipsum quidem dicere *unamquamque Mentem* non omnia cognoscere, Mentem est facere ignorantem aliquid ipsorum Entium, (*i. e. aliquid eorum, quae sunt in rerum natura*). Si enim ipsa *Mens* alio transibit et (*movetur, et aliquid*) cognoscet, non simul *omnia* (*cognoscit*), sed prius et posterius, (*i. e. sed alia quidem cognoscit prius, alia*

(8) A. έν. ut voluit Portus; quod exhibui. Nec aliter Taylor. Edit. *ἀλλ' ἑνός*.

(9) A. πάντα δὲ ὁμῶς. Ego δὲ inserui, volentibus etiam Porto et Taylora.

(10) A. οὐδὲ γὰρ μεταβήσεται ὡς νοήσει ἀ μὴ πρότερον ἀκίνητος ὢν. Ego recepi solummodo *νοήσει* pro *voei* editionis. Cetera intacta reliqui, ut quae etiam Patricii codex agnoscit et habet Taylorus. Iidem non agnoscunt incommodum illud καὶ ante εἶναι ψυχῆς. Propterea uncinis inclusi.

ψυχῆς χείρων, τῆς ἐν τῷ κινεῖσθαι πάντα νοούσης, διὰ τὸ μένειν ἐν μόνον νοῶν. πάντα ἄρα νοήσει καθ' ἐν. ἢ γὰρ πάντα, ἢ ἐν ἢ πάντα, καθ' ἐν, τῆς νοήσεως αἰὲ μὲν καὶ ἐν πᾶσι¹ πάντων οὔσης· τὰ δὲ πάντα ἐνὶ τῶν πάντων ὀριζούσης. Ὡστε εἶναι τι² κρατοῦν ἐν τῇ νοήσει καὶ τοῖς νοουμένοις³, ἐν πάντων ἅμα κατὰ⁴ τὸ ἐν νοουμένων, καὶ τοῦ ἐνὸς αὐτῷ τὰ πάντα χαρακτηρίζοντος.

ροά'.⁵

Πᾶς νοῦς ἀμεριστός ἐστιν οὐσία. εἰ γὰρ ἀμεγέθης καὶ ἀσώματος καὶ ἀκίνητος, ἀμεριστόν ἐστι. πᾶν γὰρ τὸ⁶ ὅπως οὖν μεριστόν, ἢ κατὰ μέγεθος, ἢ κατὰ πληθος⁷, ἢ κατὰ τὰς ἐνεργείας ἐστὶ μεριστόν ἐν χρόνῳ φερομένης⁸. ὁ δὲ νοῦς κατὰ πάντα αἰώνιος, καὶ ἐπέκεινα σωμάτων, καὶ ἥνεται⁹ τὸ ἐν αὐτῷ πληθος. Ἀμεριστος ἄρα ἐστίν.

Ὅτι μὲν οὖν ἀσώματος ὁ νοῦς, ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστροφή δηλοῖ. τῶν γὰρ σωμάτων οὐδὲν πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφεται. Ὅτι δὲ αἰώνιος ἢ τῆς ἐνεργείας ταυτότης πρὸς τὴν οὐσίαν¹⁰ οὕτω γὰρ δέδεικται πρότερον. Ὅτι δὲ ἥνεται τὸ πληθος, ἢ πρὸς τὰς ἐνάδας τὰς θείας τοῦ νοεροῦ πλήθους συνέχεια.

Αἱ μὲν γὰρ εἰσι πρῶτον πληθος· οἱ δὲ νόες μετ' ἐκείνας.

(1) A. recte sic: καθ' ἐν τῆς νοήσεως αἰὲ (ut solet) μὲν καὶ ἐν πᾶσι κ. τ. λ. Schw. Correxī ex hoc libro. Editio ita habet: καθ' ἐν τῆς νοήσεως. αἰὲ μὲν γὰρ ἐν πᾶσι.

(2) A. τὸ. non male.

(3) Ita cod. A., uti etiam conjecerat Portus. Editio: καὶ τῆς νοουμένης.

(4) Cod. A. καὶ τὸ ἐν. Proxime Taylor. legisse videtur αὐτῷ. Portus legit αὐτῷ, sed retulit ad νοῦν, quod vocabulum valde remotum est. Ego retuli ad ipsum τὸ ἐν, et ita quoque Taylorus.

(5) A. ρο.

(6) In editione lacuna: καὶ ἀσώματον *** ἂν [l. πᾶν Portus] ὅπως οὖν. Eam explevi ex cod. A. quocum facit Patricius.

(7) A. ἢ κατὰ πλ. ἢ κατὰ μεγ.

(8) An φαινομένης? Schw. Ego in vulgata acquiesco, cum propter cap. 170 ubi de intellectu ipso dicitur: εἰ γὰρ μεταβήσεται, tum quia Plotinus p. 585 A. de ἰδέᾳ ita: ἄρα οὐκ εἶδος πανταχού τοῦτο, ἢ πον δὲ ἐπὶ γινόμενον κτλ. Nec Patricii codex aliam lectionem offerre videtur, quando Taylorus ita vertit: »on an account of energies, which are borne along with the flux of time.

(9) A. καὶ γίνεται. — Ad rem cf. Plotinum p. 325 sqq. et

vero posterius) immobilis existens, et sic ipsa Mens erit animâ deterior, quae, dum movetur, omnia cognoscit, quia Mens propter ipsum manere, *quod immota maneat*, unum tantum cognoscit. Omnia igitur ipsa Mens cognoscet in Uno, *vel singulatim*. Vel enim omnia *simul cognoscet*, vel Unum tantum, vel omnia in Uno (*quod in se continet vim totius*); cum intelligentia semper et in omnibus (intellectibus) omnium (rerum) sit, verum omnia (omnes res) per Unum omnium finiat. Quamobrem aliquid est, quod principatum obtinet in ipsa Intelligentia et iis, quae per intelligentiam cognoscuntur, quod omnia simul Unum tantum propter ipsum Unum intelliguntur, et ipsum Unum ipsi (*Menti simul*) per id (Unum) omnia figuret ac repraesentet.

CLXXI.

Omnis Mens est individua essentia. Si enim Mens est expers magnitudinis et incorporea et immobilis, individuum (quid) est. Nam omne, *quod est* quomodocumque dividuum, vel propter magnitudinem, vel propter multitudinem, vel propter actiones (actus) dividuum est, quae in tempore feruntur. Ipsa vero Mens per omnia, *vel in omnibus est* aeterna, et superior ipsis corporibus, et multitudo, quae est in ipsa Mente, est unita. Est igitur individua.

Quod igitur ipsa Mens sit incorporea, ipsa ad se ipsam reversio declarat. Nullum enim corpus ad se revertitur. Quod vero sit aeterna ipsa actionis identitas in ipsa essentia, *satis constat*. Sic enim rem habere, prius demonstratum est. Quod vero Mentis multitudo sit unita, *satis declarat* ipsa multitudinis intellectualis cohaerentia cum divinis Unitatibus.

Nam istae quidem sunt prima multitudo; ipsae vero Men-

p. 343 sqq. Ceterum iis, quae de voce αἰώνιος supra citavimus, adde Frid. Muenteri Observationum ex marmoribus graecis sacrarum specimen II. p. 6 sq.

(10) A. πρὸς τὴν οὐσίαν ταυτέρως.

Εἰ οὖν καὶ πλῆθος ἅπας¹ νοῦς, ἀλλ' ἡνωμένον πλῆθος· πρὸ γὰρ τοῦ διηρημένου συνεπτυγμένον² καὶ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός.

ροβ'.⁵

Πᾶς νοῦς αἰδίων ἐστὶ προσεχῶς καὶ ἀμεταβλήτων κατ' οὐσίαν ὑποστάτης· τὸ γὰρ ἀπὸ ἀκινήτου παραγόμενον αἰτίας ἅπαν ἀμετάβλητόν ἐστι κατὰ τὴν οὐσίαν. νοῦς δὲ ἀκίνητος αἰωνίως πάντα ὦν, καὶ ἐν αἰῶνι μένων, καὶ τῷ εἶναι παράγει, ἢ παράγει⁴. εἰ δὲ αἰεὶ ἐστὶ⁵, καὶ ὡσαύτως ἐστίν, αἰεὶ παράγει καὶ ὡσαύτως οὐκ ἄρα ποτὲ⁶ μὲν ὄντων, ποτὲ δὲ μὴ ὄντων αἰτιος, ἀλλὰ τῶν αἰεὶ ὄντων.

ρογ'.⁷

Πᾶς νοῦς νοερός ἐστι, καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ μετ' αὐτόν. τὰ μὲν γάρ ἐστι κατ' αἰτίαν, ὅσα μετ' αὐτόν· τὰ δὲ κατὰ μέθεξιν, ὅσα πρὸ αὐτοῦ⁸. νοῦς δὲ ὁ αὐτός ἐστι καὶ νοεράν ἔλαχεν οὐσίαν. κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἄρα ὑπαρξιν ἀφορίζει πάντα⁹.

(1) A. τὸ πλῆθος ἅπαν. Patricius et Tylorus in vulgata conspirant

(2) Ita cod. A. uti legendum etiam vidit Portus. Interpretes graeci συμπύσσει explicant: συγκλείει, συνάγει, ἐνοί. Vid. Corderii Onomast. Dionysian. p. 527, et cf. Zonarae Lex. Gr. p. 1692. Dionysius Areop. de ecclesiast. hierarch. I. 1. 4 habet Adverbium συνεπτυγμένως, *collectim, conjunctim*.

(3) A. ροα. Ceterum et h. l. et alibi νοῦς a Porto vertitur: *mens*. Semel monitum volo, melius verti: *intellectus* et ita Ficinus.

(4) A. αἰεὶ ἂν παράγει.

(5) A. εἶσται.

(6) Ita cod. A. Editio: ἄρα οὐκ ποτὲ. male. Pertinet autem ποτὲ ad ὄντων et ad μὴ ὄντων. Portus vertit: »Ergo non est modo quidem auctor Entium, modo vero non Entium.« Ceterum hae formulae locutionum e Platonis libris manarunt. Vide v. c. Timaeum p. 28. p. 23 sq. Bekker. de hujus mundi opifice: πότερον πρὸς τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ἢ πρὸς τὸ γεγονός — ἐβλεπεν. quae ad artifices ipsumque Phidiam describendos traduxit Plotinus p. 542 sq. Ad rem cf. supra cap. 170 ibiq. annot.

(7) In Ed. ad h. l. haec adnotavit Aemilius Portus: »In ipsis »capitum numeris videtur erratum. Nam hic deberet esse caput 173. »et tamen cum praecedente capite ista conjunguntur, quae in Graeco »textu manu scripto II rubrica scriptum habent, novi principii signum, ut ex superioribus et sequentibus manifeste patet. Praeterea

tes sunt post illas *Unitates*. Quamvis igitur et *omnis Mens sit multitudo*, tamen *est unita multitudo*. Nam ante illud, quod est divisum, est illud, quod est complicatum *et constrictum*, et quod est propinquius ipsi Uni.

CLXXII.

Omnis Mens (intellectus) est proxime *rerum aeternarum*, et *essentiâ immutabilium fundatrix, et sustentatrix* (procreator). Quod enim ab immobili producitur causa, omne est immutabile *essentiâ*. Mens vero immobilis in aeternum *est*, quoniam est omnia, et in aevo manet, et propter *suum* esse producit *ea*, quae producit. Si vero *Mens* semper est, et pariter (eodem modo) est, *ergo* semper producit et pariter (et eodem modo). Ergo non est auctor eorum, quae modo quidem sunt, modo vero non sunt, sed eorum, quae semper sunt.

CLXXIII.

Omnis Mens est intellectualis, et quae sunt ante ipsam et post ipsam, *eodem modo sunt intellectualia*. Nam illa quidem, quae sunt post ipsam, sunt per (secundum) causam, illa vero, quae sunt ante ipsam, sunt per (secundum) communionem. Eadem tamen est Mens, et intellectualem essen-

»cum in principio libri notata sint capita 211. in ejus fine notantur tantum capita 210. et sic unum desideraretur. Quod non desiderabitur, si numeri corriguntur et hic ponatur initium cap. 175. Sed nihil mutare, lectorem vero monere volui.« Cód. A. h. l. signat 208. Sed cum Taylorus h. l. posuerit caput CLXXIII, unde probabile fit, etiam in Patricii codice hunc numerum existare: ego 207 hoc ipso loco adjicere non dubitavi. Ceterum cod. A. prima verba

ita exhibet: *πᾶς τοῦν νοεῶς (sic) ἔστι.*

(8) A. *ἡ δὲ τὰ πρὸ αὐτοῦ.*

(9) In editione lacuna est: *οὐσίαν *** πᾶντα*. Eam Taylorus secundum Patricii translationem ita expleri volebat: *κατὰ τὴν αὐτοῦ οὐσίαν ἅπα ὀπίσθια*. Ego eandem ex ipso textu integro codicis A. explevi.

καὶ ἃ κατ' αἰτίαν ἐστίν ¹, ὥς τὰ κατὰ μέθεξιν. Καὶ γὰρ δυναστον, ὥς πέφυκεν, οὕτω μετέχει τῶν κρείττονων, ἀλλ' οὐχ ὥς ἐκεῖνα ἐπεῖνά ² ἐστίν.

³ Ἡ γὰρ ἂν * ὡσαύτως ὑπὸ πάντων μετείχετο. μετέχει δὲ ⁵ ἄλλα ἄλλως. κατὰ τὴν ιδιότητα ἄρα τῶν μετεχόντων καὶ δύναμιν αἱ μεθέξεις. Νοερῶς ἄρα ἐν τῷ νῷ ⁶ τὰ πρὸ αὐτοῦ. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ μετ' αὐτόν νοερῶς ἐστίν. οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀποτελεσματίων ἐστίν, οὐδὲ ἐκεῖνα ἔχει ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ τὰς αἰτίας τὰς ἐκείνων. ἐστὶ δὲ πάντων ⁷ τῷ εἶναι αἴτιος.

Τὸ δὲ εἶναι αὐτοῦ νοερὸν, καὶ τὰ αἴτια ⁸ ἄρα νοερῶς ἔχει τῶν πάντων ὥστε πάντα νοερῶς ἔχει πᾶς νοῦς, καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ μετ' αὐτόν ὥς οὖν τὰ νοητὰ νοερῶς ἔχει πᾶς νοῦς, οὕτω καὶ ⁹ τὰ αἰσθητὰ νοερῶς.

ροδ' ¹⁰.

Πᾶς νοῦς τῷ νοεῖν ὑφίστησι τὰ μετ' αὐτόν, καὶ ἡ ποίησις ἐν τῷ νοεῖν, καὶ ἡ νόησις ἐν τῷ ποιεῖν.

Εἰ γὰρ νοητὸν ἐστὶ καὶ νοῦς ταυτόν, καὶ τὸ εἶναι ἐκάστου τῇ νοήσει τῇ ἐν ἑαυτῷ ταυτόν ¹¹.

(1) Ita cod. A. Nec aliter Taylor. Edit: ἔσται. Idem cod. pergit: ὥς τὰ κατὰ. Edit. καὶ ἃ κατὰ. Etiam illud recepi. Videtur enim scriptor vitare voluisse illud triplex καί.

(2) Abest alterum ἐκεῖνα a cod. A. Ego in ejusmodi sententiā nil mutaverim. Cf. Porti translationem. Taylorus eleganter ita: — »adapted to participate, and not according to their subsistence. «

(3) Edit: Ἡ. Sed cod. A. Ἡ, plane uti conjecerat Portus. Quod recepi, licet Taylorus vulgatam expresserit.

(4) ἄνω cod. A. natum ex initio sequentis vocabuli.

(5) Edit. μετέχει γὰρ ἄλλα ἄλλως. Ego correxi ἄλλα et δὲ reposui auctore cod. A.

(6) A. μεθέξεις νοερῶς ἐν νῷ. Proxima: ἀλλὰ μὴν — νοερῶς ἐστίν ita vertit Taylor: »But intellect is likewise intellectually the things »posterior to itself.« Supplet igitur cogitando ad ἐστίν vocem νοῦς, rectius quam Portus, qui demum ad verba οὐδὲ ἐκεῖνο ἔχει ἐν ἑαυτῷ in parenthesi adjecit vocem *mans*.

(7) Edit: ἐστὶ πάντων. Ego δὲ adjeci ex cod. A. et videtur etiam Patricius legisse.

(8) A. τὰς αἰτίας.

(9) Cod. A. νοερῶς ἐστὶ πᾶς νοῦς, καὶ. Ego vocem νοῦς recepi in textum, quoniam Patricius quoque legisse videtur. Taylo-

tiam est sortita. Proinde secundum suam (ipsius) substantiam definit omnia, et quae per (secundum) causam sunt, sicut (ea) quae per (secundum) communionem. Et enim unumquodque, ut naturâ comparatum est, ita particeps est praestantiorum, sed non ut illa sunt illa.

Profecto enim pariter ab omnibus (*unumquodque*) participaretur. Participant vero alia aliter (*aliter hoc, aliter illud*). Ergo per ipsorum participantium proprietatem et potestatem ipsae participationes *et communiones fiunt*. Intellectualiter igitur in ipsa Mente *sunt ea*, quae sunt ante ipsam. Quinetiam ea, quae sunt post ipsam *Mentem*, intellectualiter sunt (est intellectus). Non enim ex ipsis *causarum* effectis sunt, *nec inde pendent* (est — *pendet*), nec illa habet *Mens* in se ipsa: sed ipsas illorum causas. *Mens igitur propter suum esse rerum omnium est autor.*

Ipsum vero *Mentis* ipsius esse intellectuale *est*, ergo et ipsas *rerum* omnium causas intellectualiter habet. Quamobrem omnis *Mens* omnia intellectualiter habet, et ea, quae sunt ante ipsam, et ea, quae sunt post ipsam. Ut igitur omnis *Mens* ipsa mente percepta (intelligibilia) intellectualiter habet, sic etiam ipsa sensilia intellectualiter (*habet*).

CLXXIV.

Omnis *Mens* per ipsam *Mentis* perceptionem, *per intelligentiam et cognitionem*, constituit ea, quae sunt post ipsam, et ipsa effectio *est* in ipsa *mentis* perceptione, *intelligentia et cognitione*, et ipsa *mentis* perceptio, *intelligentia et cognitio*, *est* in ipsa effectione.

Si enim mente perceptum (Intelligibile) et *Mens* est idem, etiam ipsum esse (ipsa essentia) uniuscuiusque (intellectus) idem (est) atque intelligentia, quae (est) in ipso.

rus enim ita: » As therefore every *intellect* contains intelligibles intellectually, so likewise it contains sensibles intellectually. «

(10) A. et Ed. *ᾧ*

(11) Ita cod. A. Ab editione abest *ταύτων*, quod tamen necessario addendum esse in sua paraphrasi significarat Portus.

Ποιεῖ δὲ, ἃ ποιεῖ, τῷ εἶναι, καὶ παράγει κατὰ τὸ εἶναι, ὃ ἔστι, καὶ τῷ νοεῖν ἂν παράγοι τὰ παραγόμενα. Τὸ γὰρ εἶναι καὶ τὸ νοεῖν ἐν ἑαυτοῖς. καὶ γὰρ ὁ νοῦς, καὶ πᾶν ¹ τὸ ἂν, τῷ ἐν αὐτῷ ταυτόν. Εἰ οὖν ποιεῖ τῷ εἶναι, τὸ δὲ εἶναι νοεῖν ἔστι, ποιεῖ τῷ νοεῖν. Καὶ ἡ νόησις ἡ κατ' ἐνέργειαν ἐν τῷ νοεῖν. Τοῦτο δὲ τῷ εἶναι ταυτόν. τὸ δὲ εἶναι ἐν τῷ ποιεῖν. τὸ γὰρ ἀκινήτως ποιοῦν τὸ εἶναι ἐν τῷ νοεῖν ἃεῖ ἔχει· καὶ ἡ νόησις ἄρα ἐν τῷ ποιεῖν ².

ροε'. ³

Πᾶς νοῦς ὑπὸ τῶν κατ' οὐσίαν ἕμα καὶ ἐνέργειαν νοερῶν μετέχεται πρώτως. ἀνάγκη γὰρ ἢ ὑπὸ τούτων, ἢ ὑπ' ἄλλων, τῶν νοερῶν μὲν ἐχόντων τὴν οὐσίαν, μὴ ἃεῖ δὲ νοοῦντων. ἀλλ' ὑπ' ἐκείνων ⁴ ἀδύνατον. καὶ γὰρ ἡ ἐνέργεια τοῦ νοῦ ἀκίνητος. Καὶ ὑφ' ὧν ἄρα μετέχεται, ταῦτα ἃεῖ μετέχει ⁵ τῆς νοερᾶς ἐνεργείας, ἃεῖ νοερὰ τὰ μετέχοντα ποιούσης. Τῷ γὰρ αἰωνίῳ τῆς ἐνεργείας τὸ ἐν μέρει ⁶ τινὶ τοῦ χρόνου τὴν ἐνέργειαν ἔχον ἀσύνναπτον. ...

Μεταξὺ δὲ, ὥςπερ ἐν ταῖς οὐσίαις, οὕτω δὴ καὶ ἐν ταῖς τῶν ἐνεργειῶν ἐξαλλογαῖς, τῆς αἰωνίου πάσης ἐνεργείας καὶ τῆς ἐν τῇ χρόνῳ τελείας ἢ κατὰ πάντα τὸν ⁷ χρόνον ἔχουσα τὸ τέλειον. Οὐδαμοῦ γὰρ αἱ πρόοδοι γίνονται ἀμέσως, ἀλλὰ

(1) A. caret voce πᾶν.

(2) Editio hunc locum valde mutilatum exhibet: τὸ γὰρ ἀκινήτως ποιοῦν, τὸ εἶναι. quibus in verbis desinit caput. Nos eum integramus ex cod. A. et integrum in suo quoque codice legit Patricius.

(3) Edit. et cod. A. ροδ'.

(4) Ego mutavi Porti interpretationem, qui vertit: »ab illis.« Debet enim referri ad ea, quae secundo loco proxime posuerat Proclus, uti quoque accepit Tylor. Ac saepiuscule philosophus noster ἐκείνος ita usurpat.

(5) A. καὶ ὑφ' ὧν ἡ ἐνέργεια φασὶν, ἄρα μετέχεται ταῦτα ἃεῖ νοοῦντα ἃεῖ μετέχει. Satis memorabilis variatio, neque tamen digna quae textum occupet. Nam illud φασὶν abhorret ab usu Procli, et scholion redolet; neque agnoscit haec auctaria Patricius.

(6) A. recte ἐν μέρει. et ita scripsi. Editio vitiose ἐν μίρη.

Facit vero *Mens* ea, quae facit, per ipsum *Esse*, et producit per (secundum) ipsum *Esse illud*, quod est, (*quare*) et per ipsam mente perceptionem, *per intelligentiam et cognitionem*, ea producet, quae producuntur. Nam ipsum *Esse* et ipsum mente percipere (intelligere) ambo *sunt* unum. Etenim *Mens*, et omne *Ens*, quod est in se ipso, idem est. Si igitur *Mens* facit et agit per ipsum *esse*, ipsum vero *Esse* est mente percipere, *Mens igitur* per ipsum mente percipere facit et agit. Et ipsa mente perceptio, quae per actionem (actu) est, in ipso mente percipere est. Hoc vero est idem cum ipso *Esse*. Ipsum vero *esse* est in ipso facere et agere. Quod enim immobiliter facit, id ipsum *esse* (essentiam) in intelligendo semper habet; ac proinde intelligentia est, (consistit) in faciendo (efficiendo).

CLXXV.

Omnis *Mens* ab illis, quae per essentiam simul et per actionem sunt intellectualia, primo participatur. Necesse enim est omnem *Mentem participari* vel ab his (quae dicta sunt) vel ab aliis, quae intellectualem quidem essentiam habent: sed non semper mente percipiunt (ea quae sunt in rerum natura). Sed ab his *Mentem participari*, est impossibile. Etenim ipsa *Mentis actio* est immobilis. A quibus igitur ipsa *Mens* participatur, haec etiam semper participant intellectualem actionem, quae semper intellectualia facit ea, quae participant ipsam. Quod enim in aliqua temporis parte suam actionem habet, cum actionis aeternitate conjungi non potest.

Ut autem in ipsis essentiis, sic etiam in ipsis actionum immutationibus, et varietatibus, inter omnem aeternam actionem et illam, quae in aliquo tempore est perfecta, est illa, quae in omni tempore perfectionem habet. Nusquam enim ipsi rerum progressus immediate fiunt, sed per

διὰ τῶν συγγενῶν καὶ ὁμοίων, κατὰ τε τὰς ὑποστάσεις καὶ τὰς τῶν ἐνεργειῶν τελειότητας.

Ἐξαιῦτως πᾶς ἄρα¹ νοῦς ὑπ' ἐκείνων μετέχεται πρώτως τῶν κατὰ πάντα χρόνον νοεῖν² δυναμένων, καὶ ἀεὶ νοούντων, εἰ καὶ κατὰ χρόνον, ἀλλὰ μὴ αἰωνίως ἢ νόησις. Ἐκ δὲ τοῦτου³ φανερόν, ὅτι ψυχὴν ποτε νοοῦσαν, ποτὲ δὲ μὴ, νοῦ προσεχῶς⁴ μετέχειν ἀδύνατον.

905'

Πάντα τὰ νοερὰ εἶδη καὶ ἐν ἀλλήλοις εἰσὶ καὶ καθ' αὐτὸ⁵ ἕκαστον. Εἰ γὰρ ἀμέριστος πᾶς νοῦς, καὶ ἡνωμένον διὰ τὴν νοερὰν ἀμέρειαν τὸ ἐν αὐτῷ⁶ πλήθος, ἐν ἐνὶ πάντα, καὶ⁷ ἀμερῇ ἡνωται ἀλλήλοις καὶ φοιτᾷ πάντα διὰ πάντων.

Εἰ δὲ αὐτῶς πάντα τὰ νοερὰ εἶδη⁸ καὶ ἀσωμάτως, ἀσύγχυτά ἐστι πρὸς ἄλληλα, καὶ χωρὶς. ἕκαστον, φυλάττον τὴν ἑαυτοῦ καθαρότητα, μένει, ὃ ἐστιν.

Δηλοῦ δὲ τὸ μὲν ἀσύγχυτον τῶν νοερῶν εἰδῶν ἢ τῶν ἑκάστου⁹ διακεκριμένως μετεχόντων ἰδιάζουσα μέθεξις. εἰ μὴ γὰρ τὰ μετεχόμενα διεκέκριτο, καὶ ἦν χωρὶς¹⁰ ἀλλήλων, οὐδ' ὅν τὰ μετέχοντα αὐτῶν ἑκάστου μετεῖχε διακεκριμένως, ἀλλ'

(1) A. τελειότητας ὡσαύτως πᾶς ἄρα.

(2) *ibid.* deest νοεῖν.

ου

(3) A. τούτων (sic). Haec verba: Ἐκ δὲ τοῦτου — ἀδύνατον. Taylorus signavit inscriptione: *Corollary*. In editione inque cod. A. nihil ejusmodi.

(4) A. ποτὲ δὲ μὴ, οὐ προσεχῶς.

(5) A. καθ' ἑαυτοῦ. Proxime ad ἀμέρειαν vid. supra cap. 86 p. 130 *ibiq.* not. 7.

(6) A. ἐν αὐτῇ. Ed. Ἐαυτῷ. [Nisi vulg. retinere malueris cf. p. 110 *ibiq.* annot.]

(7) A. πάντα ὄντα, καὶ. Quae sequuntur, ita leguntur in hoc cod. ἡνωται ἀλλήλοις καὶ φοιτᾷ πάντα καὶ ἀσωμάτως, ἀσύγχυτά ἐσθαι προ σάλληλα. Nimirum quae in proximo §. sequuntur male assuta sunt his extremis. Quo factum est, ut plura verba exciderent. Vocem καὶ recepi ex A. et agnoscit eam etiam Taylorus.

(8) Explevi lacunam ex initio capitis. Vide etiam sequentia. Et expressit haec verba h. l. Taylorus. In sequentibus post χωρὶς sententiam adjuvare studui interpunctione majore.

cognata et similia, et secundum ipsas hypostases, *et rerum naturas*, et ipsas actionum perfectiones.

Pariter igitur omnis Mens ab illis primo participatur, quae in omni tempore (*res earumque naturas*) mente percipere possunt, et semper mente percipiunt, quamvis in tempore, non autem ab aeterno, *nec in aeternum sit ipsa* mente perceptio (intelligentia). Ex hoc igitur perspicuum est, nullo modo fieri posse, ut anima, quae *res* aliquando mente percipit, aliquando vero non, Mentem proxime participet.

CLXXVL

Omnes intellectuales formae sunt et aliae in aliis et unaquaeque per se, *et separatim*. Si enim omnis Mens est individua, et unita ipsa multitudo, quae est in ipsa *Mente*, propter intellectualem [*q. d.*] individuitatem, (*i. e. expertem partium rationem*), (sunt) in Uno omnia, et (illa), quae sunt partium expertia (*et individua*), inter se sunt unita; et omnia per omnia pervadunt.

Si vero sine materia sunt intellectuales formae et sine corpore, *ergo* sunt inconfusa inter se, et separatim (*i. e. alia cum aliis non confunduntur: sed singula manent separata. Nam*) Unumquodque, suam puritatem conservans, manet *illud ipsum*, quod est.

Ipsam vero non confusam intellectualium formarum rationem indicat ipsa quidlibet (quamlibet rem) discrete participantium separata (dissociata) communio. Nisi enim ea, quae participantur, discreta essent, et alia ab aliis essent separata, neque illa, quae participant ipsorum unumquodque, discrete participarent [*alia*]; sed in ipsis deterioribus

(9) Aem. Portus vertit: »ipsa unius cujusque discrete participantium privata communio.« Etiam Taylor: of each participating. Graeca constructio refragatur huic rationi. Itaque correxi. Vid etiam proxima.

(10) A. χωριστά.

ἦν ὅν πολλῶ μᾶλλον ἐν τοῖς καταδεστέροις ἀδιακρίτος σύγχυσις, χείροσιν οὖσι ¹ κατὰ τὴν τάξιν.

Πόθεν γὰρ ἂν ἐγένετο ² διάκρισις τῶν ὑφιστάντων αὐτὰ καὶ τελειοῦνται, ἀδιακρίτων ³ ὄντων καὶ συγκεχυμένων; Τὸ δὲ αὖ ἡνωμένον τῶν εἰδῶν ἢ τοῦ περιέχοντος ἀμερῆς ὑπόστασις τεκμηριούται καὶ ἡ ἐνοειδὴς οὐσία.

Τὰ γὰρ ἐν ἀμερεῖ καὶ ἐνοειδεῖ τὴν ὑπαρξιν ἔχοντα ἐν τῷ αὐτῷ ἀμερίστως ὄντα. Πῶς γὰρ ἂν μερίσαις ⁴ το ἀμερές καὶ τὸ ἐν; Ὅμοῦ ἔστι, καὶ ἐν ἀλλήλοις ὅλα δι' ὅλων φοιτῶντα ἀδιασπάτως.

Οὐ γὰρ διάστατον τὸ περιέχον, καὶ ὥς ἐν διαστάτῳ, τὸ μὲν ἐν τῷδὲ ⁵, τὸ δὲ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἅμα ἐν τῷ ἀμερεῖ καὶ ἐνὶ πᾶν. ὥστε καὶ ἐν ἀλλήλοις πάντα ἄρα τὰ νοερά εἶδη, καὶ ἐν ἀλλήλοις ἔστι καὶ ἡνωμένως ⁶ καὶ χωρὶς ἕκαστον διακεκριμένως. εἰ δέ τις ἐπὶ ταῖςδε ⁷ ταῖς ἀποδείξεσι καὶ παραδειγμάτων δέοιτο, τα θεωρήματα νοεῖται τὰ ἐν μᾶ ψυχῇ. ἃ δὴ πάντα ἐν τῇ αὐτῇ ὄντα ἀμεγέθει οὐσία ⁸ καὶ ἡνῶται ἀλλήλοις. Τὸ γὰρ ἀμέγεθες οὐ τοπικῶς ἔχει τὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἀμερίστως καὶ ἀδιασπάτως, καὶ ἡνῶται καὶ διακρίνεται ⁹. Πάντα γὰρ εἰληρι-

(1) » Quia — esset deteriora.« Portus. Male. Hoc vult philosophus: confusionem maiorem etiam futuram esse in deterioribus (minus perfectis) quia ordine suo pejora sunt.

(2) A. ἐγένετο.

(3) A. εὐδιακρίτων. Proxime τεκμηριούται est *evinct.* Quae potestas verbi Medii in Lexicis consignanda est; nisi forte legere malueris *τεκμηριοῖ*, et dicere illud: *ταὶ* ex sequente *καὶ* esse ortum.

(4) A. μερίσας. Paulo ante ad *ὄντα* intellige *ἔσθαι*. quod, apud philosophos maxime, nonnumquam diserte exprimitur. Qua de formula alibi monuimus.

(5) A. τὸ μὲν ὡς. Possis: ὡς, quo etiam Aristoteles usus est vid. Steph. Thes. II. p. 1556. Sed ego nil muto, quandoquidem ἐν absorptum esse potest a praecedente μὲν. Et vulgatam Patricius quoque videtur ante oculos habuisse. De τῷδὲ vid. Fischer. ad Weller. II. p. 217. et Gregor. Corinth. de dialect. p. 72 sq. ed. Schaefer ibiq. interpret.

(6) A. ἔστιν ἡνωμένως.

(7) A. non habet ταῖςδε. Taylorus rursus his verbis: *εἰ δέ τις* κτλ. praemisit inscriptionem: Corollary.

(8) Editio: ἐν τῇ αὐτῇ ὄντως *** οὐσία. Integravi locum ex cod. A. Et ἀμεγέθει Patricius quoque videtur legisse. Certe additum vult, et in translatione sua expressit Taylor.

(9) A. καὶ ἀδιασπάτως καὶ διακεκριμένως. Non male vulgatam lectionem possis ita quoque accipere, ut, deleta commate ante καὶ

esset multo magis indiscreta confusio, quia secundum ordinem sunt pejora.

Unde nam (enim) fieret discretio, si illa, quae constituunt et perficiunt ipsa, essent indiscreta et confusa? Rursus vero ipsam unitam formarum rationem ipsa ipsius continentis partium expers hypostasis et uniformis essentia manifeste demonstrant.

Quae enim in individua et uniformi ratione suam essentiam (substantiam) habent, in eodem individue sunt *et sine partibus in eadem re subsistant*. Quomodo enim partiri posses id, quod est partium expers et Unum? (*Quomodo divideres id, quod est individuum, et tantum Unum?*) *Haec enim* simul sunt, et inter se tota per tota sine ullo intervallo pervadentia.

Non enim intervallo diremptum *est* illud, quod (*res aliquas*) continet, et aliud quidem *non est* in hoc, ut in eo, quod separatum est intervallo *aliquo*, aliud vero alibi *est*: sed simul omne *est* in eo, quod est partium expers, *indivium* et unum. Quamobrem etiam omnes intellectuales formae *sunt* inter se conjunctae et inter se sunt etiam unite, *conjuncte*, et separatim unaquaeque, *et* discrete. Si quis vero praeter istas demonstrationes exemplis etiam indigeat, theorematum consideret, quae sunt in una anima. Quae omnia profecto in eadem (*animā*) et sunt magnitudinis experte essentiā, et inter se sunt unita. Quod enim est expers magnitudinis, non localiter habet ea, quae sunt in ipso: sed individue, et sine omni intervallo, et unitum est

γνωται, hoc verbum cum altero διακρίνεται referatur ad τὰ ἐν αὐτῷ.
»Sed ea quae in ipso sunt, quod magnitudinis expers est, ea et uniuntur et discernuntur.« Ita fecit Taylor. Proxime post πάντα ex cod. A. adjeci γὰρ, quod operarum vitio exciderat. Minus tamen bene idem codex exhibet: ἀφέλκονσα et κατὰ τὴν μέθεξιν. Etenim ἐφέλκειν vocabulum proprium est in his sententiis. Vid. Platon Phaedon. p. 16 Wyttenb. p. 42 Heindf. et quae plura congressi ad Plotin. de pulcrit. p. 252 sq. Ad tralatium genus loquendi intelligendum adde nunc Eustath. ad Odys. XIV. 350. p. 546 Basil. Extrema ita vertit Portus »quae (nisi semper propter suum habitum anima indiscreta esset) ne ipsa quidem actio discerneret, ac separaret ab anima.«

νῶς ἡ ψυχὴ προάγει, καὶ χωρὶς ἑκαστον, μηδὲν ἐφέλκουσα ἀπὸ τῶν λοιπῶν, ἂ (εἰ μὴ διεκέρκτο αἰὲ κατὰ τὴν ἑξιν) οὐδ' ἂν ἔ ἐνέργεια διεκέρκτε τῆς ψυχῆς.

ροζ'.

Πᾶς νοῦς, πλήρωμα ¹ ὃν εἰδῶν, ὃ μὲν ὀλικωτέρων, ὃ δὲ μερικωτέρων ἐστὶ περιεκτικὸς εἰδῶν καὶ οἱ μὲν ἄνωτέρω νόες ὀλικωτέρων ² ἔχουσιν, ὅσῳ ³ μερικωτέρων οἱ μετ' αὐτούς· οἱ δὲ κατωτέρω μερικωτέρων, ὅσῳ ⁵ ὀλικωτέρων οἱ πρὸ αὐτῶν. Οἱ μὲν γὰρ ἀνώτεροι δυνάμεις χροῶνται μείζουσιν, ἐνοειδέστεροι τῶν δευτέρων ὄντες· οἱ δὲ κατωτέρω πληθυνόμενοι ⁴ μᾶλλον, ἐλαττοῦσι τὰς δυνάμεις, ἃς ἔχουσι. τὰ γὰρ τῷ ἐνὶ συγγενέστερα τῷ ποσῷ, συνεσταλμένα τῇ δυνάμει, τὰ μετὰ ταῦτα ⁵ ὑπεραίρει. καὶ τὰ τοῦ ἐνὸς πορρώτερον ἔμπαλιν.

Δύναμιν οὖν οἱ ἀνωτέρω προστησάμενοι μείζονα, πλήθος δὲ ἐλαττον, δε' ἐλάσσονα κατὰ τὸ ποσὸν εἰδῶν, πλείω παράγουσι διὰ τὴν δύναμιν· οἱ δὲ μετ' ἐκείνοις διὰ πλείονων, ἐλάσσω κατὰ τὴν τῆς δυνάμεως ἔλλαμψιν. εἰ οὖν ἐκεῖνοι ⁶ δι' ἐλάσσονων πλείονα παράγουσιν, ὀλικώτερα τὰ ἐν αὐτοῖς εἰδη ⁷, καὶ εἰ οὕδε διὰ πλείονων ἐλάσσονα, μερικώτερα ⁸ τὰ ἐν τούτοις.

(1) Portus »complementum«, male hoc quidem loco. Melius idem in Procli Theol. Platon. I. 28 p. 67 πλήρωμα vertit plenitudo. Tu adde hanc ipsam Procli sententiam iis, quae Bielius, Suicerus, Schleusnerus de hujus vocabuli tam late patentis varia vi collegerunt, et cf. praeterea: van Voorst Observv. ad loca quaedam Matth. p. 5 sq. et Borgeri interpret. epistol. Pauli ad Galat. IV. 4. p. 254 et V. 14. p. 346 sq. Butherus philosophus ap. Stob. Eccllog. I. 5. p. 14 Heer. τὸ ἐν οὐσίᾳ καὶ φύσιν καὶ νοῦς καὶ πλήρωμα· ἀρχὴν γὰρ καὶ μέσον καὶ πέρας ἔχον ἐστί. Ad rem cf. Theologum. arithmett. p. 5 sq. ed. Ast. — Inscriptio hujus capituli in edit. inque cod. A. est ρος.

(2) A. ὀλικωτέρους.

(3) A. utrobique ὅσῳ, recte. Schw. Ita quoque Taylor. Ego recepi. Edit. habet ὅσα.

(4) Ita A. Edit. πληθυνόμενοι.

(5) A. μετ' αὐτά. Et ita scripsi. Edit. μετὰ ταῦτα. Ceterum Taylorus omisit illud τῇ δυνάμει. Portus autem ὑπεραίρει vertit: extollunt. Male.

(6) Edit. ἐλάσσω. κατὰ τὴν δύναμιν οὖν ἔλλαμψιν ἐκείνοι. Taylorus legi jubet: οἱ δὲ μετ' ἐκείνους, διὰ πλείονων ἐλάσσω, κατὰ τὴν

et discretum est. Omnia enim anima pure producit, et separatim unumquodque, nihil a reliquis attrahens *ad se ipsam*, quae (nisi semper discreta essent secundum habitum) ne ipsa quidem animae actio (efficacitas) discerneret.

CLXXVII.

Omnis mens, cum sit formarum abundantia (infinita copia), alia quidem universaliores, alia vero particulariores formas continet. Et illae quidem superiores mentes universalius habent, quo particularius *habent Mentēs* illae, quae sunt post ipsas *superiores Mentēs*: inferiores vero particularius *habent*, quo universalius *habent illae Mentēs*, quae sunt ante ipsas. Nam superiores quidem facultatibus utuntur majoribus, quia sunt Uni similiores, quam secundae *Mentēs*: inferiores vero, quia magis multiplicantur, minuunt illas facultates, quas habent. Quae enim per cognationem cum Uno *sunt* conjunctiora (*et quae propius ad Unum accedunt*) per ipsam *numeri* quantitatem, contracta facultate, ea, quae sunt post haec, superant. Et ea, quae ab Uno longius *distant*, *quae ab Uno sunt remotiora*, contra se *habent*.

Illae igitur superiores *Mentēs* cum maiorem facultatem *in se* primo loco statuerint (sibi commissam habeant), multitudinem vero minorem *habeant*, per pauciora, propter (secundum) ipsam formarum quantitatem, plura producant, propter facultatem, *ac potestatem maiorem*: illae vero *Mentēs inferiores*, quae sunt post illas *superiores*, per plura *producant* pauciora secundum facultatis illuminationem

δυνάμειος ἔλλειψιν. εἰ οὖν ἐκείνοι, ac proinde vertit: »according to a defect of power. If therefore etc.« Hoc quidem bene. Illud ἔλλειψιν h. l. recuso. Tu vide supra cap. 63 p. 98. med. Et illa sententia κατὰ τὴν τ. θυν. ἔλλ. refertur ad utrumque membrum antecedens. His ego rationibus commotus recepi lectionem codicis A.

(7) A. ὀλιγωτέρα τῶν ἐν αὐτοῖς ἦδη. Ego posui τὰ ἐν αὐτοῖς εἶδη opposito membro, quod sequitur. Ceterum de vocc: εἶδος, εἶσα, μορφή consule Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 270—276.

(8) A. μερικωτέρου.

ἐξ ὧν δὴ συμβαίνει τὰ καθ' ἐν εἶδος ἐκ τῶν ὑπερτέρων ἀπογεννώμενα κατὰ πλείους ιδέας ἐκ τῶν δευτέρων διηρημένον παράγεσθαι¹. καὶ ἔμπαλιν τὰ διὰ πολλῶν καὶ διακεκριμένων εἰδῶν ὑπὸ τῶν καταδεστέρων παραγόμενα δι' ἐλασσόνων ὀλιγωτέρων ἀνωτέρω παράγεσθαι καὶ τὸ μὲν ὅλον καὶ κοινὸν πῶσι τοῖς μετέχουσιν ἄνωθεν παραγίνεσθαι τὸ δὲ μεμερισμένον καὶ τὸ ἴδιον ἐκ τῶν δευτέρων.

Ὅθεν οἱ δευτέροι νόες ταῖς τῶν εἰδῶν² μερικωτέραις διακρίσεσιν ἐπιδιαρθροῦσι³ πως καὶ λεπτουργοῦσι τὰς τῶν πρώτων εἰδοποιΐας.

ροή.⁴

Πᾶν νοερὸν εἶδος αἰδίων ἐστὶν ὑποστατικόν. εἰ γὰρ αἰώνιον ἐστὶ καὶ ἀκίνητον πᾶν, ἀμεταβλήτων ἐστὶ κατ' οὐσίαν αἴτιον καὶ αἰδίων ὑποστάσεων, ἀλλ' οὐ γινομένων καὶ φθειρομένων ὥστε πᾶν τὸ κατ' εἶδος νοερὸν ὑποστὰν νοερὸν⁵ αἰδίων ἐστι.

Καὶ γὰρ εἰ αὐτῷ τῷ εἶναι πάντα τὰ εἶδη παράγει τὰ μετὰ ταῦτα, τὸ δὲ εἶναι αὐτὸ⁶ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχει, καὶ τὰ παραγόμενα ἀπ' αὐτῶν⁷ ὡσαύτως ἔξει, καὶ αἰδία ἔσται. Οὔτε ἄρα τὰ γένη τὰ κατὰ τινα χρόνον ἀπ' αἰτίας ὑφέστηκεν εἰδητικῆς⁸, οὔτε τὰ φθαρτά⁹, ἢ φθαρτά, εἶδος ἔχει νοερὸν προϋπάρχον.

(1) A. lacunam sic explet: *ιδέας ἐκ τῶν δευτέρων διηρημένων παράγεσθαι. καὶ ἔμπαλιν* (ita pergit) *τὰ διακεκριμένα εἰδῶν* (sic) *ὑπὸ κ. τ. λ.* Editio ita habet: *κατὰ πλείους ιδέας **** παράγεσθαι.* Deinde spatio interposito: *Καὶ εἴη πάλιν τὰ διὰ — εἰδῶν* κτλ. Taylorus ex Patricii translatione illam lacunam ita explendam censet: *ἐκ τῶν δευτέρων διηρημένως.* Ego ipsam lectionem codicis A. exhibui; unde etiam desumsi: *καὶ ἔμπαλιν*, quod et ipsum Patricius agnoscit. In sequentibus vulgatam lectionem ut integriorem retinui, praeterquam quod *εἰδῶν* posui pro *εἰδέων*. Ante verba: *ἐξ ὧν δὴ συμβαίνει* Taylor rursus posuit: Corrollary.

(2) Ita cod. A. Edit. et Taylor τῶν *ιδίων*. »Portus: per privatarum *ea* *propriarum facultatum* etc.«

(3) Vocem *ἐπιδιαρθρόω* non habent Lexica.

(4) Ed. et cod. A. *ροή*.

(5) A. non habet *νοερὸν*. Patricius videtur legisse.

(6) Ita Portus voluit legi et ita plane cod. A. Editio: *αὐτόν*.

(7) A. τὰ ἀπ' αὐτῶν, absque *παραγ.*

(quatenus facultas vel magis vel minus elucescit ac viget). Si igitur illi (intellectus) per pauciora plura producant, universales (sunt) in ipsis formae: et si hi per plura (producant) pauciora, particulariores (sunt formae, quae sunt) in istis. Ex quibus profecto contingit, *accidit*, ut ea, quae per unam formam a superioribus procreantur, per plures ideas formasque producantur ab inferioribus divisas. Et contra ut ea, quae per multas et discretas formas a deterioribus producantur, per pauciora, *sed* universaliora, a superioribus producantur; et ut (id), quod univrsum est commune omnibus iis, quae participant, superne adveniat; quod vero partitum et proprium est, a secundis *et inferioribus*.

Proinde secundi intellectus per formarum particulariores discretionem articulatim quodammodo insuper explicant et subtiliter effingunt primorum (intellectuum) formarum fabricas.

CLXXVIII.

Omnis intellectualis forma rerum aeternarum est fundatrix, *et sustentatrix*. Si enim omnis forma est aeterna et immobilis, per (secundum) essentiam est immutabilium et aeternarum hypostaseon (*et naturarum*) causa: non autem earum, quae fiunt, et corrumpuntur. Quamobrem omne, quod per intellectualem formam subsistit, est intellectuale aeternum.

Etenim si per ipsum. Esse omnes formae producant ea, quae sunt post ipsas, ipsum vero. Esse semper eodem modo se habet, et illa, quae producantur ab ipsis *formis*, eodem modo se habebunt, et aeterna erunt. Neque igitur genera, quae sunt in aliquo tempore, a causa formali *manantia* subsistunt, neque ea, quae corruptioni sunt obnoxia, quatenus corruptioni sunt obnoxia, formam habent intelle-

(8) Hoc quoque vocabulum non est in Lexicis, quod jam ad Olympiodor. in Alc. I. p. 18. notavimus, ubi perperam scribitur *αιδετικός*.

(9) Ed. *φθαρτά*. A. *φθάρτα*. Et ita scripsi.

ἦν γὰρ ἂν ἀφθαρτι καὶ ἀγέννητα, πρὸς ἐκεῖνα τὴν ὑπόστασιν ἔχοντα.

ροθ'.¹

Πᾶς ὁ νοερός ἀριθμὸς πεπέρασται. εἰ γὰρ ἔστι μετ' αὐτὸ ἄλλο πλῆθος κατ' οὐσίαν ὑφειμένον, καὶ οὕτως πορρώτερον τοῦ ἐνός, ἐκείνος δὲ ἐγγυτέρω, τὸ δὲ ἐγγύτερον² τοῦ ἐνός ἔλασσον, κατὰ τὸ ποσόν, πλεῖον δὲ, τὸ πορρώτερον, καὶ ὁ νοερός ἀριθμὸς ἐλάσσων ἂν εἴη παντός τοῦ μετ' αὐτὸν πλῆθους. Οὐκ ἄρα ἄπειρός ἐστι. πεπέρασται ἄρα τὸ πλῆθος τῶν νόων. τὸ γὰρ τινος³ ἔλασσον οὐκ ἄπειρος. διότι τὸ ἄπειρον οὐδενὸς ἔλασσον, ἢ ἄπειρον.

ρπ'.⁴

Πᾶς νοῦς ὅλος ἐστίν, ὡς ἐκ μερῶν ὑποστάς ἕκαστος, καὶ ἥνται τοῖς ἄλλοις, καὶ διακρίνεται ἀπ' αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμέθεκτος νοῦς ἀπλῶς ὅλος, ὡς τὰ⁵ μέρη πάντα ὀλικῶς ἔχον ἐν ἑαυτῷ, τῶν δὲ μερικῶν ἕκαστος ὡς⁶ ἐν μέρει τὸ ὅλον ἔχει.

Καὶ οὕτω πάντα ἐστὶ μερικῶς· εἰ γὰρ καθ' ἐν πάντα, τὸ δὲ καθ' ἐν οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ μερικῶς, τὸ ἄρα ὅλον οὕτως ἐστίν ἐν ἐκάστῳ τούτων μερικῶς, καθ' ἐν τι τῶν μερικῶν, ἐπικρατοῦν ἐν τοῖς πᾶσιν, ἀφοριζόμενον.

(1) Ed. et A. ροθ'. Idem codex proxime habet Πᾶς νοερός ἀριθμ. sine articulo. Ad rem adhibe Plotin. p. 678 sq. Proclum in Theolog. Platon. IV. 29. p. 226 sq. quocum cf. Hermiae Scholia in Platon. Phaedrum cap. 29. p. 152 sq.

(2) A. lacunam sic explet: ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός, ἐκεῖνο δὲ πορρώτερον, τὸ δὲ. Taylorus contra ex Patricii interpretatione legendum esse dicit: καὶ οὕτως πορρώτερον τοῦ ἐνός, ὁ δὲ νοερός ἀριθμὸς ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός. Ego recusare nolui, nisi quod pro repetito: ὁ νοερός ἀριθμὸς, quae ratio a Procli usu abhorret, ex codicis A. vestigiis emendavi: ἐκεῖνος, itemque alterum illud τοῦ ἐνός post δὲ ἐγγυτέρω omisi. Proxime καὶ ante κατὰ τὸ ποσόν delevi. Neque expressit Taylor.

(3) Cod. A. τὸ γὰρ τινός. commodius. Schw.

(4) Edit. et A. ροθ'.

ctuallem praeexistentem. Essent enim corruptionis expertia et non generata, si propter illas *praeexistantes formas suam* hypostasim *atque naturam* haberent.

CLXXIX.

Omnis intellectualis numerus est finitus. Si enim post ipsum est alia multitudo propter (secundum) essentiam subjecta *superiori*, et ita remotior ab Uno, ille vero (numerus intellectualis) propior (abest), id autem, quod propius (abest) ab Uno, minus (est) ad quantitatem, majus (plus) vero quod remotius (abest ab Uno): etiam intellectualis numerus minor erit omni, quae post ipsum (est), multitudine. Non igitur infinitus est. Mentium igitur multitudo est finita. Quod enim aliquo minus *est*, non *est* infinitum; quoniam quod *est* infinitum, quatenus *est* infinitum, nullo minus *est*.

CLXXX.

Omnis Mens est tota, quod ex partibus *conflata* constet unaquaeque *Mens*, et cum aliis *Mentibus* unita sit, et ab ipsis discreta sit. Sed illa quidem imparticipabilis *Mens est* simpliciter tota, ut ea, quae partes omnes universaliter habet in se *comprehensas*. Particularium vero *Mentium* unaquaeque totum ut in parte *consistens* habet.

Sic autem omnia sunt particulariter. Si enim propter (secundum) Unum omnia *sunt*, illud vero, quod est propter (secundum) Unum, nihil aliud est, quam particulariter, ipsum igitur Totum sic est in unoquoque horum particulariter, propter (secundum) unum aliquod ipsorum particularium, quod in omnibus principatum obtinet, *ab aliis separatum ac definitum*.

(5) A. ὥς καὶ τὰ.

(6) A. non habet ὥς.

ρπα'.¹

Πᾶς ὁ μετεχόμενος νοῦς ἢ θεϊός ἐστιν, ὡς θεῶν ἐξημμέ-
τος, ἢ νοερός μόνον. Εἰ γάρ ἐστιν ὁ θεῖος καὶ ἀμέθεκτος
νοῦς πρώτως, τούτῳ δὴ πον συγγενής ἐστιν οὐχ ὁ κατ' ἀμφο-
τερα διαφέρων, καὶ τῷ μὴ εἶναι θεῖος, καὶ τῷ μὴ ἀμέθεκτος
εἶναι. τὰ γὰρ κατ' ἀμφω ἀνόμοια ἀσύναπτα ἀλλήλοις. Θῆλον
δὲ οὖν, ὅτι τῇ μὲν ὁμοίον ἐστι πρώτως² ὅντι νῶ τὸ μέσον,
τῇ δὲ ἀνόμοιον.

Ἡ οὖν³ ἀμέθεκτόν ἐστι καὶ οὐ θεῖον, ἢ μετεχόμενον καὶ
θεῖον. ἀλλὰ πᾶν τὸ ἀμέθεκτον θεῖον, ὡς τῷ ἐνὶ ἀνάλογον τά-
ξιν ἐν τῷ πλήθει λαχόν. ἔσται ἄρα τις νοῦς θεῖος, ἅμα καὶ
μετεχόμενος. ἀλλὰ μὴν εἶναι δεῖ νοῦν μὴ μετέχοντα τῶν
θεῶν⁴ ἐνάδων, ἀλλὰ νοούντα μόνον. καθ' ἑκάστην γὰρ σειρῶν
τὰ μὲν προῖτα, καὶ τῇ ἑαυτῶν μονάδι⁵ συνημμένα, μετέχειν
δύναται τῶν ἐν τῇ ὑπερκειμένη τάξει προσεχῶς⁶. πὰ δὲ πολ-
λοσιὰ ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς μονάδος οὐχ οἶά τέ ἐστιν ἐκείνων ἐξη-
φθαι. Ἔστιν ἄρα καὶ νοῦς θεῖος, καὶ νοῦς νοερός⁷ μόνον, ὁ
μὲν κατὰ τὴν ιδιότητα⁸ τὴν νοεράν ἰστάμενος, ἣν ἀπὸ τῆς
ἑαυτοῦ μονάδος ἔχει, καὶ τοῦ ἀμεθέκτου⁹ ὁ δὲ κατὰ τὴν ἔνωση,
ἣν ἀπὸ τῆς μετεχομένης μονάδος⁹ ὑπεδέξατο.

ρπβ'.

Πᾶς θεῖος νοῦς¹⁰ μετεχόμενος, ὑπὸ ψυχῶν μετέχεται
θεῶν¹¹. εἰ γὰρ ἡ μέθεξις ἑξομοιωτὶ τῷ μετεχομένῳ τὸ μετέ-

(1) Edit. et A. ρπ. Proxime A. habet: μετέχων, sed in marg.
γρ. μετεχόμενος, et ita etiam cum Patricio Taylorus.

(2) Edit. τὸ πρώτως. Portus: τῷ ex conjectura. Ego Artic-
ulum cum cod. A. deleui.

(3) A. ἡ οὖν recte. Schw. Ita quoque Taylor. Recepi. Edit: αἱ
οὖν. Proxime cum Taylora punctum posui ante ἀλλὰ πᾶν.

(4) Edit. ἀλλὰ μὴν εἶναι *** τῶν θεῶν ἐνάδων. In cod. A. la-
cuna sic expletur. εἶναι δεῖ νοῦν, καὶ μετέχοντα τῶν θεῶν. Tay-
lor. ex Patricii interpretatione ita explevit, ut in textu a me factum
est; τὸν omisi ante νοῦν.

(5) A. δυνάμει.

(6) A. προσεχῶς τάξει. Non male.

(7) A. νοῦς τις νοερός. Ego cum Patricio et Taylora inserui
verba, quae ab editione et ab A. absunt, καὶ νοῦς θεῖος, unde for-
tasse vestigium remansit in illo τῆς codicis A.

CLXXXI.

Omnis Mens, quae participatur, vel est divina, quod ex Diis pendeat, vel intellectualis tantum. Si enim est divina et imparticipabilis Mens primo, huic profecto cognata est non illa, quae utroque modo differt, et quod non sit divina et quod non sit imparticipabilis. Quae enim in his duobus sunt dissimilia, inter se conjungi non possunt. Perspicuum igitur *est*, quod ipsum medium partim quidem est simile illi Menti, quae primo est, partim vero dissimile.

Igitur vel imparticipabile est, et non divinum, vel participatur, et est divinum. Sed omne imparticipabile est divinum, ut id, quod Uni proportionem respondentem ordinem in multitudine est sortitum. Erit igitur quaedam Mens divina, simul et quae participatur. Sed tamen oportet esse intellectum, qui non participet divinas unitates, sed tantummodo intelligat (mente percipiat). Nam in unaquaque serie illa quidem, quae prima sunt, et quae cum sua Unitate sunt conjuncta, participare possunt ea, quae proxime sunt in superiore ordine. Quae vero multesima sunt, a principali Unitate (*remotiora*) ex illis pendere non possunt. Est igitur et Mens divina, et Mens intellectualis tantum, una quidem propter intellectualem proprietatem subsistens, quam a sua Unitate, et ab imparticipabili (*Mente manantem*) habet: altera vero propter unionem, quam suscepit ab Unitate, quae participatur.

CLXXXII.

Omnis divina Mens, quae participatur, a divinis animabus participatur. Si enim ipsa participatio simile facit illi,

(8) A. αἰδιόγητα.

(9) A. ἐνάδος.

(10) A. πᾶς θεός νοῦς. Edit. πᾶς νοῦς. Sed illud agnoscit Patricius, et expressit Taylor. Quocirca reduxi. Numerus in edit. et in cod. A. ρα.

(11) A. ψυχὴν μετέχειται θεῶν.

χον, καὶ συμφυεὲς ἀποτελεῖ, δῆλον δὴ ὅτι θεῖαν εἶναι ψυχὴν ἀνάγκη τὴν τοῦ θεοῦ νοῦ¹ μετέχουσιν, καὶ εἰς θεῖον² νοῦν ἀνηρημένην, καὶ διὰ μέσου τοῦ νοῦ τῆς ἐν αὐτῇ θεότητος μετέχειν. ἡ γὰρ θεότης συνεξάπτει τῷ νῷ τὴν μετέχουσιν αὐτοῦ ψυχὴν, καὶ συνδεῖ τῷ θεῷ³ τὸ θεῖον.

ρπγ'.⁴

Πᾶς νοῦς⁵ μετεχόμενος μὲν, νοερός δὲ μόνον ὢν, μετέχεται ὑπὸ ψυχῶν, οὔτε θεῶν, οὔτε νοῦ, καὶ ἀνοίας ἐν μεταβολῇ γινομένων⁶. οὔτε γὰρ θεῖαι ψυχαὶ εἰσιν αἱ τοιαῦται, οὐδὲ νοῦ μετέχουσιν θεῶν γὰρ αἱ ψυχαὶ⁷ διὰ νοῦ μετέχουσιν, ὡς δέ-δεικται πρότερον, οὔτε αἱ μεταβολῆς⁸ δεκτικαί. Πᾶς γὰρ τοῦς ὑπὸ τῶν κατ' οὐσίαν αἰ καὶ κατ' ἐνέργειαν νοεῶν μετέχεται καὶ γὰρ τοῦτο δῆλον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.

ρπδ'.⁸

Πᾶσα ψυχὴ ἣ θεία ἐστίν, ἣ μεταβάλλουσα ἀπὸ νοῦ εἰς ἄνοϊαν, ἣ μεταξὺ τούτων αἰ μένουσα, καταδεστέρα δὲ τῶν θεῶν ψυχῶν. εἰ γὰρ ὁ μὲν θεὸς τοῦς ὑπὸ θεῶν μετέχεται ψυχῶν, ὁ δὲ νοερός μόνον ὑπὸ τῶν μήτε θεῶν, μήτε μεταβολῆς δεκτικῶν, ἀπὸ νοήσεως εἰς ἄνοϊαν. — εἰσὶ δὲ καὶ αἱ τοῦτο πάσχουσιν καὶ ποτὲ μὲν νοοῦσαι, ποτὲ δὲ μή. — φανερόν, ὅτι τρία γένη τῶν ψυχῶν εἰσιν. καὶ πρῶται μὲν αἱ θεῖαι,

(1) Abest νοῦ a cod. A.

(2) Ita A. Edit. καὶ ὡς θεῖον οὖν.

(3) A. συνδεῖ τῷ θεῷ.

(4) Ed. et A. ρπβ

(5) In Taylori translatione omissum est: οὔτε νοῦ. Portus haec ita vertit et παραφράζει: » et quae in ipsa mutatione fiunt amentia » vel quae per ipsam mutationem in amentiam mutantur.

(6) Ita cod. A. Edit. θεῶν γὰρ ψυχαί. Portus: »Deorum enim animae per mentem participant.« Male.

(7) A. οὔτε μεταβολικῆς.

(8) A. non habet inscriptionem περὶ ψυχῆς, quae in editione est, et licet Taylorus habeat, ego deleui. In numero ρπγ congruunt edit. et cod. A.

quod participatur illud, quod participat, et *ipsi* cognatum efficit, perspicuum profecto *est*, quod ~~necesse~~ *est*, animam esse divinam, quae divinae Mentis est particeps, et ex divina Mente pendet, et *necesse est eam* per mediam Mentem participem esse Deitatis in ipsa (*manentis*). Ipsa enim Deitas conjungit cum ipsa Mente animam participem ipsius *divinae Mentis*, et divinum cum divino conjungit.

CLXXXIII.

Omnis Mens, quae participatur quidem, sed intellectualis tantum existit, ab animabus participatur, quae neque sunt divinae, neque Mens, et quae in amentiae mutatione versantur (quae per mutationem suam mente privantur). Neque enim hujusmodi animae sunt divinae, neque Mentis *sunt* participes. Deos enim animae per Mentem participant, ut ante demonstratum est, neque illae, quae mutationem admittunt. Omnis enim Mens ab illis, quae per essentiam et per actionem (actum) semper sunt intellectuales, participatur. Etenim hoc perspicuum *est* ex iis, quae *dicta sunt* supra.

CLXXXIV. De Anima.

Omnis Anima vel est divina, vel est ea, quae se a Mente in amentiam convertit, vel ea, quae inter ista semper manet, inferior vero *est* divinis Animabus. Si enim divina quidem Mens a divinis Animabus participatur, illa vero, quae tantum intellectualis est, *participatur* ab illis, quae neque divinae sunt, neque mutationem recipiunt, quae ab intelligentia *et ab ipsa Mente feruntur* ad amentiam. Sunt enim et *Animae quaedam*, quibus hoc accidit, et quae modo quidem mente percipiunt, modo vero non. *Ex iis igitur, quae dicta sunt, est* perspicuum, tria esse Animarum genera. Et primae quidem *sunt* divinae. Secundae vero non

δεύτεραι δὲ τῶν μὴ θείων, αἱ αἰ τοῦ μετέχουσαι, τρίται δὲ αἱ ποτὲ μὲν εἰς νοῦν, ποτὲ δὲ εἰς ἄνοιαν μεταβάλλουσαι.

ρπε'.

Πᾶσαι μὲν αἱ θεῖαι ψυχαί¹ θεοὶ εἰσι ψυχικῶς· πᾶσαι δὲ αἱ τοῦ νοεροῦ μετέχουσαι νοῦ²· θεῶν ὁπαδοὶ αἰεὶ· πᾶσαι δὲ αἱ μεταβολῆς δεκτικαὶ θεῶν ὁπαδοὶ ποτε. Εἰ γὰρ αἱ μὲν ἔχουσι τὸ θεῖον φῶς ἄνωθεν ἐπιλάμπον, αἱ δὲ αἰεὶ νοοῦσιν, αἱ δὲ ποτὲ³ ταύτης μεταλαγχάνουσι τῆς τελειότητος, αἱ μὲν ἐν τῷ πλήθει τῶν ψυχῶν ἀναλογον ἴστανται θεοῖς· αἱ δὲ αἰεὶ συνέπονται θεοῖς, κατὰ νοῦν ἐνεργοῦσαι αἰεὶ, καὶ τῶν θείων ἐξήρτηται ψυχῶν, τοῦτον ἔχουσαι πρὸς αὐτὰς λόγον, ὃν τὸ νοερόν⁴ πρὸς τὸ θεῖον αἱ δὲ ποτε⁵ νοοῦσαι καὶ ἔπονται τοῖς θεοῖς⁶, οὔτε νοῦ μετέχων αἰεὶ ὡσαύτως οὔτε ταῖς θείαις συνεπιστρέφειν ψυχαῖς αἰεὶ δυνάμεναι. Τὸ γὰρ ποτε νοῦ μεταλαγχάνον οὐδεμία μηχανὴ θεοῖς αἰεὶ συνάπτεσθαι.

ρπς'.

Πᾶσα ψυχὴ ἀσώματός ἐστιν οὐσία καὶ χωριστὴ σῶματος

(1) A. πᾶσαι μὲν αἱ θεῖαι ψυχαί. Edit. et A. habent numerum capituli: ρπδ. Ad rem consule Aristotel. Topic. II. 2. p. 299 Sylb.; in primis Platon. de Legg. X. 8. p. 897. p. 392 sq. Ast. et 10 p. 899. p. 396. Ciceron. de Offic. III. 10 ibiq. Facciolat. et Gernhard p. 318. Tuscull. Disput. I. 26 ibiq. Davis. Nemesium de natura hominis cap. 44 p. 348 sq. ed. Matthaei. Jamblich. Protrept. cap. 8 p. 138 ed. Kiessling, et quae plura conguessit Gatacker ad Marc. Antonin. XII. 26 p. 358. Plotin. ap. Porphyrium in illius vita cap. 2 p. 94 ed. Fabric. *πειρᾶσθαι τὸν ἐν ἡμῖν θεόν* (cod. plurimi mei: τὸ — θεῖον) ἀνάγειν πρὸς τὸ ἐν τῷ παντὶ θεόν. Quos locos etiam propterea laudavi, quo patrocinarer lectioni *Argentinae*, quam recepi, et quam in suo quoque libro legisse videtur Patricius. Taylorus certe eam exhibuit, et in nota commendavit. Editio habet: *πᾶσαι μὲν ψυχαί*, omissis verbis *αἱ θεῖαι*. Proxime eadem bis: *ὁπαδοὶ* vitiose. Fons hujus vocabuli in hac re usurpati est in Plat. Phaedro. p. 253 p. 51 ed. Bekkeri.

(2) A. τοῦ νοῦ.

(3) A. αἱ δὲ ποτὲ. Non male. Proxime illud: *αἱ μὲν — ἀνάλογον — θεοῖς* est; illae (quas primo loco posuimus) animae in ani-

divinarum. *naturarum sunt*, quae semper Mentem participant. Tertiae vero *sunt illae*, quae modo quidem in Mentem, modo vero in amentiam mutantur.

CLXXXV.

Omnes quidem divinae animae dii sunt animaliter, *i. e. secundum animarum naturam*. Omnes vero, quae Mentis intellectualis sunt participes, Deorum famulae semper *sunt et eorum sectatrices*; omnes vero, quae mutationem recipiunt, *sunt* aliquando sectatrices Deorum *et eorum famulae*. Si enim aliae quidem habent divinam lucem superne manantem ac illucescentem, aliae vero semper (*aliquid*) mente percipiunt, aliae vero perfectionis istius aliquando sunt participes, aliae quidem in ipsa Animarum multitudine subsistunt per proportionem respondentem Diis; aliae vero semper Deos comitantur, propter Mentem agentes semper, et ex divinis pendent Animabus, eam habentes ad ipsas rationem *ac proportionem*, quam *habet* ipsum intellectuale ad ipsum divinum; quod vero (*res aliquas*) aliquando mente percipiunt, et Deos sequuntur, neque mentem semper eodem modo participare, neque cum divinis animabus semper versari possunt. Quod enim aliquando Mentem participat, nullo modo cum Diis semper conjungi potest.

CLXXXVI.

Omnis anima est incorporea essentia, et separabilis a corpore. Si enim cognoscit se ipsam, et id omne, quod

marum multitudine sunt eadem proportionem, qua dii, *i. e.* inter animas deorum vice funguntur. De formulâ *ἀνάλογον* pro *ἀνὰ λόγον* supra monuimus.

(4) Edit. *τῶν νοερῶν*. Illud praestat codex A. et ita legendum viderunt Portus, Patricius, Taylor, Schweighauserus.

(5) A. ut supra *ὁ καὶ*.

(6) A. *ἔπονται καὶ θεοῖς*. Non male. Proxime in verbis *τὸ γὰρ — συνάπτεσθαι* interpunctionem correxi. De formulâ *οὐδεμία μηχανή* vid. Viger. de Idiot. p. 113 et ad eum Hermann. p. 724 not. 71. b. qui Soloecismum abstersit.

εἰ γὰρ ὁ γινώσκει ἑαυτήν, πᾶν δὲ τὸ ἑαυτὸ γινώσκον πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφεται, τὸ δὲ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφον οὔτε σῶμα ἔστι ὅτι (πᾶν γὰρ σῶμα ἀνεπίστροφον πρὸς ἑαυτὸ ὅτι) οὔτε σώματος ἀχώριστον. καὶ γὰρ τὸ σώματος ἀχώριστον οὐ πέφυκε πρὸς ἑαυτὸ ὅτι ἐπιστρέφειν χωρίζοιτο γὰρ ἂν ταύτῃ σώματος. Πᾶσα ἄρα ψυχὴ οὔτε σωματικὴ ἔστιν οὐσία, οὔτε σώματος ἀχώριστος ἀλλὰ μὴν ὅτι γινώσκει ἑαυτήν, φανερόν. εἰ γὰρ καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν γινώσκει, καὶ ἑαυτήν πέφυκε γινώσκειν, πολλῶν μειζόνως ἂν αἰτίων τῶν πρὸ αὐτῆς γινώσκουσα ἑαυτήν. ⁶.

ρπζ. ⁷

Πᾶσα ψυχὴ ἀνώλεθρός ἐστι καὶ ἄφθαρτος ὅτι. πᾶν γὰρ τὸ ὄντων ὅτι διαλύεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι δυνάμενον ἢ σωματικόν ἐστι καὶ σύνθετον, ἢ ἐν ὑποκειμένῳ τὴν ὑπόστασιν ἔλαχε καὶ

(1) Edit. οὐσία. *Εἰ γὰρ*, nullo lacunae indicio adjecto. Ego locum integravi ex cod. A et Patricio, quem etiam secutus est Taylorus. Ad argumentum vide inprimis Platonis Phaedon. cap. 26 et quae ibi collegit Wytenbach. p. 195. Plotin. locos de animi incorporea natura tangunt etiam Cyrillus advers. Julian. p. 275 sq. Spanh. et Michael Psellus de omnifaria doctrin. sect. 28 p. 90 ed. Fabric. Ad Platonis sententiam faciunt item Cicero in Tuscull. Disputt. I. 10. 27 sqq. Hermias in Platon. Phaedr. p. 121. Astii. Damascii in eam rem loci exstant in comm. Parmenid. fol. 306 cod. Monac. — Numerus capitis in edit. et in cod. A. est ρπε.

(2) Edit: οὔτε σώματος ἔστι. Ego dedi lectionem codicis A. quam universa disputatio poscit. Taylor. vulgatam sequitur.

(3) A. σῶμα πρὸς ἑαυτὸ ἂν ἢ ἀνεπίστροφον.

(4) πρὸς αὐτό.

(5) Ἡ ἄρα ψυχὴ.

(6) Nec cod. A. nec Patricius nec Taylorus recedunt ab hac interpunctione interpretationeque. Ego novare nolui, sed tamen suspicor ita distinguendum et vertendum hunc locum esse: εἰ γὰρ — πέφυκε γινώσκειν πολλῶν μειζόνως, ἂν κτλ. »Nam si vel ea cognoscit, quae (sunt) supra ipsam, natura sic fert, ut multo magis se ipsam cognoscat, quandoquidem ex causis, quae ipsam antecedunt, se ipsam cognoscit.

(7) Edit: et A. ρπε.

(8) Platon. Phaedon. cap. 58. p. 106 B. p. 104 Bekker. p. 79 Wytenb. *Εἰ μὲν τὸ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἀδύνατον ψυχῇ, ὅταν θάνατος ἐπ' αὐτὴν ἔη, ἀπόλλυσθαι.* Alteram formam editiones offerebant in Epinomide p. 982 A. p. 506 Ast. ἢ γὰρ ἀνώλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον ἕκαστον αὐτῶν εἶναι κτλ. ubi tamen ex Grammaticorum

cognoscit se ipsum, ad se ipsum revertitur, et id, quod ad se ipsum revertitur, neque corpus est (omne enim corpus ad se revertendi facultate caret, *pro Nullum enim corpus ad se revertendi facultate praeditum est*), neque a corpore est inseparabile. Etenim id, quod est a corpore inseparabile, ad se ipsum reverti non solet; sic enim a corpore separaretur. Omnis igitur Anima neque corporea est essentia, neque a corpore inseparabilis; verum quod *Anima* se ipsam cognoscat, perspicuum est (*ex iis, quae dicta sunt*). Si enim et illa cognoscit, quae sunt supra ipsam, et seipsam naturaliter cognoscit, multo magis, per causas ipsam antecedentes, se ipsam cognoscit.

CLXXXVII

Omnis Anima est expers interitus, et corruptionis expers. Omne enim, quod quomodocunque dissolvi et perire potest, vel corporeum est et compositum, vel in

praeceptis itidem scribendum erat *ἀνώλεθρον*. Vid. Zonar. Lex. Gr. p. 1876 et quae plura de his formis collegit Lobeckius ad Phrynich. p. 705, qui etiam Atticis hanc formam vindicatam velit, de reliquis scriptoribus nil decernens. At Platonicis hac eadem delectari videntur. Nam et h. l. bis occurrit, nil variante codice, et in Plotino p. 463 B infra omnes libri mei in *ἀνώλεθρον* conspirant. Adde Theodoret. Vol. IV. p. 924 Schulz. *ἀνώλεθροις αἰῶσι*. Nicephor. Nathanael advers. Plotin. p. 414 *ψυχῆς δὲ ζωῇ πάντα ἀνώλεθρος*. — Ad verba et sententiam Wytttenbachius ad Phaedonis l. l. p. 280 ita: »Animadvertendum est acumen verborum; *ἀθάνατον* hic dicitur, ὃ *ἀνθάνατον* μὴ δέχεται *ἀνώλεθρον*, quod superveniente contrario οὐκ ἀπόλλυται. At vulgo ut synonyma ponuntur, illud *expers* mortis, hoc *expers* interitus; ita ut interitus latius pateat quam mors, et omne pereundi genus complectatur. Sic ambiguitatem, quae est inter *ἀθάνατον* et *ἀφθαρτον* distinguit Aristoteles: hoc autem idem valet quod *ἀνώλεθρον*, quamquam in causa differunt: Topic. VI p. 694 p. 376 Sylb. »Deinde plurimos in medium profert philosophorum locos qui hūc faciunt, in his etiam Hermiam in Phaedrum (Tu vide nunc cap. 24 p. 114 sqq. Astii) et hunc ipsum Procli, quem tractamus locum. Adde Proclum in Platonis Theolog. I. p. 66 sq. Nemesium de natura hominis cap. II et III p. 67 sqq. et p. 125 sqq. ed. Matthaei. et Nicephori Nathanaelis Antithet. advers. Plotin. cap. I et II. (ad calc. Plotini de pulcrit. p. 408 sqq.) Ceterum Ficinus in loco Paedonis *ἀνώλεθρον* novā formā *imperdibile* expressit.

(9) Edit: *ἀποδοῦν*. Menda non est in cod. A.

τὸ μὲν διαλυόμενον, ὥς ἐκ πολλῶν ὑπάρχον, φθίρεται· τὸ δὲ ἐν ἑτέρῳ εἶναι πεφυκός, τοῦ ὑποκειμένου χωριζόμενον, ἀφαιρίζεται εἰς τὸ μὴ ὄν. Ἀλλὰ μὴν ἡ ψυχὴ καὶ ἀσώματός ἐστι, καὶ ἔξω παντός ὑποκειμένου, ἐν ἑαυτῇ οὖσα, καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρέφουσα. ἀνώλεθρός ἐστιν ἄρα¹ καὶ ἀφθαρτος.

ρμη'.

Πᾶσα ψυχὴ καὶ ζωὴ ἐστι καὶ ζῶν ὃ γὰρ ἂν παραγένηται, ψυχὴ, τοῦτο ζῇ ἐξ ἀνάγκης· καὶ τὸ ψυχῆς ἐστερημένον ζωῆς εὐθύς ἄμοιρον² ἀπολείπεται. Ἡ οὖν διὰ ψυχὴν ζῇ, ἢ δι' ἄλλο τι, καὶ οὐ διὰ ψυχὴν³. ἀλλὰ δι' ἄλλο τι μόνον, ἀδύνατον. πᾶν γὰρ τὸ μετεχόμενον, ἢ ἑαυτὸ, ἢ ἑαυτοῦ τι τῷ μετέχοντι δίδωσι. μηδέτερον δὲ πάσχον, οὐδ' ἂν μετέχοιτο. ψυχὴ δὲ μετέχεται ὑπ' ἐκείνου, ὃ ἂν παρῇ. καὶ ἐμψυχον ἐκείνο λέγεται τὸ ψυχῆς⁴ μετέχον. Ἡ οὖν ζωὴν ἐπιφέρει τοῖς ἐμψύχοις, ἢ ζωὴ ἐστιν, ἢ ζῶν μόνον, ἢ τὸ συνάμφω, ζωὴ ἅμα καὶ ζῶν. ἀλλ' εἰ μὲν ζῶν μόνον, οὐκέτι δὲ ζωὴ, ἐστὶ ἐκ ζωῆς, καὶ μὴ ζωῆς οὐκ ἄρα γινώσκει ἑαυτὴν οὔτε ἐπιστρέφεται πρὸς ἑαυτὴν· ζωὴ γὰρ ἡ γνῶσις, καὶ τὸ γνωστικόν, ἢ τοιοῦτον, ζῶν. Εἰ οὖν τι ἐν αὐτῇ⁵ ἄζων ἐστὶ, τοῦτο οὐκ ἔχει καθ' αὐτὸ τὴν τοῦ γινώσκειν δύναμιν. εἰ δὲ ζωὴ μόνον ἐστίν, οὐκέτι μεθέξει τῆς νοερᾶς ζωῆς. τὸ γὰρ ζωῆς μετέχον, ζῶν ἐστι, καὶ οὐ ζωὴ

(1) A. ἄρα ἐστί.

(2) Edit. et cod. A. ρπζ. De re cf. Platon. Phaedon. cap. 26 — 28 p. 22 — 26 Wytttenbachii et hujus Disput. de placito immortalitatis ante editionem Phaedonis p. XIX sqq. XXVIII. sq. Platon. Phaedr p. 246 p. 40 Bekker. Plotin. p. 5. sq. et passim Porphyrii Sententt. cap. XVIII. p. 225. Proclus in Platon. Theolog I. 13 p. 36. Hermias in Platonis Phaedr. p. 123 sqq. Astii Comm. in Phaedr. p. 293. Nemesius de natura hominis p. 95 sqq. Nicephorus Nathanael advers. Plotin. p. 414 sqq.

(3) Ita A. Edit: ἄπορον. Illud praetuli, quoniam altera lectio e sequenti ἀπολείπεται nata videtur. Alioqui vulgatam non tentassem. Vid. v. c. Lucian. in Halcyon. I. p. 133 Bip. ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος πάντων (omnibus indiga) καὶ ἀμήχανος κτλ. Alia explicuerunt Hemsterh. ad Luciani Somn. I. p. 168 Bip. et Bergler ad Alciphron. I. 8. p. 47. ed. Wagner. Proxime Portus neglexerat verba: — ζῇ — καὶ οὐ διὰ ψυχὴν.

(4) A. οὐ διὰ ψυχῆς.

subjecto *suam* hypostasim est sortitum, et illud quidem, quod dissolvitur, ut ex multis existens, corrumpitur. Illud vero, quod in altero esse naturaliter solet, quum a sub-
jecto separatur, deletum abit in id, quod non est. Verum Anima et incorporea est, et extra omne subjectum in se ipsa existens, et ad se ipsam revertens. Est igitur interitus et corruptionis expers.

CLXXXVIII.

Omnis Anima est et vita, et id, quod vivit. Id enim, cui adfuerit Anima, necessario vivit. Et id, quod anima privatum est, vitae confestim expers relinquitur *atque deseritur*. Vel igitur propter animam vivit, vel propter aliud quid, neque vero propter animam: sed tantum propter aliquid aliud *id vivere est impossibile*. Omne enim, quod participatur, vel se ipsum, vel sui ipsius aliquid ipsi participanti dat *ac impertit*. Si vero neutrum patiatur, ne participabitur quidem. Anima vero participatur ab illo, cui praesens adfuerit; et illud animatum dicitur, quod est animae particeps. Vel igitur vitam affert animatis, vel est vita, vel vivens tantum, vel utrumque simul, vita simul et vivens. Sed si quidem vivens tantum est, non etiam vero vita, erit ex vitâ, et non vitâ. Non igitur cognoscit se ipsam *anima*, neque revertitur ad se ipsam. Nam ipsa cognitio *est* vita, et ipsa cognoscendi facultas, quatenus *est* talis, *est quiddam* vivens. Si igitur in ipsa est aliquid vitae expers, hoc non habet per se cognoscendi facultatem. Si vero vita tantum est, non amplius participabit intel-
le-

(5) Ita cod. A. Edit: *τὸ τῆς ψυχῆς*. Sed indefinita sententia articulum respuit. Cf. Matth. gr. gr. §. 263 ibiq. laudd. Similiter in Platonicis Symposii p. 188 p. 399 Bekker. his: *καὶ οἱ μαρτυροῦντες* articulum *ἣ* a Fischero et Astio interpositum recte abiecit Bekkerus, neque agnoscit eum codex Clarkianus, cujus Lectiones nuper edidit Gaisfordius.

(6) Aemil. Portus: Si igitur in ipsa cognitione. Recte Taylor. »If therefore there is any thing in soul cet &

μόνον, ἡ πρώτη, καὶ ἀμέθεκτος. ἡ δὲ μετ' ἐκείνην, ζῶν ἅμα καὶ ζωή. ψυχὴ δὲ οὐκ ἔστιν ἡ ἀμέθεκτος ζωή. ἅμα ἅρα ζῶν ἔστι, καὶ ζῶν ἡ ψυχή.

ρπθ'. ¹

Πᾶσα ψυχὴ αὐτόζως ¹ ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιστρεπτικὴ πρὸς ἑαυτήν, τὸ δὲ πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικὸν πᾶν ἀνθυπόστατον ², καὶ ἡ ψυχὴ ἅρα ἀνθυπόστατος ³, καὶ ἑαυτὴν ὑφίστησιν. Ἀλλὰ μὴν καὶ ζωὴ ἔστι ⁴, καὶ ζῶν, καὶ ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς ⁵ κατὰ τὸ ζωτικόν. καὶ γὰρ, οἷς ἂν παρῇ, ζωῆς μεταδίδωσιν αὐτῷ τῷ εἶναι. καὶ ἡ ⁶ τὸ μετέχον ἐπιτήδειον, εὐθύς ἐμψυχον γίνεται καὶ ζῶν· οὐ λογισαμένης τῆς ψυχῆς καὶ προελομένης ⁷, οὐδὲ λογισμῷ καὶ κρίσει ζωοποιούσης, ἀλλ' αὐτῷ τῷ ⁸ εἶναι, ὃ ἔστι, τὴν ζωὴν τῷ μεθεκτῷ χορηγούσης. Τὸ ἅρα εἶναι ⁹ αὐτῆς ταυτὸν τῷ ζῆν. Εἰ οὖν τὸ εἶναι παρ' ἑαυτῆς ἔχει, τοῦτο δὲ τῷ ζῆν ταυτὸν, καὶ ἔχει κατ' οὐσίαν τὸ ζῆν, καὶ τὴν ζωὴν ἂν ἑαυτῇ παρέχοι καὶ παρ' ἑαυτῆς ἔχοι. Εἰ δὲ τοῦτο, αὐτόζως ἂν εἴη ἡ ψυχή.

ρθ'. ¹¹

Πᾶσα ψυχὴ μέση τῶν ἀμερίστων ἐστὶ καὶ τῶν περὶ τὰ

(1) Edit. et cod. A. ρη.

(2) Hoc vocabulo augeri potest Schneideri Lexicon, quod jam ad Proclum in Alc. 1. p. 188 monuimus. Sed melius scriberetur αὐτόζωος ut est in Sect. sequ. quamquam etiam scriptio αὐτόζως habet, quo se tueatur. Praecedit paulo ante ἄζως pro ἄζωος. Schneiderus in plerisque ejusmodi adjectivis compositis illam formam non adnotavit sed in voce αἰζωός ex Bekkeri Anecd. p. 347 αἰζωός· πένθος αἰζών. Soph. Moser. Ἀζων Dionys. Areop. de divinn. nominib. cap. IV §. 32. Procl. in Platon. Theolog. I. 14 p. 38. αὐτόζων δύναμιν.

(3) Edit: ἀνθυποστάτως. Correxī auctoritate codicis A.

(4) A. ἀνθυπόστατον.

(5) A. καὶ ἡ ζωὴ ἔστι.

(6) A. αὐτοῦ.

(7) A. καὶ ἡ. non male. Neque tamen est cur a vulgata recedatur, quam etiam sequitur Taylor.

(8) Editio: καὶ ζῶν *** καὶ προελομένης. Explevi locum ex cod. A. et plane eodem modo e suo libro expleverat Patricius, quem sequitur Taylor. Etiam interpunctionem et versionem refinxī. Portus ita vertit: » et vivens *** Et cum anima ne ratiocinatione » quidem ante participatur, et judicio vivificet, ac animalia produ-

ctualem vitam. Quod enim vitam participat, vivens est, et non vita solum, illa prima et imparticipabilis. Illa vero *vita*, quae post illam *alteram est, est* simul vivens, et vita. Anima vero non est illa imparticipabilis vita. Simul igitur anima est vita, et vivens.

CLXXXIX.

Omnis anima per se vivens est. Si enim ad se revertendi facultatem habet, omne vero, quod ad se revertendi facultate praeditum est, per se subsistens est, ergo et ipsa anima per se subsistens *est*, et se ipsam constituit. Quinetiam et vita est, et vivens, et ipsius essentia *est* per (substantia est secundum) ipsam vitalem facultatem. Etenim quibus adfuerit *anima*, vitam *ipsis* impertit propter *suum* (per ipsum *suam*) Esse. Et si illud, quod *animam* participat, aptum fuerit *ad animam participandam*, confestim animatum fit, et vivens; cum (tamen) non ratiocinetur anima, neque consulto praefiniat, neque ratiocinatione ac iudicio vivificet (animata procreet), verum per id ipsum esse, quod est, vitam participantem (ei, quod particeps est) suppetit. Ergo ipsum ipsius *animae* Esse est idem ac ipsum vivere. Si igitur *anima* ipsum Esse a se ipsa habet, hoc vero idem est ac ipsum vivere, et per (secundum) essentiam habet ipsum vivere, *ergo anima* et ipsam vitam sibi ipsi praebebit, et a se ipsa habebit. Si vero *detur* hoc, *ergo* per se vivens erit anima.

CXC.

Omnis anima est media inter individua et ea, quae sunt

»cat: sed propter ipsum Esse, quod est vitam ipsi participato, vel »potius ipsi participantem suppetit.« *Μεθεξέρων* h. i. utique active est accipiendum.

(9) Abest *τῷ* a cod. A.

(10) A. *τὸν εἶναι*.

(11) Edit. et cod. A. *οὐκ*.

σώματα ¹ μεριστῶν. Εἰ γὰρ αὐτόζως ἐστὶ καὶ αὐθυπόστατος, καὶ χωριστὴν ἔχει σωμάτων τὴν ὑπαρξιν, ἐξήρηται κρείττον οὐσα τῶν μεριστῶν πάντων περὶ τὰ σώματα. Ἐκεῖνα γὰρ ἀχώριστα πάντῃ τῶν ὑποκειμένων ἐστὶ, συμμερισθέντα τοῖς μεριστοῖς ὅγκοις, καὶ ἑαυτῶν μὲν ἐκστάντα, καὶ τῆς ἑαυτῶν ἀμερείας, συνδιαστάντα δὲ τοῖς σώμασι ², καὶ ἐν ζωαῖς ὑφαστήκη ³, οὐχ ἑαυτῶν ζωαὶ ὄντα, ἀλλὰ τῶν μετασχόντων, καὶ ἐν οὐσίᾳ καὶ ἐν εἶδεσιν ὑπάρξῃ ⁴, οὐχ ἑαυτῶν ὄντα εἶδη, ἀλλὰ τῶν εἰδοπεποιημένων. εἰ δὲ μὴ ταῦτα μόνον, ἐστὶν ἡ ψυχὴ ⁵ οὐσία αὐθυπόστατος, καὶ ζωὴ αὐτόζως ⁶, καὶ γνῶσις ἑαυτῆς γνωστικὴ, καὶ χωριστὴ κατὰ πάντα ταῦτα σωμάτων, ἀλλὰ καὶ μετέχον ζωῆς· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ οὐσίας μετέχον. μετέχει δὲ καὶ γνώσεως ἀπ' ἄλλων αἰτίων. Δῆλον δὴ ὅτι καταδεεστέρα τῶν ἀμερίστων ἐστὶν. Ὅτι μὲν ζωῆς ἀλλαχόθεν πληροῦται καὶ οὐσίας, εἴπερ ζωῆς, δῆλον πρὸ γὰρ ζωῆς καὶ ψυχῆς, ἡ ἀμέθεκτος ζωὴ, καὶ ἡ ἀμέθεκτος οὐσία. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πρῶτως γνωστικὸν οὐκ ἐστὶ, φανερόν ⁷, εἴπερ καθ' ὃ μὲν ψυχῇ, πᾶσα ζωὴ· οὐ καθ' ὃ δὲ ψυχῇ ⁸, πᾶσα γνῶσιν ἔχει. Καὶ γὰρ ἀγνοεῖ τὰ ὄντα ψυχὴ τις μένουσα ψυχῇ. Οὐκ ἄρα πρῶτως

(1) Editio et h. l. et mox post τῶν μεριστῶν πάντων habet: περὶ τοῖς σώμασι. Ego exhibui quod cod. A. praestat, et usus postulat. et plane ita Porphyrius in Sententt. cap. V. p. 220 sq. itemque apud Stob. in Eclogg. I. 52. 13. p. 814 Heeren. qui locus plane cum nostro congruit.

(2) A. τοῖς ἀσωμάτοις. Patricius tamen et Taylorus vulgatam sequuntur.

(3) Edit. ὑφαστήκει. cod. A. ὑφαστήκοι. Ego neutrum recepi propter sequens καὶ ὑπάρξει.

(4) A. οὐκ ἂν οὐσίας, καὶ ἐν εἶδεσιν ὑπάρξεις.

(5) Ita cod. A. Edit. μόνον ἐστὶν, ἡ ψυχὴ.

(6) Cod. A. αὐτόζως. Vid. annot. secundam ad cap. 189.

(7) Locus in editione lacunosus et corruptissimus. Ea enim ita habet: Δῆλον δὴ ὅτι καταδεεστέρα τῶν ἀμερίστων **** πληροῦται. ἀλλὰ καὶ οὐσίας, εἴπερ ζωῆς. δῆλον γὰρ ψυχῆς καὶ ἡ ἀμέθεκτος ζωὴ — ὅτι δὲ καὶ τὸ πρῶτως ζωτικόν, οὐκ ἐστὶ φανερόν. εἴπερ κτλ. Lacunam explent cod. A. et liber Patricii. Post πληροῦται cod. A. ita: καὶ οὐσίας εἴπερ ζωῆς δῆλον πρὸ γὰρ ζωῆς καὶ ἀμέθεκτος ζωὴ κτλ. deinde — τὸ πρῶτως ζωτικόν οὐκ ἐστὶ φανερόν

in corporibus (circa corpora) dividua. Si enim est per se vivens et per se subsistens, et essentiam (substantiam) a corporibus separatam habet, praestantior existens omnibus *rebus* dividuis, quae sunt in corporibus (circa corpora), *ex iis* eximitur. Illa enim [*corpora*] sunt prorsus ab ipsis subjectis inseparabilia, quia cum ipsis dividuis ponderibus (molibus) dividuntur; et cum ex se quidem ipsis excesse-
runt, et sua partium individua ratione (*q. d. ex sua ipsorum individuitate*), cum ipsis vero corporibus distant (*vel, quum distantiam ac intervallum cum ipsis corporibus habent*), quamvis in ipsis vitis subsistant, *tamen* non existunt sui ipsorum vitae, sed ipsorum participantium, et quamvis in essentia, et in formis insint, *tamen* non sui ipsorum existunt formae, sed eorum, quae per formam sint constituta. Si vero non solum haec sunt, *ergo* anima est essentia per se subsistens, et vita per se vivens, et cognitio sui ipsius cognoscendi facultatem habens, et propter haec omnia separabilis est a corporibus, quinetiam *est quiddam* particeps vitae; si vero *detur* hoc, *est (quiddam)* etiam essentiae particeps. Est autem etiam particeps cognitionis propter alias causas. Perspicuum igitur est, eam (animam) magis indigentem esse, quam individua (quae dividi non possunt). Quod ipsa vitâ aliunde repletur et essentiâ, siquidem vitâ, perspicuum est. Nam ante vitam et animam (*est*) imparticipabilis vita, et imparticipabilis essentia. Eandem (animam) vero non primo cognoscendi facultate esse praeditam, manifestum est; quandoquidem, quatenus (*est*) anima, omnis (*est*) vita, neque vero, quatenus (*est*) anima, omnis cognitionem habet. Et enim quaedam anima, manens anima, ipsa Entia ignorat. Non igitur est primo

sine commate. Patricius et Taylor legunt *πρὸ γὰρ ψυχῆς*. Ego utramque lectionem junxi. Iidem exhibent: *ὅτι δὲ καὶ τὸ πρῶτως γνωστὸν οὐκ ἔστι, φανερόν*. Quod recepi. Ab initio autem pro *καταδεστέρα* posui *καταδεστέρα*, atque hoc pacto hunc locum restituere mihi videor in integrum.

(8) Desunt verba *πᾶσα ψυχῇ*, in cod. A.

ἐστὶ γνωστικόν, οὐδὲ αὐτῷ τῷ εἶναι γνώσις ἐστίν. Δευτέραν ἄρα τὴν οὐσίαν ἔχει τῶν πρώτως καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι γνωστικῶν. Ἐπεὶ δὲ ταύτης τῷ εἶναι¹ διήρηται τῆς γνώσεως, οὐκ ἄρα τῶν ἀμερίστων ἐστίν ἡ ψυχὴ. Δέδεικται δὲ, ὅτι οὐδέπω περὶ τὰ σώματα² μεριστῶν. Μέση ἄρα ἀμφοτέρων ἐστίν.

ρζα.³

Πᾶσα ψυχὴ μεθεκτὴ τὴν μὲν οὐσίαν αἰώνιον ἔχει, τὴν δὲ ἐνέργειαν κατὰ χρόνον. ἡ γὰρ ἄμφω αἰωνίως ἔξει⁴ ἡ ἄμφω κατὰ χρόνον. ἡ τὸ μὲν αἰωνίως, τὸ δὲ κατὰ χρόνον. Ἀλλ' οὔτε ἄμφω αἰωνίως. ἔσται γὰρ ἀμερίστος οὐσία, καὶ οὐδὲν⁵ διώκει τῆς νοερᾶς ὑποστάσεως ἡ ψυχῆς φύσις, τῆς ἀκινήτου ἢ αὐτοκίνητος. οὔτε ἄμφω κατὰ χρόνον. εἴη γὰρ ἢ γεννητὴ μόνον⁶, καὶ οὔτε αὐτόζως, οὔτε αὐθυπόστατος. Οὐδὲν γὰρ τῶν ὑπὸ χρόνου μετρούμενων⁷ κατ' οὐσίαν αὐθυπόστατον. ἡ δὲ ψυχὴ αὐθυπόστατος. Τὸ γὰρ κατ' ἐνέργειαν πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρέφον, καὶ κατ' οὐσίαν ἐπιστρεπτικόν ἐστι πρὸς ἑαυτὸ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ προϊόν. Λείπεται ἄρα τῇ μὲν αἰώνιον εἶναι ψυχὴν πᾶσαν, τῇ δὲ χρόνου μετέχουσαν. Ἡ οὖν κατ' οὐσίαν αἰωνίως ἐστίν, ἡ κατ' ἐνέργειαν δὲ χρόνον μέτοχος, ἡ ἔμπαλιν⁸. ἀλλὰ τοῦτο ἰσχύον. Πᾶσα ἄρα ψυχὴ μεθεκτὴ τὴν μὲν⁹ οὐσίαν αἰώνιον ἔλαχε, τὴν δὲ ἐνέργειαν κατὰ χρόνον.

(1) A. non habet τῷ εἶναι. Taylorus ita vertit: «Since however, »the essence of soul is divided from its knowledge, soul does not »belong to natures [entirely] impartible.« Portus: «Quoniam autem propter ipsum Esse anima ab ista cognitione separata est. cet.» Sed complectenda velut uno vocabulo est ἡ τῷ εἶναι γνώσις. Itaque correxī.

(2) Ita cod. A. Edit. ut supra περὶ τοῖς σώμασι.

(3) Edit. et cod. A. ρζ. Ad rem cf. Plotin. p. 464 et passim. Proclum in Platonis Theolog. III. 21. p. 160. Cudworth. System. intellect. p. 484 coll. p. 242 not. ed. Mosheim. Wytttenbach. Disp. de plac. immortal. ante Platon. Phaedon. p. XVI. sq. p. XXXI sq.

(4) Portus: «Aut enim utrumque erit aeternum.» Rectius Taylor, uti ego correxī.

(5) A. οὐ. Portus. vertit — »et nihil differet ab intellectuali hypostasis, ipsa immobilis animae natura per se mobilis.« Correxī.

(6) A. μόνη.

(7) A. κατ' οὐσίαν μετρούμενον, αὐθυπ.

(8) In Editione lacuna: αἰωνίως ἐστὶ *** ἡ ἔμπαλιν. Explevi

ipsa cognoscendi facultas, neque propter ipsum esse cognitio est. Secundam igitur essentiam habet eorum, quae primo sunt, et quae propter ipsum Esse cognoscendi facultatem habent. Quoniam autem ab hac, quae fit per ipsum esse (quae solâ existentia continetur), cognitione separata est, non igitur individuorum est anima. Demonstratum est autem, quod *anima* nondum est eorum, quae circa ipsa corpora sunt dividua. Est igitur inter utrumque media.

CXCI.

Omnis anima participabilis essentiam quidem aeternam habet, actionem vero in tempore. Aut enim utrumque aeternum (s. aeternae, aeterno modo) habebit (anima), aut utrumque in tempore; vel alterum quidem, aeternum; alterum vero in tempore. Sed neque utrumque aeternum. Erit enim individua essentia, et nihil differet ab intellectuali hypostasi animae natura, ab immobili, quae per se (est) mobilis. Neque utrumque in tempore. Esset enim generata solum, et neque per se vivens, neque per se subsistens. Nihil enim eorum, quae a tempore mensurantur, per (secundum) essentiam *est* per se subsistens. Anima vero per se subsistens *est*. Quod enim per actionem ad se revertitur, etiam per essentiam ad se revertendi facultate praeditum est, et a se ipso progreditur. Restat igitur, ut omnis anima partim quidem sit aeterna, partim quidem temporis particeps. Vel igitur *anima* per essentiam est aeterna, vel per (secundum) actionem temporis particeps, vel contra (vice versa). Sed hoc est impossibile. Omnis igitur anima participabilis essentiam quidem aeternam habet, actionem vero in tempore.

ex cod. A. sicut suo ex libro expleverat Patricius. Certe Taylorus ita explet.

(9) A. *πᾶσα ἄρα ψυχὴ τὴν μὲν*. Edit: *πᾶσα ἄρα ψυχὴ μετ' ἐκτὴν μὲν*. Correxerit Portus, et ita quoque vertit Taylorus.

ρζβ'.

Πᾶσα ψυχὴ μεθεκτὴ τῶν τε αἰεὶ καὶ ὄντως ὄντων ἐστὶ, καὶ πρώτη¹ τῶν γεννητῶν. Εἰ γὰρ αἰώνιός ἐστι κατ' οὐσίαν, ὄντων ὄντως ὄν ἐστι κατὰ τὴν ὑπαρξιν, καὶ αἰεὶ ὄν. τὸ γὰρ αἰῶνος μετέχον⁵ τοῦ αἰεὶ εἶναι μετείληφεν. εἰ δὲ κατ' ἐνέργειαν⁴ ἐστὶν ἐν χρόνῳ, γεννητὴ ἐστὶ. πᾶν γὰρ τὸ χρόνου μετέχον, γινόμενον αἰεὶ κατὰ τὸ πρότερον καὶ ὕστερον τοῦ χρόνου, καὶ οὐχὶ⁵ ἅμα, ὃ ἐστὶν, ὃν ὅλον, γεννητόν ἐστὶν. εἰ δὲ πῃ γεννητὴ ἐστὶ πᾶσα ψυχὴ κατ' ἐνέργειαν, πρώτη ᾧν εἴη τῶν γεννητῶν. Τὸ γὰρ πάντα⁶ γεννητόν, ποῦρώτερον τῶν αἰωνίων.

ρζγ'.

Πᾶσα ψυχὴ προσεχῶς ἀπὸ νοῦ ὑφέστηκεν. εἰ γὰρ ἡμετάβλητον⁸ ἔχει τὴν οὐσίαν καὶ αἰώνιον, ἀπὸ ἀκινήτου πρόεισιν οὐσίας. τὸ γὰρ ἀπὸ κινουμένης προῖον αἰτίας⁹ πάντα μεταβάλλει κατὰ τὴν οὐσίαν. Ἀκίνητον ἄρα τὸ ψυχῆς¹⁰ πάσης αἰτίον. εἰ δὲ προσεχῶς, ὑπὸ νοῦ τελειοῦται, καὶ ἐπιστρέφεται πρὸς νοῦν, καὶ εἰ μετέχει τῆς γνώσεως, ἣν ὁ νοῦς δίδωσι τοῖς μετέχουσιν δυναμένοις (πᾶσα γὰρ γνώσις ἀπὸ νοῦ πᾶσιν ἐστὶν, οἷς ἐστὶ, καὶ εἰς ὃ δὲ πάντα ἐπιστρέφεται κατὰ φύσιν, ἀπὸ τούτου καὶ τὴν προόδον ἔχει κατ' οὐσίαν) πᾶσα ἄρα ψυχὴ ἀπὸ νοῦ πρόεισι.

(1) Edit. et A. ρζα. Proxima editio habet: πᾶσα ψυχὴ μεθεκτὴ τῶν ὄντων ἐστὶ. Taylor: »Every participable soul ranks among the number of [truly existing] beings, and is the first of generated natures.« Unde suspicor, Patricium legisse: τῶν ὄντως ὄντων ἐστὶν Cod. A. τῶν τε αἰεὶ (ita constanter in eo libro) ὄντων. Ego propter sequentia utramque lectionem junxi.

(2) A. πρῶτον.

(3) A. καὶ αἰεὶ ὄντων αἰωνίως μετέχον. Patricius vulgatam est secutus, ut ex Taylori versione conjicio.

(4) A. κατὰ τὴν ἐνέργειαν.

(5) Καὶ abest ab edit. Adjeci ex cod. A. et Tayloro. Deinde transposui virgulam, quae incommode posita erat ante ὅλον. Portus vertit: »et quod non simul est illud, quod est, totum generatum est.« Nec aliter Taylor.

(6) A. παντί.

CXCII.

Omnis participabilis anima est ex eorum, quae semper et vere sunt, entium numero, et prima eorum, quae generata sunt. Si enim per essentiam est aeterna, est vere Ens, propter ipsam substantiam, et semper Ens. Quod enim aevi particeps, ipsius semper Esse particeps est. Si vero per actionem est in tempore, est generata. Omne enim, quod temporis est particeps, et quod semper fit secundum id, quod est in tempore prius et posterius, et quod non simul (unâ) id, quod est, est totum, generatum est. Sicubi igitur generata est omnis anima per actionem, prima erit eorum, quae generata sunt. Quod enim omnino vel ubique generatum est, ab aeternis est remotius.

CXCIII.

Omnis anima proxime a Mentē subsistit. Si enim immutabilem habet essentiam et aeternam, ab immobili progreditur essentiâ. Quod enim progreditur a causa, quae movetur, id usquequaque convertit (mutatur) secundum essentiam. Immobilis igitur est omnis animae causa. Si vero proxime sit haec, a Mente perficitur, et ad Mentem revertitur. Et si particeps est cognitionis, quam ipsa Mens suppeditat iis, quae cognitionem participare possunt (omnis enim cognitio a Mente manans est omnibus, quibus est, et in quod omnia revertuntur secundum naturam, ab hoc etiam progressum habet per essentiam), omnis igitur anima a Mente progreditur.

(7) Edit. et A. $\overline{\rho\zeta\beta}$.

(8) A. $\mu\epsilon\tau\alpha\beta\lambda\eta\tau\acute{o}\nu$. male. Schw.

(9) Ita cod. A. Edit: $\nu\upsilon\sigma\acute{\iota}\alpha\varsigma$ et ita quoque Taylor. Portus vertit: »Quod enim a mobili progreditur essentia, propter talem essentiam omnia mutat.« Male.

(10) A. $\tau\acute{o}\ \tau\eta\varsigma\ \psi\upsilon\chi\eta\varsigma$. Vulgata praestat in hac sententiâ. Vid. Matth. Gr. gr. §. 264. 2. Similiter in Platon. Conviv. p. 188 p. 399. ed. Bekkeri. Codd. Vindobb. et Clark. $\kappa\alpha\iota\ \delta\upsilon\sigma\acute{\iota}\alpha\iota\ \pi\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota$ pro $\kappa\alpha\iota\ \alpha\iota\ \theta\epsilon\omicron\varsigma$. et recte Articulum delevit Bekkerus.

ρζδ'.¹

Πᾶσα ψυχὴ πάντα ἔχει τὰ εἶδη, ἃ ὁ νοῦς πρώτως ἔχει. εἰ γὰρ ἀπὸ νοῦ πρόεισι, καὶ νοῦς ὁ ὑποστάτης ψυχῆς, καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι ἀκίνητος ὢν πάντα ὁ νοῦς παράγει, δώσει καὶ τῇ ψυχῇ τῇ ὑφισταμένη τῶν ἐν αὐτῷ² πάντων οὐσιαστικῶν λόγους. Πᾶν γὰρ τὸ τῷ εἶναι³ ποιοῦν, ὅ ἐστι πρώτως, τῷ γινομένῳ δευτέρως μεταδίδωσι⁴. τῶν νοερῶν ἄρα εἰδῶν ψυχῇ δευτέρως ἔχει τὰς ἐμφάσεις.

ρζε'.⁵

Πᾶσα ψυχὴ πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα. παραδειγματικῶς⁶ μὲν τὰ αἰσθητὰ· εἰκονικῶς δὲ τὰ νοητά. μέση γὰρ οὖσι τῶν ἀμερίστων, καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα μεριστῶν, τὰ μὲν παράγει καὶ ὑφίστησι, τὰ δὲ αἷτια προσεστήσατο ἑαυτῆς, ἀφ' ὧν προελήλυθεν. ὢν μὲν οὖν αἷτια προϋπάρχει, ταῦτα προεἴληφε παραδειγματικῶς· ἀφ' ὧν δὲ ὑπέστη, ταῦτα⁷ κατὰ μέθεξιν ἔχει, καὶ ὡς γεννήματα τῶν πρώτων. Τὰ μὲν ἄρα⁸ αἰσθητὰ πάντα

(1) Edit. et cod. A. ρζγ.

(2) Locum in editione lacunosum et conturbatum restitui ope codicis A. Patricium suo in libro haec eadem integriora habuisse arguit Taylori versio. Editio autem ita: — πρώτως ἔχει *** ὑποστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ — ὢν· πάντα ὁ νοῦς παράγει· δώσει ** τῇ ψυχῇ — τῶν ἐν αὐτῇ πάντων κτλ. Ad Argentinae lectionis praestantiam me hoc quoque loco animum advertere jusserrat J. Schweighauserus. Vid. Annot. meam ad Plotin. de pulcrit. p. 288 sqq. ad locum p. 55. p. 42 — 44. C. D. nostr. ed. ubi ad argumentum plures scriptores excitavi: Platonem de Republ. VI. p. 500 C. X. p. 613 A. Legg. IV. p. 716 B. C. inprimis Theaet. p. 176 B. Plutarch. de S. N. V. p. 15 et p. 27. Wytt. Plotin. p. 719 sq. et hunc ipsum Procli locum. Ibidem p. 290. lin. 2 et 11. infr. pro Fabricius scribendum Aem. Portus, cujus versionem nunc penitus refinxī.

(3) Ita cod. A. Edit. πᾶν γὰρ τῷ εἶναι.

(4) A. ἐνδίδωσι.

(5) Edit. et cod. A. ρζδ. Legit autem Proclus in his vestigia Aristotelis. Ita enim Stagiritas de Anima III. 8. p. 62. Sylb. Τῶν δὲ περὶ ψυχῆς τὰ λεχθέντα συγκεφαλαιώσαντες, εἰπόμεν ἄλλιν, ὅτι ἡ ψυχὴ τὰ ὄντα πῶς ἐστὶ πάντα· ἡ γὰρ αἰσθητὰ τὰ ὄντα, ἡ νοητὰ· ἐστὶ δ' ἡ ἐπιστήμη μὲν, τὰ ἐπιστητὰ πῶς· ἡ δ' αἰσθησις, τὰ αἰσθητὰ. πῶς δὲ τοῦτο, δεῖ ζητεῖν κτλ. Cf. insuper Jamblich. de myster. Aegypt. l. 5. p. 10 ibiq. Galeum p. 189. Porphy. ap. Stob. in

CXCIV.

Omnis anima omnes habet formas, quas ipsa Mens primo habet. Nam si a mente (intellectu) progreditur (anima) et (si) mens fundatrix (est) animae, et (si) per ipsum suum esse, cum immobilis sit, omnia mens producit: dabit etiam animae subsistenti (quae ab ipsa mente fundatur) omnium, quae in ipsâ (mente) insunt, essentialia rationes (essentialia principia). Omne enim, quod per *suam* Esse facit, quod est primo, hoc ei, quod fit, secundo impertit. Anima igitur intellectualium formarum secundo habet ipsas emphases (*id est, tacitas vel potius apertas significationes*).

CXCv.

Omnis anima est omnes res. Per ipsum enim exemplar (exempli loco) *est omnes res* sensiles, per similitudinem vero, *res* mente perceptae (intelligibiles). Cum enim media sit inter individua et ea, quae in ipso corpore sunt dividua, alia quidem producit atque constituit, ipsas vero causas sibi praeposuit, ex quibus est progressa. Quorum igitur causa praeexistit (anima), haec primo sumpsit per ipsum exemplar (haec praecipere, sive antecapere, solet exempli loco); ex quibus vere subsistit (originem ducit) haec per communionem habet et ut fetus primorum. Omnia igitur sensilia per causam primo sumpsit (causaliter antecapere solet) et rationes rerum materialium habet eo

Eclogg. I. 52. p. 816. Heer. et adde Marsil. Ficini Commentar. in Plotin p. 279.

(6) Παράδειγματικῶς. Vid. de παραδείγματι Aristotelis Analyt. prior. II. 24. p. 192 sq. Sylb. 417 Buhl. coll. Analyt. poster. I. 1. pag. 433. Quintiliani Instit. orator. V. 11. p. 307 sq. Spalding. et cf. Ernesti Lex. technolog. Graecor. rhetor. in voc. Ad proxima cf. supra cap. 90.

(7) Edit. ἀφ' ὧν δὲ ὑπέστη ταῦτα, κατὰ. transposui virgulam. Nec aliter Taylorus haec accepit. Portus: »Ex quibus vero subsistunt ista, per communionem haec habet.«

(8) Α. τὰ μὲν ὅτι αἰσθ.

κατ' αἰτίαν προεῖληφε, καὶ τοὺς λόγους τῶν ἐνύλων αὐλως¹, καὶ τῶν σωματικῶν ἁσωμάτων, καὶ τῶν διαστατῶν ἀδιαστάτως² ἔχει. Τὰ δὲ νοητὰ εἰκονικῶς, καὶ τα εἶδη τὰ ἐκείνων, μεριστῶς μὲν τῶν ἀμερίστον, πεπληθυσμένως δὲ τῶν ἐνικίων, αὐτοκινήτως δὲ τῶν ἀκινήτων ὑπεδέξατο. Πάντα ἄρα ἐστὶ τὰ ὄντα, τὰ μὲν κατὰ μέθεξιν, τὰ πρῶτα· τὰ δὲ παραδειγματικῶς, τὰ μετ' αὐτήν.

ρζς'.³

Πᾶσα ψυχὴ μεθεκτὴ σώματι χρῆται πρώτως αἰδίῳ, καὶ ἀγέννητον⁴ ἔχοντι τὴν ὑπόστασιν καὶ ἀφθαρτον. εἰ γὰρ πᾶσα ψυχὴ κατ' οὐσίαν ἐστὶν αἰδίος, καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι πρώτως ψυχοῦ τι τῶν σωμάτων, αἰεὶ αὐτὸ ψυχοῦ. τὸ γὰρ εἶναι πάσης ψυχῆς ἀμετάβλητον⁵. εἰ δὲ τοῦτο τὸ⁶ ψυχούμενον αἰεὶ ψυχούται, καὶ αἰεὶ μετέχει ζωῆς. τὸ δὲ αἰεὶ ζῶν πολλῶ πρότερον αἰεὶ ἐστὶ. τὸ δὲ αἰεὶ ὄν, αἰδίον⁷. τὸ ἄρα ἐμψυχον σῶμα καὶ πρῶτως ἐξημμένον ἐκάστης ψυχῆς⁸ αἰδιόν ἐστιν. Ἀλλὰ μὲν πᾶσα μεθεκτὴ ψυχὴ ὑπὸ σώματός τινος μετέχεται πρώτως, εἵπερ καὶ μεθεκτὴ ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἀμέθεκτος, καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι ψυχοῦ τὸ μετέχον. Πᾶσα ἄρα ψυχὴ μετεχομένη σώματι χρῆται πρώτως⁹ ἰδιῳ, καὶ ἀγεννήτῳ, καὶ ἀφθάρτῳ κατὰ τὴν οὐσίαν.

(1) A. ἀλλ' ὁλως vitiose. αὐλως debuit. Schw. Correx. Ed. et Taylor. αὐλους.

(2) Ita cod. A. Edit. quam etiam Taylorus sequitur, ἁσωμάτων — ἀδιαστάτους. Portus: »et ipsas rerum materiatarum immaterialitates rationes, et corporearum incorporeas, et intervallis distinctarum nullis intervallis distinctas habet. «

(3) Edit et A. ρζς. Ad rem adhibe Plotinum p. 215 sqq. et inprimis Proclum in Platonis Theolog. II. 11. p. 126 infr. et 127. et cf. Cudworth. System. intellect. p. 1060 sqq et 1171 sqq.

(4) Ita cod. A. qui tamen h. l. πρώτῳ, et Patricius et Taylor. Edit. χρῆται αἰδίῳ πρώτῳ καὶ αἰδίον ἔχοντι. Sed in fine capitis rectius habet.

(5) Lacunosum locum integrum habent cod. A. Patricius indeque Taylor. Proinde explevi. Edit. — τῶν σωμάτων*** ἀμετάβλητον.

(6) A. τοῦτο πρὸς τὸ. Suspicio: πρὸς τῷ ψυχούμενῳ καὶ αἰεὶ πλ. »Præterquam quod animatur, etiam semper animatur.« Locutionem docte illustravit Wytttenbachius ὁ μακαρίτης ad Plutarchi

modo, qui materiae est expers, et corporearum, incorporaliter, et dissitarum (distantium inter se) sine intervallo. Ipsa vero mente percepta (intelligibilia) per similitudinem, et formas illorum, dividue quidem eorum, quae sunt individua, multiplicata vero, *vel, multipliciter vero* eorum, quae sunt singularia, per se mobiliter vero eorum, quae sunt immobilia, suscepit. Omnia igitur entia est *anima*; alia per communionem, (nimirum) prima: alia vero exempli loco (exemplari modo), quae sunt post ipsam (animam).

CXCVI.

Omnis anima participabilis utitur primitus corpore aeterno, et non generatam incorruptamque (interitus expertem) habente substantiam. Nam si omnis anima secundum essentiam est aeterna, et per ipsum esse (suum) primitus animat aliquid corporum, semper id animabit. Et enim ipsum esse (essentia) omnis animae est immutabile (immutabilis). Si vero illud, quod animatur, semper animatur, et semper particeps est vitae. Quod vero semper vivit, multo prius semper est. Quod vero semper est, *illud est* aeternum. Ergo illud corpus, quod est primo animatum, et primo pendens ex unaquaque anima, aeternum est. Sed omnis quidem participabilis anima ab aliquo corpore primitus participatur, si quidem etiam participabilis est, non autem imparticipabilis, et per ipsum Esse animat ipsum participans. Omnis igitur anima, quae participatur, utitur primitus corpore aeterno et non generato, et incorrupto secundum ipsam essentiam.

Consol. Apollonii p. 766 sq. cf. ejusdem annot. ad Platonis Phaedon. p. 283.

(7) A. non habet αἰδιον.

(8) A. τὸ ἀρα πρώτως ἐμψυχον σῶμα, καὶ πρώτως ἐξημμένον ἐκείτης πάσης ψυχῆς. Illud etiam Portus expressit, et excidisse potuit propter repetitum πρώτως. Proinde recepi, licet edit. et Patric. cum Taylora ita habeant: τὸ ἀρα πρώτως ἐξημμένον ἐκείτης ψυχῆς.

(9) Ita cod. A. et Taylor ut supra.

ρϞϚ.¹

Πᾶσα ψυχὴ οὐσία ἐστὶ ζωτικὴ καὶ γνωστικὴ, καὶ ζωὴ οὐσιώδης καὶ γνωστικὴ, καὶ ὡς γνώσις οὐσία² καὶ ζωὴ, καὶ ἅμα ἐν αὐτῇ πάντα· τὸ οὐσιώδες, τὸ ζωτικόν, τὸ γνωστικόν, καὶ πάντα ἐν πᾶσι, καὶ χωρὶς ἑκαστον. Εἰ γὰρ μέση τῶν ἀμερίστων ἐστὶ καὶ τῶν περὶ σῶμα μεριζομένων εἰδῶν, οὔτε οὕτως ἀμερίσιός ἐστιν, ὡς τὰ νοερὰ πάντα, οὔτε οὕτω μερίστη, ὡς τὰ σωματοειδῆ. Διηρημένων οὖν ἐν τοῖς σωματικοῖς τῶν οὐσιῶν, καὶ ζῶν, καὶ γνώσεων, ἀμερίστως ἐστὶν ἐν ψυχαῖς ταῦτα, καὶ ἡνωμένως, καὶ ὡσμάτως, καὶ ὁμοῦ πάντα διὰ τὴν αὐλίαν³ καὶ τὴν ἀμέρειαν. Καὶ ἐν τοῖς νοεροῖς πάντων καθ' ἑνωσιν ὄντων διακέκριται ἐν ψυχαῖς καὶ μεμερίσται πάντα ἅρα ὁμοῦ, καὶ χωρὶς⁴. εἰ δὲ ὁμοῦ καὶ ἐν ἐνὶ πάντα ἀμερῇ, δι' ἀλλήλων πεφοίτηκε, καὶ εἰ χωρὶς, διήρηται πάλιν ὡσυγχύτως, ὥστε καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ ἑκαστον, καὶ πάντα ἐν πᾶσι. Καὶ γὰρ ἐν τῇ οὐσίᾳ ἡ ζωὴ καὶ ἡ γνώσις· οὐ γὰρ γινώσκεται πᾶσα ἑαυτὴν, εἴπερ ἡ οὐσία καὶ ζωῆς καὶ γνώσεως ἐστέρεται καθ' αὐτὴν, καὶ ἐν τῇ ζωῇ ἥτε οὐσία καὶ ἡ γνώσις. Ἡ γὰρ ἀνούσιος ζωὴ καὶ ἄνευ γνώσεως⁵ ταῖς ἐνύλοις προσήκει· ζωαῖς, αἱ μὴτε γινώσκουσιν ἑαυτὰς δύνανται, μὴτε οὐσίαι εἰσὶν εἰλικρινεῖς. καὶ ἡ γνώσις ἡ ἀνούσιος καὶ ἄζως⁶ ἀνυπόστατος. πᾶσα γὰρ γνώσις καὶ ζῶντός ἐστι καὶ οὐσίαν⁷ καθ' αὐτὸ λαχόντος.

ρϞη'.⁸

Πᾶν τὸ χρόνου μετέχον, αἰεὶ δὲ κινούμενον, περιόδους με-

(1) Cod. A. et Ed. ϞϞϚ. De re confer Porphyrium in Sententi. cap. XVIII. p. 225 et cap. XXXIX. p. 247. Cantabrig. et ap. Stobaeum in Eclogg. I. 52. 16. p. 818. Heeren.

(2) A. καὶ γνώσις ὡς οὐσία. Taylor: » — and is Knowledge, » essence, and life. «

(3) Hierocles in aurea carmm. Pythag. p. 297 ed. Londin.: Καὶ ὁ πρὸς τὴν αὐλίαν ἐθισμός. Adjectivum αὐλος pervagatum et vulgare.

(4) A. ἅρα καὶ χωρὶς καὶ ὁμοῦ.

(5) A. loco eorum, quae leguntur inde a καὶ γὰρ usque ad ἄνευ γνώσεως, nonnisi haec habet: καὶ γὰρ ἐν τῇ οὐσίᾳ ἡ ζωὴ καὶ ἡ γνώσις. ἡ γὰρ ἀνούσιος ζωὴ καὶ ἄνευ γνώσεως. Patricius et Taylor locum integriorem praestant lacunamque pariter atque cod. A. explent, quocum item in lectione ἀνούσιος congruunt. Quapropter ad eorum exemplum textum refinxi.

(6) A. ἄζωος.

CXC VII.

Omnis anima est essentia vitalis et cognoscendi facultate praedita, et vita essentialis et cognoscendi facultate praedita, et cognitio ut (ut cogn.) essentia et vita, et simul in ipsa *sunt* omnia: ipsa essentialis facultas, ipsa vitalis vis, ipsa cognoscendi facultas, et omnia in omnibus, et unumquodque separatim. Si enim est media inter individua et formas illas, quae circa ipsum corpus dividuntur, neque adeo individua est, ut omnia intellectualia, neque adeo dividua, ut ea, quae sunt corpori similia (*vel, quae corporis speciem et formam habent*). Cum igitur in *rebus* corporeis divisae sint essentiae, et vitae, et cognitiones, haec in animabus sunt individue, et unite, et incorporee (incorporaliter), et simul omnia *sunt* propter materiae vacuitatem, et individuitatem, *i. e. partium expertem rationem*. Et cum in intellectualibus omnia per unionem sint, discreta sunt in animabus et divisa. Omnia igitur simul *sunt*, et separatim. Si autem simul, et in uno omnia individua *sunt*, alia per alia mutuo pervadunt, et si separatim, rursus inconfuse divisa sunt, ita ut et per se *sit* unumquodque et omnia in omnibus. Etenim in ipsa essentia et vita (est) et cognitio. Neque enim omnis *anima* se ipsam cognoscet, siquidem essentia (ipsius animae) et vitâ et cognitione privata, esset per se; et in vitâ (animae) est et essentia et cognitio. Nam essentiâ carens vita et, quae sine cognitione est, materialibus convenit vitis, quae neque se ipsas cognoscere possunt, neque sunt essentiae purae. Et cognitio, quae est experta essentiae et vitâ carens, est ea, quae per se non subsistit. Omnis enim cognitio et viventis est et illius, quod essentiam per se sortitum est.

CXC VIII.

Omne, quod temporis est particeps, semper vero mo-

(7) Ita cod. A. Edit. *obvia* vitiose et corrigi voluit Portus.

(8) Edit. et A. *et*.

τρεῖται· διότι μὲν γὰρ χρόνου μετέχει, μέτρου καὶ ὅρου χρόνου μετεῖληφεν¹ ἢ κίνησις, καὶ κατὰ ἄριθμόν πορεύεται· διότι δὲ ἄσι κινεῖται, καὶ τὸ ἄσι τοῦτο οὐκ αἰώνιον² ἐστίν, ἀλλὰ χρονικόν; ἀνάγκη χρῆσθαι³ περιόδοις. ἡ μὲν γὰρ κίνησις μεταβολή τις ἐστίν ὅφ' ἑτέρων εἰς ἕτερα. Τὰ δὲ ὄντα ὥρισται καὶ τοῖς⁴ πλήθεσι καὶ τοῖς μεγέθεσι. τούτων δὲ ὥρισμένων, οὔτε κατ' εὐθείαν ἄπειρον ἢ μετάβασίς ἐστίν, οὔτε τὸ ἄσι κινούμενον πεπερασμένως μεταβαίνειν δυνατόν. ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἄρα ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἦξει τὸ ἄσι κινούμενον, ὥστε ποιῆσαι περίοδον.

ρζθ'.⁵

Πᾶσα ψυχὴ ἐγκόσμιος περιόδοις χρῆται τῆς οἰκείας ζωῆς καὶ ἀποκαταστάσεσιν. εἰ γὰρ ὑπὸ⁶ χρόνου μετρεῖται, καὶ μεταβατικῶς ἐνεργεῖ, καὶ ἐστίν αὐτῆς ἰδίᾳ κίνησις⁷. πᾶν δὲ τὸ κινούμενον καὶ χρόνου μετέχον, ἰδίον ὄν, χρῆται περιόδοις, καὶ περιοδικῶς ἀνακυκλεῖται, καὶ ἀποκαθίσταται ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ αὐτὰ δῆλον ὅτι⁸. Καὶ πᾶσα ψυχὴ ἐγκόσμιος κίνησιν ἔχουσα, καὶ ἐνεργοῦσα κατὰ χρόνον, περιόδοις τε τῶν κινήσεων ἔξει καὶ ἀποκαταστάσεις⁹. πῶσα γὰρ περίοδος τῶν ἰδίων ἀποκαταστατικὴ ἐστι.

(1) Ita cod. A. Ed. et Taylor: διότι μὲν γὰρ χρόνον μετρεῖται, καὶ ὅρου καὶ μέτρου μετεῖληφεν.

(2) Edit. καὶ τὸ ἄσι τοῦτο αἰώνιον. Sed in illa lectione, quam amplexi sumus, conspirant et cod. A. et cum Patricio Taylor; et vero contextus eam flagitat.

(3) A. χρῆσεται.

(4) A. non habet τοῖς.

(5) Edit. et A. ρζη. Ad haec et proxime praecedentia consule Plotinum p. 766 C. Proclum in Platonis Theolog. IV. 16. p. 209 infr. et V. 10. p. 265. Ad ἀποκαταστάσεως notionem vid. quae supra laudavi ad Olympiodor. in Alcib. p. 215. ad astrologorum illud ἀποκαταστάσεως placitum Ciceron. d. N. D. II. 20; Somn. Scipion. 7. Macrobi. in eum libr. II. 11, et Sext. Empiricum advers. Mathemat. V. 105 ibiq. J. A. Fabric. p. 355.

(6) Edit. ὑπὸ τοῦ χρόνου. Articulum delevi cum A. cf. Annot. 4 ad cap. 193.

(7) Edit. καὶ ἐστίν αὐτῆς ἡ διακίνησις. Cod. A. — αὕτη ἰδίᾳ κίνησις. Hoc cum Patricio recepi. Illud αὐτῆς legisse videtur idem

vetur, periodis mensuratur. Quoniam enim temporis est particeps, mensuram et finem temporis participat ipse modus, et secundum numerum progreditur: quoniam vero semper movetur, et hoc semper non est aeternum, sed temporale, *propterea necesse est hoc* uti periodis. Nam ipse quidem motus est mutatio quaedam ab alteris in altera. Ipsa vero entia finita sunt et multitudinibus et magnitudinibus. His vero definitis, neque per *viam* (lineam) rectam infinita est ipsa transitio, neque fieri potest, ut illud, quod semper movetur, (*alio*) finite transeat. Ab iisdem igitur ad eadem redibit illud, quod semper movetur, ut periodum faciat.

CXCIX.

Omnis anima in mundo versans periodis utitur suae vitae, et in pristinum statum restitutionibus. Si enim a tempore mensuratur, etiam transitive agit, et ipsius est proprius (peculiaris) motus. Omne vero, quod movetur, et quod temporis est particeps, si est aeternum, utitur, periodis, et periodice circumagitur in orbem, et ab iisdem *progrediens*, in eadem profecto (scilicet) *revertens* restituitur. Et omnis anima in mundo versans, motum habens, et agens in tempore, motuum periodos habebit et in pristinum statum restitutiones (*ac reversiones ad idem, unde prius est progressa*). Omnis enim periodus aeternorum in *pristinum locum statumque res* restituendi facultate praedita est.

in libro suo, et sequentia: *Καὶ πᾶσα ψυχὴ ἐγκόσμιος κίνησιν ἔχουσα* confirmant.

(8) Edit. et A. *δηλονότι*. Refinxi ad meliorum librorum rationem. Vid. v. c. Platon. Sympos. p. 195. p. 413 ed. Bekker. et cf. Ast. in Addit. ad Phaedr. ad calc. Reipubl. p. 635 et Stallbaum ad Phileb. p. 102 ibiq. laudd. Ceterum Taylorus in versione omisit.

(9) Edit. *διακαταστάσεις*, correxi ex A. et ita etiam Taylorus. De formâ rariore *ἀποκαταστατικὸς* vid. Annot. nostr. ad Olympiodor. in Platon. Alcib. sect. 4 fin. p. 37.

Πᾶσα ψυχῆς ὁ περίοδος χρόνος μετρεῖται. ἀλλ' ἵ μὲν τῶν ἄλλων⁵ ψυχῶν περίοδος τινι χρόνῳ μετρεῖται, ἥ δὲ τῆς πρώτης ὑπὸ χρόνου μετρουμένης τῷ σύμπαντι χρόνῳ. Εἰ γὰρ πᾶσαι αἱ κινήσεις τὸ πρότερον ἔχουσι καὶ τὸ ὕστερον⁴, καὶ αἱ περίοδοι ἄρα καὶ διὰ τοῦτο χρόνου μετέχουσι. Καὶ τὸ μετροῦν ἀπᾶσας τὰς περιόδους τῶν ψυχῶν χρόνος ἐστίν⁵. ἀλλ' εἰ μὲν αἱ αὐταὶ πασῶν ἦσαν περίοδοι, καὶ περὶ τὰ αὐτὰ, καὶ χρόνος ἂν ἦν⁶ πασῶν ὁ αὐτός. εἰ δὲ ἄλλαι ἄλλων ἀποκαταστάσεις, καὶ χρόνος περιηδικὸς ἄλλος ἄλλων καὶ ἀποκαταστατικός.

Ὅτι μὲν οὖν ἡ πρώτως ὑπὸ χρόνου μετρομένη⁷ ψυχὴ τῷ σύμπαντι χρόνῳ μετρεῖται, δῆλον. Εἰ γὰρ μέτρον ὁ χρόνος κινήσεως ἀπώσεως, τὸ πρώτως κινούμενον ἐστὶ πᾶν τὸ τοῦ χρόνου⁸ μετέχον, καὶ ὑπὸ παντός μεμετρημένον. μὴ γὰρ τὸ πρώτως μετέχον μετρήσας ὁ σύμπας χρόνος, οὐδὲ ἄλλο μετρήσει καθ' ὅλον ἑαυτὸν οὐδέν. Ὅτι δὲ καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ψυχαὶ⁹ μερικωτέροις τοῦ σύμπαντος χρόνου μετροῦνται τισιν¹⁰ μέτροις, φανερόν ἐκ τούτων. Εἰ γὰρ μερικώτεραι τῆς ψυχῆς εἰσι τῆς πρώτως χρόνου μετεχούσης, οὐδὲ χρόνῳ τῷ σύμπαντι τὰς ἑαυτῶν ἐφαρμόσουσι¹¹ περιόδους. Ἀλλ' αἱ πολλαὶ αὐτῶν ἀποκαταστάσεις μέρη ἔσονται μιᾶς περιόδου καὶ ἀποκαταστάσεως, ἣν ἡ χρόνου μετέχουσα πρώτως ἀποκαθίσταται. τῆς γὰρ ἐλάττωτος δυνάμεως ἢ μερικωτέρα μέθεξις· τῆς δὲ μείζονος, ἢ

(1) Edit et A. ρϚϛ'. Proxime de animā primā vid. Aristotel. de Animā II. 4. Plotinūm adv. Gnosticos p. 202 sqq. et Proclum in Platonis Theolog. I. 12. p. 34 sq.

(2) A. ψυχῇ, vitiose. Schw.

(3) A. male ὁ λων.

(4) A. καὶ ὕστερον.

(5) A. περιόδους τῷ χρόνῳ, χρόνος ἐστίν. Taylorus vulgatam retinuit. Recte.

(6) A. ἦν ἂν. Pergit idem: πᾶς ὁ αὐτός.

(7) A. κινουμένη.

(8) Ita A. Edit. πάντως τ. χρ. quod etiam expressit Taylor. Ego tamen illud reposui.

(9) Ita A. Editio et Taylorus: Ὅτι δὲ καὶ πᾶσαι ψυχαί.

(10) Ita cod. A. et ita correxerat Portus. Edit. τισι μέτρον.

CC.

Omnis animae periodus tempore mensuratur. Sed reliquarum quidem animarum periodus aliquo tempore mensuratur: illa vero *periodus animae* primae, quae a tempore mensuratur, universo tempore *mensuratur*. Si enim omnes motus habent prius et posterius, ergo et ipsae periodi et propterea temporis sunt participes. Et illud, quod omnes animarum periodos metitur, est ipsum tempus. Sed si quidem omnium *animarum* eadem essent periodi, et circa *res* easdem *versarentur*, etiam omnium *animarum* idem esset tempus. Si vero *sunt* aliae aliarum *animarum* in *pristinum statum* restitutiones, *est igitur* etiam tempus periodicum aliud aliarum *animarum*, et quod *eas* in *pristinum statum* restituendi facultate praeditum est.

Quod igitur illa anima, quae primo a tempore mensuratur, universo tempore mensuretur, perspicuum est ex iis, quae jam dicta sunt. Si enim ipsum tempus est mensura motus omnis, id, quod primo movetur, erit totius temporis particeps, et ab ipso toto tempore mensurabitur. Si enim ipsum universum tempus non metiatur illud, quod primo particeps est *motus et temporis*, ne aliud quidem quicquam in se toto (ad se totum) metietur. Quod autem etiam omnes reliquae animae quibusdam mensuris ipso universo tempore particularioribus mesurentur, perspicuum est ex his, quae dicta sunt. Si enim sunt animae particulariores illa, quae tempus primo participat, ne tempori quidem universo (*animae*) suas periodos accommodant. Sed ipsarum multae in *pristinum statum* restitutiones partes erunt unius periodi et in *pristinum statum* restitutionis, per quam illa anima, quae temporis est primo particeps, in *pristinum statum* restituitur. Particularior enim communio (*rerum est indicium*) minoris facultatis et potestatis: majoris vero (*potestatis argumentum est ipsa rerum communio*) universalior. Universam igitur

(11) Ita A. et ita solet Proclus in hoc libro. Edit. ἐπαρμόζουσι.

ὀλιγωτέρα. Ὅλον οὖν τὸ χρονικὸν μέτρον κατὰ μίαν ζωὴν αἱ ἄλλαι ψυχαὶ δέχεσθαι οὐ πεφύκασιν. τῆς πρώτης χρόνον μετρουμένης ὑφειμένην ἡ λαχοῦσαι τάξιν.

σα'.²

Πᾶσαι αἱ θεῖαι ψυχαὶ τριπλᾶς ἔχουσιν ἐνεργείας· τὰς μὲν ὡς ψυχαί, τὰς δὲ ὡς νοῦν ὑποδεξάμεναι θεῖον, τὰς δὲ ὡς θεῶν ἐξηρητημέναι. Καὶ προνοοῦσι μὲν τῶν ὅλων ὡς θεοὶ³, γινώσκουσι δὲ τὰ πάντα κατὰ τὴν νοερὰν ζωὴν⁴, κινουσι δὲ τὰ σώματα κατὰ τὴν αὐτοκίνητον ὑπαρξιν. Διότι γὰρ ψυχικῶς⁵ μετέχουσι τῶν ὑπερκειμένων, καὶ εἰσιν οὐ ψυχαὶ ἀπλῶς⁶, ἀλλὰ θεῖαι ψυχαί, τὴν ἀνάλογον τοῖς θεοῖς ἐν τῇ ψυχικῇ πλάτει προσησάμεναι τάξιν, ἐνεργοῦσιν οὐ ψυχικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεῖως, τὴν ἀκρότητα τῆς ἑαυτῶν οὐσίας ἐν-θεοῦ λαχοῦσαι, καὶ διότι νοερὰν ὑπόστασιν ἔχουσι, δεῖ ἢ καὶ ὑπεστροφέναι ταῖς νοεραῖς οὐσίαις τυγχάνουσιν. ἐνεργοῦσιν οὖν οὐ θεῖως μόνον, ἀλλὰ καὶ νοερῶς· τὴν μὲν κατὰ τὸ ἐν τὸ ἐν αὐταῖς· τὴν δὲ κατὰ τὸν νοῦν ιδρύσασαι⁷ ἐνέργειαν. τρίτη δὲ αὐταῖς πάρεστιν ἡ κατὰ τὴν ἰδίαν⁸ ὑπαρξιν ἐνέργεια, κινητική μὲν ὑπάρχουσα τῶν φύσει ἑτεροκινήτων, ζωοποιὸς δὲ τῶν ἐπέεικτον ἐχόντων τὴν ζωὴν. Πάσης γὰρ ψυχῆς τοῦτο ἐστὶ τὸ ἴδιον ἐνέργημα· τὰ δὲ ἄλλα κατὰ μέθεξιν, ὡς τὸ νοεῖν καὶ προνοεῖν.

(1) Ita cod. A. et cum Patricio Taylor. plenius. Ab editione absunt verba τῆς — μετρουμένης.

(2) Edit. et A. σ'. Hujusmodi locorum fontem in Platonis libris supra indicavimus. Vid. v. c. Phaedr. p. 246 sq. p. 40 sq. Bekker. Ex hoc scriptorum genere cf. Plotin. p. 551 sq. Jamblich. in Stobaei Eclog. I. 52. p. 886 sqq. et p. 1056 sqq. Heer. Proclum in Platon. Theolog. IV. 4. 5. p. 186 sqq.

(3) A. ὅλην οἱ θεοί.

(4) In Cod. A. desunt verba κινουσι δὲ τὰ πάντα κατὰ τὴν νοερὰν ζωὴν, nec immerito, ut videtur. Schw. Nec agnoscunt Patricius Tylorussque. Propterea ejeci.

(5) Edit. ψυχικῶς. Nec aliter cod. A. Sed Taylor, haud dubie Patricio duce, ψυχικῶς. Quod recepi, commotus maxime his, quae leguntur initio operis 185: Πᾶσαι μὲν αἱ θεῖαι ψυχαὶ θεοὶ εἰδὶ ψυχικῶς.

temporalem mensuram in una vita reliquae animae suscipere naturaliter non solent, ordinem inferiorem sortitae (eo, quem sortita est anima), quae primitus tempore mensuratur.

CCI.

Omnes divinae animae triplices habent actiones: alias quidem, ut animae, alias vero, ut *animae*, quae divinam mentem susceperunt, alias vero, ut illae, quae ex Diis pendent. Et universis quidem *rebus* provident ut Diis; omnia vero cognoscunt propter intellectualem vitam; corpora vero movent propter per se mobile essentiam. Quoniam enim superiora animaliter (secundum animam) participant, et non simpliciter sunt animae, sed animae divinae, Diis proportionem respondentem ordinem in animali, *id est, animarum latitudine sibi proponentes*, agunt non animaliter tantum (*id est, secundum animae naturam*), sed etiam divine, divinam suae essentiae summitatem sortitae, et quia intellectualem hypostasim habent, propter quam etiam intellectualibus essentis sunt substratae, *et subjectae*. Agunt igitur non divine tantum, sed etiam intellectualiter, alteram actionem (efficacitatem) collocantes (constituentes) secundum Unum, quod in ipsis est; alteram vero secundum intellectum. Tertia vero ipsis *animabus* adest actio, quae propter (secundum) propriam *ipsarum* essentiam *ipsis adest*, quae motrix quidem est *corporum* natura ab altero motorum (*vel, rerum, quae naturaliter ab altero moventur*), vivifica vero, *vitamque procreans* illorum, quae vitam adventitiam habent. Omnis enim animae hoc est proprium opus, cetera vero *sunt* per communionem, ut ipsum videre (intelligere) et providere.

(6) A. καὶ εἶδιν αἱ ψυχὰι οὐ ψυχὰι ἀπλῶς.

(7) Ita cod. A. Edit.: ἰδρύσασαν. Portus ἰδρύσαν. Ego versionem refinxī.

(8) A. ἰδίαν, ut corr. Ed. et ita etiam Taylor. Recepi. Edit. ἰδίαν.

Πᾶσαι ψυχαὶ θεῶν ὁπαδοί, καὶ αἰ ἐπόμεναι θεοῖς, καταδεέστεραι² μὲν εἰσι τῶν θείων· ὑπερήπλονται δὲ τῶν μερικῶν ψυχῶν. αἱ μὲν γὰρ θεῖαι καὶ νοῦ μετέχουσαι³, καὶ θεότητος, διὸ νοεραὶ τε εἰσιν, ἅμα καὶ θεῖαι, τῶν ἄλλων ψυχῶν ἡγεμονοῦσι, καθόσον καὶ οἱ θεοὶ τῶν ὄντων ἀπάντων. αἱ δὲ μερικαὶ⁴ ψυχαὶ καὶ τῆς εἰς νοῦν ἀναρτήσεως παρήρηνται, μὴ δυνάμεναι προσεχῶς τῆς νοερᾶς οὐσίας μετέχειν. Οὐδὲ γὰρ αἱ τῆς νοερᾶς ἐνεργείας ἀπέπιπτον, κατ' οὐσίαν μετέχουσαι τοῦ νοῦ, καθάπερ δέδεικται πρότερον⁵. Μέσαι ἄρα εἰσὶν αἱ αἰ θεοῖς ἐπόμεναι ψυχαί· νοῦν μὲν ὑποδεξάμεναι τέλειον, καὶ ταύτῃ τῶν μερικῶν ὑπερφέρουσai, οὐκέτι δὲ καὶ θείων ἐνάδων ἐξημμέναι. Οὐ γὰρ θείος ἦν ὁ μετεχόμενος ὑπ' αὐτῶν νοῦς.

Παντός τοῦ ψυχικοῦ πλήθους αἱ μὲν θεῖαι ψυχαί, τῇ δυνάμει μείζους οὔσαι τῶν ἄλλων, συνήρηνται κατὰ τὸν ἀριθμόν. αἱ δὲ αἰ ταύταις συνεπόμεναι⁷ καὶ τῇ δυνάμει καὶ τῷ ποσῷ μέσση ἔχουσιν ἐν πάσαις τάξιν. αἱ μὲν μερικαὶ⁸ τῇ μὲν δυνάμει καταδεέστεραι τῶν ἄλλων εἰσιν, εἰς ἀριθμόν δὲ πλείονα προσεληλύθασιν. Αἱ μὲν γὰρ εἰσι τῷ ἐνὶ συγγενέστεραι διὰ τὴν ὑπαρξιν θείαν οὔσαν, αἱ δὲ μέσαι διὰ τὴν νοῦ

(1) Edit. et A. σα. Ad proxima cf. quae in Annot. ad capitis 185 initium posuimus.

(2) Ita correxi cum cod. A. vitiosam lectionem editionis : *Καταδεέστεραν*, nec minus interpunctionem et versionem. Nam in edit. post *ψυχαί* comma erat positum, post *ὁπαδοί* (sic) colon et rursus comma post *θεοῖς*. Nobiscum facit Taylor. Mox ad vocem *ὑπερήπλονται* cf. supra cap. 141. et annot. ad Proclum in Alcibiad. cap. 77. p. 230 ed. nostr.

(3) A. *μετέχουσι*. Vulgatum retinet etiam Taylor.

(4) *μεριζόμεναι* supra scripto *καί*.

(5) A. *τὸ πρότερον*. Tylor laudat cap. 184 (Porto cap. 183).

(6) Edit. et A. σβ.

(7) A. *ἐπόμεναι*. Taylor. vertit : »But those that always follow »*divine souls*« unde conjicio eum cum Patricio legisse *ταύταις* vel *αὐταῖς*. Illud reposui pro *ἐάνταίς*, quod in editione est invito sensu.

(8) A. vitiose : *μετέχουσιν* (sic) ^{νοῦ} *ἐχουσιν ἐν πάσαις τάξεσιν*.

CCII.

Omnes animae Deorum sectatrices, *eorumque famulae*, quamvis Deos semper sequantur, inferiores tamen sunt ipsis divinis *naturis*; explicatae vero sunt supra particulares animas. Nam illae quidem divinae, et Mentis et Deitatis participes *animae*, quoniam et intellectuales sunt, simul et divinae, aliis animabus praesunt, *earumque Duces sunt*, quatenus et ipsi Dii *sunt Duces* omnium entium. Animae vero particulares detractae sunt etiam ex ipsa ex Mente suspensione (*id est, ex ea ratione, qua fit, ut ex mente pendeant*), quia non possunt intellectualis essentiae proxime participes esse. Neque enim ex intellectuali actione exciderent, si per essentiam participes essent ipsius Mentis, ut supra demonstratum est. Mediae sunt igitur animae, quae Deos semper sequuntur; quia Mentem quidem susceperunt perfectam, et ideo sunt particularibus *animabus praestantiores atque superiores*, non tamen etiam ex divinis Unitatibus pendentes. Non enim esset (erat) divina Mens, quae participatur ab ipsis.

CCIII.

Omnis animalis, *id est, animarum* multitudinis (in omni multitudine) illae quidem divinae animae, quae potestate sunt aliis majores, numero sunt contractae. Quae vero has semper comitantur, et potestate et quantitate, medium inter omnes ordinem tenent. Et particulares quidem potestate quidem aliis inferiores sunt, sed in maiorem numerum progrediuntur. Nam aliae quidem arctiore cognitionis vinculo cum Uno conjunguntur propter essentiam (substantiam), quae est divina; mediae vero propter Mentis (*id est, cum Mente*) communionem. Quae vero sunt

ἐν τῶν μενικαῖς. Initio sequentis periodi Taylor legisse videtur: Αἱ μὲν γὰρ θεῖαι εἰσι. Malim: Αἱ μὲν γὰρ πῶται.

μετουσίαν¹, αἱ δὲ ἔσχαται κατὰ τὴν τάξιν, ἀνομοιόδεις κατὰ τὴν οὐσίαν ταῖς τε μέσαις καὶ ταῖς πρώταις². τὰ δὲ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός· ἐν τοῖς αἰδίοις τῶν πορρώτερων³ ἀριθμῶ ἐνικώτερά ἐστι καὶ συνήρηται κατὰ τὸ πληθός. τὲ δὲ πορρώτέρω μᾶλλον πληθύνεται. Αἱ τε οὖν δυνάμεις τῶν ἀνωτέρω μείζους, καὶ τοῦτον ἔχουσι τὸν λόγον πρὸς τὰς δευτέρας, ὅτι τὸ θεῖον πρὸς τὸ νοερόν, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ ψυχικόν, καὶ αἱ ποσότητες τῶν κατωτέρω πλείους. τὸ γὰρ πορρώτερον τοῦ ἐνός πληθός μᾶλλον ἐστι, καὶ τὸ ἐγγύτερον ἥττον.

σδ'.⁴

Πᾶσα θεία ψυχὴ πολλῶν μὲν ἡγεῖται ψυχῶν ἀεὶ θεοῖς ἐπομένων⁵, πλείονων δὲ ἔτι τῶν ποτὲ ταύτην τὴν τάξιν δεχομένων. Θεῖαν μὲν γὰρ⁶ οὐσαν, πάντων ἡγεμονικὴν τάξιν εἰληχέναι δεῖ, καὶ πρωτουργὸν ἐν ταῖς ψυχαῖς. Καὶ γὰρ τὸ θεῖον ἐν πᾶσι τοῖς οὐσιν ἡγεῖται τῶν ὅλων· οὔτε δὲ τῶν ἀεὶ ἐπομένων μόνον ἐκάστην ἄρχειν, οὔτε τῶν ποτὲ μόνον. εἰ μὲν γὰρ τῶν ποτὲ ἐπομένων ἡγοῦτό⁷ τις μόνον, πῶς ἢ συναφὴ ταύταις ἔσται πρὸς τὴν θεῖαν ψυχὴν, πάντη διαφερούσαις, καὶ μήτε τοῦ προσεχῶς μετεχούσαις, μήτε πολλῶν πλέον⁸ θεῶν;

(1) A. in marg. γρ. μεσσιτεῖαν. Non displicet.

(2) A. ταῖς τε πρ. καὶ ταῖς μέσαις. Quod praecedat vocabulum ἀνομοιόδης non est in Lexicis.

(3) A. πορρώτέρω.

(4) Edit. et cod. A. σγ.

(5) A. ἐπομένη. Male.

(6) Edit. δεχομένον * * * μὲν γὰρ οὐσαν πάντων, ἡ γενικὴν τάξιν κτλ. Portus: » acceperunt * * * quidem existentem omnium, vel » generalem, vel generatorem ordinem cet. » Taylorus lacunam ita expleri vult, et ita legi: δεχομένων. εἰ γὰρ θεία, ἡγεμονικὴν πάντων ἡ γεννητικὴν τάξιν κτλ; vertitque: [» For if it is a divine soul] it is necessary that it should be allotted an order » [which is the leader or generator] of all things cet. » Ego secutus sum simpliciorum rationem codicis A. Tantummodo virgulam, quae posita erat post πάντων, rejeci post οὐσαν. Voces ἡγεμονικὴς et πρωτουργὸς similiter jungit Proclus supra cap. 110. p. 162.

ordine ultimae, propter essentiam dissimiles *sunt* et mediis et primis. Quae vero propius accedunt ad Unum, inter ea, quae sunt aeterna, sunt singulariora illis, quae numero sunt remotiora *ab Vno*, et multitudine sunt contracta. Quae vero sunt *ab Vno* remotiora, magis multiplicantur. Ergo superiorum *animarum* potestates *sunt* majores, et eam habent proportionem ad secundas *et inferiores animas*, quam *habet* ipsum divinum ad ipsum intellectuale, et hoc ad animale, *id est, ad id, quod ad animae naturam pertinet*; et ipsae quantitates inferiorum *animarum* sunt numero plures. Quod enim ab Uno remotius est, *illud est magis (vel, major)* multitudo, et quod *Vni* propinquius est, *illud est minus (vel, minor multitudo)*.

CCIV.

Omnis divina anima multis quidem praeest animabus semper Deos sequentibus, longe vero pluribus illis, quae hunc ordinem aliquando acceperunt. Divina enim cum sit, omnium (entium) imperatorium (principalem) ordinem sortiri debet, eumque, qui in animabus primitus operetur. Etenim ipsum divinum in omnibus Entibus praeest *universis (rebus, et eas antecedit)*; neque vero *oportet* tantum unamquamque *principem animam* imperare illis *animabus*, quae *Deos* semper sequuntur, neque illis, quae tantum aliquando *Deos sequuntur*. Nam si illis quidem, quae *Deos* aliquando sequuntur, aliqua *anima* tantum imperet, quomodo *contactus et conjunctio* erit istis *animabus* cum anima divina, prorsus *ab ea* differentibus, et neque Mentem proxime participantibus, neque multo magis, *id est, et multo minus participantibus* Deos?

(7) Edit. *ἡγέτρο*. Portus conjiciebat *ἡγέτραι* vel *ἡγέτρο*. Hoc reposui, et suo etiam in libro legisse videtur Patricius, quantum quidem ex Taylora vers. constat.

(8) Ita A. Edit. *πλέω*.

εἰ δὲ ἡ τῶν αἰεὶ ἐπομένων, πᾶς μέχρις ἡ ἐκείνων ἢ σειρά προῆλθεν; ἔσται γὰρ οὕτως ἔσχατα τὰ νοερά, καὶ ἄγωνα, καὶ τελειοῦν, ἀλλὰ καὶ ἀνάγειν οὐ πεφυκότα. Ἀνάγκη ἄρα πάσης ψυχῆς * θείας πρώτως μὲν ἐξηρητῆσθαι τὰς ἐπομένας ψυχὰς, καὶ κατὰ νοῦν ἐνεργούσας, καὶ εἰς νόας ἀνηγμένας μερικωτέρους τῶν θείων νόων· δευτέρας δὲ, τὰς μερικὰς, καὶ διὰ τούτων μέσων νοῦ μετέχειν καὶ τῆς θείας ζωῆς δυναμένας. διὰ γὰρ τῶν αἰεὶ μετεχόντων τῆς κρείττονος μοίρας, τὰ ποτὲ μετέχοντα τελειοῦται. Καὶ αὖ πάλιν πλείους εἶναι περὶ ἐκάστην ψυχὴν θείαν τὰς ποτὲ ἐπομένας ψυχὰς τῶν αἰεὶ ἐπομένων. ἡ γὰρ τῆς μονάδος δύναμις κατὰ τὴν ὕφεσιν εἰς πληθὺς αἰεὶ πρόεισι, τῇ μὲν δυνάμει λειπόμενον, τῷ δὲ ἀριθμῷ πλεονάζον. ἐπεὶ καὶ ἐκάστη ψυχὴ τῶν αἰεὶ θεοῖς ἐπομένων πλειόνων ἡγεῖται μερικῶν ψυχῶν, μιμουμένη τὴν θείαν ψυχὴν, καὶ πλείους ἀνέλκει ψυχὰς εἰς τὴν πρωτουργὸν μονάδα τῆς ὅλης σειρᾶς. Πᾶσα ἄρα θεία ψυχὴ πολλῶν μὲν ἡγεῖται ψυχῶν, τῶν αἰεὶ θεοῖς ἐπομένων, πλειόνων δὲ ἔτι τῶν ποτὲ τὴν τάξιν ταύτην δεχομένων.

σε'.

Πᾶσα ψυχὴ μερικὴ τοῦτον ἔχει τὸν λόγον πρὸς τὴν ψυχὴν, ὅφ' ἣν τέτακται κατ' οὐσίαν, ὃν τὸ ὄχημα αὐτῆς πρὸς τὸ ἐκείνης ὄχημα. Εἰ γὰρ κατὰ φύσιν ἢ διανομὴ τῶν ὀχη-

(1) Ita cod. A. et ita usus fert in his libris. Edit. εἴπερ δέ. Intervallum, quod h. l. edit. habet, delevi.

(2) Ita A. Edit. μέχρι. Post ἐκείνων in versione Tylor in uncinis adjecit: *alone*. Fortasse Patricius quoque vertit: »ad illas» solummodo.

(3) A. ὁντως. Taylor. cum edit. facit.

(4) A. πάσης τῆς ψυχῆς. Recepi. Nam ita ubivis in his capitibus. Edit. πάσης τῆς ψυχῆς.

(5) Edit. et cod. A. εἰ. Ad rem cf. Stobaei Eclogg. I. 50. p. 762 sqq. et cap. 52. pag. 814. coll. Porphyrii Sentent. VII. VIII. p. 221. Nemes. de natur. homin. cap. 3. p. 125 sqq. De ὀχήματι ψυχῆς vid. quos supra laudavimus ad Proclum in Alcib. cap. 11. p. 33. Adde Stob. Eclogg. ibiq. Jamblich. I. 52. p. 884. De animā universā et mundi itemque de particulari animā consule Plotinum IV. 2. p. 360 sqq. et qui ibidem p. 364 D laudatur, Plato-

Si vero *imperet* illis, quae *Deos* semper sequuntur, quomodo ad illas usque ipsa series *animarum* est (esset) progressa? Sic enim ipsa intellectualia erunt ultima, et infecunda (*atque sterilia*), et (*res aliquas*) perficere, quinetiam producere non poterunt naturaliter. Necesse igitur *est* ex omni anima divina primo quidem pendere animas, quae *Deos* sequuntur, et quae per Mentem agunt, et quae reducuntur ad Mentem particulariores ipsis divinis Mentibus; secundas vero *necesse est esse animas* particulares, et illas, quae per istas medias Mentem et divinam vitam participare possunt. Nam per illa, quae semper participant praestantior sortem, illa, quae *tantum* aliquando participant *praestantior sortem*, perficiuntur. Rursus etiam *necesse est* circa unamquamque divinam animam plures esse animas, quae *Deos* aliquando sequuntur, quam illas, quae *Deos* semper sequuntur. Nam unitatis potestas per submissionem (remissionem) *atque subjectionem* in multitudinem semper progreditur, quae potestate quidem est inferior *ac minor*, numero vero superior *et major*; quoniam etiam unaquaeque anima illarum, quae *Deos* semper sequuntur, pluribus imperat particularibus animabus, imitans divinam animam, et plures attrahit animas ad illam Unitatem, totius *animarum* seriei primam autorem. Omnis igitur divina anima multis quidem imperat animabus, quae *Deos* semper sequuntur, longe vero pluribus illis, quae ordinem istum aliquando accipiunt.

CCV.

Omnis particularis anima eam habet proportionem ad animam, cui subicitur per essentiam, quam *proportionem* habet ipsius vehiculum ad illius vehiculum. Si enim secundum naturam *est* singulis *animabus* ipsa vehiculorem distri-

nem in Timaeo p. 34 sqq. p. 311 sqq. Bipont. p. 31 sqq. Bekkeri; qui locus pro fonte habendus est.

(6) Desunt verba *πρὸς τὴν ψυχὴν* in Cod. A.

(7) A. *φύσιν διανομή.*

μαίτων ἐκάσταις, ἀνάγκη πάσης μερικῆς ψυχῆς ὁχήματι τοῦτον εἶναι τὸν λόγον πρὸς τὸ ὄχημα τῆς ὅλης, ὃ ἔστιν αὐτῆς πρὸς ἐκείνην. ἀλλὰ μὴν ἡ διανομὴ κατὰ φύσιν. τὰ γὰρ πρῶτως μετέχοντα αὐτοφυῶς συνῆπται τοῖς μετεχομένοις. Εἰ οὖν ὡς ἡ θεία πρὸς τὸ θεῖον σῶμα, οὕτως ἡ μερικὴ πρὸς τὸ μερικόν, αὐτῷ τῷ εἶναι ὡς μετεχομένης ἐκατέρως, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀληθές, ὅτι καὶ τὰ ὁχήματα ὡς ταῖς ψυχαῖς τὸν αὐτὸν ἔχει πρὸς ἄλληλα λόγον.

σς' ὁ.

Πᾶσα ψυχὴ μερικὴ κατιέναι τε εἰς γένεσιν ὡς ἐπ' ἄπειρον καὶ ἀνιέναι δύναται ἀπὸ γενέσεως εἰς τὸ ὄν. Εἰ γὰρ ποτὲ μὲν ἔπεται θεοῖς, ποτὲ δὲ ἀποπίπτει τῆς πρὸς τὸ θεῖον ἀνατάσεως, νοῦ τε καὶ ἀνοίας μετέχει, δῆλον δὴ, ὅτι παρὰ μέρος ὡς ἐν τῇ γενέσει γίνεται, καὶ ἐν τοῖς θεοῖς ἔστιν. Οὐδὲ γὰρ, τὸν ἄπειρον οὕσα χρόνον ἐν τοῖς θεοῖς, αὐθις ὅλον τὸν ἐφεξῆς χρόνον ἔσται ἐν τοῖς σώμασι· τὸ γὰρ ἀρχὴν χρονικὴν μὴ ἔχον, οὐδὲ τελευτήν ποτε ἔξει, καὶ τὸ μηδεμίαν ἔχον τελευτήν, ἀνάγκη μηδὲ ἀρχὴν ἔχειν.

Λέγεται ἄρα περιόδους ἐκάστην ποιέσθαι ἀνόδων τε ἐκ τῆς γενέσεως καὶ τῶν εἰς γένεσιν καθόδων, καὶ τοῦτο ἄπαν-

(1) Α. πάσης ψυχῆς.

(2) Α. αὐτῷ εἶναι.

(3) Ita cod. A. cum Patricio, ut ex Taylori versione conjecto. Editio: σχήματα, Portus: figurae. sed vid. initium capitis, et cf. cap. 109. 110 sqq. cf. supra ad Procl. in Alcib. p. 33. Adde Stobaei Eclogg. p. 908, ubi Canterus etiam recte ὁχήματα posuit pro: σχήματα.

(4) Edit. et cod. A. σε. De animarum descensu redituque ad superiora vid. Platon. Phaedrum p. 248 sq. p. 43 sqq. Bekker. Phaedon. cap. 65. p. 90 sqq. Wyttenb. cf. Stallbaumii Prolegg. ad Phileb. p. XXV sq. Plotinum Enn. IV. lib. 8. p. 468 sqq. περὶ τῆς εἰς τὰ σώματα καθόδου τῆς ψυχῆς. Porphyrii fuit liber περὶ ἀνόδου τῆς ψυχῆς, quem de regressu animae dicit Augustinus de civit. Dei cap. 32; cf. Luc. Holstenium de vitâ et scriptis Porphyrii cap. 8. p. 46 ed. Cantabrig. Adde Nemesium de natura homin. I. p. 45 sqq. Matth. II. p. 91 sqq. p. 111 sqq. qui haec placita ad Christianorum rationem exigit. De re plura posui in Mythologia III. p. 424 sqq. ed. alter.

(5) Proclus in Alcib. I. cap. 11. p. 62. ed. nostr. Καὶ δὴ καὶ ἀνθρώπων ψυχαὶ — κατιάσιν εἰς τὸν τῆς γενέσεως τόπον et deinde:

butio, *necesse est omnis particularis animae vehiculo eam esse rationem atque proportionem ad universalis animae vehiculum, quae est ipsius particularis animae ad illam universalem. Atqui secundum naturam fit ista distributio vehiculorum. Quae enim primo (res aliquas) participant, suapte natura conjunguntur cum illis, quae participantur. Si igitur ut anima divina se habet ad divinum corpus, sic etiam particularis anima se habet ad particulare corpus, utraque anima propter ipsum esse participata, ergo (etiam) quod initio dictum est, est verum, quod et ipsa animarum vehicula eandem inter se proportionem habent.*

CCVI.

Omnis anima particularis descendere in generationem in infinitum, et ascendere potest a generatione ad ipsum Ens. Si enim modo quidem Deos sequitur, modo vero excidit ex illa contentione, *qua contendit et studiose fertur ad ipsum divinum numen, et Mentis et amentiae particeps est, perspicuum igitur est, quod per partes (alternis s. vicissim) et in ipsa generatione versatur, et in Diis est (et inter eos degit).* Neque enim si per infinitum tempus est inter Deos, rursus totum sequens tempus erit in corporibus. Quod enim temporale, *id est, temporis principium non habet, ne finem quidem unquam habebit, et id, quod nullum habet finem, necesse est ne principium quidem habere.*

Relinquitur igitur, ut unaquaeque anima periodos faciat et ascensuum ex ipsa generatione et descensuum in

ψυχαι δὲ ἀνθρώπων κατιούσαι καὶ γένεσιν ἑραπτόμεναι — et paucis interjectis : Ὡς περ ἄλλαι ψυχαι — ἐπιφοιτῶσι τῷ θνητῷ τόπῳ. Quos locos si cum h. l. contuleris, intelliges, τὴν γένεσιν esse hanc ipsam vitam hominum mortalium, s. hanc conditionem mortalium: Ἀλὶβὶ γένεσις est, *natura humana. Hinc γένεσις ἀνάγκη* ap. Porphy. de Abstin. I. 41. p. 69, ubi confer Rhoerii annot.

(6) Παρὰ μέρος per partes Portus. Proprie: *alternis*. Vid. Budaei Comm. L. gr. p. 240. p. 296 sq. ed. Basil. 1530. cf. Viger. de Idiotism. p. 650 coll. p. 107 sq.

στον εἶναι διὰ τὸν ἄπειρον χρόνον. ἐκάστη ἄρα ψυχὴ μερικὴ κατιέναι τε ἐπ' ἄπειρον δύναται καὶ ἀνίεναι. Καὶ τοῦτο οὐ μὴ παύσεται περὶ ἀπάσας τὸ πάθημα γενόμενον¹.

σς'.²

Πάσης μερικῆς³ ψυχῆς τὸ ὄχημα ἀπὸ αἰτίας ἀκινήτου δημιουργηται. Εἰ γὰρ αἰδιῶς ἐξήρηται τῆς χρωμένης⁴ αὐτῷ ψυχῆς, καὶ συμφυῶς ἀμετάβλητον ὃν κατ' οὐσίαν, ἀπ' αἰτίας ἀκινήτου τὴν ὑπόστασιν ἔλαχε. Τὸ γὰρ ἐκ κινουμένων αἰτίων γεγονὸς μεταβάλλει πᾶν κατὰ τὴν οὐσίαν. ἀλλὰ μὴν πᾶσα ψυχὴ αἰδιον ἔχει σῶμα, τὸ πρῶτως αὐτῆς μετέχον ὥστε καὶ ἡ μερικὴ ψυχὴ καὶ τὸ αἷτιον ἄρα τοῦ ὀχήματος αὐτῆς ἀκινήτων ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο ὑπερκόσμιον⁵.

ση'.⁶

Πάσης μερικῆς ψυχῆς τὸ ὄχημα αὐλὸν ἐστὶ, καὶ ἰδιαίρετον κατ' οὐσίαν, καὶ ἀπαθές. Εἰ γὰρ ἐξ ἀκινήτου προήλθε δημιουργίας καὶ ἐστὶν αἰδιον, αὐλον ὑπόστασιν ἔχει καὶ ἀπαθῆ. Τὰ γὰρ πάσχειν κατὰ τὴν οὐσίαν πεφυκότα, καὶ μεταβάλλειν, τὰ ἐνυλὰ πάντα ἐστὶ, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα τῶν

(1) Tylorus minus accurate: »And this never ceases to be » the case with all of them. « Utitur Platónico vocabulo Proclus (vid. v. c. de Legg. VI. p. 777. p. 461 Bekker.) quo deteriorum harum animarum conditionem explicet. Etiam in cosmogoniā fabulosā Plato in Sympos. XV. 4. memorat παλαιὸν πάθος. Pro eo alii ἀρχαῖον πάθος. An anima pati queat, quaerit Porphyrius in Sententiis. XXII. p. 227 sq. De vicissitudinibus et sorte animarum vid. eundem ap. Stob. in Eclogg. I. 52. p. 1014 sqq. Hermes ap. Stob. p. 1002: ψυχὴ γὰρ μηδὲν ἐπιγινούσα τῶν ὄντων, μηδὲ τὴν τούτων φύσιν μηδὲ τὸ ἀγαθόν, τυφλώττουσα δὲ ἐπιτινάσσει τοῖς σωματικαῖς πάθεσσι καὶ κακοδαίμων ἀγνοήσασα ἑαυτὴν δουλεύσει σώμασι ἁλλοκότοις καὶ μοχθηροῖς. Singulari sensu πάθημα usurpavit Plato in Phaedone, de quo vid. Wyttenb. p. 203.

(2) Edit. et A. σς.

(3) Ita eod. A. probante Schweighausero. Edit. Πάσης τῆς μερικῆς ψυχῆς.

(4) Edit. τοῖς χρωμένοις. Ego exhibui lectionem codicis A., quae eadem Schweighausero placet, et quam Tylorus etiam necessariam iudicat. Sed cum iisdem viris doctis nec minus necessariam censi lectionem ἐξήρηται, pro ἐξήρηται editionis, eodem cod. A. adstipulante. Tu vid. proxima et cf. caput sequens.

generationem, et *necesse est* hoc indesinens esse, *nunquam desinere*, *nunquam cessare*, propter ipsam infinitum tempus. Ergo unaquaeque anima particularis in infinitum et descendere et ascendere potest. Et haec passio non desinet circa omnes animas esse. *Pro, et hoc singulis, omnibus, ac universis animabus accidere nunquam desinet.*

CCVII.

Omnis particularis animae vehiculum ab immobili causa fabricatum est. Si enim (hoc vehiculum) aeternae ab animâ, quae ipso utitur, et per naturae cognationem (*et cohaerentiam*) est immutabile propter essentiam, ab immobili causa suam hypostasim atque naturam est sortitum. Quod enim factum est à causis, quae moventur, illud omne mutatur propter (secundum) essentiam. Veruntamen omnis anima aeternum habet corpus, quod eam primo participavit. Quamobrem et particularis anima, ergo et ipsius animae vehiculi causa est immobilis, et propterea *est* supermundana.

CCVIII.

Omnis particularis animae vehiculum est immateriale, et individuum propter suam essentiam (divisionis expers secundum essentiam) et affectionis expers (impatibile). Si enim ex immobili fabricatione prodiit et est aeternum, hypostasim atque naturam immaterialem et affectionis expertem habet. Quae enim propter suam essentiam pati, (*variisque perturbationibus affici*) naturaliter solent et commutari, (haec) materialia omnia sunt, et aliter

(5) Taylorus conjicit: ὥστε καὶ τὸ αἴτιον τῆς μερικῆς ψυχῆς, καὶ ἄρα τοῦ ὀχήματος αὐτῆς, vertitque: » Hence, the cause of a partial soul, and therefore of its vehicle, is immoveable, and on » this account supermundane.« Quid Patricius legerit, non memorat. Ego sine libris mutare nolui. Portus post verba: » particularis animae « interposuerat: *est aeterna. Delevi.*

(6) Edit. et A. 55.

(7) Verba καὶ μεταβάλλειν τὰ ἐννύα — ἐστὶ neglexerat Aemi Portus in versione. Ad rem cf. Plotin. p. 305 sqq. et Porphyri. Sententt. XIX. p. 225 sq.

κινουμένων αἰτίων ἐξήρηται. διὸ καὶ μεταβολὴν ἐπιδέχεται παντοίαν, συγκινούμενα ταῖς ἑαυτῶν ἀρχικαῖς αἰτίαις. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι καὶ ἀδιαίρετον, δῆλον. τὸ γὰρ διαιρούμενον πᾶν ταύτῃ φθίρεται, ἢ διαίρεται, τοῦ τε ὅλου καὶ τῆς συνεχείας ἀπιστάμενον εἰ οὐκ ἀμετάβλητον κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ ἀπαθές, ἀδιαίρετον ἂν εἴη.

σθ'.

Πάσης μερικῆς ψυχῆς τὸ ὄχημα κάτεισι μὲν προσθέσει χιτῶνων ὡς ἐνυλοτέρων, συνάγεται δὲ τῇ ψυχῇ δι' ἀφαιρέσεως παντός τοῦ ἐνύλου καὶ τῆς εἰς τὸ οἰκεῖον εἶδος ἀναδρομῆς, ἀνάλογον τῇ χρωμένῃ ψυχῇ. Καὶ γὰρ ἐκείνη κάτεισι μὲν ἁλόγως, ἁλόγους ὡς προσλαβοῦσα ζωάς, ἄνεισι δὲ ἀποσκευασαμένη πάσας τὰς γενεσιουργοὺς δυνάμεις, ὥς ἐν τῇ καθόδῳ περιεβάλετο καὶ γενομένη * * * * μίμνεται τὰς ζωάς τῶν χρωμένων ψυχῶν, καὶ συγκινεῖται κινουμέναις αὐταῖς πανταχοῦ. καὶ τῶν μὲν τὰς νοήσεις ἀπεικονίζονται ταῖς ἑαυτῶν περιφοραῖς, τῶν δὲ τὰς ἀποπτώσεις ταῖς εἰς τὴν γένεσιν ὁποαῖς, τῶν δὲ τὰς καθάρσεις ταῖς εἰς τὸ ἄνυλον περιαγωγαῖς.

(1) Edit. et A. σθ'

(2) Edit. vitiose χειρόνων. Illud exhibet cod. A. et plane ita Taylor, haud dubie ex Patricii interpretatione. Vertit enim: »with the addition of more material vestments.« Fons locutionis in Platonis Gorgia p. 523. p. 164 Bekker: πολλοὶ οὖν, ἡ δ' ὅς, ψυχὰς πονηρὰς ἔχοντες ἡμυφισμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ κτλ. Proclus in Alcib. cap. 48. p. 138 ed. nostr.: διὸ καὶ ὁ Πλάτων ἐσχατον χιτῶνα ἀπεκάλει τῶν ψυχῶν τὴν φιλοτιμίαν, ubi vid. Annot. adde Nemesium de natura homin. cap. 3. p. 129. Matth. Plures scriptorum locos congressi in annot. ad Plotin. de pulcrit. p. 504 sq. ubi haec quoque Procli verba adhibui. Causas hujus loci universi ex priscis religionibus repetii in Mythologia, Vol. III. p. 431 sqq. p. 514 sqq.

(5) A. ἁλόγως absque commate, recte. Videtur ἁλόγους legendum. ἁλογοὶ ζωαὶ sunt adfectiones rationi adversantes. Schw. Ego junxi has lectiones, quod etiam Taylorus fecit, vertens: »— descends irrationally, assuming irrational lives.« unde suspicor Patricium suo in libro manuscripto utramque vocem legisse.

(4) A. περιλάβω. In verbis καὶ γενομένη subito desinit Codex Argentoratensis. Schw. Edit. περιβάλλον. Scripsi περιβάλετο, quod etiam Taylorus secutus videtur, cum vertit: »with which it was investet« et fortasse hoc ipsum suo in codice legit Patricius. De verbo ἀποσκηναίεσθαι dixi supra ad Proclum in Alcib. p. 38 sq. et de καθάρσει ad Plotin. de pulcrit. p. CVII. sqq. et 277 sq. p. 290. Cf. Porphyrii Sententt. cap. XXXIV. p. 255 sqq.

alias *sese* habentia pendent ex causis, quae moventur. Quamobrem etiam *haec* omnigenam mutationem admittunt, quia cum suis principalibus causis moventur. Verum etiam quod *omnis animae particularis vehiculum sit* individuum (divisioni non obnoxium), perspicuum est. Omne enim, quod dividitur, eatenus corrumpitur, quatenus dividitur, quoniam à Toto et a cohaerentia (continuitate) deficit *ac recedit*. Si igitur *hoc vehiculum est* immutabile et affectionis expers propter suam essentiam, individuum (*igitur*) erit.

CCIX.

Omnis particularis animae vehiculum descendit quidem additione tunicarum (vestimentorum) magis materialium, *vel, quae majorem materiae copiam habent*, cum anima vero cogitur *atque congregatur* per ablationem omnis rei materialis et *per recursionem ac reversionem* ad suam formam, ea proportionem, quae respondeat animae (illo vehiculo) utenti. Et enim illa descendit quidem sine ratione irrationales vitas assumens; ascendit vero abjectis (ac depositis) omnibus generationis effectricibus facultatibus, quas (ipsa) in descensu sibi circumdederat et quum accessit (facta est) * * * imitatur vitas animarum, quae *talibus vehiculis* utuntur, et una cum ipsis ubique movetur, quum moventur. Et aliarum quidem intelligentias effingunt *ac exprimunt* per suas circumvectiones, aliarum vero casus per *sua momenta et inclinationes*, quibus inclinantur et feruntur in ipsam generationem, aliarum vero purgationes et *lustrationes effingunt atque repraesentant* per circumductiones in illud, quod est immateriatum.

(5) Eadem lacuna in Patricii libro est. Taylorus ex conjectura ita explere studet: *καθὰ* (ita enim voluisse videtur) *ἀναρᾶται εἰς τὴν αὐτῆς ἀρχαίαν φύσιν, τὸ γὰρ ὄχημα*, vertens: »and becoming » [pure. returus to the pristine condition of its nature. For the » vehicle] imitates the lives of the souls that use it cet. « Ego manum abstineo, eoque minus dixerim, quid scriptum fuerit a Proclo, quod post Verborum Singularia: *μυεῖται — συννεύεται* deinceps sequitur Pluralis: *ἀπεικονίζονται*.

Διότι γὰρ αὐτῷ τῷ εἶναι τὰς ψυχὰς ὁ ζῶντις παρ' αὐτῶν, καὶ ἔστι συμφυῆς ἐκείναις, παντοίως συμβάλλει ταῖς ἐκείνων ἐτεργείαις, καὶ συνέπεται πάντῃ, παθαινόμεναις τε συμπάσχει, καὶ κεκαθαρμέναις συναποκαθίσταται², καὶ ἀναγομέναις συνεπαίρεται, τῆς ἑαυτῶν³ ἐφιεμένη τελειότητος. πᾶν γὰρ τελειοῦται τῆς οἰκείας ὁλότητος τυχόν.

σί'.⁴

Πᾶν ψυχῆς ὄχημα συμφυῆς, καὶ σχῆμα τὸ αὐτὸ ἀεὶ καὶ μέγεθος ἔχει, μείζον δὲ καὶ ἑλαττον ὁρᾶται καὶ ἀνομοιόσχημον⁵, δι' ἄλλων σωμάτων προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις. Εἰ γὰρ ἐξ αἰτίας ἀκινήτου τὴν οὐσίαν ἔχει, δῆλον δὴ ὅτι καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος αὐτῷ παρὰ τῆς αἰτίας ἀφώρισται, καὶ ἔστιν ἀμετάβλητον καὶ ἀνεξέλλακτον ἐκάτερον. Ἀλλὰ μὴν ἄλλοτε ἄλλοιον φαντάζεται⁶, καὶ μείζον, καὶ ἑλασσον. Δι' ἄλλα ἄρα σώματα, ἀπὸ τῶν ἑλκικῶν στοιχείων προστιθέμενα καὶ ἀνθις ἀφαιρούμενα, τοιόνδε ἢ τοιόνδε καὶ τοσόνδε φαίνεται.

δια'.⁷

Πᾶσα μερικὴ ψυχὴ, κατιοῦσα εἰς γένεσιν, ὅλη κάτεισι⁸.

(1) Tylorus conjicit: τῶν ψυχῶν, vertens » For because it is » vivified by the very essence of souls. « Sed quod proxime legitur συμφυῆς, non potest pertinere ad τὸ ὄχημα. Debebat συμφυῆς. Proinde etiam h. l. manum abstinco, nec magis mutare volo Porti versionem, licet et ipsa mihi parum satisfaciat.

(2) Verbum συναποκαθίστημι non est in Lexicis. Ego suspicor scripsisse Proclum: συναποκαθαίρεται, simul purgatur, siquidem scriptum fuerit καθαιρούμεναις. Nunc vulgatam non tentaverim.

(3) Tylorus et sensum poscere dicit et vero etiam Patricii versionem, ut legamus ἑαυτῆς. Vertit autem: » and aspires after its own perfection. «

(4) Edit. σθ.

(5) Edit. ἀνομοιόσχημον. Correxī. Ceterum hoc vocabulum addatur Lexicis.

(6) φαντάζεται, apparet. Verbum Platonium, sed idem multorum imitationibus frequentatum. Gregorius Nazianz. in laud. Basilii p. 81 ed. Basil: καὶ ὅσα πλέον αὐτοῖς τὸ κάλλος φαντάζεται. Alia collegi ad Plotin. de pulcrit. p. 135 sqq. Hoc loco, ut alibi saepius, respondet ei verbo φαίνεται.

(7) Edit. σί.

(8) De animae descensu in corpora alii alia tradiderunt. Nec ipsi Platonici inter se consensere. (Vid. Stobaei Eclogg. I. cap. 5a. p. 902 sqq. p. 908 sqq. et cf. Wyttenb. ad Platonis Phaedon.

Quoniam enim propter ipsum Esse ipsas animas vivificat per ipsas *purgationes*, et cum illis cognatione conjungitur, *ideo* variis modis confert ad illarum *animarum* actiones, et in omnes partes comitatur *eas*, et quum illae patiuntur *aliquid mali*, simul patitur *et iisdem affectionibus afficitur*, quibus illae, et cum ipsis *jam* purgatis, *lastratis et expiatis* simul restituitur *in saum pristinum statum*, et quum illae in altum feruntur, simul extollitur, ipsarum perfectionem expetens. Omne enim perficitur, quum suam integritatem assequitur.

CCX.

Omne vehiculum animae cognatum, et figuram et magnitudinem eandem semper habet. Majus vero et minus et dissimili figura praeditum cernitur, propter aliorum corporum additiones et ablationes. Si enim a causa immobili suam essentiam habet, perspicuum igitur est, quod et ipsa figura et ipsa magnitudo a causa ipsi est definita, et utrumque est immutabile et invariabile. Sed tamen alias aliud et varium per imaginationem videtur, et majus et minus putatur. Ergo propter alia corpora, a materialibus (*vel, materiatis, aut materiam suppeditantibus*) elementis addita et rursus ablata, tale vel tale et tantum videtur ac apparet.

CCXI.

Omnis particularis anima, descendens in generationem,

p. 210 sqq.) In quo dissensu fuit etiam illud, quod alii animam contendebant totam descendere, alii negabant. Hermias commentar. in Platonis Phaedr. cap. 28. p. 147. Ast. λάβοις δ' ἂν ἐντεῦθεν, ὅτι κατὰ Πλάτωνα πᾶσα κάτεισιν ἡ ψυχὴ, — καὶ οὐχ ὡς φησι Πλωτῖνος, τὸ μὲν αὐτῆς κάτεισι, τὸ δὲ μένει ἄνω. Vides igitur, hac in re Platonem inter atque Plotinum non convenisse. Tu confer Plotin. p. 476 A. et passim. Cum Platone autem facit Proclus, ut ex hoc ipso loco intelligitur. Contra Damascius Plotini sententiam erat amplexus. Ita enim ille in commentario mscr. in Platonis Parmenidem in cod. Monac. fol. 308 vers. ὥστε ἀληθινός ὁ Πλωτίνου λόγος ὡς οὐ πᾶσα κάτεισι ἡ ψυχὴ κτλ. Etiam Jamblichus ἐν τῷ περὶ ψυχῆς μεταναστάσεως ἀπὸ σώματος unum genus animarum posuerat: ὁπερ καὶ κατιὸν εἰς γένεσιν, ὁμῶς οὐ κάτεισιν, ut ibid. pro- dit Damascius fol. 311 vers.

καὶ οὐ τὸ μὲν αὐτῆς ἄνω μένει, τὸ δὲ κάτεισιν. Εἰ γὰρ τι μένοι τῆς ψυχῆς ἐν τῷ νοητῷ, ἢ ἀμεταβάτως νοήσει ἀεὶ ἢ μεταβατικῶς. ἀλλ' εἰ μὲν ἀμεταβάτως, νοῦς ἔσται, καὶ οὐ μέρος ψυχῆς, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ προσεχὼς νοῦ μετέχουσα¹. τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Εἰ δὲ μεταβατικῶς, ἐκ τοῦ ἀεὶ νοοῦντος καὶ τοῦ ποτὲ νοοῦντος² μία οὐσία ἔσται. ἀλλ' ἀδύνατον. ταῦτα γὰρ ἀεὶ διαφέρει, ὡς δέδεικται, πρὸς τὸ καὶ ἄτοπον εἶναι, τὸ τῆς ψυχῆς ἀκρότατον, ἀεὶ τέλειον ὄν, μὴ κρατεῖν τῶν ἄλλων δυνάμεων, κακείνας τελείας³ ποιεῖν. Πᾶσα ἄρα μερικὴ ψυχὴ⁴ ὅλη κάτεισιν.

Τέλος.

(1) Hoc est, non per animas geniorum, vel per animas divinas. Taylor.

(2) Ex Patricii versione locum integrandum esse dicit Taylor legendumque: καὶ τοῦ ποτὲ νοοῦντος. Ego scripsi καὶ τ. π. ν.

(3) Edit. κακείνα τελεία. Emendavi cum Porto et Taylora.

(4) Edit. πᾶσα ἄρα ψυχὴ κάτεισιν. Supplevi locum ex initio capitis. Mecum facit Taylor atque sic legendum esse vidit etiam Portus cum παραφράζει: » Omnis igitur anima descendit in generationem totaque descendit.«

tota descendit. Neque pars quidem ipsius supra manet, pars vero descendit. Nam si qua *pars* animae maneat in ipso mente percepto (intelligibili) vel intransitive mente (intelliget) percipiet semper vel transitive (*res vel sine transitione ad alia vel per transitionem ad alia percipiet atque cognoscet*). Sed si quidem intransitive *res mente percipiat* (intelliget), Mens erit, et non animae pars, et anima Mentem proxime participans erit, *id est, participabit*. Hoc autem est impossibile. Si vero transitive, ex eo, quod semper intelligit, et ex eo, quod aliquando intelligit, una essentia erit *conflata*. Sed *hoc est* impossibile. Haec enim semper *inter se* differunt, ut demonstratum est. Praeterea vero absurdum etiam est, *si dicas* illud, quod in anima summum est, et quod semper est perfectum, non imperare ceteris animae facultatibus aliisque potestatibus, et illas perfectas facere. Omnis igitur particularis anima tota descendit.

Epimetrum

Variae Lectionis et Annotationis.

Ad pag. 2. ed. nostr.

Cod. H. (Hamburgensis Holstenianus): Τοῦ σοφωτά-
του Προκλου (sic) στοιχείωσις θεολογική.

(De hoc libro mscr. cf. Prooem. nostrum §. 2. prae-
cipue not. 4.)

Cod. L. a. (Leidensis, Isaaci Vossii, Nr. 7). Προκλου
διαδόχου στοιχείωσις θεολογική.

Cod. L. b. (Leidensis, Rutgersii, Nr. 59.) Προκλου
τοῦ Πλατωνικοῦ φιλοσόφου θεολογική στοιχείωσις κε-
φάλαια σιά.

Κεφ. α'. Cod. H. et L. a. lin. 1. πᾶν τὸ πλῆθος, omis-
so πη. L. b. πᾶν πλῆθος-πῆ.

1. 1. 2. — H. μηδαμῇ μετέχει. L. a. μετέχει μηδαμῇ. L. b.
μετέχει μηδαμοῦ.

1. 2. — H. τὸ ὅλον ἔσται ἐν.

1. 3. — H. καὶ ἐκ τούτων ἕκαστον πλῆθος. L. a et L. b.
ἐκ τινων.

1. 6. — H. καθ' ὅλου pro καθ' ὅλον, sed v in eo cod. scri-
ptum saepe v.

1. 6. — H. καθ' ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ et ita quoque L. b.
sed L. a. ut Portus.

P. 4 ed. nostr. H. πᾶν ἄρα πλήρης μετέχει πη τοῦ ἐνός. L. a.
πλήρης. L. b. πλῆθος.

— β' 1. 1. L. b. (T)οῦ μετέχοντος ἐνός.

— — 1. 2. in H. omissa haec: (μετέχει γάρ — παρὰ τὸ ἐν,
tum πέπονθεν.

— — 1. 3. L. a. ἀλλ' ὅτι.

— — 1. 4. H. μόνον ἐστὶ τὸ ἐν.

— — 1. 5. L. b. καὶ εἰ pro καὶ οὐ.

— — 1. 6. 7. H. L. a. L. b. καὶ ἐν ἐστι καὶ οὐχ ἐν, u Ar-
gent. h. l. et Edit. in capitis init. et in fine.

— γ' 1. 3. H. et L. a. καθ' αὐτὸ συνιόντι. L. b. ut edit.
nostra.

P. 4. γ'. 1. 2. L. a. πάσχοι. L. b. πάσχει.

— — 1. 3. 4. H. L. a. et L. b. plane uti ex cod. A. emendavimus sine lacunae indicio. Contra Patricii codex cum cod. Porti congruere videtur. Ita enim Taylorus: » But if they become one from nothing, i. e. » from the privation of *the one*, since a certain » one is ingenerated in them, *the one itself* is prior » to them. [And this ingenerated one must be derived from *the one itself*. Every thing, therefore, » which becomes one, becomes so through the participation of *the one* etc.] « Ita enim lacunam, cujus indicium codex certe Porti habet, explere studuit. At meliores libri nostram lectionem confirmant.

— δ' 1. 1. H. αὐτοῦ ἐνός, superscripto ο.

— -- 1. 2. H. et L. a. ἄν ποι. L. b. ἄν πη.

— — 1. 10. Lacunam, cujus indicium habet ed. Porti itemque nostra, Taylor. ita explet: » Every thing, therefore, which is united is different from the one » itself. « Proinde sola conclusio h. l. deesse videatur.

6 et 8. ε'. lin. ult. et lin. 1. H. ἀλλὰ ἀδύνατον εἶναι τὸ πλήθος.

8 ε'. 1. 2. H. εἰ δὲ μὴ, ut cod. A.

— — 1. 4. H. πολλά ἐστιν, ut cod. A.

— — 1. 21. H. οὐκ ἀντίμηται (sic) ἀλλήλοις pro οὐκ ἀντικεῖται ἀλλ.

10 ε'. In cod. H. abest etiam inscriptio περὶ ἐνάδος.

— — 1. 1. L. a. ἐξηγούμενον.

— — 1. 3. H. et L. a. τούτων ut cod. A.

— — 1. 8 sqq. Ab cod. H. absunt verba Εἰ γὰρ — ἐξ ἐνάδων ut ab A. Contra Taylor. haec omnia agnoscit. Extrema ita explet: » And thus we have discovered what we proposed at first, [viz. that every » multitude consists either of things united, or of » unities.] «

— ζ' Ab H. et L. a. abest inscriptio: περὶ παραγ. κτλ.

— — lin. 1. H. et L. a. πρακτικόν ut A. et sic quoque in sqq.

12. ζ'. 1. 3. H. Ἀλλ' εἰ μὲν ἄγονον omissio εἶη, ut A.

— — 1. 5. H. εἰ καὶ αὐτὸ (omisso δὲ) πρακτικόν ἐστιν ἄλλου, ut A.

— — 1. 6. H. ἴσον ἐν ἑαυτοῖς, ut A.

— — 1. 8. H. καὶ οὐδὲν ἄλλο ἄλλου κρ.

— — 1. 13. H. παράγον, ut A. sed ille μοχ ἔσται ποτὲ τὸ παραγόν.

— — 1. 19. H. δύναται εἰπεῖν, ut A.

— — 1. 20. Taylor. » And if this be the case it will also

» make itself more powerful « et in not: » For *ἐαυ-*
» *τῷ* here is necessary to read *ἐαυτό.* « Hoc ipsum
in textu posui ex cod. A.

- P. 14. — l. 1 et 2. cod. H. plane ita ut ego ex cod. A. correxi.
— η'. Inscriptio *περὶ τοῦ πρώτου κτλ.* abest a cod. H. et L. a.
— — l. 1. H. *πάντων ὁπωσούν*, ut A.
— — l. 2. L. b. *τὸ πρῶτον ἀγαθόν.*
— — l. 5. H. *καὶ τοῦτο τὸ ὄν*, ut reposui ex A. Idem
H. proxime, *εἴη τᾶγαθοῦ*, et *μοχ καὶ τὸ μὲν ἄλλο*,
ut A., et *ἔστω pro ἔσται*, ut idem, nec aliter in
reliquis hujus paginae.
16. — l. 1. H. *συνοῦσα*, plane ut A. Taylor. in vulgatâ
acquievit: » will by its own *essence* diminish the
» good. «
- θ'. Inscriptio *περὶ αὐτάρκους* abest a codd. H. et L. a.
Taylorus contra vertit. Proinde etiam Patricius vi-
detur vertisse.
- — l. 2 et 3. H. et L. a. *ἀλλ' εἰς ἄλλην αἰτίαν ἀνερ-
τημένον τὴν τῆς τελειότητος οὐσίαν.* Contra Taylor.
vulgatam exhibet: » but has the *cause* of its per-
» fection suspended from another cause. «
- — l. 4. H. *καὶ τὸ μὲν ἐαυτῷ παρεκτικόν*, ut ex cod.
A. textum emendavimus. Taylorus, ex conjectura
supplens *ἀφ' ἐαυτοῦ*, vertit: » and one thing supplies
» well-being *from itself.* « Praestat lectio codicum,
quam dedimus.
- — l. 10. H. *Ἐπεὶ οὖν καὶ ὅμοιον*, ut A. Taylor. hunc
locum impeditum ita vertit ac supplet: » For since
that which is sufficient to itself is both similar and
» diminished, it is more similar to *the good itself*
» [than that which is not self-sufficient]. It is di-
» minished indeed through participating of *the good*,
(Legit igitur, ut videtur, cum Patricio: *τῷ μετ-
έχειν τοῦ ἀγαθοῦ.* Cod. H. in vulgata perseverat)
» and because it is not primarily *the good.* Yet it
» is in certain respect allied to it, so far as it is
» able to possess good from itself. But to partici-
» pate, and to participate through another, are more
» remote from that which is primarily good, and
» which is nothing else than good. «
- θ'. l. 14. H. *καθόσον παρ' ἐαυτῷ*, ut cod. A. (Not.
Quando ex antecedentibus satis apparet, in pluri-
mis lectionibus convenire inter codicem A. et cod.
H. deinceps eas lectiones codicis H. ut plurimum

omittemus, quas ex cod. A. vel in textum nostrum recepimus vel in annotatione enotavimus. Enotavimus autem omnes.)

- P. 18. 6. l. 6. H. τὸ αὐτὰρ αὐτὸς πεπληρωμενον (sic) ἑαυτὸ.
 — α'. In codd. H. et L. a. nulla capitis inscriptio.
 — — l. 4. L. a. et H. ἡ τῆς αἰτίας προϋπόστασις, ut ex cod. A. dedimus. Taylorus Porti lectionem expressit.
 — — l. 15. H. τῶν ἐξ ἐπιστήμης ἔσται.
 20. 16. l. 1. 2. H. et L. a. τοῦ ἀγαθοῦ, ut A. sed L. b. τὸ ἀγαθόν, uti Portus et ed. nostra.
 — — l. 2. H. ἐκείνη τὰγαθοῦ, et ita saepius hic liber.
 22. — l. 5. H. plane ut A.: παρῆναι τι τῆς αἰτίας κτλ. Sed etiam Taylorus h. l. legi jubet τοῖς αἰτιατοῖς. Cf. annot. nostr. ad h. l.
 — — L. 12. H. ut ex cod. A. dedimus: ὦν τὸ μετ' αὐτὴν διδ. et ita quoque Taylor.
 — γ'. Etiam cod. H. omisso numero γ', habet h. l. ιδ'.
 24. — l. 8. 9. H. Εἰ καὶ ἡ ἔνωσις, omisso δέ.
 — ιδ'. l. 2. H. ἢ ἀπ' ἄλλου. Sed codd. L. a. et L. b. ἢ ὑπ' ἄλλου uti correximus.
 — γ'. in annot. 2 leg. ὄντων pro ὄντως.
 26. — l. 8. H. Εἰ γὰρ σταίη et ita quoque Taylor. Idem ad proxime antecedentia conferri vult. cap. XI et cap. VII hujus libri.
 — — l. 13. H. μέσον πῶς οὖν κινουῦντες. Taylor recte vulgatam retinuit, quam et ipse retinui.
 — ιε'. Inscriptio περὶ ἄσωμ. κτλ. abest a codd. H. et L. a.
 — — l. 1. πᾶν τὸ πρὸς etiam codd. H. L. a. et L. b. uti ex cod. A. exhibuimus.
 28. — l. 1. L. a. συνάπταιται sed ε supra lineam scriptum. Idem lin. sq. δῆλον ὅτι sed L. b. δῆλον δὲ ὅτι. Cod. H. tamen, ut ubivis fere, cum cod. A. facit, cujus lectionem exhibui. Nec aliter idem H. in proximis: σώματος πρὸς πάντα, et ita etiam cod. L. a. Contra L. b. σώματος πάντα πρὸς πάντα, uti exhibui. Nec aliter Taylor. Denique ibid. cod. L. b. ἐπιστροφέντος, sed L. a. et H. ἐπιστρέφοντος.
 28. ιε'. Cod. H. ιζ' et sic deinceps, ut cod. A.
 — — l. 3 - 5. Etiam codd. H. L. a. L. b. verba αἰνῶτον γὰρ — χωριστήν, plane uti cod. A. in textu habent, quo ea revocavi in edit. nostr. Taylorus in annotatione apposuit, his additis: » Aristotle also demonstrates in his treatise On the Soul. «
 28. ιε'. l. 5. L. a. ἐνέργεια sine articulo, ut A. Proxime in cod. H. omisā sunt verba: ἡ δὲ ἀντάρκης καὶ οὐ

σωματιῶν. Taylorus tamen expressit; unde suspicor etiam Patricium ea legisse suo in codice.

P. 30. — l. 2. 3. H. τὸ πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφον.

— ιζ'. l. 1. Etiam H. et L. b. omittunt verba: πρὸς τι. Nec Taylorus expressit. Cod. L. a. tamen agnoscit eadem.

— — l. 2. L. a. καὶ ἅμα sed L. b. et H. καὶ ἐν ἅμα.

— — l. 4. 5. Verba ἢ ὅλον κινεῖ καὶ κινεῖται absunt etiam a cod. H. Taylor. hunc locum ita vertit et supplet:
 » For if it moves itself, and its motive energy is
 » directed to itself, that which moves, and that
 » which is moved are at the same time one. For
 » it either moves in a part, but is moved in a
 » part, or the whole moves and is moved, [or the
 » whole moves, but a part is moved, or (*)] the
 » contrary.

(*) Not. »The words within the brackets are wanting in the original, though perfectly necessary in the demonstration of the proposition. Hence, the words ὅλον κινεῖ, μέρος δὲ κινεῖται, ἢ must be supplied. « — Deinde ad verba: εἰ δὲ — κινούμενον (lin. 8. 9.) haec annotavit: »For if the whole moves, the part which is moved will at the same time be motive.«

— ιη'. l. 1. Etiam H. Πᾶν, τὸ τὸ εἶναι, ut ex cod. A. exhibui. Deinde L. a. et L. b. αὐτὸ πρῶτον. Tum lin. 2. L. a: εἰ γὰρ αὐτῷ τῷ εἶναι. Sed L. b. uti exhibui αὐτὸ τὸ εἶναι.

32. — l. 3. H. ut ex A. dedi: τελειότερος. L. a. et L. b. τελειότερον. Deinde lin. 4. cod. H. κρείττον ἐστι τῆς τ. ὁ. φ.

— ιθ'. l. 1. L. a. et L. b. πᾶν τὸ πρῶτον.

34. κ'. l. 1. Etiam cod. H. ψυχὴ οὐσία, ut H. Sed Taylorus etiam vulgatam retinuit.

— — l. 11. 12. H. item αὐτοκινήτων, quod ex A. dedi. Taylor. hunc locum ita vertit: »Hence, it is beyond bodies, which become self-moveable by participation, as being essentially self-moveable.« Quae est simplex et vera loci sententia. Deinde in verbis πάλιν δὲ etiam cod. H. incipit sectionem novam, quam h. l. ut ubivis litera majuscula rubra coeruleave indicat.

36. — l. 12. H. παρῇ νοῦ μετουσία. Cf. annot. 8.

— — l. 17. H. κγ sine inscriptione capitis.

38. — l. 4. H. οὐδὲ γὰρ ἔτι.

— — l. 6. H. τῶν ὁμοτάτων ὁμοταγῶν (librarius

enim lituris foedare codicem noluit) πάντων αἰτίαν. Atque ita scribi jusseram. Nec aliter Taylor: » But » multitude is again referred to the one commune » cause of all coordinate natures. «

P.38. κ'. l. 12. ὡς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς etiam H. Ceterum Taylorus haec Procli decreta illustrare instituit exemplo lucis, cujus varia species naturaque ad unum solem tanquam communem lucis fontem refertur.

— — L. 22. Ἐκ δὴ τούτων φανερόν. Ante haec verba posuit Taylor. inscriptionem in sua versione: *Corollary*. Velim et hic et alibi lectores ab eo edoctos, utrum talia Patricius suā in translatione habeat, necne.

40. — l. 7. supra H. Μετὰ τὸ ἐν ἄρᾳ omissio δέ.

— κβ. l. 4. Etiam cod. H. in textu habet verba Εἰ οὖν — ὁ λέγεται, quae ego ex cod. A. interposui. Nec agnoscit idem cod. H. lin. 7. verba καὶ οὐ — ὄν, quae auctoritate codicis A. uncinis inclusi.

— — l. 9. H. τοῦτο δὲ οὔτε τοῦτω ἐτέρῳ.

42. κγ'. περὶ τοῦ ἀμ. Hoc loco nec numerum nec inscriptionem habet cod. H. De ἀμετέκτω haec annotat Taylor: » The imparticipable is that which is not » consubsistent with a subordinate nature. Thus imparticipable intellect is the intellect, which is not » consubsistent with soul, but is exempt from it. » And imparticipable soul is the soul which is not » consubsistent with body. And so in other things. « Deinde lin. 8 et 9 cod. H. lacunam plane ita explet, ut eam ex cod. A. explevimus. Etiam Taylor. scribi jubet μετέχεται.

— — l. 6. Taylor. εἰ γὰρ ἄγονον mutata vult in ἡ γὰρ ἄγονον. Codices nil mutant.

44. l. 13. κδ'. In cod. H. numerus capitis non notatus, sed prima litera major et rubra.

— — l. 5. H. ἀτελὲς ἦν ταύτη τοῦ μετασχεθέντος omissio καὶ. In reliquis hujus capitis plane cum A. facit hic codex, ut ubivis fere.

46. — l. 8. In cod. H. nulla capitis inscriptio, sed solus numerus κε.

— l. 13. H. καὶ τὸ ἀγαθοειδὲς ὧς. Bene. Tum idem καὶ τὰ μετ' ἐκείνης.

— l. 20. H. τοσούτω περὶ ἂν ἡ πλειόνων αἰτίων.

48. l. 11. H. πραγματικὴν (ut A.) τῶν ὄντων αἰτίαν omissio τήν. Linea superiore (l. 10) Tayloro necessarium videtur legi: καὶ ὅτι ἄλλως pro καὶ ὅτι ἄλλο, » and besides this. «

P.50. αζ'. l. 8. Taylor conjicit τὸ μετ' αὐτὸ πρόεισι » But » every thing which produces, remains such as it » is, and in consequence of thus remaining, that » which is *posterior to it* proceeds into existence. « Placet.

54. l. 10. corrige αθ' est enim cap. XXIX.

— αθ'. l. 6. Taylor vertit: » If, therefore, progression » in its diminution preserves a [certain] sameness cet. « Codd. tamen habent το ταυτόν.

56. λ'. l. 10 et 11. πρὸς τὸ παράγον. Ita etiam legi jubet Taylor: » so far therefore, as that which is produ- » ced, has something which is the same with the » *producing* cause cet. « Fortasse hanc lectionem expressit etiam Fr. Patricius.

58. λβ'. l. 2. Taylor: » For every thing which is convert- » ed, hastens to be conjoined *with its cause*, and » aspires after communion and colligation with it. « Vult enim legi πρὸς αἷτιον pro πρὸς πᾶν.

60. λδ'. l. 14. Ἐκ δὲ τούτων φανερόν. Hoc loco et ubivis, ubi haec verba leguntur, Taylorus interposuit inscriptionem: *Corollary*.

62. λε'. l. 10. Conjeceram πῶς τὸ μὴ διακριθὲν. Idem plane necessarium judicat Taylor. vertens: » how » can that which is *not* separated be able to revert » to its cause? «

72. μβ'. l. 1. » Every cause however is able to impart to » *that*, which proceeds from it, together *with* the » essence which it gives, well-being conjoined with » this essence. « Vult enim legi τῷ ὑπ' αὐτοῦ. Quae eadem lectio est in cod. A. Pergit continuo: » Hence » that which is self-subsistent will impart this to it- » self. This therefore is the proper good to that » which is self-subsistent. And hence this will not » be the object of desire to that *which is not con- » verted to itself*. « Posuit enim τὸ μὴ ἐπιστρέφον pro τὸ ἐπιστρέφον. Cod. in vulgatâ perseverat.

74. μδ'. l. 7 sqq. Taylor legit: εἰ οὖν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς οὐσίας ἐνέργειαν πρὸς ἑαυτὸ ἐπιστρεπτικόν, ver- titque: » If therefore it is convertive to itself ac- » cording to the energy proceeding from essence, » it will also be allotted a convertive essence cet. « Ego hunc locum ex cod. mscr. explevi. Vid. not. nostr. 3. Ne vero versio mea tenebras offundat alicui, Hegelio V. Cl. monente, eam ita refingendam censeo: » Proinde si quid secundum actionem, quae

» ab essentia nascitur, *est reuertens ad se*, illud et
» cet. « Cf. cap. 39 et cap. 44 init et praecipue
sequentia: ὥς μὴ ἐπαργεῖν μόνον κτλ.

P. 74. μς. l. 6. » For every thing generated is perfect by
» another which imparts generation to it *not yet*
» existing. « Taylor. Idem in annot. « οὐπω is
» omitted in the original. « Minime, sed textus
habet οὐκ ὄντι, Portus autem vertit: *nondum exi-*
stenti. Non accurate.

76. μς. l. 2. Mecum facit Taylor: » For if it is partible,
» being self-subsistent, it will constitute itself *par-*
» *tible* cet. et in not.: » For μεριστήν ἑαυτοῦ, it is
» requisite to read μεριστόν ἑαυτόν « (ἑαυτό).

80. γ. l. 1 sqq. » If therefore the *was* and the *will be*
» are different, that which is measured by time is
» becoming to be [or rising into existence] and ne-
» ver *is*, but proceeds together with time, by which
» it is measured, existing in a tendency to being. «
In annotatione illustrare studet hunc locum appo-
sito etiam loco Plotini Ennead. III. libr. 6. (Tu vid.
Plotin. p. 390 sqq.) Hegelius autem in literis ad
me datis de hoc loco ita scribit (apponam enim
ipsa viri docti verba): » Von *Εἰ οὖν ἄλλο* an ist
» allerdinga ein schwerer Satz. Mit dem unmittel-
» bar Vorhergehenden verglichen, worin er ganz sein
» Verständniss hat, hätte ich gemeynt, liesse er sich
» einfach, ohne alle Parenthese, so nehmen: Wenn
» *Was* und. *Wird* zweyerley ist (s. das Vorher-
» gehende), so ist (es) ein γινόμενον und niemals ein
» ὄν, — von der Zeit wird es gemessen — ἐν τῷ
» γίνεσθαι ὄν —, nur indem es ein ὄν wird, aber
» nicht *ist*; es empfängt nur immer das Seyn
» und ein anderes und anderes. «

Ibid. p. 80. l. 6. corrige ὅλον. Operarum enim vi-
tio editum est ὅλος.

82. γβ. l. 8 sqq. Ad haec Hegel. ita: » Γένεσις γὰρ ἔσται,
» καὶ οὐκ ὄν ist dasselbe, der vorige Satz. Die Pa-
» renthese des Portus, die Sie beybehalten, scheint
» mir eher eine Herabziehung des speculativen Sin-
» nes, eine Verkehrung als Erklärung. « Deinde
l. 11. ἐκ δὴ τούτων φανερόν, τοῦ τοῖς ὅλοις εἶναι
» ὁ αἰὼν αἰτίας mecum facit Hegelius (Vid. annot.
nostr. 6) » Aevum in causâ esse, ut res tanquam
» totae appareant. « Ceterum his verbis Taylor. prae-
misit: Corollary. In antecedentibus autem idem

(p. 82. l. 4 sqq.) ita : » For if the eternal, as the » name denotes, is perpetual being, but *to be some- » times*, and to subsist in becoming to be, are » different from perpetual being cet. « Vult enim legi τὸ δὲ ποτὲ εἶναι pro τὸ δὲ εἶναι. Non placet. Nec libri mss. suffragantur.

P. 84. νδ'. l. 1. Lege πᾶς pro πῶν.

86. νε'. l. 7. » For as being generated they differ from » first natures which are self-subsistent. « In not. » It is necessary here to supply the word αὐθυπο- » στατών. « Taylor. Cod. nihil additum habet. De lacuna quam ex cod. A. explevimus, Taylor. nihil annotavit. — Ibid. p. 86. l. 8. in nostr. edit. scribe ἐκείνων pro ἐκείνων.

94. νθ'. l. 4. » For on this account also, the last of » things [i. e. *matter*], is most simple cet. « Taylor.

— ξ'. l. 3 sqq. » For if the one is the cause of a less, » but the other of a greater number of effects, but » the former are parts of the latter, that which » gives subsistence to a greater number of effects, » will produce all that the produces; but not vice » versa. « Taylor.

100. Not. 2. l. 1. pone distinctionem majorem inter *Bene* et *Aem.* Not. 1. leg. *formae*.

101. Not. 6. l. 4. scribe *Lyceo* pro *Liceo*.

104. ξη'. l. 2 sqq. Taylor. eandem interpunctionem amplexus, quam ego ex cod. A. in textum reduxi, vertit: » For if it is a part, it is a part of a certain whole. » And it is either a part of the whole which it contains, according to which it is said to be a whole » in a part. «

106. ξθ'. l. 2. Taylor: » For if it consists of parts, the » whole is passive [i. e. the whole participates of » another whole.] «

108. — ιζ' sqq. Taylor: » Hence, that which is the cause » to all wholes of their being wholes, is prior to » parts cet. « plane ut nos textum restituimus. Vellem autem, monuisse eum de lectione Patricii.

108 Not. 5. lin. 4. lege ἐλ λάμψεις pro ἐλάμψεις.

— et 110. lin. ult. et l. 1. Taylor: » The cause, however, » of this is, that the more causal nature being more » efficacious, energizes on the thing *caused* prior » [to that which is less causal]. « Et in annot.: » For » εἰς τὸ αἰτιώτερον, it is necessary to read εἰς τὸ

» αἰτιατόν.« Potius sic τὸ μετέχον, quod ex cod. A. restituimus. Cf. ibid. annot. nostr. 1.

P. 112. ογ'. l. 2. Taylor: » — but not every being is a whole « et in not.: » ὅλον is omitted in the original. « Nos plenius ex cod. dedimus: ὅλον ἐγγράνει ὄν, cf. p. 113 annot. nostr. 8. Ibid. Not. 8. leg. ὑποβεβηκότα. hierarch. Et πάντα in cap. init. Illud etiam p. 144. Not. 2.

114. οδ'. l. 3. Καὶ γὰρ τὸ τί κτλ. Taylor: » For a particular thing (et in nota: » Any thing which is not » universal (τὸ τί) is a whole and also an individual, » so far it is an individual, but neither of them is » a form. «

116. οδ'. l. 7. 8. καὶ αὐταὶ — ἐμφασιν Taylor: » — they » also receive a certain obscure representation of » being. « In not. » τοῦ ὄντος seems to be wanting » here in the original. « Ibid. in antecedentibus (p. 116. lin. 2) idem omisit in versione sua illud prius: ἐκ δὲ τούτων φανερόν ὅτι τὸ ὅλον.

118. ος'. l. 10 sqq. ὃ γὰρ κτλ. » For that which has its » being through motion, changes its being when its » moveable cause is changed « Taylor. Conjecit enim τοῦ κινουμένου αἰτίου. Codices non suffragantur.

122. οθ'. l. 2. 3. Ex cod. A. ita explevi hunc locum lacunosum: Καὶ τὸ ποιοῦν κατ' ἐνέργειαν, ὅτου. Taylor. volebat ita integrari: τὸ ποιοῦν ἐνεργείᾳ ὃν ὃ αὐτὸ δυνάμει, vertens: » And that which makes being in » energy that which the thing generated is in capacity, » antecedently comprehends a perfect power. « (?)

128. πε' lin. ult. et πς' lin. 1. Etiam Taylor. adjungit haec verba capiti 185: » It is, however, supposed to be » always becoming to be. Hence, it possesses an » infinite power of rising into existence. « Idem initio proximi capitis 186 legit πᾶν pro εἶν, suspicor monitu versionis Patricianae; quod ab ipso indicatum vellem. Tu cf. p. 130. not. nostram 1.

132. πς'. l. 2. Ad verba τοῖς γεννητοῖς haec annotat Taylor: » i. e. With natures rising into existence, on » becoming to be, as opposed to the things which » are, or to beings truly so called (τὰ ὄντως ὄντα). «

134. πη'. initio πᾶν τὸ ὄντως ὄν etiam interpres Britannicus necessarius legendum judicat.

— — Extrema ὃ δὲ αἰὼν κτλ. ita vertit idem: » Eternnity, however, possesses the always primarily, but

» *being* according to participation. But being itself
 » is primarily being. «

P. 136. G'. l. 1. δὲ πρὸ τοῦ pro πρῶτον etiam Taylor. quod idem Schweighaeuserus verum esse viderat et nos in textum revocavimus. Cf. not. nostr. 1.

138. Gγ'. l. 8. ἀλλ' ἔχει τι, ut edidi, etiam Taylor: » yet it
 » has *something* entirely exempt from them. «

140. Gδ'. l. 6 et 7. Lacunam ita volebat expleri Taylor: ὅτι δὲ ἀϊδιότης ἀπειρία τίς ἐστιν δῆλον. Nos ex cod. mscr. locum integravimus.

— Gε'. l. 6 et sqq. Taylor: » For in partible natures them-
 » selves, the powers when congregated, *are united*,
 » but when divided, *they are increased in number*,
 » and become obscured. « Idem in annot.: » There
 » is evidently a very gross error here in the origi-
 » nal, which is as follows: καὶ γὰρ ἐν τοῖς μεριστοῖς
 » αἱ δυνάμεις συναγόμεναι μὲν, πολλαπλασιάζονται,
 » μεριζόμεναι δὲ ἀμυδρύνονται. For powers when con-
 » gregated are not multiplied, but united. Hence it
 » is necessary to read καὶ γὰρ ἐν τοῖς μεριστοῖς αἱ
 » δυνάμεις συναγόμεναι μὲν, ἐνίζονται, μεριζόμε-
 » ναι δὲ πολλαπλασιάζονται καὶ ἀμυδρύνονται. «
 Optime.

142. Gς'. l. 2 et sqq. Vaylor: » For if it were corporeal,
 » if this body indeed is *finite*, the infinite will be
 » contained in the finite. But if the body is *infinite*,
 » it will not be power so far as it is body. « Nimi-
 rum transponenda censet voces ἄπειρον et πεπερα-
 σμένον.

146. Gη'. l. 5. 6. αἰτιατοῖς. Ita etiam Taylor: » in their *ef-*
 » *fects*. « In edit. autem nostra paginae numerus
 corrigendus est, nimirum 146 scribendum pro 149.

148. Gθ'. l. 4 sqq. Ad verba οὐ γὰρ — ὑποδεχόμενον haec in nota apposuit Britannicus interpres: » Hence, as
 » all things proceed from *the ineffable*, that which
 » is imparticipable proceeds also from it, yet not
 » as from a cause, but as from that which is bet-
 » ter than cause. The procession, therefore, of
 » the imparticipable from the ineffable is ἀρόητος
 » ἔκφανσις, *an ineffable evolution into light*. «

150. ρα'. l. 10 sqq. Taylor: » For many beings neither live,
 » nor energize intellectually « Conjicit enim: πολλὰ
 γὰρ ὄντα μὲν οὐδὲ ζῇ, οὐδὲ νοεῖ. Sed ego ex cod.
 A. locum, non modo corruptum, sed lacunosum
 etiam, restitui.

P.156.ρς'. lin. penult. et ult. » But being is more comprehensive than life, and therefore the perpetual is » more comprehensive than the *immortal* « Taylor. qui et ipse legit ἀθανάτου, quod a me editum est. Idem tamen in antecedentibus (p. 156. l. 4) cum Aem. Porto legit ἄδεντα τοῦ θανάτου. Cf. annot. nostr. 1.

160. ρη'. l. 6. 7. Taylor: » It is evident, therefore, that » through these media a conversion from one to » the other is effected, as through similars *to that* » *which is similar*. « Subiicitur annotatio: » Instead » of ὡς δι' ὁμοίων ἀνθρώπων, it is necessary to read » ὡς δι' ὁμοίων εἰς ὁμοίων. « Ego sine libris mss. mutare nolui; et proinde vellem indicatum quid Patricius suo in cod. legerit. Nec expressit Britannicus interpres illud αὐτῷ ante μέσων. Vereor, ut locus persanatus sit.

— ρθ' initio. Etiam Taylor. expressit lectionem πᾶς, ver-
tens » *Every* partial intellect. «

162. ρι'. not. 2. initio. Post *Platonicum* pone distinctionem majorem. Ibidem in textu capituli 110 lin. antepenultima etiam Taylor. interposuit μετέξεις neque vero significavit, utrum ex conjecturâ an ex Patriciana translatione.

164. ριᾶ'. l. 10. Taylor: » Nor do all souls participate of participable *intellect*. « Addit enim οὐ, quod et ipse addidi.

— ριβ'. l. 2 — 4. Taylor: » For the highest genera in » each order are conjoined through similitude to » the natures placed *above* them, and through the » connexion and coherence of the progression of » wholes. « Mutavit enim τοῖς ὑποκειμένοις in τοῖς ὑπερκειμένοις. Quid ipse tentaverim vid. in annot. 7. Deinde lin. antepenult. et penult. idem: » The are » also « pro καὶ φαίνεσθαι εἶναι, quod ex cod. msc. inserui.

166. ριδ'. l. 9 sqq. Locum emendavi et explevi ex integro textu codicis A. Taylorus ita: » For as unity is in » the most eminent degree allied to *the one*, and » the self-perfect to *the good*, so likewise accord- » ing to both these the self-perfect participates of » the divine peculiarity and is a God. But if a God » was a unity, yet not a self-perfect unity, or a » self-perfect hypostasis, yet not a unity, he would » be arranged in another order, on account of the

» mutation of the peculiarity « et in annotatione:
 » There are two chasms in this sentence in the ori-
 » ginal, which I have endeavoured to supply in the
 » translation. «

P. 168. ρε'. l. 9. ἀλλὰ μὴν, ὅτι τὸ πρῶτον ὑπερούσιον, φανε-
 ρόν. Taylor: » But that the first God is superessen-
 » tial, is evident. « et in annot.: » That the prin-
 » ciple of all things is something beyond intellect
 » and being itself, was asserted by the most ancient
 » Pythagoreans, as well as by Plato and his best
 » disciples, as the following citations will abundantly
 » evince. « Apposuit Archytae fragmentum apud Sto-
 baeum in Eclogg. physicc. p. 82. [Tu vid. I, 43. p.
 716 ed. Heer. ubi ex codd. pro ὄνομον, quod in
 ὄν οὐ μόνον conversum volebat Taylor. recte legitur
 οὐ νόον μόνον] et Brotinum et alios apud Syrianum
 in Aristotelis Metaphysic. p. 102. b. p. 103. b. 104.
 Sextum Empir. advers. Math. p. 383. p. 425. Steph.
 Aristotel. de coelo p. 147. et Plotin. Enn. V. libr. 5.
 (Tu vid. p. 525. E.)

172. ρεζ'. lin. penult. ἦτον etiam Taylor. extrem. pag. leg.
 substituerat.

180. ρκβ'. l. 9 sqq. Οὔτε οὖν — σχέσιν κτλ. Taylor: » Nei-
 » ther, therefore, in providing for other things, do
 » they receive a *habitude* or *alliance* with the sub-
 » jects of their providential care. « Tu cf. annot.
 nostr. 4.

184. ρκδ'. l. 15 sqq. Ἀλλὰ — ἀορισταίνει, Taylor: » But
 » subordinate beings *become indefinite* about the
 » definite nature of the Gods. « Igitur etiam hoc
 loco ut plerumque secutus est Aemilium Portum.
 Vide autem annot. nostram 7.

190. ρκη'. l. 3. ἡ πλειόνων addit etiam Taylor. Cf. not.
 nostr. 3. Ceterum lin. antepenult. et penult. etiam
 Taylor integravit: δυνάμενον.

192. ρκθ'. l. 14. Διὰ δὲ ψυχῆς ἀπήχημα. vid. annot. nostr.
 8 ibiq. laudd. Taylorus ad haec ita in notis: » By
 » the echo of soul Proclus means that vital quali-
 » ty, by which the soul is united to the body; and
 » which is nothing more than the last image and
 » shadow of the soul. The necessity of such a con-
 » necting quality will easily appear from considering
 » that a truly incorporeal nature, like that of soul,
 » cannot be connected with body, without a vital

» medium. In consequence of this we may consider with Plotinus (Ennead IV. lib. 4) the animated body as resembling illuminated and heated air. » And the pains and pleasures / of the body will be » conversant with this shadow of the soul. «

192. — l. penult. et ult. » For it receives life indeed and » motion from soul; but indissoluble permanency » from intellect; and divine union from participated unity. For each of these imparts its own hyparxis to the subsequent natures « Taylor. Idem in annot. » The original here is defective. — From » the version of Patricius, 'however, the defect may » be supplied as follows: ἐνωσιν δὲ θείαν, ἀπὸ τῆς » μετεχούσης ἐνάδος· ἕκαστον γὰρ τούτων (nos ex cod. A. τῆς cf. text. et annot. nostr.) ἑαυτοῦ κτλ. » This emendation is adopted in the above translation. «

197. in not. 9. lin. 1. lege *haec* pro *hinc*.

208. ρμ'. infr. l. 3. Ad verba καὶ συμπαθεῖ πάντα πᾶσι Taylor in annotatione laudat haec Hippocratis: ξύρροια μία, σύμπτωια μία, πάντα συμπαθεῖα et Plotinus in Ennead. IV. libr. 3.

Quae reliqua ex Taylora translatione et annotatione ad nostrum consilium faciunt, inde ab hoc loco notis indicata reperiuntur. Quod finem libri attinet: in annotatione ad cap. 208. Argentinum codicem subito desinere vidimus in verbis καὶ γενομένη Panta est autem *Hamburgensis* libri manuscripti cum eodem, quem diximus, conspiratio, ut et ipse iisdem in verbis orationem librumque universum abrumpat.

217. ρμς'. in lat. vers. cap. CXLVI. lin. 1. leg. progressum pro propressum.

Ad Olympiodori pag. 5. not. 10. l. extrem: Scholiastes ad Dionysii Grammaticam in Bekkeri Anecdott. grr. II. p. 725 sq. posteaquam Callimachi in Cleombrotum Ambraciotam epigramma in medium protulit, continuo haec adjicit: Πρὸς τοῦτο δὲ εἶπεν Ὀλυμπιόδωρος ὁ φιλόσοφος·

εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἔρωίν,
ἥδη λυγρὸν ἔλυσα βίου πολυκηδέα δεσμόν·
τουτέστιν, εἰ μὴ ὠφελήθη ἐκ Πλάτωνος τρόπον
εὐζωίας, προτέκριναι ἂν μὴ εἶναι ἢ κακὸς εἶναι.

Index Scriptorum,

qui Parte prima et secunda excitantur.

Aelian. varr. historr. Lib. III,
c. 44. . . . II, 115.
Aeschines II, 57.
— c. Ctesiph. p. 302. a.
II, 108.
Aechyl. Pers. v. 73. . II, 46.
Amelius I, 70.
Anonymus (Orpheus ?
Proclus ? Diony-
sius ?) hymn. . . II, 19.
Anonymus Tragoed. . II, 201.
Antisthenes . . . I, 98. 114.
Aristides Or. p. 511. . II, 190.
Aristophanes.
Eqq. 1067. . . . II, 162.
Nubb. 856. . . . II, 173.
Plut. 196. . . . II, 50.
Aristophanes ap. Diod.
Lib. XII. 40. p. 505. II, 129.
Aristoteles. I, 2.
Analyt. prior. . . . I, 35.
p. 142. . . . II, 39.
— poster. I, 3. p. 202. I, 247.
I, 4. p. 204 . . . I, 338.
— II, 1. init. p. 244. I, 274.
— II, 5. p. 249. II, 204. 210.
— II, 28. p. 269. . II, 145.
de anim. I, 3. p. 9. sqq.
III, 10. p. 65. . . I, 237.
— III, 10. p. 64. . I, 317.
— I, 3. p. 11 sq. . II, 177.
Categ. p. 55 sq. . . I, 237.

Aristoteles.

de cœlo I, 10 - 12. p.
26 sqq. . . . II, 118.
— IV. extr. p. 8. . . I, 162.
Eth. Eudem. I, p. 86. II, 39.
Ethic. Nicom. I, 13. p.
18 sq. . . . II, 225.
— III, 1. 2. p. 38. . . II, 6.
— VII, 6. p. 122 . . . ibid.
— VII, 13. p. 131 sq. II, 230.
— VIII, 1. . . . I, 222.
de Interpr. I, 6. extr. II, 40.
Magn. mor. II. c. 25. II, 31.
Metaph. I, 1. p. 1. . II, 1.
— I, b. cap. 2. p. 30. I, 168.
— XII, cap. 9 et 10. p. 208
sq. . . . II, 122.
Physic. I, 3. p. 9. II, 199 sq.
Politic. I, 2. . . . I, 162.
προτορεπτικόν. . . II, 144.
Rhetor. I, 4. p. 16. II, 71.
— III, 1. . . . I, 23.
— I, 7. 33. p. 30. . II, 11.
Topic. II. p. 296. . I, 237.
de virtt. et vitt. p. 221. II, 6.

Biblia sacra.

Ecclesiast. IX, 11. . . I, 124.
Hebr. IX, 13. . . . II, 94.
Jes. Sirach 42, 16. . . I, 91.
Matthaei Evang. V, 45. I, 91.
Phil. III, 20. . . . II, 94.

Clemens Alex. Protr.
 p. 32. (Pott.) . . . II, 80.
Damascius . . . I, 20. II, 4 sq.
 9. II, 15 sq. II, 91.
 95. 106. 126. 133. 135.
Demosthen. . . . II, 159.
Dio Chrysostom. Or. XII.
 p. 202. . . . I, 61.
Dionys. Areop. Eccl. hier.
 c. 5. p. 3. c. 6. p. 1.
 §. 3. . . . II, 12.
Empedocles . . . I, 113.
Epicharmus . . . II, 22.
Epictet. c. V. extr. p. 24. II, 101.
 p. 259. . . . II, 115.
Eupolis . . . II, 29.
 ap. Diod. Sic. XII, 40.
 p. 505. . . . II, 129.
Euripid. . . . II, 46.
 Alcest. . . . II, 44.
 Androm. 697. . . II, 73.
 Hippolyt. 252. II, 102. 119.
 — v. 352. . . I, 292. II, 30.
 — v. 384. . . . II, 139.
 Iphigen. Taur. 678. I, 256.
 Med. 244 (247. 250). II, 288.
 Orest. init. . . II, 132 sq.
 — v. 4. . . . II, 125.
 — v. 277 (267. Matth.)
 385 (395) . . . II, 23.
 — 735 (723). . . I, 165.
 Phoeniss. 18. . . I, 91.
 Fragmm. p. 421. . II, 166.
Eusebius . . . II, 30.
Harpocrat. Aphorism. 10.
 sect. 2. . . . II, 137.
Harpocraton, . . . II, 48.
Herodot. . . . II, 28.
 — I, 2. 3. . . . II, 89.
 — I, 32 fin. . . . I, 104.
 — I, 73. . . . II, 94.
 — III, 89. . . . II, 46.
Hesiod. ἐργ. κ. ἥμερ. v. 25
 sq. . . . II, 179 sq.
 — 122. . . . II, 16.

Hesiod. ἐργ. κ. ἥμ. 269. II, 169.
Hippocrat. II, 124. 137. 226.
Praecept. p. 25. de morb.
 p. 447. . . I, 120. II, 54. 84.
 — de flatt. p. 296. II, 6.
Homerus.
Iliad. α. 62 sq. . . II, 178.
 — α, 62-64. . . II, 65.
 — α, 106 sq. . . II, 94.
 — α, 222. . . . II, 15.
 — α, 249. . . . II, 130.
 — α, 599 sq. . . II, 176.
 — α, 607. . . . II, 176.
 — β, 33. . . . II, 84.
 — β, 382. . . . II, 150.
 — β, 547. . . . II, 221.
 — β, 673. . . . II, 28.
 — β, 827. . . . II, 26.
 — γ, 2. . . . II, 66.
 — γ, 45. . . . II, 147.
 — γ, 75. . . . II, 162.
 — γ, 205. . . . II, 73.
 — δ, 12. . . . I, 139.
 — δ, 58 sq. . . . I, 112.
 — δ, 93 sqq. . . . II, 6.
 — δ, 88-104. . . II, 55.
 — δ, 350. . . . II, 147.
 — δ, 431. . . . II, 166.
 — — I, 100.
 — ε, 201. . . . II, 27.
 — ε, 269. . . . II, 156.
 — ε, 292. . . . II, 7.
 — ε, 290-292. . II, 55.
 — ε, 441. . . . I, 3.
 — ε, 451. . . . I, 49. II, 32.
 — ε, 631. . . . II, 155.
 — ζ, 138. . . II, 7. I, 127.
 — ζ, 197 sq. . . II, 28.
 — ζ, 209. . . . II, 24.
 — ζ, 506. 511. . . II, 186.
 — η, 180. . . . II, 162.
 — θ, 57. . . . II, 184.
 — θ, 281. . . . II, 159.
 — θ, 366. . . . II, 184.
 — ι, 63. sq. . . . II, 134.

Homerus.

- Iliad. ϵ , 63 sq. . . II, 183.
 — ι . v. 433 sq. . . II, 103.
 — κ , 13. . . II, 66.
 — κ , 43. . . II, 146.
 — κ , 68 sq. . . I, 25.
 — κ , 68. . . II, 23.
 — κ , 179 sq. . . I, 198.
 — κ , 279. . . II, 52. 68.
 — λ , 139 sq. . . II, 73.
 — ξ , 278 sq. . . II, 19.
 — ω , 441. . . II, 26.
 — π , 98. . . II, 170.
 — π , 160 sqq. . . I, 245.
 — ρ , 444. . . I, 3.
 — σ , 570. . . II, 66.
 — τ , 86 sq. . . II, 45.
 — τ , 86 sq. . . II, 101.
 — υ , 392. . . II, 218.
 — χ , 60. . . II, 136. 138.
 — χ , 71. . . II, 191.
 — χ , 126. . . II, 216.
 — ψ , 295. . . II, 191.
 — ω , 344. . . II, 390.
 — ω , 486. . . II, 89.
 Od. α , 170. . . II, 187.
 — γ , 18. . . II, 44.
 — γ , 20. . . II, 80.
 — γ , 27. . . II, 18.
 — γ , 265 sqq. . . II, 138.
 — δ , 501. . . I, 139.
 — δ , 636. . . II, 188.
 — ϵ , 48. . . II, 290.
 — ϵ , 167. . . II, 107.
 — ϵ , 264. . . II, 107.
 — ϑ , 223. . . I, 147.
 — ϑ , 249. . . I, 301.
 — ι , 146. . . II, 216.
 — ι , 381. . . II, 18.
 — κ , 136. . . II, 216.
 — κ , 212. . . I, 257.
 — κ , 305. . . II, 216.
 — κ , 326. . . I, 257.
 — λ , 314. . . II, 225.
 — λ , 308. 315. . . II, 191.

III.

Homerus.

- Od. μ , 452. . . II, 107.
 — ξ , 466. . . II, 147.
 — π , 294. . . II, 231.
 — ρ , 218 sq. . . II, 180.
 — σ , 130. . . II, 172.
 — σ , 283. . . II, 89.
 — σ , 360. . . II, 107.
 — τ , 13. . . II, 231.
 — τ , 138. . . II, 18.
 — τ , 394 sqq. . . I, 216.
 — τ , 395. . . II, 80.
 — τ , 476. . . II, 216.
 — τ , 562. . . II, 218.
 — χ , 1. . . II, 5. 51. 64.
 — ω , 4. . . II, 290.

Jamblichus.

I, 11. 13. 25. 84. 88. 126.

II, 2. 110.

de vid. Pyth. c. 33. p. 185.

I, 222. II, 60.

Josephus, . . . II, 30.

Isocrates.

— Euagor. c. 6. . . II, 93.

— ad Daemonic. Pa-
raenes. p. 6. (4). . . II, 15.

Juvenal. Satir. XI, 27. . . II, 201.

Livius I, 16. I. Prooem. p. XVI.

Oracula. I, 26. 40. 51. 52. 56.
64 sq. 115. 117. 138. 164.

177. 180. 245.

— Sibyll. L. VIII. p. 737.

749. Orphic. Fragm.

VI. p. 457 sqq. . . II, 44.

— ap. Herod. VII, 141. II, 224.

Origenes de Orat. T. I.

p. 268. . . II, 16.

Orpheus I, 64 sq. 66 sq. 74.

83. II, 15. 19. 22. 44.

Hymn. in Merc. 27. . . I, 195.

Fragm. 18, p. 508. . . I, 220.

— VI, 19. VIII, 1. 2. p.

466. . . I, 233.

— p. 508. . . I, 320.

Parmenides I, 20.

22'

Persius ex Plat. Alcib. I. explicatur . I. Prooe. p. XII.
 — IV. init. . I, 14. II, 134.
 — IV, 3. . . . I, 109.
 — IV, 20. . . . I, 151.
Pherecydes . . . I, 132
 Theolog. etc. . II, 164.
Pindar. Fragm. . . II, 23.
Pisander Camirens. Rhod.
 II, 157.
Platon, I, 92.
 Alcibiades I. praeter multa
 suo loco adscripta.
 ejus interpr. Prooem. I. p.
 XIV. p. 7.
 ejus consilium. I, Prooem.
 p. XI. sq. 1. 6. 7. 9. 11. 14.
 19. 168. 277. II, 3 sq. 9.
 177. 222.
 an Platonis sit? I. Prooem.
 p. XIII. sq.
 ejus divisio. I, 12. sqq. capita
 tria. II, 11.
 ejus utilitas triplex. II, 9 sq.
 ejus ordo primus. II, 10 sq.
 cum propylaeis compa-
 ratus, II, 11.
 initium. . . . I, 18.
 in eo omnia congruunt. I, 119.
 omnibus praefertur I. Pro-
 oem. p. XII. sqq.
 inscriptio. . . II, 3. 177.
 (cf. Gorgias.)
 Alcib. I. p. 114. a. . I, 15.
 — p. 115 sq. . I, 322. 327.
 — p. 124. . . . I, 78.
 — p. 124. c. . . . I, 114.
 — p. 124. c. . . . II, 21.
 ἐλεγκτικὸν μέρος. . II, 11.
 Alcib. II, προοίμιον. II, 52. 56.
 Apolog. p. 20. b. . . II, 193.
 — p. 30. c. d. . . . II, 53.
 — c. 18. p. 30. c. d. . I, 156.
 — 30. d. e. . . . I, 79.
 — 31. d. . . . I, 80.

Platonis.

— 37. a. p. 38. d. . I, 309.
Charmid. inscriptio. II, 117.
 — p. 154. d. . . . II, 221.
 — p. 158. d. . . . I, 166.
Charm. p. 160. . . I, 183.
 — p. 164. d. . . . II, 214.
 (ubi Parmen. legit.)
Conviv. c. 8. p. 180 sq. I, 215.
 — p. 197. . . . I, 41.
 — p. 201. c. 21. . . I, 328.
 — p. 201. e. p. 202. c. d. I, 64.
 — c. 31. I, 99.
 — p. 202. I, 30. 46.
 — Agathon. . . . I, 58.
 — p. 202. e. p. 203. a.
 I, 64. 69.
 — p. 203. a. . . . I, 72.
 — p. 204. a. . . . I, 189.
 — p. 205. c. 24. . . I, 329.
 — p. 204. e. 296. a.
 I, 129-183. 35. 40. 49.
 — p. 211. b. c. . . . I, 330.
 — p. 212. d. e. 216. e.
 I, 89.
 — p. 215. a. b. . . . I, 313.
 — p. 215. b. . . . II, 217.
 — p. 387. I, 132.
 — c. V. VI XXII. XXIII.
 II, 22.
Cratylus II, 88.
 — p. 148. b. . . . I, 191.
 — p. 397. b. . . . I, 22. 55.
 — p. 398. II, 16.
 — p. 408. a. . . . I, 195.
Epist. V. p. 321. c. . I, 183.
Gorgiae personae. . II, 61.
 — Alcibiadem dialo-
 gum excipit. . . . II, 177.
 — p. 117. d. . . . II, 135.
 — p. 449. b. . . . II, 187.
 — p. 454 sqq. . . . I, 310. 323.
 — p. 454. c. . . . I, 235.
 — p. 460. b. . . . II, 199.
 — p. 463. c. . . . II, 186.

Platonis.

- Gorg. p. 467. d. . . II, 39.
 — p. 466. c. d. . . II, 46.
 — p. 478. d. . . I, 272.
 — p. 482. a. . . I, 305.
 — p. 497. a. . . I, 289.
 — p. 516. c. d. . . II, 32.
 — p. 523. . . I, 138.
 — p. 523. a. . . I, 220.
 — p. 524. a. . . I, 256.
 — p. 524 sqq. . . II, 10.
 Hippias. . . II, 3.
 Laches. p. 186. e. et pas-
 sim . . . I, 235.
 Legg. passim. . . I, 160.
 — I. p. 631. . . I, 103.
 — I. p. 641. c. . . I, 221.
 — I. p. 648. c. d. . . I, 59.
 — II, 11. p. 669. . . I, 195.
 — IV. p. 716. a. . . I, 293.
 — IV, 7. p. 716. . . I, 220.
 — IV, 8. p. 717. . . I, 103.
 — V, 2. p. 729. . . II, 185.
 — VI, 5. . . I, 3.
 — VII, 6. p. 837. . . II, 13.
 — X, 8. p. 896 extr. . . I, 97.
 Menon. p. 77. c. d. e. . . I, 185.
 — passim v. c. p. 78.
 d. . . I, 329.
 — p. 82. . . I, 281.
 Phaedon. c. 27 fin. p. 38.
 Wyt. . . I, 217.
 — c. 48. p. 64. . . I, 241.
 — p. 69. b. c. . . I, 174.
 — p. 72. . . I, 281.
 — p. 73 sq. . . I, 191.
 — p. 78. . . I, 333.
 — p. 85. b. . . II, 174.
 — III, 10. p. 85. b. . . I, 5.
 — p. 107. d. . . II, 175.
 — p. 107. d. e. . . I, 75 sq.
 Phaedrus p. 229. e. 230. a.
 II, 10.
 — p. 230. a. . . II, 172.
 — p. 238. a. . . I, 117.

Platonis.

- p. 239 sq. . . II, 14.
 — p. 242. b. c. . . I, 79.
 — p. 244. a. . . I, 55 sq.
 — p. 244. a. b. c. . . II, 69.
 — p. 245. c. . . II, 32.
 Phaedrus 246 sqq. . . I, 227.
 — p. 246. . . II, 85.
 — p. 246. a. . . I, 84.
 — p. 246. e. . . I, 148.
 — p. 247. c. . . I, 77.
 — c. 28. p. 248. . . I, 253.
 — p. 249. d. . . I, 227.
 — p. 250. . . I, 29.
 — p. 250. b. . . I, 320.
 — p. 249. c. 250. c. . . I, 174.
 — p. 250. d. . . I, 328.
 — p. 251. c. . . I, 262.
 — p. 252. b. . . II, 227.
 — II, 2. p. 253. a. . . I, 2636.
 — p. 254. h. . . I, 272.
 — p. 257. a. . . II, 13.
 — p. 261. a. . . I, 306.
 — p. 264. c. . . II, 56.
 — p. 270. a. . . I, 147.
 Philebus. . . I, 153.
 — p. 30. . . I, 77.
 Politicus. p. 277. . . I, 191.
 Protagor. p. 327. e. . . I, 253.
 de Republ. Inscriptio. . . II, 75.
 — I. p. 329. . . II, 98.
 — I, 330. e. . . II, 23.
 — I. p. 331 sq. . . II, 105.
 — p. 335 sq. . . I, 315. 317.
 — I. p. 336 sqq. . . I, 218.
 — I. p. 348. . . I, 323.
 — I. p. 348 sq. Bekk. . . I, 223.
 — II, 2. . . I, 21.
 — III. p. 391. d. . . I, 75.
 — III. 10. p. 398. . . I, 197.
 — III. p. 400. b. c. . . II, 138.
 — p. 427. c. . . II, 175.
 — V. p. 451 sqq. . . II, 194.
 — V. 14. p. 467 sq. . . I, 214.

Platonis.

de Republ. V. p. 469. II, 16.

— V. p. 476 sqq. . I, 245.

— VI. 2 et 6. p. 485 sq.

491. . . . I, 110.

— VI. 5. p. 490. . I, 99.

— VI. 12. p. 498. . I, 90.

— VII. 3. p. 517 sq. X,

12-14.

— VII. 12. p. 532 sqq. I, 29.

— IX. 12. p. 588. c. . I, 160.

— X. p. 608 sqq. . I, 317.

— X. p. 611 sq. . . I, 224.

— X. p. 819. b. . . I, 137.

— p. 614-620. . I, 99. 135.

— X. p. 616. . . . I, 256.

— X. p. 617. a. . . II, 45.

— X. p. 617. d. . . I, 143.

— X. p. 617. e. . . II, 49.

II, 104.

— X. p. 620. . . I, 70. 74.

Sophist.

— p. 227. d. 228. a. . I, 210.

— p. 228. d. . . . II, 197.

— p. 249. . . . II, 110.

— p. 254. a. . . . I, 34.

— p. 266. b. . . . II, 218.

Theaetet. . . . II, 2. 36.

— p. 144. d. . . . I, 110.

— p. 150. c. . . . II, 12.

— p. 150. c. . II, 117. 120.

— p. 151. c. d. . . I, 228.

— p. 151. c. d. . . I, 155.

II, 53. 174.

— p. 152. a. . . . I, 260.

— p. 155. d. . . . I, 42.

— p. 157. c. . . . I, 284.

— p. 170. e. . . . II, 145.

— p. 175. . . . I, 112.

— p. 183. d. . . . I, 82.

— p. 187 sqq. . . . I, 28.

— p. 207. a. b. . . I, 214.

Theages. p. 122. . . I, 183.

— p. 128. d. sq. . . I, 79.

Timaeus, p. 28. . . II, 229.

Platonis.

Tim. p. 28. . . . I, 168.

— p. 29. . . . II, 167.

— p. 29. a. . . . I, 111 sq.

— p. 29. a. . . . I, 3.

— p. 29. e. . . . I, 207.

— p. 30. . . . I, 125.

— p. 30. b. . . I, 51. 247.

— p. 31. c. . . . I, 322.

— p. 32. c. . . . I, 26.

— p. 36. d. . . . I, 44.

— p. 36. c. 37. a. I, 65 sqq.

— p. 37. sq. . . . I, 208.

— p. 42. c. . . . I, 44. 57.

— I, 55. 42. d. . . I, 72.

— II, 2. p. 47. c. . II, 45.

— p. 48. . . . I, 134.

— p. 86. . . . I, 226.

— p. 88. . . . I, 291.

— p. 90. a. . . . I, 73.

— p. 90. c. . . . I, 74 sq.

— p. 92. c. . . . I, 202.

Platon. in anthol. . . II, 31.

Platon. comici bini. II, 157.

Plautus. . . . II, 69.

Plotinus. . . . I, 34. 78. 133.

— Ennead. I, 1. . . II, 9.

Plutarch. . . . I, 61. 82.

Porphyrius. . . . II, 151.

Proclus. II, 5. 9. 75. 91. 95. 109.

110. 126. 127. 135.

Pythagoras. ap. Jambl. 146.

— p. 122 et 162. p. 138. I, 259.

— 56. p. 42. . . . I, 259.

Sophocl. Ajax. 275.

— Electr. 9. . . . II, 162.

Strab. IX. p. 614. . . I, 137.

Theages Pythag. . . . II, 6.

Theocrit. XIV. 48. . . II, 8.

Theophr. ap. Diog. L. . V. 37.

Thucyd. . . . I, 138.

— I, 55. . . . II, 5.

— II, 65. . . . II, 29. 137.

— II, 143. . . . I, 115.

— V, 85 sq. . . . I, 218.

Timaens I, 22.
 — de anim. mundi p. 104
 b. c. I, 291.
 Timon. ap. Diog. Laert.
 IX. 6. I, 256.
 Tyrtaeus. II, 162.
 Zonaras. I, 15.

Zoroaster. vid. Oraç.

Xenophon:

Anab. I, 1-8. . . . II, 167.
 Cyri paed. . . . II, 154.
 Memor. I, 1, 1. . . II, 22 sq.
 — I, 2 sq. . . I, 86. II, 27.

Index

Rerum, Verborum, Sententiarum.

Vocabulis, quae in Lexicis non inveniuntur, praefixum est hoc signum *.

Ἄβαρα. I, 319.

ἄβρός. I, 66.

(ἄβρός). I, 98.

Abstractum per φύσιν τινός significatur, I, 52.

περὶ τὰγαθοῦ.

I, 4. III, 14 sqq. 20. 166.

ἀγαθὰ διὰ δαίμονος ἦκει. I, 63.

ἀγαθὰ τῶν δαιμόνων ἀμέριστα. I, 91.

ἀγαθὰ ὄντως. I, 108.

ἀγαθὰ φαινόμενα εἰδωλά ἐστι τῶν ἀληθινῶν. I, 111 cf. 115.

ἀγαθὰ πάντες βουλόμεθα, εἰ καὶ τὰ κακὰ πράττομεν. II, 39.

ἀγαθὰ φύσει ἐστὶ. II, 105.

ἀγαθὰ ποιῶν συμφέροντα ποιεῖ. II, 123.

πρῶτον ἀγαθὸν καὶ τὰγαθὸν καλεῖται. III, 14 sq. cf. 174.

περὶ τὰγαθοῦ.

ἀγαθὸν ἐν τῇ ψυχῇ. I, 16.

ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς. I, 108.

ἀγαθὸν ψευδόμενον. I, 104.

ἀγαθὸν ἀληθινὸν ἀγνωστον τοῖς πολλοῖς. I, 107 sq.

ἀγαθὸν ἀληθινὸν ἐν τῇ ψυχῇ. I, 296.

ἀγαθὸν καὶ φιλία ἀφ' ἐνός ἦκει. I, 109.

ἀγαθὸν ὄντως πᾶσιν πρόκειται εἰς θεόν. I, 126 sq.

ἀγαθὸν ὅλως οὔτε ἐφετὸν μόνον οὔτε τέλειον, κτλ. I, 153.

ἀγαθὸν πάντα προϊὸν καταλάμπει, ἄλλα ἄλλως. I, 181 sq. ubi plura.

ἀγαθὸν ἀμέριστον. I, 248

ἀγαθὸν πόθεν τὸ σῶμα καὶ ὁ νοῦς ἔχει. I, 106.

ἀγαθὸν ἐν ἀρετῇ μόνον. I, 315 ubi plura.

περὶ τὰ γὰρ οὐ.

ἀγαθὸν τὸ ἐφετόν. I, 329.

ἀγαθὸν καλόν. I, 330. II, 117.

ἀγαθὸν αἰεὶ καλόν. I, 332.
335 sq. 338.

ἀγαθὸν μεριστόν. I, 147.

ἀγαθόν, τί τῇ ψυχῇ ἢ κακόν.
II, 10.

τοῦ ἀγαθοῦ ἐτυμον. II, 122.

ἀγαθὸν καὶ συμφέρον ταυ-
τόν. II, 123.

ἀγαθὸν εὐδαιμονίαν ποιεῖ.
II, 123.

ἀγαθὸν καὶ καλόν ταυτόν
ἐστι, κατὰ τὸ ὑποκείμενον
ἢ κατὰ τὴν ἀντιστροφὴν.
II, 126.

ἀγαθὸν ἄνωθεν ἐπαναβέβηκε
τοῦ καλοῦ. II, 126.

ἀγαθοῦ πρώτου αἰτία τοῖς
Πυθαγορείοις ὁ καιρὸς. I,
121.

ἀγαθοῦ πηγὴ. I, 249.

ἀγαθοῦ φύσις ἄλλη τῇ τοῦ
καλοῦ. II, 126.

ἀγαθότης θεῶν ἐστι. I, 184.

ἀγαθότης ἐνωσις. III, 24.

ἀγαθότης θεῖα ὑπαρξίς. III, 178.

ἀγαθότης θεοί. III, 180.

ἀγαλμα. I, 92.

ἀγάλματα τῶν ἀρετῶν. I, 89.

ἀγάλματα τὰ ἐνδοθεν. I, 313.

ἀγγέλου ὄνομα ἐν κοιτῇ συνηθεία
ἀντὶ τοῦ τοῦ δαίμονος. II, 21.

ἄγγελοι διαπορθμεύουσι θεῖους
λόγους. I, 69.

ἄγγελοι κατὰ τὴν τῶν Χαλδαίων
διαίρεσιν. II, 22.

ἀγγέλων χοροί. I, 32.

ἀγγελιδόν. I, 245.

ἀγκηρὲς τῆς ὕλης. I, 41.

ἄγνοια ἀπλή. I, 102. 188 sq. 236.
II, 65. 70. cf. ἀμάθεια.

ἄγνοια διπλή. I, 8. 9. 102. 189.
II, 98.

ἄγνοια λήθη. I, 135. cf. II, 87.

ἄγνοια αἰσχος. I, 210.

ἄγνοια διὰ τὴν τῆς ἀλογίας ἐπε-
κράτειαν γίνεται. I, 210.

ἄγνοια φαρμακεία τινὶ εἴκει.
I, 257.

ἄγνοια ἀπλή ἁμαρτίας οὐκ αἵ-
τιος ἀλλ' ἡ διπλή. II, 103.

ἄγνοια διπλή πλάνης αἰτία. II,
124.

ἄγνοια ἀπλή αἰσχίστη, διπλή
αἰσχυροτάτη. II, 124.

ἄγνοια διπλή πόσα κακὰ ἐπε-
ται. II, 132. 142. 146.

ἄγνοιας αἰτίαι. I, 16.

ἄγνοίας αἰτία ἡ λήθη. I, 229.

ἄγνοίας τεκμήριον. I, 261. 267.

ἄγνοίας διπλῆς καὶ ἀπλῆς μεθ-
όριον. II, 123. 128 sq.

ἄγνοῶν vid. ἀπαίδευτος et προ-
κόπτων. ἐπιστήμονες. I, 293.

ἄγνοῶν διπλῇ θεοῦ, νοῦ καὶ
ψυχῆς ἐξέπεσε. II, 125.

ἄγνώστως ἐταρῶντως et ἐνιαιώς.
I, 52.

ἄγοδοειδῆς βούλῃσις τοῦ Σω-
κράτους καὶ τοῦ δημιουργοῦ.
I, 125.

ἄγονον τῇ ὕλῃ προσήκει. I, 118.

ἀγορευεῖν ἐξῆν ἐν Ἀθήναις με-
τὰ τὴν ἐφήβειαν, τουτέστι.
μετὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος. I,
146.

ἄγραφον γραμματεῖον. I, 277.

ἄγροῖς (οἱ ἐν) ἐνθουσιᾶσι. II, 8.

ἄγρυπνος νόησις. I, 249.

ἀγωγῆς τρόπος. I, 62.

ἀδιάστροφος. I, 8. 100.

ἀδιάστροφοι πολιτεῖαι. I, 194.

ἀδιεξίτητον ποσόν. III, 140.

ἀδικεῖν τῷ ἀδικεῖσθαι φύσει
κάλλιον, κατὰ τοὺς σοφι-
στάς. I, 323.

ἄδικον ἀτελές. I, 327.

ἀδικούμενοι ἄνθρωποι νεκρὰς
ἐαυτοὺς ἡγοῦνται. II, 73. 92.
εἰς ἄδου ἀπιούσα ψυχὴ τί ἔχει.
II, 10.

ἰδρὰ καὶ ὑψηλὰ φρονήματα δια-
τίκνει τοὺς θείους ἐραστάς.
I, 99.

ἰδρανής. I, 164. II, 218 III,
12. 124.

ἰδρός. I, 94. 98.

Adverb. c. praeposit. II, 58.

ἰεὶ γιγνόμενον ἄπειρον τοῦ γί-
νεσθαι δύναμιν ἔχει. III, 128.

ἰεὶ ὅν ἐστι ἀπειροδύναμον. III,
128.

ἰένναος. III, 226 sq.

ἰετός γρυπός, ὡς βασιλικός. II,
154.

ἰζωνοὶ θεοί. II, 20.

ἰθανασία ψυχῆς. II, 10 III, 278 sq.

ἰθάνατος, ἀνώλεθρος, ἄφθαρ-
τος, differunt. III, 279.

ἰθεοὶ πρὸς ἑαυτοὺς διαφέρον-
ται, καὶ ἀνεπιστήμονες πρὸς
ἀλλήλους διαφωνοῦσι. I, 268.

ἰθεον καὶ σκοτεινόν. I, 34.

ἰθεον εὐκαταφρόνητον. I, 166.

ἰθηνᾶ Πανδαρον προτρέπουσα
ἐπιτοκεῖ. II, 6.

ἰθηνᾶ Σώτειρα. I, 44.

ἰθηνᾶ τοῦ Φειδίου. II, 26.

ἰθηνᾶ τὸν αὐλὸν ἀπέρριψε.
II, 66.

ἰθηνᾶ ἔφορος σοφίας. II, 66.

ἰθῆναι ἐπὶ τοῦ Περικλέους λό-
γῳ δημοκρατία, ἔργῳ δὲ
δυναστεία. II, 137.

* ἰθηναικός. I, 44.

* ἰθηναικῶς et τιτανικῶς ὁρρος.
I, 43.

ἰθηναιός et ἰθηναιός. I, 103.

ἰθηναιοὶ διὰ παντός πρὸς τὸν
βασιλέα καὶ πρὸς τοὺς Λα-
κεδαιμονίους ἡγωνίζοντο. II,
143.

ἰθηναιὸν σοφία. II, 12.

ἰθηναιὸν τύχη. II, 150.

ἰθηναιὸν γυναικες ἀπαρὰ φύ-
λακτοι. II, 152.

ἰθηναιὸς πάτριον σοφία νικᾷ.
II, 144. 155. 168.

* ἰθλιοποιός. II, 224.

ἰθακίδαι. II, 151.

ἰθακιδῶν καὶ Ἀλκμαιωνιδῶν τι-
μιώτατον γένος ἐν Ἀθήναις
καὶ πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. II, 29.

ἰθακὸς Αἰγινήτης. II, 152.

ἰθας Καλαμίνιος. II, 152.

ἰθηνῆται πρὸς Ἀθηναίους πο-
λεμοῦντες. II, 72.

ἰθισθος πρότερον τὸν ὠδὸν ἀνα-
λὼν, τὴν Κλυταιμνήστραν
διέφθειρε. II, 138.

ἰθυπτίοι δι' αἰτιγμάτων δηλοῦ-
σι. II, 9.

ἰθυπτίων κάτοπτρα. II, 9.

περὶ αἰθίου. III, 78 sqq.

ἰθιδιον καὶ ἰθάναντον. III, 154 sqq.

ἰθidia. I, 22.

ἰθidia σώματα. I, 72.

ἰθιδότης. I, 118. III, 86.

ἰθιδότης τίς ἀπειροτέρα. III,
140 sqq.

ἰθρεσις. I, 163. cf. προἰθρεσις.

ἰθρεσις καὶ ἀνάγκη ὁρρος. II, 45.

ἰθρεσιν βίου ὁ θεὸς ταῖς ψυχαῖς
προτείνει. II, 104.

ἰθρεσις τῶν ψυχῶν. I, 143.

ἰθρούμεναι ψυχαί. I, 143. cf.
ψυχαί.

ἰθσθσις et δόξα. I, 22.

ἰθσθσις et συναἰσθσις ὁρρος.
I, 80.

ἰθσθσις et φαντασία ὁρρος. I,
162.

ἰθσθσις καὶ φαντασία καὶ ἄλο-
γα πάθη. I, 104.

ἰθσθσις οὐδὲν ὑγιές ποιεῖ. I,
245.

αἰσθητὸν ἐν κινήσει ὑπόστασιν
ἐλαχε. I, 107.

αἰσθητὰ φευκτέα. I, 248. ubi
plura.

αἰσθητὴ ἐκτὸς τῆς ψυχῆς μένει
κείμενα. I, 280.

Αἰσχίνης μητραγύρτης. II, 159.

Αἰσχίνου μητηρ. II, 159.

αἰσχυστότατος. II, 124.

αἰσχος ἐν τῷ λόγῳ μόνῳ θεω-
ρεῖται. II, 124.

αἰσχος ἐν τῇ ψυχῇ. II, 197.

αἰσχρὸν φθορὰ τῆς ψυχῆς. I, 29.

αἰσχρὸν κακόν. I, 332. 339.

αἰσχρὸν κατὰ τὴν τέχνην γινό-
μενον ὁρθῶς ἔχει. II, 78.

αἰσχροτάτος. II, 170.

περὶ αἰτίων. III, 18. 62 sqq.

αἰτία νοητά. I, 51.

αἰτία πρωτουργός. I, 55.

αἰτία ἀρχηγικά. III, 108 sqq.

αἰτία τοῦ ἁμιγῆς μένειν. I, 63.

αἰτία τῶν ἐσχαίων ἐν τοῖς πρώ-
τοις. I, 69.

αἰτία τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς σιωπῆς.
I, 62. 78.

αἰτία τῆς τῶν ἐρώτων ἀντιθέ-
σεως. I, 117.

αἷτια τῶν ὄντων διττά. I, 122.

αἰτία ἀκίνητος καὶ κινουμένη.
III, 118.

αἰτία καὶ ὑπαρξίς. II, 15.

αἰτίαν τοῦ δευτέρου πρώτον εἰ-
πεῖν ἀρχαῖκός τρόπος ἐστί.
II, 38.

αἰτίαι ὀφανεῖς. I, 25.

αἰτίαι τοῦ μὴ γίγνεσθαι σοφὸν
τρέις. II, 139.

αἷτιον. III, 234 sqq.

αἷτιον καὶ αἷτιατόν. I, 2. 116.

II, 15. III, 60 sq. 90 sq.

αἷτιον ἀρχικόν. III, 173 sqq.

αἷτιον τὸ κυρίως λεγόμενον ἐξ-
ήρηται τοῦ ἀποτελέσματος.
III, 116 sqq.

αἷτιον χωριστόν. III, 144.

αἷτιον πρῶτον ἄρῶντον. II, 133.

περὶ αἰώνων. III, 82 sq. 132 sqq.

αἰών, ἔτυμον. III, 82 cf. 288.

αἰών et χρόνος sibi oppon. I,
3 et 4.

πρώτως αἰώνιον. III, 154 sq.
254.

αἰωνίου καὶ ἐγγρόνου τὸ μετα-
ξύ. III, 156.

αἰῶνος μετέχον τοῦ ἀεὶ εἶναι
μετείληφε. III, 288.

ἀκηλίδωτος. II, 55.

ἀκίνητος et αὐτοκίνητος. I, 116.

ἐξ ἀκινήτου αἰτίας αἰδία
εἶναι κατὰ Πλάτωνα. II, 32.

ἀκολασία καὶ σωφροσύνη ἐναν-
τία. II, 14.

ἀκόλαστος ζωή. I, 34.

ἀκριβολογία. I, 291.

ἄκρω δακτύλῳ et similia. II, 6.

ἄκρω δακτύλῳ ἀπογεύεσθαι. II,
55. 145.

ἀλγηδόνη. I, 58.

Ἀλέξανδρος. II, 13.

Ἀλέξανδρος ἱατρῷ, φιλοσοφεῖν
δοκοῦντι, τί ἔγραψε. II, 170.

ἀλήθεια μονάς. I, 51 sqq.

ἀλήθεια et διαφωνία oppos. I,
240.

ἀλήθεια αἰδίων πραγμάτων οὐκ
ἀπὸ τῶν πολλῶν. I, 250.

ἀληθεύειν καὶ μὴ ψευδεσθαι
διαφέρει. I, 107 sqq.

ἀληθεύειν. II, 89.

ἀληθινός et φαινόμενος oppos.
I, 97.

ἀληθῶς et φαινομένως, oppos.
I, 329.

Ἀλκαῖος. II, 156.

Ἀλκιβιάδης.

Alcibiades laudatur. I, 58.

II, 67. p. XIV. 1.

Ἀλκιβιάδης δυνάμειος ἐρα-
στής. I, 84.
Ἀλκιβιάδης κακοῦν αἷτιος. I,
86. 98. II, 173.
Ἀλκιβιάδης μεθύων. I, 89.
Ἀλκιβιάδης διατί θανάματος
ἄξιος. I, 97 sq.
Ἀλκιβιάδης ὑπερορᾷ τοὺς πολ-
λοὺς ἐραστάς. I, 100 sq.
Ἀλκιβιάδης διατί ἀνενδεὲς
στοιχεῖον ἐτίθετο τῆς εὐ-
δαίμονος ζωῆς. I, 104.
Ἀλκιβιάδης πολλῶν κεκράτη-
κε καὶ κρατεῖται ὑπὸ τοῦ
Σωκρ. I, 134.
Ἀλκιβιάδης εὐφυῆς. I, 166.
II, 70. 76. 77.
Ἀλκιβιάδης αὐλὸν οὐκ ἔμαθε.
I, 196 sq. II, 66. 68.
Ἀλκιβιάδης ἀστραγαλίζει. I,
239. II, 64.
Ἀλκιβιάδης διατί κατὰ τοῦ
μεγάλου Διὸς ὄμνυσι. I,
241.
Ἀλκιβιάδης φιλότιμος. I, 147.
218. 243. II, 23 sq. 101.
115. 119. 175.
Ἀλκιβιάδης εἰς τί ὄρα, ἀγο-
ρεῦειν βουλούμενος. I, 146.
Ἀλκιβιάδης et τὰ τοῦ Ἀλκιβ.
oppos. II, 3.
Ἀλκιβιάδης εὐγενῆς ἐξ ἀμφο-
τέρων. II, 57.
Ἀλκιβιάδης τοῦ Σωκράτους
τελειότερος φαίνεται. II, 59.
Ἀλκιβιάδης ἀπαγγελτικὴ δύ-
ναμις. II, 62. 67. 70. cf.
Ἀλκιβιάδης φιλονεικος. II, 71
sq.
Ἀλκιβιάδης τὴν ποίησιν οὐχ
ὥσπερ τέχνην ἔμαθε. II, 97.
Ἀλκιβιάδης μανικός. II, 103.
104.
Ἀλκιβιάδης τρυφῶντι ἔοικε.
II, 106.

Ἀλκιβιάδου τρυφή. II, 302.
περὶ ἧς πολύστιχα βιβλία. II,
161.
Ἀλκιβιάδης δέκα τάλαντα
αὐτεπαγγέλτος τῇ βουλῇ
ἐπέδωκε. II, 33. 115. 231.
Ἀλκιβιάδης ἀνδρείος. II, 117.
Ἀλκιβιάδης στρατηγικός. II,
117. 119.
Ἀλκιβιάδης εὐφυῆς. II, 59.
Ἀλκιβιάδης εὐφυῆς καὶ ῥη-
τορικός. II, 98. 100. 104.
105. 108. 112. 114. 137.
cf. 62. 67. 70.
Ἀλκιβιάδης Δίος. II, 151.
Ἀλκιβιάδης τῇ τοῦ Ἀγιδος γυ-
ναικὶ συνεγένετο. II, 153.
Ἀλκιβιάδης τεχθεὶς Θράττης
τὴν ἐπιμέλειαν εἶχε. II, 154.
Ἀλκιβιάδης καὶ Σωκράτης
μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς ἐπι-
μελείας δεόνται. II, 173.
Ἀλκιβιάδης πόθεν τροπὴν
ἐποίησεν. II, 173.
Ἀλκιβιάδης μετὰ Σωκράτους
κρεῖττων τοῦ Ἀριστοτέλους.
II, 193 sq.
Ἀλκιβιάδης Αἰακίδης. II, 151.
220.
Ἀλκιβιάδης Ἀλκμαιωνίδης.
II, 220.
Ἀλκιβιάδου φυσικὰ συνθήμα-
τα. I, 94.
Ἀλκιβιάδου ἀπομνημονεύμα-
τα, κάλλος, εὐγένεια κτλ.
I, 110. 114. II, 11.
Ἀλκιβιάδου ἁμαρτήματα. II,
26.
Ἀλκιβιάδου κάλλος. II, 28 sq.
ubi plura. 31.
Ἀλκιβιάδου ποτὲ συνηγοροῦν-
τος ἀποπτῆναι ὄρτυγα φα-
σι II, 148.
Ἀλκιβιάδου παιδεία. II, 154.
Ἀλκιβιάδης ἦν παραψυχὴ με-

- τὰ πολλῶν εἶναι παρῶ. Π, 134.
 Ἀλκμαιωνίδαι γ. Αἰκίδαι.
 * ἑλληλουχία. Π, 142.
 ἄλλ' οὖν. Π, 9.
 ἄλλο τι οὖν. Πλατωνικόν. Ι, 218.
 Π, 86.
 ἄλλοτριον (= ἐναντίον) συνδέ-
 σμου δέεται. Ι, 118.
 ἄλλοτριπραγμοσύνη. Ι, 14.
 ἄλλοτριότης. Ι, 58.
 ἄλλως τε = adde quod. Π, 37.
 41.
 ἄλοᾶν — ἄλοᾶν. Π, 84.
 ἄλογα ζῶα πλήγῃ νεμόμενα. Ι,
 279.
 ἄλογοι δαίμονες. Π, 17 sq.
 ἄλοιοῦν. Π, 84.
 ἁμαθαίτειν. absol. Ι, 201.
 ἁμαθαίνων γ. ἄγνοῶν.
 ἁμαθαίνων διπλῇ σοφῶ ὅμοιος.
 Ι, 189 sq.
 ἁμάθεια διπλῇ (cf. ἄγνοια). Π,
 11. 65. 69.
 ἁμάλθакτος. Π, 65 sq.
 ἁμαρτίας ionic. termin. Π, 65.
 124.
 ἁμαρτηματα διὰ ἄγνοιαν καὶ διὰ
 βίαν. Π, 131.
 Ἀμβρακικός. Π, 5.
 Ἀμβρακιώτης. Π, 5.
 * ἁμέθεκτος. Π, 42.
 περὶ τοῦ ἁμεθέκτου. Π, 42
 sqq. cf. 146 (149).
 ἁμέθεκτον διττὰς ὑφίστησι τῶν
 μετεχομένων τὰς τάξεις. Π,
 96.
 * ἁμεθέκτως. Π, 42.
 * ἁμεθεξία. Π, 42.
 * ἁμειώτως. Π, 111.
 ἁμενηρός. Π, 218.
 ἁμέρεια. Π, 262. cf. 130.
 ἁμηγέπως. Π, 208.
 ἁμιγές μένειν θαύματος ἄξιον.
 Ι, 60. 63.
- * ἁμισθίαν ὁ Πλάτων πρῶτος
 ἐπετήδευσε. Π, 140.
 Ἀμπρακικός. Π, 5.
 Ἀμπρακικός. Π, 5.
 Ἀμπρακιώτης. Π, 5.
 ἄμυγνος. Ι, 313.
 ἄμυδρός. Ι, 2. 82.
 ἄμυδρόν ἔχνος. Ι, 49.
 ἄμυδρότης. Ι, 96.
 ἄμυδροῦσθαι. Π, 140 sq.
 ἁμφιγυήεις τί δηλοῖ. Π, 176.
 ἄν. Ι, 217. duplicatum. Π, 168.
 ἀναγαγεῖν — ἀγαγεῖν. Ι, 186.
 ἀνάγειν. Ι, 28. 30.
 ἀνάγεσθαι. Ι, 32.
 ἀναγκαῖ γραμμικαί. Π, 102.
 ἀναγκαῖ μαθηματικά? Π, 112.
 ἀναγογή. Ι, 29. 153.
 ἀναγωγός. Ι, 53.
 ἀναγωγὸν αἷτιον ἐν τοῖς θεοῖς
 Π, 234.
 ἀναζωπυρεῖν. Ι, 194.
 ἀναζωπυρεῖσθαι. Ι, 32.
 ἀναθάλπεισθαι. Ι, 32.
 ἀναθέσθαι. ῥητορικόν. Ι, 252.
 Π, 100. 108.
 ἀνακινεῖν. Ι, 27.
 ἀνακόπτειν. Ι, 81. 83.
 ἀνακίπτειν. Π, 44.
 ἀναλογία κάλλους. Ι, 339.
 ἀνάλογον. c. plur. = ἀνὰ λόγον.
 Π, 242. 276. Ι, 143.
 ἀναμάττειν et similia. Ι, 300.
 ἀνάμνησις. Ι, 28.
 ἀνακάμπτειν. Ι, 83.
 Ἀναξαγόρας Περιελέους διδά-
 σκαλος. Π, 135. 137.
 Ἀναξαγόρας τὸν τοῦν ἄρχοντα
 εἶναι ἐδίδαξε. Π, 138.
 Ἀναξαγόρας βασιλείας librum
 scripsisse videtur. Π, 138.
 Ἀναξαγόρας a regendis civita-
 tibus se continuit. Π, 138.
 Ἀναξαγόρου δόγμα. Π, 214.
 Ἀναξαγόρου φθέγμα. Π, 105.

ἀναπίμλασθαι. III, 24.

* ἀναπλουῖν. I, 230.

ἀναπτύξεις. I, 275.

ἀναπτύσσειν διάνοιαν. II, 50.

ἀνάπυρος? II, 154.

ἀναστόμωσις. I, 119.

ἀνάτασις. III, 62.

ἀνάτασις παντὶ πρὸς τὸ σωζέειν
ἐστι. I, 154.

ἀνατείνειν ἑαυτόν. I, 249.

ἀνατείνεσθαι. I, 330.

ἀνατομή. I, 119.

ἀνακατιζέειν. I, 81. 83.

ἄνδρα καὶ γυναῖκα οὐ φιλεῖν
ἀλλήλους. II, 195.

ἀνδρεία καλή. I, 337.

ἀνδρείῳ καὶ θάνατος οὐ ταύ-
τόν. II, 116. 119.

ἀνδρεία ἐφετόν. II, 120.

ἀνδρεία ἀγαθόν. II, 117 sq. 121.

* ἀνελάττωτος. I, 16. III, 82.

* ἀνελαττώτως. III, 50.

ἀνελεύθερα ζῶα γ. ἄλογα.

ἀνέλιξις τῶν εἰδῶν. I, 21.

ἀνεμιαῖοι λόγοι. I, 155.

ἀνεμιαῖοι καὶ γόνιμοι λόγοι.
II, 53.

ἀνευδής διαφέρει τοῦ εὐδαί-
μονος. I, 103 sq.

ἀνέπαφος. I, 54.

* ἀνεπιθόλωτος. I, 251.

ἀνεπιστήμων ἐξαπατήσκειν ἄν-
τινα, οὐδὲ πείθει. I, 309.

ἀνεπιτάτως. III, 82.

ἄνευ τῆς ὕλης οὐδὲν ἐστι ἐπι-
νοῆσαι ἐνταῦθα ὄν. II, 54.

ἄνευ, ὑλικὸν πρόσρῆμα. II, 54.
57. 60.

ἀνέχεσθαι, c. infin. et partic.
constr. II, 101, 102. 226.

ἀνθέλκειν. I, 90.

ἄνθος. II, 109. 121.

ἄνθος οὐσίας. I, 247.

ἄνθος τοῦ νοῦ. I, 248.

περὶ ἀνθρώπου.

ἀνθρώπῳ ἀτιμάζειν. I, 100.

ἀνθρώπῳ θνητά. I, 103.

ἀνθρώπῳ τύχη καὶ καιρὸς
κυβερνᾶται. I, 124.

ἀνθρώπῳ σώματα ἐκ τετ-
ταρῶν στοιχείων. II, 140. cf.

ἀνθρώπῳ σώματα ἐκ δ'
στοιχείων συγκεῖσθαι. II, 91.

ἄνθρωπος ἀληθινός. I, 37.

ἄνθρωπος ἀληθής. I, 251.

ἄνθρωπος ἢ ἀνθρώπου οὐ-
σία ψυχὴ ἐστι. I, 9. 141.

157. 168. II, 10. 57. 70.

116. 202 sq. cf. II, 196.

ἄνθρωπος ψυχὴ σώματι χρω-
μένη. I, 296.

* ἄνθρωπος ἐν ψυχῇ ἐστι. I,
316.

ἄνθρωπος λόγος ἐστί. II, 10.
198.

ἄνθρωπος (λογικὴ) ψυχὴ. II,
4. 8. sq. 10. 12.

ἄνθρωπος οὐ σύγκειται ἐκ
ψυχῆς καὶ σώματος. II, 116.

202 sqq.

ἄνθρωπος καθαρτικὸς καὶ
θεωρητικὸς οὐ χρῶνται τῷ

σώματι ὡς ὁργάνῳ. II, 142.
177.

ἄνθρωπος πολιτικὸς ψυχὴ
λογικὴ ὁργάνῳ χρωμένη. II,
177.

ἄνθρωπος πότε οὐκέτι ἐστι.
III, 108.

ἄνθρωπος μόνος τῶν ἄλλων
ζῶων ἐπιμελείας δεῖται. II,
171 sq.

ἄνθρωπος ποῖος. II, 201 sq. 212.

ἄνθρωπος σώματος δεσπόζει.
II, 202.

ἄνθρωπος πολιτικός. II, 224
sqq.

- ἄνθρωπος καὶ τὰ τοῦ ἀνθρώ-
 πον διαφέρει. II, 3.
 ἀνθρώπου οὐσίαν θεωρητι-
 κῶς γνόντες. II, 224.
 ἀνθρώπου ὃν μένει. III, 108.
 ἄνθρωποι κοινοί. II, 289.
 ἀνθρώπων κακίαι δοιμύταται.
 II, 172.
 ἀνθρώπων τέλος ἀπάθεια.
 II, 198.
 ἀνίλλεσθαι. II, 48.
 ἄνισον αἰσχρόν. I, 326.
 ἄνοδος δι' ἐπιστήμης. I, 136.
 (ἀνύειδες) σῶμα. II, 16.
 ἀνώλεθρος vid. ἀνώλεθρος.
 *ἀνομοιόσημος. III, 314.
 *ἀνομοιώδης. III, 304.
 ἀντακολουθεῖν. I, 319.
 ἀντακολουθήσεις. I, 319. .
 *ἀντανίσωμα. II, 110.
 *ἀντανίσωσις. II, 110.
 ἀντεπιφέρειν. I, 309.
 ἀντέρως τέλος ἐρωτικῆς. II, 12.
 215. 220. .
 ἀντέρως τῷ πελάργῳ ἀπέικα-
 σται. II, 227.
 ἀντέχεσθαι. I, 300. 301.
 πρὸς ἀντιδιαστολήν. II, 88.
 ἀντίθεσις. II, 118.
 ἀντικαταλλάττεσθαι παθῶν ἄλ-
 λων ἄλλα. I, 100.
 ἀντικεῖσθαι. II, 115.
 ἀντικρυ. } I, 134.
 ἀντικρυς. }
 ἀντικρυς de accentu. I, 38.
 ἀντιλαμβάνεσθαι. I, 300.
 Ἀντίλοχος. I, 332.
 ἀντιπαράστασις. I, 303. II, 106.
 108. 144.
 Ἀντιθένης κυνικός. II, 28.
 ἀντίστασις. I, 304.
 ἀντιστρέφειν. I, 308. 339. II,
 118.
 εἰάν ἀντιστρέφῃ δύο ἀλλή-
 λοις, καὶ τὰ τούτοις ἐναν-
 τία ἀντιστρέφει. I, 339.
 ἀντιστροφή. II, 114.
 ἀντιστροφή σὺν ἀντιθέσει. I,
 262. 263.
 ἀντίστροφοὶ ὅροι. I, 319.
 ἀντίτυπος. I, 154.
 ἀντίφασις. I, 284.
 ἀντοχή. I, 27.
 ἀνυπόθετος. I, 246. .
 *ἀνυφαίνειν. II, 198.
 ἀνώλεθρος non ἀνώλεθρος. III,
 278 sq.
 ἀνώλεθρος et ἀφθαρτος differt.
 III, 279.
 ἄνω ὄντες κατὰσι. II, 5.
 ἀξιεραστός κατὰ φύσιν. I, 133.
 ἀξιεραστός ἀληθῶς. I, 98.
 *ἄφορισταίνειν. III, 185.
 ἀπαγγελία. II, 62.
 ἀπάθεια τέλος ἡμῶν. II, 198.
 ἀπαίδευτος ἄλλους αἰτιάται. I,
 287. 292.
 ἀπαλλαγὴ — mors. I, 41.
 *ἀπάνθισμα. II, 226.
 *ἀπαρουσιάζω. II, 13.
 ἀπαρουσιάζω ἐξῆν. II, 52.
 ἀπαρουσιάζω ἐξῆν θείον. II,
 26 et sq. 28.
 ἀπαυτηλός. I, 59.
 ἀπαυγασμα. II, 16.
 ἀπαυθαδιάζομαι. II, 191.
 ἀπαυθαδίζομαι. II, 191.
 ἀπειρία. III, 130 sqq.
 ἀπειρία καὶ πέρας. III, 134 sqq.
 *ἀπειροδύναμος. III, 128.
 *ἀπειροειδής. III, 136.
 ἄπειρον. III, 130 sqq.
 ἀπερυσθῆναι. I, 218.
 ἀπερυσμένος. I, 189.
 ἀπῆχημα. I, 135. 272.
 ἀπῆχημα τῆς ἐκεί ζωῆς κτλ. I,
 99.
 ἀπῆχημα ψυχῆς. III, 192.

περὶ ἀπλοῦ καὶ συνθετοῦ. III, 92 sqq.

*ἀπλῆ. II, 131.

*ἀπληθυντος. III, 96.

*ἀπληθύντος. III, 96.

ἀπὸ μηχανῆς εἰσάγουσι θεόν. II, 44.

ἀπὸ et παρά promiscue. II, 50.

ἀπὸ βαλβίδος. II, 153.

ἀπογεύσεως παροίμια. II, 6.

ἀποβύλλεσθαι, τίττειν et ἐκφέρειν, differt. II, 173.

ἀποδείξεις ἐν ψυχῇ δυνατάτατον. II, 55.

ἀποδείξεις ἢ διὰ τῶν καθ' ἑκαστα ἀσθενῆς. II, 121.

ἀποδείξεις ἀπὸ τῶν καθολικωτέρων μειζόνως εἰς τὴν ἐπιστήμην προάγουσι. I, 298.

*ἀποδιαληφθῆναι. I, 194.

ἀπόδοσις. III, 42.

*ἄποιος. III, 124.

ἵποιος ὕλη. I, 318.

ἀποκαθαρσις. I, 40. saepe.

ἀποκαλεῖν εἰς πρόνοιαν. I, 38.

ἀποκατάστασις. II, 213. III, 296.

*ἀποκαταστατικός. II, 37. III, 296 sq.

ἀποκόπτειν πάθος. I, 154.

ἀποκρινόμενός ἐστι ὁ λέγων. I, 276. 279 sqq. cf. 303. II, 12. 98 sqq. 108. 113. 128. 134.

ἀποκρινόμενος ἀναλογεῖ τῇ ψυχῇ. II, 104.

ἀπόκριδις σοφοῦ ἐστι. I, 171 sq.

ἀπόκρισις διττή. I, 283.

ἀπόκρισις Ἀλκιβιάδου πλημμελῆς τριχῶς. II, 72. 80.

ἀποκρίσεις αἰτεῖ ὁ Σωκρ. διατί. II, 60 sq.

ἀπολιμπάνειν. I, 126.

ἀπόλλυσθαι δυνάμενον ἢ σωματικόν ἐν ὑποκειμένῳ ὑπόστασις ἔλαχε. III, 278.

Ἀπόλλων Πύθιος. I, 91.

Ἀπόλλων τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἐξηγητῆς ἐτιμᾶτο. II, 175.

Ἀπόλλωνος πρόνοια. I, 5.

Ἀπόλλωνι δαίμων ἀνάλογον. I, 83.

Ἀπόλλωνες. I, 69.

ἀπολλωνιακὴ σειρά. II, 20.

ἀπόλυτοι θεοί. I, 68. II, 20.

ἀποπεπτωκὸς τῆς ἀνεπιτηδεύτητος. I, 132.

*ἀποπεράτωσις. III, 218.

ἀποπίμπλασθαι. III, 24.

ἀποπίπτειν. I, 20. 48. 98.

ἀποπλήρωσις. I, 27.

ἀπόπτωσις. I, 20.

ἀποπτώσεις. I, 49.

ἀπορία δεσμός τις τῆς ψυχῆς. I, 126. II, 40.

ἀπορία καὶ λύσις. I, 191 sq. 264. 267 sq. II, 111. 161. 163.

ἀπορία πῶς ὁ Ἀлк. μὴ εἰδὼς τὸ δίκαιον, οἶται εἰδέναι, οὐδὲ χρόνον ἔχει λέγειν, ἐν ᾧ οὐκ ᾔετο εἰδέναι. II, 82.

ἀπορία πῶς Σωκράτης εἰς διδάσκαλον φοιτᾶν βούλεται. II, 88.

ἀπορία πῶς οἱ πολλοὶ κακοὶ λέγονται εἶναι, εἴ τοι τὸ κατὰ φύσιν πλεονάζει τοῦ παρὰ φύσιν. II, 94.

ἀπορία, πῶς ὁ Σωκράτης φησὶ τοὺς πολλοὺς μὴ εἰδέναι τὰ δίκαια διότι τὰ χεῖρα μὴ γινώσκουσι. II, 91. 95.

ἀπορεῖν καλῶς αἰτιόν ἐστι τοῦ εὐπορῆσαι. I, 236.

ἄπορος — ἄμυρός τις. III, 280.

ἀπορρεῖν. transitive, III, 227.

ἀπορροή. I, 32.

ἀπόρροια τοῦ. I, 34.

ἀπόρροια καὶ ἔλλαμψις. II, 122.

ἀπόρροισι θείαι. I, 69. 71. II, 219.

ἀποσεύεσθαι. I, 59. 100.

ἀποσεμνύνειν. I, 36.

ἀποσεμνύνεσθαι. I, 68 sq.

ἀποσκεδάζειν. I, 38.

ἀποσκευάζειν. I, 38. 41. 44. III, 312.

ἀποσκορακίζειν. I, 255.

ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἐνός. I, 244,

ἀποτελέσματα et ἀποιοῦντα sibi oppos. III, 116.

ἀποτίκτειν vid. τίκτειν.

ἀποτίκτειν λόγους. II, 12.

ἀποτρέπειν. I, 83.

ἀποτυποῦσθαι. I, 43 saepe.

ἀπόφανσις. II, 24.

ἀπόφασις. I, 331.

ἀποφάσκειν. I, 331.

ἀποφατικῶς. I, 285.

ἀπόφθεγμα ἐπτά' σφωῶν. II, 94.

ἐξ ἀπροωπτου (ἀπρούπτου). I, 41.

ἄπτεισθαι de disputatione instituenda. saepius v. c. I, 50.

* ἄπτικῶς. II, 40.

ἄραρότως. I, 87.

ἄρα ρώς. I, 22. 95.

ἄργειν ἐστὶ οὐκ ἁλόγων, ἀλλ' ἀνθρώπων. II, 178.

Ἄργεῖοι πεπληγμένοι. II, 130.

Ἄργος ἱπποβότος. II, 162.

ἄρδεσθαι. I, 29.

Ἀρεϊκὴ ποίησις. I, 196.

Ἀρεϊκὴ σειρά. II, 20.

*† Ἀρεϊκός. I, 193.

Ἀρεοπαγῖται. I, 309.

ἀρετὴ ἡθικὴ καὶ αἰσθ. φυσικὴ καὶ πολιτικὴ. I, 96.

περὶ ἀρετῆς.

ἀρετὴ φυσικὴ οὔτε ἀπλῶς ἐπαινετὴ οὔτε ψεκτὴ. I, 101. cf.

ἀρετὴ φυσικὴ. I, 133.

ἀρετὴ κάλλος. I, 210.

ἀρετὴ εὐδαιμονία. II, 10.

ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν αὐτῆς αἰσθ. II, 105. 109.

ἀρετὴ ἀγαθόν. II, 118. 120.

ἀρετὴ ἡμῶν οὐ πρὸς ἐτέρους, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτούς ἐστι. II, 143.

ἀρετὴ ἀδέσποτος καὶ ἐλευθέρη. II, 226.

ἀρετῆς ἐγκώμιον. I, 307.

ἀρετῆς οὐδὲν κάλλιον. I, 330.

κατ' ἀρετὴν ζῆσαι αὐτοκωτησίᾳ ἴδιον. II, 122.

ἀρεταὶ ἐμπιστῆμαι. I, 185. ubi plura.

ἀρεταὶ ἀγάλατα θεία προλάμποντα. I, 190.

ἀρεταὶ φυσικαί. II, 30.

ἀρεταὶ φυσικαὶ ἀδίδακτοι. II, 155.

ἀρεταὶ πολιτικαὶ ἑαυταῖς ἀντιστρέφουσι. II, 155.

ἀρεταὶ ἡθικαὶ διδακτοὶ οὐδὲ ἀντιστρέφουσι ἀλλήλαις. II, 155.

ἀρεταὶ κοιναί. II, 194.

ἀρεταὶ τῇ ἰδιότητι μόνον διαφέρουσι. II, 214.

ἀρεταὶ κοιναί, εἴγε κοιναὶ αἱ φύσεις. II, 288 sq.

ἀρετῶν διαφοραί. II, 30.

ἀρετῶν ἐκάστη δι' ἐνός μόνον τῆς ψυχῆς μορίου πεφοίτηκε, πλὴν τῆς δικαιοσύνης. II, 73.

ἀρετὰς κυρίας οἱ Πέρσαι οὐκ ἐπαιδεύοντο. II, 168.

ἀρηρότως. I, 87.

Ἀριάδνης μίτος. II, 48.

„ἄρυνδειςτος.“ I, 74.

ἀριθμητικός. I, 308 sq.

ἀριθμητικοί. I, 308.

ἀριθμός θεός. III, 164 sqq.

ἄριθμός πάντων ὄντων σοφώ-
τατον. I, 259.

ἄριθμοί, αἱ ἰδέαι κατὰ τοὺς
Πυθαγορείους. II, 95.

Ἀρίστιππος μητροδίδακτος. II,
136.

Ἀρίστιππος μισθὸν ἐπράττετο.
II, 140.

περὶ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοτέλης ἐριστικός. II, 62.

Ἀριστοτέλης δαιμόνιος. II,
122.

Ἀριστοτέλην δαιμόνιον κα-
λοῦσι. II, 218.

Ἀριστοτέλης ἡμαρτεν. II, 204.

Ἀριστοτέλους Ἀλκιβιάδης ὁ
μετὰ Σωκράτους κρείττων.
II, 193 sq.

Ἀριστοτελικὸς καθάρσεως
τρόπος. II, 146.

Ἀριστοτελικὸν δόγμα τῷ
Πλατωνικῷ ἀντίκειται. II,
145.

ἁρμονία οὐρανία καὶ ἐγκόσμιος.
I, 204.

— μετὰ κάλλους ὑφέστηκεν. I,
206.

ἄρνησις. I, 142.

ἄφ' οὗ ἂν τι ἄρξῃται ἐτεργεῖν,
οὐ παύεται μέχρι τῶν ἐσχά-
των. II, 110.

ἄφροεντός. I, 25.

ἄφροσύνης σύμβολον σιωπή. I, 63.

ἄρξῃτως et ἐναιώς. I, 52.

Articulus ante infinitam sen-
tentiam omittitur. III, 281.

ἄρτῶμενος εἰς τι. III, 16.

ἄρῦειν de forma attic. I, 27.

ἄρχαι τρεῖς. III, 36.

ἄρχαῖοι φιλόσοφοι. I, 215.

Ἀρχαῖσμός. II, 28. 23.

ὃ τὸ ἄρχει προσήκει, τοῦτο
κρεῖττον ἐστι. I, 325.

ἄρχει μόνος ὁ εἰδώς. κατὰ τοὺς
Στωικούς. II, 55.

ἄρχειν εἶδος τῆς πολιτικῆς. II,
178.

Ἀρχέλαος. I, 295.

ἄρχεσθαι c. partic. et in varr.
lect. c. infin: I, 47.

ἄρχῃ ἀρίστη ἐστὶν ἡ τελική. I,
207.

ἐξ ἀρχῶν πρώτων πᾶσα θεῶν
τάξις. III, 236.

ἄρχων, νόμος ἐμψυχος. II, 71.
ἀρχηγικά. I, 250.

ἀρχηγικά αἷτια. III, 108. 142.
178 sqq.

Ἀρχιμήδης μετὰ τὴν εὕρεσιν
τοῦ βαρούλκου, τί ἐφθέ-
ξατο. II, 191.

* ἀρχοειδώς. III, 102.

Ἀσία πᾶσα πρὸ Ἀλεξάνδρου
ὑπὸ Περσῶν ἦν. II, 153.

ἄσκησις δι' ἐπιμελείας τιθασ-
σεύεται. II, 147.

ἄσκησις ἐπὶ ἀλόγου ψυχῆς. II,
169.

Ἀσκληπιάδαι. I, 120. 155.

Ἀσκληπίος. I, 166.

ἄστοχος ἔχει ἡ ἀνθρωπίνη διά-
νοια. I, 82.

τὸ ἀστοσειδὲς ὄχημα τῆς ψυ-
χῆς. II, 17.

ἄσυμφωνία. I, 264. cf. διαφω-
νία.

ἄσυμφωνία σημείον ἀγνοίας.
II, 92.

παντελὺς ἀσύντακτον οὐδε-
μίαν ἔχει κοινωνίαν. I, 140.

ἀσχύλλειν καὶ λυπεῖσθαι. I,
127. 193. II, 196.

ἀσχετός. I, 60. 62. cf. ἀμιγής.

ἄσχετον καὶ ἄμικτον τὸ θεῖον.
III, 210.

κατὰ τὸ ἄσχετον. II, 5.

ἄσωμάτων ἐστὶ τὸ ποιεῖν. I,
117.

ἀτελείς φυνόμεθα. I, 228.

ἀτελές τῇ ὕλῃ σύγγενές. I, 96.

ἀτελές ὑπὸ ἐπιστημονος τελειοῦται. I, 135.

ἀτελής διαπαίξει τὸ κοινὸν τῶν λόγων. I, 299.

ἄτομον, individuum. II, 204. 210 sq. III, 114 sqq.

* ἄτομον? II, 181.

ἄτριπος διαλεκτική. I, 306.

ἄτρυτος. II, 40.

Ἄτρυτῶν ἡ Ἀθηνῶν. II, 40.

ἄττα et ἄτα. I, 97.

ἄττειν varie usurpatur. II, 134.

ἄττειν de igne. II, 134.

ὑπ' αὐγὰς προθεῖναι. I, 154.

αὐγοειδές ὄχημα τῆς ψυχῆς. II, 17.

* αὐγοειδής? II, 16.

αὐθαδιάζομαι. II, 191.

αὐθυπόστατος. II, 32. III, 66. sqq.

περὶ αὐθυποστάτου. III, sqq.

* αὐθυποστάτως. III, 66 sqq.

αὐλητική ἐν ὁρθαῖς πολιτείαις.

I, 197 ubi plura sq.

αὐλητική. I, 197. 198.

αὐλία. III, 294.

αὐλος. III, 295.

αὐλὸς ἐκστατικός, οὐδὲ παιδευτικός. II, 66.

αὐλὸς λόγῳ πολέμιος. II, 66 sq. ubi plura.

αὐλὸν Ἀλκιβιάδης μανθάνειν οὐκ ἐθέλει. I, 196 sq.

αὐξήσις τῶν ὄντων. II, 18 sq.

αὐτὰ et μετέχοντα ὁρρος. I, 118.

αὐτάγγελος. II, 231.

* αὐτακολουθεῖν. II, 214.

αὐταρχεῖ τὸ θεῖον. II, 42. περὶ αὐταρχείας θείας. III, 188 sqq.

αὐταρχές et αὐκάρχεια. I, 104 sqq. 107 sq. III, 16 sqq. cf. II, 10.

αὐταρχές τὸ τοῦ ἀγαθοῦ στοιχεῖον. I, 182.

αὐτεξουσία. I, 143.

αὐτεπάγγελτος. II, 231.

* αὐτεπιστροφος. II, 208.

* αὐτοαπειρία πρὸ πασῶν ἐστὶ δυνάμειον. III, 136. cf. I, 88.

* αὐτοάπειρος. III, 137.

αὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ αὐτὸ, τί. II, 4. 201 sq.

αὐτὸ τὸ αὐτό, κατὰ Πρόκλον.

II, 203 sq. 209 sq. 222.

αὐτὸ τὸ αὐτό, κατὰ Λαμάσκιον.

II, 204 sq. 209 sq. 222.

καθ' αὐτὸ et κατὰ συμβεβηκός sibi ὁρρος. II, 117. 120.

αὐτοῦ pro αὐτοῦ. I, 229.

τὰ αὐτοῦ καὶ αὐτός οὐ ταὐτόν. II, 197.

ἐν αὐτῷ et ἐν τοῖς αὐτοῦ ὁρρος. I, 107.

* αὐτόγνωσις. I, 88.

αὐτοδίκαιον τριχῶς. I, 118.

* αὐτοδυναμῖς. I, 88. III, 136.

* αὐτοδύναμος. III, 136.

(αὐτοείδης) σῶμα. II, 16.

(αὐτοείδης) ὄχημα. II, 17.

* αὐτοέν. III, 4. 190.

* αὐτοενῶς θεία. III, 190.

* αὐτοενέργητος. I, 18.

αὐτοενέργητος καὶ αὐτοκίνητος ἡ ψυχὴ ἀνθρωπίνη. I, 279 sqq.

αὐτέρητος. I, 16.

* αὐτόζως! αὐτόζωος. I, 188. III, 282. 286.

* αὐτόκαλος. I, 28.

* αὐτόκαλον. I, 118.

* αὐτοκινεῖν? III, 30. * αὐτοκινεῖσθαι? ibid.

* αὐτοκινησία. I, 15. 88. 225.

αὐτοκινήσις ἴδιον τὸ κατ' ἄρετήν ζῆσαι. II, 122.

αὐτοκίνησις τῆς ψυχῆς. I, 225.

αὐτοκίνητος. I, 16. 17. II, 7 sq.

* αὐτοκίνητον κρείττον τοῦ ἑτεροκίνητου. II, 11.

* αὐτοκίνητον καὶ ἑτεροκίνητον. II, 217.

αὐτοκίνητως ἐναργεῖ ὁ ὑφ' ἐνυτοῦ ἐλεγχόμενος. II, 61. 63.

αὐτόκλητος. II, 232.

Αὐτόλυκος. I, 216.

* αὐτοολότης. I, 88. III, 106.

* αὐτοποία (in cod. B.) I, 58.

αὐτός cf. ἀνθρώπου οὐσία.

αὐτός et ὄντως = ἀληθινός. I, 37.

αὐτός et πρώτως. I, 118 sq.

αὐτοτέλειον. I, 122.

αὐτοτελής. I, 66.

* αὐτοφανής. I, 9.

αὐτοφυνές μέγεθος. I, 103.

αὐτοφυνεῖς ἔννοιαι. I, 135.

ἄφελεις μᾶλλον ἐνθουσιῶσι. II, 8.

ἄφθεγκτος. I, 56.

ἄφθορος. II, 223. sq.

* ἀφομοιωματικῶς. I, 52.

ἀφορίζειν. II, 163. III, 117.

Ἀφροδισιακὴ ποίησις. I, 196.

Ἀφροδίτης ἐρασθεὶς Ζεὺς. I, 55.

ἄφρος. II, 109.

Ἀχαιμένης τοῦ Περσέως καὶ Ἀνδρομηδῆς. II, 151.

Ἀχαιμενίδαι οἱ Πέρσαι. II, 151.

Ἀχιλλεύς. II, 28.

Ἀχιλλεὺς πολιτικός. II, 65.

ἄχρῳτος. I, 30.

ἄχυρον. II, 77.

† ἀποφητί. II, 29.

ἄψυχον νοῦ μετέχει. III, 90.

ἄωτον ἄκρον. II, 23.

B' i. e. δεύτερος. II, 105.

β' i. e. διπλοῦς. II, 213.

βαβαὶ σχετλιάζοντος. II, 132.

βαθμός ἀναγωγός. I, 20. sq.

βάθος τῆς ὕλης. I, 53.

βάθος. I, 272. 21.

ἐν βάθει ψυχαί. I, 272.

III.

* βαρύσουλκος? II, 191.

βύσανος. I, 96.

βασίλεια ὑπόπτως ἔχει. II, 137.

βασίλειαι τῶν θεῶν διὰ πάντα διήκει. I, 137.

βασίλειαι νοεραί. I, 249.

βασίλειος ὁ σοφός. I, 164. sq.

βασίλειος ἀπλῶς. II, 144.

βασιλέως τινός θάνατος. II, 137.

βύσις κοινὸν ὄνομα τῆς ἄρσεως καὶ θέσεως. II, 79.

βέλτιστον διχῶς ἀποδίδεται. I, 222.

βίος ἐνταῦθα καὶ ἕτερος. II, 27.

βίος προβεβλημένος. I, 73.

βίος καὶ πᾶσα ἡ ζωὴ. I, 77.

βίος μέλλον προὔργου τί ἔχει. I, 89. sq.

βίος ὁ ἐκεῖ πολλαπλάσιος. II, 213.

βίου καθ' αἴρεσιν. II, 45. 49.

βλέπειν εἰς. I, 220.

βλύζειν. II, 16.

βουλευτὸν ἀγαθόν. II, 39. 46.

βουλευτῶν καὶ δοκούντων διαφορά. II, 39. 46.

Γαλήνη ψυχῆς. I, 38. 44.

γάμον ἐπιτίμια πῦρ τοῖς Αὐκεδαιμονίοις τρία. II, 157.

γαυρός. I, 98.

Gegánia gens I Prooem. p. XV.

* γελωτός(?) II, 10.

γενεσιουργὸς λήθη. I, 7. 250.

γενεσιουργός saepe v. c. ἐραστής. I, 40. κλύδων. I, 44.

γενεσιουργὸς ζωὴ. I, 256.

γενεσιουργὸν πάθος. I, 36.

περὶ γενέσεως. III, 74. 308. sq. cf. I, 187. 257. sq. III, 158.

γένεσις καὶ θνητὴ φύσις. I, 108.

γένεσις καὶ φθορά. II, 2.

γένεσις, γενέθλια. II, 161.

ἐν γενέσει πράγματα. I, 63.
 γενέτωρ, γενέτωρ. I, 67.
 γεννητικὸν ἐν τοῖς θεοῖς. III, 226.
 γεννητὸς καὶ φθαρτός. I, 71.
 γένος καὶ ἡ πατρίς. II, 151.
 Γέται. II, 148.
 γεωμετρῶν λόγος. I, 134.
 γῆ λειμώττοντι χωρίῳ εἰπάξε-
 ται. II, 94.
 γηγενής. I, 42.
 γηγενής καὶ ἐνυλος. I, 116.
 γηγῆνός. I, 39.
 γῆρας. II, 154.
 γηροτροφεῖν. II, 13.
 γνωῶσκειν ἑαυτὸν πάσης ἀρετῆς
 ἐστι. II, 214.
 Γλαῦκος θαλάττιος. I, 224.
 γνῶθι σαυτὸν χαλεπόν. II, 201.
 γνῶθι σαυτὸν θεῖον. II, 202. cf.
 γνῶναι ἑαυτὸν.
 γνωμονική. II, 97.
 γνῶναι ἑαυτὸν κατὰ τὴν τῆς
 ψυχῆς τριμέρειαν. II, 172.
 γνωρίζεσθαι δύνανται οἱ θεοί.
 III, 240.
 γνωῶσις. I, 216.
 γνωῶσις ἑαυτοῦ. I, 5. 6. 8. 9. 10.
 11. cf. εἰδήσις. κρίων.
 γνωῶσις ἑαυτοῦ et γνωῶσις ὄμμα-
 τος. II, 7 sq.
 γνωῶσις τελειότητος τῆς ψυχῆς.
 II, 9.
 γνωστικὸν ἑαυτοῦ πρὸς ἑαυτὸ
 ἐπιστρεπτικόν. III, 126.
 γνωστικὸν ζῆ καὶ ἐστι. III, 150.
 γνωῶσις θεοῦ. III, 184 sqq.
 γνωῶσις θεῶν. III, 180 sqq.
 γνωῶσις τῶν ὄντων. II, 10.
 γνωῶσις σύστοιχος κ.τ.λ. I, 21.
 γνωῶσις διττή. II, 63. 67.
 γνωῶσις ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. II, 10.
 γνωῶσις διχῶς προσγίνεται. II, 11.
 γνωῶσις ποία κρείττων. II, 11.
 γνωῶσεως τρόποι δύο. II, 81.
 γνωῶσις ζωῆ. III, 280.

γνωῶσις ἀπὸ τοῦ ἐστι. III, 288.
 γνωῶσις διὰ τὴν τοῦ λόγου ἐπι-
 κράτειν γίνεται. I, 210.
 γνωῶσις τῆς ἀληθείας ἐνυπάρχει
 ἐν ἡμῖν. I, 292.
 γνωῶσις ἐν ἡμῖν. I, 277.
 γνωῶσις τῶν ἀνθρώπων. I, 262.
 γνωῶσεως σημεῖον ἡ συμφωνία.
 II, 96. cf. ἄγνοια.
 γνωῶσεως ἀρχαί. I, 180.
 γνωῶσεως ὁδοί. I, 180. 187 sq.
 γνωῶσεως μάθησις ἡ εὐρεσις. I,
 228.
 γνωῶσεως τεκμήριον. I, 261. 267.
 γνωῶσεις τοῖς οὐσι ἀνύλογον
 διαιροῦνται. I, 22.
 γνωῶσις οὐκ ἀπὸ τῶν αἰσθη-
 τῶν ἀθροίζονται. I, 250.
 γνωστικὸν δι' ἐλέγχου καθαι-
 ρεται. II, 132. 137. 142.
 Gogava. I. Prooem. p. XIX.
 Gogavinus, ibid.
 γότιμοι καὶ ἀνεμιαστοὶ λόγοι. II,
 53.
 γράμμα cf. ἐπίγραμμα. II, 93.
 γράμματα μικρὰ κατιδεῖν μὴ δυ-
 νάμενος ἐπὶ τὰ μεγάλα τρέ-
 πεται. II, 182.
 γράμματα μεγάλα ἀπὸ μικρῶν.
 II, 194.
 γράμματα μικρὰ καὶ μεγάλα.
 II, 225.
 γραμματεῖον ἄγραφον. I, 281.
 γραμματική. I, 11. 259. cf.
 μαθήματα.
 γραμματικὴ περὶ τίνος. II, 95 sq.
 γραμματικῆς ἐστι τὸ κατὰ τέχ-
 νην ποιεῖν ἐλληνίζειν. II, 131.
 γραμμικαί. II, 10.
 γραμμικαὶ ἀναγκαί. II, 102.
 γραμμικὴ ἀνάγκη. II, 49.
 γυμνάζεσθαι πρὸς τὰς ἡδονάς.
 I, 58.
 γυμναί, γυμνήτες ψυχαί. I, 138.

γυμνάσιον ἐν τοῖς φορτικαῖς
ἐρασταῖς. I, 58 sq.

γυμναστική. I, 194. loc. class.

γυμναστική καὶ μουσική. I, 194.

γυμναστική καὶ ἰατρική τί δια-
φέρει. II, 197 sq.

γυναῖκα καὶ ἄνδρα οὐ φιλεῖν
ἀλλήλους. II, 195.

γυναῖκες φύσει φιλοχρήματοι.
II, 164.

γυναῖκες διὰ τὴν ἀσθενῆ φύσιν
φιλόπλουτοι. II, 168.

γυναῖκες καθαιρόμεναι τί ἐνε-
ργοῦσι. II, 219.

*γυναικοδιδάκτος ὁ Περικλῆς.
II, 136.

Δαίδαλος πρῶτος τῶν ἀγαλμά-
των πόδας διέστρησε. II, 151.

Δαίδαλος Ἡφαίστου. II, 151.

περὶ δαιμόνων.

δαίμονα θεῖον οἱ εἰληχότα ἔχον-
τες εὐδοκμοῦσι. II, 20. cf.
infra.

δαίμονες κατ' οὐσίαν εἰληχό-
τες. II, 20.

τὸ κατὰ δαίμονα ζῆν μα-
κάριον. I, 93. II, 20.

δαίμονα εἰληχότα τὸ συνει-
δὸς ὑπάρχειν. II, 23.

κατὰ δαίμονα ἐνεργῶν θαν-
μαστός. I, 60.

κατὰ δαίμονα cur Socrates
dixerit. I, 67.

δαίμονες cf. κρείττονες.

δαίμονες κατὰ τοὺς Φοίνικας.
II, 15.

δαίμονες κατὰ τὴν τῶν Χαλ-
δαίων διαίρεσιν. II, 22.

δαίμονες χθόνιοι ὅμοιοι τοῖς
φορτικαῖς ἐρασταῖς. I, 40.

δαίμονες an quidam sint dii.
I, 70.

δαίμονες ἐσπαρμένοι εἰς θεούς
(i. e. ἀστέρας). I, 72.

δαίμονες οὐχ ὡς ἄνθρωποι
ὁρῶσι καὶ θρῶσι. I, 90.

δαίμονες δι' ἑαυτοὺς τὸ ἀγα-
θὸν ἐνεργοῦσι. I, 90.

δαίμονες δεῖται τὴν ἀκροτά-
την τάξιν ἐν τοῖς δαίμο-
σιν ἔλαχον κ. τ. λ. I, 158.
ubi plura.

δαίμονες οὐκ ἔξωθεν εἰς ἡμᾶς
θρῶσι. I, 281.

ἀπὸ δαιμονίας et θεόθεν
opposit. I, 123.

δαιμόνιός ἐστιν ἐρωτικός. I, 64.

δαιμονίου δύναμις. I, 83 sq.

δαιμόνων τάξις vid. τάξις.

δαιμόνιον ἐναντίωμα. II, 15.

δαιμόνιον γένος διεσπιννευτι-
κόν. II, 17.

δαιμόνιον Σωκρατικόν. I, 78 sq.

δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους τῷ
ἡλίῳ εἰκάζεται. II, 27.

δαιμόνιον διατί οὐκ ἐναντιοῦ-
ται etc. II, 27.

δαιμόνιον διατί συνουσίαν
πρὸς Ἀλκιβιάδην Σωκράτει
ἐφῆκε. I, 85 sqq. sqq.

δαιμόνιον ἀπαθές. I, 54.

δαιμόνιον γένος. I, 93.

δαιμόνιον ἐστὶ σιγῶντα ἔπε-
σθαι. I, 165.

δαιμονίων ιδιότης τοῖς ἀνα-
γομένοις πρῶτον ἀναφαί-
νεται. I, 162.

ἐκ τοῦ δαιμονος ἐπίπνοια.
I, 60.

δαίμονος πρόνοια. I, 86.

ὑπὸ δαίμονος καιρὸς ἀφ-
ορίζεται. I, 124.

περὶ δαιμόνων λόγος. II,
15 sq.

δαιμόνων διαφοραί. I, 71. II,
15. ubi plura II, 17. cf.
infra.

δαιμόνων τίνες κρείττους καὶ
χείρους. II, 15.

δαιμόνων τὸν κατ' οὐσίαν
γένη εἶ. II, 17.

δαιμόνων ἐξᾶς. II, 17.

δαιμόνων σειραί. II, 20.

δαιμόνων φωναί. II, 21 sq.

δαιμόνων μέση τάξις. I, 31.

δαιμόνων ἀγέλαι. I, 32. 70.

δαιμόνων χθονίων (σύμβολα)
ἐμβολαί. I, 39.

δαιμόνων οὐσία. I, 68.

δαιμόνων ὑπόστασις πρώτη.
I, 68.

δαιμόνων πλῆθος περὶ θεὸν
τάξεως ἡγούμενον. I, 68.
οὐτινός ἐστιν ὁμώνυμον.
ib. sq.

δαιμόνων τάξις καὶ ἔργα. I,
69 sq.

δαιμόνων παντοδαπὰ γένη
διαφέρει ἀλλήλων. I, 71 sqq.
sqq. ubi plura de Daemomn.

ἐν δαιμόνων αἰρέσεις ταῖς
ψυχαῖς. I, 72 sq.

δαιμόνων λήξεις (sedes) I, 74.

δαιμόνων δυνάμεις κατὰ ἰδιό-
τητας διήρηνται. I, 82.

δαιμόνων γνώσις καὶ δύνα-
μις. I, 87 sq.

δαιμόνων ὑπαρξεις χαλεπώ-
τατον θεωρήσαι. I, 84.

δαιμόνων χρόνος. I, 74. II, 15.

δαίμων εἰλήχε τὸν δημιουργ-
γόν. II, 15.

δαίμων τὸν Σωκράτην εἰλή-
χως. II, 21.

δαίμων ἐπιτροπεύει ἡμᾶς. II,
33.

δαίμων ἄνθρωπον εἰλήχει. I,
41.

δαίμων idem quivouς. I, 45. sq.

δαίμων θεὸς προσαγορεύεται.
I, 46.

δαίμων ἔρωτες σιωπῆς αἴτιος
I, 62.

δαίμων ἔρος praecipue I, 66
sq.

δαίμων ἐν θεοῖς καὶ θεὸς ἐν
δαίμοσι. I, 79.

δαίμων ἀπόλλωνι ἀνάλογον.
I, 88.

δαίμων 'εἰ τὴν' πρὸς χεῖρον
ροπήν προορᾷ. I, 87 sq.

δαίμων πρὸς τὴν ὅλην περι-
οδὸν ἀποβλέπει. I, 90

δαίμων ἀγαθὸς ἔργων καὶ
λόγων κρεττῆς. I, 95.

δαίμων ἀληθινὸς ἔφορος. I,
114.

δαίμων ἡγεμὼν ἀγαθός. I,
124.

δαίμων κινεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀγα-
θόν, ὅταν ἀγαθοειδῆς ἡμῶν
ἢ προαίρεσις ἢ. I, 163. cf.
θεός.

δαίμων ἀγαθὸς σύμπορός
ἐστι. I, 165.

δαίμων πάνθ' ἡμῶν καθορᾷ.
I, 198.

Δάκοι. II, 149.

Δάμων Περικλέους διδάσκαλος.
II, 135. 136. 138.

Δᾶσι. II, 148 sq.

Δαρεῖος κάπηλος. II, 46.

Δαρεῖος διὰ χρεμετισμοῦ ἵππου
βασιλεὺς ἐγένετο. II, 46. 155.

Δαρεῖος Ἀχαιμενίδης. II, 155.

δεδευμένα μελιτι φάρμακα. II, 86.

δεῖ c. inf. act. II, 83. cum Dat.
et Accus. III, 220.

δεικνύμενα ἐν ταῖς τελεταῖς. I, 61
δειλία φθείρει τὴν ἀνδρείαν ὡς
ἀνδρείαν. II, 116.

δειλία κακὸν ἐσχάτον. I, 337.

Δεινομάχη. II, 57.

Δεκέλεια. I, 86. II, 26.

Δελφικὸν γράμμα. I, 5. 19. II, 8.

ἐν Δελφοῖς θεὸς οὐ πλήρη
αἴρος καὶ φωνή, ἀλλὰ ζοτικῶς
καὶ ἐνθῆως ἔλεγε κτλ. II, 53.

Democritas interpres Platonis. I. Prooem. p. XIV.

Deus definitur. I, 18.

δευσιόποιος ἀναπόνικτος. II, 50.

τὰ δεύτερα. I, 53. 54. et saepissime.

δεύτερα τὴν κατ' ὄνομα κοινω-
σαν ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων
ἐφίηται. I, 205.

δηλονότι et δῆλον ὅτι. III, 297.

δημεύσεις Ὀλυμπιодώρου χρό-
νου. II, 141.

δημευσία. II, 141.

δημευσις. II, 141.

δημιώδης ζωὴ opp. χωριστή. I,
244.

δημιώδης ἐραστής. I, 35.

δημιουργία τοῦ παντός θεωρεῖ-
ται. I, 144.

δημιουργός. I, 242.

δημιουργός ἐπιστήμη. I, 310.

δημιουργός νοῦς. I, 311.

δημοκρατία διαφέρει τῆς ὀλο-
κρατείας. I, 57.

δημοκρατία οὐκ ἂν ποτε γένοι-
το σπουδαία. I, 255.

δημοκρατία καὶ ὀλυγαρχία. II,
72.

Δημοκρίτειον κενόν. II, 92.

Δημόκριτος ἐπὶ κλὴν χνα. II, 105,

δῆμος τοῦ ὄχλου καὶ τοῦ χο-
ροῦ διαφέρει. II, 25.

δῆμος — ὄχλος — πλῆθος. I,
56 sq.

δῆμος pro πλῆθος. I, 244.

δῆμος δεινός διδάσκαλος. II, 215.

δῆμος ἐν πόλει. I, 244.

δῆμος ἐν δημοκρατείᾳ ἄρχει. I,
255.

Δημοσθένης οὐκ ἐξ οἰκείου
προσώπου τοὺς Ἀθηναίους
ἐλέγχει. II, 103.

Δημοσθένης εἰς τὸ κοινόν τῶν
Ἑλλήνων τὴν κατὰ Ἀθηναί-
ων ἐπίπληξιν ἀναφέρει. I, 290.

Δημοσθένης, Ἐρμού λογίου τύ-
πος, εἰς ἀνδραγότους ἔλθων.
II, 190.

διὰ et ὑπὸ differt. I, 168.

διὰ c. Accusat. significat in-
terventum. III, 243.

διὰ γνώσις οὐσίας. I, 1. cf.
εἰδησις.

* διαδοχικά Ὀλυμπιодώρου χρό-
νου. II, 141.

διαιώνειν. I, 208.

διαιώνιος. I, 208.

διακλήρωσις. I, 113.

διακοσμεῖν. III, 214.

διάκοσμος ψυχικός. I, 248.

διάκοσμοι θεοὶ τριῶδι ὑποκεί-
μενοι. I, 52 cf. III, 214.

διάκρισις ἐπιστήμης καὶ ἀνεπι-
στήμης. I, 323.

* διακυβέρνησις ζωῆς. I, 45.

διαλεκτικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἐρα-
τήσεις. II, 98 sq. 102.

διαλεκτική. I, 27. 29.

διαλεκτικός. I, 170. II, 205.

διαλεκτικοί. I, 95 sq.

διαλογικόν σχῆμα εἰσὶν περι-
πλοκή. II, 56.

διαλυόμενον φθείρεται. III, 280.

διαμάχη. I, 262.

διανοεῖσθαι et εἰσεῖσθαι oppros.
I, 140.

διάνοια ὑπὲρ δύξαν καὶ φαντα-
σίαν, ὥς περ ὁ νοῦς ὑπὲρ διά-
νοιαν. I, 140.

* διανοητός. III, 182.

† διαπίπτειν pro ἐκπίπτειν. I 47.

* διαπόρθμιος. I, 69. 150.

διαπορθμύω. I, 70.

διασκεδασθαι. I, 36.

διαστάσις. I, 57.

διαστροφή. II, 16.

διασωζέσθαι. I, 70.

διαφορία. I, 261 sq.
 διαφοροῦν εἶναι τῶν ὄντων.
 I, 1.

διαφορότης. I, 35. 66. 124. 274.
 διαφωνεῖν. I, 241.

διαφωνία ἀγνοίας σημείον. II, 98.
 διαφωνία et ἀλήθεια oppos. I,
 240.

διαφωνία. I, 261 sqq. 267. 278.
 288. cf. ἁσυμφωνία.

διαφωνία διττή. I, 268.

διδασκαλία. I, 235 sq.

διδασκαλίας κριτήριον. I, 261.

διδάσκαλος τὸν διπλῇ ἀγνοοῦν-
 τα οὐκ ὀνίησι. II, 103.

διδάσκαλος διὰ τοῦ τοὺς λό-
 γους προφέρειν τελειοῦται. II,
 111.

διδάσκαλοι ἀγαθοί. I, 261 sqq.
 267 sqq. 270.

διέξοδος. I, 12.

ἐν διεξόδῳ ὑφεστηκυῖα τε-
 λειότης. I, 249.

Δέρμαι. I, 69.

διερμηνεύει πάντα τὰ ὄντα τοῖς
 οὐρανόις. II, 17.

* διερμηνευτικὸν ἐστὶ δαιμόνιον
 γένος τοῖς τῆδε τῶν ἀπὸ τῶν
 θεῶν. II, 17.

Δίς. I, 69.

διηρημένως. I, 58.

διηρθρωμένος ἐννοίας. I, 132.

Δίῃ ποιήσις. I, 196.

* δίξις. II, 215.

Δίος τὴν ψυχὴν. I, 149.

Δυστάται = διαφέρειν. I, 115.

* δῖως. II, 214.

δίκα ἀπὸ συμβόλων. I, 326.

περὶ δικαίου.

I, 218. sqq. sqq.

δίκαια ποιοῦν καλὰ ποιεῖ. II, 123.

δικαίον τῇ ψυχῇ μόνον συμ-
 φέρει. II, 3.

δικαίον καὶ συμφέρον ἀντιστρέ-
 φει. II, 3.

δικαίον ἐν τῇ ψυχῇ. I, 16.

δικαίον οὐκ ἐστὶ θέσφα. I,
 259. II, 91.

δικαίον καὶ συμφέρον παρὰ
 τοῖς ῥήτορσιν ἕτερον. II,
 104.

δικαίον θέσει εἶναι οἶονται.
 II, 105.

δικαίον καὶ συμφέρον πᾶν-
 τόν. I, 294 sqq. 302. 304.
 II, 106. 109. 114 sqq. sqq.
 123.

τὸ δικαίον τὸ τέλος ἡμῶν.
 II, 109.

δικαίον ἀντιστρέφει τῷ συμ-
 φέροντι. II, 104. 109. 110.

δικαίον ἀπὸ ψυχῆς ἀρχεται.
 καὶ ἄλλαι τῆς ὑλῆς κατεῖσι.
 II, 110.

δικαίον ἐπαινετόν. II, 115.

δικαίον πολέμου τέλος. I, 213
 sqq.

δικαίον διάφορον. I, 230.

δικαίον φύσει. I, 260.

δικαίον καὶ ἀδίκον κατὰ φύ-
 σιν ἀντεχόμεθα πάντες. I,
 271.

δικαίον συμφέρον. I, 312 sqq.
 315 sqq.

δικαίον ἀγαθόν. I, 318.

πᾶν δικαίον καλόν. I, 320.
 322. 324 sqq. sqq. II, 115.
 123.

δικαίον ἀπονομητικόν. I, 325
 ubi plura.

δικαίον τέλειον. I, 327.

δικαίον πρέπον καὶ καλόν.
 I, 331.

δικαίον διὰ τοῦ μέσου καλοῦ
 τῷ ἀγαθῷ συνάπτεται. I,
 332.

δικαίος οὐκ ἐθέλει τῶν δι-
 καίων πλεον ἔχειν. I, 324.

δικαιοσύνη ἐν ψυχῇ, ὃ ἡ παιδεία ἐν πόλει. II, 75.

δικαιοσύνη διὰ πάσης τριμερείας τῆς ψυχῆς χωρεῖ. II, 73. 92.

δικαιοσύνη ἐν πράξεσι καὶ ἐν λόγοις θεωρεῖται. II, 159.

δικαιοσύνη πάσης ψυχῆς ἀρετή. I, 216,

δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ἐπιστήμη ταῦτο. I, 272.

δικαιοσύνη τάξεως ὑψηλοτέρως ἐστί. I, 272.

δικαίους οὐκ εὖ οἰκεῖν τὰς πόλεις. II, 184.

δικαίων διδάσκαλοι οὐκ ἄγαθοὶ οἱ πολλοί. cf. πολλοί.

δικανικὸν τέλος. II, 105.

δικανικὸν εἶδος. I, 294.

δικασταὶ (ὑποχθόνιοι). I, 75.

δικαστικὴ τῆς νομοθετικῆς ἐξήρτηται. I, 220.

δίκη. I, 219. 220.

δίκη ἐγκόσμιος. I, 219.

*διοικητικός. II, 229.

Διομήδης. II, 68.

Διομήδων, Τύραννος. II, 140.

διονυσιακὸν σῶμα ἡμῶν. II, 133.

Dionysius Areopag. non est scriptor antiquus. II, 111.

Διονύσιος ὁ τοῦ Σωκράτους λόγος ἀνάλογος. I, 83.

Διὸς ὁπαδοὶ ψυχαὶ ἄρχουσιν. I, 136.

διπλὴ ἀμαθία. II, 98. cf. ἄγνοια.

δισ καὶ τρις τὸ καλόν. I, 305.

†διστατικός. II, 24.

διχῶς τὸ βέλτιστον ἀποδίδεται. I, 222.

Δίων. I, 283.

δόγμα. II, 89.

δόγματα, ἃ ἐκ τῶν τοῦ Σωκράτους ἐρωτήσεων ἀνακύπτει.

II, 44 sq. καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀποκρίσεων. II, 45. 50.

δόγματα τὴν ζωὴν γεννᾷ. II, 96. cf. 134.

δόκησις πόθεν. I, 189.

δύξα ἐι αἰσθησις. I, 22.

δοξαστά ἐι εἰκαστά. I, 23.

δοξαστικός ἐι ἐπιστημονικός λόγος ὀππος. I, 100.

δουλεύειν τῷ θεῷ κρεῖττον ἐστὶ τοῦ δεσπότην εἶναι. II, 231.

δουλικὴ θριξ. II, 148 sq.

τοῦ δοῦλος ἔνυμον. II, 160.

δούλων ὀνόματα. II, 149.

δοῦναι, concedere. II, 108. 116. 120. 121.

δραματικά Platonis. I, 18.

δραστήριος saepius. v. c. I, 25.

δρομύτης. II, 83.

δρώμενα. I, 61.

δρομεὺς διαφέρει δρομικοῦ. II, 97.

Disabuo. II, 219.

δύας. I, 132.

δύας τόλμα. II, 48.

δύεσθαι. I, 38.

δυνάμεις δαιμόνων. I, 83 sqq.

δύναμις ἀληθείας. I, 84.

δύναμις διττή. I, 122.

δύναμις ἀμέριστος μεριζομένης μείζων. III, 96.

δύναμις ἡ πεπερασμένη ἢ ἄπειρος. III, 136.

δύναμις ἡ τελεία ἢ ἀτελής. III, 120 sqq.

δύναμις τῷ λόγῳ τῆς ἐπιστήμης μεγάλων ἀγαθῶν αἰτία. I, 154.

δύναμις ψυχῆς ἐστὶ. I, 184.

δυνάμει ὄν. III, 120 sqq.

δυνάμει μόνῃ. I, 95.

δυνάμει ὀππον. ἐνεργείᾳ. III, 120. 206.

δυνάμεις ζωτικαὶ πέντε. II, 51.

δυνάμεις μειζόνων εξημμέναι
κατὰ τὴν διακλήρωσιν. I, 113.

δυνάμεις τῶν θεῶν διὰ πάντα
διήκει. I, 137. cf. III, 208.

δυνάμεις διάφοροι. I, 224. 227.

δυό indecl. II, 69. 114.

*δυναμοῦν. III, 110.

*δυσapόβλητος. II, 51.

*δυσapόθετος. II, 101.

δυσέκνυτος. II, 50.

δυσί. II, 119.

Ἐάν c. indicat. II, 108. cf.
ἐπάν.

ἐαυτούς in prima persona II, 10.

ἐαυτῶν pro αὐτῶν. III, 210.

ἐγείρειν de animo. I, 42.

ἐγερσις πρὸς τὸ θεῖον ἐν τοῖς
μυστηρίοις. I, 198.

ἐγκαταδύομενος καὶ ἐρυθριῶν.
II, 83.

ἐγκλησις ἐπὶ πολλῶν κακῶς φέ-
ρεται. II, 133.

† ἐγκλητικός. II, 146.

ἐγκοπή. II, 113.

ἐγκόσμου. I, 31.

ἐγκόσμου εἰρηνητικῶν opposit. I, 52.

ἐγκόσμοι θεοί. II, 19 sq.

ἐγχρονον καὶ αἰώνιον. III, 156.

ἐγώ, καὶ συνάνημα. II, 3.

ἐγώ· ψυχὴ II, 53.

ἐγώ, τὸ ἐμόν, τὰ τοῦ ἐμοῦ δια-
φέρει. II, 197. 200.

ἐδρα ὑποστάσεως. I, 248.

ἐδράζειν. I, 51. III, 100.

εἰ c. Coniunctivo. II, 6. 92. 96.
130.

εἰ c. Optat. seq. Indic. III, 73.

εἰ ἂν c. Optat. III, 22 sq.

εἰ non enclitica. I, 157. 181.

εἰ ἐθέλεις. II, 160.

εἰ ἂν c. Optativ. II, 174.

εἰδέναι et εἰκάζειν ὅρρον. I, 23.

εἰδέναι πάντες φύσει ὁρέγον-
ται. II, 1.

*εἰδετικοὶ ἢ εἰδικοί δαίμονες.
II, 18. (sed cf. εἰδητικοί).

εἶδη καὶ εἰδοπεποιημένα. III,
284.

εἶδη τῆς ἐπιστροφῆς. I, 20.

εἶδη ῥητορικά. I, 294.

εἶδη ἄλογα. I, 7.

εἰδησις τῆς οὐσίας. I, 4.

*εἰδητικοὶ ἢ εἰδικοί οἱ δαίμο-
νες. II, 18 (ubi εἰδετικοί· vid.
III, p. 268 sq.)

εἰδοπεποιημένα. I, 267. II, 110.
cf. III, 284.

εἶδος νεαροπρεπές. I, 23.

εἶδος συνούσιος. I, 25.

εἶδος ἡγεμονικόν. I, 31.

εἶδος ζωῆς καταγωγὴν καὶ ἐνυ-
λον. I, 39.

εἶδος ἀμερές ἐστι. II, 82.

εἶδος καὶ ὃν διέστημεν. III, 234.

εἶδος μεταδίδωσι τῆς μορφῆς
τῇ ὕλῃ. II, 82.

εἶδος πᾶν ἐστιν ὅλον τι. III, 114
sqq.

εἶδος πρὸς τῷ τῷ ἐστὶν ἐπιστρέ-
πτικόν. II, 109.

εἶδος διὰ τὴν ὕλην μερίζεται.
II, 109.

εἶδος εἰδῶν. I, 111.

εἶδος αἴτιον τοῦ ἐνύλου καλοῦ.
I, 326, cf. III, 234.

εἶδος, ἰδέα, μορφή. III, 267.

εἰδότες εἰ διαφέρονται. I, 262.
cf. ἐπιστήμονες.

εἰδῶλα τοῦ κάλλους. I, 33.

εἰδῶλα τῆς τῶν παραδειγμάτων
προσηγορίας μεταλαγχάνει. I,
49.

εἰδῶλα καὶ σκιαί. I, 136.

εἰδῶλα et πρωτοεργὰ παραδειγ-
ματα oppos. I, 136.

εἰδῶλα, τὰς ἐαυτῶν ἀρχὰς ὑπο-
δύμενα, περισπᾷ τὰς ἀνοή-

τους τῶν ψυχῶν. I, 152 sqq.
ubi plura.

εἰδωλα et ἐπιστήμη ορρος. I, 155.

εἰδωλα ὡς ὄντως ἀγαθὰ πλα-
νᾷ. I, 297.

εἰδωλικὴ ἐρωτικὴ cur dicta. I, 49.

εἰδωλικὸς ἔρως. I, 37.

ἐν εἰδωλοῖς ὁ μερισμός. I, 318. τὸ ἔσχατον. I, 328.

εἰδωλον. I, 37. 150.

εἰδωλον unde dictum? I, 49.

εἰδωλον εὐγενείας. I, 112.

εἰδωλον et παράδειγμα ορρος.
I, 49. 50.

εἰδώς. I, 308.

εἰδώς μόνος ἄρχει κατὰ τοὺς
Στωικοὺς. II, 55.

εἰκάσειν et εἰδέναι ορρον. I, 23.

— — δισχυρίζεσθαι ib.

εἰκαστὰ et δοξαστά. I, 23.

εἰκῇ συμπεφορημένος. I, 36. cf.
συμφέρεσθαι.

* εἰκονικῶς. III, 102.

εἰκόνων ἐνέργεια. I, 38.

εἰληγὼς δαίμων absolute sine
casu positum. II, 21. 22 et
sine δαίμων. II, 33.

εἰλικρινής. I, 34. 88. 108.

εἰλικρινής } δόσις. I, 135.

εἰλικρινής }

Εἰλωτες. II, 162.

εἶναι δεῖ. I, 128. 131.

μὴ εἶναι μᾶλλον συμφέρει ἢ
κακῶς εἶναι. II, 45. 50.

εἶναι et λέγεσθαι. I, 50.

τὸ εἶναι ἐν ψυχῇ. II, 109.

εἶναι ψυχῆς ταῦτόν τῃ αὐτῆς
ζῇ. III, 282.

ἐνθα τὸ εὖ εἶναι, ἐκεῖ τὸ εἶ-
ναι πάντως. II, 109. III,
56 sqq.

μὴ εἶναι χεῖρον τοῦ κακῶς εἶ-
ναι, ὁ Ἀλκιβιάδ. λέγει. II, 120.

εἶναι et παρὰ. II, 123.

ὅπου τὸ εἶναι, ἐκεῖ τὸ εὖ εἶ-
ναι. I, 317. ubi plura.

εἶναι cf. κακῶς.

εἶπας. II, 102.

εἶπες et εἶπας. I, 276.

εἰς μάτην. II, 58.

εἰςδύεσθαι. I, 38.

ἕκαστον κατὰ τρίτον ἔστι. III,
152.

ἕκαστος, μέρος τοῦ πλήθους.
II, 111, 112.

ἐκάτερος de tribus rebus. III, 84.

ἐκβλαστάνειν. III, 64.

ἐκείνος ad proximum refertur.
II, 59.

ἐκθορεῖν. I, 51. 65.

ἐκκάειν. II, 41. 42.

ἐκκείμενον. III, 124.

τὸ ἐκκεχυμένον καὶ φιλάν-
θρωπον. I, 81.

† ἐκλειμμα. I, 175.

* ἐκλυτικὸς. II, 104.

(ἐκπεπτωκός) τῆς ἀνεπιτηδειό-
τητος. I, 132.

ἐκτραγωδεῖν. II, 124. 132.

ἐκφαίνειν et ἐκφαίνεσθαι. I,
51. 52.

ἐκφαίνειν. I, 71.

ἐκφανσις θεῶν. III, 186.

ἐκφέρειν, τίκειν et ἀποβάλλε-
σθαι differunt. II, 173.

ἐλάττωσις. III, 186.

ἐλέγχος, τί. I, 170.

ἐλέγχοι. I, 278 sq. 289 sq.

ἐλέγχοι οἱ ἀπὸ τῶν κοινῶν εἰς
τὴν καθάρσιν ἀνύσιμοι. I, 298.

ἐλεγχόμενοι ἀφ' ἑαυτῶν μᾶλλον
πειθόμεθα. II, 113.

ἐλέγχους ἐξ οἰκείου προσώπου
προσφέρειν φορτικόν. II, 103.

Ἐλένη. II, 166.

ἐλευθερία ἀνθρωπίνῃ. I, 163.
καὶ ἀνάγκη cf. δαίμων.

ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου λίθω
- ριφθέντι εἰκάζεται. II, 45.
ἐλευθεριότης ἡμῶν ἐστι δου-
λεύειν τῷ θεῷ. II, 231.
ἐλεύθερος cf. αὐτοκίνητος.
Ἑλευσίνα. I, 5.
ἐλήλεκται. II, 91.
Ellipsis singularis. III, 108.
ἐλκεσίπεπλοι Πέρσαι, Ἴνδοι καὶ
Ἴωνες. II, 165.
ἐλλάμπεσθαι i. e. λαγχάνειν. II,
59. III, 98.
ἐλλαμψις εἰς οὐσία opposit. II, 14
ἐλλαμψις περὶ τὰ ὄργανα. II, 21.
ἐλλαμψις. I, 65 sq. 80. 320.
ἐλλαμψις sacra scriptura. III,
145.
ἐλλαμψις τοῦ θεοῦ εὐδαιμονία.
II, 123.
ἐλλαμψις τοῖς ἐπιτηδεύουσιν ἐαν-
τοὺς ποιήσας θεοῦ παρ-
αγίνεται. II, 123.
Ἑλληνες διὰ γραμμάτων δη-
λοῦσι. II, 9.
ἐλληνίζειν διπλὸν ἢ τριπλὸν. II,
95 sq. cf. I, 258 sqq.
— de usu activo et pass.
ibid.
ἐλλόγιμος ὁ λόγου ἄξιος παρ'
ὕστεροις ὁ λόγους εἰδώς. II,
140.
ἐμβαίνειν ἐπὶ τοῦ ὑνθμοῦ. II, 79.
ἐμβολαὶ δαμόνων χθονίων. I, 39.
ἐμμελής. I, 209.
ἐμμετρος. I, 209.
τὸ ἐμὸν vid. ἐγώ.
ἐμπειρικός καὶ λογικός ἀντίκει-
ται. II, 124.
ἐμπειρικοῦ ὁ λογικὸς ἰατρός οὐ
διαφέρει ἐν τῇ πράξει. II, 135.
ἐμπιστευω. II, 7.
ἐμπληκτον Platonium. I, 186.
ἐμπνεῖν. I, 72.
ἐμπόρευμα τοῦ ἀνθρώπου. I, 127
ἐμπροσθε. I, 241.

ἐμφανὲς κάλλος ἄγαλμα του
νοητοῦ. I, 92.
ἐμφασις. I, 1. 69.
ἐμφασις τῶν πρώτων. III, 208.
ἐν, ἐξ, πρὸς etc. I, 168 sqq.
ἐν δίκη i. e. δικαίως. I, 51.
ἐν Ἀθήνῃσι et Ἀθήνησι differt.
II, 65.
ἐν διδασκάλῳ. II, 90.
ἐν μέρει c. genit. II, 210.
ἐν τῷ ὑποκείμενῳ. I, 321 sq.
ἐναντία ἰάματα. II, 6. 8.
ἐναντία ἐναντίοις ἰασις. II, 54.
δι' ἐναντίων ἰασις. I, 232.
ἐναντιότης. II, 14.
ἐν τι. III, 60.
περὶ τοῦ ἐνός. III, 2 sqq.
περὶ ἐνάδος. III, 108 sqq. 166 sqq.
ἐνάς ὁ θεός. II, 51. cf. III, 198.
ἐνάς θεία ὑφ' ἐνός τινος ἀμέ-
σως μετέχεται. III, 200.
ἐνάδες. III, 202 sqq.
ἐνάδων πλήθος. III, 242 sqq.
ἐνάδων πλήθος πεπερασμέ-
νον κατὰ τὸν ἀριθμὸν. III,
220.
ἐνάδων πλήθος κρύφιον καὶ
νοητόν. III, 238 sqq.
ἐνάδων πλήθος νοερὸν ἐστι.
III, 240.
*ἐνδαίμοσις (?) I, 66.
τὸ ἐνδεές καὶ τὸ ἀνεκδεές.
III, 18.
ἐνδεξάμενος ἐπὶ τοῦ διαλογι-
κοῦ σχήματος. II, 58.
ἐνδιδόναι. I, 153.
ἐνδον ζωή. I, 132.
ἐνδον ἐν αὐτῷ. I, 133.
ἐνδρανής. III, 124.
ἐνέργεια τῆς δυνάμεως προτέρα
κατὰ τὸ ἀξίωμα. II, 39.
ἐνεργεία ἢ δύναμις ὄν. III, 120.
ἐνέργεια καὶ οὐσία. I, 278.
ἐνέργημα τοῦ ἀναγαγοῦ. III, 236.
τὸ ἐνεργοῦν ἄλλοτε ἄλλο. I, 76.

ἐνθεοὶ γυγόμεθα το πλῆθος
φεύγοντες. I, 247.

ἐνθεος. I, 43.

ἐνθουσία. I, 198.

ἐνθουσιασμοὶ Πλατωνικοὶ δ'.
II, 1 sq.

ἐνθουσιασμός ἀφαντασίαστος.
II, 8.

ἐνθουσιασμόν ἐνθουσιῶν. II, 2.

ἐνθουσιαστικῶς. II, 8.

ἐνθουσιῶμεν κατὰ τὸ ἐν ἡμῖν
θεῖον. II, 8.

† ἐνθρώσκειν. I, 150.

ἐνιαῖος. I, 31. III, 116. 190

ἐνιαίως, ἀβρόγῳ, ἀγνώτως. I,
52.

ἐνιαυτοῦ ἔτυμον. II, 157.

ἐνιδρύειν. I, 30. 51.

ἐνίσταται πλῆθος τῷ νόῳ. I, 247.

ἐνίστω. I, 33. 64.

ἐνιστάμενοι. I, 154. 307. 309.

ἐννοιαί. I, 95.

ἐννοιαὶ κοιναί. I, 104.

ἐννοιαὶ αὐτοφυεῖς ἐν τοῖς θεοῖς.
I, 112.

ἐννοιαὶ περὶ τῶν ἐρώτων. I, 132.

ἐννοιαὶ et ἐπιτηδεύματα oppos.
I, 150.

ἐννομι πρὸ τῆς γενέσεως. I, 189.

ἐννοιῶν κοινῶν οὐ δεῖ ἀφίστα-
σθαι. I, 298.

ἐννοίας πόθεν ἔχομεν. II, 217.

ἐνοειδής et ἀπλοῦς. I, 36.

ἐνοειδής. I, 31. 48 saepe.

ἐνοειδῶς. I, 28.

ἐνοποιόν. I, 143.

ἐνοῦν. I, 234. 268.

ἐνοχλεῖν καὶ δι' ὅχλου διαφέρει.
II, 40. 46.

ἐνοχλεῖν = εἰς ἀπορίαν κατα-
βάλλειν. I, 126 sq.

ἐνοχλήσεις σοφιστικαί. I, 333.

ἐνοχλήσεις ἀπορία. I, 59. 134.
II, 40.

*† ἐνόχλησις. I, 333 sqq.

ἐνστασις. II, 106. 107. 108. 191,
303. 304. II, 144.

ἐνστατικός. I, 23.

* ἐνταλαιπωρεῖν. II, 64.

ἐνταῦθα ὄντες ἀνάσσει. II, 5.

ἐνυλα μεταβάλλειν. III, 310.

ἐνυλος et καταγωγός. I, 39.

ἐνυλον ἀδρανές. I, 164.

ἐνωσις. I, 34. 245 sqq. 247. 248.
249.

ἐνωσις et πλῆθος opposit. I, 50.

ἐνωσις δεσμός. I, 65.

ἐνωσις τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἀγα-
θοῦ. I, 109.

ἐνωσις ἀγαθότης. III, 24.

ἐνωσις ὑγίεια. II, 124.

ἐνωσις πόθεν γίγνεται. I, 233.

ἐνωσις τῶν ἀρετῶν. I, 319 sqq.

ἐνωτικὸν πᾶν ἀγαθόν etc. III, 22.

ἐξ, ἐν, πρὸς etc. differt. I, 168
sqq.

ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα. II, 79.

ἐξαγαγεῖν ἑαυτόν. II, 133.

ἐξαγωγῆς εὐλόγου decretum. II,
133.

ἐξαδικὴ ἀρετὴ τοῦ δημιουργοῦ.
II, 17.

ἐξαίσιος. II, 132.

ἐξαρκος, I, 142.

ἐξὰς δαιμόνων. II, 17.

ἐξατμίζειν. I, 226.

ἐξέχεσθαι τινος. III, 76. 148.
193.

* ἐξηγηματικός. II, 205.

ἐξηγηταὶ Πλατων. I, 108. 236.
II, 15. 22.

ἐξηγηταὶ μὴ πρὸς ἰδίας φαντα-
σίας ὑπευθύνοντες. I, 227.

ἐξηρημένον τῶν ὄντων μόνον.
I, 50.

* ἐξηρημένως. I, 62. II, 15. 138.

ἐξηρησθαι. I, 55.

ἐξογκῶσαι. II, 144.

ἐξορχεῖσθαι τὰ μυστήρια. I, 86.

ἐξυδαροῦν. II, 152.

ἔξωδουτῶν, II, 152.
 τὸ ἔξω et νοητὸν ορρος. I, 65.
 τὰ ἐξωθεν καὶ τὸ ὄντως ὄν
 ορρος. II, 31.
 ἐπαγγελτικὴ δύναμις. II, 67.
 ἐπάγειν περὶ τινος. II, 83.
 ἐπαινεῖ τὸν παρόντα ὁ κόλαξ.
 II, 29.
 οὐκ ἐπαινετέον τὸν παρόντα,
 οὐδὲ νέον, οὐδὲ ἐρώμενον. I,
 101.
 ἐπαινοὶ φαινόμενοι. II, 29.
 ἐπαινοὶ ἐλέγχους συμμιγείς. II, 35.
 ἐπαινος κατηγορία λεληθυῖα,
 I, 101 sq.
 ἐπὰν c. indicat. II, 113. cf. ἐάν.
 ἐπαναβεβηκυῖαι τέχναι. II, 65.
 ἐπανθῶν. I, 111.
 ἐπαγορεύσεως εἶδη. II, 6 sq.
 ἐπαντλεῖν. I, 26.
 * ἐπεγκαλεῖσθαι. II, 155.
 ἐπεὶ, alioquin enim. II, 63.
 ἐπεὶ ἄρα Hellenist. II, 63.
 ἐπεισχωμάζειν. I, 281.
 ἐπέκεινα ζωῆς τὸ ὄν. I, 321.
 ἐπεμβαίνειν. I, 66.
 * ἐπετρανίζειν. I, 99.
 ἐπήρεια et ὕβρις. I, 57.
 ἐπὶ τῷ et infin. = propterea
 quod. II, 87.
 ἐπιβατεύειν. I, 66. 68.
 ἐπιβήτωρ. I, 64.
 ἐπιβολαὶ ἀπλούσταται. I, 246.
 ἐπιβολή. I, 8.
 ἐπίγραμμα Δελφικόν; Πυθικόν
 (quae cf.) II, 9.
 ἐπιγράφεσθαι. II, 100.
 ἐπιδεικνύται. III, 194.
 ἐπιδεικτικὸν εἶδος. I, 183. 295.
 ἐπιδειξάμενος ἐπὶ τοῦ ἀποτάδην
 σχήματος. II, 58.
 ἐπιδιαρθροῦν. III, 268.
 ἐπιδιδόναι. I, 93. II, 33.
 ἐπιθυμία καὶ θυμὸς ἐναντία.
 II, 6. 10. 33. 54.

ἐπιθυμία τριμερείας τῆς ψυχῆς.
 II, 66.
 ἐπιθυμίας αἰτία. II, 42. 47.
 ἐπιθυμίας τὸ φιλοχρήματον.
 II, 81.
 ἐπικοσμεῖν c. Acc. constr. II, 65.
 Ἐπίκτητος τὴν ψυχὴν Στωικός.
 II, 101.
 ἐπικτητὸς et οἰκείος ορρος. I,
 103.
 Ἐπικούρειοι. I, 296.
 Ἐπικούρειοι τὸ κατὰ φύσιν ζῆν
 τῆς φιλοσοφίας ἀρχὴν εἶναι
 διδάσκουσι. I, 296.
 ἐπιλάμπειν. I, 30. 52. saepe.
 ἐπιλάμπουσιν οἱ θεοὶ τὸ ἀγα-
 θόν. I, 318.
 ἐπιλάμψεως τρόποι. I, 52.
 ἐπιλύεσθαι. II, 91.
 ἐπίλυσις. II, 40.
 ἐπιμελεῖσθαι ἑαυτοῦ τι. II, 197
 sqq. 199.
 * ἐπιμοιγίδιος. II, 153.
 ἐπινήχεσθαι. II, 215.
 ἐπιπορεῖν πρὸς τινα δεινότερον.
 II, 88.
 ἐπίπνοια. I, 32. 67.
 ἐπίπνοια τοῦ ἔρωτος. I, 37.
 ἐπίπνοια ἐκ τοῦ δαίμονος. I, 60.
 ἐπίπνους. I, 60.
 * ἐπισκευαστικός. I, 8.
 ἐπισκιάζειν. I, 251.
 ἐπιστάσια τοῦ δαίμονος. I, 77.
 ἐπίστασις et ἐπιστάσια diffe-
 runt I, 309. cf. II, 47.
 ἐπιστῆμαι τριταί. I, 27. συγ-
 γενεῖς. I, 28 sqq. cf. I, 309.
 246.
 ἐπιστήμη προουπάρχουσα. I, 21.
 ἐπιστήμη τὰ ἐν ἡμῖν ποικίλα
 ἐνίξει. I, 246.
 ἐπιστήμη ἀνάλωτος. II, 55.
 ἐπιστήμη δύναμις. II, 55.
 ἐπιστήμη οὐ λανθάνει τὸν ἔχον-
 τα. II, 65. 70.

ἐπιστήμη κατ' ἐνέργειαν et καθ' ἕξιν sibi oppos. II, 82.
 ἐπιστήμη ἀναγκαία καὶ δυνατή ἐστι. I, 154 sq.
 ἐπιστήμη ἐν λόγῳ. I, 160.
 ἐπιστήμη πανταχοῦ τὴν ἡγεμονικὴν ἀξίαν ἔλαχε. I, 172.
 ἐπιστήμη διττή. I, 240. cf. 242.
 ἐπιστήμη μία. I, 246.
 ἐπιστήμη κριτήρια προσεῖληφεν. I, 262.
 ἐπιστήμη καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη ταυτό. I, 272.
 ἐπιστήμη τελειότης ἡμῶν. I, 308. ubi plura.
 ἐπιστήμη δημιουργός. I, 310.
 ἐπιστήμη γέννημα τοῦ. I, 311.
 δι' ἐπιστήμης ἀνοδος. I, 136.
 ἐπιστήμης ἡ παιδὼν ἐξάπτεται. I, 309.
 ἐπιστήμης στοιχεῖον. I, 324.
 κατ' ἐπιστήμην et νοερῶς oppos. I, 121.
 ἐπιστήμονες συμφωνοῦσιν ἀλλήλοις. II, 92.
 ἐπιστήμονες εἰ διαφέρονται. I, 261 sqq. 267 sq. 274.
 ἐπιστημονικά et νοητά. I, 23.
 ἐπιστημονικός et δοξαστικός oppos. I, 100.
 ἐπιστημόνων ἀνθρώπων κριτήριον. I, 253 sqq.
 ἐπιστήμοσι πρέπει τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν. I, 305.
 ἐπιστήμοσι τὰ αὐτὰ δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν. I, 323.
 ἐπιστήμων τὴν αἰτίαν οἶδε. II, 124.
 ἐπιστημῶν εἶδος. I, 192.
 ἐπιστρεπτικός. I, 27. 53.
 ἐπιστρεπτικὸν πρὸς ἑαυτὸ ἀσωματόν ἐστι κτλ. III, 26 sqq.
 ὅπ' ἄλλων χωριστῶς μετέχεται. III, 126.
 ἐπιστρέφειν. I, 30. 32. 92. 194. II, 9.

ἐπιστρέφειν et συνάγειν. I, 52.
 ἐπιστρέφειν et ἐπιστροφή εἰς 8. πρὸς ἑαυτόν. I, 16. 19. 20. (cf. στροφή) 26. 30. III, 26 sqq. 58 sqq. sqq.
 ἐπιστροφή πρὸς τὸ χεῖρον τολμηρά. I, 133.
 ἐπιστροφῆς εἶδος. I, 32 sq.
 ἐπιστροφή δι' ὁμοιότητος. III, 158.
 ἐπιστροφαὶ τρεῖς. III, 63.
 ἐπιστρέφον ἄδιον. II, 10.
 ἐπισύρεσθαι. I, 57.
 ἐπιτιμᾶν τινι. II, 83.
 ἐπιτρέχειν. I, 108. 99. 136 sqq.
 ἐπιτροπεύουσι δαίμονες. I, 72. 75.
 ἐπιτροπία. I, 109.
 ἐπιτροπία ἀληθινή. I, 113 sq.
 ἐπιφύνειά Ἀσκληπιοῦ. I, 166.
 ἐπιφάνεια κοιῶς. II, 175.
 ἐποπτεύειν τὸ νοερὸν πλῆθος. I, 249.
 *ἐπορέγω. III, 196.
 ἐποχεῖσθαι. I, 69.
 *ἐποχέτευσις. I, 2.
 ἐποχή Scepticorum. I, 63.
 ἐπόχημα. II, 16.
 ἐπταέτης. II, 158 sq. ubi plura
 ἐπτόνεται ψυχαὶ χεῖρους περὶ τὰς φαινόμενας δυνάμεις. I, 136.
 ἐρᾶν ἀπαρουναιώσας, θροσειδῶς, ἀπλῶς. II, 26.
 ἐρᾶν κοινὸν πάντων ἀνθρώπων. II, 28.
 περὶ ἐραστοῦ.
 ἐρασταὶ cum mysteriis comparantur. I, 39.
 ἐρασταὶ μανικοί. I, 48.
 ἐρασταὶ φορτικοὶ γυμνάσιον παρέχουσι. I, 59.
 ἐρασταὶ φορτικοί. I, 98.
 ἐρασταὶ φορτικοὶ ὅποιοι. I, 56.

δαιμόνων τίνες κρείττους καὶ
 χείρους. II, 15.
 δαιμόνων τῶν κατ' οὐσίαν
 γένη ἔξ. II, 17.
 δαιμόνων ἑξῆς. II, 17.
 δαιμόνων σειραί. II, 20.
 δαιμόνων φωναί. II, 21 sq.
 δαιμόνων μέση τάξις. I, 31.
 δαιμόνων ἀγέλαι. I, 32. 70.
 δαιμόνων χθονίων (σύμβολα)
 ἐμβολαί. I, 39.
 δαιμόνων οὐσία. I, 68.
 δαιμόνων ὑπόστασις πρώτη.
 I, 68.
 δαιμόνων πλῆθος περὶ Θεὸν
 τάξεως ἡγούμενον. I, 68.
 οὗτινός ἐστιν ὁμώνυμον.
 ib. sq.
 δαιμόνων τάξις καὶ ἔργα. I,
 69 sq.
 δαιμόνων παντοδαπὰ γένη
 διαφέρει ἀλλήλων. I, 71 sqq.
 sqq. ubi plura de Daemone.
 διὰ δαιμόνων αἱρέσεις ταῖς
 ψυχαῖς. I, 72 sq.
 δαιμόνων λήξεις (sedes) I, 74.
 δαιμόνων δυνάμεις κατὰ ιδιό-
 τητας διήρηνται. I, 82.
 δαιμόνων γνώσις καὶ δύνα-
 μεις. I, 87 sq.
 δαιμόνων ὑπάρξεις χαλεπώ-
 τατον θεωρήσαι. I, 84.
 δαιμόνων χρόνος. I, 74. II, 15.
 δαίμων εἰλήχε τὸν δημιουργ-
 γόν. II, 15.
 δαίμων τὸν Σωκράτην εἰλή-
 χώς. II, 21.
 δαίμων ἐπιτροπεύει ἡμᾶς. II,
 33.
 δαίμων ἄνθρωπον εἰλήχει. I,
 41.
 δαίμων idem qui νοῦς. I, 45. sq.
 δαίμων Θεὸς προσαγορεύεται.
 I, 46.

δαίμων ἔρωτες σιωπῆς αἷτιος
 I, 62.

δαίμων ἔρωτες praecipue I, 66
 sq.

δαίμων ἐν Θεοῖς καὶ Θεὸς ἐν
 δαίμοσι. I, 79.

δαίμων Ἀπόλλωνι ἀνάλογον.
 I, 88.

δαίμων εἰ τὴν πρὸς χεῖρον
 ῥοπήν προορᾷ. I, 87 sq.

δαίμων πρὸς τὴν ὅλην περι-
 οδὸν ὑποβλέπει. I, 90

δαίμων ἀγαθὸς ἔργων καὶ
 λόγων κριτής. I, 95.

δαίμων ἀληθινὸς ἔφορος. I,
 114.

δαίμων ἡγεμὼν ἀγαθός. I,
 124.

δαίμων κινεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀγα-
 θόν, ὅταν ἀγαθοειδὴς ἡμῶν
 ἢ προαίρεσις ᾗ. I, 163. cf.
 Θεός.

δαίμων ἀγαθὸς σύμπορός
 ἐστι. I, 165.

δαίμων πάνθ' ἡμῶν καθορᾷ.
 I, 198.

Δάκοι. II, 149.

Δάμων Περικλέους διδάσκαλος.
 II, 135. 136. 138.

Δᾶοι. II, 148 sq.

Δαρεῖος κάπηλος. II, 46.

Δαρεῖος διὰ χρεμετισμοῦ ἵππου
 βασιλεὺς ἐγένετο. II, 46. 155.

Δαρεῖος Ἀχαιμενίδης. II, 155.

δεδευμένα μέλιτι φάρμακα. II, 86.

δεῖ c. inf. act. II, 83. cum Dat.
 et Accus. III, 220.

δεικνύμενα ἐν ταῖς τελεταῖς. I, 61

δειλία φθείρει τὴν ἀνδρείαν ὡς
 ἀνδρείαν. II, 116.

δειλία κακὸν ἔσχατον. I, 337.

Δεινομάχη. II, 57.

Δεκέλεια. I, 86. II, 26.

Δελφικὸν γράμμα. I, 5. 19. II, 8.

ἐν Δελφοῖς θεὸς οὐ πλήρη
αἴρος καὶ φωνή, ἀλλὰ ζῶτικώς
καὶ ἐνθῶς ἔλεγε κτλ. II, 53.

Democritas interpres Platonis. I. Prooem. p. XIV.

Deus definitur. I, 18.

δευσιόποιος ἀναπόνιπτος. II, 50.

τὰ δεύτερα. I, 53. 54. et saepissime.

δεύτερα τὴν κατ' ὄνομα κοινωνίαν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἐφίπεται. I, 205.

δηλονότι et δηλονότι. III, 297.

δημεύσεις Ὀλυμπιοδώρου χρόνον. II, 141.

δημευσία. II, 141.

δημευσις. II, 141.

δημιώδης ζωὴ opp. χωριστή. I, 244.

δημιώδης ἐραστής. I, 35.

δημιουργία τοῦ παντός θεωρεῖται. I, 144.

δημιουργός. I, 242.

δημιουργός ἐπιστήμη. I, 310.

δημιουργός νοῦς. I, 311.

δημοκρατεία διαφέρει τῆς ὀλοκρατείας. I, 57.

δημοκρατεία οὐκ ἂν ποτε γένοιτο σπουδαία. I, 255.

δημοκρατεία καὶ ὀλογαρχία. II, 72.

Δημοκρίτειον κενόν. II, 92.

Δημόκριτος ἐπὶ κλην χνα. II, 105.

δῆμος τοῦ ὅλου καὶ τοῦ χοροῦ διαφέρει. II, 25.

δῆμος — ὅλος — πλήθος. I, 56 sq.

δῆμος pro πλήθος. I, 244.

δῆμος δεινὸς διδάσκαλος. II, 215.

δῆμος ἐν πόλει. I, 244.

δῆμος ἐν δημοκρατείᾳ ἄρχει. I, 255.

Δημοσθένης οὐκ ἐξ οἰκείου προσώπου τοὺς Ἀθηναίους ἐλέγχει. II, 103.

Δημοσθένης εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων τὴν κατὰ Ἀθηναίων ἐπὶ πληξὶν ἀναφέρει. I, 290.

Δημοσθένης, Ἐρμού λογιῶν τύπος, εἰς ἀνδράγους ἐλθῶν. II, 190.

διὰ et ὑπὸ differt. I, 168.

διὰ c. Accusat. significat interventum. III, 243.

διὰ γνώσις οὐσίας. I, 1. cf. εἰδήσις.

*διαδοχικά Ὀλυμπιοδώρου χρόνον. II, 141.

διαιώνειν. I, 208.

διαιώνιος. I, 208.

διακλήρωσις. I, 113.

διακοσμεῖν. III, 214.

διακοσμος ψυχικός. I, 248.

διακοσμοὶ θεοὶ τριῶν ὑποκείμενοι. I, 52 cf. III, 214.

διάκρισις ἐπιστήμης καὶ ἀνεπιστήμης. I, 323.

*διακυβέρνησις ζωῆς. I, 45.

διαλεκτικά καὶ πυσματικά ἔρατησεις. II, 98 sq. 102.

διαλεκτική. I, 27. 29.

διαλεκτικός. I, 170. II, 205.

διαλεκτικοί. I, 95 sq.

διαλογικὸν σχῆμα εἶκε περιπλοκή. II, 56.

διαλυόμενον φθείρεται. III, 280.

διαμίχη. I, 262.

διανοεῖσθαι cf. οἶεσθαι oppos. I, 140.

διάνοια ὑπὲρ δόξαν καὶ φαντασίαν, ὥσπερ ὁ νοῦς ὑπὲρ διάνοιαν. I, 140.

*διανοητός. III, 182.

†διαπίπτειν pro ἐκπίπτειν. I 47.

*διαπόρθμιος. I, 69. 150.

διαπορθμένω. I, 70.

διασκεδασθαι. I, 36.

διάστασις. I, 57.

διαστρόφη. II, 16.

διασώζεσθαι. I, 70.

διαφορία. I, 261 sq.
 διάφορον εἶναι τῶν ὄντων.
 I, 1.

διαφορότης. I, 35. 66. 124. 274.
 διαφωνεῖν. I, 241.

διαφωνία ἀγνοίας σημείον. II, 98.
 διαφωνία et ἀλήθεια oppos. I,
 240.

διαφωνία. I, 261 sqq. 267. 278.
 288. cf. ἁσυνφωνία.

διαφωνία διττή. I, 268.

διδασκαλία. I, 235 sq.

διδασκαλίας κριτήριον. I, 261.

διδάσκαλος τὴν διπλῇ ἀγνοοῦν-
 τα οὐκ ὀνίνησι. II, 103.

διδάσκαλος διὰ τοῦ τοὺς λό-
 γους προφέρειν τελειοῦται. II,
 111.

διδάσκαλοι ἀγαθοί. I, 261 sqq.
 267 sqq. 270.

διέξοδος. I, 12.

ἐν διεξόδοις ὑφεστηκυῖα τε-
 λειότης. I, 249.

Διέρμαι. I, 69.

διερμηνεύει πάντα τὰ ὄντα τοῖς
 οὐρανόις. II, 17.

* διερμηνευτικόν ἐστὶ δαιμόνιον
 γένος τοῖς τῆδε τῶν ἀπὸ τῶν
 θεῶν. II, 17.

Δίες. I, 69.

διηρημένως. I, 58.

διηρθρωμένος ἐννοίας. I, 132.

Δίω ποιήσεις. I, 196.

* δῖξις. II, 215.

Δίως τὴν ψυχὴν. I, 149.

Δυστάναί = διαφέρειν. I, 115.

* δῖως. II, 214.

δίκα ἀπὸ συμβόλων. I, 326.

περὶ δικαίου.

I, 218. sqq. sqq.

δικαία ποιοῦν καλὰ ποιεῖ. II, 123.

δικαίον τῇ ψυχῇ μόνον συμ-
 φέρει. II, 3.

δικαίον καὶ συμφέρον ἀντιστρέ-
 φει. II, 3.

δικαίον ἐν τῇ ψυχῇ. I, 16.

δικαίον οὐκ ἔστι θεία. I,
 259. II, 91.

δικαίον καὶ συμφέρον παρὰ
 τοῖς ῥήτορσιν ἕτερον. II,
 104.

δικαίον θεία εἶναι οἴονται.
 II, 105.

δικαίον καὶ συμφέρον ἑν-
 τόν. I, 294 sqq. 302. 304.
 II, 106. 109. 114 sqq. sqq.
 123.

τὸ δικαίον τὸ τέλος ἡμῶν.
 II, 109.

δικαίον ἀντιστρέφει τῷ συμ-
 φέροντι. II, 104. 109. 110.

δικαίον ἀπὸ ψυχῆς ἀγχεται.
 καὶ ἄχρι τῆς ὑλῆς κατεῖσι.
 II, 110.

δικαίον ἐπαινετόν. II, 115.

δικαίον πολέμου τέλος. I, 213
 sqq.

δικαίον διάφορον. I, 230.

δικαίον φύσει. I, 260.

δικαίον καὶ ἄδικον κατὰ φύ-
 σιν ἀντεγόμεθα πάντες. I,
 271.

δικαίον συμφέρον. I, 312 sqq.
 315 sqq.

δικαίον ἀγαθόν. I, 318.

πᾶν δικαίον καλόν. I, 320.
 322. 324 sqq. sqq. II, 115.
 123.

δικαίον ἀπονομητικόν. I, 325
 ubi plura.

δικαίον τέλειον. I, 327.

δικαίον πρέπον καὶ καλόν.
 I, 331.

δικαίον διὰ τοῦ μέσου καλοῦ
 τῷ ἀγαθῷ συνάπτεται. I,
 332.

δικαίος οὐκ ἐθέλει τῶν δι-
 καίων πλέον ἔχειν. I, 324.

δικαιοσύνη ἐν ψυχῇ, ὃ ἡ πολι-
τεία ἐν πόλει. II, 75.

δικαιοσύνη διὰ πάσης τριμε-
ρείας τῆς ψυχῆς χωρεῖ. II,
73. 92.

δικαιοσύνη ἐν πράξεσι καὶ ἐν
λόγοις θεωρεῖται. II, 159.

δικαιοσύνη πάσης ψυχῆς ἀρε-
τή. I, 216.

δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη
καὶ ἐπιστήμη ταυτὸ. I, 272.

δικαιοσύνη τάξεως ὑψηλοτέ-
ρας ἐστὶ. I, 272.

δικαίους οὐκ εὖ οἰκεῖν τὰς
πόλεις. II, 184.

δικαίων διδάσκαλοι οὐκ ἀγ-
θοὶ οἱ πολλοί. cf. πολλοί.

δικανικὸν τέλος. II, 105.

δικανικὸν εἶδος. I, 294.

δικασταὶ (ὑποχθόνιοι). I, 75.

δικαστικὴ τῆς νομοθετικῆς ἐξ-
ήρηται. I, 220.

δίκη. I, 219. 220.

δίκη ἐγκόσμιος. I, 219.

* διοικητικός. II, 229.

Διομήδης. II, 68.

Διομήδων, Τύραννος. II, 140.

διονυσιακὸν σῶμα ἡμῶν. II, 133.

Dionysius Areopag. non est
scriptor antiquus. II, 111.

Διονύσω ὃ τοῦ Σωκράτους λό-
γος ἀνάλογον. I, 83.

Διὸς ὁπαδοὶ ψυχὰς ἄρχουσαι.
I, 136.

διπλῇ ἀμαθία. II, 98. cf. ἁ-
γνοια.

δισ καὶ τρεῖς τὸ καλόν. I, 305.

† διστατικός. II, 24.

διχῶς τὸ βέλτιστον ἀποδίδεται.
I, 222.

Δίων. I, 283.

δόγμα. II, 89.

δόγματα, ἃ ἐκ τῶν τοῦ Σωκρά-
τους ἐρωτήσεων ἀνακύπτει.

II, 44 sq. καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀπο-
κρίσεων. II, 45. 50.

δόγματα τὴν ζωὴν γεννᾷ. II, 96.
cf. 134.

δόκησις πόθεν. I, 189.

δύξα et αἰσθησις. I, 22.

δοξαστά et εἰκαστά. I, 23.

δοξαστικός et ἐπιστημονικός λό-
γος ὁρρος. I, 100.

δουλεύειν τῷ θεῷ κρεῖττον ἐστι
τοῦ δεσπότην εἶναι. II, 231.

δουλικὴ θριξ. II, 148 sq.

τοῦ δοῦλος ἐτυμον. II, 160.

δούλων ὀνόματα. II, 149.

δοῦναι, concedere. II, 108. 116.
120. 121.

δραματικά Platonis. I, 18.

δραστήριος saepius. v. c.
I, 25.

δρομήτης. II, 83.

δρώμενα. I, 61.

δρομεύς διαφέρει δρομικοῦ. II,
97.

Disabuon. II, 219.

δυσάς. I, 132.

δυσάς τόλμα. II, 48.

δύεσθαι. I, 38.

δυνάμεις δαιμόνων. I, 83 sqq.

δύναμις ἀληθείας. I, 84.

δύναμις διττή. I, 122.

δύναμις ἀμέριστος μεριζομένης
μείζων. III, 96.

δύναμις ἡ πεπερασμένη ἡ ἄπει-
ρος. III, 136.

δύναμις ἡ τελεία ἡ ἀτελής. III,
120 sqq.

δύναμις τῷ λόγῳ τῆς ἐπιστή-
μης μεγάλων αγαθῶν αἰτία.
I, 154.

δύναμις ψυχῆς ἐστι. I, 184.

δυνάμει ὄν. III, 120 sqq.

δυνάμει μόνῃ. I, 95.

δυνάμει ὁρρον. ενεργεία. III,
120. 206.

δυνάμεις ζωτικαὶ πέντε. II, 51.

δυνάμεις μεζόνων εξημμέναι
κατάτην διακλήρωσιν. I, 113.

δυνάμεις τῶν θεῶν διὰ πάντα
διήκει. I, 137. cf. III, 208.

δυνάμεις διάφοροι. I, 224. 227.

δύο indecl. II, 69. 114.

*δυναμοῦν. III, 110.

*δυσapόβλητος. II, 51.

*δυσapόθετος. II, 101.

δυσέκμητος. II, 50.

δυσί. II, 119.

Ἐάν c. indicat. II, 108. cf.
ἐπάν.

ἐαυτούς in prima persona II, 10.

ἐαυτῶν pro αὐτῶν. III, 210.

ἐγείρειν de animo. I, 42.

ἐγερεῖς πρὸς τὸ θεῖον ἐν τοῖς
μυστηρίοις. I, 198.

ἐγκαταδύμενος καὶ ἐρυθριῶν.
II, 83.

ἐγκλήσις ἐπὶ πολλῶν κακῶς φέ-
ρεται. II, 133.

† ἐγκλητικός. II, 146.

ἐγκοπή. II, 113.

ἐγκόσμια. I, 31.

ἐγκόσμια et νοητά opposit. I, 52.

ἐγκόσμιοι θεοί. II, 19 sq.

ἐγχρονον καὶ αἰώνιον. III, 156.

ἐγώ, καὶ συνώνυμα. II, 3.

ἐγώ· ψυχή II, 53.

ἐγώ, τὸ ἐμὸν, τὰ τοῦ ἐμοῦ δια-
φέρει. II, 197. 200.

ἐδρα ὑποστάσεως. I, 248.

ἐδράζειν. I, 51. III, 100.

εἰ c. Coniunctivo. II, 6. 92. 96.
130.

εἰ c. Optat. seq. Indic. III, 73.

εἰ ἂν c. Optat. III, 22 sq.

εἰ non enclitica. I, 157. 181.

εἰ ἐθέλεις. II, 160.

εἰ ἂν c. Optativ. II, 174.

εἰδέναι et εἰκάζειν oppon. I, 23.

εἰδέναι πάντες φύσει ὁρέγον-
ται. II, 1.

*εἰδευτικοὶ ἢ εἰδικοί δαίμονες.
II, 18. (sed cf. εἰδητικοί).

εἶδη καὶ εἰδοπεποιημένα. III,
284.

εἶδη τῆς ἐπιστροφῆς. I, 20.

εἶδη ῥητορικά. I, 294.

εἶδη ἄλογα. I, 7.

εἰδησις τῆς οὐσίας. I, 4.

*εἰδητικοὶ ἢ εἰδικοί οἱ δαίμο-
νες. II, 18 (ubi εἰδυτικοί. vid.
III, p. 268 sq.)

εἰδοπεποιημένα. I, 267. II, 110.
cf. III, 284.

εἶδος νεαροπρεπές. I, 23.

εἶδος συνούσιος. I, 25.

εἶδος ἡγεμονικόν. I, 31.

εἶδος ζωῆς καταγωγὴν καὶ ἐνυ-
λον. I, 39.

εἶδος ἄμερές ἐστι. II, 82.

εἶδος καὶ ὃν διέστηκεν. III, 234.

εἶδος μεταδίδωσι τῆς μορφῆς
τῇ ὕλῃ. II, 82.

εἶδος πᾶν ἐστιν ὅλον τι. III, 114
sqq.

εἶδος πρὸς τῷ τῷ ἐστιν ἐπιστρέ-
πτικόν. II, 109.

εἶδος διὰ τὴν ὕλην μερίζεται.
II, 109.

εἶδος εἰδῶν. I, 111.

εἶδος αἴτιον τοῦ ἐνύλου καλοῦ.
I, 326, cf. III, 234.

εἶδος, ἰδέα, μορφή. III, 267.

εἰδότες εἰ διαφέρονται. I, 262.
cf. ἐπιστήμονες.

εἰδῶλα τοῦ κάλλους. I, 33.

εἰδῶλα τῆς τῶν παραδειγμάτων
προσηγορίας μεταλαγχάνει. I,
49.

εἰδῶλα καὶ σκιαί. I, 136.

εἰδῶλα et πρωτοεργὰ παραδείγ-
ματα oppos. I, 136.

εἰδῶλα, τὰς ἐαυτῶν ἀρχὰς ὑπο-
δύμενα, περιεσπᾷ τὰς ἀνετή-

τους τῶν ψυχῶν. I, 152 sqq.
ubi plura.

εἰδῶλα et ἐπιστήμη ορρος. I, 155.

εἰδῶλα ὡς ὄντως ἀγαθὰ πλα-
νᾷ. I, 297.

εἰδῶλική ἐρωτική cur dicta. I, 49.

εἰδῶλικός ἔρως. I, 37.

ἐν εἰδῶλοις ὁ μερισμός. I, 318. τὸ ἔσχατον. I, 328.

εἰδῶλον. I, 37. 150.

εἰδῶλον unde dictum? I, 49.

εἰδῶλον εὐγενείας. I, 112.

εἰδῶλον et παράδειγμα ορρος.
I, 49. 50.

εἰδώς. I, 308.

εἰδώς μόνος ἄρχει κατὰ τοὺς
Στωικούς. II, 55.

εἰκάξεν et εἰδέναι ορρον. I, 23.

— — δισχυρίζεσθαι ib.

εἰκαστὰ et δοξαστά. I, 23.

εἰκὴ συμπεφορημένος. I, 36. cf.
συμφέρεσθαι.

* εἰκονικῶς. III, 102.

εἰκόνων ἐνέργεια. I, 38.

εἰληγῶς δαίμων absolute sine
casa positum. II, 21. 22 et
sine δαίμων. II, 33.

εἰλικρινής. I, 34. 88. 108.

εἰλικρινής } δόσις. I, 135.

εἰλικρινής }

Εἰλωτες. II, 162.

εἶναι δεῖ. I, 128. 131.

μὴ εἶναι μᾶλλον συμφέρει ἢ
κακῶς εἶναι. II, 45. 50.

εἶναι et λέγεσθαι. I, 50.

τὸ εἶναι ἐν ψυχῇ. II, 109.

εἶναι ψυχῆς ταῦτόν τῳ αὐτῆς
ζῆν. III, 282.

ἐνθα τὸ εὖ εἶναι, ἐκεῖ τὸ εἶ-
ναι πάντως. II, 109. III,
56 sqq.

μὴ εἶναι χεῖρον τοῦ κακῶς εἶ-
ναι, ὁ Ἀλκιβιάδ. λέγει. II, 120.

εἶναι et parat. II, 123.

ὅπου τὸ εἶναι, ἐκεῖ τὸ εὖ εἶ-
ναι. I, 317. ubi plura.

εἶναι cf. κακῶς.

εἶπας. II, 102.

εἶπες et εἶπας. I, 276.

εἰς μάτην. II, 58.

εἰςδύεσθαι. I, 38.

ἕκαστον κατὰ τρίτον ἐστι. III,
152.

ἕκαστος, μέρος τοῦ πλήθους.
II, 111, 112.

ἐκάτερος de tribus rebus. III, 84.

ἐκβλαστάνειν. III, 64.

ἐκείνος ad proximum refertur.
II, 59.

ἐκθορεῖν. I, 51. 65.

ἐκκάειν. II, 41. 42.

ἐκκείμενον. III, 124.

τὸ ἐκκεχυμένον καὶ φιλάν-
θρωπον. I, 81.

† ἐκλειμμα. I, 175.

* ἐκλυτικός. II, 104.

(ἐκπεπτωκός) τῆς ἀνεπιτηδεύ-
τητος. I, 132.

ἐκτραγοιδεῖν. II, 124. 132.

ἐκφαίνειν et ἐκφαίνεσθαι. I,
51. 52.

ἐκφαίνειν. I, 71.

ἐκφανσις θεῶν. III, 186.

ἐκφέρειν, τίκειν et ἀποβάλλε-
σθαι differunt. II, 173.

ἐλάττωσις. III, 186.

ἐλεγχος, τί. I, 170.

ἐλεγχοι. I, 278 sq. 289 sq.

ἐλεγχοι οἱ ἀπὸ τῶν κοινῶν εἰς
τὴν καθάρσιν ἀνύσται. I, 298.

ἐλεγχόμενοι ἀφ' ἑαυτῶν μᾶλλον
πειθόμεθα. II, 113.

ἐλέγχους ἐξ οἰκείου προσώπου
προσφέρειν φορτικόν. II, 103.

Ἐλένη. II, 166.

ἐλευθερία ἀνθρωπίνη. I, 163.
καὶ ἀνάγκη cf. δαίμων.

ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου λίθῳ
 - ῥιφθέντι εἰκάζεται. II, 45.
 ἐλευθεριότης ἡμῶν ἐστι δου-
 λεύειν τῷ θεῷ. II, 231.
 ἐλεύθερος cf. αὐτοκίνητος.
 Ἐλευσίνα. I, 5.
 ἐλήλεγκται. II, 91.
 Elipsis singularis. III, 108.
 ἐλκεσίπεπλοι Πέρσαι, Ἴνδοι καὶ
 Ἰῶνες. II, 165.
 ἐλλάμπασθαι i. e. λαγχάνειν. II,
 59. III, 98.
 Ἐλλαμψις εὐοῦσία opposit. II, 14
 Ἐλλαμψις περὶ τὰ ὄργανα. II, 21.
 Ἐλλαμψις. I, 65 sq. 80. 320.
 Ἐλλαμψις sacra scriptura. III,
 145.
 Ἐλλαμψις τοῦ θεοῦ εὐδαιμονία.
 II, 123.
 Ἐλλαμψις τοῖς ἐπιτηδεύουσιν ἐαν-
 τοῖς ποιήσασι θεοθέν παρα-
 γίνεται. II, 123.
 Ἐλληνες διὰ γραμμάτων δη-
 λούσι. II, 9.
 ἐλληνίζειν διττὸν ἢ τριττὸν. II,
 95 sq. cf. I, 258 sqq.
 — — de usu activo et pass.
 ibid.
 ἐλλόγιμος ὁ λόγου ἄξιος παρ'
 ὑστέροις ὁ λόγους εἰδώς. II,
 140.
 ἐμβαίνειν ἐπὶ τοῦ ῥυθμοῦ. II, 79.
 ἐμβολαὶ δαιμόνων χθονίων. I, 39.
 ἐμμελής. I, 209.
 ἐμμετρος. I, 209.
 τὸ ἐμὸν vid. ἐγώ.
 ἐμπειρικός καὶ λογικός ἀντίκει-
 ται. II, 124.
 ἐμπειρικὸς ὁ λογικὸς ἰατρός οὐ
 διαφέρει ἐν τῇ πράξει. II, 135.
 ἐμπιστευω. II, 7.
 ἐμπληκτον Platonium. I, 186.
 ἐμπνεῖν. I, 72.
 ἐμπόρευμα τοῦ ἀντέρωτος. I, 127
 ἐμπροσθε. I, 241.

ἐμφανὲς κάλλος ὄγαλμα του
 νοητοῦ. I, 92.
 ἔμφασις. I, 1. 69.
 ἔμφασις τῶν πρώτων. III, 208.
 ἐν, ἐξ, πρὸς etc. I, 168 sqq.
 ἐν δίκῃ i. e. δικαίως. I, 51.
 ἐν Ἀθήνῃσι et Ἀθήνησι differt.
 II, 65.
 ἐν διδασκάλῳ. II, 90.
 ἐν μέρει c. genit. II, 210.
 ἐν τῷ ὑποκείμενῳ. I, 321 sq.
 ἐναντία ἰάματα. II, 6. 8.
 ἐναντία ἐναντίοις ἴασις. II, 54.
 δι' ἐναντίων ἴασις. I, 232.
 ἐναντιότης. II, 14.
 ἐν τι. III, 60.
 περὶ τοῦ ἐνός. III, 2 sqq.
 περὶ ἐνός. III, 10 sqq. 166 sqq.
 ἐνός ὁ θεός. II, 51. cf. III, 198.
 ἐνός θεία ὑφ' ἐνός τινος ἀμέ-
 σως μετέχεται. III, 200.
 ἐνάδες. III, 202 sqq.
 ἐνάδων πληθός. III, 242 sqq.
 ἐνάδων πληθός πεπερασμέ-
 νον κατὰ τὸν ἀριθμὸν. III,
 220.
 ἐνάδων πληθός κρύφιον καὶ
 νοητόν. III, 238 sqq.
 ἐνάδων πληθός νοερὸν ἐστι.
 III, 240.
 *ἐνδαίμοσις (?) I, 66.
 τὸ ἐνδεές καὶ τὸ ἀνεκδεές.
 III, 18.
 ἐνδειξάμενος ἐπὶ τοῦ διαλογι-
 κοῦ σχήματος. II, 58.
 ἐνδιδόναι. I, 153.
 ἐνδον ζωή. I, 132.
 ἐνδον ἐν αὐτῷ. I, 133.
 ἐνδρανής. III, 124.
 ἐνέργεια τῆς δυνάμεως προτέρα
 κατὰ τὸ ἄξιωμα. II, 39.
 ἐνεργεία ἢ δυνάμει ὄν. III, 120.
 ἐνέργεια καὶ οὐσία. I, 278.
 ἐνεργημα τοῦ ἀναγωγοῦ. III, 236.
 τὸ ἐνεργεῖν ἄλλοτε ἄλλο. I, 76.

ἐνθεοὶ γηγόμεθα το πλῆθος
φεύγοντες. I, 247.

ἐνθεος. I, 43.

ἐνθουσία. I, 198.

ἐνθουσιασμοὶ Πλατωνικοὶ δ'.
II, 1 sq.

ἐνθουσιασμός ἀφαντασίαστος.
II, 8.

ἐνθουσιασμόν ἐνθουσιᾶν. II, 2.

ἐνθουσιαστικῶς. II, 8.

ἐνθουσιᾶμεν κατὰ τὸ ἐν ἡμῖν
θεῖον. II, 8.

† ἐνθροῖσκειν. I, 150.

ἐνιαῖος. I, 31. III, 116. 190

ἐνιαίως, ἀρρήτως, ἀγνώτως. I,
52.

ἐνιαυτοῦ ἔτυμον. II, 157.

ἐνιδρύειν. I, 30. 51.

ἐνίσταται πλῆθος τῷ πῃ. I, 247.

ἐνίζω. I, 33. 64.

ἐνιστάμενοι. I, 154. 307. 309.

ἐννομι. I, 95.

ἐννομιαι κοιναί. I, 104.

ἐννοιαὶ αὐτοφρεῖς ἐν τοῖς θεοῖς.
I, 112.

ἐννοιαὶ περὶ τῶν ἐρωτῶν. I, 132.

ἐννοιαὶ ἐπιτηδεύματα ὀππος.
I, 150.

ἐννομιὰ πρὸ τῆς γενέσεως. I, 189.

ἐννοιῶν κοιτῶν οὐ δεῖ ἀφίστα-
σθαι. I, 298.

ἐννοίας πόθεν ἔχομεν. II, 217.

ἐνοειδής et ἀπλοῦς. I, 36.

ἐνοειδής. I, 31. 48 saepe.

ἐνοειδώς. I, 28.

ἐνοποιόν. I, 143.

ἐνοῦν. I, 234. 268.

ἐνοχλεῖν καὶ δι' ὄχλου διαφέρει.
II, 40. 46.

ἐνοχλεῖν = εἰς ἀπορίαν κατα-
βάλλειν. I, 126 sq.

ἐνοχλήσεις σοφιστικαί. I, 333.

ἐνοχλήσεις ἀπορία. I, 59. 134.
II, 40.

*† ἐνόχλησις. I, 333 sqq.

ἐνστασις. II, 106. 107. 108. 191,
303. 304. II, 144.

ἐνστατικός. I, 23.

* ἐνταλαιπωρεῖν. II, 64.

ἐνταῦθα ὄντες ἀνίστασι. II, 5.

ἐνυλα μεταβάλλει. III, 310.

ἐνυλος et καταγωγός. I, 39.

ἐνυλον ἀδρανές. I, 164.

ἐνωσις. I, 34. 245 sqq. 247. 248.
249.

ἐνωσις et πλῆθος opposit. I, 50.

ἐνωσις δεσμός. I, 65.

ἐνωσις τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἀγα-
θοῦ. I, 109.

ἐνωσις ἀγαθότης. III, 24.

ἐνωσις ὑγίεια. II, 124.

ἐνωσις πόθεν γίγνεται. I, 233.

ἐνωσις τῶν ἀρετῶν. I, 319 sqq.

ἐνωτικὸν πᾶν ἀγαθὸν etc. III, 22.

ἐξ, ἐν, πρὸς etc. differt. I, 168

sqq.

ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα. II, 79.

ἐξαγαγεῖν ἑαυτόν. II, 133.

ἐξαγωγῆς εὐλόγου decretum. II,
133.

ἐξαδικὴ ἀρετὴ τοῦ δημιουργοῦ.
II, 17.

ἐξαίσιος. II, 132.

ἐξαρκος, I, 142.

ἐξὰς δαμόνων. II, 17.

ἐξατμίζειν. I, 226.

ἐξέχεσθαι τινος. III, 76. 148.
193.

* ἐξηγηματικός. II, 205.

ἐξηγηταὶ Πλατων. I, 108. 236.
II, 15. 22.

ἐξηγηταὶ μὴ πρὸς ἰδίας φαντα-
σίας ὑπευθύνοντες. I, 227.

ἐξηρημένον τῶν ὄντων μόνον.
I, 50.

* ἐξηρημένως. I, 62. II, 15. 138.

ἐξηρησθαι. I, 55.

ἐξογκῶσαι. II, 144.

ἐξορχεῖσθαι τὰ μυστήρια. I, 86.

ἐξυδαρῶν. II, 152.

ἐνδοαυτῶν, Π, 152.

τὸ ἔξω et νοητὸν ορρος. I, 65.
τὰ ἔξωθεν καὶ τὸ ὄντως ὄν
ορρος. II, 31.

ἐπαγγελτικὴ δύναμις. II, 67.

ἐπάγειν περί τινος. II, 83.

ἐπαινεῖ τὸν παρόντα ὁ κόλαξ.
II, 29.

οὐκ ἐπαινετέον τὸν παρόντα,
οὐδὲ νέον, οὐδὲ ἐρώμενον. I,
101.

ἐπαινοὶ φαινόμενοι. II, 29.

ἐπαινοὶ ἐλέγχους συμμιγείς. II, 35.

ἐπαινος κατηγορία λεληθυῖα,
I, 101 sq.

ἐπὰν c. indicat. II, 113. cf. ἐάν.

ἐπαναβεβηκυῖαι τέχναι. II, 65.

ἐπανθούν. I, 111.

ἐπαπορθώσεως εἶδη. II, 6 sq.

ἐπαντλεῖν. I, 26.

* ἐπεγκαλεῖσθαι. II, 155.

ἐπεῖ, alioquin enim. II, 63.

ἐπεῖ ἄρα Hellenist. II, 63.

ἐπεισχωμάζειν. I, 281.

ἐπέκεινα ζωῆς τὸ ὄν. I, 321.

ἐπεμβαίνειν. I, 66.

* ἐπετρανίζειν. I, 99.

ἐπήρεια et ὕβρις. I, 57.

ἐπὶ τῷ et infin. = propterea
quod. II, 87.

ἐπιβατεύειν. I, 66. 68.

ἐπιβήτωρ. I, 64.

ἐπιβολαὶ ἀπλούσταται. I, 246.

ἐπιβολή. I, 8.

ἐπίγραμμα Δελφικόν, Πυθικόν
(quae cf.) II, 9.

ἐπιγράφεσθαι. II, 100.

ἐπιδεικνύναι. III, 194.

ἐπιδεικτικὸν εἶδος. I, 183. 295.

ἐπιδειξιμὸς ἐπὶ τοῦ ἀποτάδην
σχήματος. II, 58.

ἐπιδιαθροῦν. III, 268.

ἐπιιδόναι. I, 93. II, 33.

ἐπιθυμία καὶ θυμὸς ἐναντία.
II, 6. 10. 33. 54.

ἐπιθυμία τριμερείας τῆς ψυχῆς.
II, 66.

ἐπιθυμίας αἰτία. II, 42. 47.

ἐπιθυμίας τὸ φιλοχρήματον.
II, 81.

ἐπικοσμεῖν c. Acc. constr. II, 65.

Ἐπικτήτης τὴν ψυχὴν Στωικός.
II, 101.

ἐπικτήτὸς et οἰκείος ορρος. I,
103.

Ἐπικούρειοι. I, 296.

Ἐπικούρειοι τὸ κατὰ φύσιν ζῆν
τῆς φιλοσοφίας ἀρχὴν εἶναι
διδάσκουσι. I, 296.

ἐπιλάμπειν. I, 30. 52. saepe.

ἐπιλαμπουσιν οἱ θεοὶ τὸ ἀγα-
θόν. I, 318.

ἐπιλάμψεως τρόποι. I, 52.

ἐπιλυεσθαι. II, 91.

ἐπίλυσις. II, 40.

ἐπιμελεῖσθαι ἑαυτοῦ τι. II, 197
sq. 199.

* ἐπιμοιγίδιος. II, 153.

ἐπιωήεσθαι. II, 215.

ἐπιωρκεῖν πρὸς τινὰ δεινότερον.
II, 88.

ἐπίπνοια. I, 32. 67.

ἐπίπνοια τοῦ ἔρωτος. I, 37.

ἐπίπνοια ἐκ τοῦ δαίμονος. I, 60.

ἐπίπνους. I, 60.

* ἐπισκευαστικός. I, 8.

ἐπισκιάζειν. I, 251.

ἐπιστασία τοῦ δαίμονος. I, 77.

ἐπίστασις et ἐπιστασία diffe-
runt I, 309. cf. II, 47.

ἐπιστήμαι τριταί. I, 27. συγ-
γενεῖς. I, 28 sq. cf. I, 309.

246.

ἐπιστήμη προουπάρχουσα. I, 21.

ἐπιστήμη τὰ ἐν ἡμῖν ποικίλα
ἐνίζει. I, 246.

ἐπιστήμη ἀνάλωτος. II, 55.

ἐπιστήμη δύναμις. II, 55.

ἐπιστήμη οὐ λανθάνει τὸν ἔχον-
τα. II, 65. 70.

ἐπιστήμη κατ' ἐνέργειαν et καθ' ἕξιν sibi oppos. II, 82.
 ἐπιστήμη ἀναγκαία καὶ δυνατή ἐστι. I, 154 sq.
 ἐπιστήμη ἐν λόγῳ. I, 160.
 ἐπιστήμη πανταχοῦ τὴν ἡγεμονικὴν ἀξίαν ἔλαχε. I, 172.
 ἐπιστήμη διττή. I, 240. cf. 242.
 ἐπιστήμη μία. I, 246.
 ἐπιστήμη κριτήρια προσεῖληφεν. I, 262.
 ἐπιστήμη καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη ταυτὸ. I, 272.
 ἐπιστήμη τελειότης ἡμῶν. I, 308. ubi plura.
 ἐπιστήμη δημιουργός. I, 310.
 ἐπιστήμη γέννημα τοῦ. I, 311.
 δι' ἐπιστήμης ἀνοδος. I, 136.
 ἐπιστήμης ἡ πειθὼ ἐξάπτεται. I, 309.
 ἐπιστήμης στοιχεῖον. I, 324.
 κατ' ἐπιστήμην et νοερώς oppos. I, 121.
 ἐπιστήμονες συμφωνοῦσιν ἀλλήλοις. II, 92.
 ἐπιστήμονες εἰ διαφέρονται. I, 261 sqq. 267 sq. 274.
 ἐπιστημονικά et νοητά. I, 23.
 ἐπιστημονικός et δοξαστικός oppos. I, 100.
 ἐπιστημόνων ἀνθρώπων κριτήριον. I, 253 sqq.
 ἐπιστήμοσι πρέπει τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν. I, 305.
 ἐπιστήμοσι τὰ αὐτὰ δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν. I, 323.
 ἐπιστήμων τὴν αἰτίαν οἶδε. II, 124.
 ἐπιστημῶν εἶδος. I, 192.
 ἐπιστρεπτικός. I, 27. 53.
 ἐπιστρεπτικὸν πρὸς ἑαυτὸ ἀσωματόν ἐστι κτλ. III, 26 sqq.
 ὅπ' ἄλλων χωριστῶς μετέχεται. III, 126.
 ἐπιστρέφειν. I, 30. 32. 92. 194. II, 9.

ἐπιστρέφειν et συνάγειν. I, 52.
 ἐπιστρέφειν et ἐπιστροφή εἰς 8. πρὸς ἑαυτὸν. I, 16. 19. 20. (cf. στροφή) 26. 30. III, 26 sqq. 58 sqq. sqq.
 ἐπιστροφή πρὸς τὸ χεῖρον τολμηρά. I, 133.
 ἐπιστροφῆς εἶδος. I, 32 sq.
 ἐπιστροφή δι' ὁμοιότητος. III, 158.
 ἐπιστροφαὶ τρεῖς. III, 63.
 ἐπιστρέφον ᾧδιον. II, 10.
 ἐπισύρεσθαι. I, 57.
 ἐπιτιμᾶν τινι. II, 83.
 ἐπιτρέχειν. I, 108. 99. 136 sqq.
 ἐπιτροπεύουσι δαίμονες. I, 72. 75.
 ἐπιτροπία. I, 109.
 ἐπιτροπία ἀληθινή. I, 113 sq.
 ἐπιφάνεια Ἀσκληπιοῦ. I, 166.
 ἐπιφάνεια κοινῶς. II, 175.
 ἐποπτεύειν τὸ νοερόν πληθους. I, 249.
 * ἐπορέγω. III, 196.
 ἐποχεῖσθαι. I, 69.
 * ἐποχέτευσις. I, 2.
 ἐποχή Scepticorum. I, 63.
 ἐπόχημα. II, 16.
 ἐπτάετης. II, 158 sq. ubi plura
 ἐπτόνται ψυχαὶ χεῖρους περὶ τὰς φαινόμενας δυνάμεις. I, 136.
 ἐρᾶν ἀπαρουνσιώσως, θεοειδῶς, ἁπλῶς. II, 26.
 ἐρᾶν κοινὸν πάντων ἀνθρώπων. II, 28.
 περὶ ἐραστοῦ.
 ἐρασταὶ cum mysteriis comparantur. I, 39.
 ἐρασταὶ μανικοί. I, 48.
 ἐρασταὶ φορτικοὶ γυμνάσιον παρέχουσι. I, 59.
 ἐρασταὶ φορτικοί. I, 98.
 ἐρασταὶ φορτικοὶ ὅποιοι. I, 56.

ἔρασταί φορτικοὶ καὶ Σωκρά-
 τῆς. I, 127.
 ἔρασταί ἐλαῖν σπουδάζουσι. I,
 97 sq.
 ἔραστὴς διακρίνει ὁ ἑαυτὸν
 κρίνων. I, 50.
 ἔραστῆς. I, 35 sq.
 ἔραστῆς ἐν-θεος. II, 49.
 ἔραστῆς ἐν-θεος καὶ φορτικός
 διαφέρουσι. II, 13 sq.
 ἔραστῆς ἐν-θεος καὶ φορτικός
 διατὶ ἐνὶ ὀνόματι προσαγο-
 ρεύονται II, 14 sq.
 ἔραστῆς ἐν-θεος Σωκράτης. I,
 43.
 ἔραστοῦ ἐν-θέου στοιχεῖα. II,
 41.
 ἔραστῆς νῶ ὅμοιος. I, 44 sq.
 ἔραστον τέλος ταυτὸν. I, 48.
 ἔραστῆς ἀληθινὸς καὶ μόνος.
 I, 50.
 ἔραστῆς θεῖος θεὸν μιμεῖται.
 I, 53. ubi plura.
 ἔραστῆς πάνδημος τί ποιεῖ.
 I, 53.
 ἔραστῆς ἐν-θεος τῶν ἄλλων
 διαφέρει. I, 115 sq.
 ἔραστῆς πολὺς ἡττεῖται τοῦ
 ἐν-θέου φίλου. I, 134.
 ἔραστῆς ἐν-θεος κυβερνᾶται
 τὸν ἐρώμενον. I, 140.
 ἔραστην γιγνῶσκεις δεῖ τὴν τῆς
 ψυχῆς φύσιν εἰδέναι. I, 139.
 ἔραστοῦ πρόνοια. I, 38.
 ἔραστον ἐφετόν. I, 328.
 Ἐρεχθίδος δῆμος. e poëta. II, 221
 Ἐρμαϊκὰ παιδεύματα. I, 195
 Ἐρμαϊκὴ σειρά. II, 20.
 Ἐρμαϊκὴ τάξις. I, 187.
 Ἐρμαϊκὴ ποιήσις. I, 196.
 Ἐρμαϊκοί. I, 258.
 ἔρμηνα. I, 119.
 Ἐρμῆς Μαίας. II, 12.
 Ἐρμῆς διατὶ Μαίας υἱὸς καὶ
 ἄγγελος. II, 63.

Ἐρμῆς κοινός. I, 105.
 Ἐρμῆς κατὰ τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου
 εἶδος ἐπλάττετο. I, 114.
 Ἐρμῆς γυμναστικῆς, μουσικῆς
 καὶ μαθημάτων ἑφορος. I,
 195. ubi plura.
 Ἐρμῆς λυραῖος. ibid.
 Ἐρμῆς ψυχοπομπός. ibid.
 Ἐρμῆς ἡγεμόνιος, I, 195.
 Ἐρμῆς πόρος. I, 236.
 Ἐρμῆς λόγιος. II, 290.

περὶ ἔρωτος.

ἔρως πᾶς σύντονος μανία. II,
 14.
 ἔρως μέγας δαίμων. I, 20. 64.
 111.
 ἔρως μέγας δαίμων καὶ θεός.
 II, 22.
 ἔρως ἀνόματος. I, 64. II, 22
 ubi plura.
 ἔρως quid efficiat in animis
 I, 33.
 ἔρως εἰδωλικός. I, 37.
 ἔρως ποῖος θεός. I, 51. 55 sq.
 ἔρως μονάς. I, 51.
 ἔρως πάντα κυβερνᾷ. I, 52.
 ἔρως καὶ ἔραστῆς τριττός. I,
 58.
 ἔρως Σωκράτους. I, 60 sq.
 ἔρως θεῖος. I, 61.
 ἔρως συνεργὸς εἰς φιλοσοφίαν.
 I, 61.
 ἔρως ἅπαντα, καὶ τοὺς θεοὺς
 συνάπτει. I, 65.
 ἔρως πῶς ὑφέστηκε. I, 65.
 ἔρως θεός καὶ δαίμων. I, 66.
 ἔρως μέσος. I, 64. 67.
 ἔρως ἀληθής. I, 98.
 ἔρως διὰ πάντων πρόεισι. I, 112.
 ἔρως πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἄγει
 τοὺς ἐρῶντας. I, 129.
 ἔρως ἐκ συμπαθείας ἐνεργεῖ.
 I, 140 sq.
 ἔρως φίλιος θεός. I, 233.

ἔρως παίδων ἔφορος. I, 233.

ἔρως ἐν τῷ Διί. *ibid.*

τοῦ ἔρως ἔτυμον. I, 328.

II, 24.

ἔρως ἔφεσις σύντονος καὶ ἐβ-
ρώμενη. I, 328. 329. 336.

ἔρως προσέχως κάλλους ἐστὶ.

I, 329 sq.

ἔρως ὡς ἥρωικός. II, 220.

ἔρως ὡς ἐβρώμετος. *ibid.*

ἔρωτες ἀντικείμενοι. I, 117.

δι' ἔρωτος τελειώσεις. I, 29.

ἔρωτική. I, 27.

ἔρωτική σειρά κάλλους. I, 31.

ἔρωτική ἀνάγει πρὸς ἑαυτήν.

I, 31.

ἔρωτική παράδειγμα τῆς τῶν
δαιμόνων τάξεως. I, 31.

ἔρωτική εἰδωλική *cur dicta*.

I, 49.

ἔρωτική ἔνθεος σωφροσύνης
θεωτέρα. *ibid.*

ἔρωτικῆς τέλος ὁ ἀντέρως.

II, 12. 215. 220.

ἔρωτικός ἀνάλογον τῷ πολι-
τικῷ πράττει. I, 95.

ἔρωτικὸν τί δεῖ ἔχειν. I, 130.

ἔρωτικῷ τίνος ζωῆς δεῖ. *ibid.*

ἔρωτος τοῦ Σωκράτους αἵ-
τιαι. II, 33 sqq. 38. 42. 48.

ἔρωτος δύναιμις. I, 58.

ἔρωτος ἀληθοῦς στοιχεῖα. I,
130.

ἔρωτος τέλος ἡ ἔρωσις. II, 215.

ἔρωτήσεις διωλεκτικάι. II, 98
sqq.

ἔρωτήσεις πυσματικάι. II, 99.
102.

ἔρωτήσεις τριτταί. I, 283 sq.

ἔρωτώμενος πότε ἐστὶν ὁ λέγων.
II, 99.

ἔρωτῶν τῷ θεῷ ἀναλογεῖ. II, 104.

ἔρωτῶν οὐκ ἐστὶν ὁ λέγων. I,
276.

ἔρωτῶν συμπέρασμα συνάγει.
I, 303.

ἔρωτῶν σκιαγραφημένος. I, 99.
101 sq.

ἔσο. II, 142. 220.

ἐσοπτρίζεσθαι. II, 9.

ἐσόμενος. I, 65.

ἔσο. II, 142.

ἔσσυμαι. I, 252.

ἔσσυμένος. I, 65.

ἔστι = ἐνεστι. II, 104.

ἂψ Ἐστίας ἄρχεσθαι. I, 1 sq.
5. II, 50.

ἐστός καὶ μόνιμον. I, 116.

ἔσχατα τοῖς πρώτοις συμπαθῇ.
I, 69.

ἔσχάτη σώματος ἐνέργεια τουτ-
έστιν ἡ ἄφή. II, 14.

ἔσχατος = φαινόμενος. I, 48.

ἔσχατος et πρώτος opp. ut φαι-
νόμενος et νοητός. I, 51.

ἔσχατον ἐν εἰδώλοις. I, 328.

* ἐτεροδίδακτος. II, 11.

* ἐτεροκινήσια. I, 225.

* ἐτεροκινήσις τῆς ψυχῆς διὰ τί.
I, 225.

* ἐτεροκίνητος. I, 106. 116.

* ἐτεροκίνητον χεῖρον τοῦ αὐτο-
κινήτου. II, 11.

ἐτεροκίνητον, τὸ ἄνωθεν κρεῖτ-
τον τοῦ αὐτοκινήτου. II, 123.

ἐτεροκίνητον καὶ αὐτοκίνητον.
II, 217.

* ἐτεροκινήτως. II, 61. 63.

εὐ οἶδα et οἶμαι oppos. I, 120.

εὐ πράττων εὐδαιμονίαν ἔχει.
II, 121 sq.

εὐ πρόσρημα ἀπλότητος. II, 125.

εὐ et καλῶς πράττειν διαφέρει.
II, 122 sqq. 127.

* εὐαλωιωτός. II, 84.

εὐαλώσιος. *ibid.*

Εὐβοία. I, 115.

εὐγενεῖα οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.
II, 31.

εὐγενεία διατί Ἀλκιβιάδης μέγα
φρονῶν. II, 32.

εὐγένεια πρὸς εἰδέναι οὐκ ὤνη-
σε. II, 104.

εὐγένεια πρῶτως ἐν τοῖς θεοῖς
et plura. I, 112 sqq.

ἐξ εὐγενῶν εὐγενεῖς ἐσσεσθαι.
II, 156.

εὐδαιμονεῖν ἄνωθεν ἡμῖν ἐφήκει
τοῖς κατ' ἀρετὴν ζήσασιν. II,
122.

εὐδαιμονία ἡ ἀρετή. II, 10.

εὐδαιμονία ἀληθείης ἐν ἡμῖν. I,
109.

εὐδαιμονία ἐκ τίνος ψυχὰς εὐ-
τελεῖς κρίνουσι. I, 110.

πρὸς εὐδαιμονίας κτήσιν καὶ
τῶν ἐκτὸς δεῖσθαι, λέγει ὁ
Ἀριστοτέλης. II, 230.

εὐδαιμονίᾳ ποιοῦν εὐπραξία
ὑπάρχει. II, 123.

εὐδαίμων διαφέρει τοῦ ἀνεν-
δεοῦς. I, 103.

εὐζωΐα. I, 100.

εὐηκοώτεραι ψυχὰς. I, 110.

εὐκαιρία μέγιστα δύναται. II,
39. 46.

εὐκαταφρόνητος. I, 107.

εὐκολος καὶ μεριστός. I, 57.

εὐρεμα. II, 63.

εὐρεσις cf. μάθησις.

εὐρεσις. II, 81.

εὐρεσις θήρα τοῦ ζητηθέντος.
I, 177.

εὐρεσις μέση τῆς διττῆς μαθή-
σεως. I, 242.

εὐρησις et εὐρεσις. II, 63.

Εὐρυσάκης. II, 152.

εὐφυής, ὁ τὴν τῆς μεθόδου
δύναμιν καθολικωτάτην συν-
θεῖς. I, 299.

ἐφέλκειν. I, 39. 226. III, 265.

ἐφετὸν ἀγαθόν. I, 328, 336. II,
117. 121.

ἐφετὸν τέλος. I, 329.

ἐφήβεια Ἀθήνησι. II, 43. 50.
ἐφήβεια, ἔτος εἰκοστόν. I, 146.
186.

ἐφηβος. II, 90.

ἐφημεροι. I, 143.

† ἐφήμιος = εὐφημος. I, 149.

ἐφιέναι. I, 161.

ἐφίεσθαι c. infin. II, 111.

ἐφώδιον εἰς τὴν ἀρετὴν. I, 100.

ἐφοροι Λακεδαιμονίων γυναῖκας
ἐφύλαττον. II, 157.

ἔχειν τὴν ψυχὴν = διακεῖσθαι
τὴν ψυχὴν. I, 146.

ἔχεις τὴν ἀνδραποδωδὴ τράχα
II, 148.

ἐχίδνης ἀγιώτερον. I, 89.

ἐχίδνης δῆγματα. II, 113.

Ζεὺς Ἀροδίτης καὶ Κόρης ἐρῶν
I, 55.

Ζεὺς ὁ μέγας ἡγεμῶν διακο-
σμῶν τὰ πάντα. I, 149.

Ζεὺς ξένιος. ἱκέσιος. φίλιος. I,
233.

Ζεὺς καλῶν ἐφορος. *ibid.*

Ζεὺς θεὸς φίλιος, ξένιος, ἱέ-
σιος. *ibid.*

Ζεὺς ἡγεμονικός. I, 234. 241.

ζῆν κατ' οὐσίαν. II, 20.

ζῆν κατὰ δαίμονα μακάριον. I, 93.

ζῆν κατὰ λόγον. I, 100.

Ζήνων ἀμφοτερόγλωσσος ἦκουεν.
II, 140.

Ζήνων μισθὸν ἐπράττετο. *ibid.*

ζήτησις ἀνακινεῖ πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν. I, 236.

ζήτησις ὄρεξις γνώσεως. *ibid.*

ζήτησις, quae Proclus εὐρη-
σις. II, 11.

ζῶα καὶ φυτὰ θεῶν εἰκόνας φέ-
ρει. I, 69.

ζωσιονκράτορες θεοί. II, 20.

ζωὴ ἔξω φερομένη. I, 21.

πᾶσα ζωὴ καὶ πᾶς ὁ βίος. I, 77.

ζωὴ δόγματα γεννᾷ. II, 96.

ζωή πρό τοῦ νοῦ. II, 110.
 ζωή τῶν ψυχῶν τριττή. I, 135.
 ζωή ἡ γνῶσις. III, 280.
 ζωή νοερά. I, 244.
 ζωή δημώδης, ἀνθρωπίνη. Θεία,
 χωριστή. I, 244.
 ζωή χρόνων οὐ δεομένη. I, 249.
 ζωή ζέουσα. *ibid.*
 ζωή γενεσιουργός ταῖς ψυχαῖς
 οὐκ ἔστι κατ' οὐσίαν. I, 256.
 ζωή τοῦ νοῦ ἐπέκεινα ἐν ταῖς
 ἀρχαῖς. I, 321.
 ζῶμεν κατὰ τὴν θρεπτικὴν καὶ
 φυτικὴν δύναμιν. I, 196.
 ζῶν τὸ ζωῆς μετέχον. III, 280.
 ζωνυῖοι θεοί. II, 20.
 ζώνη βασιλίδος, πόλις Περσῶν.
 II, 163.
 ζῶντα τοῦ εἶναι μετέχει. I, 321.
 *ζωογονητικός? ζωογονικός. I,
 52. III, 230.
 *ζωογονητικῶς. I, 52. *vid. pro-*
xime ζωογονητικός.
 ζωογόνον (ζωογονητικόν) ἐν τοῖς
 θεοῖς. III, 230.
 Ζῶν σῶμα καὶ ψυχή. II, 9.
 Ζώπυρος Ἀλκιβιάδου παιδαγω-
 γός. II, 154. 159.
 Zoroaster Magorum disciplina
 auctor. II, 154.
 ζωτικὸν δι' ἐπιπλήξεως καθάι-
 ρεται. II, 132. 137. 142.
 ζωτικῶς ἃ ἐν ἀελοῖς θεὸς ἐλε-
 γει κτλ. II, 53.
 ἡ ἐπὶ ἀντιστροφόντων λέγεται.
 II, 117. 121.
 ἡ αὐτὸ καὶ καθ' αὐτὸ διακέ-
 κριται. I, 338.
 ἡ usu singul. I, 162. 273. II,
 78. et saepe. ἡ γὰρ = ἡ γὰρ.
 III, 170.
 ἡ δέ. III, 286.
 ἡγεμονικόν, ἡγεμονικαὶ ψυχαὶ
 κτλ. I, 135 sq.

III.

ἡγεμονικός καὶ πρωτοεργός. III,
 162. 304.
 ἡγεμονικῶς. I, 52.
 ἡθικὴ φιλοσοφία. I, 296. 317.
 ἡ κατὰ. III, 196.
 Ἡλεκτρίων. II, 156.
 Ἡλιακὴ ποίησις. I, 196.
 ἡλικίαι. *ibid.*
 ἡλιξ ἡλικα τέρπει. II, 180. 184.
 ἥλιος. I, 122.
 ἥλιος κοσμάρχης θεός. II, 20.
 ἥλιος οὐ διωρισμένως φωτίζει.
 II, 27.
 ἥλιος ὡς ἀγαθὸς δαίμων ἐνερ-
 γεῖ. I, 91.
 ἥλιος τοῦ ἐνιαυτοῦ σύμβολον.
 II, 157.
 Ἡλιοτρόπια φυτὰ πρὸς τὴν σε-
 λήνην συναυξεται καὶ συμ-
 μειοῦται. II, 18.
 *ἡνιοχητική. I, 227.
 *†ἡνιοχητική. *ibid.*
 ἡνίοχος καὶ *ἡνιοχητικὴ δύνα-
 μιν. *ibid.*
 ἡνιόχου παράδειγμα. I, 81.
 ἡπιστάμην. I, 239.
 *ἡραῖος. II, 214.
 Ἡράκλειτος. I, 255.
 Ἡράκλειτος ὀχλολοῖδορος. I, 256.
 Ἡρακλῆς. I, 98. 133.
 Ἡρακλῆς ἐκατέρωθεν Δίος. II,
 156.
 Ἡρακλῆς πεντήκοντα γυναιξί
 μιᾷ νυκτὶ συνεγένετο. *ibid.*
 Ἡρακλῆς ἐπὶ καθάρσει τῶν κα-
 κῶν ἐγένετο. II, 157.
 Ἡρακλῆς τῆς ὕδρας κεφαλὰς
 ἔκταμών. I, 243.
 Ἡρώες. I, 75 sq.
 Ἡρώες κατὰ τὴν τῶν Χαλδαίων
 διαίρεσιν. II, 22.
 Ἡρώων στρατιᾷ. I, 32.
 Ἡφαιστὸς πρῶτος τεχνίτης. II,
 211.
 Ἡφαίστου φῦσαι. *ibid.*

24

Θάνατος οὐκ ἔστι ψυχῆς κακόν.
I, 333.

Θάνατος αἰρετώτερος τῆς δει-
λίας. I, 337.

Θάνατον εἶναι κακόν, ὁ Σωκρα-
της ὡς διδάσκαλος λέγει. II,
116.

Θαῦμα ἀρχὴ τῆς φιλοσοφίας.
I, 42. II, 24.

Θαῦμα μαθήσεως ἀρχή. I, 164.

Θαῦμα σχῆμά τι παρὰ τοῖς
γραμματικοῖς καὶ γεωμέτραις.
II, 25.

Θαυμιάζει καὶ τέθηπεν ἡ ψυχὴ.
I, 135.

Θαυμαστὰ δύο τοῦ Σωκράτους
τῷ Ἀλκιβιάδῃ. I, 125

Θαυμαστός τῷ Ἀλκιβιάδῃ Σω-
κράτης. I, 60.

Θαῦμα τῆς φιλοσόφου ζωῆς. I, 27.

Θεανώ. II, 85.

Θέλγειν. I, 40.

Θεμιστοκλῆς πολιτικός. II, 65.
71.

Θεμιστοκλῆς τριήρεις κατεσκεύα-
ξε. II, 324. Θεμιστοκλεῖ πο-
λεῖς ὁ βασιλεὺς Περσ. ἔδωκε.
II, 163.

* Θεοδρέμμων. I, 56.

περὶ Θεῶν.

III, 164 — 236.

τὰ θεῖα περιουσίαν δυνά-
μεως ἔχει. I, 49.

θεῖα αὐτοεπιά. III, 190.

θεῖα ιδιότης. III, 198.

θείας τάξεως ιδιότης διὰ
πάντα φοιτᾷ. III, 214.

θείας τάξεως πρῶτα κτλ.
III, 191 sqq.

θεῖα οὐσία. ibid.

θεῖα ἐγνωσις. III, 198 sqq.

θεῖα ἐνὰς ὑφ' ἐνός τινος ἀμέ-
σως μετέχεται. III, 200.

τὰ θεῖα σοφοί. I, 310.

θεῖοι δαίμονες. II, 17 sq.

θεῖος et πάνδημος ορρος.
I, 35.

θεῖον πᾶν δύναμιν ἐνιαιάν
καὶ γνώσιν κρύφιον ἔχει.
III, 176.

θεῖον καὶ πῆν τυχοῦσαν κί-
νησιν ἡμῶν οἶδε. II, 44.

θεῖον ἐνὰς ἐστι ὑπερουσίος.
II, 44. cf. III, 172.

θεῖον ἀπὸ ἀγαθοῦργόν. II,
47 sq. cf. III, 176. 180. 198.

θεῖον ὑπαθές. I, 54.

θεῖον ἐξερημέτον τῶν προ-
νοουμένων καὶ ἄμικτον.
III, 178 sqq.

θεῖον ἀρρήτόν ἐστι καὶ ἄγνω-
στον. III, 182 sqq. cf. γνω-
ρίζεσθαι. et 240.

θεῖον ἀπλοῦν, πρῶτως ὄν,
αὐταρκέστατον. III, 188 sqq.

θεῖον σῶμα, ψυχὴ, νοῦς. III,
190.

θεῖον ἅπαντα γινώσκει. I, 142.

θεῖον θαυμαστόν. I, 166.

θεῖον τριτόν. II, 229 sq.

θεῖον ἀγαθόν. I, 318.

θεῖον φῶς ἀνωθεν ἐπιλάμ-
πον. III, 276.

τὰ θεϊότερα πρὸς εἰσι τοῖς
καταδεστέροις. I, 92.

θεῖων ἐνάδων πλήθος πεπε-
ρασμένον κατ' ἀριθμόν. III,
220.

θεοειδῶς καὶ αἰσθητῶς ορρ.
II, 27.

θεόθεν ἄγεσθαι κρεῖττον ἢ
ὑφ' ἑαυτοῦ. II, 123.

θεοὶ νέοι. II, 2.

θεοὶ ὑπόλυτοι ἢ ἄζωνοι καὶ
οἱ ζωνᾶτοι. II, 20.

θεοὶ πρὸ τοῦ κόσμου. I, 31.

θεοὶ δαῖδα ἐπερουράνιοι.
I, 68.

θεοὶ Ἑλλιοὶ κτλ. I, 72.

θεοὶ ἡγοῦνται τάξεων. I, 72.

Θεοὶ μοιρηγέται. I, 77.

Θεοὶ παντοδαποί. I, 113.

Θεοὶ ἱσὺν τῶν ἀμαρτημάτων
εὐκαίρως ἀπονέμουσι. I, 121.

Θεοὶ διορθωτοὶ τῶν πραγμά-
των ἐν τοῖς τραγωδίαις
ἐκ μηχανῆς εἰσάγονται. I,
141 sq.

Θεοὶ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ θεῖν. II, 159.

Θεοὶ ἀνακαλοῦνται εἰς τὴν
νοεῖαν ζῶν. I, 187.

Θεοὶ ἡμῶν ἔφοροι. I, 205.

Θεοὶ ἐν Διὶ πάντες. II, 214.

Θεοὶ καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀγα-
θοειδεῖς. I, 230.

Θεοὶ τῶν ὄντων αἵτιοι. I, 318.

Θεοὶ ὑπερκόσμιοι, νοητοὶ, νοε-
ροί. III, 242.

Θεὸν πρὸς ἀμαρτάνειν ἐκκα-
λεῖσθαι ἄτοπον. II, 7.

Θεὸς ἐνός. II, 51. III, 166 sqq.

Θεὸς πᾶς ὑπερουσίος ἐστι.
III, 168 sqq.

Θεὸς πᾶς μέθεκτός ἐστι. III,
170 sqq.

Θεὸς πᾶς μέτρον ἐστὶ τῶν
ὄντων. III, 172.

Θεὸς δύνους οὐδενί. I, 228.
II, 53.

Θεὸς καὶ κακαῖς ψυχαῖς πρὸς
τιμωρίαν τῶν κακῶν χρη-
ταί. II, 60.

Θεὸς ψυχῆς. I, 72.

Θεὸς φίλιος τίς. I, 233. II, 87.

Θεὸς νοῦς νοεῖ καὶ προνοεῖ.
III, 174 sqq. 198. 210.

Θεὸς ἀγαθότητι χαρακτηρί-
ζεται. II, 103.

Θεὸς προτείνει ταῖς ψυχαῖς
τὴν τοῦ βίου αἴρεσιν. II,
104. I, 141 sqq.

ἐν θεοῖς πάντα ἐστὶ ἐνιαίως
καὶ ὑπερουσίως. III, 174.

Θεὸς ἀχρόνως τὰ ἔγχρονα γι-
νώσκει. III, 184.

Θεὸς ἀμερίστως τὰ μερίστα
γινώσκει. III, 184 sq.

Θεὸς ὀλικοτέρος ἢ μερικώ-
τερος. III, 188 sqq. 202.

Θεὸς ὑπὸ τῶν ἐγγυτέρω ἀμέ-
σως μετέχεται. III, 190.

Θεὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἐνεργείας
ἄρχεται. III, 194.

Θεὸς ἀεὶ ἐνεργεῖ. I, 231.

Θεὸς σφαῖρος κατ' Ἐμπεδο-
κλέα. I, 113.

Θεὸς οὐδὲν ποιεῖ μᾶτην. I,
162. 238. II, 58.

Θεὸς παρὰ τὰς ἡμετέρας αἰ-
ρέσεις εἰς τὸ ἀγαθὸν πε-
ριάγει. I, 163.

Θεὸς, ὁ ἡμᾶς εἰληχῶς δαί-
μων. II, 191.

Θεοῦ γνῶσις. III, 184 sqq.

Θεοῦ μετάδοσις. III, 180.

Θεοῦ οἰκεία ἢ ἀπλότης. II,
125.

Θεοῦ παρουσία ἀναγκαῖα τῇ
κατὰ λόγον τελουμένῃ συν-
αφῇ. I, 142 sq. cf. III,
210 sqq.

Θεοὶ κολάσονται μόγας. I, 130.

Θεῶν πλήθος εἰ ἐστίν, ἀγα-
θὸν ἐστι. III, 166.

Θεῶν ιδιότης ἐνιαία καὶ ὑπερ-
ουσίος ἐστι. III, 172.

Θεῶν πρωτίστη δύναμις. III,
178. διὰ πάντα πρόεισι. III,
208.

Θεῶν πρόοδοι. III, 186 sqq.

Θεῶν ἔκφανσις. *ibid.*

Θεῶν διακοσμήσεις ἐνοειδῶς
ὑφροτήκισι. III, 196.

Θεῶν τέλειον. III, 228.

Θεῶν ζωογόνον. III, 230.

Θεῶν τάξεις μεσότητι συνδέ-
θενται. III, 196. cf. 236.

Θεῶν πατρικὸν πρωτουργόν.
III, 224.

Θεῶν γεννητικόν. III, 226.

Θεῶν ἐστι πάντα. I, 165.
 Θεῶν φρουρητικόν. III, 228.
 Θεῶν γένη. II, 19 sq. ubi plu-
 ra. cf. III, 206.
 Θεῶν γένος κρύφιον. I, 166.
 Θεῶν γένος πᾶσιν ἐνεξουσιάζον τοῖς ἐγκοσμίους. I, 148.
 Θεῶν ὀνόματα ἄρρητα πε-
 πλήρωκε τὸν ὅλον κόσμον.
 I, 150.
 Θεουργοί. I, 52. 92. 150.
 Θεόληκτος. II, 2.
 Θεολογία τὰ μεταφυσικά. II, 1.
 ὁ Θεολόγος. I, 64. 66.
 Θεοπροπεῖς στοχάζονται τοῦ
 καιροῦ. I, 121.
 Θεόφραστος. I, 309.
 Θεοσίτης. II, 78. 85.
 Θεοσίτης τίς. II, 171.
 Θέσει μετέχοντα ὀνόματα. I, 22.
 Θέσει ὀνόματα. I, 259.
 Θέσει et φύσει ὁπποσ. II, 86.
 91. 95.
 Θέσιν δεῖ εἶναι καταφανῆ. I, 330.
 Θεωρητικός. II, 5. 8. — ὤς. II,
 7 sq.
 Θεωρητικός ἐστι φιλόσοφος κο-
 ρυφαῖος. II, 2.
 Θεωρητικός ψυχὴ ἀπολελυμένη
 τοῦ σώματος. II, 5.
 Θεωρὸς ἑαυτοῦ. I, 20.
 Θήρα τῆς ζητήσεως. I, 177.
 Θηρατικός. I, 97.
 Θηρευτικός κύων. *ibid.*
 Θολερός. I, 251.
 Θολοὺν. *ibid.*
 Θρασύμαχος. I, 295.
 Θρασύμαχος ὁ ἐν ἡμῖν. II, 61.
 Θρασύμαχοι. I, 322.
 Θριξ δούλων. II, 148.
 Θυμηδεῖν. *construct.* II, 74.
 Θυμηδία. II, 74.
 Θυμὸς ἐπιθυμία ἐναντίος. I, 288.
 II, 6. 10. 33. cf. 54.

Θυμὸς ἐπιθυμίας πρωτεύει.
 II, 81.
 Θυμὸς τριμερείας τῆς ψυχῆς.
 II, 66.
 Θυμὸς τόνος τῆς ψυχῆς. I, 194.
 Θυμὸς οὐκ ἐσμεν. II, 198.
 Θυμοῦ τὸ κρατεῖν. II, 81.
 Ταμάτων ψυχικῶν εἶδη. II, 6 sq.
 Jamblichus *interpretes.* Plat. I.
 Prooem. p. XIV.
 ἴασις δι' ὁμοίων etc. v. ἐναν-
 τίων.
 ἴασις τῶν ψυχῶν. I, 120.
 ἴασις Σωκρατικὴ ἀφ' ὁμοίων.
 II, 174.
 ἴασιν τῶν ἁμαρτημάτων οἱ Θεοὶ
 εὐκαίρως ἀποτέμνουσι. I, 12.
 ἱατρικὴ καὶ γυμναστικὴ τί δια-
 φέρει. II, 197 sq.
 ἱατροῦ Ἀσκληπιάδαι. I, 120.
 ἱατροί. I, 304 sq. et saepissime.
 ἱατροῖς Σωκράτης εἰκάζεται. I,
 119.
 ἱατρὸς ἐμπειρικός καὶ λογικός.
 II, 38. 124. 135.
 ἱατρὸς καὶ ἱατρικός. II, 114.
 ἱατρῶν τομαὶ καὶ καύσεις. II, 30.
 ἰδε. II, 217.
 ἰδέα, εἶδος, μορφή differunt.
 III, 267.
 ἰδέαι πᾶσαι ἐν. II, 215.
 ἰδιότης θεία. III, 198. 214. cf.
 περὶ Θεῶν.
 ἰδιότητες Θεῶν διαφέρουσι. III,
 222.
 κατὰ τὴν ἰδιότητα ἢ κατὰ
 τὸ ὑποκείμενον διαφέρειν. II,
 126 sq.
 ἰδίως et ποτὲ ὁπποσ. I, 119.
 ἰδρύειν. I, 43 saepe.
 ἰδρύνεσθαι. III, 52.
 ἱερατικῶς ζῶντες αὐξήσεως σε-
 λήνης οὐκ ἐλείποντο. II, 18.

ἐρατικῶς ἀγγέλου παρουσίας
ὁσφραίνονται. II, 21.

Ἰθι. II, 78. 82.

ἱκανὸν τοῦ τελείου διαφέρει.
II, 42.

Ἰλιάς κακῶν. I, 273.

Ἰλιάς ῥαψῳδία δικαιόλογος.
II, 92.

ἱματίων ἀποθέσεις. I, 138.

ἵνα ἔχοι post praes. II, 41.

ἵνα c. Futur. II, 75. cf. III,
206 sq.

ἵνδαλμα. III, 101.

ἵνδαλμα τῶν ὄντων. II, 10.

ἵνδαλμα τοῦ θείου κάλλους ἐν
ἐσχάτοις. I, 92.

ἵνδαλμα τοῦ νοῦ. I, 97.

Ἰνδοὶ φιλοχρήματοι. II, 164.

Ἰνδοὶ ἐλκεσίπεπλοι. II, 165.

Infinit. act. post δεῖ. II, 83.

Infinitivus, ut substant. c. ge-
nit. III, 282.

investis. II, 223 sq.

ἱππικῆς παράδειγμα. I, 81.

*ἱππογνομσοῦνη? II, 97.

ἱππογνώμων. ibid.

Ἰππόδοος. II, 28.

ἵππων, λευκῆς καὶ μελαίνης,
μῦθος. I, 227.

Ἰρις θαύμαντος θυγάτηρ καὶ
αὐτῇ θαυμαστή. II, 25.

Ἰρις θαύμαντας θυγάτηρ, δια-
τί. I, 42.

ἴσον καλόν. I, 326.

ἰσῆ. I, 273. Adde Plat. Tim.
p. 63. b.

Historiae in Platon. dialogis.
I, 18.

ἴχνος. I, 49. 66.

Ἰχνος τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς ἐν
φυσικῇ ἀρετῇ. I, 101.

Ἴωνες ἐλκεσίπεπλοι. II, 165.

Καδμεία νίκη. I, 221. II, 74.

καθ' αὐτό. I, 333 sq. 335 sq.

καθ' αὐτό καὶ ἡ αὐτὸ διακρί-
νεται. I, 338.

καθαίρω. I, 43. saepe.

καθαρεύειν. I, 246.

καθαρότητος αἵτιον ἐν τῇ φρου-
ρητικῇ τάξει περιέχεται. III,
230.

κάθαρσις. I, 9. 244.

κάθαρσις πρώτη. I, 108.

κάθαρσις τῆς ψυχῆς τρίτη. I,
174.

κάθαρσις ἀπὸ μιᾶς μεθόδου.
I, 298.

κάθαρσις ἡμῶν ἐνδοθεν ὁρμη-
I, 280.

καθάρσεως τρεῖς τρόποι. II, 54.

καθάρσεως τρόποι εἰς. II, 145.

καθαρτικὴ ζωή. I, 5.

καθαριστικός. II, 5. — ὥς. II,
7 sq.

καθέλκειν. I, 39.

καθίεναι. I, 32.

κάθοδος. I, 63.

κάθοδος τῆς ψυχῆς τί ποιεῖ.
I, 224.

καθορᾶν. I, 20.

καὶ παραπληρωματικόν. II, 26.
καί. I, 83.

καὶ δέ. II, 126.

καὶ δὴ. ibid.

καὶ om. I, 185.

καινός καὶ νέος. I, 300.

καιρός ὀρίζεται. II, 39.

καιρός et χρόνος. II, 77.

καιρός τῶν μαθημάτων. I, 120.

καιρός est προσημων χρόνος.
I, 120. cf. 121.

καιρός plura I, 120 sq. 124 sq.

καιρός ἐπὶ τοῦ στόματος ἐπε-
καθίζετο. I, 131.

καιροὶ εἰσι ψυχαὶ τῶν θερα-
πειῶν. I, 120. II, 39.

καιρῶν διόγνωσις ἐκ δαιμονίας
διακρίσεως. I, 82.

κακία κακοδαιμονία. Π, 10. 105.
109.

κακία ὕλης. I, 191.

κακία διττή. Π, 197.

κακίας οὐδεν αἰσχιον. I, 330.

κακοζῶτα. I, 58.

κακὸς πρὸς ἑαυτὸν ἀσύμφωνος.
I, 264.

κακὸν, τί τῇ ψυχῇ ἢ ἀγαθόν.
Π, 10.

κακὸν φθορά τῆς ψυχῆς. I, 29.

κακὸν τῇ ψυχῇ ἐπείρακτόν ἐστι.
I, 280.

κακὸν φθαρτικόν. I, 317.

κακὸν οὐκ ἐφετόν. I, 329. 336.

κακὸν εἶναι ἥττον τοῦ μὴ εἶναι.
I, 337.

κακὸν αἰσχρόν. I, 332. 339.

κακὸς εἶναι τοῦ μὴ εἶναι χεῖ-
ρον. I, 144.

καλὰ πράττειν εὖ πράττει. Π,
126.

ἐπὶ κάλλει οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.
Π, 31.

Καλλίας Καλλιάρχου. Π, 140.

Καλλικλεις. I, 322.

Καλλικλῆς. I, 295.

κάλλιστον καὶ τὸ κατὰ τέχνην
γινόμενον οὐ ταῦτόν. Π, 78.

κάλλος φαινόμενον. I, 33. 35.

κάλλος νοητόν. I, 32. 33. ubi
et sqq. plura de pulchritu-
dine. 43. saepe.

κάλλος πρὸς εἰδέναι οὐκ ἄνησε.
Π, 104.

κάλλος τὸ ἄνθος τοῦ εἶδους.
Π, 109.

κάλλος ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν
πρωτίσταις τάξεσι. I, 111.

κάλλος. ibid.

κάλλος μόνιμον et αἰσθητόν.
I, 116 sq.

κάλλος ἄθροισμα ἀρετῶν. Π,
120. 121.

κάλλος ἀληθινὸν παρὰ τῷ νῷ
διαλάμπει. I, 184.

κάλλος φαινόμενον περιττόν,
τῆς ψυχῆς οὐσης αἰσχροῦς.
I, 211.

κάλλος ἐν ψυχῇ. I, 133. 326.

κάλλος τὸ τῆς συμμετρίας αἵ-
τιον. I, 338. 339.

καλὸς καὶ ὥρατος. I, 98.

καλὸν δίκαιον. Π, 119. cf. δι-
καιόν.

καλὸν τὸ φύσει δίκαιον. Π, 86.

καλὸν πρὸς τῷ νῷ ἐστι. Π, 109.

καλὸν ἀντιστρέφει τῷ δικαίῳ
καὶ τῷ συμφέροντι. Π, 109.

καλὸν συμφέρον. Π, 115 sqq.
119.

καλὸν ἀγαθόν. I, 319 sqq. ubi
plura. 327. 335 sqq. 338.
Π, 117 sqq. 121. cf. ἀγα-
θόν.

καλὸν καὶ ἀγαθὸν ταῦτόν ἐστι.
Π, 126.

καλὸν ἐράσιμον. I, 328. 229.

οὐ πᾶν τὸ καλὸν δίκαιον. I,
320.

καλὸν νόμος. I, 323. cf. 327.

καλὸν σωματικόν. I, 326.

καλὸν τῷ μεμετρημένῳ συμ-
φύεται. I, 327.

καλὸν ἀπὸ τοῦ καλεῖν. I, 328.
Π, 122.

καλὸν ἐν αἰσθητοῖς μέσον τοῦ
ἐν ψυχῇ. I, 330.

καλὸν οὐ θέσει ἐστί. I, 332.

καλὸν ἐφετόν. I, 336. Π, 121.

καλὸν ἐραστόν. I, 336 sq.

καλοῦ φύσις ἄλλη τῇ τοῦ ἀγα-
θοῦ. Π, 126.

κάλυπτρα, πόλις Περσῶν. Π, 163.

Καμβύσης. Π, 45.

κᾶν εἰ. I, 217. 308.

κάρος. I, 226.

καρός. ibid.

κατὰ ἀποτάδην. II, 56.
τὰ κατὰ φύσιν διαφέρει τῶν
παρὰ φύσιν. I, 132. 150.
κατὰ et πρὸς etc. differt. I,
168 sq.

*καταβατικῶς. II, 78sq. cf. με-
ταβατικῶς. II, 83.

καταβολή. I, 8.

καταγωγός et ἐνυλος. I, 39.

καταγίνεσθαι versari. II, 96.

καταδεέστερος et τελειότερος op-
posita. I, 38.

καταδράττειν et καταδράτε-
σθαι. II, 194.

καταδράττεσθαι. I, 153. 210.
213.

καταδρομή ἐλέγχων. II, 102.

κατάληψις. I, 248.

κατάλογος προγόνων. I, 112.

κατανοεῖν διαφέρει τοῦ σκοπεῖ-
σθαι. I, 96 sq.

κατανόησις. I, 95.

*κατανομή? III, 180.

καταπεπιτωκός στρατεύμα. II, 13.

καταρῥεῖν. I, 48.

καταστηματικά ὄργανα μουσικά.
I, 197.

καταστηματικός et ἐν κινήσει.
I, 4.

καταστοχάζεσθαι. I, 47. saepe.

κατατρέχει τινός. II, 124.

κατάρασις μερικὴ ἀντιστρέφει
πρὸς ἐαυτήν. II, 118.

καταφατικός. I, 331.

καταφατικῶς. I, 285.

κατεξανίστασθαι. III, 213.

κατιέναι. I, 32.

κατόπιν. II, 153.

κάτοπτρα. II, 223.

ἐν κατόπτροις ἐν ἄλλοις
ἐαυτὸν ὁρᾶν. II, 217 sq.

κάτοπτρα Αἰγυπτίων. II, 9.

κατόρθωσις πῶς γίνεται. I, 261.

κάτοχος. I, 27. 33.

κείμενον = contextus. III, 204.
κεκραμένως. I, 102.

κελευσταί. II, 178.

κενταυρικός. I, 323.

κενταυρικὸν γένος. ibid.

κέντρον τῆς διακοσμήσεως ἐν
δαίμοσιν ἐπήξασθαι τὸν δη-
μιουργόν. I, 69.

κεραμεύς κεραμεὶ φθονεῖ κτλ.
II, 179. 192.

κηλιδεῖν. II, 219 sq.

κηθάρα παιδευτική. II, 66 ubi
plura.

Ciconiarum pietas. II, 110.

κινδυνεύειν. II, 104.

περὶ κινήσεως III, 24sq. sqq.

κινήματα. I, 134. 288.

ἐν κινήσει et καταστηματικός,
I, 4.

κινήσεις διάφοροι. I, 229 sq.

κινητικά ὄργανα μουσικά. I, 197.

Κίρκη τί δηλοῖ. II, 216.

Κίρκη. I, 257.

Claudia gens I. Prooem. p. XVI.

Κλενίας ἐνδοξος ἐν Κορωνείᾳ.
I, 24.

Κλεινίας ἡρίστευσε. II, 24.

Κλεινίης ἀριστεύσας ἐτεθνήκει.
II, 93.

Κλεινίου, κλεινείος. I, 7.
ὦ Κλεινίου παῖ· τριχῶς ἐξηγεῖ-
ται. II, 23 sq.

Κλειτοφῶν μόνος τὰ ἀγαθὰ θέ-
σει εἶναι ᾤκηθη. II, 105.

Κλεόμβροτος. II, 5.

κλήσις κατὰ πατρός ἀρχαῖσμός
ἐστι. II, 24.

κλήσις πατρός καὶ μητρός. II, 57.

κλιμακτήρ. II, 113.

*κλιματάρχαι θεοί. II, 20.

κλύδων γενεσιουργός. I, 44. 162.

κλύδων ἐμπαθής. I, 59.

Codices ms. Procli I. Prooem.

X. §. 5.

κοιλός. singulari signific. I, 167.

ποιὰ τὰ φίλων. II, 88.
 ποιήν τὴν ἀποήν καὶ ποιήν
 ὅψιν ἔχοντες. II, 180.
 κοινός ὁ λόγος κ. ὁ Ἑρμῆς. I,
 104 sq.
 κολάζεται Πάνδαρος τούτῳ, εἰς
 ὃ ἤμαρτε. II, 7.
 κολάσεις τοῦ Θεοῦ ἀγαθαί. II,
 47 sq.
 Coniunctivum Lat. esse Optat.
 Graec. sine ἄν. I, 127.
 Constructio: εἰκὴ συμπεφορη-
 μένος. I, 36.
 κόρη. II, 223.
 Κόρης Ζεὺς ἐρασθεὶς. I, 55.
 Κόροις. II, 85.
 Κορωνεία. II, 24.
 ἐν Κορωνεία μάχη. II, 93.
 κοσμοκράτορες Θεοί. II, 20.
 κόσμος ἀριστον ζῶον. II, 56.
 κόσμος τέλειος. I, 102.
 κόσμος αἰδῖος. III, 78 sqq.
 κόσμου ἁρμονία. I, 204
 κόσμοι ἄπειροι. I, 150.
 κρείττον ἀπὸ τῶν χειρόνων οὐ-
 δὲν ἐνδέχεται. I, 167.
 τὰ κρείττονα μονοειδῶς περιει-
 ληφέναι τὰ καταδέστερα. I,
 146.
 κρείττονα ἡμῶν γένη ἁρμονίας
 ἀπολαύει. I, 204.
 κρείττοσι γένεσιν ἀεὶ γινώσκεις σύν-
 εστι. cf. δαίμονες. I, 187.
 κρήνους. II, 94. 139.
 κρίνων ἑαυτὸν διακρίνει τοὺς
 ἐραστάς. I, 50.
 κρίσις ἄνευ συμπαθείας. I, 130.
 κριτήριον ὁρθῆς διανοίας. I, 261.
 Κροῖσος. II, 8.
 Κρονία ποιήσις. I, 196.
 Κρότος δαίμων. I, 74. II, 15.
 ἐπὶ Κρόνο υ. I, 220.
 κρύφιος et νοητός. I, 51. cf.
 III, 238.
 κυβερνᾷ ὁ νοῦς. I, 78.

κυβερνᾷ etc. de educatione.
 I, 199.

κυβερνήτης ζωῆς. I, 40.

κυκλικὴ κίνησις. III, 58.

κύκλος. III, 25.

κύκλος τῶν θείων προόδων.

III, 216.

κύκλοι ψυχικοί. I, 248.

Κύλων. II, 8.

κυνός σκυῖα τί ποιᾷ. II, 219.

κυρίως. I, 134.

κυριώτατος et προσεχῆς ὁρρος.

I, 14.

Κύρος, πατήρ. II, 45. 51.

Κύρος. I, 201.

κύρος et Ξέρξης ὁρρος. I, 150

sq.

κυρούμενα. ibid.

κωδωνίσαι. II, 202.

Λαβύρινθος κρητικός. II, 48.

λαγχάνει ἡμᾶς ὁ δαίμων. I, 71.

cf. δαίμων.

λαγχάνει ψυχὰς ὁ δαίμων. I, 72.

λαγχάνει τὸν ἄνθρωπον. I, 75.

Λαῖος. I, 91. II, 8.

Λαῖς ἐν Κορίνθῳ. II, 166.

Λακαινῶν σωφροσύνη. ibid.

Λακεδαιμόνιοι κρείττονες Ἀλ-
 κивиᾶδου. II, 151.

Λακεδαιμόνιοι χρησμὸν ἔλαβον,
 ἀτυχήσειν, εἰ προβάλλοιτο
 βασιλεῖα χυλὸν τῷ γένει. II,
 153.

Λακεδαιμόνιοι δι' Ἡρακλέους

Διοι. II, 156.

Λακεδαιμόνιοι ἱτιτὴ διαίτα χρω-
 μένοι. II, 161.

Λακεδαιμόνιοι τὴν Μεσσήνην
 ἐλόντες. ibid.

Λακεδαιμόνιοι κατ' ἀριστοκρα-
 τειαν ζῶντες. II, 163.

Λακεδαιμονίων φιλοχρημοσύνη.
 II, 163 sq.

Λακεδαιμονίοις χρησμός δοθείς.
 II, 174.
*Λακεδαιμονίων βασιλεῖς Ἡρα-
 κλείδαι.* II, 153.
*Λακεδαιμονίων γυναῖκες ἐφυ-
 λάττοντο.* II, 152. 157.
*Λακεδαιμονίων τὰ ἐπιτίμια τοῦ
 γάμου.* II, 157.
Λακεδαιμονίων πρόσδοσι. II, 162.
Λακεδαιμονίων πλοῦτος. *ibid.*
Λάκωνες φιλόπονοι. II, 166.
*Λάκωνες τοῖς Ἀθηναίοις ἀντί-
 παλοι.* II, 174.
Λακωνικὴ κλεις. II, 152, 166.
Λακῶνων παιδεία. II, 166.
*(λαμβάνειν) εἰληχότες ἐκάστου
 δαίμονες.* II, 20.
Λαμπιδῶ et Λαμπιτώ. II, 169.
Λάχσις. I, 143.
Λεαίνειν. I, 229.
λέγει ὁ ἀποκρινόμενος. II, 12.
cf. ἀποκρινόμενος et ἐρωτῶν
λέγειν οὐ δύναται ὁ μὴ διὰ
φιλοσοφίας ἀγχείς. I, 306.
λέοντος γηράσαντος μῦθος. II,
 162.
λήθη. I, 20.
λήθη τῆς ψυχῆς. I, 135.
λήθη ἐκ τῆς γενέσεως. I, 189.
λήθη ἀγνοίας αἰτία. I, 229.
λήθη γενεσιουργός. I, 41. 250.
 257. sq. *cf. γενεσιουργός.* I,
 281.
λήθη τῇ ἀγνοίᾳ οικία. II, 87.
λῆμαι et λημᾶν. II, 12.
λίδων αὐξήσις ἢ πρόσθεσις.
 II, 18.
Lineolae quid significant. I, 30.
λιπαρής. I, 128.
λιπαρός. I, 111.
λογικὸς τοῦ ἐμπειρικοῦ ἱατρὸς
οὐ διαφέρει ἐν τῇ πράξει.
 II, 135.
λογικοὶ δαίμονες. II, 17 sq.
λόγος et νόσις. I, 22.

*λόγος ἐπιστημονικὸς et δοξαστι-
 κὸς ὁρρος.* I, 100.
λόγος κοινός. I, 104.
λόγος διαβάλλει ἐπὶ νοῦν. I, 136.
λόγος καθαρὸς καὶ εἰλικρινής.
 I, 138 sq.
λόγος πέρας ἐστί. I, 147.
λόγος εἶδους τάξιν ἐπέχει. I, 210.
λόγος ἀφ' αὐτοῦ τε ἄρχεται καὶ
εἰς αὐτὸν τελευτᾷ. I, 280.
λόγος προφορικός. I, 286.
λόγος ὁ ἀνθρώπος. II, 10.
λόγος ἀναπόβλητος. II, 51.
λόγος ζωῇ κινεῖται δεῖ. II, 56.
λόγος τριμερείας τῆς ψυχῆς.
 II, 66.
λόγος πρόσδοσις τῆς ἀπηχίσεως.
ibid.
λόγος θυμοῦ πρωτεύει. II, 81.
λόγος πολυμήχανος ἐνδον τοῦ
ἀνθρώπου. II, 172.
λόγος ἐσμέν. II, 198.
λόγος κληρονομίας ὄργανον. II,
 213.
λόγου ἡ γῶσις. II, 81.
λόγοι τῶν ὄντων. I, 22.
λόγοι ἀπορρήτοτεροι. I, 50.
*λόγοι τοῦ Σωκράτους προτρε-
 πτικοί.* I, 93.
λόγοι κοῦφοι καὶ πτηνοί. I, 103.
λόγοι διάφοροι. I, 322.
λόγοι Σωκράτους διαφέρουσι
τῶν φανῶν Ἀλκιβιάδου. II,
 38.
*λόγοι οὐ κατατρίβονται, σκευ-
 αρίων δίκην.* II, 108.
*λόγοι ἐν τῷ σπέρματι εἰσιν ἄμε-
 ρεῖς.* II, 109.
λόγων ἐνέργεια. I, 184 sq.
λόγων συμμετρία. I, 209.
λόγους κατ' οὐσίαν ἔχομεν. I,
 15. 192.
τοὺς λόγους τοὺς ἐν αὐτῷ
οἶδεν ὁ τὴν ψυχὴν εἰδώς. II,
 198.

λύειν λόγον. I, 263 sq.

Λυκοῦργος διατί νομίσματα σι-
δηρὰ ἐκέλευσε. II, 164.

* λυραῖος. I, 195.

λυρικός κατ' ἐξοχὴν ὁ Πίνδα-
ρος. II, 23.

λύσιμος συλλογισμός. I, 264.

λύσις. *ibid.* II, 111. cf. ἀπορία.

λύσεως ὅρος. *ibid.*

λυτικόν ἐστι. I, 263 sq.

λυτικοί. I, 264.

λωφῆσαι. I, 262.

λωφῆσαντα πάθη. I, 264.

λώφησις τῶν παθῶν. II, 27.

μά ἀποφατικόν ἐστι. II, 97.

μα στερητικόν. II, 171.

* μαγγανεία. II, 159.

Magneticæ curationes. II, 17.

μαγγεία. II, 159.

πρὸς τὸ μαθεῖν τί δεῖ ποιεῖν.
II, 191.

μαθήματα παιδεύει. I, 194.

μαθηματικαὶ(?) ἀνάγκαι. II, 112.

μαθηματικὸν σχῆμα. II, 25.

μαθημάτων τούτων φροντι-
στέον, ἃ συμβάλλεται ἡμῖν καὶ
μετὰ τὴν ἐξοδον. II, 213.

μάθησις ἀνάμνησις. I, 15. 171.
280. cf. II, 81. 114.

μάθησις διπλή. I, 176 sq.

μάθησις διττή. I, 242.

μάθησις καὶ εὗρεσις. I, 188.
225. 228. cf. γώσεως ὁδοί.

μάθησις λέγεται ἐπὶ λόγου. II,
147.

μάθησις ἐπὶ λόγου εἴρηται. II,
169.

μαθήσεως καὶ εὗρέσεως ὁδοί.
I, 236. 250.

Μαῖα. II, 12.

Μαίας υἱὸς ὁ Ἑρμῆς, διατί.
II, 63.

μαίεια. I, 8. 284. II, 74 sq.

μαιευτικὰ λόγια. II, 12.

μαιευτική. I, 27.

Μαιευτικός. I. Prooem. p. XI.
seq.

μαιευτικὸν μέρος τοῦ *Αλκ.* διαλ.
II, 11.

μαίνόμενος ἑαυτὸν ἄγνοεῖ. I, 293.

μαίνόμενον ἐξεστω ἐξαπατῶν.
I, 214 sq. 216.

τοῦ μακάριον ἔνθυμον. II,
125. 131.

μακαριότης ἐν τοῖς θεοῖς. II,
171.

τοῦ μακαριότης ἔνθυμον. *ibid.*
μαλθακός Platonī usitatio-
forma. II, 176.

μᾶλλον c. comparat. I, 225.
II, 97. III, 74. 244.

μανθάνειν κρείσσον τοῦ εὐρέ-
σκεν. II, 63.

μανθάνοντες ἔχουσιν τι αὐτοκί-
νητον. II, 87. cf. 81.

μανία ἐρωτική. I, 48 sq.

μανία et μαντική. II, 69.

μανικοὶ ἐρασταί. I, 48.

μαντεία διττή. II, 192.

μαντική διττή. II, 69.

μαντικός, δοξαστικός. I, 314.

μάντις, κρείττων τῆς ἀνθρω-
πίνης ἐπιστήμης. I, 314.

μάντις et μαντικός. II, 114.

Μαρσύας. II, 67.

Mascul. c. feminino. I, 300.

* μαστεία? II, 192.

μαστιγώσεις Λακωνῶν ἀπὸ τε-
τραέτους. II, 166.

τοῦ μάτην αἷτιον. I, 162.

εἰς μάτην. II, 58.

μέγα φονεύσιν αἱ ψυχαὶ τοῖς
ἐνύλοις ἀγαθαῖς, διατί. I,
111 sq.

μεγαλοῤῥημονεῖν. II, 52.

μεγαλουργία. I, 138.

* μεγαλουργικόν. I, 137.

μεγαλουργός ζωή. II, 43.

μεγαλουργόν. I, 137. 144.

μεγαλόφρονες πῶς οἱ φορτικοὶ ἐρασταί. II, 34.

μεγαλοφροσύνη. I, 97.

μεγαλοφροσύνης αἰτία. II, 328q.

Μεγαρεῖς πρὸς Ἀθηναίους πολέμοιυτες. II, 72.

Μεγαρικόν II, 8. 31.

μέγεθος ἐπικτητὸν καὶ μέγεθος οἰκεῖον καὶ αὐτοφυές. I, 103.

μέγεθος. I, 111.

μέθεξις θεῶν. III, 200 sqq.

μεθέξεις νοεραὶ διτταί. III, 98.

μέθῃ in juventute adhibetur. I, 59.

Μέθοδος ἄλλη ἐν ἄλλοις. I, 152. cf. Σωκράτους μέθοδος.

† μεθυπάρξαντες. II, 138.

Μειδίας ὁ τῷ Δημοσθένει κόνδυλον δοῦς. II, 148.

Μειδίας ὀργυγοκόπος. ibid.

μέλει constr. I, 168.

μέλη σωφρονικά II, 138.

μελίκρατον. II, 207.

μέλος ἐστὶν ἐν ἁρμονίᾳ. II, 75. cf. 78.

Μέμνων. I, 332.

Μενοικέως θάνατος. II, 4.

μένον τὸ αὐτό. I, 16.

μέρη περὶ τοῦ ὅλου. II, 79. cf. III, 104.

μερικὸν ἐν ἐνώστῃ τάξει διχῶς μονάδος μετέχων δύναται.

III, 158 sqq

μερισμός ἐν τοῖς εἰδαίλοις. I, 318.

μεριστὰ φευκτέα. I, 246.

μεριστὰ περὶ τὰ σώματα et περὶ τοῖς σώμασι. III, 284.

μεριστός καὶ εὐκόλος. I, 57.

μεριστοὶ ὄγκοι. III, 284.

μέση γένῃ συνδεῖ τὰ ὅλα. I, 69, μέσον, συνδεσμός. I, 118.

μεσότης. sapere. I, 72.

μεσότης ἡμῶν. I, 226.

Μεσσηνίη. II, 164.

μετὰ ut adv. I, 24.

μεταβάλλειν τὸν λόγον. II, 120.

μεταβατικῶς νοοῦσα ψυχὴ. II, 83. cf. καταβατικῶς. II, 78.

μεταβλητὸν καὶ ἀμεταβλητον. II, 118.

ἐν μεταβολῇ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ οἱ δαίμονες μεταβάλλουσι (neutrum). I, 78.

μετάδοσις θεοῦ. I, 30. III, 194.

μετάδοσις καὶ μετάληψις. I, 122. sqq.

μεταλαμβάνειν καὶ μὴ μεταδιδόναι φθονερόν. II, 167.

μετάληψις. I, 313. 314.

μεταλλευόντων πληγαί. II, 21.

τὸ μεταξὺ τῶν ἁκρων. III, 62.

μετεχόμενον χωριστῶς. III, 124 sqq.

* μετεχομένως. III, 42.

μετέχοντα τῶν μετεχομένων σαφέστερα. II, 84. cf. III, 150.

μετέχοντα τῆς θείας ιδιότητος. III, 204 sqq.

μὴ omisa. I, 185.

μὴ c. conjunct. post δέος ἤρ. II, 42. c. futur. II, 143.

μὴ οὐχ et indicat. II, 152.

μὴ c. indicat. post θέος ἐστὶ. II, 208.

τὸ μηδενὸς δεῖσθαι μόνον τοῦ θεοῦ ἐστὶ. II, 31.

μήσασθαι. I, 195.

Μήτις. I, 133. 233. 236.

μητραγύρτης. II, 159.

μητροδιδάκτος, ὁ Ἀρίστιππος. II, 136.

ἐκ μηχανῆς θεοὶ εἰσάγονται. I, 141 sq.

Minervalia. II, 140.

μισθὸς διδασκαλείας διατί. ibid.

Μνημοσύνη. II, 79 sq.

μόγισ et μόλις. I, 130.

Μοῖραι τοῦ παντός. I, 68.

μοιρηγενέται (?) θεοὶ. I, 77.

μόλις et μόγις. I, 130.
 μονάδες τρεῖς. I, 51.
 μονάς. I, 132.
 μονάς πατρική. I, 51.
 μονάς ἀρχική διττὸν ὑφίστησιν
 ἀριθμὸν. III, 98.
 μονάς Ἀπολλωνιοκή. I, 83.
 μόνιμος. I, 60.
 * μονιμότης. ibid
 μονοειδής. I, 103.
 μονοκρατητική ψυχή. I, 138.
 μόνος καὶ ἀγαπητός υἱός. II,
 220.
 μορφή, εἶδος, ἰδέα differt. III,
 267.
 μορφωτικῶς. I, 52.
 Μοῦσαι. I, 205.
 Μοῦσαι τῆς Πλατων. πολιτείας
 λύσις. II, 2.
 μουσική cf. μέλη.
 μουσική. I, 27. 194 sq.
 μουσική καὶ γυμναστική. I, 194.
 μουσική εἰ παραδέχασθαι δεῖ εἰς
 τὴν παιδείαν. I, 197.
 μουσική δόσις ἐν ἡμῖν. I, 205.
 μουσική καὶ στρατηγική. I, 206.
 μουσική τῇ εἰρήνῃ οἰκεῖν. II, 74.
 μουσικῆς ἐτέργεια. I, 198.
 μουσικῆς μέρη. I, 208.
 μουσικός φιλόκαλος. I, 206.
 μουσικῶς, τριττὸν. II, 75. 78. 83.
 μουσολήπτος. II, 2.
 μοχλία. II, 88.
 μυθοπλάσται. I, 55.
 Μυκήνη πολύχρυσος. II, 162.
 Mysteria comparantur cum
 amatoribus. I, 39.
 Mysteria, I, 39 sq. 61.
 Μυστήρια ἐξοργεῖσθαι. I, 86.
 ἐν μυστηρίοις αὐλός. I, 198.
 μῶλον. II, 216.
 Naί καταφατικὸν ἐστι. II, 97.
 νάματα, μεταφορικῶς. II, 1.
 Νάξος. I, 115.

ναυπηγία, παράδειγμα. II, 70 sq.
 νευνικός. II, 35.
 * νεαροπρεπής. I, 47.
 Νέαρχος τύραννος. II, 140.
 Νέμεσις. I, 103.
 νέος καὶ καινός. I, 300.
 N ἐφελευστικὸν in fine enun-
 ciationis ante literam con-
 son. I, 22 et saepe.
 νίκαι Καδμείαι. I, 221.
 Nicodemi Evang. apogryph. I
 Prooem. p. XVI.
 Νιρέυς. II, 28.
 νοεῖν i. e. διάνοιαν ἔχειν sen-
 tentiam habet. II, 213.
 νοερόν. III, 150.
 περὶ νοερώων εἰδῶν. III, 262
 sq.
 νοερά εἶδη καὶ ἐν ἀλλήλοις ἐστὶ
 καὶ καθ' αὐτὸ ἕκαστον. III,
 262.
 νοερός et νοητός. differt. I, 71.
 νοεροὶ δαίμονες. II, 17 sq.
 νοερός ἀριθμὸς πεπέρασται. III,
 270.
 νοερώς et κατ' ἐπιστήμην. ορ-
 pos. I, 121.
 νόες. III, 40.
 νόησις et λόγος. I, 22.
 νόησις πρώτη. I, 51.
 νοητὰ et ἐπιστημονικά. I, 23.
 νοητὰ et ἐγκόσμια ορpos. I, 52.
 νοητός καὶ πρᾶτιστος. I, 31.
 νοητός. saepe. I, 32. 43.
 νοητός πρῶτος. I, 48.
 νοητός et νοερός differt. I, 71.
 νοητόν ἐστι ἐν πᾶσι τὸ πρῶ-
 τιστον ὑπερθετικόν. I, 51.
 νοητῶν θεωρία. I, 21.
 τὸ ἐν τοῖς νοητοῖς ἔχει ἐνοει-
 δῶς. I, 51.
 Nomen patris adhibendum. I,
 24 sq.
 νόμμον. I, 219 sq. II, 86.

νόμιμον καὶ δίκαιον ἄλλο εἶναι.
I, 295.

Νόμος πάρεδρος τοῦ Διός. I,
219 sq.

νόμος Ἀθηναίων. II, 59.

νόμος, ἄρχων ἄψυχος. II, 71.

νόσος οὐκ ἐν ἐνὶ μορίῳ ὑπάρ-
χει. II, 124.

νόσος ἐν τῷ ζῳῳ, II, 197.

νοῦς et ψυχὴ sibi opponuntur.
I, 3. 10.

νοῦς ἐνεργεῖ αἰεὶ. I, 44.

νοῦς σιγᾷ. ibid.

νοῦς idem qui δαίμων. I, 45 sq.

νοῦς μεθεκτός καὶ νοῦς ἀμέ-
θεκτος. I, 65.

νοῦς νοητός. I, 65 sq.

νοῦς νοερός. I, 67.

νοῦς πρωτιστός ἐστι θεός. I, 71.

νοῦς παρ' ἑαυτοῦ τὸ ἀγαθὸν
ἔχει τὸ νοερόν. I, 106.

νοῦς ὑπὲρ διάνοιαν. I, 140.

νοῦς τρίτος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ θεοῦ.
I, 161.

νοῦς ἀτελής καὶ τέλειος. I, 235.

νοῦς τῆς ψυχῆς ἐξηρητημένος
καὶ ἄλλος ἢ ἐλλαμψις θεία.
I, 247.

νοῦς γνώσεως ἀρχὴν δίδωσι. I,
288.

νοῦς δημιουργός. I, 311.

νοῦς ἐραστός. I, 318.

νοῦς ζωή. I, 321 ubi plura.

νοῦς καὶ λόγος τῆς τοῦ πέρα-
τός ἐστι συστοιχείας. I, 326.

νοῦς et φύσις sibi oppon. I,
3. 10.

νοῦς. I, 76 ubi plura. 116 plu-
ra. 246 sq. III, 236 — 274.

νοῦς ἀθρόως νοεῖ. II, 79. cf.
III, 250.

νοῦς σφαίρα ἀναλογεῖ. II, 103.

νοῦς καὶ νοητὸν ταῦτόν. III, 258.

νοῦς νοερός. III, 256.

νοῦς ἀσώματος. III, 254.

νοῦς ἀκίνητος. III, 250 sqq.

νοῦς ἢ μεθεκτός ἢ ἀμεθεκτος.

III, 244 sqq. cf. 150.

νοῦς μετεχόμενος ἢ θείος ἢ νοε-
ρός. III, 272.

νοῦς ὅλος ἐστὶν, ὥς ἐκ μερῶν
ὑποστάς. III, 270 sqq.

νοῦς μερικός. III, 160.

νοῦς ἀμέριστος. III, 254.

οὐ πᾶς νοῦς θεοῦ ἐξῆπται.
III, 164.

νοῦς θείος κατὰ μέθεξιν τῆς
θείας ἐνάδος. III, 190. cf. 200.

νοῦς καὶ πρόνοια θεοῦ. III, 198.

νοῦς ἑαυτὸν νοεῖ. III, 246.

νοῦς νοεῖ, ὅτι νοεῖ. III, 248 sqq.

νοῦς πάντα ἅμα νοεῖ. III, 250.

νοῦς ἐν αἰῶνι τὴν οὐσίαν καὶ
τὴν δύναμιν ἔχει. III, 250.

νοῦς οὐ πρῶτον αἴτιον. III, 36
sqq.

νοῦς αἰδίων ὑποστάτης. III, 256.

νοῦς, πλήρωμα εἰδῶν. III, 266.

νοῦ ἐστὶν ἡ ἐνέργεια. I, 208.

ἀπὸ νοῦ πάντα πρόεισι. III, 60.

νοῦ ἰδίον τὸ ἐπιστρέφειν. II, 103.

νοῦ οἰκεῖον ἐπιστρέφειν πρὸς
ἑαυτόν. II, 125.

ἡ τοῦ νοῦ δόσις ἄχρι τῶν εἰ-
δοπεποιημένων κατέεισι. II, 110.

διὰ νοῦ ἡγνται τὸ ἐν αὐτῷ
πλήθος. III, 254.

νυμφόληπτος. II, 2.

Ξενοφῶν ἀξιόπιστος Πλάτωνι
ὀνομάζεται. II, 167.

Ξέρξης et Κύρος oppos. I, 150. sq.

Ξέρξης, δεσπότης. II, 45. 51.

ὄ = διὸ. I, 274.

ὀάριστος. I, 5.

ὄγκος. II, 144. ὄγκοι μεριστοί.

III, 284.

ὁδοῦ παράδειγμα ἐπ' ἀγνοίας
διπλῆς. II, 124.

Ὀδύσσεια δικαιολογία. II, 93.
 ὡς Ὀδυσσεὺς ὁ λόγος πολυ-
 μήχανος. II, 172.
 οἰακίζει ὁ νοῦς. I, 78.
 οἰακοστροφός. *ibid.*
 οἶει. I, 107 sq.
 οἶεσθαι καὶ πεπεισθαι. *oppos.*
 I, 126.
 οἶεσθαι et διανοεῖσθαι *oppos.*
 I, 140.
 οἰκεῖν Atticis familiare. II, 182.
 Οἰκεῖος et ἐπικτητός *oppos.* I,
 103.
 οἰκεῖος pro αὐτοῦ. II, 93.
 οἰκοδομία. I, 203.
 οἰκοδομία τιμία τέχνη. II, 69.
 οἰκόδομος. I, 200.
 οἶμαι. quid eo Socrates signi-
 ficet. I, 23.
 οἶμαι. I, 38.
 Οἶμαι et εὖ οἶδα *oppos.* I, 120.
 οἶμαι τοῦ Σακράτους οὐκ ἀνά-
 ξιον. II, 24.
 * οἰστικός. III, 98.
 ὀλιγαρχία καὶ δημοκρατία. II, 72.
 ὀλίγοι ἀγαθοί. I, 256.
 ὀλισθησις. I, 136. } a gymnast.
 ὀλισθος. *ibid.* } ad moral.
 ὀλισθαίνω. *ibid.* } transducta.
 ὀλίσθημα. *ibid.*
 ὄλον cf. ὀλότης.
 ὄλον, τριττόν. II, 79.
 ὄλον καὶ εἶδος. III, 114.
 ὄλον καὶ πᾶν διαφέρει. II, 85.
 ὀλοσχερής. I, 11.
 ὀλύμπια ἀγαθὰ et γηϊνὰ, σκο-
 τεῖνὰ *oppos.* I, 39.
 Olympiodorus I. Prooem.
 Olympiodorus e memoria ci-
 tat. II, 13.
 Olympiodorus Procli vestigia
 legit. II, 101. et perlege
 hunc ipsum indicem.
 ὄλω καὶ παντὶ διαφέρει. I, 217.
 * ὁμίον. II, 132.

ὁμακίον reliquae formae. II,
 132.
 "Ομηρος σολοικισμοῦ κατεφρό-
 νησε. II, 186.
 ὄμμα. I, 281.
 ὄμμα ψυχῆς. I, 37.
 ὄμμα φυσικῆς ἀρετῆς. I, 133.
 ὄμμα et ὀφθαλμός promiscue.
 II, 7.
 ὁμόδουλος attic. I, 5.
 * ὁμοζωία. II, 215.
 ὅμοιον οὐδέν. I, 3 sq.
 ὅμοιον τῷ ὁμίῳ κατάληπτον.
 I, 247.
 ὁμοιότης, ἀμέθεκτος οὐσα, ὑπὸ
 τῶν αἰεὶ μετεχόντων μετέχε-
 ται. III, 98.
 περὶ ὁμοίων καὶ ἀνομοίων. III,
 54 sqq.
 δι' ὁμοίων ἰᾶσθαι. cf. ἐναν-
 τιον,
 ὁμολογεῖν μοχθηρὸν πρὸς ἐαν-
 τὸν ἀδύνατον. I, 264. 267. cf.
 συμφωνία.
 ὁμολόγησεν. I, 276.
 ὁμόνομι τί. II, 179. 184. 194.
 ὁμοταγεῖς. III, 160.
 ὄν cf. ὑφεστῶς.
 ὄν ἀνθρώπου μένει. III, 108 sqq.
 τὰ μὴ ὄντα γίνεται καὶ ἀπόλ-
 λυται. I, 22.
 ὄντα ἀλλήλοις συνάπτεται. I,
 122.
 ὄντα πάντα αὖξεσθαι. II, 19.
 ὄντων αἷτια διττά. I, 122.
 ὄντων εἶδη. II, 71 — 76.
 ὄντων λόγοι καὶ τύποι ἐν ψυ-
 χῇ. II, 10.
 ὄν ἐπέκτεινα τῆς ζωῆς ἐστὶ. I,
 321.
 ὄν δυνάμει. III, 120 sqq.
 πρῶτως ὄν, πρῶτιστον ὄν. III,
 40. 204.
 τὸ ὄν πρὸ ζωῆς. II, 110.
 ὄντως ὄν, τὸ τῶν θεῶν ἐξημ-

μένον θεῖόν ἐστι καὶ ἀμέ-
θεκτον. III, 238.

ὄντως ὄν. I, 22. III, 134 sqq.

ὄντως ὄν τῷ ὄντι ἀπειρόν ἐστι.
III, 128.

ὄντα, πόστα. III, 102 sqq.

περὶ αὖ καὶ ὄντως ὄντος. III,
128 sqq.

ὄντα ἐκ πέραςτός ἐστι καὶ ἀπει-
ρον. III, 152.

ὄντα ποτέ μὲν, ποτέ δὲ μή. III,
256.

ὄντα sc. ἐστί. III, 264.

ὄντων τάξεις καὶ γένη. III, 40
sqq.

ὄναρ εἰδώς κτλ. I, 192.

ὄναρ εἰκατ' ὄναρ πλουτεῖν. II, 82

δι' ὄνειράτων παρὶ θεοῦ μαν-
θάνομεν. II, 63.

ὄνειροπολεῖν. I, 148.

ὄνόματα. I, 22. 205. 258 sqq.

ὄνόματα θέσει ἐστί. I, 259. II,
91. 95.

ὀνομάτων κυριότητες. I, 259.

ὀνοματοθετεῖν τῆς ψυχῆς ἐστι.
II, 95.

ὀξύρροπος. I, 36.

ὀπαδοί -- ὀπαδοί. I, 32.

ὀπλιτεύειν. II, 179.

ὀπώρα. II, 13.

ὀργῶν. I, 122.

ὀργανα. I, 333.

ὀργανα μουσικὰ πολλαπλάσια.
I, 197.

* ὀργανιστής. II, 202.

ὀργάνου δημιουργικῇ ἢ φύσει.
I, 94.

ὀργανον ἁμαρτίας κολάζεται.
II, 55.

ὀργανον τό σῶμα. II, 116.

ὡς ὀργάνοις τοῖς οὖσι χρη-
σθαι. I, 164 sq. 168.

ὀρεξίς ἀγαθή. III, 66.

ὀρθήν βαθίζεις. II, 135.

* ὀρθοδοξαστικός. I, 76. II, 135.

ὀρθοδοξαστικὸν διαφέρειν τοῦ
ἐπιστήμονος. II, 135.

ὄρκος τίς. I, 234.

ὀρμῶν ζωῆς ἐστι. II, 96.

ὀρμᾶσθαι ἐπὶ ζήτησιν. I, 68.

ὄροι. I, 179.

Oromasdi. eidem, qui Jupiter,
aquila sacra. II, 154.

ὀρτυγοκοπεῖν. II, 148.

* ὀρτυγοκόπος. ibid.

ὀρτυγοτροφεῖν. ibid.

Orphica et oracula confundun-
tur. II, 19.

ὀσιότης μία. I, 234.

ὀσιότητος μέτρα ἡμῖν φυλα-
κτέον. I, 163.

ὀσονγε ὀλόντε. I, 12.

ὀστέινον ὄχημα. II, 5.

ὀστρεα αὖξεται. II, 19.

ὅταν — τότε. II, 61.

ὅταν c. Indicat. II, 196.

οὐδεμία μηχανή. III, 276.

οὐδ' οἱ δαίμονες. II, 157.

οὐκ ἀνάγεται ἐπὶ τὸ χρώμενον
(τὴν ψυχὴν). II, 116.

οὖν = inquam. I, 122.

οὐράνια σῶματα σφαιρικά. II, 16.

οὐράνια αὐξήσεως καὶ μειώσεως
αἷτια. II, 18.

οὐράνιοι = δαίμονες. II, 17.

οὐρανὸς συμφωνίας μεστός. I,
204.

οὐσία ἐν τῇ ψυχῇ. I, 16.

οὐσία et ὑπόστασις dicitur. I, 18.

οὐσία τῶν τῆς δαμονίας τά-
ξεως. I, 68.

οὐσία νοερά. I, 96.

οὐσία ἡμῶν οὐ σωματοειδής.
I, 228. III, 26 sqq.

οὐσία ἡμῶν ἐν εἰδέσι καὶ λό-
γοις. I, 277 sq.

οὐσία ἡμῶν χωριστὴ ἐστι τοῦ
σώματος. I, 308.

οὐσία διὰ τίνων γίνεται κατα-
φανής. I, 315 sqq. ubi plura.

οὐσία ἡμῶν τίς. II, 201 sqq. ad libri fin. cf. ἄνθρωπος.

οὐσία et ἑλλαμψισorposit. II, 14.

οὐσία ἐν τόπῳ οὐ περικλείεται.

II, 14.

οὐσίας διάφορον, μέτρα. ὕφεις ἐμφασίς, ἐλάττωσις, τελειότης. διάγνωσις. I, 1.

εἰς οὐσίαν ὁσώματον ἄναγέ σε. I, 248.

οὔτε Θεοσίτης κρείττων Θεα-
νοῦς οὔτε Κόροιβος Κασσάν-
δρου. II, 85.

οὔτος ad remotius refertur.
II, 59.

οὔτω, οὔτως post participium
πλεοναστικῶς. I, 163. 304.
bis II, 5.

ὄφθαλμός et ὄμμα promiscue.
II, 7.

ὄχημα. I, 33. 327. II, 16.

ὄχημα ὁστέινον καὶ πνευματι-
κόν. II, 5.

ὄχημα ψυχῆς. II, 17.

ὄχημα ψυχῶν. III, 308 fin.

ὄχλησις. I, 134. 334.

ὄχλοκρατία διαφέρει τῆς δημο-
κρατίας. I, 57.

ὄχλοϊδορος. I, 256.

ὄχλος — πλῆθος — ὄχλος. I,
56 sq. cf. II, 25.

ὄχλος, τίς. I, 56.

ὄψις ἡλιοειδής. II, 217.

πάθη. I, 154 sqq.

πάθη τῶν ἀνθρώπων παντοῖα.
II, 42. 49. 50.

πάθη λόγῳ φεύγειν. I, 100.

πάθη αἰτία τῆς διαστάσεως. I,
104.

πάθη περὶ τὸ ζῶν. I, 227.

πάθη πόθεν γίνεταί. I, 233.

πάθη τοῦ σώματος οὐ διάβαι-
νει μέχρι τῆς ψυχῆς. I, 333.

πάθημα Platonicum. III, 310.

παθήματα γενεσιουργὰ ἐμποδί-
ζει τὴν γνῶσιν. I, 212.

παθήματα i. e. λήθη, οἷσις
κτλ. ibid.

κατὰ πάθος ζώντων ἰδιόν τι.
I, 146 sq.

πάθος ἄλογόν ἐστι. I, 147.

πάθος Platonicum. III, 310.

παθῶν αἰτία. I, 148 sqq. II, 50.

παθῶν ἄλλων ἄλλα ἀντικαταλ-
λάττεσθαι. I, 100.

παιδαγωγία. I, 162. cf. μέθοδος
Σωκράτους.

παιδαγωγοί. II, 160.

παιδεία διττή. II, 151. 161.

παιδεία κοινή. II, 194

παιδεία. I, 194. 224 sq. cf. παί-
δων ἀγωγή.

παιδείας κλίμαξ. II, 101.

παιδείας τρόποι. II, 146.

παῖδες μᾶλλον ἐνθουσιῶσι. II, 8.

παιδεύματα ἀττικά. I, 192 sq.

παιδεύματα ἐρμαϊκά. I, 194.

παιδεύσις ἐν Ἀθήνῃσι. II, 65.

παιδεύων καὶ παιδευόμενος. I,
151.

παιδιά τεκμήριον εὐφυΐας. I, 239.

παιδικά. I, 41. II, 4. 13.

πῶς παιδίου διαφέρει. II, 89 sq.

ἐν ταῖς τῶν παίδων πρωταῖς
φωναῖς ὁ βίος γινώσκειται.
II, 77.

παίδων ἀγωγή. I, 193 sq.

παιφάσσειν. I, 136.

πάλη, μικρὸς πόλεμος. II, 74.

πᾶν καὶ ὅλον διαφέρει. II, 85.

παναρμονία. I, 197.

Πάνδαρος. II, 55.

Πάνδαρος ὑπ' Ἀθηναῖς προτρε-
πόμενος ἐπιποικεῖ. II, 6.

πάνδημος et θεῖος. orpos. I, 35.

πάνδημος et ποικίλος. I, 43.

πάντα ἐν πάσι. II, 214. III, 152.

οὐ παντὸς ἀνδρός ἐς Κόρινθον
ἔσθ' ὁ πλοῦς. II, 166.

παρὰ et ἀπό promiscue. II, 49.
 *† παράγειν. III, 10. 234.
 περὶ παράγοντος. III, 10. 50 sqq.
 περὶ παραγομένων. III, 10.
 88 sqq.
 παρὰ διδασκάλῳ φοιτᾷν. II,
 89 et 90.
 * παρακτικός. III, 10.
 παρὰ μέρος. III, 309.
 παρατατικός χρόνος. III, 80.
 τὰ παρὰ φύσιν διαφέρει τῶν
 κατὰ φύσιν. I, 132.
 παρὰ φύσιν et κατὰ φύσιν op-
 pos. I, 150.
 παράδειγμα τῶν καλῶν. I, 36.
 παράδειγμα. III, 291.
 παράδειγμα et εἰδῶλον oppos.
 I, 49. 50.
 παραδείγματι δεῖ εἶναι σαφέ-
 στατα. II, 74.
 παραδείγματα τοῦ Σωκράτους
 εἶκοις σπινθήρι. II, 77.
 παραδειγματικός. III, 290 sq.
 παρακαταστήκην ἀπομνύντες ε-
 στίν ὅτε οὐ ψεύδονται. II, 80.
 παραλαμβάνειν καὶ τίθεσθαι.
 I, 108.
 παραμετρεῖν. I, 28. 131.
 παρὰ νόμῳ. II, 75.
 * παρὰ τρυφήματα. I, 197.
 * παρὰ φορὸς de ebrio. I, 210.
 παρὰ φορὸς active. ibid.
 παρὰ ψυχῇ τῷ Ἀλκιβιάδῃ, οὐ-
 δὲ τῷ Σωκράτει μετὰ πολ-
 λῶν ἀμαθεῖν. II, 134.
 † παρεῖν. II, 117.
 παρεῖναι πανταχοῦ αἰεὶ μεγίστην
 δυνάμειος σημῖον. II, 40.
 παρεῖδύνειν. I, 211.
 παρεῖδυσιν ἔχειν. ibid.
 * παρεμμιγνύναι. II, 7.
 ἐν παρενθήκης μερεῖ. II, 210.
 παρεξέλεγχος. I, 277.
 Παρμενίδης (διάλογος) ἀδύτοις
 εἰκάζεται. II, 11.

III.

Parmenides Platonis praeco-
 ptor. II, 200.

Parmenidis doctrina. II, 199.

παροιμία.

παροιμία ἀπογεύσεως. II, 6.
 παροιμία. I, 131. II, 31.
 ἄκρῳ δακτύλῳ et similia. II, 6.
 ἄκρῳ δακτύλῳ ἀπογεύεσθαι.
 II, 55. 145.
 ἀπὸ μηχανῆς εἰσάγουσι θεόν.
 II, 44.
 ἀπὸ βαλβίδος. II, 153.
 ἀπογεύσεως παροιμία. II, 6.
 Ἀριώδης μίτος. II, 48.
 δις καὶ τρίς, τὸ καλόν. I, 305.
 δουλικὴ θρίξ. II, 148.
 ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα. II, 79.
 Ἐρμῆς κοινός. I, 105.
 ἄφ' Ἑστίας ὄχεσθαι. I, 1.
 sqq. 5. II, 50.
 ἐν πίδαφ τὴν κεραμσίαν. II,
 150.
 ἔχεις τὴν ἀνδραποδάδῃ τρίχα.
 II, 148.
 ἐχίδνης ἀγριώτερον. I, 89.
 ἐχίδνης δῆγματα. II, 113.
 ἥλιξ ἥλικα τέρπει. II, 180.
 184.
 θρίξ δούλων. II, 148.
 Ilias malorum. I, 273.
 Καδμεία νίκη. I, 221. II, 74.
 κεραμεὺς κεραμεὶ φθονέει.
 II, 179. 192.
 Αἰὼς ἐν Κορίνθῳ. II, 166.
 ὅλον τε καὶ πᾶν. II, 85.
 οὔτε Θεοσίτης κορίττιον Θεα-
 νοῦς οὔτε Κόροιβος Λασ-
 σάνδρας. II, 85.
 οὐ παντὸς ἀνδρός ἐς Κόριν-
 θον ἔσθ' ὁ πλοῦς. II, 166.
 συμβουλή ἱερὸν χρῆμα. I, 183.
 φιλότας ἰσότας. II, 31. 36.
 Paronomasia. II, 160.
 παροράματα. I, 287.

25

παρουσία θεῶν. III, 210.
 Participium cum ἐστί pro Indicant. saepissime v. c. III, 266 et omisso ἐστί. III, 264.
 παρυνποστάσεις. I, 118.
 παρυνφίστασθαι. ibid.
 * παρυνφιστάνειν. I, 117.
 πάσγον καὶ ποιούν. I, 124.
 πατέρων δόξαν οὐ δεῖ αἰσχύνειν. I, 24.
 πατήρ ἀληθινός. I, 25.
 πατήρ νοητός. I, 26.
 πατρικόν ἐν τοῖς θεοῖς πρωτουργόν. III, 224. cf. 232.
 πατρικώς. I, 52.
 Patris memoria. I, 24 sqq.
 ἡ πατρίς ἡμῶν ἄνω ἐστί. II, 94.
 κατὰ πατρός κλήσεις ἀρχαῖσμός. II, 23.
 παχυμερῶς. II, 130.
 * πεζοφανής. I, 292.
 πείθειν ἓνα τε καὶ πολλοὺς τῆς αὐτῆς ἐπιστήμης ἐστί. I, 307 sq.
 πειθήμενος Ἐρμῆς. I, 310.
 πειθοῦς τρόπος διττός. I, 310.
 πείθουσα δύναμις ἡ αὐτή. I, 310.
 πειθῶ τῆς ἐπιστήμης ἔνδειξις. I, 140.
 πειθῶ τῆς ἐπιστήμης ἐξάπτεται. I, 309.
 Πειθῶ. I, 310 sq.
 πέλυργοι. II, 227.
 πελάργοις ἀπεικασας ἑαυτὸν ὁ Σοικράτης. II, 13.
 πελάργων δικαιοσύνη. II, 110.
 Πελοπίδαι. II, 79.
 Πελοποννησιακὸς πόλεμος. II, 139.
 Πελοποννησιακὸς πόλεμος διὰ τί ἐκινήθη. II, 173.
 Πελοπόννησος πάλαι εἰς ε' μοίρας διήρητο. II, 157.
 Πελοπόννησος πεντατερής. II, 167.

πενία αἰτία τῆς ἀπορίας. I, 236.
 πέρας καὶ ἀπειρία. III, 134 sqq. 152.
 Πειάρηθος εὐτελής τῆσος. II, 128.
 πεπεῖσθαι καὶ οἶσθαι ὁρροα. I, 126.
 πεπλασμένον et ἀληθινόν. ὁρροposit. I, 50.
 πεπληθυσμένα. I, 248.
 περάγειν. I, 27. 28. 29.
 περιάγεσθαι. I, 33.
 περιαγωγή. I, 25.
 περιεῖναι. constr. II, 145.
 περιεσώμεθα. ibid.
 περιέχειν. I, 28.
 περιέχεσθαι. I, 20.
 Περικλῆς λόγον τῶν ἀνθρωπίνων χρημάτων οὕτως ἔδωκε. II, 26. 129.
 Περικλῆς οὐκ ἐστὶ πολιτικός. II, 32. 135.
 Περικλῆς τὴν ῥητορικὴν δεινός. II, 62.
 Περικλῆς. I, 107 sq. II, 67.
 Περικλῆς Ὀλύμπιος ἐλέγετο. II, 129.
 Περικλῆς δυνατώτατος. II, 29. 129.
 Περικλῆς τὸν Ἀρισταίδην πρὸς ἀντιλογίαν ἐκίνησε. II, 135.
 Περικλῆς διαφανέστατος τῶν δημαγωγῶν. I, 147 ubi plura.
 Περικλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου βουλευσαμένου ὑπεύθυνος ἐγένετο. II, 173.
 Περικλῆς τὸ τοῦ Πειραιῶς τεῖχος ἔκτισε. II, 224.
 Περικλέα ἐπαινεῖ ὁ Σοικράτης, διατί. II, 135.
 Περικλεῖ διατί ὁ Ἀλκιβιάδης μέγα ἐφρόνει. II, 33.
 Περικλέους διδάσκαλοι. II, 135 sq. 137.

Περικλέους κατατρέχει ὁ Σαυ-
κράτης. II, 138.

Περικλέους υἱοί. II, 136. 139.

† περίληψις. I, 275.

* περιλυγίζειν. II, 54.

περίοδος αἰσώματος. I, 4.

περίοδος τῶν βίων. I, 90 sq.

περίοδοι τοῦ κόσμου et καὶ
ταῖς πράξεσι. I, 121.

περίοδοι τῶν ψυχῶν III, 294
sqq.

περιπατητικὸς καθύρσεως τρό-
πος. II, 54.

Περίπατος. I, 296.

περιπέτης. I, 15. 91.

περιρρυντήρια. I, 9.

περιρρύν. I, 40. 43.

περιρρύν Indic, I, 273.

περιστατική. II, 77.

περιστοιχίζειν. I, 44.

περιστοιχίζεσθαι. I, 257.

περιχεῖν. I, 43.

περιωπή. I, 19. 21.

περιωπή νοσῶσα. I, 83.

Persae diem natalem celebra-
bant. II, 157.

Πέρσαι Ἀχαιμενίδαι. II, 151.

Πέρσαι κρείττονες Ἀλκιβιάδου.
II, 151.

Πέρσαι ἀπὸ Διός. ibid.

Πέρσαι τὸν βασιλεῖα ὡς θεὸν
τιμῶντες. II, 153.

Πέρσαι τῶν οὐρανίων τὸν ἥλιον
μάλιστα ἐτίμων. II, 157.

Πέρσαι ἐλεσίπεπλοι. II, 164. 165.

Πέρσαι θηλύμορφοι. II, 164. 168.

Πέρσαι ποδῆρεις χιτῶνας ἐφό-
ρουν. II, 165.

Πέρσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀντί-
παλοι. II, 174.

Persarum philosophi, de du-
plici inscientia. II, 69.

Περσεύς, ὁ τῶν Περσῶν προ-
πάτωρ, ἀπὸ Διός καὶ Δα-
νῆος. II, 151. 156.

Περσεύς ἐπὶ καθάρσει τῶν κα-
κῶν ἐγένετο. II, 157.

Περσικὸς βασιλεὺς γεννηθεὶς
τί ἐποίητο. II, 153.

Περσῶν βασιλεῖς ἀνόθευτον
γένος τετηρήκασι. II, 152.

Περσῶν παιδεία. II, 154.

Περσῶν πλοῦντας. II, 163.

Περσῶν πόλεις ἐκ προσόδου
ὀνομαζόμεναι. ibid.

πηγάζειν. II, 16.

ἐν πίδῳ τὴν κεραμεῖαν. II, 150.

Pilati uxor. I, Prooem. p. XVI.

πίστις μονάς. I, 51. 52.

Plato ab Orpheo sententiam
sumsit. I, 30.

Platonis dialogi cum myste-
riis comparati. I, 19.

Platonis praeceptores. II, 200.

Πλάτων πρῶτος τὴν ἡμισθίαν
ἐπικέρεισε. II, 140.

Πλάτων σύγγονος Ζήνωνι. ibid.

Πλάτων διατί ἐνόησε πολλὰ
ἐρατὰ. II, 187. 193.

Πλατωνική χάρις αἰεὶ ἀκμάζει,
μηδέποτε κηρῶσι. II, 167.

Πλατωνικὸν δόγμα, ὅτι ὁ νοῦς
ἀρχή. II, 145.

Πλατωνικὰ ἐνθουσιασμοὶ δ.
II, 1 sq.

Πλάτωνος φιλοσοφίας πάντες
ὁρέγονται. II, 1.

Πλάτωνος φιλοσοφία πολλὴν
ὑπερβολὴν ἔχει. II, 6.

Πλάτωνος διάλογοι διηρημένοι.
I, 236.

πλείστοι ἀνεπιστήμονες. I, 256.
cf. πολλοί.

οἱ πλείστοι κακοί. II, 94.

πλέκει συλλογισμόν. II, 117.

πλεονεκτήματα φυσικὰ ἀνευ
ἐπιστήμης ἐτελῇ. I, 290.

πληγὴ νεμόμενα ζῶα, i. e. ἄλο-
γα. I, 279. II, 178.

περὶ τοῦ πλήθους. III, 2 sqq.

πληθος καὶ ἐν. III, 96.
 πληθος τιος αἰτίας καὶ δυνά-
 μεως ἐξήπται. III, 136.
 πληθος μεριστόν. I, 38.
 πληθος θεῶν. III, 166.
 πληθος — ὄχλος — δῆμος. I,
 56 sq.
 πληθος ἐν ἡμῖν. I, 344.
 πληθος (cf. πολλοί) ἐν ἡμῖν.
 I, 245.
 πληθος φευκτέον. I, 245 sqq.
 250 sq.
 πληθος νοερόν. I, 249.
 πληθος αἰσίων. I, 256.
 πληθος οὐκ ἐπιτηδεῖον, εἰ μὴ
 πρὸς τὴν διὰ χειρῶν βίαν.
 II, 216.
 ἐπτόητο πληθος ἐραστῶν. I,
 140.
 πλήρωμα. III, 266.
 πλοῖα στρογγύλα et μακρὰ dif-
 ferant. II, 71.
 πλοκή. II, 99.
 πλούτος πρὸς εἶδέναι οὐκ ὤνη-
 σε. II, 104.
 πλούτος ἔξωθεν ἡμῶν. II, 161.
 165.
 πλούτος τριτός. II, 161.
 πνυμός. I, 117.
 πνύξ. I, 307.
 ποιήσεις τῶν θεῶν. I, 71.
 ποιήσεις. I, 196.
 ποιηταὶ τῶν δικαίων εἶναι οἱ
 Ἀθηναῖοι οἰοῦται. II, 106.
 ποιητής. Homerus saepissime.
 II, 18. ὁ ποιητής (Homer.)
 II, 5 sqq. cf. Scriptt. s. Hom.
 et saepissime.
 ποικίλος et πᾶνδημος. I, 43.
 ποικίλον ἐν ἡμῖν. I, 244.
 ποιότης. I, 97.
 ποιότης τῶν πρῶξεων. I, 214 sq.
 ποιοῦν καὶ πῶρον. I, 124.
 ποιοῦντα et ἀποτελέσματα sibi
 ὀρρος. III, 116.

πόλεις περσικαὶ πρὸς κόσμον
 βασιλίδων ἀφωρισμένας. II,
 168.
 πολεμικά ἔργα. I, 213.
 πόλεμος αἰεὶ διὰ τὸ δίκαιον γί-
 νεται, ὅσον ὁ Τρωϊκὸς καὶ ὁ
 Περσικὸς. II, 72 sqq. 80 sq.
 86.
 πόλεμος παρὰ φύσιν. II, 72.
 πόλεμος μεγάλη μάχη. II, 92.
 πολέμου στασίς χειρῶν. II, 134.
 πολέμου τέλος. I, 212 sq. 218.
 221.
 πολέμου ἀρχή. I, 222.
 πολιτεία ἐν πόλει, ὃ ἡ δικαιο-
 σύνη ἐν ψυχῇ. II, 75.
 πολιτεία ἐκάστη πότε τοῦ εὖ
 τυγχάνει. I, 255.
 πολιτεῖαι ὁρθαί. I, 202.
 πολιτικῇ δικαιοσύνῃ ταυτέον. I,
 223.
 πολιτικῇ ἐπιστήμῃ ὀνομαστὸν
 ποιεῖ. II, 174.
 πολιτικῇ ἐπιστήμῃ πάντα τὰ
 ὄντα ἔχει ὑπρεκείμενα. II, 178.
 πολιτικῆς ἐπιστήμης αἷτια. II,
 177 sq.
 πολιτικῆς ἐπιστήμης τέλος ἡ
 ὕλη. II, 180.
 πολιτικῆς ἐπιστήμης τέλος ἡ
 φιλία. II, 194. 283.
 πολιτικὸς τοῦ στρατιώτου δια-
 φέρει. I, 213.
 πολιτικὸς καὶ ὁ νοητικὸς. I,
 203.
 πολιτικὸς μόνος τῷ σώματι ὡς
 ὄργανῳ κέχρηται. II, 4.
 πολιτικὸς μιμεῖται τὸν δημιουργ-
 γόν. II, 178.
 πολιτικοῦ τέλος τὸ ἀγαθοῦς
 ποιεῖν. I, 207. 218. II, 135.
 179.
 πολιτικοῦ ὁρισμός. II, 142.
 πολιτικὸν ὅσον δεῖ εἶναι. II, 129
 Πολιτίων. I, 86. II, 27.

πολλὰ τὰ μετα τὸν θεῖον. II, 51.
οἱ πολλοί, πῶς, παραμετροῦσι
καὶ κρίνουσι. I, 46 sq.
οἱ πολλοὶ οὐκ εἰσιν ἀκριβεῖς
διδάσκαλοι τοῦ δικαίου. I,
254. II, 94.
οἱ πολλοὶ διδάσκαλοι. I, 258
sq 261 sqq. 267 sqq. 270 sq.
πρὸς τοὺς πολλοὺς οὐ δεῖ ἀφο-
ρᾶν. II, 143. cf. πλῆθος.
πολλῶν δόξα ἄκυρος. I, 243.
πολλοστόν, platonicum. III, 162.
πολυκεφάλαιον θηρίον ἐν ἐκά-
στα ἡμῶν. I, 244.
πολυκέφαλον ψυχῆς θηρίον. I,
43.
* πολυμετάβολος. I, 301.
πολυτεροπής. I, 67.
πολυχορδία. I, 197.
πόμα τῆς λήθης. I, 189.
πονηρία κόσος τῆς ὅλης ψυχῆς.
II, 124.
πονηρία ἐν ψυχῇ διττή. I, 210.
II, 197.
πόντος. I, 34.
πορεία πρὸς τοὺς δικαστάς. I, 41.
πόρισμα. I, 139. 144. II, 213.
πόρος. I, 190.
πόρου μητῆρ ἡ Μητρὶς. I, 233.
236.
πορφυρία. II, 168.
ποσότης. I, 97.
ποτέ μὲν — ποτέ δέ. III, 256.
πράγματα. II, 147.
πράγματα τρία τῶν συστοιχιῶν.
II, 200.
Praenomina in cognomm. mu-
tata. I. Prooem. p. XVI.
Praepositiones ante Adverb.
II, 58.
πράξις ἐκάστη αὐτῇ ἀφ' αὐτῆς
ἁδιάφορος. I, 215. ἄλλη μετα
ποιότητος. ib.
πράττειν καὶ εὖ πράττειν ψυ-
χῶν ἐστὶ. II, 126.

πρεπωδής. I, 26.
προαίρεσις ἡμῶν. I, 163.
προανακαθαίρειν. I, 251.
προβεβλημένος βίος. I, 73.
προβλήματα δ' Ἀριστοτέλους.
I, 275.
προδορμαί. II, 107.
* πρόειμι. III, 170. 180.
* προεξυμνεῖν. II, 95.
προηγμένοι. I, 236.
πρόθυρον, τῆς φιλοσοφίας. I, 61.
περὶ προῖόντος. III, 54 sqq.
* πρόκλημα. I, 331.
Procla. I. Prooem. p. XVI.
Proclus ubivis Platonem cum
Aristotele componere stu-
det. I, 338.
Πρόκλου περιττολογία. III, 197.
Proclus I. Prooem. praecipue.
§. 3 sq. ubi multa et de ho-
mine et de nomine.
προκοπή. I, 287.
προκόπτειν ἐπὶ τι. II, 86.
προκόπτειν. I, 287.
προκόπτων εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρει
τὴν τῆς κακοδαιμονίας ἰτίαν.
I, 287.
προλαμβάνειν. I, 31.
προνοεῖσθαι. I, 125.
προνοητικὴ δύναμις τοῦ Σωκρ.
καὶ τοῦ δημιουργοῦ. I, 125.
πρόνοια. ibid.
πρόνοια θεία καὶ δαιμονία. I,
53. III, 210.
πρόσδος ἄνωθεν ἀρχομένη μέ-
χρι εὐμεταβλήτων καταλήγει.
I, 117.
πρόσδος δι' ὁμοιότητος ἡποτε-
λεῖται. III, 54 sqq. 62 sqq.
πρόοδοι οὐδαμοῦ γίνονται ὁμέ-
σως. III, 260.
προόδων θείων κύκλος. III, 216.
προοίμια Πλατ. διαλόγων πρὸς
τὸν σκοπὸν συνάδει. I, 18. 19.
29 sq.

προπαιδεία τὰ τῆδα τοῦ ἐκεῖ
βίου. II, 213.

πρὸς et διὰ etc. differt. I, 168.

προςβιβάζειν. II, 34.

προςδιαλέγεσθαι. II, 99.

*προςδιαφέρομαι? I, 265.

προσεδρία. I, 46.

*προσεχῆς et κυριώτατος ορρος.
I, 14.

προσηγῆς. II, 122.

προσκολλῶν τὴν ψυχὴν τοῖς
χεῖροσι. I, 130.

προσκολλᾶσθαι. I, 300.

προσκορῆς φυλακτέον. I, 304 sq.

προσοχὴ stoicorum. I, 16.

πρόσρησις πρώτη πρὸς ἀνθρώ-
πους σχέσις. I, 55.

προστασία τῶν δαιμόνων ἢ αὐ-
τῇ ἐν ἐνὶ βίῳ. I, 76.

προστρέχειν. II, 2.

*προσυλλογίζεσθαι. II, 195.

προσυλλογισμός. II, 68.

προσυλλογισμοὶ καὶ συλλογι-
σμοί. II, 195.

πρόσφορος λέξις. II, 26.

(*πρόσφιλος?) II, 24.

προσφύς. I, 57.

προτάσεις. I, 96.

προτάσεις εἰ ἀντιστρέφουσι, ἀν-
τιστρέφει καὶ ὁ συλλογισμός.
II, 123.

*προτιθασσεύειν. II, 87.

προτρέπειν. II, 30 sq.

προτρέπεσθαι. ibid.

*προτρέπτῆς. II, 30.

προτρεπτικὸν μέρος τοῦ Ἄλκ.
διαλ. II, 11.

Proverbia v. παροιμία.

προυπάρχειν ἐν τοῖς θεοῖς αἵ-
τιὸν ἐστὶν ἀγαθοῦ. I, 55.

προφήτης. I, 143.

προφορικὸς λόγος. I, 286.

πρύμνη. I, 281. cf. κυβερνήν.
ἡνίοχος.

πρῶτα τοῖς ἐσχάτοις συμπαιδῇ.
I, 69.

τὴν πρώτην adv. saepe. I, 56.
205.

πρωτοεργὰ παραδείγματα et εἴ-
δωλα, opp. I, 136.

πρῶτον νοητόν, nostrum Urwe-
sen (πρῶτον ὄν). I, 51.

πρῶτόν τινος. II, 15.

πρωτουργός. I, 32.

πρωτουργὸς αἰτία. I, 55.

πρώτως δίκαιον = αὐτοδίκαιον
τραχῶς. I, 118 sq.

πτερόν τῆς ψυχῆς. I, 29.

πτεροδρύνουσα ψυχῇ. II, 5.

(πτεροφύουσα) ψυχῇ. ibid.

πτεδρоруεῖν. I, 20.

πτύσσει. II, 105.

πτῶα } περὶ φιλοσοφίαν. I, 42
πτῶα } sq. cf. 58.
πτῶα }

Πυθαγόρειοι. I, 121.

Πυθαγόρειοι τοὺς πρώτους εὐ-
ρόντας τοὺς ἀριθμοὺς ἐθαύ-
μαζον. II, 95.

Πυθαγόρειοι τοὺς ἀνεπιτηδεί-
ους ἐξεβάλλον. II, 132.

Πυθαγορείων σύμβολα. I, 25.

Πυθαγόρειος τρόπος. I, 132,
II, 6.

Πυθαγόρειον ἔθος. I, 25.

Πυθαγορείων ἔθος διὰ τῶν
σωματικῶν διακρίνειν τὰς
ἐπιτηδειότητας. I, 94.

Πυθαγορείων παροιμίον. II, 31.

Πυθαγορικὸς καθάρσεως τρό-
πος. II, 54 sq. 145.

Πυθαγόριος (sic) τις ὁ ἑαυτὸν
ἐξαγαγών. II, 133.

ἢ ἐν τῇ Πυθίᾳ ἐπιγραφῇ. II,
199.

τὴν Πυθικὴν ἐπιγραφὴν εἰς τῶν
ἐπτά φιλ. ἀνέστη. II, 201.

πυθικὸν γράμμα. II, 4.

Πυθοκλειδῆς Περικλέους διδά-
σκαλος. II, 135. 137. 138.

Not. 39. ubi falso Ποθ.

Puncta subscripta quid significant. I, 14. 32. 69.

πυρὶ καὶ σιδήρῳ ἐκκοπτεῖν. II, 54.

* πυριβριδής. I, 26.

πνευματικαὶ καὶ διαλεκτικαὶ ἐρωτήσεις. II, 98 sq. 102.

Πῶλος. I, 295. 323.

πῶς δεῖ παρῶδῃ παρῶδειν. II, 104.

„ῥάκος“. II, 5.

ῥαστώνη — „ῥεῖα ζῆν“ I, 127. II, 7.

Reciproca amat Proclus. III, 210. 262.

ῥέπειν. I, 95. cf. ροπή.

ῥησίδα. II, 3.

ῥήτορες μακρῶν προοιμίων δέονται. I, 128.

ῥήτορικὰ εἶδη. I, 294.

ῥήτορσιν ὁ Σωκράτης ῥῥᾶτο. II, 104.

ῥίς γρυπὴ ἡγεμονικόν τι ἐνδείκνυται. II, 153.

ῥοή σωματική. I, 116.

ῥοπή. I, 24. 43. II, 185.

ῥοπή τοῦ σώματος. I, 106.

ῥυθμίζεσθαι de educatione. I, 162.

ῥυθμός θεωρεῖται ἐν ἄρσει καὶ θέσει. II, 75. 78. 79.

σαθρός. I, 88. 103.

Σάμος. I, 115.

Σατυρικόν γένος. I, 323.

σεβασμοῦ σημεῖον. II, 159.

σειρά τῶν αγαθοειδῶν αἰτίων. I, 159.

σειρά ἀρχικοῦ αἰτίου. III, 142. sqq.

σειρά τῶν ὄλων. III, 148.

σειρά νοερά. III, 162.

σειραὶ θεῶν. III, 216.

σειραὶ δαιμόνων. II, 20.

σελήνης ἐνέργεια. II, 18 sq.

σεληνικὴ ποίησις. I, 196.

σεληνιακὸν πάθος. II, 18.

σεληνῖται λίθοι, ibid.

septem numerus, II, 158.

σημασία. I, 275.

σιωπὴ σύμβολον ἀρρέφειας. I, 63.

σιωπῆς αἰτία. II, 26.

σκεδασμός. I, 34.

σκεδαστός. I, 48.

σκέμμι. I, 7. 8.

σκευάρια τριττὰ παρὰ τῷ Πλάτῳ. I, 300 sq. II, 107.

οὐ σκευαρίων δίκην οἱ λόγοι κατατρίβονται. II, 100. 106. 108. cf. σκευή.

σκευασταί. II, 107.

σκευή. I, 300. II, 107.

σκιαγραφία, σκιογραφία τῶν εἰδῶν. I, 72.

σκιαγραφία εἰδωλική τῶν εἰδῶν. I, 108.

σκιαγραφίαι. I, 155.

σκιαμαχεῖν. II, 42. 49.

σκιαμαχεῖν et σκιομαχεῖν. II, 32. 42. 47.

σκοπεῖσθαι διαφέρει τοῦ κατανοεῖν. I, 97.

σκοτεῖ (var. σκότω). I, 53.

σκοτεινὸν καὶ ἄθεον. I, 34.

σμίλη. II, 206.

σοφία τιμιωτάτου μέρους ἐν ἡμῖν. II, 159.

Σοφισταὶ πενταυρικόν καὶ Σατυρικόν γένος. I, 322.

σοφιστική. I, 34.

σοφιστικὴ ζωὴ ἐμπόδιόν ἐστι τῶν νοερῶν θεωρημάτων. I, 39.

σοφιστῶν συνουσία ἐμποδίζει τὴν ὠφέλειαν. I, 253.

σοφός μόνος ἄρχων, πλούσιος. I, 164 sq. II, 56. 226.

σοφοὶ τὰ θεῖα. I, 310.

σοφῶν χαρακτηριστικά. II, 138.

σπαράττειν. I, 104.

σπαργύν. II, 34.

Specula vett. vid. κάτοπτρα. II, 223.

Speculorum similitudo Platonis frequentata. I, 19.

Spiritus asper in medio vocabulo composito. I, 21.

σπληνίων. II, 170.

σπουδαῖος μόνος ἄρχων. I, 164. sq. cf. σοφός.

σπουδαῖος οὐδὲν μάτην ποιεῖ. I, 238.

σπουδαίων ἀνδρῶν ἐνέργεια τῆς θείας δόσεως οὐκ ἀφέστηκε. I, 159.

σπουδαίων ἔστι πάντα. I, 165.

σπουδαρχίδης. II, 59.

στάσις μικρά μάχη καὶ χείρων πολέμου. II, 92. 134.

στάσις. I, 273.

στάσις νόσος. I, 210.

στάσις παθῶν. I, 264 sq.

στάσεως ἀρχή. I, 222.

στέρησις. I, 196.

στοιχεῖα ἀληθοῦς ἔρωτες. I, 130.

στοιχεῖα τῆς φιλοσόφου φύσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ. I, 133.

στοιχεῖα ἀξιειστάτου φύσεως διττά. I, 133 sq.

στοιχεῖον τοῦ ἀγαθοῦ δυσμετάβλητον. I, 107.

στοργὴ φυσικὴ II, 186.

στοργὴ et φιλία differunt. II, 179. 192 sq.

στοργὴ τίς II, 179.

στρατευόμενοι κοσμίους χρῶνται κατ' ἥθος βάρβαρον. II, 168.

στρατηγικὴ καὶ μουσικὴ. I, 206.

στρατηγοῦ πόλεμος καὶ εἰρήνη οἰκίαν. II, 72.

στρατηγοῦ τέλος τὸ νικᾶν. II, 135.

στρέφεσθαι ἐν πάθεσι. I, 76.

στροφή. I, 21.

στωικὴ μεγαληγορία. I, 164.

Στωϊκὸς καθ' ἁρσεως τρόπος. II, 54.

Στωϊκοί. I, 215. 287 sq. 296.

Στωϊκῶν δίδαγμα. II, 226.

Συβαριτικὴ τράπεζα. II, 161.

συγγεῖσθαι et ἐπισύρεσθαι et κατέλκεσθαι. I, 57.

συζεύγνυσθαι. I, 34.

* συζύγως. I, 21.

συλλογισμός. I, 79 sq. 263. 314. II, 68. cf. 89. 100.

συλλογισμός συνθετικὸς μὲν καθ' ὁδὸν ψυχῆς εἰκάζεται, ἀναλυτικὸς δὲ ἀνὸδον. II, 64.

συλλογισμός μείζων καὶ ἐλάττων. I, 104.

συλλογισμός ἐκ τῶν ἀποκρίσεων γίγεται. I, 286.

συλλογισμός καὶ προσυλλογισμός. II, 195.

συλλογισμός κατηγορικὸς ὑποθετικῷ ἰσχυρότερος. II, 202.

συλλογισμὸν πλέκει. II, 117.

συλλογισμοῦ πλοκή. I, 180.

συμβαλκεύειν. I, 32.

συμβάλλεσθαι. II, 109.

κατὰ συμβεβηκὸς et καθ' αὐτὸ sibi oppos. I, 333. 335. 339. II, 117. 120.

συμβιβάζειν. II, 22.

συμβιβαστικῶς. ibid.

σύμβολα Πυθαγορείων. I, 25.

σύμβολα ἐμβολαὶ δαιμόνων χθονίων. I, 39.

συμβόλαια. I, 326.

συμβολικὴ κατάνευσις. I, 283.

σύμβολον et σύνθημα. I, 25.

συμβουλευεῖν δεῖ διὰ τὴν τῶν ἀκρωμένων ἀφέλειαν. II, 45. 50.

συμβουλευέσεως καιρὸς Ἀθήνησι. II, 43.

συμβουλευτικὸν εἶδος καὶ τέλος. I, 183 sq. 294.

συμβουλευτικοῦ τέλος τὸ συμφέρον. II, 100. 104. 108.

συμβουλή περὶ τί. II, 65 sqq. sqq.

συμβολικὴ ἀπόκρισις. I, 283.

συμβουλή ἱερὸν χρῆμα. I, 183.

συμβουλιῶν τέλος τὸ συμφέρον. I, 294.

σύμβουλος ποῖός ἐστι. I, 201. 221.

συμβούλου ἀγαθοῦ στοιχεῖα τρία. II, 62.

συμβούλῳ ἀγαθῷ τί δεῖ προσεῖναι. I, 176 — 79 sq. 182 sq.

σύμμετρον. I, 3.

συμπάθεια ἄνευ κρίσεως. I, 130.

ἐκ συμπαθείας ἐνεργεῖ ὁ ἔρως. I, 140.

συμπαρομαρτεῖν. II, 13.

συμπεπλεγμένοι συλλογισμοί. I, 260.

συμπέρασμα ἔπεται ἐξ ἀνάγκης ταῖς προτάσεσιν. II, 99.

συμπέρασμα ὁ ἐρωτῶν συνάγει. I, 303.

συμπεριλαμβάνειν. I, 19.

συμπεριπολεῖν. I, 72.

* συμπεριπόλησις. I, 137.

συμπεφορημένος εἰκῇ. I, 36. cf. συμφέρεσθαι.

συμπεφυρμένος. I, 88.

συμπλέκεσθαι. I, 37.

* σύμπῃρος. I, 165.

συμπτύσσειν. III, 256.

συμφέρεσθαι τινι. I, 43.

συμφέρον καὶ δίκαιον ἀντιστρέφει. II, 3.

συμφέρον καὶ δίκαιον παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἕτερον. II, 104.

συμφέρον καὶ δίκαιον ταῦτόν καὶ ἄμφοτερον ἐν ψυχῇ. I, 294 sqq. 302. 304. 312 sqq.

315 sqq. II, 106. 109. 114 sqq. sqq. 123.

συμφέρον πρὸς τῷ ἀγαθῷ ἐστι. II, 109.

τὸ συμφέρον τὸ εὖ εἶναι. II, 109.

συμφέρον καὶ ἀγαθὸν ταῦτόν. II, 123.

συμφέρον τοῦ ἀγαθοῦ μέρος ἐστί. I, 184.

συμφέροντι τὸ δίκαιον ἀντιστρέφεται. II, 104. 109. 110.

συμφύρειν. I, 334.

συμφύρεσθαι (συμφέρεσθαι). I, 54.

συμφωνία κριτήριον γνώσεως. I, 262. 267. 274. 278.

συνάγειν. I, 26.

συνάγεσθαι δεῖ ὁ ἐρωτικὸς τῷ ἐρωμένῳ. II, 88.

συνάγεσθαι, concludere. II, 89.

συναγωγὴ rhetoricorum. ibid.

συναγωγός. I, 53.

συναῖσθησις et αἰσθησις ὁρροα. I, 80.

συναλλάγματα. I, 326.

συναμφοτέρος. II, 3.

* συναποκαθίστημι? III, 314.

συνάπτειν. I, 26. 30.

συνάπτειν τῷ θεῷ. I, 53.

συνάπτεται πάντα τὰ ὄντα. I, 122.

συναρτήσις. I, 280.

συναφή. I, 29.

συναφή, μέσον. I, 118.

συναφή πᾶσα κατὰ λόγον τελομένη δεῖται τῆς τοῦ θεοῦ παρουσίας. I, 142 sq.

συνδέσμιος. I, 65.

συνδετικός. I, 53. 64.

συνδετικῶς. I, 52.

σύνδουλος. I, 5.

συνδρουή. I, 123.

συνειδός. II, 23. ubi plura.

συνειδός ἡμῖν πάρεστιν ἀεὶ. II, 87,

συνεκτικῶς. I, 52.

συνενεῶν. I, 31.

συνηνοῦσθαι. I, 20.
 συτεργός. I, 61.
 συνέσεισε. I, 252.
 συνεσεισμένος. ibid.
 συνημμένον (ἄξιωμα). I, 260.
 συνηγνῶται πάντα ἀγαθὰ. I, 320.
 περὶ συνθετοῦ καὶ ἁπλοῦ. III,
 92 sqq.
 σύνθετα τῶν ἁπλῶν σαφέστερα.
 II, 84.
 σύνθημα et σύμβολον. I, 25.
 συνθήματα φυσικά τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου. I, 94.
 συννεύουσα πρὸς ἑαυτὴν οὐσία.
 III, 128.
 σύννευσις. III, 128. 218.
 σπουδία Σωκράτους ἐπαρδῆ τις
 ἀλεξίκακος. I, 86.
 συντρέχειν. I, 123 sq.
 συσπειράν. III, 130.
 συσσεισμός. I, 252.
 συσσειώ. ibid.
 σύστασις ἡμῶν. I, 75.
 συστοιχίαι τρεῖς. II, 200.
 σύστοιχος. I, 20. 37. 48. 248.
 III, 8.
 συστοίχως. I, 66.
 σφαιροειδῆ σώματα μετὰ τὴν
 ἀνάστασιν. II, 16.
 σφαῖρος θεὸς κατ' Ἐμπεδοκλέα.
 I, 113.
 σφύζειν. I, 189
 σχεδόν. I, 93 et 96.
 σχεδὸν κατανεγόνκα. II, 33 sq.
 σχεδὸν Σωκράτους. II, 68.
 σχέσις, τί. III, 180.
 σχέσις παρὰ φύσιν. ibid.
 σχετικῶς ἔχειν. II, 16.
 Schol. Platon. plurima ex
 Procli et Olympiodori com-
 mentariis excerpta sunt. II,
 119. 122. 195. 209.

περὶ Σωκράτους.
 Σωκράτης τοῦ Ἀλκιβ. ἡρώσθη.
 II, 3.
 Σωκράτης κύκνον ὁμόδουλος.
 I, 5.
 Σωκράτους μαντική. ibid.
 Socrates et Hippocrates com-
 parati. II, 6.
 Socrates et Aristotel. ibid.
 Socrates et Pythagorei. ib.
 Σωκράτης διὰ τίνος πρὸς τὴν
 φιλοσοφίαν ἦλθε. II, 4. 11.
 Σωκράτης πελάργοις ἑαυτὸν
 ἀπεικάσας. II, 12.
 Σωκράτης μαιευόμενος. II,
 Σωκράτης ἐρωτικός. II, 12.
 Σωκράτης εὐεργέτης. II, 21.
 Σωκράτης πῶς τῆς τοῦ δαί-
 μονος φωνῆς ἀκούει. ibid.
 Σωκράτης τοῦ Ἀλκιβιάδου
 ἐρᾷ διὰ δ'. II, 28.
 Σωκράτης τοῖς ὀρνιθοθήραις
 εἰκάζεται. II, 24. 29.
 Σωκράτης σκαπτει λεληθό-
 τως τὸν Ἀλκιβ. II, 35.
 Σωκράτης οἰκείους ὀνόμασι
 τῷ τῷ κέχρηται. II, 34. 37.
 Socrates daemonium audit.
 I, 41.
 Σωκράτης κορυφαῖον φιλόσο-
 φον μιμεῖται. II, 40 sq. 47.
 Σωκράτης εἰκάζεται τῷ
 θεῷ. II, 35. 47. 53.
 Σωκράτης εἰκάζεται ἱατρῷ. I,
 119. II, 54 saepissime.
 Σωκράτης ἀμιγής. I, 54 sq.
 Σωκράτης θείαν πρόνοιαν
 μιμούμενος. I, 54. 56.
 Σωκράτης δαιμόνιος. I, 61 sqq.
 Σωκράτης αἰεὶ συνῆν τῷ Ἀλ-
 κιβιάδῃ. II, 68.
 Σωκράτης ὅξει ἵππῳ εἰκάζε-
 ται. I, 82. II, 21.
 Σωκράτης ἀποτροπῆς μόνον
 δέχεται. I, 82.

Socrates laudatur. I, 89.

Σωκράτης διατί τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπήνεσε. I, 100 sq.

Σωκράτης μάντις καὶ σοφός. I, 109.

Σωκράτης θεῶν δημιουργῶ συμβάλλεται. I, 125.

Σωκράτης τοῖς θεοῖς εἰκάζεται. I, 131.

Σωκράτης παντὸς ἄξιος τῶ ἐρωμένων. I, 134.

Σωκράτης πάντας ἡβούλετο εἶναι ἀγαθούς. II, 135.

Σωκράτης καταπλήττει ἐν ἀρχῇ. I, 142.

Σωκράτης προτείνει εἰκόνα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενων. I, 143.

Σωκράτης Ἀλκιβιάδου διάφορος. I, 145.

Σωκράτης Δαιδάλου. II, 151.

Σωκράτης Λίμος. *ibid.*

Σωκράτης θαυμαστός. I, 60 sqq.

Σωκράτης διαλεκτικός. I, 169 sq.

Σωκράτης ἑαυτὸν ἄγνοεῖ ἐν θουσιαστικῶς. II, 172.

Σωκράτης ἐρωτικός. II, 156. 173.

Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐπιμελείας δέονται. II, 173.

Σωκράτης Ἀχιλλέως διαφέρει. II, 176.

Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ὡς Ἑρμῆς Ὀδυσσεὶ ἐγένετο. II, 216.

Σωκράτης σπουδαῖος. I, 238.

Σωκράτης καίεντικός. II, 62. 74. 99. 117. 120. 151. 281 et sq.

Σωκράτης ὡς δαίμων. I, 198. 282.

Σωκράτης Ἑρμῇ φησίνεται. II, 190.

Σωκράτης Ἑρμογλῦφου υἱός.

II, 190.

Σωκράτης οὐκ ἀπελογήσατο. I, 309.

Σωκράτης Στύρος. I, 313.

Σωκράτης ἀγωνιστῆς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. I, 313.

Σωκράτην σοφώτατον εἶναι. II, 5.

Σωκρατικαὶ νοουθετίσεις καὶ ἐπανόρθωσις. II, 6 sq. 30.

Σωκρατικὴ ἵασις ἀφ' ὁμοίων. II, 174.

Σωκρατικὸς καθάρσεως τρόπος. II, 54. 55.

Σωκρατικῶν ἐστὶ τὸ πάσχειν. I, 117.

Σωκρατικῶς τὰ Σωκράτους δεῖ μαρτάνειν. II, 11.

Σωκράτους δαίμων. II, 21 ubi plura.

Σωκράτους κοῖνιον κατεψηφίσθη. II, 22.

Σωκράτους διὰ τίνας αἰτίας τὸν θεὸν ἐπερωτῶντα πεποίηκε. II, 44 sq.

Σωκράτους τίνα ὁ Ἀλκ. θαυμάζει. I, 125. II, 38 sq. 46.

Σωκράτους διαλογικὸς σώζεται χαρακτήρ. II, 49.

Σωκράτους σοφώτατος κατὰ τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. II, 53.

Σωκράτους τὸν Ἀλκιβιάδην ὑποτύφεσθαι ποιεῖ, διατί. II, 54.

Σωκράτους τῷ Ἀλκιβιάδην δύναμιν περιποιήσιν φησὶ, διατί. II, 55 sq.

Σωκράτους αὐτάρκεια. II, 55.

Σωκράτης ὑπόκρισιν αἰτεῖ, διατί. II, 56.

Σωκράτους σιγῆς αἴτιον. I, 56.

Σωκράτης ὁ πανταχοῦ εἶρων

μεγαλοβόημονες ἐν καιρῷ.

Π, 52 sqq. 57.

Σωκράτους ἕως ἄλλος ἢ τῶν ἄλλων. I, 60 sq.

Σωκράτους ὠφελεία οἱ νέοι εὐεργετοῦνται. II, 41. 62.

Σωκράτους βίος. I, 81.

Σωκράτους οὐ πολλῶν λόγων δεῖται. II, 60. 81.

Σωκράτους λόγος τῷ Διονύσῳ ἀνάλογος. I, 83.

Σωκράτους παραινέσεις καὶ ἐλεγχοὶ μέλιτι δεδευμένοις φαρμάκοις ἰοίκασι. II, 86.

Σωκράτους τρόπος. I, 128 sqq. sqq.

κατὰ τὸ τοῦ Σωκράτους ἡθὺς τὸ ἐπάγγελμα οὐκ ἔστι. I, 155.

Σωκράτους ἐπίτροπος ὁ Θεός. II, 175.

Σωκράτους μέθοδος. II, 24.

26. 29 sq. 34 sq. 116. 119.

127 sqq. 137. 142. 146.

156. 173 sqq. 280 sqq. 191

sq. 197 sq. 36. 37. 40 sq.

43. 54 sq. 59 sq. 67. 71. 76.

77. 83 sq. 86. 89. I, 149

sq. 152 sqq. sqq. 162. 164.

169 sqq. 179. 192 sq. 200

sqq. 204. 209 sqq. 212 sqq.

219. 228 sq. 232. 238. 241.

243. 261. 265. 273 sq. 276.

289 sq. 298. 301. 304. 335

sq. 307. 312. 314. cf.

μαιευτικός.

Σωκράτους εἰρώνεια. I, 230.

Σωκράτους φιλανθρωπία. I, 312.

περὶ σώματος.

σῶμα ψυχῆς ἀμέτοχον. III, 112.

σώματος δύναμις ἀπειρος καὶ ἀσώματος. III, 142.

σῶμα ὄργανον. II, 4.

σῶμα δεσμός τῆς ψυχῆς. I, 144. II, 5.

σῶμα ἐμποδὼν τῷ καθαρτικῷ καὶ θεωρητικῷ. II, 5. cf. 143.

σῶμα οὐ γινώσκει, οὐδὲ τὸ συναιμότερον, ἢ ψυχὴ καὶ

τὸ σῶμα, κατὰ τὸ σῶμα.

II, 9. cf. 171.

σῶμα οὐκ αἰεὶ τῇ ψυχῇ ἐξημμένον. II, 16.

σῶμα πέμπτον ἄδιον. II, 17.

σῶμα ἐμπόδιον πρὸς ἀρετῆς κτήσιν. II, 45. 50.

σῶμα πάσχειν καθ' αὐτὸ πέφυκε. III, 122.

σῶμι αἰτία πονηρίας. I, 108.

σῶμα αἰσχροῦ ὕλη ἐπιωχέται. II, 215.

σῶμα ἀμειώτως ἑαυτοῦ μεταδόναι οὐ δύναται. II, 111.

σῶμα ἡμῶν διονυσιακόν. II, 133.

σῶμα ὑγρόν. I, 226.

σῶμα ὡς λειμών. I, 256 sq.

σῶμα τὴν ψυχὴν ποιεῖ ἐτεροκίνητον. I, 280.

σῶμα οὐκ ἔστι μέρος ἡμῶν. I, 316 sq.

σῶμα ἡμέτερον, οὐχ ἡμεῖς. II, 171.

σῶμα οὐκ ἔσμεν. II, 171. 198.

σῶμα ἀνθρώπῳ καθαρτικῷ ἐμπόδιον. II, 177.

σώματα μετὰ τὴν ἀνάστασιν σφαιροειδῆ. II, 16.

σῶμα θεῖον διὰ ψυχῆς θεῖον. III, 190.

σῶμα θεῖον διὰ ψυχῆς ἀπήχημα ψυχῆς μετέχει. III, 191.

σώματα ἄδια. I, 72.

σωματικά πάθη. I, 299.

σωματικὴ εὐλαβεία πρὸς τοὺς ὄρκους. I, 234.

σωματική φύσις. III, 164.
σωματρειδεῖς δυνάμεις ἐν με-
ταδόσεσιν ἐλαττοῦνται. I,
308.

σωστικὸν μέγιστα δύναται. I,
154.

σωστικὸν τὸ ἀγαθόν. I, 317.

σώτειρα Ἀθηνᾶ. I, 44.

σωτηρίας ἀρχή. I, 99 sq.

σωτηρίαν συντελεῖν. I, 219.

σωφροσύνη καὶ ἀκολασία ἐναν-
τία. II, 14.

σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ
ἐπιστήμη ταῦτό. I, 272.

σωφροσύνη οἰκεῖον τὰ χεῖρω
ὑποκατακλίνειν τοῖς κρείττο-
σι. II, 166.

σωφροσύνη καὶ φρόνησις δια-
φέρει. II, 214.

σωφροσύνη τριττή. II, 215.

Tabula rasa. I, 277.

τᾶγαθόν, de forma. III, 22.

ταλασιουργεῖ ἡ γυνή πρὸς φυ-
λακὴν τοῦ ἀνδρός, ἵνα μὴ
διαφθάρηται ὑπὸ προσβολῆς
τοῦ ἀέρος. II, 184.

ταλασιουργία ἡ παρὰ τὸ ταλά-
σια ἐργάζεσθαι ἡ παρὰ τοὺς
ταλάρους. II, 288.

τάξεις τῶν Θεῶν. III, 196.

τάξεις ἡλικιῶν. I, 196.

τάξεις τῶν ποιήσεων. ibid.

τάξεως δαιμονίας ἡγεῖται Θεὸς
ἐγκόσμιος. I, 68.

τάξεως πρωτίστα. III, 164.

τάξεις τῶν ὄντων. I, 2. III, 40.
150.

τάξεις δέκα τῶν Πλατων. διαλό-
γων. I, 11.

τάξεις νοερά τῆς ψυχῆς. I, 76.

τάξις ἐρωτική. I, 25. 37.

τάξις ἐρωτος. I, 65.

τάξις μέση. I, 26.

τάξις ἄφθεγκτος. I, 51.

τάξις τοῦ νοῦ. I, 65.

τάξεις κάλλους καὶ μεγέθους. I,
111.

τάξεις ἡγεμονικῇ τῶν δώδεκα
I, 136.

τάξεις τοῦ Ἀλκμ. διαλόγου. II,
10 sq.

τάξεις τοῦ Ἀλκιβιάδου, Σωκρά-
τους, Θεοῦ. II, 58.

ταῦτό ἐστι ταῦτόν. I, 16.

ταυτότης τῆς ἐνεργείας αἰώνιος.
III, 254.

*† τεκμεριῶνται. ? III, 264.

περὶ τελείων. III, 46 sqq.

τέλειος ἐστὶ τέλος. I, 7.

τέλειον εἶδος. I, 16.

τέλειον τοῦ ἱκανοῦ διαφέρει.
II, 42.

τέλειον ἐν τοῖς Θεοῖς. III, 228.

τέλειοι οὐκ εἰσιν ἀνευρετικά
τῆς τῶν εὐφυστέρων ἐπιτη-
τειότητος. I, 237.

τελειότης τῶν ὄντων. I, 3.

τελειότης οὐκ αἰώνιος οὐσα. I,
248.

τελειότης ἡμῶν ἀσώματος καὶ
ἐν ψυχῇ. II, 111.

τελειότης ἐαυτῶν διὰ φιλοσο-
φίας γίνεται κτλ. II, 200.

τελειότητος κλίμαξ. I, 248 sqq.

τελείωσις. I, 224 sq.

τελειωτικὸν μέγιστα δύναται.
I, 154.

τελεσιουργία. I, 72.

τελεσιουργός. I, 53.

τελεταί. I, 9.

ἐν τελεταῖς δειξεις καὶ σύμβο-
λα καταπλήττονται. I, 142.

†* τελετικός. I, 175.

τέλος τοῦ πολιτικοῦ. I, 207.

τέλος καὶ οὐσία. I, 278.

τέλος ἐφετόν. I, 329.

τέλος στρατιώτου, ἄλλο τοῦ
πολιτικοῦ κτλ. II, 73. 75.

τέλος τοῦ πολέμου. II, 81. 83.
 τέλος ἡμῶν ἢ ἀπάθεια. II, 198.
 τέλη τῶν πραγμάτων ἢ αἰρετά
 ἢ φευκτά. II, 83.
 τεταγμένων καθ' ἐκάστην σει-
 ράν τὰ πρῶτα καὶ τὰ κατα-
 δέστερα. III, 162.
 Tempus futurum pro Praes.
 indic. et optat. III, 230.
 τετραλογία. Prooem. I. p. XI.
 τέχνη πῶσα ἐν οἴδῃ, πολλὰ ἀ-
 γνοῖ. II, 178.
 τέχνη πῶσα νοῦ ἀπήχημα. II,
 210 sq.
 τῇ μὲν — τῇ δέ. III, 286.
 ἐν τι. III, 60.
 τίθεσθαι καὶ παραλαμβάνειν.
 I, 108.
 τίκειν et ἐκφέρειν et ἀποβάλ-
 λεσθαι differt. II, 173.
 Τιμαία Ἀγιδος γύνη. II, 153.
 τιμῆς διαφορά. II, 45. 50.
 τίμιον, τί. I, 148.
 (τιμοκρατητικῇ) ψυχῇ. I, 138.
 Τίμων. II, 139.
 τίς usus singularis. II, 79.
 τιτανικὸν πλῆθος. I, 43. 84.
 τιτανικῶς et ἀθηναϊκῶς. oppos.
 I, 43.
 τόλμα Πυθαγορείων. I, 132. II,
 48.
 τομεύς. II, 210.
 τομή τοῦ διαλόγου Ἀλκιβιάδ.
 I, 12 sqq.
 τομός. I, 289.
 τόπος τῷ σώματι, καιρὸς ταῖς
 πράξεσι. I, 121. II, 39.
 τόπος καὶ καιρὸς. I, 126.
 τραγωδεῖν. II, 124.
 ἐν ταῖς τραγωδίαις ἐκ μηχανῆς
 οἱ θεοὶ εἰσάγονται. I, 140 sq.
 τρανής. III, 216.
 τρανός. ibid.
 τρανοῦν. ibid.
 τρανῶς. ibid.

τράνωσις. III, 216.
 διὰ τριάδα θεουργοὶ τῷ θεῷ
 ἰσχυρίζονται. I, 53.
 τριάς. I, 52.
 τριάς ἀγαθόν, καλόν, δίκαιον.
 I, 320 sq.
 τριήρης πρὸς πόλεμον ἐπιτη-
 δεῖα. II, 147.
 τριμέρεα τῆς ψυχῆς. II, 4. 65.
 81. 172. 203 sq.
 τὰ τρίτα τῆς ἀληθείας. I, 12.
 τρίτες πρὸς σιλήνην αὖξυνται
 ἢ μειοῦνται. II, 18.
 τρόποι τῆς ἐπιλάμψεως. I, 52.
 τρόποι παιδείας. II, 145.
 τροφή μορθηρά. I, 33.
 τρυφῶν. I, 302.
 τρυφή. I, 302.
 Τρωσὶν αὐλὸν ἀπένειμεν Ὀμη-
 ρος. II, 66. ubi addendum:
 Scholl. in Phaed. p. 19 ed.
 Mustoxyd: „καὶ ὁ ποιητὴς
 δὲ τὴν αὐλὸν δέδωκε τοῖς
 Τρωσὶν, οὐδαμοῦ δὲ τοῖς
 Ἑλλήσιν κτλ.
 τυγχάνω τυγγάνων. II, 160.
 τύπων καθολικῶν οὐ δεῖ ἀφί-
 στασθαι. I, 298.
 τυραννικαὶ ψυχαί. I, 136 sq.
 τυραννικὴ ζωὴ. I, 34.
 Τύρος πορφύρεα. II, 168.
 τύχη καὶ καιρὸς τὰ ἀνθρώπινα
 διακυβεῖν ὡς σύμπαντα. I,
 124.
 τυχόν, forte. II, 78. 116. 102.
 τωδί. III, 264.
 ὕαινα ἐν κυνὸς σκιά. II, 219.
 ὕαιλοκέρας. II, 223.
 ὕαιλος. ibid.
 ὕγεια. ὕγιεια. II, 84.
 ὕδρα ἐν ἐκίστῳ ἡμῶν. I, 244.
 Virginia gen. I. Prooem. p. XV.
 ὕλη ubique θεῶν et τῶν τῶ
 opponitur. I, 53.

ὕλη ψεῦδος. I, 108.
 ὕλη αἰτία πονηρίας. *ibid.*
 ὕλη ἐσχάτη τῶν ὄντων. I, 118.
 ὕλη ἄγονος. *ibid.*
 ἐν τῇ ὕλῃ τὸ ποιοῦν τοῦ πά-
 σχοντός τινες οὐ χωρίζουσι.
 I, 124.
 ὕλη τί. I, 152.
 ὕλη τῷ θεῷ ὁμοία. I, 189.
 ὕλη ἄποιος. I, 318.
 ὕλη κατ' ἐαυτὴν ἀκαλλής. I,
 318. 320. 326.
 ὕλη τριττή. II, 19.
 ὕλη ἀεὶ ἄσθητός ἐστι καὶ ἀναίδεος.
 II, 133.
 ὕλης κακία. I, 191.
 ὕλης ἀργία. I, 226. 236.
 ἄχρι τῆς ὕλης πάντα κίττεισι.
 II, 110.
 ὕλην ῥευστήν οὔσαν φθείρε-
 σθαι. II, 19.
 ὕλικὸν αἷτιον. I, 320.
 ὕλλου μῦθος. II, 218 sq.
 ὕλῳι δαίμονες. II, 17. 19.
 ὕπαρξις. I, 18.
 ὕπαρξις et οὐσία distincta. I, 68.
 ὕπαρξις καὶ αἰτία. II, 15.
 ὕπαρξεις τῶν δαιμόνων. I, 84.
 ὕπαρξις ἐν ἀρίστῳ χαρακτηρί-
 ζεται. III, 178.
 ὕπαρχει. III, 114.
 ὕπερ ἀναφέρειν. I, 137.
 ὕπερ ἀνέχειν. I, 137. 139.
 * ὕπερ ἀπλοῦν. I, 230. III, 138.
 302.
 ὕπερβολὴ τῶν δυνάμεων. II, 14.
 ὕπερδίκειν. I, 313.
 ὕπερέτης ἀντὶ φίλου. I, 109.
 * ὕπερζῶς. III, 168.
 ὕπερδιδύεσθαι. I, 140.
 ὕπερκόσμοι θεοί. II, 19 sq.
 * ὕπερνοῦς. III, 168.
 ὕπερροπτικῶς. I, 59.
 * ὕπερρούσιος. III, 168.

ὕπεροχή. I, 79.
 * ὕπερπλήρης μεταδόσεως αἵ-
 τιον. III, 194.
 ὕπεύθυνος. I, 314.
 ὑπὸ et διὰ etc. differt. I, 168.
 ὑποβάθραι. III, 112.
 ὑποβυσσις. III, 144. 186.
 ὑπὸ θεοῦ ἄγεσθαι συμφέρει.
 II, 63.
 ὑπόβασις. I, 31.
 ὑποβεβηκότα inferiora, subjecta.
 III, 112. 144.
 ὑπογράφειν Platonium. II, 147.
 * ὑποδηματοουργικός. II, 197.
 ὑποδύεσθαι. I, 39.
 ὑποκείμενον. Objectum. saepis-
 sime. I, 92 sq. II, 116.
 κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἢ κα-
 τὰ τὴν ιδιότητα διαφέρειν.
 II, 126 sq.
 ὑπόστασις. I, 1. 17.
 ὑπόστασις δαιμόνων πρώτη. I,
 68.
 ὑποστάσεις ἐν τοῖς λοιποῖς θεοῖς.
 I, 51.
 ὑποστάσεις ἀρχικαὶ τρεῖς. II, 103.
 ὑποστολή. I, 24.
 μετ' ὑποστολῆς προσέρχεσθαι.
 II, 24.
 ὑποτίμησις. I, 276.
 ὑποτύποισις. I, 11.
 ὑπουλάς. I, 59. 165.
 * ὑπουλῶς. I, 165.
 ὑπουργός. I, 312.
 ὑποφέρεισθαι. I, 34.
 ὑφείμενα, synonym. I, 146.
 ὑφεμένος et λογοειδέστερος. I,
 68.
 ὕφεις. I, 1. 62. 144. 186.
 ὕφισταίς πᾶν τριττόν. III, 102.
 ὑφιστάνειν. III, 226.
 ὑφορᾶσθαι c. partic. I, 23.
 ὑψηλότερα, κρείττονα, τὰ ἀνω-
 τέρω, ὑπερκείμενα, synonym.
 I, 146.

ὑψηλότερα τῶν καταδεστέρων διαφέρει. I, 146. *Θεία*. I, 150. τὰ ὑψηλότερα οὐ συμπαινέται τοῖς κοιλοτέροις. II, 109. 110.

Φαινυρέτη. II, 12.

φαίνεται c. partic. = *videri*. II, 54. φαινόμενος. I, 33. *saepiss.*

φαινόμενος et ἀληθινός, *oppos.* I, 97.

φαινόμενον ἀγαθόν, κάλλος et νοητόν, *oppos.* II, 32. cf. ἀγαθόν, κάλλος.

φαινόμενος et ἀληθώς. *oppos.* I, 329.

φαντάζεται. *platonium*. III, 314. φαντάζεσθαι et ἀναπλάττεσθαι. II, 61.

φαντασία et αἰσθησις. I, 43.

φαντασία et αἰσθησις. *oppos.* I, 162.

φαντασία καὶ αἰσθησις καὶ ἄλλα πάθη. I, 104.

φαντασία ἐναντία τῷ ἐνθουσιασμῷ. II, 8.

φαντασία τῇ ψυχῇ αἰεὶ πάρεστι τύπους ἀναπλαττουσα. II, 51. cf. 61.

φαντασίαι ἐκτὸς τῆς ψυχῆς μένουσι κείμεναι. I, 280.

φαντασίαι μορφωτικάι. I, 245. *Pharisaei cum Stoicis comparabantur*. II, 101.

φαρμακεία τινὶ ἢ ἄγνοια ἔοικε. I, 257.

φαρμακεύειν. II, 54.

φαιῖλος· εὐτελής. II, 201.

Φερεκύδης Πυθαγόρου διδάσκαλος. II, 164.

Φερεκύδης ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀπέθανε. *ibid.*

Φερεκύδου θεολογία s. *θεογονία* s. *θεοκρατία*. *ibid.*

φερόμεναι ἐν χρόνῳ ἐνέργειαι. III, 254.

φευκτέον τί. I, 245 sq. 248.

φῆς non est enclitica. I, 315.

φθαρτικὸν τὸ κακόν. I, 317.

φθαρτός καὶ γεννητός. I, 71.

φθάσαντα *priora*. II, 82.

φίλαρχον ἄπειρον. I, 148.

φίλαρχον καὶ φιλότιμον ποίαις

ψυχαῖς προσήκει. I, 137 sq.

φιλήδονον ἔσχατον πάθος. II, 38.

φιλήδονον τάξεως παύεται. II, 98.

φιλία τῶν ἀγαθῶν. I, 109.

φιλία καὶ ἀγαθὸν ἀφ' ἐνὸς ἦκει. *ibid.*

φιλία ἀληθινή καὶ φαινομένη. I, 113.

φιλία πόθεν γίνεται. I, 233.

φιλία ἐνώσις ἐστι. II, 33.

φιλία φυσική. II, 179.

φιλία et στοργή differunt. II, 179. 183. 192 sq.

φιλία πολλαχῶς. II, 184.

φιλία τί. II, 192 sq.

φιλογυμνασία Λακωνῶν. II, 166.

* φιλοκάθολος. II, 160.

φιλονικία Λακωνῶν. II, 166 sq.

φίλος ἄλλος ἐγώ. II, 31. 36.

φίλος φίλῳ φίλος. II, 87.

φίλου ἐνθέου ὑπεροχὴ πρὸς τὸν πολὺν ἐραστήν. I, 134.

φίλοι ὑπηρετοῦσιν ἀλλήλοις. II, 36.

τὰ τῶν φίλων κοινά. I, 165.

φίλοις διατί ὁ Ἀλκιβιάδης μέγα φροῦν. II, 32.

φιλοσοφεῖν ἐστι τὸ τὰς αἰτίας τῶν ὄντων ἀποδιδόναι. II,

24 sq.

φιλοσοφία ἡθική. I, 296. 317.

φιλοσοφία τέχνη τεχνῶν. II, 65.

cf. 87.

φιλοσοφία ἐστὶ πάντα τὰ ὄντα γινώσκουσα. II, 175.

φιλοσοφίας ἀρχή. I, 1. 4. *cum mysteriis comparata*. I, 5.

φιλοσοφίας ἀρχὴ κατὰ τοὺς ἄλλους ἄλλης σχολῆς φιλοσόφους. I, 296.

φιλοσοφίας ἀρχὴ τὸ θαῦμα. I, 1. 4. 5. 6. 11. 42. II, 24.

φιλόσοφος τὰς τῶν ὀνομάτων κυριότητας τὰς κατὰ φύσιν ἀπονέμει. I, 259.

φιλόσοφος κορυφαῖος τοῦτ' ἐστὶ θεωρητικός. II, 2.

φιλόσοφος τῶν ἄλλων μεῖζον πρᾶται. II, 54.

φιλόσοφος, βασιλεύς. II. 89. cf. σοφός.

φιλόσοφος πάντα τὰ ὄντα οἶδε. II, 178.

φιλόσοφοι εἰ διαφανοῦσι. I, 267.

φιλοσόφων (Πυθαγορείων) ἔθος ἦν ἰδίᾳ ἐγκαλεῖν. II, 134.

φιλότας ἰσότηας. II, 31. 36.

φιλοτιμία ἐσχατος χιτῶν. I, 138. II, 312.

φιλότιμος τῷ σπονδαίῳ τὰ μὲν ὅμοιος, τὰ δὲ ἀνόμοιος. II, 38.

φιλότιμος ψυχῇ. I, 138 sq.

φιλότιμον ἦθος ποῖον. I, 306.

φιλότιμον κρεῖττον τοῦ φιλοχρημαίου καὶ φιληδόνου. II, 33. 38.

φιλότιμον πάθος δυσπόλυτον καὶ τῷ λόγῳ συγγενές. II, 51.

φιλότιμον ἡ ψυχὴ πρῶτον ἐνεδύσατο. II, 98.

φιλότιμον δυσπόβλητον πάθος. II, 98. 101.

φιλοχρήματον φιληδόνου κρεῖττον. II, 38.

φλεγμαινόντων πάθει τινὶ ἴσως. II, 55.

φλεγμαινούσα πόλις (Ἀθῆναι). II, 138.

Φοινίκων δαίμονες. II, 15.

φονιῶν constr. II, 89. 138.

φορτικός. I, 35. cf. ἐραστής.

III.

φορτικός ἐραστής. cf. ἐνθεός. I, 49.

φρονεῖν absolute. II, 35.

φρόνησις. I, 97.

φρουρητικὸν ἐν τοῖς θεοῖς. III, 228.

φυσικαὶ ἀρεταί. II, 30.

φυσικὴ ἀρετή. I, 101.

φυσιογνωμονικὰ σημεῖα. II, 13.

φύσις et νοῦς sibi oppon. I, 3. 10.

φύσις κρείττων. I, 20.

φύσις τινός abstractum significat. I, 52.

φύσις μετέχεται ὑπὸ τοῦ σώματος, ὡς νοῦς ὑπὸ τῆς λογικῆς ψυχῆς. I, 77.

φύσις δαιμονία. I, 79.

φύσις ἄλογος. I, 85.

φύσις τοῦ ὀργάνου δημιουργικῆς. I, 94.

φύσις ἢ τῷ ὁμοιουμένη ἢ σωματοειδής. I, 106 sq.

φύσις ἀξιεραστός. I, 133.

φύσις ψυχῆς τῷ γησίῳ ἐραστῇ γνωρίζεται. I, 139.

φύσις οὐδὲν ποιεῖ μάτην. I, 162. 238. II, 58.

φύσις ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ. I, 316 sq.

φύσις ἀσώματος μία. I, 318.

φύσις ἀπὸ τῶν τοῦ Ἡφαίστου φυσῶν. II, 211.

τὸ κατὰ φύσιν πλέον ἐστὶ τοῦ παρὰ φύσιν. II, 94.

φύσεις μεγάλαι ἀμελούμεναι μεγάλων κακῶν αἰτίαι γίνονται. II, 173.

φυτὰ καὶ ζῶα θεῶν εἰκόνας φέρει. I, 69.

φυτικὴ ψυχὴ. I, 196. II, 9.

φυτικὴ ψυχὴ οὐκ ἐσμεν. II, 198.

φωναὶ Ἀλκιβιάδου διαφέρουσι τῶν λόγων Σωκράτους. II, 38.

φωνὴ τοῦ δαιμονίου. I, 79 sq.

26

φωνή διττόν ἢ τριττόν. II, 95.
 φῶς ἡλίου καὶ ὄψεσιν ἡμῶν. II, 217.
 † φωςφορεῖν. II, 12.
 χαλάζειν neutrum. I, 41.
 χαλᾶν. III, 179.
 Χαλδαῖοι εἰς τρία τοὺς οὐρα-
 νίους διήρουν. II, 21 sq.
 χαλιναγωγεῖν. II, 67.
 χαυνός. I, 101.
 χαυνότης καὶ μεγαλαυχία. I, 100.
 χαυνότης τῆς ψυχῆς. II, 34.
 ἢ μετὰ χειρὸς λέξις. II, 192.
 χειραγωγεῖν. II, 80.
 χείρονα μὴ ἐξισοῦσθαι τῇ δυ-
 νάμει τῶν ὑψηλοτέρων. I, 146.
 χείρονα, δεύτερα, καταδεέστερα.
 ibid.
 Χείρων Ἡρακλῆ ἔτρεφε. I, 98.
 Χερρόνησος. I, 115.
 Χίλων ὁ τὴν ἐν Πυθοῖ ἐπι-
 γραφὴν ἀναθεῖς. II, 201.
 χιτῶν ἐσχατος ἢ φιλοτιμία. I,
 138. III, 312.
 χιτῶνες ποικίλοι ἐν τῇ γενέσει.
 I, 224.
 χνα numeri nota. II, 105. Δη-
 μόκριτος. I, XIV.
 χορηγεῖσθαι. III, 30.
 χορηγία. III, 196.
 χορηγῶν δαίμων. I, 77.
 χοροδιδάσκαλος. II, 178 sq.
 χορός τοῦ δήμου διαφέρει. II, 25.
 χορός. II, 179.
 χοροὶ τῶν ἀγγέλων. II, 25 ubi
 plura.
 Christiani vituperantur. I, 262.
 περὶ χρόνου. III, 78 sqq.
 χρόνου περίοδοι. III, 294 sqq.
 χρόνος γνώσεως. I, 10 sqq. 193.
 236 sq.
 χρόνος τελειώσεως. I, 228.
 χρόνος et αἰῶν oppon. I, 3 sq.
 χρόνος μαθήσεως ἢ εὐρέσεως.
 II, 67 sq.
 χρόνος et καιρός. II, 77.

χρόνος διττός. I, 237.
 χρυσοῦν γένος. II, 16.
 χύμα. II, 118.
 χυμοὶ πρὸς σελήνην αὐξοῦνται
 ἢ μειοῦνται. II, 18.
 χώραν δαιμόνων ἐπέχειν. I, 40.
 χωρεῖν. I, 54.
 χωρίς postposit. I, 156.
 χωριστῶς. I, 31 saepe.

ψεύδεσθαι οὐδέποτε δεῖ. I, 238.
 οὐ ψευδόμενοι ἐστίν ὅτε, καί-
 περ ἁπομνῆστες. II, 80.
 ψευδῆς δόξα ἐξ ἀληθοῦς ἔχει
 ἀρχήν. II, 32.
 * ψευδοσύνη? II, 80.

περὶ ψυχῆς.

III, 274 sqq. sqq. — fin.
 I, 324. 225 sqq.
 ψυχὴ et νοῦς sibi oppon. I,
 3. 10. II, 95.
 ψυχὴ et σῶμα sibi oppon.
 I, 3. 17.
 ψυχὴ ἀποτυπείται Θεοῦς. I,
 32.
 ψυχὴ ἐπιστρέφεται. I, 32 sq.
 ψυχὴ ἔρωτι κάτοχος μετέχει
 τῆς θείας ἐπιπνοίας. I, 33.
 ibid. plura de animis.
 ψυχὴ μόριον, ὁ ζῆ. I, 43.
 ψυχὴ λογικὴ. I, p. XII. cf.
 φυσίς.
 ψυχὴ λογικὴ εὐγενεστέρα τῆς
 ἀλόγου. I, 112.
 ψυχῆς οὐσίαν οὐ ῥᾶδιον κατι-
 δεῖν. I, 84.
 ψυχὴ μέση τοῦ νοῦ καὶ τῆς
 σωματικῆς φύσεως. I, 116.
 ψυχὴ θεία διὰ νοῦν θείαν.
 III, 190.
 ψυχὴ οὔτε σῶμά ἐστιν οὔτε
 σωματος ἀχωριστον. III, 276
 sqq.
 ψυχὴ ἀσώματός ἐστιν. III, 276.

ψυχή ἀθάνατος, ἀνώλεθρος καὶ
ἀφθαρτος. III, 278 sqq.

ψυχή ζωὴ καὶ ζῶν. III, 280.

ψυχή μέση τῶν ἀμεριστῶν
καὶ τῶν μεριστῶν. III, 282.

ψυχή πᾶσα φύσει τεθέεται
τὰ ὄντα. I, 135 sqq. ubi
plura de animis.

ψυχή γυμνήτις γινομένη. I,
180.

ψυχή γυμνή. I, 308. II, 197.

ψυχή εἰς γένεσιν κατελθού-
σα. I, 187. 189.

ψυχή ἀνθρωπίνη πάπτας ἐν
ἐαυτῇ τοὺς λόγους ἔχει.
I, 187.

ψυχή οὐκ ἀμετάβλητος. I, 208.

ψυχή τὸ τιμιώτατον. I, 211.

ψυχή αὐτόζως q. v. III, 282.

ψυχή αὐθυπόστατος. ibid.

ψυχή μένουσα ψυχή ὄντα
ἀγνοεῖ. III, 284.

ψυχή δευτέρως γνωστικόν.
III, 284 sqq.

ψυχή μεθεκτὴ οὐσίαν αἰώ-
νιον, ἐνέργειαν κατὰ χρό-
νον ἔχει. III, 286.

ψυχή ἀπὸ νοῦ πρόεισι. III,
288.

ψυχῆς ἑλλαμψις ψυχῆ. III, 102.

ψυχαὶ νοεραὶ καὶ ψυχαὶ μό-
νον. III, 164.

ψυχαὶ θεῖαι θεοὶ εἰσιν. III,
276.

ψυχῶν γένη. III, 274.

ψυχή ἐστὶν αὐτοκίνητος. I,
225. 230.

ψυχή ἀνθρωπίνη τῶν ἔξω-
θεν δεῖται. I, 235.

ψυχή εἰς ἄλλην ψυχὴν ὁρᾷ-
σα ἐν τῷ συγγενεῖ τῇ
ἐαυτῆς γνώσιν ὁρᾷ. I, 235.

ψυχή πᾶσα πάντα ἐστὶ τὰ
πράγματα. III, 290 sqq.

ψυχή πάντα ἔχει τὰ εἶδη. III,
290 sqq.

ψυχή κατ' ἐαυτὴν οὐσα κατ'
ἐνίους. I, 237.

ψυχή μεθεκτὴ χρῆται σώμα-
τι αἰδίῳ. III, 292 sqq.

ψυχή ἐν λειμῶνι. I, 256.

ψυχή οὐσία ἐστὶ ζωτικὴ καὶ
γνωστικὴ. III, 294 sqq.

ψυχή ἀνθρωπίνη αὐτοκίνη-
τος. I, 279 sqq.

ψυχή φύσει ἀμυθοειδής. I, 280
ἐν ψυχῇ τὴν ὑπόστασιν
ἔχομεν. I, 332.

ψυχή καθαρκτική. II, 4 sq.

ψυχή θεωρητική. II, 5.

ψυχή ἄνωθεν κάτωθεν ἐπτό-
ηται. ibid.

ψυχή γνωστικὴ. II, 9. cf. III,
294

ψυχή φυτικὴ. II, 9.

ψυχή πρώτη. III, 298.

ψυχή πάντων ὄντων ἔχει λό-
γους καὶ τύπους. II, 10.

ψυχή εἰς ἄδου ἀπιούσα τί
ἔχει. ibid.

ψυχή καὶ τὰ ἐκτός. conjun-
cta. II, 14.

ψυχή χωρὶς εἶναι τοῦ ζωο-
ποιεῖν οὐ δύναται. II, 16.

ψυχή κατιούσα πρῶτον τὸ
φιλότιμον ἐνδύεται. II, 51.

ψυχή καταβατικῶς νοεῖ. II,
78. cf. III, 290 sqq.

ψυχή ὁ ἄνθρωπος. II, 104.
116.

ψυχή (λογικὴ) ὁ ἄνθρωπος.
II, 4. 9. 10. 12. cf. ψυχὴ
λογικὴ.

ψυχή ἄλογος οὐ γινώσκει. II, 9.

ψυχή λογικὴ et ψυχή ἄλο-
γος. II, 17.

ψυχή λογικὴ ὁργάνῳ κερρη-
ται τῷ σώματι. II, 4. 8.

ψυχή λογικὴ τῷ σώματι ὡς

ὁράνῃ χρωμένη ἐστὶν ὁ
 πολιτικός ἀνθρώπος. II, 142
 ψυχὴ φυσικὴ καὶ λογικὴ. II,
 151.
 λογικὴ ψυχὴ οὐκ αἰεὶ τελεία,
 ἀλλ' ὅτε καὶ ἀγνοοῦσα.
 II, 171.
 ψυχὴ ἔσμεν. II, 171. cf. αὐ-
 τός.
 ψυχὴ ἄλογος ἀνεπίστροφός
 ἐστὶ πρὸς ἑαυτήν. *ibid.*
 ψυχὴ φυσικὴ, λογικὴ, ἄλογος.
 II, 177.
 ψυχὴ αὐτοκηνησίας ἔχουσα τῷ
 σώματι δίδωσι. II, 81.
 ὅπερ ἡ ψυχὴ πρῶτον ἀνε-
 δύσατο, ταῦτα ὕστερον
 ἀποβάλλεται. II, 98.
 ψυχὴ τὸν βίον αἰρεῖται. II, 104.
 ἐν ψυχῇ τὸ δίκαιον καὶ τὸ
 συμφέρον. II, 109.
 ἐν ψυχῇ τὸ εὖ εἶναι καὶ τὸ
 εἶναι πάντως. *ibid.*
 ψυχῆς θηρίον πολυκέφαλον.
 I, 43.
 ψυχῆς σπουδὴ παραμετρεῖται.
 I, 46.
 ψυχῆς τάξις. I, 70.
 οὐκ ἔστι ψυχῆς καὶ διανοίας. I,
 37.
 ψυχῆς κ.τ.λ. τέλος. I, 149.
 ψυχῆς δεσμός ἀντίτυπος καὶ
 ἀλλότριος χιτῶνες. I, 179.
 ψυχῆς κάθαρτος τί ποιεῖ. I,
 224.
 ψυχῆς ἑτεροκίνησις διὰ τί.
 I, 225.
 ψυχῆς φύσις. I, 249.
 ψυχῆς οὐσία. I, 250.
 ψυχῆς ἀθανασία. II, 10.
 ψυχῆς ὄχημα. II, 17. III,
 310 sqq.
 ψυχῆς μεσότης. II, 82.
 ψυχῆς ἴδιον τὸ γινώσκειν.
 II, 103.

ψυχῆς οἰκία ἡ γυνῶσις. II, 125.
 ἡ τῆς ψυχῆς δόσις ἄχρι τῆς
 ἀλόγου ψυχῆς κατεῖται. II,
 110.
 ψυχῆς μόρια δύο. II, 131. cf.
 τριμέρεια.
 ψυχῆς φροντίδα ποιητέον. II,
 222.
 ψυχὴν ἔχειν ὁπλῶς καὶ ὡς
 σώματι χρωμένην. I, 45,
 ὅ τῇ ψυχῇ εἰδὼς καὶ τοὺς
 ἐν αὐτῇ λόγους οἶδε. II, 198.
 ψυχὰι μερικαί. I, 65.
 ψυχὰι ἡ τὸ ἐνεργοῦν τῆς ψυ-
 χῆς εἰ δαίμονες γίνονται. I,
 70. 73. 75.
 ψυχὰι ὑποτεταγμέναι. I, 114.
 ψυχὰι καιροὶ τῶν θεραπειῶν.
 I, 120.
 ψυχὰι αἰρούμεναι. I, 143 sq.
 ψυχὰι ἐν γενέσει. I, 121.
 ψυχὰι πρὸ τῆς γενέσεως. I, 150
 ψυχὰι διὰ τοῦ τὸ ἀγαθὸν
 ὁρῶσι. I, 186.
 ψυχὰι τελειότεραι εὐρετικώ-
 τεραι. I, 225.
 ψυχὰι θεῶν ὁπαδοί. III, 302.
 sqq.
 ψυχὰι σώματα ἡμφισπόμεναι καὶ
 περιεστοιχισμέναι. I, 257.
 ψυχὰι τί ἐν οὐρανῷ εἶδον.
 I, 272.
 ψυχὰι ἐν βάρῃ. *ibid.*
 ψυχὰι εὐφυστέραι. I, 314.
 ψυχὰι εὐφυστέραι διατὶ τῆς
 φαινομένης καθαρότητος
 ἀντέχονται. I, 301.
 ψυχὰι εὐφυστέραι μᾶλλον
 εὐρίσκουσιν ἢ μαθάνουσι.
 II, 82.
 ψυχὰι τῶν εὖ βεβιωκότων
 δαίμονες κατὰ σχέσιν. II,
 15 sq.
 ψυχὰι τελειότεραι τὰ τῇδε
 τῇ θεῇ συνδιωκοῦσι. II, 60.

ψυχαι ἀτελέστεραι ὥς ὄργανόν
εἰσι. II, 60.

ψυχαι ἐνταῦθα κατελθοῦσαι
μᾶλλον νοσοῦσι. II, 94.

ψυχαι θεῖαι τριπλᾶς ἔχουσιν
ἐνεργείας. III, 300.

ψυχαι πᾶσαι πρὸ τῆς καθό-
δου ἓν. II, 215.

ψυχαι τόπων οἱ περιγράφον-
ται. *ibid.*

ψυχαις κακαῖς ἐνιότε χρῆται
ὁ θεὸς πρὸς τὴν δίκην.
II, 60.

ψυχῶν αἰρήσεις μάλιστα πρὸς
τοὺς βίους συντελοῦσιν. I,
144.

ψυχῶν λόγος. III, 306 sqq.

ψυχῶν ἀπόδοσις καὶ ἀνοδος.
III, 308 sqq.

ψυχῶν περιόδοι. III, 294 sqq.

ψυχὰς ἐξιόμενος. I, 281.

ψυχικὰ θεῖα. I, 103.

ψυχώσεις. III, 98.

ὥδῃ λόγος ἑμμετρος. II, 75. 78.

ὥδῃ θεωρεῖται ἐν μέτρῳ. II,
75. 78.

ὥδινειν. II, 7.

ὥδινες. I, 150.

ὥδῃς περὶ τὸ καλόν. I, 99.

ὥδι. III, 264.

ὥμός. II, 54.

ὥν ἐρωόμενος. II, 12.

ὥοειδές σῶμα ἐπενοήθη ἐπὶ ψυ-
χῇ. II, 16.

ὥραῖος καὶ καλός. I, 98.

ὥστε c. optat. II, 60.

ὥφέλεια διὰ πάντων ἤκουσα.
I, 252.

ὥφελείας ὁδός. I, 232.

ὥφελεῖσθαι τι. II, 118. 121.

Confusa plurima.

α — α. II, 84.

α — η. II, 134.

α — ον. III, 12.

ἀγασίαν — ἀγαθός. II, 281.

ἀγγέλων — ἄλλων. I, 3.

ἀγγελίων — ἀγελαιῶν. II, 53.

ἄγνωστον — γνωστόν. III, 182.

ἄδεως — αἰδίως. I, 182.

ἁδρότερον — ἀμυδρότερον. I, 181.

ἁεὶ — δεῖ. II, 94.

ἁεὶ in Cod. A. ubique pro αἰεὶ
v. c. III, 20. 36.

Ἀθαιναίου — Ἀθηναίου. II, 128.

αἰδιότης — ἰδιότης. III, 198.

αἰδιότητος — ἰδιότητος. III, 160.

αἶς — ἐκείναις. I, 203.

αἰτία abest III, 20.

αἰτίας — οὐσίας. III, 18.

αἰτίοις — αἰτιατοῖς. III, 146.

(non 149.)

αἰτίον — αἴτιον, αἰτίαν. III, 16.

ἄκροάτης — ἀραρότως. I, 23.

ἄκυρια — κύρια. I, 169.

ἄλκιαδῃ — Ἀλκιβιάδῃ. II, 87.

ἄλλ' οὐ — ἄλλου. I, 274.

ἄλλα — ἄλλω. III, 50.

ἄλληλα — ἄλλα. I, 250.

ἄλλο τι — ἄλλ' ὅτι. I, 3.

ἄλλο — ἄλλου. III, 38.

ἄλλοιων — ἄλλων. I, 245.

ἄλλος — ἄλλως. I, 152.

ἄλλων compendium. I, 147.

ἄλλων om. III, 28.

ἄλλους — ἄλλως. II, 89.

ἄμα — ἄρα. III, 196.
 ἀμείνους — ἀμείνονος. I, 207.
 ἀμενέστατα — εὐμενέστατα. II, 98.
 ἀμερίστον — μεριστόν. I, 248.
 ἀμετρία. συμμετρία. ἑμμετρία — ἀσυμμετρία. I, 206.
 ἀμμελῇ — ἑμμελῇ. *ibid.*
 ἀμοιρον — ἀμεινον. I, 208.
 ἄν — ὦν. I, 162.
 ἄν *omissum*. I, 180. III, 22.
 ἄν — αὐ. I, 204. III, 32.
 ἄν *add.* I, 259.
 ἀνα — δια. I, 186.
 ἀνάγει — ἐν ἡλώ. I, 192.
 ἀναγωγή — ἀγωγή. I, 196.
 ἀνακαλεῖται — ἐνεργείας καλεῖ I, 157.
 ἀνακάπτειν — ἀνακόπτειν. I, 161.
 ἀνακινήσεως — ἀναμνήσεως. I, 227.
 ἀνακλινεῖ — ἀνακινεῖ. I, 194.
 ἀναλογίαν — ἀλογίαν. *ibid.*
 ἀναμνήσκει — ἀναμνησέσκει. II, 86.
 ἀνάρμοστον — εὐάρμοστον. I, 194.
 ἀνάστασις — ἀνάτασις. III, 62.
 ἀνε — ἀπε. I, 189.
 ἀνεκτέος — ἀνακτέος. I, 151.
 ἀνέλεκτοι — ἀνέλεγκτοι. I, 261.
 ἀνελίζει — *varie*. I, 21.
 ἀνελπιστίαν — εὐελπιστίαν. I, 237.
 ἀνευρετικοί — ἀναιρετικοί. *ibid.*
 ἄνθρωπος *compendio scriptum*: ἄν ὅς. I, 55.
 ἄνοια — ἄγνοια. I, 207.
 ἀντι — ἄν τι. I, 34.
 ἀντιδιαριζήμενων — ἀντιδιηρημένων. II, 85.
 ἄνοι ὡς — ἄν ὡς. III, 258.
 ἀξόχρεος — ἀξιόχρεως. I, 201.

ἀπ' — ἐπ'. I, 33.
 ἀπ' — ἐξ. I, 200.
 ἀπ' — ταῦτα. III, 168.
 ἀπαλύνουσας — ἀπατοῦσας *etc.* I, 245.
 ἀπεκρύπτετο — ὑπεκρύπτετο. I, 209.
 ἄπερ — ἄ παρ'. I, 186.
 ἀπλήν — ἀπλήν. I, 290.
 ἀπό — ὑπό. I, 23. 235.
 ἴστο — ἄ. I, 278.
 ἀποδικεῖν — ἀδικεῖν. I, 213.
 ἀπόδωσις — ἀπόδειξις. III, 42.
 ἀπομένοντος — ἀπονέμοντος. II, 84.
 ἀποπλημπλ. — ἀναποπλημπλ. III, 24.
 ἀπορίας — ἀπειρίας. I, 149.
 ἀποτροφεῖσθαι — ἀποτροπήσονται. II, 42.
 ἀποφαντικός — ἀποφατικός. II, 97.
 ἄπτειν — ἄττειν. I, 186.
 ἄρα — ἄμα. I, 166.
 ἄρα *adject.* III, 26.
 ἄρα — γάρ. III, 158.
 ἀρεϊκὴν — ἀρετήν. I, 193.
 ἀρίστη — ἀρίστους. I, 3.
 ἄριστον — ὠρίστον. I, 150.
Articulus omissus saepissime.
 v. c. I, 23. 178. 180. III, 14. 22. 26.
 ἄρχει — ἀρχή. III, 36.
 ἀρχικόν — ἀρχηγικόν. III, 196.
 ας — α — α. I, 23. II, 75.
 ας — ους. II, 143.
 ἄσπην — ἄτην. II, 188.
 ἄστατος — ἄτακτος. I, 21.
 ἄστατος — ἑκαστος. I, 22.
 ἀτελέστερος — ἀποτ. I, 33.
 ατίου — αἰτίαις. III, 22.
 ἄττα — ἄττα. I, 195.
 ἄττα — ἄττα. I, 339.
 ἄτων — α τῶν. II, 170.

Augmentum. omissum. I, 23.

II, 99. 119.

αὐγοειδές — ἀπτοειδές. II, 16 sq.

αὐτά — ἐαυτά. I, 278.

αὐτα — ταῦτα. II, 91.

αὐτῇ — αὐτῇ. I, 181.

αὐτῇ — αὐτῇ. I, 272.

αὐτῇ — ἐαυτῇ. III, 38.

αὐτό — ταυτό. I, 182.

αὐτό — αὐτός. II, 93.

αὐτό ἐν — αὐτῶν. III, 4. 6. 10. 168

αὐτό — ἐαυτό. III, 32.

αὐτό τὸ — αὐτῷ τῷ. *ibid.*

αὐτό *om.* III, 174.

αὐτοκινεῖν — ἐαυτό κινεῖν. III, 36.

αὐτός — ἐγώ. I, 192.

αὐτοῦ — αὐτοῦ *etc.* I, 19. 21.

αὐτοῦ — τοῦ αὐτοῦ. I, 260.

αὐτῷ — ἐαυτῷ. I, 281.

αὐτοῦ — αὐτοῦ. II, 197.

αὐτῷ — ἐαυτῷ. I, 190. III, 70.

αὐτῷ τούτῳ — αὐτό τούτο. III, 12.

αὐτόν — ἐαυτόν. I, 262.

αὐτόν — αὐτόν. II, 171.

αὐτῶν — ἐαυτῶν. I, 150. III, 172.

αὐτῶν οὐ *ortum ex αὐτῶν* — αὐτοῦ. III, 146 (149).

αὐτοῖς — οὐ τοῖς. I, 3.

αὐτοῖς — ἐαυτοῖς. I, 182.

αὐτόν — αὐτόν. I, 196 sq.

αὐτάς — αὐτάς. I, 154.

αὐτοψυχία — αὐτοψία. I, 188.

ἄφ' — ὑφ'. III, 36.

ἄφῃ — ἐφῃ. I, 161.

ἄφυής — εὐφυής. II, 90. 198.

ἄχρονα — ἔγχρονα. III, 184.

β' — δεύτερον. II, 105.

β — φ. III, 186.

βαλόντων — βαλλόντων. I, 178.

βάσιν — βάσανον. I, 186.

βιαίον — δικαίον. I, 294.

βουλὰς — συμβουλὰς. *ibid.*

βουλευ — συμβουλευ. I, 182.

βουλευόμενος — βουλόμενος. II, 144.

βουλεύοντο — βουλεύονται. II, 77

βούλονται — βουλεύονται. I, 200.

γάρ *omiss.* I, 156.

γάρ — γε. I, 204.

γάρτοι — γάρ τι. I, 259.

γέ — γάρ. I, 24.

γε *om.* I, 203.

γε — μέγα. I, 239.

γενναίαν — σπουδαίαν. I, 263.

γενόμενα — γινόμενα γίνεται. I, 207

γενόμενος — μαινόμενος. I, 249.

γιγνώσκω — γινώσκω. I, 22.

γινομένης — γενομένης. I, 20.

γίνονται — γίγνονται. II, 89.

γνώμας — γνώσεις. I, 248.

γνωστών — γνώσεων. I, 22.

γόνιμος — μόνιμος. I, 155.

δ' εἰσὶν — δι' οἷσιν. I, 164.

δ' — δῆ. I, 224.

δ' — δαί. II, 113.

δ' οἱ — Δῖοι. II, 149.

δαί — δέ. I, 187.

καὶ δαιμονικήν — καὶ κη-
δεμονικήν. I, 150.

δὲ *om.* I, 180.

δὲ — δ'. II, 76.

δὲ — δῆ. I, 25. II, 78. 82. 102.

δὲ — δεῖ. II, 143.

δὲ αὐτό — δ' ἐαυτό. III, 74.

δὲ αὐθις — εἰσαυθις. III, 30.

δεδειώς — δεδιώς. II, 83.

δεδύνηται — δύναται. III, 146
(149).

δεῖ — δῆ. I, 21. 153. 164. 178.

196. 249. 250. 251. 264.

δεινομένης — δεινομάχης. I, 151

δειχθεῖση — δειχθήση. II, 100.

δευτέρου — ἀντέρου. I, 2.

δευτέρως — δευτέρου. *ibid.*

δῆ — δεῖ. I, 1. 272.

δῆ — δέ. I, 185. III, 6.

δῆ *post δέ om.* I, 188.

δη om. III, 28.
 δη — ἥδη. III, 18.
 δηλον — δημον. I, 186.
 δῆσις — δῶσις. I, 33.
 δι' ἣν — δι' ἧς. III, 136.
 δι' — δ'. III, 234.
 διὰ τῆς — διὰ τήν. I, 152.
 διαδοχῆς — διδαχῆς. I, 180.
 διαλεκτικοῖς — λεκτικοῖς. I, 201.
 διαλόγων — διὰ λόγου, διὰ λό-
 γων. ibid.
 διαστάσεως. διὰ παραστάσεως
 — διὰ συστάσεως. I, 233.
 διαφάνει — διαφωνεῖ. I, 240.
 διαώνιος — διαιώνιος. I, 208.
 διδασκάλου — δικαίου. I, 306.
 διδάχαμεν — δεδιδάχαμ. II, 69.
 διδιαιρετικῶς — δὲ διαιρ. I, 200.
 διδομένη — εἶδος μένη? I, 149.
 διδόμενον — δὲ μόνον. III, 230.
 δίδωσι — ἐνδίδωσι. I, 187.
 διελεγκτικός — διαλεκτικός. I,
 219.
 διελθόν — δι' ἐθῶν. I, 224. 225.
 διελθόν — προελθόν. III, 64.
 διηρθρωμένη — διεθρῶμένη. I,
 191.
 διότι — διό. III, 34.
 διπλὴν — διπλῆν. I, 290.
 δόξη — δόξα. I, 22.
 δόξαις — ιδιότησι. I, 245.
 δρᾶ — δρῶ. I, 155.
 δρᾶ omitt. I, 167.
 δύναμις — δυνάμεις. I, 155.
 δυνάμει — μονάδι. III, 272.
 δυνήρεσθαι — γετήση. I, 145.
 δυσέκρηπτον — δυσέκνιπτον. II,
 50.
 ε — η. I, 19. 21. 180. 185. 188.
 230. II, 54.
 ε αὐτῶν — εαυτῶν. II, 76.
 ε — ει. II, 92. 95.
 εαυτός — αὐτός. I, 34.
 εαυτῇ — αὐτῇ. I, 308.
 εαυτήν — αὐτήν. I, 280. III, 60.

εαυτὸν — αὐτὸν. I, 164.
 εαυτὸν — ιατρον. I, 204.
 εαυτός — αὐτός. I, 19. 20.
 εαυτοῦ — αὐτοῦ. III, 32.
 εαυτῷ. om. III, 16.
 ἐΓκάλεος — ἐνεκάλεσε. I, 302.
 ἐγκλήματα — λήμματα. I, 204.
 ἐγκώμια — ἐγκέσμια. I, 148.
 ἔγνω — οἶδε. I, 178.
 ἔδειξεν — ἔδοξεν. II, 119.
 ἐζήτησαν τε — ζητήσαντες. I,
 178.
 ει — ι. I, 19. III, 136.
 ει — ειγ. I, 21. 180. 185. III,
 20.
 ει — οι. I, 178. 181. 252. III, 2.
 εἴ τισιν — εἰσιν. I, 180.
 ει — η. I, 184.
 εἰ — ἦ. I, 191. III, 272.
 εἷ — ῆ. I, 193.
 εἰ — εις. I, 168. 259. II, 137.
 εἰ — εἰς. I, 280.
 εἰ — ἦ et ἦ. II, 92. 93.
 εἰ — η. III, 136.
 ει — ε. II, 105.
 εἷ — εἴται. III, 178.
 ει εἰ — εται εἰ. III, 240.
 εἰλοῦν — εἰ οὖν. III, 230.
 εἶδε — ἰδέ. II, 7.
 εἰδεῖν — ἰδεῖν. II, 35.
 εἶδος — ἦθος. I, 23.
 εἷη — οἶει. II, 88.
 εἷη deest III, 12. 32. conf. εἶναι.
 εἰκός — ἐκτός. I, 288.
 εἰ λίθοι — ἡλιθίω. II, 139.
 ειγ — ἦν. I, 34.
 ειγ — ει. I, 147. 184.
 εἶναι — λόγου. I, 149.
 εἶναι. om. III, 32.
 εἶναι — ἔσται. III, 186.
 εἶου — εἰς. I, 248.
 εἵπερ — ὅπερ. I, 244.
 εἵπερ — ἥπερ. II, 82.

εἶπες — εἶπας. II, 94.
 εἰρήνη — σελήνη. I, 221.
 εἶρηται — ἤσθηται. I, 315.
 εἰς — ἐν. I, 203.
 εἰς — ἐς. I, 223.
 εἰς αὐτόν — ἐαυτόν. I, 238.
 εἰς — εἰ. I, 249.
 εἰσανοῦσι — εἰσαγαγοῦσι. II, 104.
 εἰσὶν — ἐστίν. I, 198. 207.
 εἴται — ἦται. I, 171.
 εἴται — εἴτω. I, 186.
 εἴται τὰ — εἰ τὰ. III, 196.
 εἴτε — ἥτε. III, 28.
 ἐκ — ἐν. I, 21. III, 184. 252.
 ἐκάστην — ἐαυτήν. III, 204.
 ἐκεῖ — καί. I, 220.
 ἐκτός — ἐντός. II, 43.
 ἐλάττωσι — ἐλάττωσι. I, 3.
 ἐλέγγετο — ἡλέγγετο. II, 89.
 ἐλεγκτικόν — ἐλεγκτικόν. I, 210.
 212.
 ἐλέλεκται — ἐλήλεγκται. II, 91.
 ἐλέξεις — ὀρέξεις. I, 288.
 ἐλλαμψις — ἐλλειψις. III, 266.
 ἐλλειπόντων — ἐνειπόντων. I, 19.
 ἐμὴν — τοῦ Σωκράτους. I, 248.
 ἐννοια — εὐνοια. I, 23.
 ἐν ἡ — ἐνῇ. I, 149.
 ἐν om. I, 183.
 ἐν αὐτῇ — ἐαυτῇ. I, 186.
 ἐν ἐαυτῷ — ἐαυτόν. I, 204.
 ἐν — ἐνός. III, 36.
 ἐν, ἐνιαῖον — ἐν ἐνὶ ὄν. III, 44.
 ἐν. abest III, 130.
 ἐν αὐτῷ — ἐν αὐτῇ. III, 164.
 ἐν — ἐνάς. III, 168.
 ἐν ὄν — ἐνιαῖον. III, 172.
 ἐνάρμοστον — εὐάρμοστον. I, 205.
 ἐνῆν — ἐν ἡμῖν. I, 224.
 ἐννοσιδεστέως — ἐνοειδεστέως.
 I, 181.
 ἐννοῦν — εὐνοῦν. I, 232.
 ἐξαπαιτεῖ — ἐκ παντός ἀπαι-
 τεῖ. I, 163.
 ἐξ — ἐξῆς. III, 20.

ἐξ abest III, 22.
 ἐξηλλαγμένη — ἐξηλλακται. I, 3.
 ἐξηρημένον — ἐξηρημένον. I,
 247. 249.
 ἐξῆς — ἐφ' ἐξῆς. I, 178.
 ἔξο μὲν — ἔξομεν. II, 117.
 ἐπ' — ὑπ'. I, 186. 214.
 ἐπαίνετο — ἐπανεῖτο. II, 82.
 ἐπεὶ — ἐπὶ. I, 3. 274.
 ἐπειγούσας — ἐπειραγούσας. I, 245.
 ἐπεξῆς — ἐφεξῆς. II, 39.
 ἐπέχει — ὑπέχει. I, 210.
 ἐπὶ — ἀπὸ. I, 219.
 ἐπὶ — πρὸς. II, 134.
 ἐπιβουλὴ — ἐπιβολή. I, 254.
 ἐπίθεσαν — ἐπέθεσαν. II, 9.
 ἐπικείται — ἐπείγεται. I, 149.
 ἐπισπ. — ἐστι σπ. ibid.
 ἐπιστέφειν — ἐπιστρέφειν. I, 194.
 ἐπιστήμη — ἐπιθήκη. I, 291.
 ἐπιστημονῇ — ἐπιστήμων ἡ. II,
 112.
 ἐπιστημοσύνης — ἀνεπιστημο-
 σύνης. I, 265.
 ἐπονομ. — κατονομ. I, 158.
 ἐραστῶν — ἐραστής. II, 13.
 ἔρχεται — ἄρχεται. I, 193.
 ἔρως — νοερός. III, 166.
 ἐρώτα — ἡρώτα. II, 82.
 ἐρωτήσις — σιωπήσις. I, 229.
 ἐρωτήσων. II, 12.
 ἐρωτήσεις — ἐρήσει. II, 106.
 ἐρωτικά — ἐρωτι καὶ. I, 34.
 ἐρώτων — ἡρώτων. II, 86.
 ἐς — ἐν. I, 182.
 ἐς — ὡς. III, 196.
 εἶσθαι — εἶται. I, 19.
 ἔσται — ἐστί. III, 256. 258.
 ἐστί — εἶναι. III, 6.
 ἐστί — ἔστι saepe v. c. III, 24.
 ἔστι οἱ κεν — εἰοικεν. III, 62.
 ἔστω — ἔσται. III, 14.
 ἐσχάτη — αἰσχίστη. II, 134.
 ἐσχάτως — ἐσχάτου. I, 2.
 εἶται — ἦται. I, 182.

σται — αται. I, 190.
 ἐτῇ — ἐν τῇ. I, 259.
 εὖ — ἐς. I, 33.
 εὖ — αὖ. II, 195.
 εὐβεβιωκότων — εὐ βεβ. II, 16.
 εὐδιακρίτων — ἠδιακρίτων. III, 264.
 εὐεργέτης — εὐεργετικός. II, 21.
 εὐθύς — μίας. I, 23.
 εὐρέσεως — γνώσεως. I, 225.
 εὐρύθμοις — ἐν ῥύθμοις. I, 205.
 εὖσεις — εὖεις. I, 208.
 εὐφυσίστεροι — ἀφυσίστεροι. I, 314.
 ἐφέλκονσα — ἐφῆγκονσα. II, 226.
 ἐφέσεως — φύσεως. I, 244.
 ἔχῃ — ἔχοι. I, 2.
 ἔχομεν — εἴχομεν. I, 188.
 ἔχουσι — ἔχοντες. II, 14.
 Ζ — Σ. II, 159.
 ζοή — ζωή. II, 110.
 ζῶντος — σώζοντος. I, 154.
 ζωογονητικῆς — ζωογονικῆς. III, 230.
 ἡ — ι. I, 23.
 ἡ — εἰ. I, 24. III, 154. 260.
 ἡ — ει. I, 182.
 ἡ — αι. I, 184.
 ἡ — οι. I, 187.
 ἡ — οῦ. I, 199.
 ἡ μὲν — ἡμῶν τῇν. I, 188.
 ἡ — ι. I, 202. 203.
 ἡ σοι — ὅσοι. I, 226.
 ἡ — κ. I, 296.
 ἡ καὶ — εἰ καὶ. II, 99.
 ἡ ὅτι — δηλονότι? II, 105.
 ἡ — ἡ. II, 117.
 ἡ — ἡ. II, 123.
 ἡ λιθιώτις — ἡλιθιότης. II, 139.
 ἡ adjunct. III, 26.
 ἡ — ης. III, 34.
 ἡ — ἡν. III, 36.
 ἡ — ἡ ibid.
 ἡ — ἡ. III, 44.
 ἡ — εἰ. III, 64.

ἡ — οἷς. III, 150.
 ἡ — ὦν. III, 152.
 ἡ τὸ — εἶτα. III, 174.
 ἡ — ιας. III, 182.
 ἡ — ἡ. III, 258.
 ἡγεμονικώτερον — ἡγεμονικώ-
 τaton. I, 207.
 ἡγῇ — ἡ γῇ. I, 145.
 ἡγήσω — ἡγήσατο. II, 89.
 ἡγουμένων — ἡγουμένων? II, 179.
 ἡδε — ἡ γε. II, 119.
 ἡδει — οἶδα. I, 192.
 ἡδει — ἔδει. I, 196.
 ἡδη — ἔση. I, 249.
 ἡδίκη — δίκη. I, 205.
 ἡδίκη — ἡ δίκη. I, 219.
 ἡδικεῖσθαι — ἡδικῆσθαι. II, 93.
 ἡλικῶν — ὑλικῶν. I, 164.
 ἡμῶν — ἡμῖν. I, 188.
 ἡν — ὦν. I, 21. 22.
 ἡπερ — εἵπερ. I, 199.
 ἡς — ὦν. I, 24.
 ἡς — εἷς. I, 149.
 ἡς — αἷς. I, 187.
 ἡς — ὦν. I, 188.
 ἡς — εις. I, 189.
 ἡς — ἡν. I, 203. III, 72.
 ἡσεις — ἡσει. I, 208.
 ἡτις — εἰ τις. III, 204.
 ἡτιῶνται — κτιῶνται. I, 189.
 ἡτως — ἡσέως. I, 188.
 θ — τ. II, 94.
 θεῖναι — τεθῆναι. I, 151.
 θεῖς — θείη. I, 24.
 θεῖς — θέν. I, 194.
 θεοῖς — θείοις. III, 192.
 θεωρογούμενος — θεωρούμενος.
 I, 172.
 θεσμόν — δεσμόν. I, 234.
 ι — η. I, 185. II, 98.
 ι — ει. I, 189. III, 18.
 ι — ν. I, 218.
 ι — η. II, 138.
 ι — ε. III, 264.

ίας — ίοις. III, 64.
 ἴδιον — ἡδιον. I, 305.
 ἴδι — ἴσθι. I, 249.
 ικός — ός. I, 22.
 ἴου — εἰς. I, 248.
 ισ — ἴσως. II, 155.
 ἴσαι — ἴζειν. I, 186.
 ἴσθι — ἴδι. I, 206.
 κ — η. I, 296.
 κάζον — κάρον. I, 226.
 καθ' ὃ — καθό. I, 20.
 καθαντήν — καθ' αὐτήν. III, 34.
 καί — τόν. I, 20.
 καί — μή. I, 23. 203. 221.
 καί — διά. I, 164.
 καί om. I, 182. 185. 187. 188. 189.
 καί — κατά. I, 190. III, 254.
 καί — γάρ. I, 208.
 καί — ται. I, 203. 231.
 καί γάρ — καί γάρ καί. I, 205.
 καί — ἐκεῖ. I, 206.
 καί — ἀλλά καί? II, 114. 123.
 καί — ἦ. III, 14.
 καί deest III, 44.
 καί τὰ — ὡς τὰ. III, 258.
 κακεῖ — κακοί. I, 256.
 κακεῖνη — αὐτή. III, 192.
 κακεῖνον — κακεῖνο. I, 186.
 κάλλος — τέλος. I, 180.
 καλόν — κακόν. II, 115.
 καλῶς — καλῶν. I, 19.
 κἄν — οὐκ ἄν. I, 168.
 κἂνταῦθα — ἐνταῦθα. I, 215.
 κἄρκεται — οὐκ ἄρκεται. II, 103.
 κατά — μετά. I, 181.
 κατά ταυτ. — καί τὸ αὐτ. I, 188.
 κατά — μετά. I, 248. III, 28.
 κατά — διά. III, 180.
 κατά τήν — ἥ κατά. III, 196.
 καταπιῆσαι — κατασιῆσαι. II, 128.

καταστατικά — καταστηματακῆ.
 I, 197.
 καταφάσεων — κατά φάσεων. I, 180.
 κινήτων — κινούντων. III, 34.
 κινουμένων — κυρουμένων. I, 201.
 κληματήρα — κλιμακτῆρα. II, 113.
 κομικός — κωμικός. II, 107.
 conjuncta et disjuncta. I, 23.
 Κρόκου — Κρόνου. I, 220.
 κρόνον — χρόνον. I, 249.
 Κροτύλω — Κρατύλω. I, 195.
 λεληθώς — ληληθώς. II, 35.
 λῆξιν — τάξιν. I, 110.
 λίθω — λήθω. I, 198.
 λογισμόν — λόγον. I, 186.
 λόγος — λόγοις — λέγοις. I, 23.
 λόγους — τύπους. I, 281.
 μαθεῖν — εἰδέναι. I, 264.
 Μαιείας — Μαίαις. I, 187.
 μαίεσται — μαieiνεται. II, 77.
 μάλα — μάλλον. I, 145.
 μαν — μαι. I, 28.
 με — μή. II, 114.
 μεγίστην — ἀρίστην. I, 207.
 μέν — μὴν. I, 181.
 μέν — μοι. II, 174.
 μέν. abest. III, 132.
 μένην — μένον. I, 183. II, 7.
 μετ' αὐτα — μετὰ ταῦτα. III, 266.
 μεταβεβληκέναι — μεταβεβηκέναι. I, 228.
 μετασχόντα — μετέχοντα. III, 146 (149).
 μετέχον — μετασχόν. III, 14.
 μή omissum. I, 148.
 μη οὔσας — προσηκούσας. I, 170.
 μή δέ — μήτε. I, 189.
 μη — μηδέ. I, 190. III, 180.
 μη — μέ. II, 88.

μή — δη. III, 8.
 μηδαμῇ — μηδαμῶς. III, 60.
 μὴν — μὲν. I, 225.
 μικρὴ — μακρὴ. II, 139.
 μοι — μή. I, 72.
 μονάδες — ἐνάδες. III, 170.
 μονάς — μόνοις. III, 138.
 μύουσι — θύουσι. II, 153.
 μόνον — μὲν. III, 194.
 μόνον πάντη — πάντα μόνον.
 III, 150.
 ν ἐφέλκ. — γε. I, 218.
 νεμεσιουργοῦ — γεν. I, 281.
 νίκαι — νίκαι. II, 74.
 Νηρεύς — Νηρεύς. II, 28.
 νοεῖ — προνοεῖ. III, 198.
 νομίμου — νόμου. I, 219.
 νται — σθαι. I, 162.
 ντας — ντες. I, 23.
 ντος — ντες. ibid.
 νῦν — ναι. I, 232.
 νῦν — τοῦν. I, 247.
 ξένος — ξένοις. I, 3.
 ξήνων — Ζήνων. II, 140.
 ὁ ἐν — τὸ μὲν. I, 3.
 ὁ. I, 12.
 ὁ — ἄ. I, 34.
 ὁ — ἦ. I, 187.
 ο — ω. I, 192. III, 14. 16. 22.
 48.
 ὁ — ὀ. I, 206. II, 38. 84 III,
 16.
 ὁ — εἰ. I, 214.
 ο — ε. I, 265.
 ὁ — ω. II, 83.
 ὁ κόσῳ — ὁκόσῳ. II, 137.
 ὅ, τι — ὅτι. III, 10.
 ὁ πᾶς — ἅπας. III, 172.
 οἱ — εἰ. I, 161. 261.
 οἱ — ον. I, 149.
 οἱ — ὅτι οἱ. II, 92.
 οἱ — οὔ. II, 95.
 οἱ — η. III, 44.
 οἱ — α. III, 164.
 οἶδα — οἶδε. I, 200.

οἶδε — ἦδη. II, 76.
 οἰκεῖον — οἰκεῖν. I, 24.
 οἶον — οἶος. I, 2.
 οἶον — μόνον. I, 180.
 οἶοντεστι — οἶόν ἐστι τὸ. II,
 95.
 ὁμοίοις — ὁμοίως. I, 3.
 οἷς — ἴν. I, 21.
 ὅλον — ὄν. III, 160.
 ὅλως — ὅλῳ. III, 28.
 ὅλως ὅλῳ — ὡς ὅλ. III, 160.
 ὅμασι δὲ — ἅμα δὲ. I, 186.
 ὁμεν — ὠμεν. I, 180.
 ὁμενος — ὁμεν. I, 251.
 ὁμενον — ον. III, 202.
 ὁμματος — ὀνόματος. I, 281.
 ὁμοιον — ὁμοῖον. I, 3.
 ον — ὠν. I, 24. 179. 203.
 ον — ειν. I, 183. III, 16.
 ὄν — ὄντα. I, 189. III, 22.
 ον — ὡς. III, 32. 36.
 ον — ὦ. III, 32. 194.
 οὐ — οὔ. I, 207.
 ον — εν. III, 44.
 ὄν — οὔ. III, 158.
 ὄν — ἐν. III, 166. 168.
 ονται — οντας. I, 189.
 ονται — ὠνται. I, 194. 199.
 203. 204.
 οντι — οντα. III, 4.
 οντι — οντο. III, 62.
 ὄντος — ὄντως. I, 34.
 οντος — οντο. III, 70.
 οντως — οὔτως. I, 22.
 ὄντως — ὄντων. I, 224.
 ὄντως — ὄντος. I, 234.
 ὄντως — οὔτω τὸ. I, 282.
 οντων — οντα. III, 24.
 ὀξήνων — ὁ Ζήνων. I, 140.
 ὅπερ — ὅ, τι περ. III, 184.
 ὀπότερον — πότερον. I, 203.
 ὅπως — ὅλως. I, 20.
 ορίας — σωτηρίας. II, 169.
 ος — η. I, 19.
 ὁς — οὐς. I, 24.

ος — ως. I, 193. III, 164.
 ος — ὤς. I, 206.
 ος — οί. III, 166.
 ὅσην — ὅπως. I, 249.
 ὅσον — ὅσῳ. I, 165.
 ὅσον — ὅσονοῦν. III, 138.
 ὁστρενοῦ — ὁστεινίου. II, 107.
 ὅτε — ὅταν. II, 69.
 ὅτε — ὅθεν. II, 51. 64. 72.
 ὅτι — ὅ, τι. I, 19.
 ὅτι — πρὸς. II, 14.
 ὁ τιμόθεος — ὅτι μόνος. II, 56.
 οὐδὲ — οὐδέ. I, 3.
 οὐ — ὧ. I, 21.
 οὐ — ον. ibid.
 οὐ — καί. I, 146.
 οὐ — τοῦ. I, 220. III, 262.
 οὐ — εἰς. I, 220.
 οὐ add. I, 231.
 οὐ — εἰ? I, 266.
 οὐ omisum. II, 76.
 οὐ — πω. II, 90.
 ου — ων. III, 24.
 οὐ — οὐχί. III, 60.
 οὐ — συς. III, 130.
 οὐ — οὔτε. III, 188.
 οὐ — ἤς. III, 154.
 οὐ τὴν — τὴν δέ. III, 198.
 οὐ οὐ — οὐ μὴ. III, 246.
 οὐδ' — ὡς δ'. I, 190.
 οὐδ' ἕτερα — οὐδέτερα. III, 40.
 οὐδαμῶς — οὐδαμοῦ. III, 60.
 οὐδὲ — οὔτε. I, 187. II, 54. 98.
 οὐδὲ omisum. II, 71.
 οὐδὲν — μηδέν. I, 209.
 οὐδὲν omis. I, 264.
 οὐδὲν — οὐδὲ ἐν. III, 48.
 οὐθ' ἐν — οὐχ ἐν. III, 170.
 οὐκ omis. I, 179. 232.
 οὐκ add. I, 201.
 οὐκ — οὐχ. II, 102.
 οὐν — ὡν. I, 193.
 οὐν — ὅτι. III, 16.

οὐν — ὄν. III, 26.
 οὐν — δὴ. III, 54.
 οὐν abest. III, 156.
 οὐντας — οὐν τὰς. I, 189.
 ούσας — οὔσα. I, 187.
 οὔσης — οὔσιας. III, 164.
 οὔσια — αἰτία. III, 76.
 οὔσιας — αἰτίας. III, 66.
 οὔσιας — σειρᾶς. III, 162.
 οὔσιας — ἀληθείας. III, 182.
 οὔται καὶ — οἱ καὶ. III, 264.
 οὔτε — ἄτε. I, 151.
 οὔτε — οὐδέ. II, 70. 194.
 οὔτε — ἀλλά. II, 81.
 οὔτε τὸν — οὐ ταυτὸν. III, 40.
 οὔτος — ὄντος. III, 44.
 οὔτω — τοσοῦτω. III, 130.
 οὔτως — ὅλως. I, 241.
 οὔτως — οὔτος. II, 59.
 οὐχί — οὐ. III, 104.
 π — φ. III, 22.
 παλαιστικὴν — παλαιστήν. I, 202.
 πάντα — ταῦτα. I, 291.
 πάντα, om. III, 28.
 πάντα — πάντων. III, 38.
 πάντας — ἅπαντας. I, 148.
 πάντας — πάντως. I, 206.
 πάντως τὸ — πᾶν τὸ. III, 134.
 παρὰ — πρὸς. I, 25.
 παρὰ — πέρα. I, 194.
 παρὰ — ποτέ. I, 217.
 παραγόν — παραγωγόν. III, 12.
 παραστάσεως — παρατάσεως.
 III, 80.
 παρὸν — παραγωγόν. III, 56.
 πᾶσιν — πάλιν. III, 40.
 παγὺν omis. I, 179.
 πέζοις — παίζοις. I, 239.
 πειθοῦς — ῥητορικῆς. I, 213.
 πεπισμένος — πεπεισμένος. I, 309.
 πεπλασμένη — πεπλησμένη. I, 186.
 περὶ — τὰς. I, 21.
 περὶ — πρὸ. I, 188.

περὶ — πυρὶ. I, 205.
 περὶ — παρὰ. III, 192.
 περιγενοῦ — περὶ γῆν. I, 257.
 περιέσθι — περὶ ἔν τι. I, 183.
 περιττά — τριτά — τριττά. I, 20.
 πέφυκεν — πέφυμεν. I, 3.
 πη. abest. III, 2. 4.
 πληγή — πηγή. I, 320.
 πνευτικά — κνητικά. I, 197.
 πνικυῦ — πνευματικου. II, 107.
 πῶα — πότερα. II, 102.
 ποιεῖτο — ποιεῖ ὁ. I, 155.
 ποῖον — ποιεῖς — ποιεῖ. I, 178.
 ποῖον — ποικίλον. (?) I, 215.
 ποῖον — ποιόν. II, 84.
 ποῖον — οἶον. II, 131.
 πολεμική — πολιτική. I, 207.
 πολία — πενία. I, 152.
 πολιτεία — πονηρία. I, 239.
 πολλὰ — ἄλλὰ. I, 208.
 πολλοί — ἄλλοι. I, 255.
 πολλόν — πολλὰ. III, 8.
 πορίας — πορείας. I, 188.
 ποῦ — τοῦ. I, 34.
 που — δῆπου. I, 215.
 που — πη. III, 6.
 πρὶν — πῶς. I, 199.
 πρακτικὴν — παρακτικὴν. III, 48.
 πρακτικόν — παρακτικόν. III,
 10. 12.
 προ — προς. I, 21. 23. 24. 25.
 182. 193. 254. 279. II, 171.
 προάγει — παράγει. III, 234.
 προειπεῖν — προσειπεῖν. II, 14.
 Προδοκλέους — Πυδοκλείδου.
 II, 135. 138.
 προκειμένων — προειρημένων. I,
 270.
 προς — περι — προ. I, 179.
 πρὸς τάξεως — προστάξεως —
 προτάξεως. I, 181.
 προς — προ. I, 212. 240.
 πρὸς τὴν λῆψιν — τὴν πρὸς-
 ληψιν. I, 238.
 πρὸς ὑπακδυστέον — προσυπα-
 κουστέον. II, 88.

πρὸς — εἰς. III, 64.
 προςδέξεται — πρὸς δέξεται. I,
 193.
 πρὸςθες — πρὸςθεν. II, 102.
 πρότερον — πώλεως. I, 157.
 προτέρους — ποτέρους. I, 217.
 πρῶτα — πρῶτως. III, 42.
 πρῶτον — πρῶτως. III, 18. 32.
 πρῶτον — πρὸ τοῦ. III, 136.
 πρώτῳ — πρῶτον. III, 192.
 πτερορρόνοίσης — πτεροφυούσης.
 II, 5. 17.
 Πυδοκλεῖ δῆ — Πυδοκλείδῃ. II,
 137.
 πῶς — πέρ. I, 23.
 πῶς — τοῦ. I, 152.
 πῶς — πάντως. III, 130.
 ῥαμελές — ἑμμελές. I, 241.
 ρως — ρα. I, 188.
 σ — κ. I, 327.
 σ — σσ. II, 87.
 σε omis. I, 149.
 ση — σης — ση. I, 179.
 σθαι — ται. I, 159. III, 168.
 σθω — σθαι. III, 160.
 σιτης — Θερόσιτης. II, 85.
 σκοπούμενος — ἐπισκοπούμενος.
 I, 202.
 σκόπων — ἀλόγων. I, 224.
 σοφαί — σοφός. I, 190.
 σπείροις — ἀπείροις. I, 150.
 σπονδαρχίδην — σπουδαρχίδην.
 II, 59.
 στρέφοντος — στραφέντος. III,
 28.
 στρέψει — στρέψαι. I, 265.
 στέργεσθαι — στέρεσθαι. I, 319.
 στροφή — ἐπιστροφῇ. III, 72.
 σύ — οὐ. II, 129.
 συμβήρειεν — συμβουλευέσειεν. I,
 200.
 σύμβολον — σύμβουλον. II, 69.
 συμβόλου — συμβούλου. I, 204.
 συμβόλων — συμβούλων — συμ-
 βουλιῶν. I, 186.

συμβούλομενον — σύμβουλον
ἐξόμενον. I, 207.

σύμβουλον — σύμβολον. II, 151.

σύμπαν. — συμπέρασμα. I, 214.

σύμπαντος — συμπέρασμα. I, 276

συμπάντων — συμπερασμάτων.
I, 277.

συμπεπλασμένον — συμπεπλεγ-
μένον. I, 152.

συμπέρασμα — σύμπαν. I, 10.

συμφρόνων — συμφερόντων. I, 183

συνάγειν — συναπτειν. I, 337.

συνάγων — συνάπτων. I, 183.

συναπτεται — συνέπεται. I, 219.

σύνεσις — σύννευσις. III, 128.

συνεχῶν — συνεχῶς. I, 178.

συνήνεται — συνηνύεται. I, 20.

συνδέσεις — συνδέσεις. I, 248.

συνίστησι — διίσταται. III, 58

συνοῦσα — οὐσία, συνουσία. III,
16.

σύντομος — σύντονος. I, 239.

Σωκρατικῆς — σωματικῆς I, 19.

Σωκρατικὴν — σωματικὴν. I, 234.

Σωκράτους — Σωκράτου σοφισ-
sime v. c. I, 23.

σωματικούς — ψυχικούς. I, 248.

τ — π. I, 231.

τ — θ. II, 149.

τὰ — ἄν. III, 20.

τα — ται. III, 202.

τὰθόν — τὰγαθόν. III, 14.

ται — σθαι. I, 24. 146.

ταῖς — γάρ. I, 219.

τακτῇ — ταυτῇ. I, 205.

ταμίαν — μίαν. I, 251.

τάξιν — ἴασιν. I, 2.

τάς — τὰ. III, 194.

ταῦτα — ταῦτά. I, 263.

ταύτη — τοῦτο. III, 44.

ταύτη — πάντη. III, 170.

ταύτην — μάτην. I, 161.

ταύτην — ταῦτα. II, 96.

δε — τῆς δέ. I, 191.

τε — γε. II, 94.

τεθήκασιν — τεθείκασιν. II, 91.

τελεώτερος — τελειότερος. I, 200

τερον — τατον. III, 48.

τεταγμένα — τετάγμενα. I, 2.

τεταγμένως — τεταμένως. I, 24.

τέως — τέλη. I, 202.

τῆς — τε. I, 188.

τῆς — τῇν. I, 201.

τῆς — τοῖς. III, 162.

τῇ — ταῦ. I, 180.

τῇν — τόν. I, 203.

τητοῦσιν — ζητοῦσιν. I, 204.

τί — καί. I, 3.

τι νέον — τόν νέον. I, 194.

τι — τε. I, 201.

τι — τί. I, 206.

τι — τό. II, 2. 4.

τι abest III, 132.

τινος — τίνος. II, 76.

τις — τι. I, 192.

τιτθός — τινός. I, 313.

τὸ δέ — τόδε. I, 2.

τὸ — τῶν. I, 146. III, 38.

τὸ — τοῦ. I, 189.

τὸ — τῷ. I, 190.

τό γε — τό τε. I, 196.

τό — τῷ. I, 206. III, 32. 272.

τό — τί. I, 211. 217. III, 138.

170.

τό — τῷ. II, 87. 135. 175.

τό. om. III, 18.

τὸν — τό. I, 183.

τοῦ τῶν — τούτων. I, 33.

τοῦ — τό. I, 183. II, 51.

τοῦ ἄγ. — τῶγ. III, 84.

τοῦ — τόν. III, 60.

τοῦ — τοῦτο. III, 156.

τῷ — τό. III, 158.

τῷ — τῶν. III, 186.

τῶν ὁρθῶν — τὴν ὁρθήν. I, 207.

τῶν om. III, 2.

τῶν ζώων — τῶν τῆς ζωῆς. III, 150

τοῖς — ταῖς. I, 194.

τοῖς — τό. III, 132.

τόδε τι — τό δέ τι. III, 38.
 τοιαύ — τοιαύτην. I, 22.
 τοιούτων — ταυτών. III, 32.
 τόπω — τύπω. II, 211.
 τότε — ποτέ. I, 179.
 τότε — τότε. I, 245.
 τούτου — του. I, 182.
 τούτου — τοςούτου. I, 213.
 τουτον — τουτο. II, 135.
 τρόπον — μέτρον. I, 182.
 τρόπον — τόπον. I, 257.
 τρυπήματα — παρατρυπήματα.
 I, 197.
 υ — ι. I, 25.
 υ — ν. II, 138.
 ὑλικῶν — ἡλικῶν. I, 196.
 ὑπ' — ἀπ'. I, 232.
 ὑπ' om. III, 24.
 ὑπέκεινα — ἐπέκεινα. I, 181.
 ὑπερδοκεῖν — ὑπερδικεῖν. I, 313.
 ὑπερειῶδος — ὑπὲρ εἶδος. II, 133.
 ὑπῆρχε abest. III, 36.
 ὑπο — ἄπο. I, 209. 212. 222.
 ὑποχείρονος — ὑπὸ χείρονος. I,
 156.
 ὑφ' — ἐφ'. I, 248.
 ὑφ' — ἀφ' III, 42.
 ὕφηγήσεις — ὕφηγήσεις. I, 188.
 Φαίδρω — Φαίδωνι. II, 174.
 Φαινερῆτης — Φαιναρέτης. II,
 12.
 φαίνεσθαι — φήνασθαι. I, 285.
 φαμέν — φησί. II, 7.
 φανείται — φαίνεται. I, 209.
 φθαρτικά — φθαρτά. III, 268.
 φίλς omis. I, 151.
 φιλία — φιλοσοφία. I, 228.
 φιλόδοξος — φιλόσοφος. I, 164.
 φίλον — φίλιον. II, 87.
 φιλόνεικον — φιλότιμον. I, 219.
 φιλότιμος — φιλόσοφος. I, 234.
 φρετήν — φορητήν. I, 209.
 φύλον — φίλον. I, 3.

φωνή — βοή. I, 239.
 χ — φ. I, 22.
 χείρω — χείρων. II, 117.
 χείρων — χαίρουσιν. I, 230.
 χωριστά — χωρίς. III, 262.
 ψυχής — ψυχῆς. I, 209.
 ω — επ. I, 21.
 ῶ — ω. I, 24.
 ω — ων. I, 180. III, 48.
 ῶ — νῶ. I, 219.
 ω — φ. II, 86.
 ω — ο. III, 24.
 ῶ — ὁ. III, 170.
 ᾠείδες — ἄνοείδες. II, 16.
 ᾠετο — ὡς τό. I, 178.
 ᾠδισμένος — διωρισμένος. I, 217.
 ᾠν — ὡς. I, 23.
 ᾠν — ῶ. ibid.
 ᾠν — ῶ — ὁ. I, 24.
 ᾠν — ω. I, 169.
 ᾠν — ως. I, 184. III, 30.
 ᾠν — ᾠον. I, 187.
 ᾠν — ειν. I, 148. 196.
 ᾠν — ιον. I, 198.
 ᾠν — ον. II, 120. III, 10. 32.
 ᾠν — αν. III, 192.
 ᾠν — ῆ. III, 196.
 ᾠν — ομενος. III, 272.
 ᾠντων — ᾠντων. I, 193.
 ᾠρίσαι — γνωρίσαι. I, 236.
 ᾠς — ης. I, 24.
 ᾠς — αις. I, 149.
 ᾠς — ὅτι. I, 151.
 ᾠς — ἐν. I, 184.
 ᾠς γαρ — οὕτω καί. I, 253.
 ᾠς — πως. II, 13.
 ᾠς — ων. III, 44.
 ᾠσαύτως — ἐν. III, 170.
 ᾠσθ' — ὥστε. I, 23.
 ᾠστε — ὥστ' εἰ. III, 158.
 ᾠται — ὠνται. III, 202.
 ᾠπειλῶν — ὀστεῖνων. ? II, 107.
 ᾠφέλετο — ὠφελεῖτο. II, 88.

Addenda et Corrigenda.

Part. I. p. 55. lin. 17. scr. *τοῦτο τὸ* pro *τοῦ τοῦτο*. — p. 59. in annot. lin. 5. infr. scr. *converterunt* pro: *conventerunt*. — p. 65. ante *Καὶ εἶπαι* ponendum signum novi capitis: *κ*. — p. 81. annot. lin. 21. scr. *ἐαυτὸν* pro *ἐραυτὸν*. Ibidem annotationi de verbo *ἀναχαίρειν* adde: » Cf. insuper Hasii notam ad Leonem Diacon. I. 201. itemque haec Hermogenis *περὶ ἰδεῶν* I. 6. p. 288 ed. Laurent. de quibusdam formis orationis: *ἀναχαίρειν τὸ ἄφρον αὐτοῦ καὶ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς τὸ κοινότερον καὶ πολιτικώτερον ἄγουσαι* « — *inhibent* liberum ejus (sermonis) cursum cet. ubi consule Laurentii Commentarium p. 136. — p. 85. scr. *κξ* pro *κξ*. — p. 87. lin. 15. scr. *αἰώνιον*. — p. 89. lin. 18. scr. *βίον*. — p. 94. annot. l. 4. scr. ad *Iliad.* π. 857. pro ad II. 857. — p. 139. l. 21. leg. *σμηρόν*. — p. 194. lin. 13. leg. *μόγη* pro *τόγη*. — p. 198. annot. lin. 4. scr. *ἐκπληξίς*. — p. 212. extr. scr. *ἐπιστρέφειν* pro *ἐπιστρέφειν*. — p. 230. annot. l. 4. scr. in nov. *Thesaur.* pro in: nov. Test. — p. 251. annot. l. 4. infr. *dele punctum* inter voces: *Censor et Batavus*. p. 292. lin. 17. pro *ἀκόπως* habet Cod. Par. *ἀσκόπως*, quod legendum est. — p. 303. lin. 12. scr. *δοκεῖ*. — p. 305. pr. scr. *ἐπιχειρημάτων*.

Part. II. pag. 5. annot. lin. 6. scr. gentilibus pro: gentibus. — p. 23. annot. 61. lin. 1. scr. Senarii pro: Senarrii. — p. 25. text. lin. 4. infr. scr. *οὐ τοὺς ὀλίγον* pro *οὐ τοὺς ὀλίγους*. — p. 37. annot. 55. lin. 11. 12. scr. *ἀποκαταστατικὸς* pro *ἀποκαταστικὸς*. — p. 66. vid. Indic. s. v. *Τρωδὶν αὐλὸν κ. τ. λ.* — p. 124. annot. 16. lin. 5. scr. Polybius pro: Pollybius. — p. 157. annot. 42. lin. 6. scr. ipsa pro: ipa. Ibid. annot. 47. lin. 2. scr. anquirunt pro: acquirunt. — p. 211 annot. lin. 2. scr. Stephanus pro: Stepanus.

Part. III. Indic. p. 334. column. 1. lin. 11. infr. scr. Hippocr. et adde suo loco hunc articulum. — p. 345. col. 1. lin. 2. leg. *ἀναπίμπλασθαι*. — p. 346. col. 1. lin. 2. leg. *ἀνθρώπου*. — p. 348. col. 2.

lin. 15. leg. ἐπιστήμαι. — p. 356. col. 2. l. 19. infr. δίκαιον
 pro δίκαιον. — p. 359. col. 2. l. 7. infr. l. ὑφ' ἐαυτ. — p. 362.
 col. 2. l. 9. ἐπίκτητος, et ita p. 377. col. 1. l. 8. — p. 365. col.
 2. l. 3. scr. ἐσκιαγραφ. pro σκιαγραφ. — p. 373. col. 2. l. 7. scr.
 πῆξασθαι pro ἐπῆξασθαι. — p. 376. col. 1. l. 12. infr. scr.
 γνώσεως. Ibid. col. 2. l. 8. infr. φρονούντων. — p. 378. col. 1.
 lin. 25. scr. μονοειήν. Ibid. lin. 6. infr. scr. ἐξορχεισθαι. —
 p. 381. col. 1. l. 16. scr. ὀχλολοιδ. — p. 385. col. 1. scr. Πέρ-
 σαι ἐλκεσίπ. — p. 393. col. 2. l. 8 et 11. infr. scr. Σωκράτης.
 p. 394. col. 1. l. 18. οὐκ ἔστι ut pfoxime recte. — p. 397. col.
 1. l. 16. infr. scr. χαρακτηρίζεται. Ibid. col. 2, l. 18, infr.
 μεθ' ὑποστολῆς.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be
taken from the Building

[illegible]

